STEPHEN KING

UYKUSUZLUK

REMZİ KİTABEVİ - BESTSELLER

RALPH ROBERTS ARTIK HİÇ UYUYAMIYOR AMA KÂBUSLARI HÂLÂ DEVAM EDİYOR

Ralph Roberts sıradan bir insandı – ta ki uykusuzluğun pencesine düşene kadar...

Artık gerçekle hayal arası bir dünyada, korkunç kâbuslarla boğuşmakta, kasaba halkını tek tek birer canavara dönüştüren şeytani ve ölümcül gücü çaresizce seyretmektedir.

UYKUSUZLUK

Stephen King

UYKUSUZLUK

Çeviren:
Orhan Yılmaz

Remzi Kitabevi

REMZİ KİTABEVİ / BESTSELLER

1. Basım: Aralık, 1996

Orijinal Adı: *Insomnia*

ISBN 975-14-0502-5

Remzi Kitabevi A.Ş.
Selvili Mescit S.3 Cağaloğlu-İstanbul, 1996
Tel.: 522 0583 - 511 6916, Faks: 522 9055

Tabby için . . . ve kendi alanını
kendisi seçen Al Kooper için.
Bu benim hatam değildi.

Giriş
Ölüm Saatini Kurarken
(I)

Yaşlılık, etrafı ölümle çevrili bir adadır.

Juan Montalvo
Güzellik Üzerine

1

Hiç kimse – Dr. Litchfield bile – ortaya çıkıp da Ralph Roberts'a karısının öleceğini söylemedi ama öyle bir an geldi ki Ralph, kendisine söylenmesine gerek kalmadan her şeyi anladı. Martla haziran arasında geçen olaylar; kafasının içinde ahenksiz seslerin, acı haykırışların dönemiydi – bu aylar, doktorlarla yapılan konuşmaların, Carolyn'la beraber akşamları hastaneye koşuşturmaların, özel testler yaptırmak için başka eyaletlerdeki diğer hastanelere yapılan yolculukların (Ralph yolculuk süresinin çoğunu Carolyn'ın Mavi Haç Tıp Sigortası olduğu için Tanrı'ya şükrederek geçirdi), Derry halk kütüphanesinde önceleri uzmanların gözden kaçırmış olabilecekleri cevapları, sonraları da yalnızca en ufak bir ümit ışığını aramak için yapılan kişisel araştırmaların dönemi oldu.

Bu dört ay, sanki bir karnavalda, sarhoş gibi oradan oraya sürüklenmeye benziyordu. Korku trenine binen insanların gerçek korku çığlıkları attığı, aynaların labirentinde yolunu yitiren insanların gerçekten de kaybolduğu uğursuz bir karnaval. Ralph bütün bunların mayıs ortalarında farkına varmaya başladı. Haziran ayı geldiğinde ise karnavalda şifa verici ilaç satan seyyar satıcıların bile ellerinde artık yalnızca göstermelik birtakım ilaçlar kaldığının ve lunaparktaki laternadan yayılan hareketli dans müziğinin neşeli ritminin bile, artık "Cenaze Marşı"nın nağmeleri haline geldiğini daha fazla saklayamayacağının farkına varmaya başladı. Evet bu bir karnavaldı; ama kayıp ruhların karnavalı.

1992 yazının ilk yaz ayları boyunca Ralph, zihnine üşüşen bütün bu korkunç hayalleri yok saymaya devam etti – özellikle de onların arkasında pusuya yatmış bekleyen o korkunç düşünceyi – ama hazirandan temmuza geçerken gerçeği inkâr etmek artık imkânsız hale gelmişti. 1971 yazından beri görülen en berbat sıcak dalgası Maine'in iç bölgeleri üzerinde etkili oluyordu ve Derry, puslu bir güneş, nem ve otuz iki derece civarında dolaşan günlük hava sıcaklıkları al-

tında kaynamaya başlamıştı. En yoğun olduğu zamanlarda bile fazla kalabalık ve hareketli olmayan Derry kenti, büsbütün sessizliğe gömüldü. Bu sıcak, boğucu sessizlik içerisinde Ralph Roberts ilk defa ölüm saatinin tik taklarını duydu ve haziran ayının serin, nemli yeşilliğinden temmuzun kuru, durgun sessizliğine geçerken Carolyn'ın zaten zayıf olan yaşama şansının artık hiç kalmadığını anladı. O, ölecekti. Bu yaz değilse bile, belki bu güz veya bu kış ölecekti. Doktorlar bütün marifetlerini göstermek için kolları sıvadıkları halde Ralph, Carolyn'ın öleceğinden artık emindi. Uzun zamandır kendisine hayat arkadaşlığı yapan, yaşamı boyunca sevdiği tek kadın ölecekti. Kendini, marazi, ahmak bir ihtiyar gibi görerek bu düşünceyi inkâr etmeye çalıştı ama o uzun sıcak günlerin insanı nefes nefese bırakan sessizliğinde ölüm saatinin tik takları her yeri kaplamıştı – bu ses adeta duvarların içinden geliyordu.

Ama Carolyn'ın içinden gelen ses hepsinden daha yüksekti ve bazen akşam yemeği için fasulye ayıklarken, dinlemek için radyoyu açmasını istemek, ya da Red Apple'a kadar gidip kendisine bir dondurma alıp alamayacağını sormak üzere o sakin beyaz yüzünü döndürdüğünde, Ralph bu sesi onun da duyduğunu görecekti. Önceleri yalnızca bilinci yerindeyken ama sonraları acılarını gidermek için aldığı ilaçlarla gözleri buğulandığında bile, bunu onun o koyu renkli gözlerinde görecekti. O sıralar artık bu tik takların sesi iyiden iyiye yükselmişti ve Ralph, o yaz gecelerinde yatağa Carolyn'ın yanına uzandığında, onun içinde tıkırdayan ölüm saatinin sesini dinliyor ve kalbi keder ve dehşetle parçalanacakmış gibi geliyordu. Acı son gelmeden önce Carolyn'ın daha ne kadar ıstırap çekmesi gerekecekti? Ya kendisinin daha ne kadar bu ıstıraba katlanması gerekecekti? Ve Carolyn olmadan nasıl yaşayabilecekti?

İşte bu garip, yoğun duygularla yüklü dönemde Ralph, sıcak yaz öğleden sonralarında ve alacakaranlığın çöktüğü temposu ağır akşamlarda, gittikçe uzayan yürüyüşlere çıkmaya başladı. Çoğu zaman döndüğünde yemek bile yiyemeyecek kadar bitkin oluyordu. Carolyn'ın bu yürüyüşler için onu azarlamasını, *kes şunu, seni şaşkın ihtiyar! Bu sıcaklarda yürümeye devam edersen kendini öldüreceksin!* demesini bekledi durdu. Ama Carolyn hiçbir zaman böyle bir şey demedi ve Ralph yavaş yavaş onun olanların farkında bile olmadığını anladı. Carolyn Ralph'in yürüyüşe çıktığını biliyordu. Ama yürüdüğü kilometrelerce yolun ya da eve her dönüşünde bitkinlikten ve neredeyse güneş çarpmasından dolayı titremelerle sar-

sıldığının farkında değildi. Ralph bir zamanlar Caroly'ın her şeyi gördüğünü, hatta saçını ayırdığı yerdeki ufak bir kaymayı bile fark ettiğini düşünüyordu. Ama artık böyle değildi; beynindeki tümör çok geçmeden ondan yaşamını çalacağı gibi, gözlem gücünü de çalmıştı.

Böylece zaman zaman başının dönmesine ve kulaklarının çınlamasına yol açmasına rağmen sıcaktan – en çok da kulaklarının çınlamasına neden olmasından – zevk alarak yürüdü durdu; bazen uzun saatler boyunca öyle şiddetli çınlıyorlardı ve başı da öyle şiddetli zonkluyordu ki, Carolyn'ın ölüm saatinin tik taklarını duyamaz hale geliyordu.

O sıcak temmuz ayında dar omuzlu, beyaz saçları seyrelmeye başlamış ve kocaman elleriyle hâlâ zor işlerin altından başarıyla kalkabilirmiş izlenimi veren bu yaşlı adam, Derry yollarının büyük bölümünü arşınladı. Witcham Caddesi'nden Barrens'a, Kansas Caddesi'nden Neibolt Caddesi'ne, Anacadde'den Kissing Köprüsü'ne kadar yürüdü, ama ayakları onu çoğunlukla hâlâ güzel olan sevgili Carolyn Roberts'ın, artık baş ağrılarının ve morfinin yarattığı belirsiz bir sisin etkisi altında son senesini geçirmekte olduğu Harris Bulvarı'nın batı yakasına, Derry Kent Havaalanı'na sürükledi. Acımasız güneş altında kalan bu ağaçsız alanda bacaklarının, gövdesini taşıyamayacak hale geldiğini hissedinceye kadar yürüyüp, sonra da aynı yoldan geri dönüyordu.

Geri dönmeden önce soluklanmak için çoğu kez havaalanının servis girişine yakın gölgeli bir piknik alanında dururdu. Geceleri burası portatif radyolardan gelen rap müziğinin sesiyle dolan, gençlerin içki içtikleri ve seviştikleri bir yerdi ama gündüzleri Ralph'in arkadaşı olan Bill McGovern'ın Harris Bulvarı Morukları adını taktığı bir grubun neredeyse özel alanıydı. Moruklar satranç ya da kâğıt oynamak veya yalnızca dalga geçmek için toplanırlardı. Ralph çoğunu yıllardır tanıyordu (aslında Stan Eberly ile beraber ilkokula da gitmişlerdi) ve işine burunlarını sokmadıkları sürece de kendini onların yanında rahat hissederdi. Çoğu da sokmazdı. Eski okul arkadaşlarıydılar, büyük çoğunluğu, bir erkeğin başkasının işine burnunu sokmaması, kendi işine bakması gerektiğine inanırdı.

Bu yürüyüşlerden birinde ilk kez caddenin üst tarafında oturan komşusu Ed Deepneau'nun yaşamında yolunda gitmeyen ciddi bir şeyler olduğunun farkına vardı.

2

Ralph, o gün belki de fırtına bulutları güneşi kapattığı ve ara sıra da olsa serin bir rüzgâr esmeye başlamış olduğu için, Harris Bulvarı boyunca her zamankinden daha uzağa yürümüştü. Bir tür transa girmiş durumdaydı, ne bir şey düşünüyordu, ne de tenis ayakkabılarının tozlu ucundan başka bir yere bakıyordu. Aniden başının hemen üstünden geçen dört kırk beş United Havayolları uçağı, jet motorlarının uğultusuyla onu irkiltip kendine getirdi.

Uçağın eski demiryolu raylarının ve havaalanının sınırını belirleyen siklon bariyerinin üstünden geçişini, iniş pistine doğru alçalışını ve tekerlekleri yere değerken çıkardığı mavi duman bulutçuklarını seyretti. Sonra saatine bir göz attı, zamanın ne kadar ilerlemiş olduğunu fark etti ve başını kaldırıp şaşkın gözlerle, yolun hemen üzerindeki, Howard Johnson'ın lokantasının portakal renkli çatısına baktı. Bir transa girdiği gerçekti; zamanın nasıl geçtiğinin farkına bile varmadan, beş milden fazla yürümüştü.

Beyninin ta derinliklerinden gelen bir ses *Carolyn'ın vakti geldi*, diye fısıldadı.

Tamam, tamam; Carolyn'ın vakti. Carolyn şu anda evde, yaklaşan ilaç alma vakti için dakikaları sayarken Ralph havaalanının uzak ucunda duruyordu... aslında Newport yolunu yarılamıştı bile.

Ralph başını kaldırıp baktı ve havaalanının üzerinde yoğunlaşmaya başlayan, mor renkli fırtına bulutlarını ilk kez fark etti. Yağmur bulutları değildi bunlar, tabii ki öyle değildi, henüz değil, ama eğer *yağarsa* iyi bir yağmura yakalanacağından hemen hemen emindi: Üç numaralı pistin arkasındaki küçük piknik alanıyla bulunduğu yerin arasında hep hafifçe bira kokan, farelerin cirit attığı küçük bir evden başka yağmurdan korunmak için girecek hiçbir yer yoktu.

Portakal renkli çatıya bir göz attı, sonra elini sağ cebine soktu ve Carolyn'ın ona altmış beşinci yaş günü için hediye etmiş olduğu gümüş para kıskacının tuttuğu, az miktardaki para destesini yokladı. Taksi şoförünün ona ne gözle bakacağı düşüncesi hariç, Howard Johnson lokantasına kadar yürüyüp bir taksi çağırmasını engelleyen bir şey yoktu. Dikiz aynasından bakan gözler aptal ihtiyar diyebilirlerdi. Aptal ihtiyar, böylesine sıcak bir günde yürüyebileceğin mesafeden çok daha uzaklara yürümüşsün. Eğer yüzüyor olsaydın, boğulurdun.

Kafasının içindeki ses ona *paranoyak Ralph* dedi ve o anda sesinin kafa tutan, hafifçe küçümseyen tonu ona Bill McGovern'ı hatırlattı.

Pekâlâ belki öyleydi, belki de değildi. Ne olursa olsun, yağmura yakalanmayı göze alıp geri yürümeyi düşündü.

Peki ya sadece yağmur yağmazsa? Geçen yaz ağustos ayında öyle bir dolu bastırmıştı ki, bütün batı yakasındaki camları kırmıştı.

"Dolu yağarsa yağsın," dedi Ralph. "O kadar kolay pes etmem."

Ralph geriye dönüp yavaş yavaş Harris Bulvarı'nın kapladığı alandaki yaya kaldırımı boyunca şehre doğru yürümeye başladı. Yürüdükçe eski tenis ayakkabıları, aşırı sıcaktan kavrulmuş, küçük toz parçacıklarını kaldırıyordu. Batıda, bulutların toplanmaya başladığı yerde fırtınanın habercisi olan ilk gök gürlemelerini duyabiliyordu. Güneş, bulutların arkasında kalmasına rağmen mücadele etmeden gitmeyi reddediyordu. Altın parlaklığındaki ışınlarıyla fırtına bulutlarına sokulup, fırsat buldukça da dev bir sinema projektörünün kırık ışığı gibi bulutlardaki yarıkların arasından parlayarak süzülüyordu. Ralph bacaklarındaki ağrıya ve belkemiğindeki sürekli olarak rahatsızlık veren acıya rağmen yürümeye karar vermiş olduğuna memnundu.

En azından şu var, diye düşündü. *Bu gece uyuyacağım. Lanet olası bir kütük gibi devrilip uyuyacağım.*

Havaalanının sınırı – sararmış otların kapladığı topraklarla, onların arasına gömülmüş eski bir harabenin kalıntıları gibi uzanan paslı demiryolu rayları – şimdi sol tarafında kalıyordu. Siklon bariyerinin arkasında, ilerlerde, bir çocuğun oyuncak uçağı boyutunda görünen United 747 uçağını görebiliyordu.

Ralph'in bakışları birden bir başka araca takıldı. Bu genel Havacılık Kuruluşu'nun terminalinden ayrılan bir arabaydı. Araba iniş pistinden geçerek Harris Bulvarı'na bağlanan küçük servis girişine yöneldi. Ralph son zamanlarda bu servis girişinden girip çıkan pek çok aracı izlemişti; servis girişi Harris Bulvarı Morukları'nın toplandığı piknik alanından yalnızca yetmiş metre kadar uzaktaydı. Araba kapıya yaklaştıkça Ralph, aracın Ed ve Helen Deepneau'nun Datsun marka arabaları olduğunu fark etti... ve araba giriş kapısına yaklaştığı halde hâlâ son hızla gidiyordu.

Ralph, kaldırım üzerinde durdu. Kahverengi Datsun'un kapıya doğru hızla gitmesini seyrederken, yumruklarını endişeyle sıktığının farkına varmadı. Dışardan kapıyı açmak için anahtar bir karta ihtiyacınız vardı; içerden aynı işlemi elektronik gözlü açma sistemi yerine

getiriyordu. Ama elektronik gözler kapıya yakın bir yere yerleştirilmişti, hem de çok yakın ve araba bu hızla gitmeye devam ederse...

Son anda (ya da Ralph'e öyle geldi) küçük kahverengi arabanın lastikleri, Ralph'e tekerlekleri piste vuran 747'yi anımsatan mavi duman bulutçukları çıkararak gıcırtıyla fren yaptı ve kapı yavaş yavaş açılmaya başladı. Ralph'in sıkılı yumrukları gevşedi.

Datsun'un şoförü kolunu camdan çıkardı ve elini, kapının aceleyle açılmasını sağlamak için aşağı yukarı sallamaya başladı. Bu olayda o kadar anlamsız ve gülünç bir şey vardı ki, Ralph gülümsemeye başladı. Ama gülümseyişi dişlerinin pırıltısı bile görünmeden yüzünden silindi gitti. Rüzgâr hâlâ fırtına bulutlarının toplandığı batı tarafından giderek artan bir şiddetle esiyordu ve arabanın sürücüsünün haykıran sesini taşıyıp getirdi:

"Seni it oğlu it pezevenk! Seni piç seni! Kıçımı ye, emi! Acele et! Acele et bok yiyesice! Seni pezevengin kıç yalayıcısı seni! İbne pezevenk! Fare pisliği! Kıçımı ye!"

"Bu Ed Deepneau olamaz," diye mırıldandı Ralph. Farkına varmadan yeniden yürümeye başladı. "Olamaz."

Ed, Fresh Harbor'daki Hawking Laboratuvarları araştırma binasında kimyagerdi. Ralph'in hayatında tanıdığı en kibar, en medeni adamlardan biriydi. Aynı zamanda hem Ralph, hem de Carolyn, Ed'in karısı Helen ve yeni doğan bebekleri Natalie'yi çok severlerdi. Natalie'yi bir keresinde Carolyn'ı ziyarete getirmeleri, o günlerde Carolyn'ı yaşadığı hayattan çekip çıkaracak güçte olan az sayıdaki güzel olaylardan biriydi ve bunu hisseden Helen, o günden sonra onu sık sık getirmeye başlamıştı. Ed bundan asla şikâyetçi olmadı. Ralph'in tanıdığı öyle adamlar vardı ki, bebek her yeni ve büyüleyici bir şey yaptığında karılarının sokağın alt tarafında oturan ihtiyarlardan birine, özellikle de hasta birine koşmasından hiç hoşlanmazlardı. Ama Ed böyle biri değildi. Ralph Ed'in uykusuz bir gece geçirmeden kimseye cehenneme gitmesini söyleyemeyeceğini düşünüyordu. Ama...

"Seni gidi pezevenk! Ayarı bozulmuş bok kalıbı, kıçını kımıldat, beni duyuyor musun? İbne kancık!"

Ama bu kesinlikle kulağa Ed'in sesi gibi geliyordu. İki veya üç yüz metre öteden olsa bile kesinlikle onun sesine benziyordu.

Şimdi Datsun'un sürücüsü, oyuncak arabasında yeşil ışığın yanmasını bekleyen bir çocuk gibi motora gaz veriyordu. Egzoz borusundan duman yükseldi. Kapı, geçmesine izin verecek kadar açılır açılmaz araba kükreyen motoruyla aralıktan sıçrayarak ileriye doğru

atıldı. O zaman Ralph sürücüyü iyice gördü. Artık kuşkuya yer bırakmayacak kadar yakınındaydı: Evet bu Ed'in ta kendisiydi.

Datsun, kapıyla Harris Caddesi arasındaki dar yolun kısa, asfalt olmayan bölümüne doğru hızla fırladı. Aniden bir klakson sesi duyuldu ve Ralph, üzerine gelen Datsun'dan kaçmak için yoldan çıkan mavi Ford Ranger kamyoneti gördü. Kamyonetin sürücüsü tehlikenin çok geç farkına varmıştı. Buna karşın Ed herhalde kamyoneti hiç görmemişti (bir süre sonra Ralph, Ed'in Ranger'a kasıtlı olarak vurmuş olabileceği düşüncesine kapılacaktı). Lastiklerin ani gıcırtısını Ford'un yan tarafına bindiren Datsun'un çamurluğundan gelen çarpma sesi takip etti. Kamyonet sarı çizginin üzerinden geçerek yolun ortasına kadar fırladı. Datsun'un motor kaputu içeri göçtü, kapak kendi kendine açıldı ve gürültüyle parçalandı; kırılan far camları şangırtıyla yola saçıldı. Bir saniye sonra her iki araç da garip bir heykel gibi birbirlerine girmiş durumda yolun ortasında hareketsiz duruyorlardı.

Ralph bir an için olduğu yerde kaldı ve Datsun'un ön tarafından akan benzinin yayılmasını seyretti. Yetmiş yıla yaklaşan ömründe birçok trafik kazası görmüştü, birçoğu küçük boyuttaydı, bir iki tanesi de ciddiydi. Her seferinde de her şeyin ne kadar çabuk olup bittiğini görerek afallamış, şaşkına dönmüştü. Filmlerde olduğu gibi olup bitenleri ağır çekimde veya videoda olduğu gibi arabanın uçurumdan aşağı yuvarlanışını tekrar tekrar seyretmeye benzemiyordu bu. Önce bir bulanıklık oluyordu. Onu takip eden ise hızlı ve tonlamasız bir ses karmaşasıydı: lastiklerin gıcırtısı, metalin birbirine çarpmasıyla çıkan patlama sesi, kırılan camların şangırtısı. Ondan sonra, *işte – her şey olup bitmiş olurdu.*

Bu tip olaylarda uygulanan bir tür protokol bile vardı: Hafif Bir Kazaya Karışanlar Nasıl Davranmalıdır. Tabii ki böyle bir protokol vardı, diye düşündü Ralph. Derry'de her gün muhtemelen bir düzine; kışın kar yağdığında ve yollar kayganlaştığında belki de bu sayının iki katı kadar ufak, önemsiz kaza olurdu. Arabadan çıkardınız, iki aracın birbirine girmiş olduğu noktada (ve çoğunlukla da hasar olan yerde) diğer aracın sürücüsüyle karşılaşırdınız, bakışırdınız, kızgın ve ümitsiz bir ifadeyle başlarınızı sallardınız. Bazen – ama aslında çoğunlukla – bu karşılaşma safhasında öfkeli sözcükler söylenirdi. Çoğu kez saldırganca, karşı tarafa kusur bulunur, sürücülük yetenekleri aşağılanır, hukuki yola başvurma tehditleri savrulurdu. Ralph, aslında sürücülerin tam olarak söylemeye çalışıp da söyleyemedikleri şeyin *Seni serseri, ödümü patlattın!* olduğunu tahmin edebiliyordu.

Bu talihsiz küçük gösterideki en son adım Kutsal Sigorta Yazılarının değiş tokuş edilmesiydi ve işte bu noktada da sürücüler her seferinde, bugün burada da olduğu gibi kimsenin yaralanmadığını varsayarak genellikle dörtnala giden hislerini kontrol altına almaya başlarlardı. Zaman zaman bu işe karışan sürücülerin olayı el sıkışarak noktaladıkları da olurdu.

Ralph, uzaklığı yüz elli metreden daha az olan, avantajlı bir noktadan bütün olan biteni seyretmeye hazırlandı ama Datsun'un sürücü kapısı açılır açılmaz olayların farklı gelişeceğini anladı – belki de kaza henüz bitmemişti ve hâlâ devam ediyordu. Kesinlikle görünen oydu ki, bu işin sonunda hiç kimse el sıkışmayacaktı.

Kapı aslında *açılmadı*; adeta *savruldu*. Ardından da Ed Deepneau dışarı fırladı. Dar omuzları, koyulaşan bulutların oluşturduğu fona dönük olarak, arabasının yanında tamamen hareketsiz dikildi. Üzerinde rengi atmış bir blucin ve bir tişört vardı. Ralph bugüne kadar Ed'i çenesinin altındaki düğmeleri iliklenmemiş bir tişörtle hiç görmemiş olduğunu fark etti. Boynunun etrafına dolanmış bir şey vardı; uzun beyaz bir şey. Bir fular mıydı? Fulara *benziyordu*, ama bu kadar sıcak bir günde insan neden fular taksındı?

Ed çarpılmış arabasının yanında, kafasını bir o yana bir bu yana çevirerek, asıl bakması gereken yer dışında her yere bakıyordu. Ed'in ince kafasının bu ani hareketleri Ralph'e kümesini kontrole çıkmış bir horozu anımsattı. Bu benzerlik Ralph'in kendini huzursuz hissetmesine neden oldu. Ralph, Ed'in daha önce bu şekilde baktığını hiç görmemişti. Ama onu huzursuz eden asıl neden belki de başkaydı: İşin aslı şuydu ki Ralph daha önce tam olarak bu şekilde bakan *hiç kimseyi* görmemişti.

Batıda gök gürledi, şimdi daha şiddetli ve daha yakındı.

Ranger'dan inen adam Ed Deepneau'nun iki hatta belki de üç katıydı. Kocaman, ağır göbeği, yeşil iş pantolonunun kıvrık belinden dışarı sarkmıştı; yakası açık beyaz gömleğinin koltukaltlarında yemek tabağı büyüklüğünde ter lekeleri vardı. Kendisine arabası ile çarpan adamı daha iyi görebilmek için başındaki kepin gölgeliğini geriye doğru itti. Altından kat kat gerdanı sarkan suratı, elmacık kemiklerinin üstündeki allık rengini andıran parlak lekeler hariç, ceset solgunluğundaydı ve Ralph, *Bu adam kalp krizine en yakın aday. Eğer daha yakınında olsaydım, bahse girerim kulak memelerinin kat kat olduğunu bile görebilirdim,* diye düşündü.

"Hey!" diye haykırdı çam yarması herif Ed'e. O geniş göğüsten ve

karın boşluğundan gelen ses, komik denecek derecede tizdi, neredeyse düdük sesine benzer bir sesti. "Ehliyetini nereden aldın? Lanet olası, bakkaldan mı yoksa?"

Ed'in oraya buraya bakınan hiddetli gözleri radarla yönetilen bir jet uçağı gibi neredeyse hedefe kilitlenmiş bir şekilde, anında iriyarı adamdan çıkan sese doğru döndü – ve Ralph ilk defa Ed'in gözlerine iyice baktı. O anda tehlike sinyallerini çok açık bir şekilde hissetti ve ani bir kararla kaza yerine doğru koşmaya başladı. Bu arada Ed, terden sırılsıklam olmuş beyaz gömlekli ve kepli adamın üstüne yürümeye başlamıştı. Bacaklarını dimdik gererek ve omuzlarını kaldırarak öyle bir cakayla yürüyordu ki, o her zamanki yumuşak, ağırbaşlı, olağan halinden eser kalmamıştı.

"Ed!" diye bağırdı Ralph ama şiddeti gittikçe artan ve serinleşen rüzgâr, sözcükleri daha ağzından çıkar çıkmaz yalayıp yutmuş gibiydi. Ed, dönüp bakmadı bile. Ralph, bacaklarındaki ağrıyı ve belkemiğindeki zonklamayı unutarak kendini daha hızlı koşmaya zorladı. Ed Deepneau'nun faltaşı gibi açılmış, bir kere bile kırpmadığı gözlerinde okunan tek şey öldürme içgüdüsüydü. Ralph'in, bu değerlendirmeyi nasıl bir gerekçeye dayandırabileceği konusunda kesinlikle bir deneyimi yoktu ama böyle düşmanca bir bakışı yanlış anlamış olabileceğini hiç sanmıyordu; bu, mızrak gibi birbirlerinin üstüne atılıp, birbirlerini şiddetle pençeleyen ve yaralayan horozların gözlerindeki düşmanca bakıştı. "Ed! Hey, Ed, dursana! Ben Ralph!"

Ralph, şimdi Ed'in duyabileceği kadar yakın olmasına rağmen Ed dönüp bakmadı bile. Çam yarması ise Ralph'i fark edip ona baktı. Ralph adamın bakışlarında hem korkuyu hem de tereddütü görebiliyordu. Sonra çam yarması geriye Ed'e doğru döndü ve yatıştırmak ister gibi ellerini kaldırdı.

"Baksana," dedi. "Konuşup anlaşabiliriz..."

Ama ancak bu kadarını söyleyebildi. Ed hızla ileri doğru bir adım attı, ince yapılı elini uzattı – eli hızla kararmakta olan havada bembeyaz görünüyordu – ve çam yarmasının hayal bile edilemeyecek heybetteki gerdanına bir tokat indirdi. Çıkan ses bir çocuğun havalı tüfeğinin patlamasını andırıyordu.

"Kaç tane öldürdün?" diye bağırdı Ed.

Çam yarması, ağzı bir karış açılmış, şaşkın gözlerle kamyonetinin yan tarafına şiddetle savruldu. Ed'in o acayip, fiyakalı, dimdik duruşu hiç bozulmadı. Adamın üstüne yürüdü ve onun kendisinden on santim daha uzun ve hemen hemen elli kilo daha ağır olduğu gerçe-

ğini göz ardı edermişçesine, göbeğini göbeğine yapıştırdı. Ed uzanıp adamı tekrar tokatladı. "Hadi! Yumurtla bakalım, cesur çocuk – *kaç tane öldürdün?*" Çığlık halini alan sesi artık iyice yaklaşmış olan fırtınanın ilk gürleyişinde kayboldu.

Çam yarması, saldırganca olmaktan çok açıkça görülebilen bir korkuyla onu itti – ve Ed geriye doğru sendeleyerek Datsun'un çökmüş ön kısmına çarptı. Çabucak toparlandı, yumruklarını sıkarak, şimdi bir tarafa kaymış kepi ve belinin her tarafından dışarı sarkan gömleğiyle kamyonetinin yanına korkuyla sinen çam yarmasının üzerine atlamaya hazırlandı. Ralph'in aklına birdenbire yıllar önce seyrettiği bir "Three Stooges" komedi filmi geldi. Filmde Larry, Curly ve Moe ne yaptıklarının farkında olmayan üç sakar boyacıyı canlandırıyorlardı – ve Ralph birdenbire hem çok gülünç, hem de ölesiye korkmuş görünen çam yarmasına karşı içinde bir sempati hissetti.

Oysa Ed Deepneau gülünç görünmüyordu. Gerilmiş dudakları ve faltaşı gibi açılmış, hiç kırpmadan bakan gözleriyle Ed dövüşçü bir horozu her zamankinden daha çok andırıyordu. "Ne halt karıştırdığını biliyorum," diye fısıldadı çam yarmasına. "Bunu oyun mu sandın? Sen ve o kasap arkadaşların bundan sonsuza dek kaçabileceğinizi mi sanmış..."

Tam o anda Ralph bir yük arabasının yaşlı atı gibi nefes nefese kalmış bir şekilde soluyarak oraya ulaştı ve kolunu Ed'in omuzlarına koydu. İnce tişörtünün altında Ed'in vücudu ürkütücü derecede sıcaktı. Ralph kolunu sanki bir fırına dolamış gibi hissetti. Ed ona bakmak üzere döndüğünde Ralph bir anlık (ama unutulması mümkün olmayan) bir izlenime kapılarak gerçekten de bir fırına baktığını hissetti: Daha önce bir çift insan gözünde böylesine öfkeli bir ifadeyi hiç görmemişti; böylesi bir öfkenin varolabileceğini asla tahmin bile etmemişti.

Ralph'in hemen o anda hissettiği şey geri çekilmek arzusuydu, ama içindeki bu duyguyu bastırdı ve hareketsiz kaldı. Eğer geri çekilirse, Ed'in azgın bir köpek gibi onun üzerine çullanacağı hissine kapılmıştı. Bu tabii ki gülünçtü; Ed bir araştırmacı kimyagerdi; Ed, Ayın Kitabı Kulübü'nün bir üyesiydi (kulübün sunduğu asıl listeye alternatif olarak verilen Kırım Savaşı tarihini alıp okuyanlardandı); Ed, Helen'ın kocası ve Natalie'nin babasıydı. Allah kahretsin, Ed bir dosttu...

... ama, şu an karşısındaki adam, tanıdığı o Ed değildi ve Ralph de bunun farkına varmıştı.

Ralph geri çekilmek yerine öne doğru eğildi, Ed'in omuzlarını

kavradı (omuzları tişörtünün altında ateş gibi yanıyordu, teni inanılmaz derecede sıcaktı ve zangır zangır titriyordu) ve yüzünü Ed'in çam yarmasına sabitlenmiş ürpertici bakışlarının önüne geçene dek döndürdü.

"Ed, kes şunu!" dedi Ralph. Histeri nöbeti geçiren kişilere karşı kullanıldığını tahmin ettiği yüksek ama sabit ve sert bir ses tonuyla konuştu. "Tamam! Artık kes şunu!"

Bir saniye kadar Ed'in sabit bakışları değişmedi, ama sonra bakışları Ralph'in yüzüne doğru kaydı. Ralph çok değilse de her şeye rağmen az da olsa bir gevşeme belirtisi sezdi.

"Nesi var bunun?" diye sordu çam yarması Ralph'in arkasından. "Sence deli mi?"

"Hayır değil, bundan eminim," dedi Ralph, böyle bir şeyden emin olmamasına rağmen. Bunu yarım ağızla söyledi ve gözlerini Ed'den ayırmadı. Gözlerini Ed'den ayırmaya *cesaret edemiyordu* – bu göz temasının, zayıf da olsa, adamın üzerinde kurduğu tek hâkimiyet yolu olduğunu hissediyordu. "Hâlâ kazanın etkisinde. Sakinleşmek için birkaç saniyeye ihtiyacı..."

Ed aniden, "Sor bakalım o tentenin altında ne saklıyormuş?" diye gürledi ve Ralph'in omzunun üzerinden kamyoneti işaret etti. O anda bir şimşek çaktı ve bir an için Ed'in yüzü, organik bir define haritası gibi tüm hatlarıyla ortaya çıktı. Gök gürledi. Ed, "Hey, hey, Susan Day!" diye haykırdı. Ralph'in tüylerini diken diken eden, çocuk sesini andıran bir sesle. "Bugün kaç çocuk öldürdün?"

"Bu, kazanın etkisi falan değil," dedi çam yarması. "Bu adam resmen deli. Ve aynasızlar buraya geldiklerinde, onu deliğe tıkacaklar."

Ralph etrafına bakındı ve kamyonetin kasasının üstüne gerilmiş mavi bir tente gördü. Parlak sarı renkli halatlarla bağlanmıştı. Altındaki ne olduğu belirsiz yuvarlak biçimler tentede bir şişkinlik meydana getiriyorlardı.

"Ralph?" dedi ürkek bir ses, sorar gibi.

Ralph sol tarafına baktı ve Dorrance Marstellar'ı gördü – doksan yaşındaki bu adam şüphesiz Harris Bulvarı Moruklarının en yaşlısıydı. Dorrance çam yarmasının kamyonetinin az ötesinde duruyordu. Karaciğeri bozuk olduğu için kahverengi lekelerle dolu olan balmumu rengindeki ellerinde karton ciltli bir kitap tutuyordu ve sanki kitaba idman yaptırıyormuş gibi onu sıkıntılı bir şekilde ileri geri kıvırıp büküyordu. Ralph'in tahminine göre bu, bir şiir kitabıydı. Yaşlı Dorrance'ın bugüne kadar okuduğunu gördüğü tek kitaptı. Belki de

gerçekte onu hiç okumamıştı; belki de yalnızca kitapları elinde tutup, ustaca istiflenmiş kelime yığınlarına bakmayı seviyordu.

"Ralph, ne var? Neler oluyor?"

Gökyüzünde yeniden şimşekler çaktı. Dorrance sanki nerede olduğundan, kim olduğundan ya da bakmakta olduğu şeyin ne olduğundan emin değilmişçesine kafasını kaldırıp yukarı baktı. Ralph içini çekti.

"Dorrance..." diye söze başladı ve o anda Ed, sanki gücünü yeniden toplamak için bir süre sessizce sinmiş vahşi bir hayvan gibi, aniden ileri atıldı. Ralph sendeledi, sonra Ed'i Datsun'un çökmüş motor kaputuna doğru itti. Bir sonraki hamlede ne yapacağını ya da nasıl yapacağını kestiremediği için de paniğe kapıldı. Çok kısa bir süre içinde birbirinin peşi sıra çok fazla olay oluyordu. Ralph, Ed'in kollarındaki kasların onu sıkı sıkı kavrayan kendi elinin altında öfkeyle harekete geçtiğini hissedebiliyordu. Sanki adam, her nasılsa, gökyüzünde başıboş bir şekilde dolaşan bir şimşeğin enerjisini yutuvermişti.

"Ralph?" diye sorar gibi yeniden seslendi Dorrance. O aynı sakin ama endişeli ses tonuyla "Ben senin yerinde olsaydım asla ona bir daha dokunmazdım. Senin ellerini göremiyorum."

Şu işe bak. Uğraşılması gereken bir deli daha. Bir bu eksikti.

Ralph önce gözlerini aşağıya kaydırıp ellerine, sonra da ihtiyar adama baktı. "Sen neden bahsediyorsun, Dorrance?"

"Ellerin," dedi Dorrance sabırlı bir şekilde. "Ellerini göre..."

"Burası sana göre bir yer değil Dorrance, neden toz olmuyorsun?"

Yaşlı adam bunu duyunca bir parça hareket belirtisi gösterdi. Tesadüfen çok önemli bir gerçeği bulmuş bir adamın ses tonuyla "Evet!" dedi. "Aslında ben de tam öyle yapacaktım." Dönüp yürümeye başladı ve yeniden şimşek çakınca korkuyla sinerek kitabını başının üstüne koydu. Ralph kitabın başlığının parlak kırmızı renkteki harflerini okuyabiliyordu: *Siyah Dansçının Seçimi*. "*Senin de* yapman gereken şey bu, Ralph. Bu raddeye gelmiş bir olaya bulaşmak istemezsin. Yok yere başını derde sokmak istemiyorsan."

"Sen ne..."

Ama Ralph daha lafını bitiremeden Dorrance arkasını döndü ve yaklaşmakta olan fırtınanın rüzgârında hafif hafif dalgalanan seyrelmiş beyaz saçlarıyla, piknik alanının bulunduğu yöne doğru hantal hantal yürümeye başladı.

Sorunlardan biri çözülmüştü ama Ralph'in rahatlamışlık duygusu

çok uzun sürmedi. Ed'in ilgisi geçici bir süre için Dorrance'a kaymıştı, ama şimdi yeniden öfkeli bakışlarla çam yarmasına bakıyordu. "Kancık!" dedi, ağzından tükürükler saçarak. "Ananı öyle bir bellerim ki, gözleri yuvalarından fırlar!"

Çam yarmasının son derece iri olan suratı gerildi. "*Ne?*"

Ed'in gözleri yeniden, şimdi yeni yeni tanır gibi olduğu Ralph'e kaydı. "Sor bakalım o tentenin altında ne varmış!" diye bağırdı. "İyisi mi derhal şu katil pezevenge söyle de sana göstersin!"

Ralph, çam yarmasına baktı. "Şunun altında ne taşıyorsun?"

"Sana ne bundan?" dedi çam yarması, sesine biraz da sert bir ton vermeye çalışarak. Ed Deepneau'nun gözlerindeki bakışı tarttı ve yan yan giderek iki adım daha uzaklaştı.

"Benim için önemli değil, onun için önemli," dedi Ralph, başıyla Ed'i işaret ederek. "Yalnızca onu sakinleştirmeme yardımcı ol, tamam mı?"

"Onu tanıyor musun?"

"Katil!" diye tekrarladı Ed ve bu kez Ralph'in ellerinin altında, bir adım gerilemesine yetecek kadar sert bir hamle yaptı. Ama bu sefer sanki farklıydı.

Ama bu sefer sanki farklıydı. Ralph bir an için, Ed'in gözlerindeki o korkutucu, ifadesiz ve boş bakışın azaldığını hissetti. Şimdi Ed, biraz daha eski haline benzemeye başlamış gibi görünüyordu. Ralph bu konuda fazla iyimser olup olmadığını düşündü. "*Katil, bebek katili!*"

"Tanrı aşkına, ne manyak herif bu," dedi çam yarması. Ama gene de kamyonetin kasasının arka tarafına giderek, iplerden birini birdenbire hızla çekti ve tentenin bir köşesini geriye doğru sıyırdı. Tentenin altında, her birinin üzerinde ÇÜRÜMÜŞ BİTKİLER yazan dört tane tahta varil vardı. "Organik gübre," dedi çam yarması. Bakışları önce Ed'den Ralph'e sonra yeniden Ed'e kayarak. "Günü, Derry Psikoloji Binası'nın dışında bulunan yeni çiçek tarhında çalışarak geçirdim... Sen de orada kısa bir tatil yapabilirsin, ahbap."

"Gübre mi?" diye sordu Ed. Kendi kendine konuşur gibi. Sol eli yavaşça şakağına gitti ve ovuşturmaya başladı. "*Gübre?*" Sesi basit ama şaşkınlık uyandıran bilimsel bir gelişmeyi sorgulayan bir adamın sesi gibi çıkıyordu.

"Gübre," diye onayladı çam yarması. Yeniden Ralph'e baktı ve "Bu herif kafadan çatlak. Farkında mısın?" dedi.

"Yalnızca kafası karışık, hepsi bu," dedi Ralph huzursuz ve gergin bir şekilde. Kamyonetin yan tarafından varillerin üzerine eğildi

ve birinin tepesine vurdu. Sonra yeniden Ed'e döndü. "Variller dolusu gübre," dedi. "Tamam mı?"

Cevap gelmedi. Ed sağ elini kaldırdı ve öbür şakağını ovuşturmaya başladı. Korkunç bir migren krizine girmek üzere olan bir adamı andırıyordu.

"Tamam mı Ed?" diye tekrarladı Ralph sorusunu şefkatle.

Ed bir saniyeliğine gözlerini kapattı. Gözlerini yeniden açtığında Ralph, onların içinde muhtemelen gözyaşları olduğunu sandığı bir parlaklık gördü. Ed dilini zarif bir şekilde önce ağzının bir köşesine, sonra da öbür köşesine hafifçe dokundurdu. İpek fularını bir ucundan tutup alnını sildi. Ralph, Ed'in kâhkülünün hemen üzerinde gezinen fularda kırmızı iplikle nakış gibi işlenmiş Çin motifleri olduğunu gördü.

"Tahminimce belki de..." diye söze başladı, ama sonra birdenbire durdu. Ed, Ralph'in o hiç hoşuna gitmeyen bakışlarıyla gözlerini yeniden faltaşı gibi açtı. "Bebekler!" dedi dişlerini gıcırdatarak. "Duyuyor musun beni? *Bebekler!*"

Ralph onu üçüncü veya dördüncü kez geriye, arabasına doğru itti – artık sayısını şaşırmıştı. "Sen neden bahsediyorsun, Ed?" Aniden aklına bir şey geldi. "Natalie mi? Natalie için mi endişeleniyorsun?"

Ed'in dudaklarına küçücük, şeytani bir gülümseme yerleşti. Ralph'in biraz ötesinde duran çam yarmasına baktı. "Gübre, ha? İyi o zaman, eğer hepsi buysa, varillerden birini açmaya itiraz etmezsin herhalde, değil mi?"

Çam yarması, Ralph'e huzursuz bir şekilde baktı. "Bu adamın bir doktora ihtiyacı var," dedi.

"Belki de vardır. Ama kanımca sakinleşmek üzere idi... Şu varillerden birini *açabilir miydin?* Bu, onun kendini daha iyi hissetmesini sağlayabilir."

"Tabii, elbette, bana göre hava hoş. Nasıl isterseniz öyle olsun."

Bir kez daha şimşek çaktı, gök bir defa daha şiddetle gürledi – sanki bu defa gökgürültüsü bütün gökyüzünü baştan başa dolaşmış gibiydi. Bir iki soğuk yağmur damlası Ralph'in terli ensesine çarptı. Ralph sol tarafına bir göz attı ve elinde kitap, piknik alanının girişinde durup, hâlâ endişeli bir şekilde üçünü birden izleyen Dorrance Marstellar'ı gördü.

"Öyle görünüyor ki, bardaktan boşanırcasına yağmur yağacak," dedi çam yarması. "Bu maddenin ıslanmaması lazım. Yoksa kimyasal bir reaksiyon başlar. Onun için çabuk bakın." Elleriyle bir saniye kadar varillerden birinin etrafını ve kamyonetinin yan tarafını yokla-

dı, sonra elinde bir manivelayla geldi. "Bunu yaptığım için en az onun kadar delirmiş olmalıyım," dedi Ralph'e. "Yani ben işimde gücümde evimin yolunu tutmuş gidiyordum. O *bana* çarptı."

"Hadi," dedi Ralph. "Yalnızca bir dakikanı alır."

"Ya," dedi çam yarması tersçe, manivelanın yassı ucunu en yakındaki varilin kapağının altına yerleştirip döndürerek. "Ama böyle bir olay ömür boyu hatırlanır." Hemen arkasından bir başka gök gürültüsü daha ortalığı kapladı ve çam yarması Ed Deepneau'nun bir sonraki söylediğini duymadı. Ama Ralph duydu ve bu söz, karın boşluğunun taş gibi sertleşmesine neden oldu.

"O variller ölü bebeklerle dolu," dedi Ed. "Göreceksin."

Çam yarması uçtaki varilin kapağını açtı. Ed'in sesi öyle ikna ediciydi ki, Ralph neredeyse iç içe geçmiş kollar, bacaklar ve küçük saçsız kafa yığınları göreceğini sandı. Ama onun yerine, berrak mavi renkte kristal taneciklerle kahverengi bir maddenin karışımını gördü. Varilden yükselen koku çok ağırdı ve çürümüş bitkilerden çıkan kokuya benziyordu.

"Gördün mü? Tatmin oldun mu?" diye sordu çam yarması, yeniden Ed'e dönerek. "Her şeye rağmen katil Ray Joubert ya da şu Dahmer denilen herif değilim. Buna ne dersin?"

Şaşkınlık ifadesi Ed'in yüzüne yeniden yerleşti ve başının hemen üzerinde gök yeniden gürleyince biraz da korkuyla sindi. Eğildi, varile doğru elini uzattı, sonra soru sorar gibi çam yarmasına baktı.

Koca adam onu doğrular gibi bir ifadeyle başını öne doğru salladı, neredeyse sempatiyle diye düşündü Ralph. "Elbette, dokunsana, benim için hava hoş. Ama elinde bir avuç dolusu gübre tuttuğun sırada yağmur yağmaya başlarsa John Travolta gibi dans edersin. Çünkü yakar."

Ed, varilin içine doğru uzandı, karışımdan bir parça avuçladı ve sonra geri döktü. Ralph'e aklı karışmış bir halde baktı (Ralph, bu bakışta bir utanç unsuru var, diye düşündü), sonra kolunu dirseğine kadar varilin içine daldırdı.

"Hey!" diye bağırdı çam yarması irkilerek. "O bir kutu karamelalı patlamış mısır değil!"

Bir an için o aynı kurnaz sırıtış Ed'in yüzünü yeniden kapladı – *bana kül yutturamazsın* diyen bir bakıştı – ama sonra yeniden şaşkınlığa dönüştü. Çünkü varilin dibinde de gübreden başka hiçbir şey bulamadı. Kolunu varilden çıkardığında karışımdan dolayı tozlanmıştı ve bir koku yayılıyordu. Havaalanının üzerinde bir kere daha

gök gürleyerek patladı. Onu takip eden gökgürültüsü neredeyse kulakları sağır edecek gibiydi.

"Yağmur yağmadan önce şunu kolundan temizle, seni uyarıyorum," dedi çam yarması. Kamyonetin açık olan sağ camından içeri uzandı ve bir McDonald's poşeti çıkardı. İçini karıştırdı, sonra bulduğu bir çift peçeteyi Ed'e verdi. Ed, rüyada gezinen bir adam gibi kolundaki gübre tozlarını silmeye başladı. O bunu yaparken, çam yarması da kararmakta olan gökyüzüne kaçamak bakışlar atarak kocaman elleriyle kapağı varilin üstüne yerleştirdi ve iyice bastırıp sıkıştırdı. Ed, çam yarmasının omzuna dokununca adam birden taş gibi kesildi ve Ed'e ihtiyatlı bir şekilde bakarak geri çekildi.

"Sanırım sana bir özür borçluyum," dedi Ed. Ralph'e Ed'in sesi ilk kez tamamiyle net ve aklı başında bir insanın sesi gibi geldi.

"Sen lanet olası bir herifsin," dedi çam yarması. Ama sesi rahatlamış gibi çıkıyordu. Plastik kaplı tenteyi yeniden yerine gerip süratli ve becerikli hareketlerle bağladı. Onu seyrederken Ralph, zamanın nasıl sinsi bir hırsız olduğunun farkına vararak sarsıldı. Bir zamanlar şu gemici düğümünü aynı el çabukluğu, ustalıkla o da atabiliyordu. Bugün hâlâ o düğümü atabilirdi ama bu en azından iki dakikasına ve bildiği en iyi küfürlerden birkaçına mal olurdu.

Çam yarması eliyle tenteye hafifçe vurdu, sonra kollarını o geniş göğsünün üzerinde kavuşturarak onlara doğru döndü. "Kazayı gördün mü?" diye sordu Ralph'e.

"Hayır," dedi Ralph çabucak. Neden yalan söylediği hakkında en ufak bir fikri yoktu ama bunu yapmaya bir anda karar vermişti. "Uçağın piste inişi seyrediyordum. United'ın."

Çam yarmasının yanakları kızarmaya başladı. Ralph birdenbire, *sen de onu seyrediyordun!* dedi içinden. *Üstelik yalnızca piste inişini de değil, yoksa böyle utanıp kızarmazdın... uçak indikten sonra terminale doğru yönelişini seyrediyordun!*

Ralph birdenbire her şeyi anladı: çam yarması, kazanın kendi hatası olduğunu düşünüyordu ya da olayı incelemek için kaza yerine gelen polis veya polisler de olayı bu şekilde değerlendirebilirlerdi. Çam yarması uçağın inişini seyretmekteydi ve Ed'in servis kapısından pervasızca fırlayışını ve Harris Bulvarı'na çıkışını görmemişti.

"Bak, *gerçekten* üzgünüm," diyordu Ed içtenlikle, ama gerçekte üzgünden de öte, kederli görünüyordu. Ralph birdenbire bu kederli ifadeye güven duyulabileceğinden kuşkulandığını fark etti. Gerçekten de, biraz önce burada neler olup bittiği konusunda

(*Hey, hey, Susan Day*)

en ufak bir fikri olsaydı... ve Tanrı aşkına *kimdi* şu *Susan Day*, her neyse!

"Başımı direksiyona çarptım," diyordu Ed. "Ve sanırım... bilirsin işte, göğüs kafesim epeyce hırpalandı."

"Ya, tahmin edebiliyorum," dedi çam yarması. Kafasını kaşıdı, karanlık gökyüzüne, sonra dönüp yeniden Ed'e baktı. "Seninle bir anlaşma yapalım, ahbap."

"Öyle mi? Ne anlaşmasıymış bu?"

"Bütün o sigorta saçmalıklarıyla uğraşmaktansa, yalnızca isimleri ve telefon numaralarını değiş tokuş edelim. Sonra sen kendi yoluna git, ben de kendi yoluma."

Ed, kararsızlıkla Ralph'e baktı. Ralph omuzlarını silkti. Ed, çam yarmasına döndü.

"Eğer bu olayın içine polisler de karışırsa," diye devam etti çam yarması "boku yerim. Buraya toplandıkları zaman öğrenecekleri ilk şey, geçen kış sarhoş araba kullanmaktan dolayı ceza aldığım olacak şu anda geçici bir belgeyle araba kullanıyorum. Ana yolda olmama ve geçiş hakkının bende olmasına rağmen, bana sorun çıkarmaya kalkışabilirler. Ne dediğimi anlıyor musun?"

"Evet," dedi Ed, "sanırım anladım, ama kaza tamamen benim hatamdı. Çok hızlı gidiyordum..."

"İşin kaza kısmı belki de o kadar önemli değil," dedi çam yarması ve sonra yaklaşmakta olan ve yol kenarına yanaşan bir kamyona kuşkuyla baktı. Dönüp yeniden Ed'e baktı ve biraz aceleci bir tavırla konuştu. "Biraz benzin kaybın var ama şimdi akması kesildi. Bahse girerim onunla eve kadar gidebilirsin... eğer burada, şehirde oturuyorsan. Burada, şehirde mi oturuyorsun?"

"Evet," dedi Ed.

"Ben de sana tamir masrafları için bir şeyler öderim, elli dolara kadar filan."

Ralph, adamın sakladığı başka bir şey daha olduğunu düşündü. Bu sır her neyse adamı yalvarmaya mecbur etmişti. Geçen kış sarhoş araba kullanmaktan dolayı alınan bir ceza mı? Tamam, belki de öyleydi. Ama Ralph hayatında hiç geçici ehliyet diye bir şey duymamıştı ve bunun kesinlikle saçmalık olduğunu düşündü. Ralph artık emindi: adam ehliyetsiz araba kullanıyordu. İşi daha da karıştıran Ed'in gerçeği söylemesiydi – kaza tamamıyla onun hatasıydı.

"Eğer hemen şimdi çekip gidersek ve bu hesabı kapatırsak," diye

devam ediyordu çam yarması, "Şu benim aldığım cezanın sil baştan yenilenmesine ve *senin de* neden arabandan fırlayıp, beni tokatlamaya ve bir kamyon dolusu ölü bebek taşıdığımı söyleyerek haykırmaya başladığını açıklamana gerek kalmaz."

"Gerçekten bunu söyledim mi?" diye sordu Ed hayretler içinde.

"Söylediğini biliyorsun," dedi çam yarması ona zalimce.

Çok hafif Fransız-Kanada aksanıyla konuşan bir ses "Burada her şey yolunda mı, dostlar? Yaralı falan yok ya?... Hey, Ralph! Sen misin?" diye sordu. Kenara park eden kamyonun yan tarafında DERRY KURUTEMİZLEMECİLERİ yazıyordu ve Ralph, Old Cape'li Vachon kardeşlerden biri olan sürücüyü tanıdı. Muhtemelen en gençleri olan Trigger'dı bu.

"Benim," dedi Ralph ve sebebini bilmeksizin ya da kendine sormaksızın – şu anda beyni tamamiyle içgüdüsel olarak çalışıyordu – Trigger'a doğru gitti, kolunu omzuna attı ve onu çekip gerisin geriye kamyonun bulunduğu yöne doğru götürdü.

"Herkes iyi ya?"

"İyiler, iyiler," dedi Ralph. Dönüp arkasına baktı ve Ed'le çam yarmasının kafa kafaya vermiş, kamyonetin kasasının yanında durup konuştuklarını gördü. Mavi tentenin üzerine, sabırsız bir şekilde ritim tutan parmaklar gibi, soğuk birkaç yağmur damlası düştü. "Ufak bir kaza, hepsi bu. Aralarında hallediyorlar," dedi.

"Güzel, güzel," dedi Trigger Vachon kendinden emin bir şekilde. "Senin küçük sevimli karın ne alemde, Ralph?"

Ralph birdenbire irkildi. "Tanrım!" dedi ve 17.15 ya da en fazla 17.30 olmasını ümit ederek saatine baktı. Ama onun yerine, saatin 17.50 olduğunu gördü. Carolyn'a bir tas çorba ve yarım sandviç getirmesi gereken saati daha şimdiden yirmi dakika geçmişti. Carolyn kaygılanacaktı. Aslında boş apartmanın içinde uğuldayan gök gürültüsünden ve fırtınanın sesinden çok korkup paniğe kapılabilirdi. Ve eğer yağmur başlarsa, kalkıp pencereleri kapatması mümkün olmayacaktı çünkü artık Carolyn'ın ellerinde hemen hemen hiç güç kalmamıştı.

"Ralph?" dedi Trigger. "Bir sorun mu var?"

"Bir şey yok," dedi Ralph. "Yalnızca yürümeye daldım ve bütün zaman kavramını yitirdim. Sonra bu kaza oldu ve... beni eve kadar bırakabilir miydin, Trig? Parasını öderim."

"Hiçbir şey ödemene gerek yok," dedi Trigger. "Yolumun üstünde zaten. Atla, Ralph. Bunların her şeyi halledeceklerinden emin misin? Birbirleriyle kavga etmesinler?"

"Hayır," dedi Ralph. "Sanmıyorum. Yalnızca bir dakika bekle."

"Tabii."

Ralph, Ed'e doğru yürüdü. "Ne oldu? Hallettiniz mi?"

"Evet," dedi Ed. "Bu işi kendi aramızda çözeceğiz. Neden olmasın? Topu topu birkaç parça cam kırıldı, hepsi bu."

Şimdi tamamiyle kendine gelmiş gibi konuşuyordu ve beyaz gömlekli çam yarması da ona, yüzünde neredeyse saygıya benzer bir ifadeyle bakıyordu. Ralph burada olup bitenler hakkında kendini hâlâ şaşkın ve huzursuz hissediyordu, ama onları kendi haline bırakmaya karar verdi. Ed Deepneau'yu çok severdi ama bu temmuz ilgilenmek zorunda olduğu kişi Ed değildi; Carolyn'dı. Bir de gecenin geç saatinde yatak odalarındaki duvarların ve Carolyn'ın içinde tıkırdamaya başlayan o ses.

"O zaman tamam," dedi Ed'e. "Ben eve gidiyorum. Bugünlerde Carolyn'ın akşam yemeğini ben hazırlıyorum ve oldukça da geç kaldım."

Dönüp yürümeye başladı, çam yarması ileri doğru uzanan eliyle onu durdurdu. "Adım, John Tandy" dedi.

Ralph adamın elini sıktı. "Ben de Ralph Roberts, seni tanıdığıma memnun oldum."

Tandy gülümsedi. "Şartlar daha iyi olabilirdi... ama ortaya çıktığın zaman gerçekten sevindim. Bir an için orada onunla dövüşeceğimizi sandım."

Ben de öyle, diye düşündü Ralph, ama bunu söylemedi. Ed'e baktı, tedirgin ve sıkıntılı gözleri, Ed'in sıskacık göğsüne yapışan alışılmamış tişörtüyle, üzerine kırmızı renkte çin motifleri işlenmiş beyaz ipekli fuların üzerinde gezindi. Ed'in gözleri kendisininkilerle karşılaşınca, gördüğü ifadeyi hiç beğenmedi; Ed belki de bütün bu olanlardan sonra hâlâ kendine gelmiş değildi.

"İyi olduğundan emin misin?" diye sordu Ralph ona. Gitmek, Carolyn'ın yanına dönmek istiyordu yine de oyalanıyordu. Ed'in içinde bulunduğu bu durumun düşündüğünden çok daha önemli olduğunu hissediyordu.

"Evet, iyiyim," dedi Ed aceleyle Ralph'e, onun koyu yeşil renkteki gözlerine ulaşmayan kocaman bir gülümsemeyle baktı. Ed'in gözleri Ralph'in bu olayın ne kadarını anladığını... ve daha sonraları ne kadarını

(*Hey hey, Susan Day*)

hatırlayacağını sorar gibi baktı.

3

Trigger Vachon'ın kamyonu temiz, yeni ütülenmiş giysi kokuyordu. Nedense, bu koku Ralph'e hep fırından yeni çıkmış taze ekmek kokusunu anımsatırdı. Yolcu koltuğu yoktu, bu nedenle Ralph, bir eli kapının koluna yapışmış, diğer eli de kirli çamaşır sepetinin kenarını kavramış olduğu halde oturdu.

"Ahbap, burda olup bitenler garip görünüyor," dedi Trigger arabasının yan aynasına bir göz atarak.

"Olan bitenin yarısını bile bilmiyorsun," diye cevap verdi Ralph.

"Datsun'u süren herifi tanıyorum – onun adı Deepneau. Küçük tatlı bir karısı var, zaman zaman yurt dışına bir şeyler gönderir. Genellikle hoş bir adama benzer. "

"Bugün kesinlikle kendinde değildi," dedi Ralph.

"Diken üstünde gibiydi değil mi?"

"Bence bu sadece bir diken değil, lanet olası koca bir kaktüstü."

Trigger bu espriye kocaman direksiyonun aşınmış, siyah plastiğine yumruklar atarak kahkahalarla güldü. "Lanet olası koca bir kaktüs ha! Güzel! Güzel! Bunu hatırlayacağım!"

Trigger gülmekten sel gibi akan gözyaşlarını neredeyse masa örtüsü büyüklüğündeki bir mendille sildi. "Bana, Bay Deepneau havaalanının servis kapısından çıkmış gibi geldi."

"Bu doğru, öyle yaptı."

"O yolu kullanmak için geçiş iznin olması gerekir," dedi Trigger. "Sence Bay Deepneau nasıl geçiş izni aldı?"

Ralph kaşlarını çatarak bunu düşündü, sonra umutsuzlukla kafasını salladı. "Bilemiyorum. Bu hiç aklıma gelmedi. Bir dahaki sefere onu gördüğümde bunu ona sormalıyım."

"Tamam," dedi Trigger. "Ona kaktüslerin nasıl olduğunu da sor."

Bu, yeni bir gülme krizine ve arkasından o koca mendilinin daha çok savrulmasına neden oldu.

Biraz daha ilerlemişlerdi ki beklenen fırtına en sonunda patladı. Dolu yağmıyordu ama yağmur öyle şiddetliydi ki, Trigger'ın kamyonu iyice yavaşlatması gerekti.

"Vay canına!" dedi Trigger. "Bu bana, 85'teki büyük fırtınayı anımsattı. Şehrin yarısının bir kanala yıkıldığı zamanki allahın belası fırtınayı! Onu hatırlarsın değil mi Ralph?"

"Evet," dedi Ralph. "Umarım yeniden aynı şey olmaz."

"Olmaz," dedi Trigger sırıtarak ve ön cama abartılı bir şekilde sürtünen sileceklere bakmadan. "Drenaj sistemini tamamen onardılar. Gayet iyi!"

Yağmurun soğuğuyla, oturdukları yerin sıcaklığının birleşmesi ön camın alt yarısının buğulanmasına neden oldu. Ralph hiç düşünmeden parmağını uzattı ve buğunun üzerine bir şekil çizdi:

神

"Bu da ne?" diye sordu Trigger.

"Gerçekten de bilmiyorum. Çinceye benziyor, öyle değil mi? Ed Deepneau'nun taktığı fuların üstündeydi."

"Bana biraz tanıdık gibi geliyor," dedi Trigger şekle yeniden bir göz atarak. Sonra kahkahalarla güldü ve elini çırptı. "Bak dinle, Çince söyleyebileceğim tek şey moo-goo-gai-pan!"

Ralph gülümsedi ama içi kan ağlıyordu. Nedeni Carolyn'dı. Çünkü tekrar onu hatırlamıştı ve onu düşünmekten – açık pencereleri, içeri yağan yağmuru ve bir hayaletin kolları gibi cereyana kapılarak dalgalanan perdeleri hayal etmekten – kendini alamıyordu.

"Hâlâ şu Red Apple'ın karşısındaki iki katlı binada mı yaşıyorsun?"

"Evet."

Binanın önüne geldiklerinde Trigger fren yaptı ve kamyon, suları sıçratarak durdu. Yağmur hâlâ bardaktan boşanırcasına yağıyordu. Gökyüzünde hızla bir şimşek çaktı; gök gürledi.

"Sen en iyisi burada kal ve biraz bekle," dedi Trigger. "Yağmur bir iki dakikaya kalmaz azalır."

"Beni merak etme." Ralph hiçbir şeyin, hatta kelepçeyle bağlanmanın bile onu bir saniye daha bu kamyonun içinde tutabileceğini sanmıyordu. "Teşekkürler, Trig."

"Bekle bir dakika! Bırak da sana bir parça naylon vereyim – yağmurdan korunmak için kafana geçirebilirsin!"

"Hayır, ben iyiyim, sorun değil, teşekkürler, yalnızca..."

Trigger'ın söylemeye çalıştığı şey her neyse, bunu kesmenin hiçbir yolu yok gibiydi ve şimdi Ralph'in hissettiği şey paniğe yakın bir duyguydu. Kamyonun raylı kapısını yuvasından geriye doğru itti ve dışarı atlayarak kaldım kenarından hızla akıp giden buz gibi suya

ayak bileklerine kadar gömüldü. Dönüp geriye bakmadan Trigger'a son bir kez el salladı, sonra cebinde anahtarını yoklayarak kendisiyle Carolyn'ın, Bill McGovern'la beraber paylaştıkları eve doğru koşturdu. Sundurmanın merdivenlerine varınca, anahtara ihtiyacı olmadığını gördü, kapı açık duruyordu. Alt katta oturan Bill sık sık kapıyı kilitlemeyi unuturdu ve Ralph, Bill'in kendisini aramaya çıkıp fırtınaya yakalanmış olabileceğini düşündü. Aynı şeyi Carolyn'ın yapmış olabileceği ise Ralph'in düşünmek bile istemediği bir olasılıktı.

Gök, başının üzerinde kulakları sağır edercesine gürlerken, Ralph ürkek ve telaşlı bir şekilde karanlık hole daldı ve merdivenin başına geldi. Orada, eli merdiven korkuluğunun trabzanında, ıslak pantolonu ve gömleğinden damlayan yağmur suyunun sert ağaçtan yapılmış döşemeye damlarken çıkardığı sesi dinleyerek bir an durdu. Sonra, koşmak istedi, ama uzun bir yürüyüşten sonra artık bunun için gerekli gücü kendinde bulamadı. Ancak hızlı yürüyebiliyordu. Kalbi, göğüs kafesinde artık son haddinde deli gibi çarpıyordu, yağmurdan sırılsıklam olmuş tenis ayakkabıları iyice ağırlaşmıştı ve her nedense Ralph'in gözünde hâlâ Ed Deepneau'nun Datsun'dan çıktığında – dövüşmek için eşelenen bir horoza benzemesine neden olan – o gergin ve aceleci hareketleri canlanıyordu.

Merdivenin üçüncü basamağı her zaman olduğu gibi yüksek sesle gıcırdadı ve çıkan bu ses sonunda, yukarda aceleci ayak sesleri duyuldu. Bu ayak sesleri Ralph'in içini rahatlatmadı çünkü Carolyn'a ait değildiler. Bill McGovern, Panama şapkasının altından solgun ve kederli yüzüyle korkuluğun üzerinden eğilince, Ralph gerçekten de hiç şaşırmadı. Bütün dönüş yolu boyunca bir şeylerin yolunda gitmediği içine doğmuştu, öyle değil miydi? Evet, ama bu şartlar altında, aksiliklerin devam edeceğini düşünememişti. Ama artık Ralph'in de keşfettiği gibi olaylar belli bir terslik derecesine ulaştıktan sonra artık geri dönüş olmuyordu. Aksine, işler daha da ters gitmeye başlıyordu. Ralph, şu veya bu şekilde, olacakları hep sezmiş olduğunu düşünürdü. Asla kuşkulanmadığı şeyse, bu tersliklerin daha ne kadar sürebileceğiydi.

"Ralph!" diye seslendi Bill aşağıya. "Tanrıya şükür! Carolyn şu anda... şey, sanırım bir tür nöbet. Az önce 911 İmdat Servisini aradım ve bir ambulans göndermelerini istedim."

Ralph bütün bu olanlardan sonra artık merdivenin kalan kısmını koşarak çıkabileceğini fark etti.

4

Carolyn, vücudunun yarısı mutfağın içinde, yarısı dışında, saçları yüzüne dağılmış halde yatıyordu. Ralph, bu görüntüdeki özellikle dehşet verici şeyin Carolyn'ın hırpani görünüşü olduğunu düşündü. Carolyn'ın kesinlikle kabul edemeyeceği bir şey varsa, o da hırpanilikti. Ralph onun yanına diz çöktü ve saçını, gözlerinin ve alnının üzerinden kenara itti. Parmaklarının altındaki ten, ıslak spor pabuçlarının içindeki ayakları kadar soğuktu.

"Onu kanepeye yatırmak istedim ama benim için çok ağır," dedi Bill ürkekçe. Panama şapkasını çıkarmıştı ve sinirli bir şekilde şapkanın kurdelasıyla oynuyordu. "Sırtım, biliyorsun..."

"Biliyorum, Bill, tamam," dedi Ralph. Kollarını Carolyn'ın boynunun ve bacaklarının altından geçirdi ve onu kaldırdı. Carolyn ona hiç de ağır gelmedi, aksine hafifti – bir tüy kadar hafifti. "Tanrıya şükür! Sen buradaymışsın."

"Aslında tam olarak değildim," diye cevap verdi Bill. Ralph'i oturma odasına doğru izlerken hâlâ sinirli bir şekilde şapkasıyla oynuyordu. Bu haliyle Ralph'e elinde şiir kitabını tutan ihtiyar Dorrance Marstellar'ı anımsattı. *Ben senin yerinde olsaydım ona asla bir daha dokunmazdım,* demişti ihtiyar Dorrance, *Senin ellerini göremiyorum.*

"Güm diye bir ses duyduğumda çıkmak üzereydim... Carolyn'ın yere düşme sesiydi herhalde..." Bill dışarıdaki fırtına yüzünden iyice loşlaşan oturma odasında etrafına bakındı, yüzü her nasılsa aynı anda hem kederli, hem de canlıydı. Sanki orada olmayan bir şeyi arar gibi dolaşan gözleri aniden parladı. "Kapı!" dedi. "Bahse girerim hâlâ açıktır! İçeriye yağmur yağacak! Hemen dönerim Ralph."

Bill telaşla dışarı çıktı. Ralph karabasan gibi bir gün geçirdiğini fark etti. Tik taklar her zamankinden daha beterdi, duvarların içinde bile duyulabiliyorlardı. Artık gök gürlemesi bile kafasının içindeki bu sesi bastıramıyordu

Ralph, Carolyn'ı kanepeye yatırdı ve onun yanına diz çöktü. Carolyn'ın soluk alışı hızlı ama hafifti ve nefesi de korkunç kokuyordu. Buna rağmen Ralph, yüzünü ondan uzaklaştırmadı. "Cesur ol, sevgilim," dedi. Elini tuttu – elleri hemen hemen yüzü kadar soğuktu – ve şefkatle bu eli öptü. "Sen yalnızca cesur ol. Yolunda, her şey yolunda."

Ama aslında hiçbir şey yolunda değildi, tik takların sesi *hiçbir şeyin*

yolunda olmadığı anlamına geliyordu. Aslında duvarların içinde de değildi – asla duvarların içinde olmamıştı, tik taklar yalnızca karısının içindeydi. Carolyn'ın içinde. Biricik sevgilisinin içindeydi. Carolyn, Ralph'in ellerinden kayıp gidiyordu; Ralph onsuz ne yapacaktı?

"Sen yalnızca cesur ol ve kendini bırakma," dedi. "Bırakma, beni duyuyor musun?" Carolyn'ın elini tekrar öptü ve yanağına dayadı. Yaklaşmakta olan ambulansın sirenini duyunca ağlamaya başladı.

5

Ambulans hızlanarak Derry'den geçerken Carolyn kendine geldi (güneş şimdi yeniden ortaya çıkmıştı, sokaklardaki ıslaklık buharlaşıyordu). İlk başta Carolyn öyle anlaşılmaz şeyler söyledi ki, Ralph onun ani bir nöbet geçirdiğinden emin oldu. Sonra tam kendine gelip mantıklı konuşmaya başladığı anda ikinci bir spazm geldi ve hem Ralph'in, hem de ilkyardım görevlisinin Carolyn'ı kaybetmemek için hemen müdahale etmeleri gerekti.

O akşamüstü, üçüncü kattaki bekleme odasında Ralph'i görmeye gelen Doktor Litchfield değil, nöroloji uzmanı Doktor Cemal'di. Cemal, onunla alçak sesle ve yatıştırıcı bir tonda konuştu ve Carolyn'ın acılarının şimdilik durdurulduğunu, yalnızca sonuçtan emin olmak için onu gece hastanede alıkoyacaklarını, ancak sabah olunca eve gidebileceğini anlattı. Pahalı ilaçlarla yeni birtakım tedavi yolları deneyeceklerdi – ilaçlar pahalıydı, evet, ama etkileri gerçekten de olağanüstüydü.

"Ümidimizi kaybetmemeliyiz Bay Roberts," dedi Doktor Cemal.

"Hayır," dedi Ralph. "Herhalde kaybetmem. Bütün bunlar daha çok devam edecek mi Doktor Cemal?"

Doktor Cemal gülümsedi. Yumuşak Hintli aksanıyla her nasılsa daha da rahatlatıcı hale gelen, tatlı bir ses tonuyla konuşuyordu. Ve Doktor Cemal Ralph'e açıkça karısının öleceğini söylemese de – Carolyn'ın yaşam savaşı verdiği o uzun yıl boyunca – bu gerçeği dile getirmeye en çok yaklaşan kimse oldu. "Yeni tedavi yolları," dedi Cemal, "muhtemelen olası başka krizleri engelleyebilir, ama olaylar öyle bir safhaya geldi ki, yapılan tüm tahminleri ihtiyatla karşılamak gerekiyor." Tümör ne yazık ki doktorların denedikleri tüm yollara rağmen yayılmaya devam ediyordu.

"Bundan sonraki safhada kaslarına kumanda etme konusunda problemler çıkabilir," dedi Doktor Cemal rahatlatıcı sesiyle. "Ve korkarım görme yeteneğinde de bir gerileme var."

"Geceyi onunla geçirebilir miyim?" diye sordu Ralph alçak sesle. "Eğer kalırsam daha rahat uyur." Durakladı, sonra ekledi "Ben de öyle."

"Tabii!" dedi Doktor Cemal gülümseyerek. "Bu harika bir fikir!"

"Evet," dedi Ralph kederli ve ciddi bir sesle. "Ben de öyle düşünüyorum."

6

Böylece uyuyan karısının yanına oturan Ralph, artık duvarların içinden gelmeyen tik takları dinledi ve düşündü: *Çok geçmeden bir gün –belki bu güz, belki bu kış – bu hastane odasına onunla geri döneceğim.* Bu bir tahminden çok bir kehanetti. Ralph eğildi ve başını karısının göğsünü kaplayan beyaz çarşafın üstüne koydu. Yeniden ağlamak istemiyordu ama yine de biraz ağladı.

Şu tik taklar. Öyle gürültülü ve öyle sabit ki.

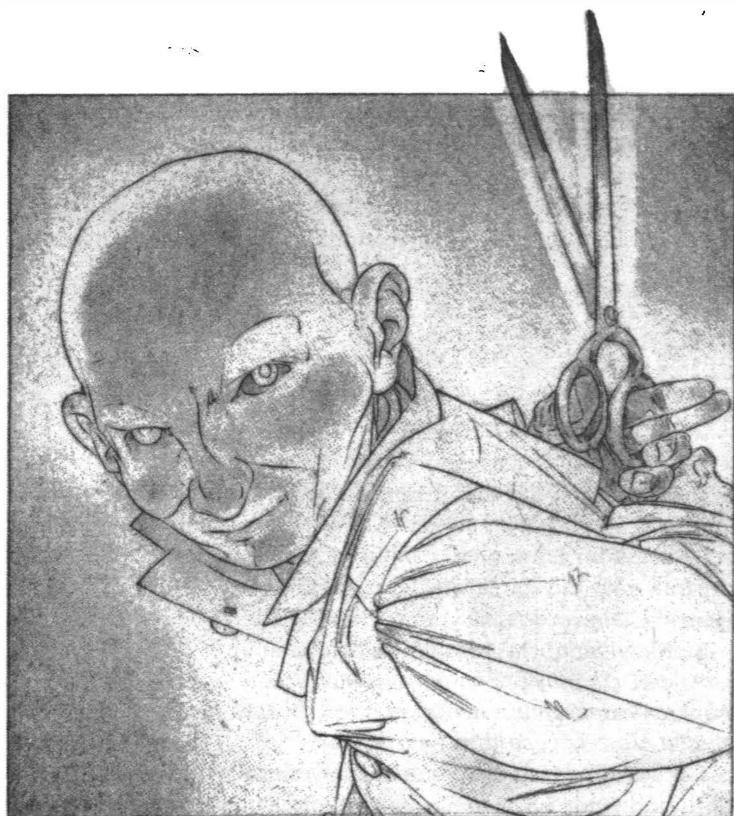
Şu sesi çıkaran şeyi elime geçirmek isterdim, diye düşündü. *Paramparça edip zeminin her tarafına saçılıncaya kadar ezerdim. Tanrı şahidim olsun ki yapardım.*

Geceyarısından biraz sonra sandalyesinde uyuyakaldı. Ertesi sabah uyandığında hava son haftalarda olduğundan daha serindi. Carolyn da tamamen uyanıktı, bilinçliydi ve gözleri pırıl pırıldı. Aslında neredeyse, hiç de hasta gibi bir hali yoktu. Ralph onu eve götürdü ve onun son aylarını elinden geldiğince rahat geçirmesine çalıştı. Bütün bunlar olurken Ralph, Ed Deepneau ile ilgili bu olayı tamamen unutmuştu. Helen Deepneau'nun yüzünde morluklar görmeye başladıktan uzun bir süre sonraya kadar da hatırlamayacaktı.

O yaz bitip sonbahar geldiğinde ve o sonbahar da Carolyn'ın en son kışına doğru kararmaya başladığında, Ralph'in düşünceleri, yavaşladıkça daha gürültülü tıkırdayan ölüm saati üzerine yoğunlaştı.

Ama o sıralarda henüz uykuyla ilgili hiçbir sorunu yoktu.

O sonra ortaya çıktı.

I. Kısım

Küçük Kel Doktorlar

Uyuyabilenlerle uyuyamayanlar arasında yer alan bir uçurum vardır. Bu, insan ırkının en önemli ayrımlarından biridir.

– Iris Murdoch
Rahibeler ve Neferler

1. Bölüm

1

Karısının ölümünden yaklaşık bir ay sonra Ralph Roberts hayatında ilk defa uykusuzluk çekmeye başladı.

Başlangıçta pek de üzerinde durulacak bir sorun değildi bu. Ama gün geçtikçe ciddi bir şekilde daha da kötüye gitti. Uyku düzeninde ortaya çıkan ilk ritim bozukluklarından altı ay sonra Ralph, inanamayacağı kadar acınacak bir duruma düştü. 1993 yazının sonlarına doğru, yeryüzündeki son yıllarını, hiç kapanmayan gözlerle sürekli uyanık olarak geçirmenin nasıl bir şey olacağını merak etmeye başladı. *Tabii ki iş bu noktaya gelmeyecek*, dedi kendi kendine, *hiçbir zaman gelmez.*

Ama acaba bu doğru muydu? İşin en can sıkıcı kısmı bunu gerçekten bilmemesiydi. Mike Hanlon'ın Derry Halk Kütüphanesi'nden ona gönderdiği uykusuzlukla ilgili kitapların da pek yardımı olmadı. Uyku düzensizlikleriyle ilgili çeşitli kitaplar vardı; ama onların da her biri, bir diğerinin söylediğini yalanlıyor gibiydi. Bazıları uykusuzluğu bir hastalık belirtisi olarak kabul ediyorlar, diğerleri de hastalık olduğunu söylüyorlardı. Hatta içlerinden bir tanesi gerçekte uykusuzluk diye bir şey olmadığını açıklıyordu. Ama sorunun boyutları bundan da öteye gitti; Ralph'in kitaplardan gördüğü kadarıyla, uykunun kendisinin ne olduğundan, nasıl bir işleyiş mekanizmasına sahip olduğundan ya da ne yaptığından hiç kimse tam olarak emin görünmüyordu.

Amatör bir araştırmacı gibi davranmaktan vazgeçip, doktora gitmesi gerektiğini biliyordu, ama bunu gerçekleştirmeyi şaşırtıcı bir şekilde zor buluyordu. Herhalde Doktor Litchfield'e hâlâ kin duyduğunu düşünüyordu. Ne de olsa Carolyn'daki beyin tümörünü, zihinsel yorgunluk sonucu ortaya çıkan baş ağrıları olarak teşhis eden Doktor Litchfield'di (Tabii, Litchfield, ömrü boyunca bekâr yaşamış bir erkek olarak, gerçekten de Carolyn'ın hiçbir acısı olmadığına, bunun

yalnızca sıradan ve geçici bir durum olduğuna inanmış da olabilirdi). Carolyn'a kanser teşhisi konur konmaz, mümkün olduğunca ortalardan kaybolan da gene Litchfield'di. Ralph eğer adama bu konuyu açıkça sormuş olsaydı, Litchfield'in bu vakayı uzman bir doktor olan Cemal'e devrettiğini söyleyeceğinden emindi. Evet. Ralph, Carolyn'ın geçen temmuz ayında geçirdiği nöbetle bu mart ayındaki ölümü arasındaki geçen sürede Litchfield'le çok az sayıdaki karşılaşmalarında, onun tam da gözlerinin içine bakmayı kendine iş edinmişti ve bu gözlerde gördüğü şeyin huzursuzlukla suçluluk duygusunun bir karışımı olduğunu düşünüyordu. Berbat edip bıraktığı bir şeyi korkunç bir çabayla unutmaya çalışan bir adamın bakışıydı bu. Ralph'e göre, öfkesine gem vurmayı hiç istemediği halde hâlâ Litchfield'i görmeye tahammül edebilmesinin tek nedeni, Doktor Cemal'in sözleriydi: daha erken koyulacak bir teşhis muhtemelen hiçbir değişikliğe neden olmayacaktı. Carolyn'ın baş ağrıları başladığında tümör iyice yerleşmiş, beynin diğer bölgelerine zararlı hücreler gönderiyordu.

Doktor Cemal, nisan sonlarına doğru Güney Connecticut'a gitmişti. Ralph onun eksikliğini hissetti. Eğer kalmış olsaydı, Ralph onunla uykusuzluk sorunu hakkında konuşabilirdi. Ralph'in düşüncesine göre Cemal onu, Litchfield'ın asla göstermeyeceği ya da gösteremeyeceği bir dikkatle dinlerdi.

Yaz mevsiminin sonlarına doğru Ralph uykusuzluk hakkında, başına bela olan hastalığın bu türünün, çok ender rastlanmasa da alışılagelmiş hafif uyku rahatsızlıklarından çok daha fazla görüldüğünü öğrenecek kadar okumuştu. Uykusuzluk çekmeyen insanlar, çoğunlukla yattıktan sonra yedi ile yirmi dakika içerisinde uykunun birinci devresinde oluyorlardı. Diğer taraftan uykusu hafif olanların bu devreye girmeleri kimi zaman üç saat kadar uzun bir zaman alıyordu. Normal uyku uyuyanlar uykuya daldıktan kırk beş dakika kadar sonra üçüncü uyku devresine doğru yol almaya başlarlarken (bazı eski kitapların bu devreye *sekizinci devre uykusu* dediklerini keşfetmişti), uykusu hafif olanların oraya ulaşmaları çoğunlukla bir veya iki saatten daha fazla zaman alırdı... ve çoğu geceler uykunun derinliğine doğru giden bütün yolu da kat etmezlerdi. Dinlenmemiş olarak, bazen bir türlü dikkatini toplayamayan bir bellekle hatırlanan tatsız, karmakarışık rüyalar, çoğu kez de bütün bir gece boyu uyanık olduklan gibi yanlış bir izlenime kapılmış olarak uyanırlardı.

Carolyn'ın ölümünü takip eden günlerde Ralph, önceleri sadece erken uyanmaya başladı. Çoğu geceler saat on bir haberlerinin sonu-

nu seyrettikten sonra yatağa gitmeyi sürdürdü. Uykuya neredeyse hemen dalıyordu ama saatli radyonun alarmının vızıldamasından beş dakika önce, tam 6.55'te uyanmak yerine, saat 6.00'da uyanmaya başladı. Başlangıçta bunun biraz ilerlemiş bir prostat ve yetmiş yaşındaki bir çift böbrekle yaşamanın bedelinden başka bir şey olmadığını düşündü. Ama artık daha önce hiç olmadığı kadar sıkışmış uyanıyor, biriken idrarı boşalttıktan sonra ise tekrar uykuya dalamıyordu. Yıllarca Carolyn'la paylaştığı yatakta, kalkabilmesi için saatin yediye beş kala olmasını bekleyerek (zaten çeyrek vardı) öylece yatıyordu. Sonunda yeniden uykuya dalmayı denemekten de vazgeçti; o uzun parmaklı, hafif şişmiş elleri göğsünün üzerinde birbirine kenetlenmiş dururken, kapı tokmağı kadar büyük hissettiği gözlerini diktiği gölgeli tavana bakarak, orada öylece hareket etmeksizin yatıyordu. Bazen Westport'taki Doktor Cemal'i o yumuşak rahatlatıcı Hintli aksanıyla konuşurken, bazen de Carolyn'la kendisinin eski günlerde gittikleri yerleri düşünüyordu. Sürekli dönüp dolaşıp hatırladığı anı da, Bar Harbor'daki kumsalda geçirdikleri sıcak bir öğleden sonrasıydı. İkisi de mayolarıyla büyük parlak bir şemsiye altında piknik masasına oturmuş, yelkenli gemilerin koyu mavi okyanusta rüzgâra kapılmış seyrini izlerken kızarmış midye yiyip, uzun boyunlu şişelerden bira içiyorlardı. Bu ne zamandı? 1964'mü? 1967'mi? Önemli miydi? Belki de değildi.

Aslında bu kadarla kalsaydı, uyku düzenindeki değişiklikler de onun için önemli olmayacaktı. O yaz mevsimi boyunca incelediği tüm kitaplar, hayat boyunca insanlardan duymuş olduğu akıllıca sözleri de bir dereceye kadar doğrular gibiydi – insanlar yaşları ilerledikçe daha az uyuyorlardı. Eğer kaybedilecek bir saat ya da topu topu bir gece "yetmiş yaşında bir genç" olmanın şüpheli mutluluğu karşısında ödemesi gereken tek bedel olsaydı, bunu memnuniyetle öder ve kendini de bu işten kârlı çıkmış sayardı.

Ama bu kadarla *kalmadı*. Mayısın ilk haftasında Ralph, sabah 5.15'te kuş sesleriyle uyanıyordu. Başlangıçta işe yarayacağından kuşku duysa da, birkaç gece kulak tıkacı kullanmayı denedi. Onu uyandıran ne mevsimlik göçünden dönmüş olan kuşlardı, ne de ara sıra Harris Bulvarı'na gelen posta kamyonunun patlak egzozundan çıkan gürültülü sesti. Ralph her zaman, marş çalan bir bandonun tam ortasında bile uyuyabilecek yapıda bir adam olmuştu ve bunun değiştiğini de sanmıyordu. Değişen her neyse kafasının içindeydi. Orada bir elektrik düğmesi vardı, bir şey onu her gün biraz daha er-

ken açıyordu ve Ralph'in bu düğmenin erken açılmasını nasıl önleyebileceği konusunda en ufak bir fikri yoktu.

Haziran ayında, kutudan fırlayan yaylı bebekler gibi yerinden fırlayarak, sabah saat 4.30, en geç 4.45'te uyanıyordu. Ve 92 yılında kadar sıcak olmasa da, yine de yeteri kadar bunaltıcı olan bu yılın temmuz ortalarında saat dört civarında birdenbire gözleri açılmaya başladı. Böyle sıcak gecelerde, Carolyn'le kendisinin birçok sıcak geceler boyunca (ve soğuk gecelerde de) üzerinde seviştikleri yataktan hemen hiç kalkmadan, uyku tamamiyle yaşamından çıkıp giderse hayatının ne tür bir cehenneme dönüşeceğini düşünmeye başladı. Gün ışıdığında bu düşünceyi hâlâ küçümseyebiliyordu ama karanlıkta, F. Scott Fitzgerald'ın söz ettiği, ruhun karanlık gecesine dair bazı kasvetli gerçekleri de keşfediyordu. Bu gerçeklerden en öne çıkanı da şuydu: sabah 4.15'te her şey mümkün görünür. *Her şey.*

Gündüzleri kendi kendine, yalnızca uyku düzeninde meydana gelen yeni değişimlere uyum sağlamaya çalıştığını, bedeninin hayatında meydana gelen büyük değişikliklere, özellikle de en büyük iki değişiklik olan emekliliğe ve eşinin kaybına tamamen normal bir biçimde cevap verdiğini söylemeye devam etti. Zaman zaman yeni yaşantısını düşündüğünde *yalnızlık* kelimesini kullandı; ama D harfiyle başlayan o ürkütücü kelimeden kaçındı, kısa bir süre düşüncelerine girerek zayıf bir ışık vermeye başladığı anda, onu bilinçaltının en derin bölgesine itti. *Yalnızlığa* evet, ama *depresyon* kesinlikle kabul edilemezdi.

Belki daha çok egzersiz yapman gerekiyordur, diye düşündü. *Geçen yaz yaptığın gibi biraz yürüyüş yap. Ne de olsa oldukça hareketsiz bir hayat yaşamaktasın – kalk kızarmış ekmek ye, biraz televizyon seyret, öğle yemeği için sokağın karşısındaki Red Apple'da bir sandviç ye, bahçede birazcık ufak tefek işlerle ilgilen, kütüphaneye git ya da dışarı çıkacak olurlarsa Helen ve bebekle sohbet et, akşam yemeği ye veya verandada oturup bir süre için McGovern ve Lois Chasse'le gevezelik et. Ya sonra? Biraz daha oku, biraz daha televizyon seyret, yıkan, yatmaya git. Hareketsiz.* Sıkıcı. *Tabii ki erken uyanırsın.*

Ama bu saçmalıktı. Yaşantısı belki uzaktan hareketsiz görünüyordu, ama gerçekte öyle değildi. Bahçe iyi bir örnekti. Orada yaptıkları ona hiçbir zaman ödül filan kazandırmayacaktı ama en azından işsiz güçsüz dolaşmıyordu. Çoğu öğleden sonralarında ter, gömleğinin sırtında koyu renkli bir ağaç şekli meydana getirinceye ve koltukaltları ıslak dairelerle kaplanıncaya kadar zararlı otları temizli-

yor ve çoğu kez kendine artık içeri girmeye izin verdiği zaman bitkinlikten titrer durumda oluyordu. Sanki kendine "ceza" veriyordu; ama ne için ceza? Gün ağarmadan uyandığı için mi?

Ralph bunun cevabını bilmiyordu ve umursamıyordu da. Bahçede çalışmak öğleden sonrasının büyük bir bölümünü dolduruyor ve gerçekten de düşünmekten hiç hoşlanmadığı şeyleri de aklından uzaklaştırıyordu. Ağrıyan kaslarının verdiği acı ve ara sıra gözlerinin önünde uçuşan kara lekeler ise bunun için ödemeye hazır olduğu bir bedeldi. Temmuzun dördünden hemen sonra başladığı bahçe çalışmaları bütün ağustos ayı boyunca da devam etti. Bu arada ilk ekinler biçilmiş, bir sonraki ekin ise kuraklıktan dolayı kavrulmuştu.

"Bundan vazgeçmelisin," dedi Bill McGovern ona bir gece, verandada oturmuş limonata içerlerken. Bu, ağustos ortasındaydı ve Ralph her sabah üç otuz civarında uyanmaya başlamıştı. "Sağlığın için tehlikeli olmaya başlayabilir. Daha da kötüsü, artık bir deliye benzemen."

"Belki de deliyimdir," diye cevapladı Ralph kısaca ve hem sesinin tonu, hem de gözlerindeki bakış inandırıcı olmalıydı ki, McGovern konuyu değiştirdi.

2

Ralph yeniden yürüyüş yapmaya başladı – bu yürüyüşler 92 yılındaki maratonları gibi değildi ama yağmur yağmıyorsa, günde iki mil yürüyebiliyordu. Her zamanki rotası onu aşağıya, Derry Halk Kütüphanesi'ne ve sonra da Witcham'la Anacadde köşesindeki okunmuş kitap ve gazete satan "Arka Sayfalar" adlı dükkâna götürüyordu.

Arka Sayfalar, adı "İkinci El Eşya, İkinci El Elbiseler" olan, kullanılmış eşya alıp satan karmakarışık bir dükkânın yanındaydı ve Ralph ağustos ayında bir gün, bu dükkânın önünden geçerken artık geçerliliği kalmamış bir yemek ilanıyla, eskiden kalma kilise toplantıları ilanı arasına yerleştirilmiş yeni bir afiş gördü. Bu yeni afiş sararmakta olan BAŞKANLIK İÇİN PAT BUCHANAN afişinin aşağı yukarı yarısını kaplamıştı.

Afişin üst tarafındaki iki fotoğrafta görünen kadın, otuzlarının sonunda ya da kırklarının başında olan hoş bir sarışındı ama fotoğrafların tarzı – sol taraftaki gülümseyemeyen dolgun yüz, sağ taraftaki gü-

lümsemeyen profil, her iki resimdeki düz beyaz fon – Ralph'in yürüyüşünü durdurmasına yetecek kadar tedirgin ediciydi. Fotoğraflar kadını bir postane duvarına veya dramatik bir televizyon belgeseline aitmiş gibi gösteriyordu...ve afişin üstünde basılı olan yazı da Ralph'ın duyduğu bu tedirginliğin rastlantı olmadığını açıklıyordu. Bu bir rastlantı değildi.

Onu durduran fotoğraflardı ama orada tutan kadının ismiydi. En üstte büyük siyah harflerle

CİNAYET SUÇUNDAN ARANIYOR
SUSAN EDWINA DAY

yazılıydı. Fotoğrafların altında da kırmızıyla

ŞEHRİMİZDEN UZAK DUR!

diye yazıyordu.

Afişin en altında tek satırlık kısa bir yazı vardı. Ralph'in yakını görme yeteneği, Carolyn'ın ölümünden bu yana epeyce azalmıştı – aslında tamamen yok olmuştu demek daha doğru olurdu – ve en alt satırı okuyabilmek için, yüzü dükkânın kirli vitrin camına yapışıncaya dek eğilmek zorunda kaldı:

Bu afiş Maine Yaşam Hakkı Dostları Komitesi
tarafından bastırılmıştır

Zihninin derinliklerinden bir ses fısıldadı: *Hey, Hey, Susan Day! Bugün kaç çocuk öldürdün?*

Ralph'in hatırladığı Susan Day, galiba ya New York'tan ya da Washington'dan gelen bir politik eylemciydi. Taksi şoförlerini, berberleri ve inşaat işçilerini düzenli olarak öfke nöbetlerine ve cinnete sürükleyerek kışkırtan ve sıkı nutuk adan kadınlardandı. Neden aklına özellikle bu ahenksiz, gülünç sloganın geldiğini bilemiyordu. Herhalde şu anda hatırlaması çok zor bir anıyla ilgiliydi. Belki de yorgun yaşlı dimağı yalnızca altmışlı yıllardaki Vietnam Savaşı'nı protesto eden bir şarkıya takılıyordu. *Hey, Hey, Başkan Johnson! Bugün kaç çocuk öldürdün?* diyen şarkıya.

Hayır, bu o değil, diye düşündü. *Ona benzer bir şey ama o değil. Bu şeydi ...*

Ralph, Ed Deepneau'nun adını ve yüzünü hatırlayamadan yanıbaşında bir ses duydu. "Dünyaya dön Ralph, dünyaya dön Ralph, hey Ralphie – cevap ver!"

Ralph, daldığı düşüncelerden uzaklaşarak sesin geldiği yöne döndü. Neredeyse ayakta uyumuş olduğunu fark ederek hem çok şaşırdı, hem de bundan hoşlandı. *Tanrım*, diye söylendi, *uykunun ne kadar önemli olduğu yokluğunda daha iyi anlaşılıyor. Biraz uykusuz kalınca, yer ayağının altından kaymaya ve köşeler yuvarlaklaşmaya başlıyor.*

Ona seslenen, Arka Sayfalar'ın sahibi Hamilton Davenport'tu. Her zaman dükkânının önünde tuttuğu kitap taşıma arabasını parlak kaplı karton ciltli kitaplarla dolduruyordu. Mısır koçanından yapılmış eski piposu – Ralph'e hep bir gemi modelinin bacası gibi görünmüştü – ağzının köşesinden dışarı sarkmıştı. Sıcak havaya küçük mavi duman bulutçukları üflüyordu. Gri renkli yaşlı erkek kedisi Winston Smith, kuyruğu pençelerinin etrafına kıvrılmış, dükkânın açık duran kapısının aralığında oturuyordu. Kedi sanki Ralph'e, *Yaşlılığın ne demek olduğunu bildiğini mi sanıyorsun, dostum? Ben sana yaşlanmanın ne demek olduğu hakkında bir bok bilmediğini kanıtlamak için buradayım*, dercesine sarı renkli gözleriyle, umursamazlıkla baktı.

"Hişt Ralph," dedi Davenport. "Sana en azından üç kere seslendim."

"Dalmışım galiba," dedi Ralph. Yürüyüp kitap taşıma arabasının yanından geçti, kapı aralığından içeriye doğru eğildi (Winston Smith ilgisiz bir kral tavrıyla yerinden kıpırdamadı) ve elini her gün aldığı iki gazeteye uzattı: Bir *Boston Globe* ile *USA Today*. Üçüncüsü olan *Derry News*, gazete dağıtıcısı Pete'in sayesinde evine kadar geliyordu. Ralph bazen insanlara bu üç gazeteden birinin insanı rahatlatan bir mizah gazetesi olduğundan emin olduğunu söylerdi ama hiçbir zaman hangisi olduğuna karar verememişti.

"Ben..."

Ed Deepneau'nun yüzü gözünün önüne gelince birdenbire durakladı. O çirkin sloganı geçen yaz havaalanının orada Ed'den duymuştu. Bunu hatırlamasının bu kadar uzun sürmesi hiç de şaşılacak bir şey değildi. Ed Deepneau yeryüzünde kendisinden böyle bir sloganı duymayı bekleyebileceği en son kişiydi.

"Ralphie?" dedi Davenport. "Tam bana bir şey söylemek üzereydin."

Ralph gözünü kırptı. "Ah, üzgünüm. Bir süredir pek iyi uyuyamıyorum da, söylemeye çalıştığım şey buydu."

"Buna üzüldüm... Ama bu kadar da kötü bir sorun değil. Yatmadan yarım saat önce bir bardak ılık süt içip sakin bir müzik dinlersen bir şeyin kalmaz."

Ralph bu yaz, Amerika'daki herkesin, uykusuzluğu gidermek için kendine has bir çaresi olduğunu keşfetmeye başlamıştı. Bu sanki aile İncil'i gibi nesilden nesile geçen büyülü bir sırdı.

"Bach iyidir, Beethoven de, William Ackerman da fena değildir. Ama bu işin asıl hilesi..." – Davenport bunun önemini vurgulamak istercesine etkileyici bir şekilde parmağını havaya kaldırdı – "Yarım saat boyunca *sandalyenden hiç kalkmamandır*. Hiçbir şey için. Telefona cevap verme, köpeğinle oynama, saatin alarmını kapa, dişlerini fırçalama... *hiçbir şey!* Sonra kafanı yastığa koyduğunda... küt! Mışıl mışıl uyursun!"

"Ya şu en sevdiğin rahat sandalyende otururken, birdenbire doğal birtakım ihtiyaçların seni yokladığını fark edersen?" diye sordu Ralph. "Benim yaşıma geldiğinde bu tip şeyler oldukça ani bir şekilde gelebilirler."

"Pantolonuna yap," dedi Davenport hemen ve katıla katıla güldü.

Ralph gülümsedi ama bunu, bir tür nezaket duygusuyla yaptı. Çektiği uykusuzluk; bir zamanlar sahip olduğu o müthiş mizah duygusunu bile hızla kaybettiriyordu "Pantolonuna!" diye kıkırdadı Ham. Kitap arabasına bir yumruk patlattı ve başını sağa sola salladı.

Ralph kediye bir göz attı. Winston Smith yumuşak bir ifade ile yeniden ona baktı ve Ralph, kedinin sakin sarı bakışını "*Evet, bu doğru, o belki bir aptal ama* o benim *aptalım*," diyormuş gibi algıladı.

"Fena değil ha?" dedi Hamilton Davenport. Zeki ve enerjik cevapların ustası. "Pantolonuna..." Buna kahkahalarla güldü, başını salladı, sonra Ralph'in uzattığı iki dolarlık banknotları aldı, kısa kırmızı önlüğünün cebine soktu ve birkaç bozukluk çıkardı. "Tamam mı?"

"Elbette. Teşekkürler, Ham."

"Hah-ha. İşin şakası bir yana, müzik dinlemeyi dene. Gerçekten işe yarıyor. Beyin dalgalarını sakinleştiriyor ya da öyle bir şeyler."

"Deneyeceğim." İşin ilginç tarafı, muhtemelen deneyecekti de. Daha önce Bayan Rapaport'un limon ve sıcak su reçetesini, Shawna McClure'un solunumunu yavaşlatarak ve *serin* kelimesi üstünde konsantre olarak zihnini arındırması konusundaki öğüdünü denediği gi-

bi (yalnız, bu kelimeyi Shawna söylediği zaman kelime *serrr-riiin* diye çıkıyordu). Uyku düzeninizdeki yavaş ama aman vermez bir aşınmayla uğraşıyorsanız, insanların bulabileceği her kocakarı ilacı iyi görünmeye başlıyordu.

Ralph dönüp yürümeye başladı, sonra geri döndü. "Şu yan taraftaki afiş neyin nesi?"

Davenport yüzünü buruşturdu. "Dan Dalton'ın yeri mi? Oraya elimden geldiğince uğramıyorum. Midemi bulandırıyor. Cama iğrenç yeni bir şey daha mı asmış?"

"*Sanırım* yeni bir şey – camdaki diğer şeyler gibi sararmamış ve üzerinde sinek pisliği yok. Aranıyor afişine benziyor ama fotoğraflardaki kişi Susan Day."

"Susan Day bir afişte ha – orospu çocuğu!" Yan taraftaki dükkâna ters bir bakış fırlattı.

"Kim o, Ulusal Kadın Organizasyonu Başkanı filan mı?"

"Eski başkanı. Kadınlar El Ele Örgütü'nün kurucu ortağı. *Annemin Gölgesi* ve *Vadideki Zambaklar* kitaplarının yazarı – bu ikincisi dayak yiyen kadınlar üzerine yapılan ve neden çoğunun kendilerini döven adamlara karşı çıkmayı ve onları şikâyet etmeyi reddettiklerini araştıran bir çalışma. Bu kitapla Pulitzer Ödülü'nü kazandı. Susie Day şu anda Amerika'daki politik anlamda en etkin üç veya dört kadından biri ve gerçekten görüşlerini kâğıda dökmeyi iyi biliyor. O Dan Dalton olacak soytarının, Susan Day'le ilgili imza topladığımdan *haberi var.*"

"Ne imzası?"

"Onu, bir konuşma yapması için buraya getirtmeye çalışıyoruz," dedi Davenport. "Yaşam Hakkı Dostları Örgütü'nün geçen Noel'de, Kadın Sığınma Evi'ni ateşe vermeye çalıştığını biliyorsun, değil mi?"

Ralph dikkatli bir şekilde zihnini yoklayarak geriye, 1992 yılının son aylarında içinde yaşamakta olduğu o kara cehenneme gitti ve şöyle dedi. "Evet, polislerin, hastanenin uzun süreli araba bırakılan park alanında elinde bir teneke benzinle bir herifi yakaladıklarını hatırlıyorum ama adamın adını..."

"O Charlie Pickering'di. Yaşam Hakkı Dostları'na dahil gruplardan birinin üyesi," dedi Davenport. "Onu bu işi yapmaya onlar teşvik etti – sözüme inan. Gerçi bu yıl benzinle eylem yapmıyorlar; Şehir Meclisi'nde, ilgili tüzüğü değiştirtmeye ve Kadın Sığınma Evi'ni kapattırmaya çalışacaklar. Bunu kesinlikle yapabilirler de. Derry'yi bilirsin Ralph – burası hiç de özgürlüğün beşiği sayılmaz."

"Sayılmaz," dedi Ralph bitkin bir gülümsemeyle. "Hiçbir zamanda olmadı. Ve Kadın Sığınma Evi de bir kürtaj kliniği değil mi?"

Davenport ona sabırsız bir bakış fırlattı ve İkinci El Eşya'nın bulunduğu tarafa doğru başını salladı. "*Onun* gibi pislik herifler bu ismi kullanıyorlar," dedi. "Yalnızca *klinik* yerine *değirmen* kelimesini tercih ediyorlar. Kadın Sığınma Evi'nin yaptığı bütün diğer işleri görmezlikten geliyorlar." Davenport'un sesi Ralph'e, Pazar günü öğleden sonra sineması sırasında çorap reklamı yapan televizyon spikerinin sesi gibi gelmeye başlamıştı. "Aile Danışma Merkezi olarak çalışıyorlar, kötü muamele gören kadınlarla ve çocuklarla ilgileniyorlar. Newport şehir merkezine giden yolun üstünde taciz edilen kadınlar için bir sığınak işletiyorlar. Şehrin merkezinde hastanenin yanındaki binada tecavüze uğrayanlar için kriz büroları ve tecavüze uğrayan ya da dövülen kadınlar için yirmi dört saat açık olan bir telefon yardım hatları var. Kısacası Dalton gibi maço erkeklerin hiç hoşuna gitmeyecek şeylerle uğraşıyorlar."

"Ama kürtaj da yapıyorlar," dedi Ralph. "Protestocuların karşı oldukları şey de bu değil mi?"

Ralph'e, Kadın Sığınma Evi'nin bulunduğu tuğla binanın önünde, sanki uzun senelerdir pankartlı gösteri yapılıyormuş gibi geldi. Göstericiler, Ralph'e her zaman çok soluk yüzlü, çok ateşli, çok zayıf veya çok şişman görünmüştü. Hep Tanrı'nın kendilerinden yana olduğundan kesinlikle eminlermiş gibiydiler. Taşıdıkları pankartlarda DOĞMAYANLARIN DA HAKLARI VARDIR ve YAŞAM NE GÜZEL BİR SEÇİM ve şu beylik slogan KÜRTAJ CİNAYETTİR! gibi şeyler yazıyordu. Birçok kereler, bu kliniğe başvuran kadınların üstüne tükürmüşlerdi. Bu klinik, Derry Hastanesi'ne bitişikti ama gerçekte onunla hiçbir bağlantısı yoktu, diye düşündü Ralph.

"Evet, kürtaj yapıyorlar," dedi Ham. "Bu seni rahatsız mı ediyor?"

Ralph, Carolyn'la kendisinin bebek sahibi olmaya çalıştıkları bütün o yılları düşündü – hiçbir sonucun alınamadığı, yalnızca birkaç kere yanlış alarmların verildiği ve bir keresinde düşükle sonuçlanan karmakarışık bir beş aylık hamileliğin yaşandığı yıllar – ve omuzlarını silkti. Birdenbire havanın çok sıcak, bacaklarının da çok yorgun olduğunu hissetti. Dönüş yolunun düşüncesi – yolun özellikle yokuş yukarı olan kısmı – zihninin gerisinde, oltanın ipinden sallanan bir şeymiş gibi asılı kaldı. "Tanrım, bilmiyorum," dedi. "Yalnızca insanların bu kadar... bağırıp çağırmamalarını isterdim."

Davenport homurdandı, komşusunun vitrin camına doğru yürüdü ve afişe baktı. Tam bu anda, uzun boylu, keçi sakallı, solgun yüzlü bir adam – ki Ralph'e göre maço erkek tiplemesinin tam karşıtıydı – üstü küfle kaplanmış eski bir vodvil hayaleti gibi dükkânın karanlık derinliklerinden çıkıverdi. Davenport'un neye baktığını gördü ve hafif mağrur bir gülümseyiş ağzının köşelerini çukurlaştırdı. Ralph, bu gülüşün insana bir çift dişe ya da kırık bir buruna mal olabilecek tipte bir gülüş olduğunu düşündü. Özellikle de böylesine kavurucu sıcak bir günde.

Davenport afişi gösterdi ve şiddetle kafasını salladı.

Dalton'ın gülüşü iyice yayıldı. Davenport'a doğru bir el işareti yaptı – *senin ne düşündüğünü kim takar*? diyordu sanki – ve sonra yeniden dükkânının derinliklerine doğru gözden kayboldu.

Davenport, Ralph'e döndü, yanaklarındaki parlak renkli benekler alev alev yanıyordu. "Bu adamın resmi, sözlükte *eşek* kelimesinin yanında yer almalı," dedi.

Sanırım o da senin için kesinlikle aynı şeyi düşünüyordur, diye düşündü Ralph ama tabii ki bunu söylemedi.

Davenport, ellerini kırmızı para önlüğünün ceplerine sokuşturmuş, dalgın bir şekilde

(*hey hey*)

Susan Day afişine baktı.

"Pekâlâ," dedi Ralph. "Ben en iyisi..."

Davenport, düşüncelerinden silkinerek sıyrıldı. "Hemen gitme," dedi. "Önce dilekçemi imzala; bunu yapar mısın? Günüme bir parça renk kat."

Ralph huzursuz bir şekilde ayaklarını oynattı. "Ben, insanları karşı karşıya getiren bu tip işlere pek girmem."

"Hadi, Ralph," dedi Davenport, mantıklı olalım der gibi bir ses tonuyla. "Biz burada karşı karşıya gelmekten bahsetmiyoruz; şu çatlakların – ve Dalton gibi siyasi dinozorların kadınların dertlerine çare bulan, gerçekten çok yararlı bir merkezi kapatamayacaklarından emin olmaktan bahsediyoruz. Senden yunus balıkları üzerinde kimyasal silah deneyleri yapılması gibi bir şeyi onaylamanı istemiyorum."

"Hayır," dedi Ralph. "Sanırım haklısın."

"Eylülün birine kadar Susan Day'e beş bin imza göndermeyi ümit ediyoruz. Muhtemelen bir işe yaramayacak – Derry gerçekten de

onun gelmesi için yalnızca çok uzak bir yer değil, zaten büyük ihtimalle de programı önümüzdeki yüzyıla kadar doludur – ama denemekten de zarar gelmez."

Ralph, aslında imzalamayı isteyeceği tek dilekçenin, uyku tanrılarından, kendisinden çaldıkları uykunun üç saatçiğini bir gece için ona geri vermelerini isteyen bir dilekçe olabileceğini söylemeyi düşündü. Ama sonra adamın yüzüne bir kere daha bakınca bunu söylememeye karar verdi.

Carolyn olsaydı onun bu kahrolası dilekçesini imzalardı, diye düşündü. *Kürtaja taraftar değildi ama barlar kapanana kadar içtikten sonra eve gelen ve karılarıyla çocuklarını futbol topu gibi tekmeleyen erkeklere de taraftar değildi.*

Bu gerçekten doğruydu, ama dilekçeyi imzalamasının asıl nedeni bu olmazdı. Bunu, Susan Day gibi meşaleyi taşıyan gerçek bir lideri daha yakından tanıma ve onu dinleme fırsatını, zayıf da olsa ele geçirebilme ihtimalinden dolayı yapardı. Bunu, belki de karakterinin en belirgin özelliği olan, merakından dolayı yapardı – bu öyle kuvvetli bir özellikti ki, beyin tümörü bile yok edememişti. Ölümünden iki gün önce, onun yatağının yanındaki sehpada duran romanın içinden Ralph'in kitap arası olarak kullandığı sinema biletini çekip almıştı, çünkü Ralph'in görmeye gittiği filmin ne olduğunu öğrenmek istemişti. Filmin adı, *Birkaç İyi Adam*'dı ve Ralph, aradan geçen zamana rağmen, bu anıyı hatırlamanın kendisine ne kadar acı verdiğini fark ederek hem şaşırdı, hem de üzüldü.

"Tabii," dedi Ham'e. "İmzalamaktan mutluluk duyarım."

"Hey aslanım benim!" dedi Davenport. Heyecanla Ralph'in omzuna vurdu. Yüzündeki düşünceli bakışın yerini bir gülümseme almıştı. Ama Ralph'e bu, çok da olumlu bir değişiklik gibi gelmedi. Davenport'un sert gülümsemesi hiç de sempatik değildi.

Ralph, tütün kokan dükkâna giren Davenport'u izledi. Davenport'un kedisi Winston Smith, yaşlı sarı gözleriyle onlara bakmak için bir kez duraklayarak önlerinden geçip gitti. O veda eden bakışı sanki *O bir budala ve sen de bir başka budalasın,* der gibiydi. Bu koşullar altında kedi oldukça haklıydı galiba. Gazetelerini kolunun altına sıkıştırdı, kasanın yanındaki tezgâhta duran, üstünde çizgiler olan kâğıda eğildi ve Susan Day'den Derry'ye gelip Kadın Sığınma Evi'nin korunması konusunda bir konuşma yapmasını isteyen dilekçeyi imzaladı.

3

Yokuşu umduğundan daha hızlı bir şekilde tırmandı ve Witcham'la Jackson'ın kesiştiği kavşaktan geçti. *O kadar da kötü değildi galiba.*

Birdenbire kulaklarının çınladığını ve bacaklarının titremeye başladığını hissetti. Durdu ve bir elini gömleğinin üstüne koydu. Hemen altında, ürkütücü bir hızla çarpan kalbini hissedebiliyordu. Kâğıt sesine benzer bir hışırtı duydu ve *Boston Globe*'un içinden kayıp yere düşen reklam ekini gördü. Eğilip almaya niyetlendi, sonra durdu.

İyi bir fikir değil, Ralph – eğer eğilirsen, olasılıktan da öte, kesinlikle düşersin. Sana bu parçayı çöpçüye bırakmanı teklif ediyorum.

"Evet, pekâlâ iyi fikir," diye mırıldandı ve doğruldu. Gözlerine birdenbire gerçeküstü bir karga sürüsü gibi kapkara lekeler akın etti ve bir an için Ralph, bu gidişle ne yaparsa yapsın, reklam ekinin üzerine kapaklanıp kalacağını hissetti.

"Ralph, iyi misin?"

Ralph yavaşça yukarı baktı. Harris Bulvarı'nın öbür tarafında yaşayan ve Bill McGovern'la paylaştığı evden yarım blok aşağıda oturan Lois Chasse'i gördü. Strawford Park'ının hemen dışındaki bankların birinde oturmuş, muhtemelen, Kanal Caddesi otobüsünün gelip kendisini çarşıya götürmesini bekliyordu.

"Tabii, iyiyim," dedi ve bacaklarını oynattı. Bir reçel kavanozunun içinde yürürcesine ağır çekimle hareket ediyormuş gibiydi ama çok da kötü görünmeden banka ulaşmayı becerdiğini düşündü. Bununla beraber Lois'in yanına otururken bu becerisine karşı minnettarlık ifade eden küçük bir oh çekmekten kendini alamadı.

Lois Chasse'in büyük koyu renk gözleri vardı – Ralph'in çocukluğunda İspanyol gözleri diye adlandırılan cinsten – ve Ralph bu gözlerin Lois'in lise yıllarında düzinelerce delikanlının yüreğini yerinden oynatmış olduğuna bahse girerdi. Gözleri hâlâ yüzünün en güzel yeriydi ama Ralph şu anda o gözlerde gördüğü üzüntülü ifadeden pek hoşlanmadı. Bu... neydi? Aklına gelen ilk düşünce bu bakışın *gereğinden fazla dostça olduğuydu* ama bunun *doğru* bir tahmin olduğundan emin değildi.

"İyi," diye tekrarladı Lois.

"Tastamam öyle." Arka cebinden mendilini çıkardı, temiz olduğundan emin olmak için kontrol etti ve sonra yüzünü sildi.

"Umarım bu söylediğime alınmazsın Ralph, ama iyi *görünmüyorsun.*"

Ralph bunu söylemesine alındı, ama bunu nasıl ifade edeceğini bilemedi.

"Solgun görünüyorsun, terliyorsun ve etrafı kirletiyorsun."

Ralph ona irkilerek baktı.

"Gazetenden bir şey düştü. Sanırım bir reklam broşürüydü."

"Düştü mü?"

"Düştüğünü sen de çok iyi biliyorsun. Bana bir dakika izin ver."

Kalktı, yaya kaldırımından geçti, eğildi (Ralph, kalçalarının oldukça geniş olmasına rağmen bacaklarının, artık altmış sekizinde olması gereken bir kadın için hâlâ hayran olunacak kadar biçimli olduğuna dikkat etti) ve broşürü yerden aldı. Elinde broşürle banka geri döndü ve oturdu.

"İşte," dedi. "Artık etrafı kirleten biri değilsin."

Ralph, içinde bulunduğu duruma rağmen gülümsedi. "Teşekkür ederim."

"Lafını etmeye bile değmez. Neskafe kuponunu kullanabilirim, Diet Cola kuponunu da. Kocam öldüğünden bu yana çok *şişmanladım.*"

"Sen şişman değilsin Lois."

"Teşekkür ederim, Ralph, sen tam bir centilmensin ama konuyu değiştirmeyelim. Güçlükle konuşuyorsun, öyle değil mi? Aslında biraz önce hemen hemen kendinden geçmiştin."

"Yalnızca soluklanıyordum," dedi Ralph, inatçı bir ifadeyle. Sonra parkın içinde, beyzbol oynayan bir grup çocuğu seyretmeye koyuldu.

Dört bir tarafa saldırarak ve kahkahalar atarak çok sıkı mücadele ediyorlardı. Ralph onların solunum sistemlerinin sağlıklı işleyişini kıskandı.

"Soluklanıyordun, öyle mi?"

"Evet."

"Yalnızca soluklanıyordun?"

"Lois, bozuk plak gibi çalmaya başlıyorsun."

"Pekâlâ, bu bozuk plak sana bir şey söyleyecek, tamam mı? Bu sıcakta bu yokuşu yürümeyi denemek için *delirmiş* olmalısın. Eğer yürümek istiyorsan neden daha önce yaptığın gibi düz bir yürüyüş yolu olan Harris Bulvarı'na çıkmıyorsun?"

"Çünkü bana Carolyn'ı hatırlatıyor." Ralph, ağzından çıkan sert,

neredeyse kaba ses tonundan hoşlanmamış ama buna engel de olamamıştı.

"Oh, kahretsin," dedi Lois kısaca ve Ralph'in eline dokundu. "Özür dilerim."

"Tamam."

"Hayır, tamam değil. Daha düşünceli olmalıydım. Ama az önceki bakış tarzın, bu da tamam değil. Artık yirmisinde değilsin Ralph. Kırkında da değilsin. Vücudunun iyi durumda olmadığını söylemek istemiyorum – senin yaşında biri için vücudunun mükemmel durumda olduğunu herkes fark edebilir – ama sağlığına daha çok dikkat etmelisin. Carolyn da senin kendine dikkat etmeni isterdi."

"Biliyorum," dedi Ralph, "ama gerçekten de..."

İyiyim diye cümlesini bitirecekti ama başını kaldırıp Lois'in o koyu renkli gözlerine tekrar bakınca gördüğü ifade bir an için konuşmayı noktalamasını imkânsız hale getirdi. Gözlerinde bezgin bir keder ifadesi vardı... yoksa bu ifade yalnızlık mıydı? Belki her ikisi de. Her ne olursa olsun, Ralph'in, Lois'in gözlerinde gördüğü yalnızca bunlar değildi. Kendisini de görmüştü.

Kendisininkilere bakan gözler, *budalaca davranıyorsun*, diyordu. *Belki her ikimiz de budalaca davranıyoruz. Yetmişindesin ve dul bir erkeksin, Ralph. Ben de altmış sekizindeyim ve dul bir kadınım. Daha ne kadar zaman dünyanın en yaşlı refakatçisi olan Bill McGovern'la beraber akşamları verandada oturacağız? Umarım çok uzun sürmez çünkü artık her ikimiz de genç sayılmayız.*

"Ralph?" diye sordu Lois aniden kaygılanarak. "İyi misin?"

"Evet," dedi Ralph yeniden ellerine bakarak. "Evet, kesinlikle."

"Yüzünde şeye benzer bir ifade vardı... şey bilmiyorum."

Ralph bu sıcakta yokuş tırmanmasının aklını *karıştırıp* karıştırmadığını düşündü. Çünkü bu *Lois*'di, her şey bir yana, McGovern'ın daima (sol kaşını hafif imalı bir şekilde kaldırarak) "Bizim Lois" diye bahsettiği kişiydi. Ve peki, tamam, vücudu hâlâ biçimliydi – düzgün bacaklar, güzel göğüsler ve o harikulade gözler – ve belki de Ralph'in onu yatağa atmaya bir itirazı olmazdı hatta Lois'in de buna bir itirazı olmazdı. Ama ya ondan sonra ne olurdu? Eğer Lois, Ralph'in okumakta olduğu kitabın içinden çıkan bir bilet parçası görecek olsaydı, Carolyn gibi hangi filmi görmeye gittiğini merak ederek Ralph'in kitapta kaldığı yeri kaybedeceğini bile bile o bilet parçasını çekip alır mıydı?

Ralph onun bunu yapmayacağını düşündü. Lois'in gözleri ger-

çekten harikuladeydi ve McGovern'la üçü birden evin önündeki verandada oturmuş akşam serinliğinde buzlu çay içerlerken, Ralph kendi gözlerini bir defadan daha çok kere Lois'in bluzunun V şeklindeki yakasının içinde dolaşırken bulmuştu. Ama Ralph yetmişinde bile küçük aklın büyük başı belaya sokabileceğini düşünüyordu. Yaşlanmak, düşüncesizce davranmayı mazur gösteremezdi.

Ralph, Lois'in kendisine baktığının farkındaydı, kambur durmamak için özel bir çaba sarfederek ayağa kalktı. "İlgilendiğin için teşekkürler," dedi. "Bir dosta yolun yukarısına kadar eşlik etmek ister misin?"

"Teşekkürler ama çarşıya gidiyorum. Gül rengi güzel yünler gelmiş. Bu arada oturup, otobüsün gelmesini bekleyeceğim ve sayende sahip olduğum kuponları zevkle karıştıracağım."

Ralph sırıttı. "Tamam öyle yap," dedi ve beyzbol oynayan çocuklara yeniden bir göz attı. O anda, içlerinden kızıl ve dağınık saçlı bir çocuk ileri fırlıyarak kendini yere attı ve toprakta kaymaya başladı... ve karşısında topu bekleyen çocuğa kafa üstü çarptı. Ralph o anda ışıkları yanıp sönen ve sirenleri ortalığı inleten ambulanslar hayal etti ama kızıl saçlı çocuk hiçbir şey olmamış gibi gülerek ayağa fırladı.

"Beni yakalayamadın, seni beceriksiz!" diye bağırdı.

"Yok daha neler!" diye cevap verdi top tutucu öfkeyle ama sonra o da gülmeye başladı.

"Hiç tekrar o yaşta olmayı arzuluyor musun, Ralph?" diye sordu Lois.

Bunu çok düşünmüştü. "Bazen," dedi. "Çoğu kez fazla hareketli görünüyor. Bu gece bizi ziyarete gel, Lois – bir süre bizimle otur."

"Olabilir, belki gelirim," dedi Lois. Ralph, Lois'in o harikulade gözlerinin ağırlığını üzerinde hissederek ve sırtını büyük bir çabayla dik tutmaya çalışarak Harris Bulvarı'na doğru yola koyuldu. Durumu oldukça iyi idare ettiğini düşündü ama çok zor bir işti bu. Ömründe kendini hiç bu kadar bitkin hissetmemişti.

2. Bölüm

1

Ralph, Lois'le parktaki bankta yaptığı konuşmadan bir saat kadar sonra Doktor Litchfield'i görmek için randevu aldı. Seksi sesli sekreter, eğer uygunsa randevuyu gelecek salı sabah saat ona verebileceğini söyledi. Ralph de kadına bunun mükemmel olduğunu söyledikten sonra telefonu kapattı ve oturma odasına gitti. Harris Bulvarı'na kuşbakışı bakan yüksek arkalıklı koltuğuna oturdu ve Doktor Litchfield'in ilk başlarda karısının beyin tümörünü Aspirin ve çeşitli gevşeme teknikleriyle nasıl tedavi etmeye çalıştığını düşündü. Sonra da, tomografide çıkan kötü haberin MR'la da iyice kesinleşmesinden sonra Litchfield'in gözlerinde yakalamış olduğu bakışı hatırladı... o suçluluk ve huzursuzluk dolu bakışı.

Yolun karşısında az sonra okula gidecek olan bir grup çocuk, şekerlemelerle donanmış oldukları halde Red Apple'dan çıktılar. Ralph, onların bisikletlerine atlayıp parlak ve göz kamaştırıcı öğlen sıcağına dalmalarını seyrederken, daha önce Doktor Litchfield'in bakışları gözünün önüne geldiğinde ne düşündüğünü hatırladı: o huzursuz bakışlar sadece kendi hayalinin bir ürünüydü.

Olan o ki, ihtiyar dostum, Litchfield'in huzursuz görünmesini istedin... ama bundan da öte, onun gözlerinde suçluluk dolu bir ifadeyle bakmasını istedin.

Büyük olasılıkla Carl Litchfield mükemmel bir insan ve çok iyi bir doktordu ama Ralph yine de randevusunu iptal etmek için Litchfield'in ofisini tekrar aradı. Seksi sesli sekretere az önce randevu defterini yeniden gözden geçirdiğini ve gelecek salı günü saat on'un pek o kadar da uygun olmadığını gördüğünü söyledi. O gün için ayak bakım uzmanıyla randevusu vardı ve bunu tamamen unutmuştu.

"Hafızam eskisi kadar iyi değil," dedi Ralph kadına.

Sekreter gelecek perşembe günü saat ikiyi önerdi.

Ralph, bunu kesinleştirmek için tekrar arayacağına söz verdi.

Yalancı, yalancı, paçaların tutuştu, diye düşündü kendi kendine

telefonu kapatırken. Yavaşça, yüksek arkalıklı koltuğuna doğru yürüdü ve oturdu. *Onu defterinden sildin değil mi?*

Öyle olduğunu düşünüyordu. Tabii, Doktor Litchfield bu yüzden üzüntüden uykusuz kalacak filan değildi. Ne de olsa onun için prostat muayenesi sırasında suratına osuracak bunaklardan biri eksilmiş olacaktı.

Pekâlâ, öyleyse uykusuzluk konusuyla ilgili olarak ne yapacaksın Ralph?

Yüksek sesle "Yatmadan önce yarım saat kadar sessizce otur ve klasik müzik dinle," dedi. "Şu başbelası doğal ihtiyaçlar için de birkaç çocuk bezi satın al."

Kendini bu görüntüye gülerken bulmak onu şaşırttı. Bu gülüşte pek de hoşlanmadığı isterik bir yan vardı – işin doğrusu bu, lanet olası, insanın tüylerini ürperten bir gülüştü – ama gülmesini durdurabilmesi yine de vakit aldı.

Hamilton Davenport'un önerisini bir deneyecekti (yalnız çocuk bezleri hariç), tıpkı iyi niyetli insanların kendisine söyledikleri birçok kocakarı yöntemini denemiş olduğu gibi. Bu düşünce, ona anlatılan ilk yöntemi anımsattı ve bu da bir kez daha gülmesine neden oldu.

McGovern'ın fikriydi bu. Bir akşam Ralph, elinde şehriye paketi ve spagetti sosuyla Red Apple'dan döndüğünde, McGovern verandada oturduğu yerden üst kat komşusuna şöyle bir bakmış ve başını kederli bir şekilde sallayarak *cık-cık* diye bir ses çıkartmıştı.

"Bu ne anlama geliyor?" diye sordu Ralph onun yanındaki sandalyeye otururken. Hava giderek kararıyordu. Yolun biraz aşağısında kot pantolon ve üzerine bol gelen beyaz bir tişört giymiş olan küçük bir kız çocuğu, ip atlıyor ve şarkı söylüyordu.

"[illegible] göründüğün anlamına geliyor," dedi McGovern. Başındaki Panama şapkasını eliyle geriye doğru itti ve Ralph'e daha dikkatle baktı. "Hâlâ uyuyamıyor musun?"

"Hâlâ uyuyamıyorum," diye onayladı Ralph.

McGovern bir müddet sessiz kaldı. Yeniden konuştuğunda ses tonu çok kasvetli. "Cevap, viski,"dedi.

"Anlamadım."

"Uykusuzluğunun cevabı Ralph. Viskiyle banyo yap demiyorum, buna hiç gerek yok. Yalnızca bir yemek kaşığı balı, yarım bardak viskiyle karıştır ve yatmadan on beş yirmi dakika kadar önce bir dikişte iç."

"İşe yarar mı?" diye sordu Ralph ümitle.

"Bütün söyleyebileceğim, bende işe yaradığı. Kırkımı geride bıraktığım sıralarda uykuyla ilgili ciddi problemlerim vardı. Geriye dönüp baktığımda sanırım o dönem benim orta yaş krizimdi diye düşünüyorum – altı ay süren bir uykusuzluk ve kelleşen tepemden dolayı bir yıl boyunca süren bir depresyon."

Her ne kadar başvurduğu kitapların hepsi de uykusuzluğu tedavi etmek için bu kafa çekme işine gereğinden fazla önem verildiğini söylese de – ki gerçekte de bu yol, sorunu çözmek yerine genellikle daha da kötüleştirirdi – Ralph bunu aynen denedi. Hiçbir zaman çok fazla içen biri olmamıştı, bu nedenle McGovern'ın önerdiği yarım bardaklık dozajı çeyrek bardağa indirerek işe başladı, ama bir hafta sonra hiç gevşeme olmayınca bu dozajı bir bardağa çıkardı... sonra da ikiye. Bir sabah saat dördü yirmi iki geçe berbat bir baş ağrısıyla uyandı ve on beş yıldır ilk defa akşamdan kalma olduğunu fark etti.

Boş dairesinde yüksek sesle "Hayat bu pislik için çok kısa," dedi ve bu olay da o meşhur viski deneyiminin sonu oldu.

2

Ralph sokağın karşısındaki Red Apple'a girip çıkan düzensiz müşteri akınını seyrediyordu. *Tamam* diye düşündü. *Durum şu: McGovern berbat göründüğünü söylüyor, bu sabah Lois Chasse'in ayaklarının dibinde neredeyse bayılıyordun ve Eski Aile Doktorundan aldığın randevuyu da birkaç saat önce iptal ettin. Sırada ne var? Yani bu durumun böyle devam etmesine izin mi vereceksin? Durumu kabullenip, her şeye boş mu vereceksin?*

Bunun kaderin bir cilvesi olduğu düşüncesinin Doğu'ya özgü bir çekiciliği, büyüsü vardı, ama sabahın köründe uzun saatlere dayanmak için bu çekicilikten ve büyüden daha fazlasına ihtiyacı olacaktı. Kitaplar, yeryüzünde geceleri üç-dört saatlik bir uykuyla idare eden insanlar olduğunu söylüyordu. Hatta sadece iki saatlik uykuyla idare edenler bile vardı. Bu çok küçük bir azınlıktı ama böyle insanlar *vardı.* Ancak, Ralph Roberts bu azınlığın içinde değildi.

Nasıl göründüğü onun için o kadar önemli değildi; bir sinema jönünü andırdığı günlerin oldukça geride kaldığını biliyordu. Ama kendini nasıl hissettiği önemliydi, ki artık kendini berbat hissediyordu. Uykusuzluk yaşamının bütün alanlarında kendini hissettirmeye

başlamıştı, beşinci katta kızaran sarmısağın kokusunun er geç bütün apartmana yayılması gibi. Çevresinde gördüğü renkler solgunlaşmaya başlamıştı; artık dünya, bir gazete fotoğrafı gibi donuk ve bulanık görünüyordu.

En basit kararları – örneğin, dondurulmuş bir yemeği mi ısıtmak yoksa Red Apple'dan bir sandviç mi almak gibi – vermek bile zorlaşmış, neredeyse ıstırap verici hale gelmişti. Son birkaç haftadır gittikçe artan bir sıklıkla kendini Dave'in video dükkânından elleri bomboş eve dönerken bulmuştu. Dave'in dükkânında seyretmek istediği hiçbir şey olmadığından değil, çünkü çok şey vardı – ama bir *Dirty Harry* filmi ya da bir Billy Crystal komedisi veya belki de *Uzay Yolu*'nun birkaç eski bölümünü seyretmek isteyip istemediğine karar veremiyordu. Başarısızlıkla sonuçlanan bu birkaç gidiş gelişten sonra adeta hayal kırıklığından ve biraz da korkudan ağlayarak, kendini yüksek arkalıklı sandalyesine külçe gibi bırakmıştı.

Karar verme yeteneğinin uğradığı o ürpertici felç ve erozyon, uykusuzluğuyla özdeşleşen tek sorun değildi; unutkanlık da başlamıştı. Çalışma hayatını, muhasebeci ve idareci olarak noktaladığı matbaadan emekli olduğundan bu yana, en azından haftada bir bazen de iki kez sinemaya gitmeyi alışkanlık haline getirmişti. Carolyn'ın artık hiçbir yere gitmekten zevk alamayacak kadar çok hastalandığı son yılına kadar onu da beraber götürdü. Carolyn'ın ölümünden sonra çoğunlukla yalnız başına gitmişti. Helen Deepneau kendisine bir iki defa eşlik etmişti. (Ed, ise filmlerin başını ağrıttığını ileri sürerek hemen hemen hiç sinemaya gitmezdi). Ralph, matinelerin saatlerini öğrenmek için artık ezberlemiş olduğu numarayı çevirip, sinema salonunun telesekreterini aramaya iyice alışmıştı. Ama yaz sonlarında, numarayı bulmak için gittikçe artan bir sıklıkla rehberin sarı sayfalarına bakarken buldu kendisini – artık son dört rakamın 1317 mi yoksa 1713 mü olduğundan emin olamıyordu.

"1713'tü," dedi sonra. "*Biliyorum*, eminim öyleydi." Ama biliyor muydu? Gerçekten biliyor muydu?

Litchfield'ı tekrar ara – haydi Ralph – yıkıntılar arasında eşelenmekten vazgeç. Olumlu bir adım at. Ve Litchfield eğer gerçekten de canını sıkacak bir şey söylerse başka birini ara. Telefon rehberi doktorlarla dolu; hem de her zaman olduğundan daha fazla.

Belki bütün bunlar doğruydu ama yetmiş yaş ya şundadır ya bunda yöntemiyle yeni bir doktor arayıp bulmak için belki de birazcık ileri bir yaştı. Yine de Litchfield'ı da tekrar aramayacaktı.

İşte o kadar.

Pekâlâ, öyleyse sırada ne var seni ihtiyar inatçı keçi? Birkaç kocakarı yöntemi daha mı? Umarım öyle değildir çünkü böyle devam ederse, çok geçmeden ilaç niyetine haşlanmış kertenkele gözü ve kurbağa dili suyu içeceksin!

O anda aklına gelen çare sıcak bir günde esen serin bir rüzgâr gibiydi... ve komik denecek derecede de basitti. Bu yaz kitaplarda yaptığı bütün araştırmalar bir çözüm bulmaktan çok sorunu anlamaya yönelikti. Sıra cevapları bulmaya geldiğinde ise, kitapların işe yaramayacakları, ya da yalnızca kısa bir süreliğine işe yarayacakları konusunda emin olduğundan, neredeyse yalnızca viski ve bal gibi modası geçmiş kocakarı ilaçlarına bel bağlamıştı. Kitaplar, uykusuzlukla başa çıkmak için oldukça güvenilir birkaç metot tavsiye ediyorsa da, aslında Ralph'in denediği tek yol en basit ve en akla yatkın olanıydı: akşamları yatağa daha erken bir saatte gitmek. Bu çözüm de işe yaramamıştı – on bir buçuğa kadar filan öylece uyanık olarak yatmıştı, sonra her gün daha erken bir saatte uyanmak üzere uykuya dalmıştı – ama başka bir çözüm işe yarayabilirdi.

Her ne olursa olsun bir denemeye değerdi.

3

Ralph, o öğleden sonra arka bahçede her zamanki gibi ölesiye çalışmak yerine şehirdeki kütüphaneye indi ve daha önce de karıştırmış olduğu bazı kitapları gözden geçirdi. Genel kanıya göre; eğer daha erken uyumak yaramadıysa, daha geç uyumak işe yarayabilir gibi gözüküyordu. Ralph, her ihtimale karşı fazla da ümitlenmeyerek eve gitti (daha önceki deneyimlerinden ders alarak bu defa otobüse bindi). Bu çare işe yarayabilirdi, eğer yaramazsa, en azından Bach, Beethoven veya William Ackerman dinlerdi.

Kitaplardan birinin "gecikmiş uyku" olarak adlandırdığı bu tekniği denemek için attığı ilk adım gülünç bir sonuç verdi. Pencerenin yanında duran yüksek arkalıklı sandalyesine ne zaman oturmuş olduğu ya da ekranında, yalnızca karlı bir görüntü olan televizyonun neden açık olduğu hakkında en ufak bir fikri olmaksızın, sırt ve boyun ağrısıyla, artık olağan olan saatinde uyandı (oturma odasındaki şöminenin üzerinde duran dijital saat 3.45'i gösteriyordu.)

Ensesini ovuşturarak başını temkinli bir şekilde geriye doğru attığı sırada olanları anladı. En azından saat üçe, belki de dörde kadar oturmayı planlamıştı. Sonra ağır ağır yatmaya gidecek ve kelimenin tam anlamıyla uyuyacaktı. En azından, planı buydu. Ama onun yerine, Harris Bulvarı'nın Akıl Almaz Uykusuz'u, gece geç saate kadar oturmanın neye benzediğini görmek için, bütün gece uyanık kalmaya çalışan ufak bir çocuk gibi, televizyon şovmeni Jay Leno'nun programının açılış monoloğunu izlerken uykuya dalmıştı. Ve tabii ki sonra da bu macerayı o Allah'ın belası sandalyede uyanarak noktalamıştı. Televizyonda günlük siyasi yorumları yapan Joe Friday'in tanımıyla, *sorun gene aynı sorundu, yalnızca mekân değişmişti.*

Ralph her şeye rağmen ümidini kaybetmeyerek ağır ağır yatmaya gitti, ama uyuma dürtüsünden (ya da ihtiyacından) eser kalmamıştı. Bir saat boyunca uyanık yattıktan sonra, bu sefer sertleşmiş ensesine destek yapmak üzere elinde bir yastık ve yüzünde acıklı bir gülümseme olduğu halde, yeniden yüksek arkalıklı sandalyesine geri dönmüştü.

4

Ertesi gece yaptığı ikinci denemede gülünecek hiçbir şey yoktu. Her zamanki saatinde on bir yirmide, tam televizyon spikeri bir sonraki günün hava durumu raporunu verirken uyku bastırmaya başlamıştı. Fakat bu sefer *Whoopi'nin* programı (her ne kadar Whoopi programın konuğu olan Roseanne Arnold'la söyleşirken başı neredeyse öne düşse de) ve bu programdan sonra başlayan gece sineması boyunca da uyku haliyle başarıyla mücadele etti. Ellili yıllardan kalma eski bir Audie Murphy filmiydi oynayan ve filmde Audie, Pasifik'teki savaşı neredeyse tek başına kazanıyordu. Bazen Ralph'e öyle geliyordu ki yerel televizyon kanalları arasında sabahın önemsiz saatlerinde yayınlanan filmlerde ancak Audie Murphy veya James Brolin gibi artık önemsiz olan oyuncuların starlaştırılabileceği konusunda, adı konmamış bir kural vardı.

Son Japon üssü de uçuruldüktan sonra, Kanal 2'nin yayını bitti. Ralph bir başka film arayarak diğer kanallar arasında gezindi ama karlı bir görüntüden başka hiçbir şey bulamadı. Alt kattaki komşusu

Bill veya yolun aşağısında oturan Lois gibi kendisinin de kablolu yayını olsaydı, bütün gece film seyredebileceğini düşünüyordu; bunu, yeni yılda yapılacak işler listesine koyduğunu hatırladı. Ama ardından Carolyn ölmüştü ve kablolu yayın ona bir daha o kadar önemli gözükmemişti.

Resimli Spor dergisinin bir nüshasını buldu ve akreple yelkovan sabahın saat üçünü gösterene dek sürekli saate bakarak, gazeteyi ilk okuyuşunda tamamen gözünden kaçan, bayanlar tenis maçları üzerine yazılan bir makaleyi ağır ağır okumaya başladı. Bunun işe yarayacağına tamamen ikna olmuştu. Göz kapakları o kadar ağırlaşmıştı ki, sanki beton gibiydiler. Tenis üzerine yazılan makaleyi dikkatle kelime kelime okuyordu ama, yazarın neden bahsetmekte olduğundan zerre kadar haberi yoktu. Bütün cümleler aklında kalmaksızın kozmik ışınlar gibi beyninin içinden vızıldayarak geçiyordu.

Bu gece uyuyacağım – gerçekten uyuyacağımı sanıyorum. Aylardır ilk kez güneş benim yardımım olmaksızın doğmak zorunda kalacak ve bu yalnızca güzel değil, dostlar ve komşular; bu müthiş bir şey.

Derken saat üçten kısa bir süre sonra o memnuniyet verici uyku hali kaybolmaya başladı. Bir şampanya mantarının birdenbire patlayıp gitmesi gibi kaybolmadı; daha çok, kumun ince delikli bir elekten süzülmesi ya da suyun kısmen tıkalı bir kanaldan akıp gitmesi gibiydi. Ralph olup biteni anladığında ise, hissettiği şey panik değildi, ama bezginlikle birleşen bir yılgınlıktı. Bu duygu umudun tam karşıtı olarak tanıdığı duyguydu ve saat üçü çeyrek geçe terliklerini sürüyerek yatak odasına gittiğinde, o ana dek hayatında hiç bu kadar büyük bir depresyon geçirdiğini hatırlayamıyordu. Bu duygunun içinde boğuluyormuş gibi bir hisse kapılmıştı.

"Lütfen Tanrım, yalnızca kestireyim," diye fısıldadı ışığı kapatırken, ama bunun karşılıksız kalacak bir temenni olduğundan son derece emindi.

Gerçekten de öyle oldu. O ana dek yirmi dört saattir uyanık olmasına rağmen, saat dördü çeyrek geçerken uyku halinin bütün kalıntıları zihnini ve bedenini çoktan terk etmişti. Yorgundu, evet – hayatında daha önce hiç olmadığı kadar ve adamakıllı yorgundu – ama yorgun olmakla uykulu olmanın zaman zaman ayrı kutuplar olduğunu keşfetmişti. Uyku, insanın o ayrılamaz parçası, ezelden beri insanoğlunun en iyi ve en sadık dostu, onu gene terk etmişti.

Saat dört civarında Ralph yattığı yataktan nefret etmeye başlamıştı, uyuyamayacağını anladığı zamanlarda hep olduğu gibi. Önü tam

iliklenmemiş pijamasının altından çıkan kırlaşmış tüylerini kaşıyarak ayaklarını yere doğru sallandırdı. Yeniden terlikleri giydi ve Harris Bulvarı'nı seyrettiği oturma odasına ayaklarını sürüye sürüye geri döndü. Harris Bulvarı, şu anda büyük bir tiyatro sahnesi gibi duruyordu. Tek aktörü ise Strawford Parkı yönünde Harris Bulvarı'ndan yavaş yavaş aşağıya doğru inen başıboş bir köpekti. Sağ arka bacağını olabildiğince yukarıya kaldırmış, diğer üç ayağı üzerinde topallayarak yürüyordu.

"Selam Rosalie," diye mırıldandı Ralph bir eliyle gözlerini ovuştururken.

Bir perşembe sabahıydı ve Harris Bulvarı'nda çöp toplama günüydü. Bu nedenle ara sıra civarda dolaşan ve aşağı yukarı son bir senedir artık mahallenin demirbaşı haline gelen Rosalie'yi görmek onu şaşırtmadı. Sokaktan aşağıya doğru ağır ağır, hiç acele etmeden yürüyor, bir bitpazarının gedikli müşterisi gibi çöp tenekelerini araştırarak ilerliyordu.

Bu sabah her zamankinden daha fazla topallayan ve Ralph'in kendini hissettiği kadar yorgun görünen Rosalie iri bir sığır kemiği buldu ve ağzında kemik olduğu halde koşarak uzaklaştı. Ralph onun gözden kayboluşunun ardından ellerini göğsünde kavuşturup, Harris Bulvarı'nı seyretti. Turuncu sokak lambalarının ışığında, bu sessiz sokak sanki gerçek değilmiş de, akşam temsili sona erip bütün oyuncular evlerine döndükten sonra terk edilmişliğine bürünen bir tiyatro dekoruymuş gibi görünüyordu.

Sonra Ralph Roberts, son zamanlarda birçok kez sabahın erken saatlerini geçirmiş olduğu yüksek arkalıklı sandalyesine oturdu. Aydınlığın ve hareketin aşağıdaki cansız dünyayı kuşatmasını bekledi. Nihayet ilk insan oyuncu – yani gazete dağıtıcısı Pete – Raleigh marka bisikletiyle sağ taraftan sahneye girdi. Omzuna çaprazlamasına asılı çantasından çıkardığı rulo şeklinde katlanmış gazeteleri atarak ve hedeflemiş olduğu verandalara da belli bir titizlikle isabet ettirerek bisikletini yolun yukarısına doğru sürdü.

Ralph onu bir süre seyretti, sonra sanki uzun bir yol kat edip de çok derinlerden gelmişçesine içini çekti ve çay yapmak için ayağa kalktı.

"Burcumda, bu Allah'ın belası durumla ilgili bir şey okuduğumu *hiç* hatırlamıyorum," dedi derinlerden gelen bir sesle. Sonra mutfak lavabosundaki musluğu açtı ve çaydanlığı doldurmaya başladı.

5

O uzun perşembe sabahı ve daha da uzun olan perşembe öğleden sonrası Ralph Roberts'a iyi bir ders verdi: Tüm yaşamı boyunca en azından altı yedi saat uyuma hakkına sahip olduğu gibi bir yanılgıya kapılıp, gecede üç dört saatlik uykuya dudak bükmemeyi öğretti. Bu ayrıca olası korkunç bir geleceğin de habercisiydi. Eğer durumda gelişme olmazsa zamanının çoğunu kendini böyle berbat hissederek geçirebilirdi. Belki de zamanının tümünü! Biraz olsun kestirmek için saat onda ve sonra saat birde uyumayı denedi, kısa bir tilki uykusu bile yeterdi çünkü yarım saatlik bir uyku onu kendine getirebilirdi – ama gözünü bile kırpmadı. Son derece yorgundu ve hiç uykusu yoktu.

Saat üç gibi kendisine bir fincan hazır çorba yapmaya karar verdi. Çaydanlığı soğuk suyla doldurarak ocağın üstüne koydu. Çeşitli baharatların ve çeşit çeşit hazır yemek paketlerinin bulunduğu mutfak dolabını açtı. Sadece sıcak su eklenerek hazırlanan bu yemekleri sanki sadece astronotlar ve yaşlı erkekler yiyordu.

Konserve kutularını ve şişeleri amaçsızca kenara itti ve sonra sanki çorba paketlerinin, dolapta kendi oluşturduğu boşlukta büyülü bir şekilde ortaya çıkmalarını bekler gibi bir süre dolabın içine bakakaldı. Hazır çorbalar ortaya çıkmayınca, dolabın içini tekrar karıştırmaya başladı ve sonra, artık olağan yüz ifadesi haline gelen (neyse ki Ralph bunu bilmiyordu) aptalca bir şaşkınlıkla bakındı.

Çaydanlık fokurdamaya başladığında, onu yanmayan ocakların birinin üstüne koyup, dolaba tekrar bakmak üzere geri döndü. Sonuncu hazır çorbasını dün ya da önceki gün içmiş olmalıydı, böyle bir şeyi yaptığını hiç de hatırlamıyordu oysa.

"Buna şaşırmak gerekir mi?" diye sordu açık dolaptaki kutulara ve şişelere. "Öyle yorgunum ki kendi adımı bile hatırlamıyorum."

Evet, Hatırlayabiliyorum, diye düşündü. *Benim adım Leon Redbone. İşte bu kadar!*

Bu bir şakaydı tabii ki, dudaklarında hafif bir tebessüm hissetti. Banyoya gidip saçlarını taradı ve sonra aşağı indi. *Karşınızda Audie Murphy, mühimmat ele geçirmek için düşman topraklarına gidiyor,* diye içinden geçirdi. *İlk hedef: bir kutu pirinçli tavuk çorbası. Eğer bu hedefin yerini belirleyip ele geçirmem imkânsızsa, ikinci hedefe yöne-*

leceğim: Şehriyeli Biftek. Bunun rizikolu bir görev olduğunu biliyorum ama...

"... ama ben en iyi tek başıma çalışırım," diye bitirdi verandaya çıkarken.

Yaşlı Bayan Perrine tesadüfen yoldan geçiyordu ve Ralph'e sert bir ifadeyle baktı ama bir şey söylemedi. Ralph, kadının kaldırımda biraz yol almasını bekledi – bu öğle sonrası hiç kimseyle, hele, seksen ikisinde olmasına rağmen en sıkı komando kampında bile zevkle yapacak bir iş bulacak Bayan Perrine'le hiç konuşacak hali yoktu. Kadının yeterince uzaklaştığından emin olana kadar, verandanın saçağındaki askıdan sarkan sarmaşığı inceliyormuş gibi yaptı, sonra Harris Bulvarı'ndan geçip Red Apple'a gitti. Günün gerçek sıkıntılarının başladığı yere.

6

Mağazaya girdiğinde aklı başarısızlıkla sonuçlanan geç uyuma deneyine takılmıştı. Kütüphanede okuduğu metinlerdeki öğütlerin, tanıdıklarının ısrarla tavsiye ettiği kocakarı ilaçlarından bir farkı olmadığını düşünüyordu. Pek hoş bir fikir değildi ama kendi aklı (ya da aslında bu ağır işkenceden sorumlu olan güç) ona çok daha berbat bir mesaj göndermişti: *Bir uyku penceren var, Ralph. Eskiden olduğu kadar büyük değil ve her geçen hafta daha da küçülüyor ama elinde olanla yetinsen iyi edersin çünkü küçük bir pencere, hiç pencere olmamasından iyidir. Şimdi bunu anlıyorsun, değil mi?*

"Evet," diye mırıldandı Ralph, parlak kırmızı renkli hazır çorba paketlerinin bulunduğu yere doğru ilerlerken. "Çok iyi anlıyorum."

Öğle vardiyasında işbaşı yapan kasiyer Sue, neşeyle güldü. "Bankada çok paran olsa gerek, Ralph," dedi.

"Anlamadım?" Ralph geri dönmedi; kırmızı kutuları inceliyordu. Soğan oradaydı... ayıklanmış bezelye... şehriyeli biftek... peki ama pirinçli tavuk çorbası hangi cehennemdeydi?

"Annem kendi kendine konuşan insanların *Aman Tanrım!* dediklerini söylerdi hep."

Ralph bir an kasiyerin, yorgun belleğinin hemen kavrayamayacağı kadar karmaşık bir cümle söylediğini sandı. Sanki kendi kendine

konuşan insanların Tanrı'yı nasıl buldukları gibi bir şey söylemiş ve o sırada bir çığlık atmıştı. Tam bu anda Ralph alt raflardaki kutulara bakmak için çömelmişti. Bu çığlık onu ayakları üzerine öylesine hızla doğrulttu ki dizleri çatırdadı. Dirseğiyle çorba raflarının üst tarafına çarpıp yarım düzine kırmızı çorba paketini koridora devirerek dükkânın ön tarafına doğru ilerledi.

"Sue? Ne oldu?" diye sordu.

Sue oralı olmadı. Yumruk haline getirdiği ellerini dudaklarına bastırmış, yumruklarının üstünden, kocaman kahverengi gözleriyle kapıdan dışarı doğru bakıyordu. "Tanrım, kana bakın!" diye boğuk bir sesle haykırdı.

Ralph, bir iki Lipton kutusunu daha koridora devirerek döndü ve Red Apple'ın kirli vitrin penceresinden dışarı baktı. Gördüğü şey nefesini kesti ve Red Apple'a doğru sendeleyerek gelen kanlar içindeki dövülmüş kadının Helen Deepneau olduğunun farkına varması birkaç saniye sürdü. Ralph, her zaman Helen'in şehrin batı yakasındaki en güzel kadın olduğunu düşünürdü ama bugün pek güzel denecek bir tarafı yoktu. Gözlerinden biri şişip kapanmıştı; sol şakağında derin bir yara izi vardı; dolgun dudakları ve yanakları kanlar içindeydi. Burnundan hâlâ kan sızıyordu. Yalnızca bakan ama hiçbir şey görmüyor gibi görünen sağlam gözüyle Red Apple'ın park yerinden kapıya doğru sarhoş gibi sallanarak yürüdü.

Görüntüsünden daha da korkunç olan ise, Natalie'yi tutuş biçimiydi. Ürküp yaygarayı basmış bebeği, on-on iki yıl önce liseye giderken kitaplarını taşıdığı gibi bir kalçasının üstünde tutuyordu.

"*Aman Tanrım çocuğu düşürecek!*" diye bağırdı Sue ama kapıya Ralph'den on adım daha yakın olmasına rağmen, yerinden kıpırdayamadı – ağzına bastırdığı elleri ve faltaşı gibi açılmış gözleriyle olduğu yerde kalakaldı.

Ralph artık kendini yorgun hissetmiyordu. Koridoru hızla geçip kapıyı yıkarcasına açarak dışarı koştu. Helen kalçasını buzdolabına çarptığı sırada – neyse ki Natalie'nin bulunduğu taraf değildi – Helen'i omuzlarından tutmak için tam zamanında yetişti ve onun yere yıkılmasını önledi.

"Helen! diye bağırdı. "Tanrım, Helen, ne oldu?"

"Ham? Sen misin?" diye sordu Helen, sinemaya gitmek için bazen eşlik edip Mel Gibson'ın ardından ağlayan o hayat dolu genç kadının sesine hiç de benzemeyen, kederli sesiyle. Sağlam gözü ona doğru döndü Ralph aynı tarifsiz kederi o gözün içinde de gördü. Bırakın ne

olduğunu, nerede veya hangi zamanda olduğunu, hatta kim olduğunu bile bilmediğini anlatan bir bakıştı bu. "Ham? Ralph? Kimsin?"

Bebek kaydı. Ralph, Helen'i bırakıp Natalie'ye doğru atıldı tulumunun askısından yakalamayı başardı. Nat bağırdı, ellerini salladı ve kocaman koyu mavi gözleriyle Ralph'e baktı. Ralph, tuttuğu askı yırtılmadan hemen önce diğer eliyle Nat'ı bacakları arasından tuttu. Ağlayan bebek bir süre, denge aletinin üstündeki bir jimnastikçi gibi Ralph'in eli üstünde dengede durdu. Ralph, giysilerinin üstünden bebeğin altını ıslatmış olduğunu fark edebiliyordu. Sonra diğer elini uzatıp onu göğsüne gelecek biçimde kucakladı. Kalbi hızla çarpıyordu. Bebek kollarında güvende olmasına rağmen, hayalinde sürekli olarak onun kayıp, incecik saçlı başını, izmarit dolu kaldırıma çarptığını görüp durdu.

"Ham, sen misin? Ral?" diye sordu Helen. Natalie'yi Ralph'in kollarında gördü ve sağlam kalan gözüne canlı bir ifade geldi. Helen ellerini çocuğa doğru uzattı ve Ralph'in kollarındayken Natalie de minik elleriyle bu hareketi taklit etti. Sonra Helen sendeledi, binanın yan tarafına çarptı geri doğru bir adım attı. Bir ayağı diğerine takıldı (Ralph, onun beyaz küçük spor ayakkabılarındaki kan lekelerini fark etti; Ralph'in gördüğü gri dünyaya birdenbire renkler geri dönmüştü. Her şey inanılmaz şekilde parlaklaşmıştı; en azından geçici olarak) ve Sue, sonunda dışarı çıkmak için o anı seçmemiş olsaydı düşecekti. Helen açılan kapıya yaslandı ve bir sarhoşun lamba direğine yaslanması gibi kapıya dayanarak, oracığa yığıldı kaldı.

"Ral?" Gözlerindeki ifade şimdi biraz daha keskindi ve Ralph bunun merak değil inanmazlık olduğunu gördü. Helen derin bir nefes aldı ve dudaklarından anlaşılır kelimeler çıkması için çabaladı. "Ve-ve-rin. Be-bee-ği-mi verin. Be-bee-ği. Baa-na Nahalii... ve-rin."

"Henüz değil, Helen," dedi Ralph. "Ayaklarının üzerinde duracak kadar iyi durumda değilsin şimdi."

Sue hâlâ kapının öteki tarafında, Helen düşmesin diye kapıyı tutuyordu. Kızın yüzü sararmıştı, gözleri yaşlarla doluydu.

Ralph "Gel buraya," diye bağırdı. "Onu kaldır."

"Yapamam!" diye zırladı Sue. "Her yeri ka... *kan* içinde!"

"Oh, Tanrı aşkına, kes şunu! Bu Helen! Bizim Helen Deepneau!" dedi Ralph.

Ve Sue bunu zaten bilmesi gerektiği halde, ancak Helen'in adını duyunca kendine gelip isteneni yaptı. Açık kapının yanından çekildi ve Helen yeniden geriye doğru yalpaladığında, Sue bir kolunu omzu-

na dolayıp ona sımsıkı sarıldı. Gözlerindeki o inanmayan şaşkınlık ifadesi Helen'in yüzünde kaldı. Ralph'in bu duruma dayanması giderek güçleşiyordu. Midesine ağrılar saplanmaya başladı.

"Ralph? Ne oldu? Kaza mı?" diye bir ses duydu.

Başını çevirdi ve park yerinin kenarında duran Bill McGovern'ı gördü. Bill'in üzerinde, yenlerinde hâlâ ütü izleri olan kareli mavi gömleği vardı ve uzun parmaklı ellerinden birini gözlerine siper yapmak için kaldırmıştı. Tuhaf görünüyordu, sanki çıplak gibiydi ama Ralph'in bunun nedenini düşünecek zamanı yoktu; peşpeşe çok fazla şey olup bitiyordu.

"Kaza değil," dedi. "Dövülmüş. Gel buraya, çocuğu al."

Natalie'yi, önce onu almak istemeyen sonra da almak zorunda kalan McGovern'a uzattı. Natalie hemen yeniden feryadı bastı. Eline içi dolmuş bir kusmuk torbası verilmiş gibi görünen McGovern, Natalie'yi kol mesafesinde kendinden uzakta tuttu. Arkasında, öteki sokaktaki sahadan oyun sonrası eve dönen çoğu beyzbol giysileri içindeki çocuklardan, yaşları on beş-on dokuz arasında oluşan küçük bir kalabalık toplanmaya başlıyordu. Helen'in kan içindeki şişmiş yüzüne açgözlü bir merakla bakıyorlardı ve Ralph, İncil'de; Nuh'un sarhoş olduğu zamanı anlatan hikâyeyi düşünür buldu kendini – yüzünü çadırında çıplak yatan Nuh'tan başka yana çeviren iyi evlat ve onu seyreden kötü evlat hikâyesini...

Ralph, Helen'i tutan Sue'nun kolunun yerine usulca kendi kolunu yerleştirdi. Helen'in sağlam gözü ona doğru döndü. Bu kez adını daha anlaşılır, daha olumlu bir şekilde söyledi ve onun bulanık sesinde duyduğu minnettarlık, neredeyse Ralph'i ağlatacaktı.

"Sue... bebeği al. Bill bebeği tutamıyor," dedi.

Sue, bebeği aldı ve Nat'ı usulca, kollarının arasında bağrına bastı. McGovern ona memnuniyetle gülümsedi ve Ralph birden onun görünüşünde neyin eksik olduğunu fark etti. McGovern'ın kafasında burnunun kemerindeki yağ kisti kadar onun bir parçası olan (en azından yazın) Panama şapkası yoktu.

"Hey, bayım, ne oldu?" diye sordu beyzbolcu çocuklardan biri.

"Sizi ilgilendiren bir şey yok," dedi Ralph.

"Kadın Riddick Bowe ile boks yapmış gibi görünüyor."

"Yoo, Tyson ile," dedi diğer beyzbolcu çocuklardan biri; inanılmaz bir şekilde, gülüyorlardı.

"Defolun buradan!" diye bağırdı Ralph, birden köpürerek. "Çekin arabanızı! Kendi işinize bakın!"

Geriye doğru birkaç adım attılar ama kimse orayı terk etmedi. Burada kan vardı ve üstelik bu bir film sahnesi de değildi.

"Helen, yürüyebilecek misin?"

"Eeet," dedi. "Galiba... Sanırım."

Ralph onu dikkatle açık kapıdan, Red Apple'a soktu. Helen yaşlı bir kadın gibi ayaklarını yerde sürüyerek ağır ağır hareket ediyordu. Ter ve adrenalin kokusu koltuk altlarından süzülüyordu. Ralph midesinin yeniden alt üst olduğunu hissetti. Kokudan değildi, gerçekten değildi; bunun nedeni, Helen'i, dün çiçekleriyle ilgilenirken konuştuğu oldukça çekici kadınla bağdaştırma çabasıydı.

Ralph birden düne ilişkin başka bir şey daha hatırladı. Helen, çok kısa mavi şortunu giymişti ve bacaklarında birkaç çürük izi Ralph'in gözüne çarpmıştı – sol baldırının üst taraflarında büyük sarımtrak bir leke, sağ baldırında daha taze ve daha koyu renk bir iz.

Ralph, Helen'i yazar kasanın arkasındaki küçük büroya doğru götürdü. Köşeye yerleştirilmiş dışbükey güvenlik aynasına baktı ve McGovern'ın Sue'ya kapıyı açtığını gördü.

"Kapıyı kilitle," dedi omzunun üstünden.

"Yoo, Ralph, bunu yapamam..." dedi, Sue.

"Yalnızca bir iki dakikalığına," dedi Ralph. "Lütfen."

"Tamam... peki."

Ralph, Helen'i çalışma masasının arkasındaki sert plastik sandalyeye oturturken çevrilen anahtarın tıkırtısını duydu. Telefonun ahizesini kaldırdı ve 911 Polis İmdat numarasını çevirdi. Telefon çalmaya başlamadan önce, Helen kana bulanmış eliyle uzanıp telefonun kapanma tuşuna bastı.

"Yoo... Ral." Güçlükle yutkunup yeniden inledi. "Yapma."

"Evet," dedi Ralph. "Yapacağım."

Helen'in sağlam gözünde gördüğü şey, bu kez korkuydu artık, keder filan değildi.

"Hayır," dedi. "Lütfen, Ralph. Yapma." Ona doğru baktı ve ellerini yeniden uzattı. Dövülmüş yüzündeki aciz, yalvaran bakış Ralph'in dehşetle irkilmesine neden oldu.

"Ralph?" diye seslendi Sue. "Bebeği istiyor."

"Biliyorum. Ver hadi."

Sue, Natalie'yi Helen'e uzattı ve Ralph, bir yaşını henüz doldurmamış olan bebeğin, kollarını annesinin boynuna dolayıp yüzünü onun omzuna yaslamasını izledi. Helen, Natalie'nin başını öptü. Bunu yaparken canı yandığı belliydi ama yine de öptü. Ve sonra aynı

şeyi tekrar yaptı. Ona bakarken Ralph, Helen'in ensesindeki hafif kırışıklıklara kir gibi dolan kanı görebiliyordu. Buna bakarken, yine kızgınlıktan nabız atışlarının yükseldiğini hissetti.

"Ed yaptı, değil mi?" diye sordu. Elbetteki oydu – eğer tamamen yabancı biri tarafından dövülmüş olsaydı birisi 911'i aramaya çalışırken telefonun kapatma düğmesine basmazdı – ama Ralph yine de bunu sormak zorunda hissetmişti kendini.

"Evet," dedi Helen. Sesi bir fısıltı gibiydi. Bu sırrı itiraf ederken dudaklarından dökülen sözler, bebeğinin incecik saçlarının içinde dağıldı. "Evet, Ed'di. Ama polisi aramamalısın." O sırada yukarı doğru baktı, sağlam gözü korku ve perişanlıkla doluydu. "Lütfen polisi arama, Ralph. Natalie'nin babasının hapse gireceğini düşünmeye dayanamıyorum..."

Helen'in gözleri yaşla doldu. Natalie bir süre şaşkınlıkla etrafa bakındı, sonra o da annesiyle birlikte ağlamaya başladı.

7

"Ralph?" diye sordu McGovern çekinerek. "Gidip ona Aspirin ya da başka bir şey getireyim mi?"

"Getirmesen daha iyi olur," dedi. "Nesi olduğunu, yarasının ciddi olup olmadığını bilmiyoruz." Gözleri kaydığında, karşısında hiç görmek istemediği bir görüntüyü buldu: bir sürü meraklı yüz vitrin boyunca sıralanmıştı. Bazıları camdaki yansımayı kesmek için elleriyle yüzlerine gölge yapıyordu.

"Peki şimdi ne yapacağız?" diye sordu Sue. Şaşkın şaşkın insanlara bakıyor ve Red Apple işçilerinin giymek zorunda oldukları iş tulumunun kenarını çekiştiriyordu. "Eğer şirket mesai saatlerinde kapıları kilitlediğimi öğrenirse, işten atıldım demektir."

Helen, Ralph'in eline dokundu. "Lütfen, Ralph," diye tekrarladı ama şişmiş dudaklarından çıkan *Lüüfen, Raff* kelimeleriydi. "Kimseyi arama."

Ralph ona tereddütle baktı. Hayatında yara bere içinde birçok kadın görmüştü ve açıkçası (çoğu olmasa da) bir ikisi de Helen'den daha beter bir şekilde dövülmüşlerdi. Ama onlar Ralph'e böylesine korkunç görünmemişti. Ralph'in ahlak değerlerinin oluştuğu yıllar, evliliğin kapalı kapıları ardında karı ile koca arasında olan bitenin

onların kendi bilecekleri bir iş olduğuna inanılan yıllardı. Bu anlayış karısını yumruklayan adamı ve kocasının başının etini yiyen kadını da kapsıyordu. İnsanları istediğiniz gibi davranmaya zorlayamazdınız ve işlerine burnunuzu sokmak – iyi niyetle bile olsa – çoğu zaman dostları birbirine düşman ederdi.

Ama sonra, Helen'in araba parkını sendeleyerek geçerken Natalie'yi tutuş şeklini düşündü; okul kitabı gibi rasgele, bir kalçasının üstünde. Öyle bir durumdaydı ki bebeği park yerinde veya Harris Bulvarı'nı karşıdan karşıya geçerken düşürmüş olsaydı, bunun farkına bile varmazdı. Ralph, Helen'in evden çıkarken bebeği almasına neden olan şeyin içgüdüsel bir koruma duygusu olduğunu tahmin etti. Nat'ı, kendisini böylesine fena halde dövüp, yalnızca tek gözüyle görebilecek ve sadece kesik kesik hecelerle konuşacabilecek hale getiren adamla bırakmak istememişti.

Ralph'in aklına başka bir şey daha geldi; yılın ilk aylarında Carolyn'ın ölümünü izleyen günlerle ilgili bir şey. O günlerde Ralph'in kendisi bile, üzüntüsünün derinliğine şaşırmıştı – Carolyn'ınki beklenen bir ölümdü eninde sonunda; Carolyn daha hayattayken Ralph duyduğu acının çoğunun üstesinden geldiğine inanmıştı – ve yaşadığı bu üzüntü yüzünden cenaze işlemleri konusunda eli ayağı birbirine dolaşmıştı. Brookings-Smith cenaze hizmetlerini aramayı başarmıştı ama ölüm ilanı formunu Derry News'dan alan ve doldurmasına yardım eden, onunla birlikte tabut almaya giden (ölümden ve onunla ilgili şeylerden nefret eden McGovern ortalarda hiç görünmemişti), üzerinde *Sevgili Eşim* yazan mezar taşını seçmesine yardım eden hep Helen'di. Ve elbette, sonradan Frank'in Yeri'nden sandviç, alkolsüz içki ve Red Apple'dan bira alıp getirerek küçük bir cenaze yemeği düzenlenmesini sağlayan yine Helen'di.

Ralph'in hiçbir şeyin üstesinden gelemediği zamanlar, Helen'in onun için yaptığı şeylerdi bunlar. Helen şu anda karşı çıksa bile Ralph'in ona karşı duyduğu minnet borcunu ödemek için şimdi en iyi zaman değil miydi?

"Bill?" diye sordu. "Sen ne düşünüyorsun?"

McGovern bakışlarını Ralph'den, plastik sandalyede harap yüzünü yere eğmiş halde oturan Helen'e çevirdi ve sonra tekrar Ralph'e baktı. Cebinden bir mendil çıkarıp sinirli sinirli dudaklarını kuruladı. "Bilmiyorum. Heleni çok severim ve doğru olanı yapmak isterim – bilirsin yaparım da – ama böyle bir şey... neyin doğru olduğunu kim bilebilir?"

Ralph, yapmak istemediği bir iş söz konusu olduğunda ya da gitmek istemediği bir yere çağrıldığında dırdır etmeye başladığı zaman, Carolyn'ın kendisine söylediği bir sözü hatırladı birden: *Cennete giden yol uzundur, tatlım, küçük şeyleri büyütme.*

Yeniden telefona uzandı ve bu kez Helen bileğini tutmak için uzandığında Ralph onun kolunu tutup kenara itti.

"Derry Polis Karakolunu arıyorsunuz," dedi banda kayıtlı bir ses. "Acil durum hizmetleri için bire, polis hizmetleri için ikiye, bilgi almak için üçe basın."

Ralph birden üçüne birden gereksinim duyduğunu farketti, bir an tereddüt etti ve sonra ikiye bastı. Telefon çaldı ve bir kadın sesi, "Burası 911 Polis İmdat, size nasıl yardımcı olabilirim?" dedi.

Ralph derin bir nefes aldı ve şöyle dedi, "Ben Ralph Roberts. Sokağın yukarısında oturan komşumla birlikte Harris Bulvarı'ndaki Red Apple'dayım. Adı Helen Deepneau. Fena halde dövülmüş." Eliyle usulca Helen'in yüzünü tuttu ve Helen de başını Ralph'in omuzuna dayadı. Kadının teninin sıcaklığını gömleğinden hissedebiliyordu. "Lütfen mümkün olduğunca çabuk gelin."

Telefonu kapadı, sonra Helen'in yanına çömeldi. Natalie Ralph'i gördü, neşeli bir çığlık attı ve sonra burnuna dostça bir düt düt yapmak için uzandı. Ralph gülümsedi, onun minik avcunun içini öptü ve sonra Helen'in yüzüne baktı.

"Üzgünüm, Helen," dedi, "Ama yapmak zorundaydım. Yapmalıydım. Anlıyorsun değil mi? Yapmalıydım."

"*Hiçbir şey* anlamıyorum!" dedi Helen. Burnunun kanaması durmuştu ama silmek için elini uzattığında parmaklarının dokunuşunun verdiği acıyla geri çekti.

"Helen, neden yaptı? Ed ne diye seni böyle dövdü?" Ralph daha önce de Helen'de gördüğü çürükleri düşündü – sadece görünenleri, belki. Belleğinde bir ipucu varsa bile şu ana kadar onu hiç fark etmemişti. Carolyn'ın ölümü yüzünden. Ve hemen ardından gelen uykusuzluk sorunu yüzünden. Ne olursa olsun, Ed'in karısını ilk kez hırpaladığına inanmıyordu. Bugünkü çok sert bir anlaşmazlık olabilirdi ama bu ilk kez olmamıştı. Buna rağmen hâlâ Ed'i böyle bir şeyi yaparken gözünün önüne getiremediğini fark etti. Ed'in gülümsemesini, canlı gözlerini, konuşurken ellerini durmadan sallamasını gözünün önüne getirebiliyordu... ama ne kadar çabaladıysa da, Ed'in hıncını karısından çıkarırkenki halini gözünde canlandıramadı.

Sonra birden bir anı canlandı, Ed'in hışımla mavi kamyoneti – Ford Ranger'dı galiba – kullanan adamın üzerine yürüyüp sonra da iri kıyım adamı tokatlaması. O anda, içi ağzına kadar dolu bir dolabın birdenbire açılması gibi, o güne ait bir sürü canlı imge Ralph'in zihninde canlandı. Havaalanının üstünde biriken fırtına bulutları. Ed'in kolunu Datsun'un camından dışarı çıkarıp sallaması, sanki böyle yapınca giriş kapısının daha hızlı açılmasını sağlayacakmış gibi. Üzerinde Çince simgeler olan bir fular.

Hey, hey, Susan Day, bugün kaç tane çocuk öldürdün? diye içinden geçirdi Ralph, yalnız zihninde duyduğu ses Ed'inkiydi ve daha ağzını bile açmadan Helen'in ne söyleyeceğini çok iyi biliyordu.

"Çok aptalca," dedi Helen kederli bir şekilde. "Bir *dilekçeye* imza attığım için bana vurdu – bütün mesele buydu. Şehrin her yerinde dağıtıyorlar. Önceki gün süpermarkete gireceğim sırada bana da uzattılar. Birileri Kadın Sığınma Evi'ne destek vermek hakkında bir şeyler söyledi ve bana makul geldi. Üstelik, bebek yaygarayı koparıyordu, bu yüzden işte..."

"Öylesine imzaladın gitti," diye bitirdi Ralph usulca.

Helen başıyla onaylayıp tekrar ağlamaya başladı.

"Ne dilekçesi?" diye sordu McGovern.

"Susan Day'i Derry'ye getirmek için," dedi Ralph. "Bir feminist..."

"Susan Day'in kim olduğunu biliyorum," dedi McGovern rahatsız bir şekilde.

"Neyse, birkaç kişi onu burada konuşma yapması için getirmeye çalışıyor. Kadın Evi adına."

"Ed bugün eve geldiğinde keyfi yerindeydi," dedi Helen gözyaşları arasında. "Perşembeleri hep böyledir, çünkü o gün sadece öğlene kadar çalışıyor. Kitap okuyormuş gibi yapıp aslında su fıskıyesini seyrederek öğleden sonrayı nasıl geçireceği hakkında konuşuyordu... nasıldır bilirsin..."

"Evet," dedi Ralph, Ed'in irikıyım adamın açtığı varile kolunu daldırmasını ve ardından yüzündeki şeytanca sırıtışı

(Bana kül yutturamazsınız)

hatırlayarak. "Evet, nasıldır bilirim."

"Onu biraz bebek maması almaya gönderdim..." Sesi yükseliyordu, daha da üzgün ve ürkmüş bir halde. "Kızacağını bilmiyordum... doğruyu söylemek gerekirse, o lanet şeyi imzaladığımı neredeyse unutmuştum... ve *niye* öyle kızdığını hâlâ bilmiyorum... ama... geri geldiğinde..." Titreyerek, Natalie'yi göğsüne bastırdı.

"Şşşt, Helen, sakin ol her şey geçti."

"Hayır, *geçmedi!*" Ona doğru baktı, bir gözünden yaşlar boşanıyordu, diğer gözünün şişmiş kapağının altından dışarı sızıyordu. "*Geçmedi!* Neden bu kez durmadı? Bana ve bebeğime ne olacak? Nereye gideceğiz? Ortak çek hesabından başka hiç param yok... Bir işim yok... of Ralph, ne diye polisi aradın? Bunu yapmamalıydın!" Ve güçsüz bir yumrukla Ralph'e vurdu.

"Bunu atlatacaksın," dedi. "Etrafında bir sürü dostun var."

Ama söylediği şeyi kendisi de güç bela duydu ve Helen'in vurduğu yumruğu hiç hissetmedi. İçinde kabaran öfke tüm vücudunu sarmıştı. Şakaklarında kalbinin atışını hissedebiliyordu.

Helen "*Neden durmadı*" dememişti.

Söylediği şey "*Neden bu kez durmadı?*" idi.

Bu kez.

"Helen, Ed nerede şimdi?"

"Evde, galiba," dedi Helen umursamaz bir şekilde.

Ralph Helen'in omzunu sıvazladı, sonra dönüp kapıya yöneldi.

"Ralph?" diye seslendi Bill McGovern. Tedirgin görünüyordu. "Nereye gidiyorsun?"

"Ardımdan kapıyı kilitle," dedi Ralph, Sue'ya.

"Bunu yapabilir miyim, bilemiyorum." Sue kuşkuyla kirli pencereden içeriyi gözleyen meraklılara baktı. Şimdi sayıları daha da artmıştı.

"Yapabilirsin," dedi Ralph. Sonra başını dikleştirdi, yaklaşan zayıf bir siren sesini fark ederek. "Sesi duyuyor musun?"

"Evet, ama..."

"Polisler ne yapacağını sana söylerler, patronun da sana kızmayacaktır – belki de her şeyi yoluna soktuğun için sana ikramiye bile verirler."

"Verirse, ikramiyeyi seninle kırışırım," dedi Sue, sonra tekrar Helen'e şöyle bir baktı. Sue'nun yanaklarına biraz renk gelmişti. "Vay canına, Ralph, söylediği doğru mu? Aptal bir kâğıt parçasını imzaladı diye mi dövmüş onu gerçekten?"

"Galiba," dedi Ralph. Konuşması son derece mantıklıydı ama sanki kendi sesi bile çok uzaklardan geliyordu. Öfkesi daha yakındaydı; adeta boynunu kıskaca almış ateşten bir kol gibiydi. Yeniden kırkında, ellisinde olabilseydim, diye düşündü, Ed'e kendi yöntemiyle haddini bildirmek için. Ve bunu ne pahasına olursa olsun yine de deneyecekti.

McGovern onu omzundan yakalayıp tuttuğu sırada Ralph kapı tokmağını çeviriyordu. "Ne yaptığını sanıyorsun?"

"Gidip Ed'i göreceğim."

"Dalga mı geçiyorsun? Karşısına çıkarsan seni paralar. Helen'i ne hale getirdiğini görmüyor musun?"

"Emin ol görüyorum," dedi Ralph. Ağzından çıkan kelimeler tam bir tersleme değildi ama McGovern'ın elini aşağıya indirmesine yetmişti. Eğer unuttuysan hatırla, yetmiş küsur yaşındasın Ralph. Helen'in şimdi bir dosta gereksinimi var, hastanede yan odada yattığı için kolayca ziyaret edebileceği işi bitmiş bir antikaya değil."

Bill haklıydı elbette ama bu Ralph'i daha da kızdırdı. Bu kez de, kızgınlığını körükleyip yargı yeteneğini bulanıklaştıran şeyin uykusuzluk olduğunu düşündü ama bu hiçbir şeyi değiştirmedi. Kızgınlık bir bakıma rahatlamaydı. En azından her şeyin koyu grı tonlara büründüğü bir dünyada sürüklenmekten çok daha iyiydi.

"Eğer beni fena pataklarsa, bana birazcık Demerol verirler. Ben de doğru dürüst bir uyku çekerim," dedi. "Şimdi beni rahat bırak, Bill."

Red Apple'ın önündeki park yerini hızlı bir yürüyüşle geçti. Mavi siren lambasıyla bir polis arabası yaklaşıyordu. Ralph meraklı seyirci topluluğunun – *Ne oldu? İyi mi?* – gibi sorularına maruz kaldı ama bunlara kulak asmadı. Kaldırımda duraksayıp polis arabasının park yerine yanaşmasını bekledi ve sonra, onu kaygıyla uzaktan takip eden McGovern da peşinde olduğu halde, aynı hızlı yürüyüşle Harris Bulvarı'nı geçti.

3. Bölüm

1

Ed ve Helen, Ralph ve Bill'den dört ev aşağıda, küçük bir evde – kahverengi krema renkli ahşap süslemeleri olan, gören yaşlı kadınların genellikle "ah canım" dedikleri türden bir evde – yaşıyorlardı. Carolyn hep – onlara karşı duyduğu içten sevgiyi yansıtmasa da – Deepneau'ların "Sonradan Görme Yuppiler"den olduklarını söylemekten hoşlanırdı. Yenebilecekler listelerinde balık ve süt ürünlerinin yer aldığı vejeteryanlardandılar, son seçimde Clinton için çalışmışlardı ve arabalarının üzerinde – bir Datsun değil, şu yeni minibüslerden biri – ATOMLARLA DEĞİL AĞAÇLARLA UĞRAŞIN! ve KÜRKLER HAYVANLARIN ÜSTÜNDE GÜZELDİR, İNSANLARIN ÜSTÜNDE DEĞİL! yazan çıkartmalardan vardı.

Deepneau'lar, altmışlı yıllarda satın aldıkları her plağı saklamışlardı – Carolyn bunun onların en hoş özelliklerinden biri olduğunu düşünürdü – ve şimdi, Ralph yumrukları sıkılmış bir halde, evlerine yaklaşırken, Grace Slick'in bu eski plaklardan birinde eski San Francisco ilahilerinden birini bağıra bağıra söylediğini duydu:

"Bir hap büyütür seni,
Bir hap küçültür seni,
Ve annenin verdikleri,
Hiç dokunmaz sana,
Git Alice'e sor, tam üç metre boyunda."

Bu ses, minik verandadaki müzik setinden geliyordu. Bahçedeki su fıskıyesi *fıs fıs* sesleri çıkararak dönüyor, havada gökkuşağı oluşturup kaldırımda ıslak bir iz bırakıyordu. Belden yukarısı çıplak olan Ed beton kaldırımın yanındaki bahçe sandalyesine bacak bacak üstüne atmış oturuyor, yukarıdan geçen bulutları farklı şeylere benzetmeye çalışan keyifli bir adamın ifadesiyle gökyüzünü seyrediyordu. Çıplak ayaklarından biriyle müziğe tempo tutuyordu. Kucağında

açık ve ters duran kitap, müzik setinden gelen müzikle uyum sağlıyordu. Tom Robbins'in, *Kovboy Kızlar da Blues Söylerler* adlı kitabıydı.

Görüntü hemen hemen kusursuz bir tabloyu andırıyordu; Norman Rockwell'in çizip, sonra *Boş Bir Öğle Sonrası* diye isimlendirebileceği huzurlu bir kasaba sahnesi gibi. Bu sahneyi bozan tek şey Ed'in parmak eklemlerindeki ve yuvarlak John Lennon gözlüğündeki kan izleriydi.

"Ralph, Tanrı aşkına onunla kavgaya tutuşma!" diye seslendi McGovern. Ralph kaldırımdan inip, bahçe fıskıyesinin soğuk duşunu neredeyse hiç hissetmeden, yanından geçti.

Ed, dönüp onu gördü ve neşeyle sırıttı. "Hey, Ralph!" dedi. "Seni görmek ne güzel!"

Ralph, sandalyesini altından çekip, Ed'i yere fırlattığını ve Ed'in gözlerinin gözlük camlarının ardında şok ve şaşkınlıktan faltaşı gibi açıldığını hayal etti. Bu görüntü kafasında öylesine gerçekti ki, doğrulmaya çalışırken Ed'in kol saatinin camında güneşin yansımasını bile gördü.

"Kendine bir bira al da gel," diyordu Ed. "Satranç oynamak istiyorsan..."

"Bira mı? Satranç mı? Tanrım, Ed, neyin var senin?"

Ed hemen yanıtlamadı, yalnızca Ralph'e hem ürkütücü hem de çileden çıkaran bir ifadeyle baktı. Utançla eğlence karışımı bir bakıştı – *Aaa, hay Allah – yine çöpleri dökmeyi unutmuşum tatlım* demeye hazırlanan bir adamın bakışıydı.

Ralph tepenin aşağısını eliyle işaret etti. Red Apple'a gelen birinci polis arabasına ikincisi de katılmıştı ve Ralph, açık pencerelerinden telsiz çağrılarının hışırtılarını zayıf olarak duyabiliyordu. Kalabalık biraz daha büyümüştü.

"Polisler *Helen* yüzünden oradalar!" dedi, kendi kendine bağırmanın hiçbir yararı olmayacağını söylemesine rağmen yine de bağırarak. "*Karını* dövdüğün için oradalar, bu anlamana yardımcı olur mu?"

"Ah," dedi Ed, ve üzüntüyle yanaklarını ovuşturdu. "*Şu mesele.*"

"Evet, *o mesele,*" dedi Ralph. Neredeyse öfkeden kendini kaybetmiş gibiydi.

Ed, Ralph'in gösterdiği istikametten polis arabalarına ve Red Apple'ın çevresine toplanmış kalabalığa merakla baktı ve tam o sırada McGovern'ı gördü.

"Bill!" diye bağırdı. McGovern irkildi ama Ed, buna ya dikkat etmedi ya da görmezlikten geldi. "Hey! Sen de çek bir sandalye! Bira ister misin?"

İşte o anda Ralph, Ed'e vurup, o aptal küçük gözlüğünü kıracağını, belki de gözüne bir cam parçasının batmasına neden olacağını anladı. Bunu yapacaktı, yeryüzündeki hiçbir şey bunu yapmasına engel olamazdı; son anda kafasının içinde çınlayan bir ses hariç. Son zamanlarda kafasının içinde sık sık Carolyn'ın sesini duyuyordu – kendi kendine mırıldanmadığı zamanlar yani – ama bu seferki Carolyn'ın sesi değildi. Bu, ne kadar olanak dışı görünse de Trigger Vackon'un sesiydi. Ralph'i fırtınadan kurtarmış olduğu o günden beri yalnızca bir iki defa gördüğü Trigger Vachon'un.

"Hey Ralph! Çok dikkatli ol! Bu adam tilkinin teki! Belki bilhassa ona vurmanı istiyor!"

Evet, kararını verdi. Belki Ed'in istediği de buydu. Neden? Kim bilir? Belki suyu biraz daha bulandırmak için, belki de sadece delinin biri olduğu için.

"Saçmalamayı kes," dedi Ralph, sesini neredeyse bir fısıltı kadar alçaltarak. Ed'in dikkatinin birden ona dönmesine sevindi ve hatta Ed'in yüzündeki üzüntü ile eğlence arası belirsiz ifadenin kaybolduğunu gördüğüne daha çok sevindi. Bu ifadenin yerini dikkatli, tetikte bekleyen bir ifade aldı. Ralph bunun korkuya kapılmış tehlikeli bir hayvanın bakışı olduğunu düşündü.

Ralph, Ed'e doğrudan bakabilmek için biraz yaklaşıp eğildi. "Susan Day miydi? diye sordu aynı yumuşak ses tonuyla. "Susan Day ve kürtaj meselesi miydi?" Ölü bebekler hakkında bir şey miydi? Bu yüzden mi Helen'in üstüne çullandın?"

Aklında başka bir soru vardı – *Sen gerçekte kimsin, Ed?* – ama bunu sormaya fırsat bulamadan, Ed uzanıp eliyle Ralph'i göğsünden itti. Ralph ıslak çimenlerin üzerine sırtüstü düştü. Ed bahçe sandalyesinden fırladığı anda Ralph orada dizleri bükülmüş yatıyordu.

"Ralph ona bulaşma!" dedi McGovern kaldırımdaki güvenli uzaklıktaki yerinden.

Ralph buna kulak asmadı. Dirsekleri üzerinde, dikkatle Ed'e bakarak olduğu yerde durdu. Hâlâ kızgın ve korkmuş durumdaydı, ama bu duyguların yerini yavaş yavaş uyanan tuhaf bir merak alıyordu. Gördüğü şey delilikti – gerçek bir şeydi. Karşısındaki bir çizgi romandaki tipik bir kötü adam değildi. Hawking Laboratuvarları'nda çalışan Ed Deepneau'ydu bu. Havaalanındaki piknik alanında sat-

ranç oynadığı ihtiyarların dediği gibi – şu yumurta kafalılardan biriydi ama Demokrat parti tarafları olmasına rağmen oldukça iyi bir adamdı. Şimdiyse bu iyi adam tamamen kafayı yemişti ve bu, Ed dilekçede karısının imzasını Kasaba Bülteni Panosu'nda gördüğünde başlamamıştı. Ralph bu durumun bir yıla yakındır sürdüğünü o anda anladı. Helen'in o güzel gülümsemesi ardında başka hangi sırları gizlediğini ve gözden kaçırmış olabileceği – çürük izlerinin yanı sıra – hangi küçük, kötü belirtiler olabileceğini düşündü.

Bir de Natalie'de var, diye içinden geçirdi. *Neler gördü? Neler yaşadı? Harris Bulvarı'ndan Red Apple'ın park yerine kadar kanlar içindeki annesinin kalçasının üzerinde taşınması dışında?*

Ralph'in tüyleri diken diken oldu.

Ed bu arada Helen'in ektiği çiçeklerin üstüne basarak bir aşağı bir yukarı gidiyordu. Önceki yıl Ralph'in gördüğü, kızgınlıkla başını sallayarak oraya buraya sataşan Ed'e dönüşmüştü.

Demek ne olup bittiğini bilmiyormuş numarası ile bu halini saklamaya çalışıyormuş diye içinden geçirdi Ralph. *Tıpkı kamyoneti süren adamla karşılaştığı zamanki haline benziyor şimdi. Küçük kümesini koruyan bir horoz gibi.*

Su fıskıyesinin oluşturduğu damla bulutunun içinden geçerken bir yumruğunu avucunun içine vurarak, "Bu tamamiyle onun hatası değil, bunu kabul ediyorum," diye söylendi Ed aceleyle. Ralph, Ed'in göğüs kafesindeki her bir kaburga kemiğini görebiliyordu; sanki aylardır doğru dürüst yemek yememiş gibiydi.

"Ama, aptallık bir kez belli bir seviyeye geldiğinde katlanılması imkânsız bir hale gelmiş demektir," diye devam etti Ed. "Bilgi almak için *Kral Herodes'e* giden Üç Bilge gibi. Bir insan bu kadar aptal olabilir mi? Herodes'e gidip 'Yahudilerin Kralı olarak doğan çocuk nerede' diye soracak kadar? Bunu Herodes'e söylüyorlar. Bunlar mı Bilge? Doğru mu, Ralph?"

Ralph başıyla onayladı. Tabii, Ed. Sen öyle diyorsan öyledir, Ed.

Ed de başıyla onayladı ve yumruğunu avucunun içine vurup su fıskıyesinin oluşturduğu gökkuşağı huzmeleri içinden geçerek bir aşağı bir yukarı dolaşmaya devam etti. "Rolling Stones'un şarkısı gibi – 'Bak şuna, bak şuna, bak şu aptal kıza.' Bu şarkıyı hatırlamıyorsun, değil mi?" diyerek güldü Ed, Ralph'e kırık camlar üstünde dans eden fareleri anımsatan kulak tırmalayıcı bir sesle.

McGovern, Ralph'in yanında diz çöktü. "Gidelim buradan," diye söylendi. Ralph başını salladı ve Ed tekrar onların bulunduğu yöne

doğru gelmeye başladığında, McGovern hızla doğrulup yeniden kaldırıma geri çekildi.

"Seni aptal yerine koyacağını sandı, öyle mi?" diye sordu Ralph. Hâlâ çimenlerde, dirseklerine yaslanarak oturuyordu. "Dilekçeyi imzaladığını öğrenemeyeceğini sandı."

Ed kaldırıma çömelip Ralph'e doğru eğildi ve sessiz sinema yıllarındaki kötü adam tiplerini andıran bir şekilde gibi kafasının üstünde yumruklarını sallamaya başladı. "Yo yoo, hayır!" diye bağırdı.

Jefferson Airplane'in şarkısının yerini şimdi Animals grubu almıştı, Eric Burdon John Lee Hooker'ın şarkısını avaz avaz söylüyordu: "Bum-bum-bum-bum, mıhlayıp indiricem şimdi seni." McGovern, Ed'in Ralph'e saldırmak istediğini düşünerek zayıf bir çığlık attı; ama Ed bunun yerine koşu pistinde çıkış işaretini bekleyen atlet gibi yere çömeldi. Ralph, Ed'in yüzündeki damlacıkları önce ter sandı. Sonra, su fıskiyesi altında dolaştığını hatırladı. Ralph, Ed'in sol gözlük camındaki kan izlerine bakmayı sürdürdü. İzler dağılmıştı ve şimdi sol göz bebeğine kan hücum etmiş gibi görünüyordu.

"Dilekçeyi imzaladığını öğrenmem kaderdi! Sadece kader! Bunu anlamadığını söyleme sakın! Zekâmla alay etme, Ralph! Yıllar geçtikçe yaşlanıyor olabilirsin ama aptal değilsin. Mesele şu, *bebek* maması almak için süpermarkete gittim, ne kadar da komik ama, ve bebek *katillerinden* yana imza attığını öğrendim! Centurionlar!* Kızıl Kral da yanlarında! Ne olduğunu biliyor musun? Yalnızca... kırmızıyı... gördüm!"

"Kızıl Kral mı, Ed? O da kim?"

Ed, Ralph'e kurnazca bir bakış fırlattı.

"Herodes, astrologların maskarası olduğunu öğrenince büyük bir öfkeye kapıldı. Onlardan yaklaşık olarak öğrenmiş olduğu bir doğum tarihine göre, Beytüllahm'da ve tüm yörede bulunan iki yaşından küçük erkek çocukların hepsini öldürttü. 'İncil'de, Ralph. Matta, bölüm 2, ayet 16. Şüphe mi ediyorsun? Bunun yazılı olduğu konusunda *herhangi* bir *şüphen* mi var?"

"Yok. Sen öyle diyorsan, inanırım."

Ed başıyla onayladı. Koyu ve ürkütücü yeşil tonunda olan gözleri fıldır fıldır oraya buraya dönüyordu. Sonra usulca Ralph'e doğru eği-

---

(*) Centurion: Eski Roma'da yüzbaşı. Kral Herodes'in emrettiği katliamı gerçekleştiren askerler anlamında kullanılıyor.

lip, bir elini onun omuzuna koydu. Sanki onu öpmeye niyetlenmiş gibiydi. Ralph, ter kokusunu, şimdi kokusu silikleşmiş bir traş losyonunun ve başka bir şeyin – bozuk süt gibi kokan bir şeyin – kokusunu alabiliyordu. Bunun, Ed'in deliliğinin kokusu olup olamayacağını merak etti.

Işıldaklarını yakmış ama sirenini açmamış bir ambulans Harris Bulvarı'ndan yukarı doğru çıkmış, Red Apple'ın park yerine dönüyordu.

"Bana bak," diye yüzüne soludu Ed. "Buna inansan *iyi edersin.*"

Gözleri etrafı taramayı bırakıp Ralph'in üstünde durdu.

"Bebekleri toptan öldürüyorlar," dedi alçak bir sesle. "Onları annelerinin karnından çıkarıp üstü örtülü kamyonlarla şehir dışına taşıyorlar. Çoğunlukla kamyonetler. Bir düşün Ralph: şu büyük kamyonetlerden birini haftada kaç kez yoldan aşağı giderken görüyorsun? Arkasına muşamba gerilmiş bir kamyonet? Bu kamyonetlerin ne taşıdığını hiç merak ettin mi? O muşambaların altında ne olduğunu hiç merak ettin mi?

Ed sırıttı. Gözleri fıldır fıldır döndü.

"Ceninlerin çoğunu Newport'da yakıyorlar. Tabelada *dolgu sahası* yazıyor ama aslında bir ölü yakma yeri. Ancak bazılarını da eyalet dışına gönderiyorlar. Kamyonlarla, küçük uçaklarla. Çünkü cenin dokusu son derece değerli. Bunu sana yalnızca sorumlu bir vatandaş olarak değil ayrıca, Hawking Laboratuvarları'nın bir çalışanı olarak söylüyorum. Cenin dokusu... altından... çok... daha... değerli."

Birden başını çevirip, Ed'in ne dediğini duymak için yine biraz daha yakına gelmiş olan Bill McGovern'a dikti gözlerini.

"*EVET. ALTINDAN VE ELMASTAN ÇOK DAHA DEĞERLİ!*" diye bağırdı Ed. McGovern, gözleri korkudan faltaşı gibi açılmış bir şekilde geri çekildi. "*BUNU BİLİYOR MUSUN, SENİ İBNE BUNAK?*"

"Evet," dedi McGovern. "Eee... Sanırım biliyordum." Kaçamak bir bakışla, polis arabalarından birinin Red Apple'ın park yerinden çıkıp onların bulunduğu yöne doğru döndüğü sokağın aşağısına baktı. "Bir yerlerde okumuş olmalıyım. *Scientific American*'da, belki."

"*Scientific American!*" Ed gevrek gevrek gülüp gözlerini yeniden Ralph'in üstüne çevirdi, *Görüyorsun nelerle uğraşmak zorundayım,* demek ister gibi. Sonra yüzü yeniden ciddileşti. "Toplu katliam," dedi, "tıpkı İsa'nın zamanında olduğu gibi. Yalnız şimdi doğmamışların katledilmesi söz konusu. Yalnız burada değil, dünyanın her yerinde.

Binlercesini, *milyonlarcasını* doğruyorlar. Ne diye biliyor musun? Bu yeni karanlık çağda niye yeniden Kızıl Kral'ın huzuruna çıktık biliyor musun?"

Ralph biliyordu. Parçaları birleştirdiğinde bulmak hiç de zor değildi. Hele, Ed'i elleri bir kimyasal gübre fıçısının içinde, bulacağından emin olduğu ölü bebekleri ararken görmüş olsaydınız.

"Kral Herodes bu sefer neler olacağını önceden öğrenmiş," dedi Ralph. "Bahsettiğin şey bu, değil mi? Bu her zamanki, yeni gelen mesih hikâyesi değil mi?"

Ralph ayağa kalktı, biraz da Ed'in onu yeniden itip düşüreceğini bekleyerek, hatta itmesini umut ederek. Yeniden öfkelenmeye başlamıştı. Bir delinin boş fantezilerini eleştirmek yanlış bir şeydi elbette ama Ralph, Helen'in böyle saçma sapan bir bok yüzünden dövülmüş olmasının insanı çileden çıkaran bir şey olduğunu düşündü.

Ed ona dokunmadı, yalnızca ayakları üstünde doğrulup, ellerinin tozunu silkeledi. Yine sakinleşiyor gibiydi. Red Apple'ın park yerinden çıkıp şimdi kaldırım kenarına yanaşan polis devriyesinin telsiz çağrı sesleri yükselmişti. Ed devriyeye baktı, sonra kendini toplamaya çalışan Ralph'e döndü.

"Alay edebilirsin ama bu doğru," dedi sakince. "Kral Herodes değil yalnızca – Kızıl Kral. Herodes yalnızca onun insan şeklinde görüntülerinden biriydi. Kızıl Kral, bir çayı geçmeye çalışan küçük çocuğun atlama taşı kullanması gibi bedenden bedene, nesilden nesile geçer ve Mesih'i arar. Onu hep elinden kaçırdı ama bu kez farklı olabilir. Çünkü *Derry* farklı bir yer. Bütün güç çizgileri burada kesişiyor. Bunun inanılması çok güç bir şey olduğunu biliyorum, ama doğru."

Kızıl Kral, diye içinden geçirdi Ralph. *Ah, Helen, üzgünüm. Bu ne kadar üzücü bir şey.*

İki adam – biri üniformalı, biri sivil – polis arabasından inip McGovern'a yaklaştı. Ralph, uzaktan, beyaz pantolon ve beyaz kısa kollu gömlek giymiş sağlık görevlilerinin Red Apple'dan çıktığını seçebiliyordu. Biri ameliyattan çıkmış bir hastayı tutar gibi büyük bir dikkatle Helen'i, diğeriyse Natalie'yi tutuyordu.

Sağlık görevlileri Helen'in ambulansa binmesine yardım ettiler. Diğeri şoför mahalline doğru giderken, bebeği tutan, Helen'in ardından arabaya bindi. Ralph sağlık görevlilerinin hareketlerinde bir panik yerine işinin ehli insanların havasını sezdi, bu Helen açısından iyi bir şeydi. Belki de Ed onu çok kötü dövmemişti, en azından bu seferlik...

Polislerin sivil olanı bulundukları yere doğru yürüyüp bir yerden tanıyormuş gibi, McGovern'ın yanına yaklaşmıştı. Ralph'in gençliğindeki erkeklerin kız tavlamak için gittiği barlarda rastlanan tipleri hatırlatan iriyarı, geniş omuzlu, sarışın, bıyıklı ve kısa favorileri olan bir adamdı. Suratında yumuşak bir gülümseme vardı.

Ed kolunu Ralph'in omzuna attı ve onu kaldırımdaki adamlardan bir iki adım geri çekti ve fısıltıyla "Bizi duymalarını istemiyorum," dedi.

"Eminim istemezsin."

"Bu yaratıklar... Centurionlar... Kızıl Kral'ın uşakları... onları hiçbir şey durduramaz. Onlar acımasızdır."

"Şüphesiz." Ralph omuzunun üstünden geri baktığında, McGovern'ın iriyarı adama Ed'i işaret ettiğini gördü. İriyarı adam başını ağır ağır salladı. Elleri kot pantolonunun ceplerindeydi. Yumuşak gülümsemesi hâlâ yüzündeydi.

"Bu sadece kürtaj meselesi değil, hâlâ çakmadın mı! Artık değil. Doğmamış bebekleri bütün annelerden alıyorlar, yalnızca esrarkeşlerden ve fahişelerden değil – sekiz günlük, sekiz haftalık, sekiz aylık; Centurionlar için fark etmiyor. Hasat gece gündüz devam ediyor. Bir katliam. Çatılarda bebek cesetleri gördüm, Ralph... çitlerin altında... kanalizasyonda... kanalizasyon tünellerinde yüzüyorlar. Barrens'ın aşağılarında Kenduskeag'da..."

Sahte zümrütler kadar parlak, faltaşı gibi açılmış yeşil gözleri uzaklara döndü.

"Ralph," diye fısıldadı, "bazen dünya renklerle doluyor. *O* gelip söylediğinden beri görüyorum. Ama şimdi bütün renkler siyaha dönüyor."

"Kim gelip söylediğinden beri, Ed?"

"Sonra konuşuruz," diye yanıtladı Ed. Konusu hapiste geçen bir filmde mahkûmun gizli gizli bir şeyler anlatması gibi fısıldamıştı. Bu tarz bir ifade başka şartlar altında tuhaf kaçardı.

Ed, bir talk show programı sunucusu gibi sırıtıp, deliliğini, güneşin geceyi def etmesi kadar ikna edici bir şekilde bertaraf etti. Bu değişim tropikal bölgelerdeki ani hava değişikliği kadar hızlı ve tüyler ürperticiydi ama Ralph bu değişimde rahatlatıcı bir şey buldu yine de. Belki de insanlar – kendisi, McGovern, Lois ve Harris Caddesi'nde Ed'i tanıyan herkes – onun deliliğinin farkına varmadıkları için kendilerini çok fazla suçlayamazlardı. Çünkü Ed kendini iyi gizlemişti; rolünü gerçekten iyi oynamıştı. O gülümsemesi Oscar ödülü-

ne layık bir gülümsemeydi. Böylesi garip bir durumda bile, karşılık vermenizi gerektirecek bir gülümseme.

"Hey, selam!" dedi iki polise. İriyarı olan McGovern'la konuşmasını bitirmişti ve her ikisi de bahçe boyunca ilerliyordu. "Birer sandalye çekin, arkadaşlar!" Ed, Ralph'in yanından dolanarak polislerle tokalaşmak için elini uzattı.

İriyarı olan polis, hâlâ o hafif, yumuşak gülümsemesi yüzünde olduğu halde onun elini tutup tokalaştı. "Edward Deepneau değil mi?" diye sordu.

"Evet, benim." Ed, birazcık şaşkın görünen üniformalı polisle de el sıkıştı ve sonra dikkatini iriyarı adamın üstünde yoğunlaştırdı.

"Ben Komiser John Leydecker," dedi iriyarı adam. "Bu da Memur Chris Nell. Anlaşılan küçük bir sorununuz var, bayım."

"Şey, evet. Sanırım doğru. Küçük bir sorun. Ya da, doğruyu söylemek gerekirse, birazcık eşeklik ettim." Ed'in tedirgin hafif gülümsemesi şaşırtıcı bir şekilde normaldi. Ralph filmlerde gördüğü tüm nazik psikopatları aklından geçirdi – özellikle George Sanders böyle rollerde çok başarılıydı. Ed gibi zeki bir araştırmacı kimyagerin, *Cumartesi Gecesi Ateşi* filmindeki delikanlılar gibi, çılgın gençlik dönemini henüz tamamıyla atlatamamış gibi görünen bir küçük kasaba komiserini atlatmasının mümkün olup olmadığını merak etti. Ralph, Ed'in bunu başarmasından çok korkuyordu.

"Helen'le imzaladığı bir dilekçe yüzünden tartışmaya başladık," diyordu Ed, "ve birden ne olup bittiğini anlamadan her şey birbirine girdi. Ona vurduğuma inanamıyorum."

Ne kadar telaşlandığını – üstelik kafası karışık ve utanmış olduğunu – belirtmek ister gibi kollarını çaresizlikle iki yana açtı. Leydecker karşılık olarak gülümsedi. Ralph'in aklı Ed ile mavi kamyoneti kullanan adamın geçen yazki çatışmalarına gitti. Ed irikıyım adama katil diye bağırıp, vurmuştu ve buna rağmen her şeyin sonunda adam Ed'e neredeyse saygıyla bakmıştı. Bir tür hipnozdu bu ve Ralph, şu an gördüğü şeyin aynı tür bir güç olduğunu düşündü.

"Böylece işler biraz kontrolden çıktı, bana anlatmak istediğin şey bu mu?" dedi Leydecker sevecen bir şekilde.

"Evet öyle oldu." Ed, en azından otuz ikisindeydi ama kocaman gözleri ve yüzündeki masum ifade onu bira satın almasını zorlaştıracak kadar çocuksu gösteriyordu.

"Dur bir dakika," diye atıldı Ralph. "Ona inanmayın, o kaçıktır. Ve tehlikelidir. Daha az önce bana dedi ki..."

"Bay Roberts, değil mi?" diye McGovern'a sordu Leydecker, Ralph'i bütünüyle görmezlikten gelerek.

"Evet," dedi McGovern, ve bu Ralph'e dayanılmaz bir şekilde kendini beğenmişçe geldi. "Ralph Roberts."

"Hımm," dedi Leydecker sonunda Ralph'e baktı. "Biraz sonra sizinle konuşabilirim, Bay Roberts, ama şimdilik arkadaşınızın yanına gidip sessiz bir şekilde durmanızı istiyorum. Tamam mı?"

"Ama..."

"Tamam mı?"

Kızgınlığı daha da artan Ralph, McGovern'ın durduğu yere doğru hışımla yürüdü. Bu Leydecker'i hiç de rahatsız etmişe benzemiyordu. Memur Nell'e doğru döndü. "Müziği kapat istersen, Chris, herhalde o zaman ne konuştuğumuzu duyabiliriz?"

"Evet." Üniformalı polis müzik setinin yanına gidip düğmelerini inceledikten sonra, The Who'nun söylediği, kör bir langırt ustası hakkındaki şarkıyı yarıda keserek pikabı kapattı.

"Galiba sesini biraz fazla açtım." Ed koyun gibi.baktı. "Komşular mı şikâyet etti acaba."

"Oh, boşver, hayat devam ediyor," dedi Leydecker. Başını, masmavi gökyüzünde dolaşan bulutlara doğru tebessümle kaldırdı.

Harika, diye içinden geçirdi Ralph. *Bu herif tam anlamıyla Will Rogers gibi hoşgörü timsali bir dedektif.* Bununla birlikte, Ed, dedektif çok önemli bir gerçeği söylemişçesine başını sallıyordu.

Leydecker elini cebine atıp küçük bir kürdan tüpü çıkarıp, Ed'e uzattı. Ed önce duraksayıp, sonra bir tane alıp ağzının kenarına iliştirdi. "Pekâlâ," dedi Leydecker. "Küçük bir aile kavgası. Öyle mi?"

Ed heyecanla başını salladı. Hâlâ içten ama biraz şaşkın gülümsüyordu. "Aslında daha çok bir tartışma. Politik bir..."

"Hı, hı," dedi Leydecker başını sallayıp gülümseyerek, "ama daha fazla konuşmadan önce, Bay Deepneau..."

"Ed deyin lütfen."

"Daha fazla konuşmadan önce, Bay Deepneau, size, söyleyeceğiniz her şeyin mahkemede aleyhinize kullanılabileceğini hatırlatmak isterim. Ayrıca avukat tutma hakkına da sahipsiniz."

Ed'in – *Haydaa, ne yaptım ki ben?* – diyen dostça ama şaşkın gülümsemesi bir süre dondu. Bunun yerini karşısındakini tartan sığ bir bakış aldı. Ralph, McGovern'a baktı; Bill'in gözlerindeki rahatlama ifadesi kendisiyle de aynı duyguları paylaştığını yansıtıyordu. Belki de Leydecker öyle sandığı kadar hödük birisi değildi.

"Tanrı aşkına avukatlık ne işim olabilir ki benim?" diye sordu Ed. Biraz yan dönüp aynı şaşkın gülümsemeyi hâlâ verandadaki müzik setinin yanında duran Chris Nell'de denedi.

"Bilmiyorum, belki sen de bilmiyorsundur," dedi Leydecker, hâlâ gülümseyerek. "Sana yalnızca bir avukat tutabileceğini söylüyorum. Ve eğer avukat tutacak durumda değilseniz, Derry Mahkemesi size bir avukat sağlayacaktır."

"Ama anlamıyorum..."

Leydecker başını sallayıp gülümsüyordu. "Pekâlâ, tabii, her neyse. Ama bunlar haklarınız. Size açıkladığım şekliyle haklarınızı anladınız mı, Bay Deepneau?"

Ed bir süre donakaldı, gözleri birden faltaşı gibi açılıp sonra yeniden boş boş bakmaya başladı. Ed'in hali insandan çok büyük ve karmaşık bir veriyi işlemeye çalışan dar kapasiteli bir bilgisayarı andırıyordu. Polisleri atlatma işinin yürümediğini anlamış gibi görünüyordu. Omuzları çöktü. Boş bakışların yerini şüphe edilmeyecek kadar gerçek bir şekilde mutsuzluk ifade eden bir bakış aldı... ama Ralph yine de bundan şüpheliydi. Şüphe etmek zorundaydı; Leydecker ve Nell oraya varmadan önce Ed'in yüzündeki deliliği görmüştü. Bill McGovern da görmüştü. Ama yine de Ralph, Ed'in Helen'i dövdüğü için samimi olarak pişman olabileceğini düşünmeye başlamıştı.

Evet, diye içinden geçirdi, *tıpkı şu Centurionların kamyonlar dolusu cenini dolgu sahasına götürdüklerine yürekten inandığı gibi. İyi ve kötü güçlerin, kendi kafasının içinde süregelen bir oyundaki rolünü oynamak için Derry'de toplandıklarına inandığı gibi. Diyelim ki* Omen filminin beşinci versiyonu: Kızıl Kralın Sarayında.

Yine de Ed Deepneau'ya karşı ihtiyatlı bir sempati duymaktan kendini alamıyordu. Ed, Carolyn'ı vefakâr bir şekilde Derry Hastanesi'nde haftada üç kez ziyaret etmiş, ona çiçekler getirmiş, çıkarken yanağından öpmüştü. Ölümün kokusu Carolyn'ı sardığında bile onu öpmeye devam etmiş ve Carolyn da memnuniyet ifade eden gülümsemesiyle onun elini sıkmıştı. *"Hâlâ bir insan olduğumu unutmadığın için teşekkür ederim,"* dercesine bir gülümseme. *"Bana insan gibi davrandığın için teşekkür ederim."* Bu, dostu olarak bildiği Ed'di ve o Ed'in hâlâ karşısında durduğunu düşündü – ya da yalnızca umut etti.

"Başım belada, değil mi?" diye sordu Ed, Leydecker'e usulca.

"Şöyle bir bakacak olursak," dedi Leydecker, gülümseyerek, "eşinizin iki dişini kırmışsınız. Elmacık kemiğini çatlatmışsınız. Büyükbabamın saati üstüne bahse girerim ki bir beyin sarsıntısı geçirmiş.

Buna ek olarak bazı küçük kesikler, çürükler ve sağ şakağı üzerindeki o tuhaf açıklık. N'apmaya çalıştınız? Saçlarını yolmaya mı?"

Ed, gözleri Leydecker'in yüzüne dikilmiş bir şekilde sesini çıkarmadı.

"Geceyi hastanede gözetim altında geçirecek, çünkü bir bok torbası onun canını çıkarmış ve herkes o bok torbasının siz olduğunuz konusunda aynı fikri paylaşıyor Bay Deepneau. Ellerinizdeki ve gözlüğünüzün camındaki kan lekelerini gördükten sonra benim de böyle düşündüğümü söylemeliyim. *Siz* ne diyorsunuz bu işe? Zeki bir adama benziyorsunuz. Başınızın belada olduğunu düşünüyor musunuz?"

"Ona vurduğum için üzgünüm," dedi Ed. "Vurmak istemedim."

"Hı, hı, bu lafları çok duydum. Sizi ikinci derece cinayete teşebbüsten tutukluyorum Bay Deepneau. Bu suç Maine Eyaleti Kanunlarına göre Aile İçi Şiddet kapsamına girer. Size haklarınızı bildirdiğimi bir kez daha onaylamanızı istiyorum."

"Evet." Ed kısık ve mutsuz bir ses tonuyla konuştu. Şaşkın gülümsemesi gitmişti. "Evet, bunu onaylıyorum."

"Sizi karakola götürüp hücreye koyacağız," dedi Leydecker. "Bundan sonra bir telefon görüşmesi yapabilir ve kefalet isteyebilirsiniz. Chris, onu arabaya götürür müsün?"

Nell, Ed'e yaklaştı. "Sorun çıkarmayacaksınız değil mi, Bay Deepneau?"

"Hayır," dedi Ed aynı şekilde kısık sesle ve Ralph, Ed'in sağ gözünden bir damla yaş süzüldüğünü gördü. Ed, elinin tersiyle dalgın dalgın bu gözyaşını sildi. "Sorun çıkarmayacağım."

"Güzel!" dedi Nell memnuniyetle ve onunla birlikte devriye arabasına doğru yürüdü.

Ed, kaldırımdan geçerken Ralph'e baktı. "Üzgünüm, dostum," dedi, sonra arabanın arkasına bindi. Memur Nell kapıyı kapatmadan önce, Ralph arabanın iç tarafında kapı kolu olmadığını gördü.

2

"Pekâlâ," dedi Leydecker, Ralph'e dönüp elini uzatarak. "Kabalık ettiysem özür dilerim, Bay Roberts ama bazan bu herifler çabuk alevlenir türden oluyor. Özellikle de kendine hâkim görünenler-

den çekinmek gerek çünkü ne yapacaklarını önceden kestiremezsiniz. Ben, John Leydecker."

"Üniversitede öğretmenlik yaptığım sırada Johnny öğrencimdi," dedi McGovern. Ed Deepneau'nun bir devriye arabasına tıkılmasından son derece rahatlamış görünüyordu. "İyi bir öğrenciydi."

"Tanıştığımıza memnun oldum," dedi Ralph, Leydecker'le el sıkışarak. "Ve kaygılanmayın. Gücenmedim."

"Buraya kadar gelip de onun karşısına tek başınıza çıkmakla çılgınlık etmişsiniz," dedi Leydecker neşeli bir ifadeyle.

"Öfkeden deliye dönmüştüm. *Hâlâ* da öyleyim."

"Anlıyorum. Bir şey olmadan atlattınız ya – önemli olan bu."

"Hayır. Önemli olan Helen. *Helen* ve bebek."

"Bu işin peşini bırakmam. Biz buraya gelene kadar Bay Deepneau ile neler konuştuğunuzu anlatın bakalım Bay Roberts... ya da size Ralph diyebilir miyim?"

"Ralph lütfen." Kısa olmasına özen göstererek, Ed ile konuşmasını aktardı. Hepsini değilse de bir kısmını duyan McGovern şaşkınlıktan faltaşı gibi açılmış gözlerle sesini çıkarmadan dinledi. Ralph ona her bakışında, Panama şapkasının Bill'in kafasında olmasını dilerken buldu kendini. O olmadan daha yaşlı görünüyordu. Neredeyse dede gibi.

"Şey, bu çok acayip bir durum, değil mi?" diye vurguladı Leydecker, Ralph bitirdiğinde.

"Ne olacak şimdi? Hapse mi gidecek? Hapse gitmemesi lazım; bence bir hastaneye yatırılmalı."

"Herhalde öyle olmalı," diye onayladı Leydecker. "Ama ona yapılması gerekenle sonuçta yapılacak olan şey arasında çok fark var. Ne hapse gidecek ne de Sunnyvale Senatoryumu'na yatırılacak – bu tür şeyler yalnızca eski filmlerde olur. Onun için yapılmasını dileyebileceğimiz en iyi şey mahkeme kararıyla terapiye gönderilmesi."

"Ama Helen size anlatmadı mı..."

"Bayan bize hiçbir şey anlatmadı, biz de onu mağazada sorgulamaya çalışmadık. Çok acı çekiyordu, hem fiziksel hem de duygusal olarak."

"Evet, elbette acı çekiyordu," dedi Ralph. "Ne kadar aptalım."

"Belki senin söylediklerini doğrulayabilir... ama doğrulamayabilir de. Bilirsin işte, aile kavgalarının kurbanları bazen içlerine kapanıp hiçbir şey söylememek gibi bir tavır alırlar. Neyse ki yeni yasaya göre bunun şu ya da bu şekilde bir önemi yok. Adam kesin ola-

rak cezalandırılacak. Siz ve dükkânda çalışan bayan, Bayan Deepneau'nun durumu ve onu bu duruma kimin soktuğu konusunda tanıklık yapabilirsiniz. Kurbanın kocasının ellerinde kan lekeleri olduğuna dair ben de tanıklık edebilirim. Hepsinden iyisi, adamın 'Oh, ona vurduğuma inanamıyorum' demiş olması. Bana uğramanızı istiyorum – sizin için uygunsa, yarın sabah belki – ifadenin tam olarak alınması için, ama bu yalnızca bir formalite. Aslında, bu iş tamam."

Leydecker kürdanı ağzından çıkardı, kırdı, yanda bulunan su kanalına attı ve kürdan tüpünü yeniden çıkardı. "Kürdan?"

"Yo, teşekkürler," dedi Ralph belli belirsiz gülümseyerek.

"Kusura bakma. Kötü bir alışkanlık ama çok daha kötü bir alışkanlık olan sigarayı bırakmaya çalışıyorum. Deepneau gibi herifler hakkında söylenecek tek şey var, kendi çıkarları söz konusu olduğunda fazlasıyla zekidirler. Birini incitirler... sonra da geriye çekilirler. Eğer olay mahalline yeterince erken giderseniz – sizin yaptığınız gibi, Ralph – onların başlarının dimdik durduğunu ve müzik dinleyerek eski hallerine dönmeye çalıştıklarını görürsünüz."

"Tam da öyleydi," dedi Ralph. "*Tam* olarak öyleydi."

"Parlak zekâlıların yaptıkları bir numara – yaptıklarından dehşete düşmüş, üzgün, hatalarını telafi etmeye kararlı görünürler. İnandırıcı ve etkileyicidirler ve onların kuzu postuna bürünmüş bir kurt olduklarını görmek çok zordur. Hatta Ted Bundy vakasında olduğu gibi yıllarca normal görünmeyi başarırlar. İşin iyi tarafı, psikopat katiller hakkındaki bunca kitap ve filme rağmen Ted Bundy gibi adamların pek fazla olmaması."

Ralph derin bir nefes aldı. "Ne karmaşa."

"Evet. Ama, onu en azından bir süre karısından uzakta tutabileceğiz. Yirmi beş dolar kefaletle akşam saatlerine doğru dışarda olur gerçi..."

"Yirmi beş dolar mı?" diye sordu McGovern, aynı anda hem şok olmuş hem de alaycı bir ifadeyle "Hepsi *bu* mu?"

"Evet," dedi Leydecker. "Deepneau'yu ikinci derece cinayete teşebbüsle suçladım, ama Maine Eyaleti'nde insanın eşini dövmesi yalnızca hafif suç kapsamında."

"Ama yine de, kanunun yeni bir özelliği var," dedi Chris Nell, onlara katılarak. "Eğer Deepneau kefalet isterse, dava mah-kemede sonuçlanıncaya kadar eşiyle hiçbir şekilde iletişim kurmamayı kabul etmek zorunda – eve gelemez, sokakta bile onun yanına yaklaşamaz

hatta onu telefonla bile arayamaz. Bunu kabul etmezse, kodesten çıkamaz."

"Diyelim ki kabul etti ama yine de karısına gitti?" diye sordu Ralph.

"O zaman onun canına okuruz," dedi Nell, "çünkü bu ağır bir suçtur... ya da olabilir, eğer bölge savcısı işi biraz zorlarsa. Ama ne olursa olsun, aile içi şiddet faili olanlar kefalet anlaşmasını ihlal ederlerse, hapiste genellikle sandığınızdan uzun kalırlar."

"Ve umarım ziyaret anlaşmasını bozanın eşi mahkeme tarihi gelene kadar hayatta kalır," dedi McGovern.

"Evet," dedi Leydecker sertçe. "Evet, bu bazen sorun yaratıyor."

3

Ralph eve geldi ve neredeyse bir saat kadar, açık televizyon karşısında boş boş bakarak oturdu. Reklamlar başladığında buzdolabında Coca Cola olup olmadığına bakmak için oturduğu yerden doğruldu, sendeledi, ayakta durabilmek için bir duvara tutunmak zorunda kaldı. Bütün vücudu tepeden tırnağa titriyordu ve neredeyse kusmak üzereydi. Bunun gecikmiş bir tepkiden başka bir şey olmadığının farkına vardı, ama zayıflık ve bulantı hâlâ onu ürkütüyordu.

Tekrar oturdu ve bir dakika kadar başını yere doğru eğerek derin nefes aldı ve gözlerini kapadı. Sonra ayağa kalkıp yavaşça banyoya doğru yürüdü. Banyo küvetini sıcak suyla doldurdu ve oturma odasındaki televizyondan öğleden sonraları başlayan *Nöbetçi Mahkeme* dizisinin sesi duyulana kadar küvetin içinde kaldı. O zamana kadar küvetteki su neredeyse buz gibi olmuştu ve Ralph dışarı çıktığına sevindi. Kurulandı, temiz giysilerini giydi ve hafif bir akşam yemeği yiyebileceğine karar verdi. McGovern'ın bir iki lokma bir şeyler atıştırmak için kendisine katılmak isteyeceğini düşünerek merdivenlerden aşağıya seslendi, ama hiçbir yanıt alamadı.

Ralph, yumurta haşlamak için su doldurdu ve ocağın yanındaki telefondan Derry Hastanesi'ni aradı. Telefona, bilgisayarın kendisini aktardığı Hasta Hizmetlerindeki bir kadın yanıt verdi. Ralph yanılmamıştı, Helen Deepneau hastaneye kaldırılmıştı. Bilgisayardaki kayıtlara göre durumu iyiydi. Hayır, kadının Bayan Deepneau'nun bebe-

ğiyle kimin ilgilendiği konusunda hiçbir fikri yoktu; bütün bildiği hasta kabul listesinde Natalie Deepneau'nun olmadığıydı. Hayır, Ralph, Bayan Deepneau'yu bu akşam ziyaret edemezdi ama doktoru öyle söylediği için değil; bunu Bayan Deepneau'nun kendisi istemişti.

Bunu niye yapsın ki? diye soracak oldu, sonra boşverdi. Hasta Hizmetlerindeki kadın muhtemelen ondan özür dileyerek, bilgisayarda bu konuda bir bilgi olmadığını söyleyecekti, ama Ralph *kendi* bilgisayarında, kafasının içindeki bilgisayarda, bunun bir yanıtı olduğuna karar verdi. Helen ziyaretçi kabul etmiyordu çünkü utanç içindeydi. Olanların hiçbiri onun hatası değildi ama Ralph bunun, onun hislerini yine de değiştirmeyeceğinden emindi. Harris Bulvarı'nın en az yarısı, hakem maçı durdurduktan sonra fena halde dayak yemiş boksör gibi sendeleyerek dolaşırken onu görmüştü. Helen, ambulansla hastaneye götürülmüştü ve bunun sorumlusu kocası – kızının da babasıydı. Ralph ona bütün gece uyumasını sağlayacak bir şey vermiş olmalarını umut etti; sabah uyanınca her şeyin daha iyi görüneceğini düşünüyordu. Daha kötüsü olamazdı.

Lanet olsun, keşke birisi bana da gece uyumam için bir şey verseydi, diye düşündü.

Öyleyse git Dr. Litchfield'e görün, seni serseri, diye hemen yanıtladı aklının diğer bir bölümü. Hasta Hizmetlerindeki kadın Ralph'e onun için yapabileceği başka bir şey olup olmadığını soruyordu. Ralph hayır dedi; hattın kapandığını duyduğunda hâlâ kadına teşekkür ediyordu.

"Güzel," dedi Ralph. "Çok güzel." Telefonu kapayıp eline bir kaşık aldı ve usulca yumurtaları suyun içine bıraktı. On dakika sonra, dünyanın en büyük incileri gibi pişmiş yumurtalar tabağında, masanın başında otururken, telefon çaldı. Ralph, yemeğin başından kalkıp telefonu açtı. "Alo?"

Sessizlikte, sadece bir nefes sesi duyuldu.

"Alo?" diye yineledi Ralph.

Bir nefes sesi daha duyuldu, bu seferki neredeyse hıçkırık sesi olacak kadar yüksekti. Sonra da hattın kesilme sesi geldi. Ralph telefonu kapadı ve bir süre gözlerini dikip telefona baktı, kaşları alnında üç çizgi oluşturacak şekilde çatık bir şekilde.

"Haydi, Helen," dedi. "Yine ara. Lütfen." Sonra masaya döndü, oturdu ve bekâr yemeğini yemeye başladı.

4

Telefon on beş dakika sonra tekrar çaldığında Ralph bulaşıkları yıkıyordu. *Bu o değil,* diye içinden geçirdi, ellerini bulaşık beziyle kuruladı ve telefona doğru giderken bezi omzuna attı. *Yok, o olmasına imkân yok. Bu ya Lois ya da Bill.* Ama içinden bir ses farklı şekilde düşünüyordu.

"Selam, Ralph."

"Merhaba, Helen."

"Birkaç dakika önce arayan bendim." Sesi kısıktı, sanki içkiliymiş ya da ağlıyormuş gibi ve Ralph hastanede içki içilmesine izin verdiklerini sanmıyordu.

"Tahmin etmiştim."

"Sesini duydum ve... ve yapamadım..."

"Önemi yok. Anlıyorum."

"Öyle mi?" Uzun, ıslak bir şekilde burnunu çekti.

"Sanırım, evet."

"Hemşire geldi ve bana bir ağrı kesici verdi. Onu kullanabilirim – yüzüm gerçekten canımı çok yakıyor. Ama seni yeniden arayıp söylemem gerekenleri söylemeden ilacı içemezdim. Acı içime işliyor ama elimde değil."

"Helen, bir şey söylemek zorunda değilsin." Aslında Ralph, onun söyleyeceklerinin tahmin ettiği şey olmasından korkuyordu... Helen'in, Ed'e kızamadığı için öfkesini kendisinden çıkarmasından korkuyordu.

"Evet söylemek zorundayım. Sana teşekkür etmeliyim."

Ralph duvarın kenarına yaslandı ve bir süre gözlerini kapadı. Rahatlamıştı ama nasıl yanıt vereceğinden emin değildi. Oysa, elinden geldiğince sakin bir sesle *Böyle düşündüğüne üzüldüm, Helen,* demeye hazırlanmıştı. Daha bir dakika öncesine kadar Helen'in "Niye kendi işine bakmıyorsun!" diye çıkışacağından ne kadar da emindi.

Ve Helen sanki Ralph'in aklından geçenleri okumuş ve daha bu düşüncenin cenderesinden bütünüyle kurtulamadığını ona hatırlatmak ister gibi şöyle dedi, "Kayıt filandı derken ilk birkaç saati sana müthiş kızarak geçirdim. Kansas Caddesi'nde oturan arkadaşım Candy Shoemaker'ı aradım ve gelip Nat'ı aldı. Geceyi onun yanında geçirecek. Ne olduğunu öğrenmek istedi ama ona söyleyemezdim.

Burada uzanıp, sana aramamanı söylediğim halde 911'i aramana kızmak istedim."

"Helen..."

"Bitirmeme izin ver ki sonra hapımı içip uyuyayım. Tamam mı?"

"Tamam."

"Candy bebekle çıktıktan hemen sonra – Tanrı'ya şükür ağlamadı, buna dayanabilir miydim, bilmiyorum – içeri bir kadın girdi. Önce yanlış odaya geldiğini sandım çünkü onunla daha önce tanıştığımı hatırlamıyordum. Beni görmek için geldiğini anladığımda, ona ziyaretçi kabul etmediğimi söyledim. Önemsemedi. Kapıyı kapatıp sol kalçasını görebileceğim şekilde eteğini sıyırdı. Aşağı doğru uzanan derin bir yara izi vardı, neredeyse kalçasından dizine kadar uzanıyordu.

"Adının Gretchen Tillbury olduğunu, Kadın Sığınma Evi'nde aile kavgaları danışmanlığını yaptığını ve kocasının 1978 yılında mutfak bıçağıyla bacağını kestiğini söyledi. Alt kattaki komşusu yara üzerine tampon yapmasaymış, kan kaybından ölebilirmiş. Bunu duyduğuma çok üzüldüğümü söyledim ama bir kez daha düşünmeden onunla kendi durumum hakkında konuşmak istemiyordum." Helen bir an duraksadı ve sonra şöyle dedi: "Ama bu bir yalandı, anlarsın. Bunu düşünmek için bol bol vaktim vardı çünkü Ed beni dövmeye iki yıl önce başlamıştı, Nat'a hamile kaldıktan hemen sonra. Ve ben bunu herkesten sakladım."

"Bunun nedenini anlayabiliyorum," dedi Ralph.

"Bu hanım... şey, onun gibi insanlara herhalde içine kapanık kişileri açma konusunda dersler veriyorlar."

Ralph gülümsedi. "Bunun, onların eğitimlerinin önemli bir kısmı olduğunu sanıyorum."

"Bunu erteleyemeyeceğimi, zor bir durumla karşı karşıya olduğumu ve bir an önce bu sorunla ilgilenmeye başlamak zorunda olduğumu söyledi. Ne yapmam gerektiğini önceden ona danışmak zorunda olmadığımı ya da kocası onu bir defa doğradı diye saçmalıklarını dinleyemeyeceğimi söyledim. Neredeyse, çenesini kapayıp gitmediği ve kocasına rahat vermediği için başına bunun geldiğini söyleyecektim, inanabiliyor musun? Ama gerçekten bıkmıştım, Ralph. Canım yanıyor... kafam karmakarışık... utanç içindeyim."

"Bütün bu olanlardan sonra kendini kötü hissetmen son derece normal bir tepki."

"İlişkiye geri dönersem ve Ed beni yine döverse, kendimi nasıl hissedeceğimi – Ed'e karşı neler hissedeceğimi değil, *kendimi* nasıl

hissedeceğimi – sordu. Sonra da, geri döndüğümde aynı şeyi Nat'a yaparsa asıl o zaman kendimi nasıl hissedeceğimi sordu. Bu beni deliye çevirdi. *Hâlâ da* deliye çeviriyor. Ed şimdiye kadar ona fiske bile vurmamıştı ve ben de kadına bunu söyledim. Başıyla onaylayıp şöyle dedi, 'Bu *vurmayacağı* anlamına gelmez, Helen. Biliyorum bunu düşünmek bile istemiyorsun ama düşünmelisin. Hâlâ haklı olduğunu mu düşünüyorsun? Diyelim ki ona hiç vurmayacak? Bebeğinin onun seni dövmesini seyrederek mi büyümesini istiyorsun? Bugün gördüğü şeyleri görerek mi büyümesini istiyorsun?' Ve bu söz benim kanımı dondurdu. Her yanım buz kesti sanki. Süpermarketten eve geri döndüğünde Ed'in nasıl göründüğünü hatırladım... yüzünün ne kadar beyaz olduğunu görür görmez neler olacağını gayet iyi biliyordum... o başını sallayış biçimi tıpkı..."

"Bir horoz gibi," diye mırıldandı Ralph.

"Ne?"

"Yok bir şey. Devam et."

"Onu neyin delirttiğini bilmiyordum... Artık hiç anlamıyorum ama beni dövmeye başlayacağını biliyordum. Çığrından çıktığında yapabileceğin hiçbir şey veya durdurmak için söyleyeceğin bir şey yoktur. Yatak odasına kaçtım ama peşimden koşup beni saçımdan yakaladı... saçımdan büyük bir tutam kopardı... çığlık attım... ve Natalie orada bebek sandalyesinde oturuyordu... orada oturmuş bizi izliyordu... ve ben çığlık attığımda, o da çığlık attı..."

Sonra Helen yine fenalaştı ve ağlamaya başladı. Ralph alnını mutfak ve oturma odasının arasındaki kapı ağzına dayamış bir halde bekledi. Gözyaşlarını silmek için omuzunda duran havlunun ucunu bilinçsizce gözlerine bastırdı.

"Neyse," dedi Helen yeniden konuşacak duruma geldiğinde, "Sonunda bu kadınla yaklaşık bir saat kadar konuştum. Yaptığı işe Mağdur Danışmanlığı diyorlar, bu işi geçimini sağlamak için yapıyormuş, inanabiliyor musun?"

"Evet," dedi Ralph. "Evet. Bu gerçekten iyi bir şey, Helen."

"Onu yarın yine göreceğim, Kadın Sığınma Evi'nde. Oraya gitmek zorunda olmam ne kadar ironik bir durum değil mi? Yani, o dilekçeyi imzalamasaydım..."

"O dilekçeyi imzalamasaydın, bu kez başka bir şey olacaktı."

Helen iç çekti. "Evet, bu doğru olabilir. Doğru. Neyse, Gretchen bana, Ed'in sorunlarını çözemeyeceğimi ama kendi sorunlarımın bazılarını çözebileceğimi söylüyor." Helen yine ağlamaya başladı, son-

ra derin bir nefes aldı. "Üzgünüm – bugün öyle çok ağladım ki artık hiç ağlamak istemiyorum. Ona Ed'i sevdiğimi söyledim. Bunu söylemeye utandım ve bunun doğru olup olmadığından bile emin değilim, ama doğru galiba. Ona bir şans daha vermek istediğimi söyledim. Ona yeni bir şans vererek Natalie'yi de riske attığımı söyledi. Bu sözler bana Natalie'nin yüzünün her tarafına ıspanak bulaşmış olarak mutfakta oturduğu sırada, Ed bana vururken başını sağa sola sallayarak ağlamasını hatırlattı. Tanrım, o kadın gibi insanların beni köşeye sıkıştırmasından nefret ediyorum."

"Sana yardım etmeye çalışıyor, hepsi bu."

"Bundan da nefret ediyorum. Kafam çok karışık, Ralph. Muhtemelen bunu bilmiyordun ama çok karışık." Telefon hattında buruk, acı bir gülme sesi duyuldu.

"Bunda bir şey yok, Helen. Kafanın karşık olması son derece doğal."

"Çıkmadan hemen önce bana High Ridge diye bir yerden bahsetti. Şu anda tam bana göre bir yermiş gibi geliyor."

"Nedir o?"

"Gretchen orasının bir sığınak olmadığını, dayak yemiş kadınlar için bir tür yurt olduğunu söyledi. Sanırım şimdi resmen bu durumdayım." Acı bir gülüş sesi bu kez ürpertici bir şekilde hıçkırarak ağlama sesine yakındı. "Oraya gidersem Natalie'yi de yanıma alabilirim ve bu işin asıl iyi olan yanı da bu."

"Nerede bu yer?"

"Kasabada. Newport çıkışına doğru, sanırım."

"Evet, galiba orayı biliyorum."

Tabii ki biliyordu; Ham Davenport Kadın Sığınma Evi'nin propagandasını yaparken ona söylemişti. *Aile danışmanlığı yapıyorlar... şiddete maruz kalan kadınlar ve çocuklar için... Newport şehri sınırına yakın bir yerde kadınlar için bir sığınak işletiyorlar*. Birdenbire Kadın Sığınma Evi, her fırsatta Ralph'in karşısına çıkan bir şey olmuştu. Ed olsa bunda fesatça niyetler olduğunu düşünürdü şüphesiz.

"Şu Gretchen sıkı biri," diyordu Helen. "Çıkmadan hemen önce bana, Ed'i sevmemin garip bir şey olmadığını söyledi – 'öyle olması gerek,' dedi, 'çünkü aşk istediğin zaman açıp kapayabileceğin bir musluk değildir' – ama benim sevgimin, hatta Ed'in Natalie'ye olan sevgisinin bile Ed'i yola getiremeyeceğini unutmamam gerektiğini, ne kadar büyük bir sevgi olursa olsun bu sevginin çocuğuma bakma sorumluluğumu değiştirmediğini söyledi. Yattığım yerde bunu düşünü-

yorum. Galiba yatakta uzanıp her şeye kızmak daha hoşuma giderdi. Elbette bu kolaya kaçmaktı."

"Evet," dedi Ralph, "Bunun nasıl bir şey olduğunu anlayabiliyorum. Helen, neden ilacını alıp bir süre her şeye boşvermiyorsun?"

"Dediğini yapacağım ama önce sana teşekkür etmek istedim."

"Bunu yapmak zorunda olmadığını biliyorsun."

"Böyle olduğunu sanmıyorum," dedi. Ralph, Helen'in sesindeki duygusal parıltıyı duyduğuna sevinmişti. Bu gerçek Helen'in orada olduğu anlamına geliyordu. "Sana kızgınlığım geçmiş değil Ralph, ama polisi aramamanı istediğimde beni dinlemediğine seviniyorum. Korktuğum bir şeydi bu, anlıyor musun? Korktuğum bir şey."

"Helen, ben..." Ralph'in sesi pürüzlü çıkıyordu, neredeyse çatlayacakmış gibi. Genzini temizleyip tekrar denedi. "Yalnızca senin bir daha incindiğini görmek istemedim. Park yerinde yüzün kanlar içinde geldiğini gördüğümde öyle korktum ki..."

"O andan bahsetme. Lütfen. Bahsedersen ağlarım, artık ağlamaya dayanamıyorum."

"Pekâlâ." Ed hakkında binlerce soru vardı aklında ama şimdi onları sormanın sırası değildi. "Yarın seni görmeye gelebilir miyim?"

Kısa bir tereddüt oldu ve sonra Helen şöyle dedi, "Pek sanmıyorum. Kısa bir süre bile olmaz. Düşünmem ve sıraya koymam gereken bir sürü şey var ve bu son derece zor olacak. Seni ararım, Ralph. Tamam mı?"

"Elbette. Tamam. Ev konusunda ne yapacaksın?"

"Candy'nin kocası gidip kapıları kilitleyecek. Anahtarlarımı ona verdim. Gretchen Tillbury, Ed'in hiçbir nedenle, çek defterini almak ya da iç çamaşırı değiştirmek için bile eve gelmesi olasılığının olmadığını söyledi. Eğer bir şeye ihtiyacı olursa, bir liste hazırlayıp evin anahtarını polise verecek ve polis gidip evden alacak. Sanırım Fresh Harbor'a gidecek. Laboratuvar çalışanları için orada bir sürü kalacak yer var. Şu küçük yazlık evler. Gerçekten hoş yerler..."

Helen'in sesinde duyduğu parıltı çoktan gitmişti. Helen o sırada bunalmış, ümitsiz ve çok ama çok yorgundu.

"Helen, aradığına sevindim. İçim gerçekten rahatladı. Şimdi biraz uyu."

"Ya sen, Ralph?" dedi beklenmedik bir şekilde. "Son günlerde uyuyabiliyor musun?"

Helen'in birdenbire konuyu değiştirmiş olması onu öylesine şaşırtmıştı ki son derece dürüstçe olarak "Biraz... ama ihtiyacım oldu-

ğu kadar değilmiş gibi geliyor. İşin doğrusu, ihtiyacım olduğu kadar değil," dedi, lafı başka türlü kıvıramayacağını bildiğinden, yalana başvurmayarak.

"Kendine iyi bak. Bugün çok cesurca davrandın, Kral Arthur öyküsündeki şövalye gibiydin."

Bu sözler Ralph'i duygulandırdı hatta eğlendirdi. Anlık bir sahne, son derece gerçek bir şekilde canlandı aklında: Ralph Roberts zırhını giymiş bembeyaz küheylanının üstünde, Bill McGovern hemen ardında midillisine binmiş, başında Panama şapkası ve üstünde deri bir yelek.

"Teşekkür ederim, " dedi. "Sanırım bu, birilerinin gelip Lyndon Johnson'un başkan olduğu haberini verdiğinden bu yana bana söylenen en güzel şey. İyi bir uyku çek, tamam mı?"

"Tamam. Sen de."

Helen telefonu kapadı. Ralph bir süre telefona bakakaldı, sonra ahizeyi yerine koydu. Belki de iyi bir uyku çekecekti. Bütün bir gün tüm olup bitenlerden sonra iyi bir uykuyu hak etmişti. Şimdilik aşağı kata inmeyi, verandada oturup, güneşin batışını, daha sonra da doğuşunu izleyebileceğini düşünüyordu.

5

McGovern geri dönmüştü, verandada en sevdiği sandalyeye gömülmüş, sokağın yukarısındaki bir şeye bakıyordu. Üst kat komşusu dışarı çıktığında hemen geriye dönüp bakmadı. Ralph onun bakışlarını izledi ve Harris Bulvarı'nın bir blok yukarısında kaldırıma park etmiş mavi bir minibüs gördü. Büyük beyaz harflerle DERRY TIBBİ HİZMETLER yazılıydı arka kapısında.

"Merhaba Bill," dedi Ralph, ve kendi sandalyesine çöktü. Lois Chasse'in uğradığında oturduğu sallanan sandalye, aralarında duruyordu. Hafif bir akşam esintisi çıkmıştı, öğle sıcağından sonra son derece serin gelen bir esinti. Boş sandalye ağır ağır bir ileri bir geri sallanıyordu.

"Selam," dedi McGovern, Ralph'e şöyle bir gözünün ucuyla bakarak. Yeniden bakışlarını aynı yere dikerek Ralph'e, "Hey, gözlerinin altındaki torbaların bir çaresine baksan iyi edersin dostum, yoksa yakında tanınmaz hale geleceksin," dedi. Ralph, bunun McGo-

vern'ın Harris Bulvarı'nda pek meşhur olan *iğneleyici* sözlerinden biri olduğunu düşündü. Ama Bill'in yüzünde gerçekten içten bir ifade vardı.

"Lanet bir gündü," dedi. McGovern'a Helen'in telefonundan bahsetti, onun McGovern'ın bilmesinden rahatsız olabileceği bölümleri atlayarak. Bill hiçbir zaman Helen'in gözde arkadaşlarından olmamıştı.

"İyi olduğuna sevindim," dedi McGovern. "Sana bir şey söyleyeceğim, Ralph – Kahraman Şerif filmindeki Gary Cooper gibi sokaktan yukarı doğru yürüyüşünle bugün beni çok etkiledin. Belki çılgınlıktı ama aynı zamanda son derece cesurcaydı." Duraksadı. "Doğrusunu istersen, seni hayranlıkla izledim."

Bu on beş dakika içinde Ralph ikinci kez kahraman olarak adlandırılıyordu. Bu onu rahatsız etti. "Ona öylesine kızmıştım ki sonuna dek ne kadar büyük bir aptallık ettiğimi fark edemedim. Nerelerdeydin, Bill? Az önce sana seslendim."

"Piknik alanının oraya gittim," dedi McGovern. "Sakinleşmeye çalışıyordum, sanırım. John Leydecker ve öteki polis Ed'i alıp götürdüklerinden beri başıma ve mideme ağrılar girdi."

Ralph başıyla onayladı. "Benim de."

"Sahi mi?" McGovern şaşırmış ve biraz da şüpheci göründü.

"Sahi," dedi Ralph hafif bir gülümsemeyle.

"Neyse, Faye Chapin, şu yaşlı tembellerin sıcak havalarda takıldığı piknik alanındaydı ve benimle satranç oynamak için bir sürü dil döktü. Bu ne biçim adam, Ralph – kendisini ünlü bir satranç ustası sanıyor ama acemi bir çaylak gibi oynuyor... çenesini de *hiç* kapamıyor."

"Faye iyidir ama," dedi Ralph sakince.

McGovern onu duymamış görünüyordu. "Ve şu yaşlı sürüngen Dorrance Marstellar da oralardaydı," diye devam etti. "Biz yaşlıysak, o fosilin ta kendisi. Piknik alanıyla havaalanı arasındaki çitlerde, elinde bir şiir kitabıyla durmuş, uçakların inip kalkmasını izliyor yalnızca. Şu yanında taşıdığı kitapları sahiden okuyor mu dersin, yoksa yalnızca aksesuvar mı?"

"İyi soru," dedi Ralph ama McGovern'ın Dorrance'ı tanımlamak için kullandığı kelimeyi düşünüyordu – *sürüngen*. Bu kendisinin kullanacağı türden bir kelime değildi ama ihtiyar Dor'un tuhaf biri olduğu şüphe götürmezdi. Bunak değildi (en azından Ralph olmadığını *düşünüyordu*); yalnızca ağzından çıkan bazı sözler biraz çarpık bir beynin ürünüydü ve algısı da hafiften bozuktu.

Geçen yaz, Ed kamyonetteki adamla sürtüştüğünde Dorrance'ın da orada olduğunu hatırladı. O sırada, Dorrance'ın oraya gelerek o karmaşaya tuhaf bir katkıda bulunduğunu düşünmüştü. Ve Dorrance garip bir şey söylemişti. Ralph hatırlamaya çalıştı ama başaramadı.

McGovern, sokağın yukarısına doğru – ıslık çalan, gri işçi tulumu giymiş genç bir adamın, üzerinde Tıbbi Hizmetler yazan minibüsünün durduğu yere – bakıyordu. Yirmi dört, yirmi beş yaşlarında gösteren ve hayatında hiç tıbbi müdahaleye ihtiyacı olmamış gibi görünen bu genç adam üstüne uzun yeşil bir tüp takılı olan iki tekerlekli bir arabayı itiyordu.

"Bu boş olanı," dedi McGovern. "Dolu olanı kaçırdın."

Yine iş tulumu giymiş ikinci bir genç adam, ön cephesinde sarı boyayla koyu pembe süslemelerin uyumsuz bir şekilde bir araya getirildiği küçük evin ön kapısından dışarı adım attı. Eli kapı kolunda bir süre verandada durdu, içeride birisiyle konuştuğu belliydi. Sonra kapıyı çekip kapadı ve aceleyle kaldırıma doğru koştu. Üzerinde tüpün takılı olduğu arabayı minibüsün arkasına yerleştirmek için meslektaşına yardım etmek üzere tam zamanında yetişti.

"Oksijen mi?" diye sordu Ralph.

McGovern başıyla onayladı.

"Bayan Locher için mi?"

McGovern yine başıyla onayladı, Tıbbi Hizmetler görevlilerinin minibüsün kapılarını sertçe kapatmalarını, sonra da arkasında durup soluk ışıkta alçak sesle konuşmalarını izleyerek. "İlkokulu ve ortaokulu May Locher ile birlikte okuduk. Son sınıfta o gruptan sadece beş kişi kalmıştık. O günlerde May 'ateşli afet' olarak bilinirdi, benim gibi heriflere de 'hanım evladı' denirdi. Eski günlerde, kimse eşcinsel tabirini kullanmazdı."

Ralph huzursuz ve dili tutulmuş bir halde baktı. Elbette McGovern'ın eşcinsel olduğunu biliyordu, yıllardır biliyordu ama Bill bunu bu akşama kadar hiç böyle açık bir şekilde söylememişti. Ralph bunu başka bir güne saklayabilmesini dilerdi... tercihen Ralph'in kendisini sersem bir tavuk gibi hissetmediği bir güne.

"Bu bin yıl önceydi," dedi McGovern. "Harris Bulvarı'nda karşılıklı oturacağımızı kim düşünürdü."

"Akciğer amfizemi var değil mi? Kulağıma gelen buydu sanırım."

"Evet. Giderek kötüleşen şu hastalıklardan biri. Yaşlanmak hanım evlatlarına göre değil, değil mi?"

"Hayır, değil," dedi Ralph ve sonra birden bunun ne kadar doğru

olduğunu hissetti. Sırılsıklam olmuş tenis ayakkabılarıyla içeri girdiğinde Carolyn'ı, vücudunun yarısı mutfağın içinde yarısı dışında yerde yatarken bulduğunda duyduğu korkuyu düşündü... Carolyn'ı bulduğu yer aslında tam olarak Helen'le telefonda konuşurken durduğu yerdi. Carolyn'ın öldüğünü düşündüğü anda duyduğu korku, Ed Depneau ile karşı karşıya gelmekle karşılaştırılamayacak bir şeydi.

"Yaklaşık iki haftada bir kere May'e oksijen getirdiklerini hatırlıyorum," dedi McGovern. "Şimdiyse saat gibi şaşmadan her pazartesi ve perşembe geliyorlar. Onu ziyaret etmeye dayanabileceğim zamanlar gidip onu görüyorum. Bazen ona bir şeyler okuyorum – aklına gelebilecek en sıkıcı, boktan kadın dergilerinden bir şeyler – ve bazen de yalnızca oturup konuşuyoruz. Ciğerlerinin sanki yosun bağlamış gibi olduğunu söylüyor. Çok geçmeden bir gün yine gelecekler ve o minibüsün arkasına boş oksijen tüpü yerine, May'i yükleyecekler. Onu Derry Hastanesi'ne götürecekler ve sonu böyle olacak."

"Sigara yüzünden mi?" diye sordu Ralph.

McGovern'ın, o etsiz yumuşak yüzüne öylesine aykırı bir bakış yerleşti ki Ralph'in bunun bir hor görme olduğunu anlaması dakikalar aldı. "May Perrault hayatında tek bir sigara bile içmedi. Şimdi bedelini ödediği şey, Corinna'da bir boya fabrikasında yirmi yıl çalışmış olması ve Newport'daki başka bir fabrikada da yirmi yıl pamuk işçiliği yapması. O yosun bağladığını söylediği ciğerlerine yerleşen şey, pamuk, yün ve naylondan başka bir şey değil."

Derry Tıbbi Hizmetler'den iki genç adam minibüslerine binip uzaklaştılar.

"Maine Eyaleti, Appalaş Dağları'nın kuzeydoğu dayanak noktası, Ralph – çoğu kimse bunun farkında değil ama bu doğru – ve May'in Appalaş Hastalığı denilen bir şeyden öleceğinin de kimse farkında değil. Doktorlar buna Akciğerde Tekstil Enfeksiyonu diyorlar."

"Bu çok kötü. Sanırım May senin için çok şey ifade ediyor."

McGovern acımasızca güldü. "Yoo. Onu ziyaret ediyorum, çünkü May boşa geçmiş gençliğimden geriye kalan tek şey. Ona bazen kitap okuyorum ve her zaman onun kuru yulaflı kurabiyelerinden bir-iki tane midey indiriyorum ama hepsi bu kadar. Bütün ilgim, ihtiyatlı bir bencillik, seni temin ederim."

İhtiyatlı bir bencillik, diye içinden geçirdi Ralph. *Gerçekten de ne kadar tuhaf bir söz. Ne kadar* McGovernca *bir deyiş.*

"May'i boşver," dedi McGovern. "Herkesin dilinde dolaşan şey *senin* bu halinin ne olacağı, Ralph. Viski işe yaramadı, değil mi?"

"Hayır," dedi Ralph. "Korkarım yaramadı."

"Sırası gelmişken, iyice içtin mi?

Ralph başıyla onayladı.

"Şey, gözlerinin altındaki torbalar için *bir şeyler* yapman gerek yoksa güzel Lois'i hiçbir zaman elde edemezsin." McGovern, Ralph' in bu söze karşı yüz ifadesini inceledi ve içini çekti. "Komik değildi galiba."

"Hayır. Uzun bir gündü."

"Özür dilerim."

"Önemli değil."

Sessizce bir süre oturdular, Harris Bulvarı'ndan gelip geçenleri izleyerek. Üç küçük kız sokağın karşısındaki Red Apple'ın park yerinde seksek oynuyordu. Bayan Perrine hemen yanıbaşlarında nöbetçi gibi durmuş, onları izliyordu. Bir beyzbol takımının armasını taşıyan şapkasıyla bir çocuk yanlarından geçti, walkman'inden dinlediği müziğin ritmine ayak uydurarak. İki çocuk Lois'in evinin önünde frizbi oynuyordu. Bir köpek havladı. Bir yerlerdeki bir kadın, kız kardeşini alıp içeri girmesi için Sam adındaki bir çocuğa sesleniyordu. Sokağın her zamanki haliydi, ne eksik ne fazla ama hepsi Ralph'e tuhaf bir şekilde yanlış geldi. Bunun, Harris Bulvarı'nı son zamanlarda boş görmeye alışmasından kaynaklandığını düşündü.

Ralph, McGovern'a dönüp şöyle dedi, "Bu sabah seni Red Apple'ın park yerinde gördüğümde aklıma gelen ilk şeyin ne olduğunu biliyor musun? Tüm bu olup bitenlere rağmen?"

McGovern hayır anlamında başını salladı.

"Şapkanın hangi cehennemde olduğunu merak ettim. Şu senin Panama şapkan. Onsuz çok tuhaf görünüyordun. Neredeyse çıplak. Yepyeni şapkamı nereye attın, ahbap?"

McGovern elini kafasına götürdü, pembe kafatasında soldan sağa dikkatle taranmış bebek saçı kadar narin birkaç beyaz saç telinin olduğu yere. "Bilmiyorum," dedi. "Bu sabah kaybettim. İçeri girdiğimde hep ön kapının yanındaki masanın üstüne atarım ama orada değil. Sanırım bu kez başka bir yerde bıraktım ve tam olarak nerede olduğunu şimdilik hatırlayamıyorum. Birkaç yıl sonra donumu bile nerede bıraktığımı hatırlayamayacağım; çünkü pantolonlarımı çıkarıp nereye koyduğumu hatırlayamıyorum. Hepsi muhteşem yaşlılık alametleri, değil mi, Ralph?"

Ralph başıyla onaylayıp gülümsedi, tanıdığı tüm yaşlı insanlar arasında, Bill Mc Govern yaşlılık konusunda en çok şikâyet edeniy-

di. Geçip gitmiş gençliğini, bir generalin, büyük bir muharebenin arifesinde kendisini terk eden birkaç askerini değerlendirdiği gibi değerlendiriyordu. Ralph'in bunu Bill'e söylemek gibi bir niyeti yoktu. Herkesin kendine özgü gariplikleri vardı; ve yaşlanmak konusunda dramatik bir şekilde marazi olmak da McGovern'ın gariplikleri̇nden yalnızca biriydi.

"Komik bir şey mi söyledim?" diye sordu McGovern.

"Neden sordun?"

"Gülümsüyordun, bu yüzden komik bir şey söylemiş olduğumu sandım." Biraz alıngan göründü, özellikle de üst kat komşusuyla sokağın aşağısındaki güzel dul hakkında dalga geçmekle böbürlenen bir adam için; ama Ralph kendi kendine, bugünün McGovern için de zor bir gün olduğunu hatırlattı.

"Seninle ilgili bir şey düşünmüyordum," dedi Ralph. "Carolyn'ın da benzer şeyleri söylediğini düşünüyordum – yaşlanmanın, gerçekten güzel bir yemeğin sonunda yenen kötü bir tatlı gibi olduğunu söylerdi."

Bunun en azından yarısı yalandı. Carolyn böyle bir benzetme yapmıştı ama o, kendisini öldürmekte olan beyin kanserini tanımlamak için kullanmıştı bunu, hayatının geri kalan kısmını yaşlı biri olarak geçirmek zorunda oluşunu tanımlamak için değil. O kadar da yaşlı değildi; öldüğünde altmış dördündeydi ve hayatının son yedi sekiz haftasına kadar, çoğu zaman kendisini yaşının yarısı kadar hissettiğini iddia etmişti.

Karşıda seksek oynayan üç küçük kız, kaldırıma yaklaştılar ve araba gelip gelmediğini kontrol ettikten sonra el ele tutuşup sokağın karşısına gülerek koştular. Bir an için Ralph'e, etrafları gri bir parıltıyla çevrelenmiş gibi geldi. Yanakları, alınları ve gülen gözleri garip bir ışıltıyla parlıyordu. Ralph biraz ürkmüş bir halde, gözlerini bir an kapatıp ovuşturdu ve yeniden açtı. Üç kızın etrafında olduğunu düşündüğü gri hale yok olmuştu, bu rahatlatıcı bir şeydi ama biraz uyuması *gerekiyordu.* Uyumak *zorundaydı.*

"Ralph?" McGovern yerinden hiç kıpırdamadığı halde, sesi verandanın öteki ucundan geliyormuş gibiydi. "İyi misin?"

"Elbette," dedi Ralph. "Helen ile Ed'i düşünüyordum, hepsi bu. Ne kadar tuhaflaştığını fark etmiş miydin, Bill?"

McGovern kendinden emin bir ifadeyle, hayır dercesine başını salladı. "Bunu kesinlikle hiç fark etmedim," dedi. "Ve zaman zaman Helen'de bazı çürükler gördüysem de, anlattığı hikâyelere hep inan-

dım. Kendimi ahmağın biri olarak görmekten hoşlanmıyorum ama bu konuda aldandığımı itiraf etmeliyim."

"Onlara ne olacak dersin? Herhangi bir tahminin var mı?"

McGovern iç çekti ve Panama şapkasının kayıp olduğunun farkına varmadan parmak uçlarıyla başına dokundu. "Beni tanırsın, Ralph – ben genelde kötümserimdir. Sıradan insanların sorunlarının televizyon dizilerinde olduğu gibi çözülmesi pek görülmüş şey değil. Gerçek yaşamda, sorunlar hep geri gelir, gittikçe küçülen bir girdap gibi döne döne sonunda kaybolurlar. Ama aslında ortadan kayboldukları filan yoktur; kuruyup kalırlar, tıpkı güneşin kuruttuğu çamur gibi." McGovern duraksadı ve sonra ekledi: "Ve bunların çoğu geride aynı iğrenç kalıntıyı bırakır."

"Tanrım gerçekten kötümser bir tablo," dedi Ralph.

McGovern omuz silkti. "Çoğu emekli öğretmen böyle kötümserdir, Ralph. Öğrencilerin genç, güçlü ve her şeyin onlar için gelecekte farklı olacağına inanmış bir halde geldiklerini görürüz ve onların kendi karmaşık sorunlarını kendilerinin yaratmalarını ve sonra da bunların içinde debelenip durmalarını seyrederiz, tıpkı anne babalarının ve büyükannelerinin, büyükbabalarının yaptığı gibi. Korkarım ki Helen ona geri dönecek. Ed bir süre bir şey yapmayacak, sonra onu yine dövecek. Helen yine evi terk edecek. Nicky'nin yerindeki müzik kutusunda çalan şu aptal eski kovboy şarkıları gibi. Bazı insanların, o şarkıdan bıktıklarına karar verene kadar, o şarkıyı tekrar tekrar dinlemesi gerekir. Helen zeki genç bir kadın. Belki de aynı şarkıdan bir dize daha dinlemesi yeterli olacaktır."

"Ama bu dize onun duyacağı son şey olabilir," dedi Ralph sakin bir şekilde. "Cuma gecesi sarhoş bir halde eve gelip, bütün parasını poker oyununda kaybettiği için dırdır eden karısını döven birinden bahsetmiyoruz burada."

"Biliyorum," dedi McGovern, "ama fikrimi sordun ve ben de söyledim. Sanırım Helen'in Ed'den ayrılması gerektiğini anlaması için bir kere daha beraber olmaları gerekecek. Ayrıldıktan sonra da birbirlerine rastlayacaklardır. Burası küçük bir kasaba." Duraksadı, gözlerini kısıp sokağın aşağısına bakarak. "Şuraya bak," dedi, sol kaşını kaldırarak. "Bizim Lois. Şu güzelliğe bir bak, gece gibi."

Ralph, McGovern'a onun görmediği ya da görmezlikten geldiği sinirli bir ifadeyle dik dik baktı. McGovern ayağa kalktı, bir kez daha Panama şapkasının olmadığı yere parmak uçlarıyla dokundu. Sonra Lois'i kaldırımda karşılamak için basamaklardan indi.

"Lois!" diye bağırdı McGovern, bir dizini yere dayayıp ellerini tiyatro oyuncusu gibi uzatarak. "Hayatlarımız aşkın yıldızlı bağlarıyla birleşsin! Kaderini benimkiyle birleştir ve bırak seni duygularımın altın arabasıyla göklere çıkarayım!"

"Vay vay, balayından mı yoksa bir gecelik aşktan mı söz ediyorsun?" diye sordu Lois, belli belirsiz gülerek.

Ralph, McGovern'ın peşinden gelerek onu sırtından dürttü. "Kalk, aptal," diyerek Lois'in elindeki küçük poşeti aldı. İçine baktı ve üç kutu bira gördü.

McGovern ayakları üstüne doğruldu. "Affedersin, Lois," dedi. "Yaz akşamı ve senin güzelliğinden oldu. Başka bir deyişle geçici bir akıl tutulması bu."

Lois ona gülümsedi ve sonra Ralph'e döndü. "Olanları yeni duydum," dedi, "elimden geldiğince hızla buraya koşturdum. Bütün öğleden sonrayı Ludlow'da, bizim kızlarla poker oynayarak geçirmiştim." Ralph'in, McGovern'ın – *Kızlarla poker ha! Ne kadar harika, işte Bizim Lois!* anlamına gelen – sol kaşının maksimum yüksekliğe çıktığını anlaması için dönüp bakmasına gerek yoktu. "Helen iyi mi?"

"Evet," dedi Ralph. "Şey, tam olarak değil belki – onu gece boyunca hastanede alıkoyacaklar – ama tehlikeli bir durumu yok."

"Ya bebek?"

"İyi. Helen'in bir arkadaşıyla kalıyor."

"Şey, verandaya gelsenize, ikiniz de; ve bana her şeyi anlatın." Lois ortalarına geçip ikisinin de kollarına girdi ve onları eve doğru yöneltti. Verandaya çıktılar, iki yaşlı silahşör, gençliklerinde sevgisini kazanmak için birbirleriyle yarıştıkları kadınla birlikte. Lois sallanan koltuğuna otururken, sokak lambaları alacakaranlıkta iki dizi inci gibi parlayarak Harris Bulvarı boyunca yandı.

6

Ralph, o gece başını yastığa koyduktan sonra çok kısa bir süreyle uykuya daldı ve gözleri, cuma sabahı sabah 3:30'da yeniden faltaşı gibi açıldı. Yeniden uykuya dalmasının mümkün olmadığını hemen anladı; doğruca oturma odasındaki sallanan koltuğa gitmesinin daha iyi olacağını düşündü.

Ama yatakta bir süre daha uzanır durumda kaldı, karanlığa bakıp gördüğü rüyayı hatırlamaya çalıştı. Beceremedi. Yalnızca içinde Ed'in ... ve Helen'in ... ve hatta gazeteci çocuk Pete'in ortaya çıkmasına kadar Harris Bulvarı'nda bir aşağı bir yukarı topallayarak dolaştığını gördüğü köpeğin, Rosalie'nin, rüyasına girenler arasında olduğunu hatırlayabildi.

Dorrance da vardı. Onu unutma.

Evet, doğru. Ve sanki bir anahtarın kilidi açması gibi, Ralph birden, Dorrance'ın, geçen yıl Ed ile irikıyım adamın çatıştığı sırada söylediği garip bir şeyi hatırladı... geçen akşam hatırlayamadığı şeyi. Ralph, Ed'i arabasının çarpılmış kaportasına yaslamış, kıpırdayamaz halde tutmaya çalışırken Dorrance

(Ben olsam yapmazdım)

deyip, Ralph'in ona dokunmaması gerektiğini söylemişti.

"Ellerimi göremediğini söyledi," diye mırıldandı Ralph, ayağını yataktan dışarı sallandırarak. "Söylediği buydu."

Olduğu yerde bir süre, başı yere eğik, parmakları gevşek bir şekilde arkasında kenetlenmiş halde oturdu. En sonunda terliklerini giyip ayaklarını sürüyerek oturma odasına gitti. Güneşin ortaya çıkmasını beklemenin zamanıydı.

4. Bölüm

1

Kötümserler, her zaman pembe gözlük takmış iyimserlerden daha mantıklı göründükleri halde, Ralph'in deneyimleri, onların çoğu zaman, iyimserlerden daha fazla olmasa da, yanılabildiklerini gösteriyordu ve Ralph, McGovern'ın Helen Deepneau konusunda yanıldığını gördüğüne sevinmişti – "Dayak Yemiş, Kalbi Kırık Genç Kadın" adlı kovboy şarkısından bir dize Helen için yeterli olmuştu.

Olaydan bir hafta sonraki çarşamba günü, Ralph, Helen'in iyi olup olmadığından emin olmak için, Helen'le hastanede konuşan kadının (adı Tillbury'ydi – Gretchen Tillbury) izini sürüp onu bulmasının iyi olacağına karar vermişti ki Helen'den bir mektup aldı. Adresi basitti – yalnızca *Helen ve Nat, High Ridge* – ama Ralph'in içini rahatlatması için yeterliydi bu. Verandadaki koltuğuna oturup zarfı açtı ve Helen'in eğik el yazısıyla doldurmuş olduğu iki çizgili kâğıdı çıkardı.

Sevgili Ralph [diye başlıyordu mektup], tüm olan bitenden sonra sana kızgın olduğumu düşünüyorsundur sanırım ama aslında değilim. Burada, ilk bir iki gün kimseyle iletişim kurmamız istenmiyor – mektupla veya telefonla. Evin kuralları. Burayı ben de Nat da çok sevdik. Elbette sever; onunla birlikte olacak en azından altı ufaklık var. Bana gelince, başımdan geçenleri anlayan tahmin ettiğimden çok daha fazla kadın var burada. Bu konuda bir sürü televizyon programı seyretmiştim – Eşlerini Kum Torbası Yerine Kullanan Erkekleri Seven Kadınlarla Sohbet programları türünden – ama kendi başıma geldiğinde, sanki daha önce kimsenin başına böyle bir şey gelmemiş gibi hissetmekten kendimi alamadım, sanki dünyada ilk benim başıma gelmiş gibi. Bunun doğru olmadığını bilmenin verdiği iç rahatlığı, uzun zamandan beri başıma gelen en iyi şey...

Helen, yapması için kendisine verilen işlerden – bahçede çalışmak, depo olarak kullanılan barakayı boyamaya yardım etmek, pencere kanatlarını sirkeli suyla yıkamak – ve Nat'ın yürümeyi öğrenirken başından geçen maceralardan söz ediyordu. Mektubunun geri kalan bölümü olan bitenler ve bu konuda ne yapmayı düşündüğüne ilişkindi. Ayrıca, mektubun bu bölümü, Ralph'in ilk kez, Helen'in gerçekten duygusal karmaşa içinde olduğunu hissettiği yerdi. Gelecek için duyduğu kaygılara karşın Nat için doğru olanı yapmaya kararlıydı... ve kendisi için de. Helen doğru olanı yapmaya hakkı olduğunu yeni keşfediyormuş gibiydi. Ralph, onun bunu anlamış olmasına sevindi ama bu basit gerçeğe ulaşmak için içinden geçtiği karanlık ve zor zamanları düşündüğünde üzüldü.

Ondan boşanacağım [diye yazıyordu]. Aklımın bir tarafı – sanki karşımda annem varmış gibi – bunu böylesine rahat bir şekilde söylediğimde feryat ediyor ama durumum konusunda kendimi aldatmaktan da bıktım. Orada bolca terapi görüyorum, insanların bir daire oluşturarak oturup bir saatte dört paket kâğıt mendil tükettikleri türden bir şey ama olayları daha net görmeye yarıyor. Benim durumumda, en basit deyimiyle gerçek şu ki, evlendiğim adam tehlikeli bir paranoyak haline geldi. Bazen sevecen ve tatlı olması insanın dikkatini dağıtmaktan başka bir şey değil. Bana elleriyle topladığı çiçekleri getiren adamın şimdi bazen verandada oturup aslında orada olmayan biriyle, "küçük kel doktor" diye adlandırdığı bir adamla, konuştuğunu unutmamam gerek. Bu büyük bir hata değil mi? Sanırım tüm bunların nasıl başladığı konusunda bir fikrim var Ralph, seninle görüştüğümde anlatacağım, gerçekten duymak istersen.

Harris Bulvarı'ndaki eve eylül ortasına kadar (kısa bir süre için) dönmem gerek, iş aramak için... ama şimdilik bu kadar yeter, bu konu beni ölesiye ürkütüyor! Ed'den bir not aldım – tek bir paragraf ama yine de içimi rahatlattı – Hawking Laboratuvarları'nın Fresh Harbor'daki küçük evlerinde kaldığını, kefalet anlaşmasındaki benimle iletişim kurmamasıyla ilgili maddeye uyacağını yazıyor. Her şey için çok üzgün olduğunu söylüyor ama üzgünse bile bana pek öyle gelmiyor. Mektupta kurumuş gözyaşı damlalarının izlerini görmeyi veya içinde kulağı olan bir paket beklemiyorum, ama... bilmiyorum. Sanki

aslında özür dilemiyormuş da sanki sadece kayda geçsin diye bir şeyler yazmış gibi geliyor. Ayrıca, sorumluluklarının bilincinde olduğunu anlatmak istermiş gibi 750 dolarlık bir çek de iliştirmiş. Bu iyi, ama ruhsal sorunlarını çözmek için doktora gittiğini duysaydım herhalde daha mutlu olurdum. Onun cezası şu olmalı: on sekiz ay yoğun terapi. Grup içinde bunu söyledim ve şaka yaptığımı sanarak güldüler. Ama ben şaka yapmıyordum.

Geleceği düşünmeye çalıştığımda bazen şu ürpertici imgeleri görüyorum kafamın içinde. Bizi, aşevlerinin önünde bedava yemek için kuyrukta beklerken veya Nat battaniyeye sarılı bir şekilde kollarımdayken Üçüncü Cadde evsizler sığınağının içinde volta atarken görüyorum. Tüm bunları düşünmeye başladığımda titremeye başlıyorum ve bazen ağlıyorum. Biliyorum bütün bunlar aptalca; Üniversitede Kütüphanecilik bölümünden mezun oldum Tanrı'ya şükür, oysa bu bir işime yaramıyor. Bu kötü hayalleri görmeye başladığımda neden destek alıyorum biliyor musun? Red Apple'da beni kasanın arkasına götürüp oturttuktan sonra söylediklerinden. Bana çevremde birçok dostum olduğunu ve bunu atlatacağımı söyledin. En azından bir dostum olduğunu biliyorum. Tek bir gerçek dost.

Mektup, *Sevgiler, Helen* diye imzalanmıştı.

Ralph göz pınarında biriken yaşları sildi – son zamanlarda çok kolay ağlamaya başlamıştı, bu çok yorgun olmasından kaynaklanıyormuş gibi görünüyordu – ve sayfanın altına, Helen'in sağ taraftaki boşluğa sıkıştırdığı dipnotu okudu:

Buraya gelip beni ziyaret etmeni isterdim ama, eminim anlayacağın nedenlerden dolayı erkekler burada "sınır dışı." Bulunduğumuz yerin tam konumu hakkında bile bilgi vermemizi istemiyorlar! H.

Ralph bir süre Helen'in mektubu kucağında, Harris Bulvarı'na bakarak oturdu. Ağustosun son günleriydi, hâlâ yazdı ama kavakların yaprakları, rüzgâr estiğinde gümüş renginde parlamaya başlamıştı ve havada serinliğin ilk belirtileri vardı. Red Apple'ın penceresindeki tabelada şöyle yazıyordu, HER TÜR OKUL GEREÇLERİ! ÖNCE BURAYA BAKIN! Ve Newport kasabası sınırında, dayak yemiş ka-

dınların yaşama geri dönmeye çabaladıkları büyük eski bir çiftlik evinde, Helen Deepneau pencere kepenklerini yıkıyor, başka bir uzun kış için onları hazırlıyordu.

Helen ile Ed'in ne zamandan beri evli olduğunu hatırlamaya çalışarak, mektubu dikkatle zarfına geri koydu. Altı veya yedi yıl, diye düşündü. Carolyn mutlaka bilirdi. *Gecesini gündüzüne katarak, büyümesi için altı yedi yılını verdiğin bir ürünü kökünden sökmek için ne kadar cesaret gerekli?* diye sordu kendine. *Devam etmek ve toprağın nasıl hazırlanacağını, ne zaman ekileceğini, ne kadar su konacağını ve ne zaman biçileceğini öğrenmek için harcanan bunca zamandan sonra bunlara yeniden başlamak için ne kadar cesaret gerekli? Yalnızca "Bu bezelyeleri terk etmek zorundayım, bezelyenin bana bir faydası yok, mısırı ya da fasulyeyi denesem daha iyi," demek için ne kadar cesaret gerek?*

"Çok," dedi, gözlerinin köşelerindeki yaşları silerek. "Çok fazla cesaret gerekiyor, en azından ben öyle düşünüyorum."

Birden içinden Helen'i görmek geldi, kendisi söylediği halde güçlükle hatırlayabildiği, onunsa sadece duymasına rağmen çok iyi hatırladığı şeyi tekrarlamak için: *İyileşeceksin, bunu atlatacaksın, çevrende birçok dostun var.*

"Haydi bakalım şimdi doğru parka," dedi kendi kendine Ralph. Helen'den haber almak onu ferahlatmıştı. Ayağa kalktı, mektubu arka cebine koydu ve Harris Bulvarı'na inip, piknik alanına doğru yola koyuldu. Şansı varsa, Faye Chapin'i veya Don Veazie'i bulabilir ve biraz satranç oynayabilirdi.

2

Helen'den haber almasının getirdiği rahatlık bile Ralph'in uykusuzluk sorununu çözmeyi başaramadı; erkenden uyanmalar devam etti; İşçi Bayramı geldiğinde gözlerini sabah 2: 45'te açıyordu. Ed'in yeniden tutuklandığı 10 Eylül gününe gelene kadar Ralph'in ortalama gece uykusu kabaca üç saate kadar inmişti. Ralph, kendisini mikroskobun merceği altındaki küçük bir canlı gibi hissetmeye başlamıştı. *Orada tek başına duran ufak bir protozoa* diye düşündü sallanan koltuğunda oturmuş Harris Bulvarı'na bakarken; bu espriye gülebilmek isterdi.

İşe yarayacağı söylenen kocakarı tedavileri listesindeki tavsiyeler

giderek artmaya başlamıştı. Ralph bu konuda küçük bir mizah kitabı yazabileceğini düşündü... tabii, eğer, yeterince uyuyup derli toplu düşünmek mümkün olsaydı. Bu yaz sonu henüz birbirinin eşi çorapları giymeyi başarabiliyordu ama aklı, Helen'in dayak yediği gün mutfak dolabında hazır çorba bulma çabalarına takılıyordu. O zamandan beri bir daha aynı duruma düştüğü hiç olmamıştı, çünkü her akşam en azından birkaç saat uyumuştu, ama Ralph eğer bir gelişme kaydedemezse uykusuzluğun yeniden aynı raddeye – belki de daha ötesine varmasından çok korkuyordu. Bazen (genellikle sabahın dört buçuğunda sallanan koltuğunda otururken) beyninin kuruduğunu hissetmeye başladığına yemin edebileceği zamanlar oluyordu.

Tedaviler son derece ciddi görünenlerden gülünç olanlara kadar çok çeşitliydi. Bunlardan ciddi görünenlerine en iyi örnek, St. Paul'de Minnesota Uyku Araştırmaları Enstitüsü'nün mucizelerinin reklamını yapan renkli broşürdü. Gülünç olanına en iyi örnek ise Nazar Boncuğuydu, süpermarketlerde magazin gazeteleriyle birlikte satılan çok amaçlı bir muska. Red Apple'daki kasiyer kız Sue bunlardan birini alıp bir gün öğleden sonra Ralph'e vermişti. Ralph, (yaşamına bir poker fişi olarak başladığını sandığı) madalyondan ona doğru bakan kötü boyanmış mavi gözü görünce kahkahayla gülmemek için kendini sokağın karşısındaki evinin yanına gelene kadar zor tuttu. Sue'nun muskayı büyük bir ciddiyetle vermiş olması – madalyonun pahalı görünüşlü altın bir zinciri vardı – ona epey bir para saydığını gösteriyordu. Helen'i kurtardıkları günden beri Ralph'e korku ve saygıyla karışık bir duyguyla bakıyordu Sue. Bu Ralph'i rahatsız ediyordu ama bu konuda ne yapabileceğini bilmiyordu. Bu arada, madalyonu gömleğinin altından kendisinin görebileceği şekilde takmasında bir sakınca olmadığını düşündü. Ama bu da uyumasına yardımcı olmadı.

Deepneau'ların ailevi sorunları hakkında Ralph'in ifadesini aldıktan sonra, Komiser John Leydecker çalışma masası koltuğunu geri itmiş, parmaklarını hiç de gözden kaçmayacak kalınlıkta olan ensesinde birleştirmişti. McGovern'ın kendisine Ralph'in uykusuzluk hastalığından söz ettiğine değinerek konuya girdi. Ralph uykusuzluk sorunu olduğunu kabul etti. Leydecker başıyla onayladı, sandalyesini yeniden ileri doğru çekti, masasının üstündeki kâğıt tomarına eliyle vurup, ciddi bir ifadeyle Ralph'e baktı.

"Petek balı," dedi. Sesinin tonu, Ralph'e, bu işin çaresinin viski olduğunu söylediği zamanki McGovern'ın ses tonunu anımsattı. Ralph'in yanıtı da neredeyse o zamankiyle aynıydı.

"Affedersin, anlayamadım?"

"Büyükbabam söylerdi," dedi Leydecker. "Yatmadan önce biraz petek balı. Balmumunu biraz çiğne – çiklet çiğner gibi – sonra dışarı tükür. Arılar bal yaparlarken bir tür doğal sakinleştirici salgılıyorlar. İnsanı hemen sakinleştiriyor."

"Demek öyle," dedi Ralph, bunun düpedüz saçmalık olduğunu düşünüp, bir yandan da söylediği her kelimeye de inanarak. "Petek balını nereden bulabilirim?"

"Nutra'dan – çarşıdaki sağlıklı yiyecek satan dükkândan. Bir dene. Önümüzdeki haftaya kadar sorunların sona ermiş olacak."

Ralph bu deneyden hoşlandı – petek balının tadı çok hoşuna gitmişti – ama yine de ilk dozdan sonra 3:10'da, ikinciden sonra 3:08'de, üçüncüden sonra 3:07'de uyandı. O zamana kadar da satın aldığı az miktardaki bal bitmişti ve yeni bir tane daha almak için Nutra'ya gitti. Petekli balın yatıştırıcı olarak değeri olmayabilirdi ama harika bir yiyecekti. Ralph bunu daha önce keşfetmemiş olduğuna hayıflandı.

Ayaklarını sıcak suda dinlendirmeyi denedi. Lois ona bir katalogdan gördüğü Çok Amaçlı Jel Atkı adında bir şey satın aldı – boynuna dolandığında arteritlere iyi geldiği ve ayrıca uyumaya da yardım ettiği söylenen bir şey (Ralph'e bu da iyi gelmedi, zaten hafif arteriti vardı). Nicky'nin Lokantasında kasadaki Trigger Vachon ile şans eseri karşılaştıktan sonra, papatya çayını denedi. "Şu papatya çayı harika bir şey," dedi ona Trig. "İyi bir uyku çekeceksin, Ralphie." Ve Ralph uyudu... tam sabah 2.58'e kadar.

Bu denedikleri kocakarı tedavileriydi. Denemedikleri ise, dar geliriyle satın alabileceğinden çok fazlasına patlayan mega vitamin paketleri, Uykucu diye adlandırılan bir yoga pozisyonu (postacı tarafından tanımlandığı şekliyle Uykucu, Ralph'e kendi hemeroidlerine bakmanın en güzel yoluymuş gibi geldi) ve marihuanaydı. Ralph bu sonuncu şıkkın üstünde uzun süre düşündü ve sonra bunun, viski, petek balı ya papatya çayı kullanmanın yasadışı bir biçiminden başka bir şey olmadığına karar verdi. Üstelik, McGovern, marihuana içtiğini öğrenecek olursa başının etini yerdi.

Tüm bu denemeler boyunca, kafasının içinde bir ses, bütün bunlardan vazgeçip ne zaman doktora gideceğini sorup duruyordu. Bu ses eleştirel olmaktan çok gerçekten meraklı bir sesti. Ralph ciddi olarak kendinden kuşkulanmaya başlamıştı.

10 Eylül'de, Kadın Sığınma Evi'nin önünde, Yaşam Hakkı Dost-

ları'nın ilk gösteri yürüyüşünün olduğu gün, Ralph eczaneden uyku hapı almayı denemeye karar verdi... ama Carolyn'ın reçetelerini yaptırdığı Rexall eczanesinden değil. Orada onu tanıyorlardı, hem de çok iyi tanıyorlardı ve Rexall'da eczacı olarak çalışan Paul Durgin'in kendisini uyku hapı satın alırken görmesini istemiyordu. Bu son derece aptalcaydı belki – prezervatif satın almak için şehrin öteki ucuna gitmek gibi – ama bu içindeki duyguyu değiştirmedi. Strawford Parkı karşısındaki Rite Aid'den hiç alışveriş yapmamıştı, gitmesi gereken yer orasıydı. Uyku hapı da bir işe yaramazsa, gerçekten doktora gidecekti.

Doğru mu bu, Ralph? Gerçekten gidecek misin?

"Evet," dedi yüksek sesle, parlak eylül güneşinde Harris Bulvarı'ndan aşağı doğru yavaş yavaş yürürken. "Buna daha fazla dayanamayacağım."

Büyük konuşuyorsun, Ralph, dedi içindeki ses şüpheyle.

Bill McGovern ve Lois Chasse parkın dışında ayakta durmuş, hareketli bir şekilde konuşuyorlardı. Bill kafasını kaldırıp baktı, Ralph'i gördü ve yanlarına gelmesi için eliyle işaret etti. Ralph yüz ifadelerinden hoşlanmayarak yanlarına gitti: McGovern'ın yüzünde hararetli bir merak, Lois'inkinde endişe ve üzüntü vardı.

"Hastanenin oralarda olan şeyden haberin var mı?" diye sordu Lois, Ralph onlara katılırken.

"Hastanenin oralarda değildi, üstelik bir 'şey' de değildi," dedi McGovern öfkeyle. "Bir gösteriydi – öyle diyorlar – ve Kadın Sığınma Evi'ndeydi – ki orası da aslında hastanenin *arkasında*. Bir sürü adamı hapse tıktılar – bir iki düzine kadar, ama tam olarak kaç kişi olduklarını henüz kimse bilmiyor."

"İçlerinden biri de Ed Deepneau'ydu!" dedi Lois heyecandan nefesi kesilmiş bir şekilde. McGovern ona sert bir bakış fırlattı. Haberlerin bu bölümünü vermenin kendi işi olduğuna inandığı besbelliydi.

"Ed!" dedi Ralph, şaşkın bir şekilde. "Ama Ed, Fresh Harbor'da!"

"Hayır, değil," dedi McGovern. Bugün taktığı kahverengi şapka ona bıçkın bir görünüm veriyordu, tıpkı kırklı yıllardaki polisiye dizilerindeki gazeteciler gibi. Ralph, Panama şapkanın hâlâ kayıp olup olmadığını yoksa sonbahar geldiği için bir kenara mı atıldığını merak etti. "Bugün bir kez daha muhteşem şehir hapishanemizin hücrelerini arşınlıyor."

"Tam olarak ne oldu?"

İkisi de gerçekten bilmiyordu. Bildikleri tek şey, bulaşıcı bir grip

salgını gibi parkta yayılan bir söylentiden başka bir şey değildi. Bu söylenti şehrin bu tarafında özel bir ilgiyle karşılanmıştı, çünkü Ed Deepneau'nun adı geçiyordu. Marie Callan, Lois'e, gösteride Kadın Sığınma Evi'nin taşlandığını ve göstericilerin bu yüzden tutuklandığını söylemişti. Lois'e rastlamadan hemen önce hikâyeyi McGovern'a aktaran Stan Eberly'ye göre ise, göstericilerden biri – bu Ed olabilirdi ama ötekilerden biri de olabilir pekâlâ – hastanenin arka giriş kapısı ile Kadın Sığınma Evi arasındaki yürüyüş yolunda iki doktora göz yaşartıcı madde sıkmıştı. Bu yürüyüş yolu, aslında kamu malıydı ve Kadın Sığınma Evi'nin isteyenlere kürtaj da yaptığı yedi yıl boyunca kürtaj karşıtı göstericilerin uğrak yerlerinden biri olmuştu.

Dinlediği bu hikâyenin her iki versiyonu da öylesine garip ve kafa karıştırıcıydı ki Ralph ikisinin de doğru olamayacağını düşündü. Bu belki de galeyana gelmiş bir-iki kişinin haneye tecavüzden veya başka nedenle tutuklanmasından başka bir şey değildi. Derry gibi yerlerde böyle şeyler olurdu: hikâye kulaktan kulağa dolaştıkça, pireyi deve yaparlardı.

Yine de bu sefer işin daha ciddi olduğuna dair bir korkuyu üstünden atamadı, bunun nedeniyse; hem Bill'in hem de Lois'in anlattıklarında Ed Deepneau'nun adının geçmesiydi ve Ed öyle sıradan kürtaj karşıtı göstericilerden değildi. Eninde sonunda bu adam Kadın Sığınma Evi'nin adı geçen bir dilekçede karısının adını gördüğü için kadının saçını yolmuş, dişlerini kırmış, elmacık kemiğini çatlatmıştı. Bu adam, kendisini Kızıl Kral diye adlandıran birinin – Ralph bu ad bir profesyonel Amerikan güreşçisi için güzel bir ad olurdu, diye içinden geçirdi – Derry'de dolaştığına ve onun uşaklarının doğmamış kurbanlarını, üstü kapalı kamyonetlerle şehir dışına taşıdıklarına cidden inanan biriydi. Ed bu gösteriye katılmışsa, olanlar, birilerinin protesto pankartıyla başından kazara yaralanacağı türden değildi kesinlikle.

"Hadi benim eve gidelim," diye Lois bir öneride bulundu aniden. "Simone Castonguay'ı çağıracağım. Kuzeni Kadın Sığınma Evi'nde gündüzleri danışmada duruyor. Orada bu sabah ne olduğunu tam olarak bilen biri varsa, o da Simone'dur – kuzeni Barbara'yı mutlaka aramıştır."

"Ben de tam süpermarkete doğru gidiyordum," dedi Ralph. Yalandı elbette ama küçücük bir yalan; market parktan yarım blok aşağıda, Rite Aid'in yanındaydı. "Geri dönerken uğrayabilirim."

"Pekâlâ," dedi Lois, ona gülümseyerek. "Kısa süre sonra seni aramızda görmek istiyoruz, değil mi Bill?"

"Evet," dedi McGovern ve birden Lois'i kollarının arasına aldı. "Bu arada, biz ikimiz yalnız kalacağız. Oh, Lois bu güzel dakikalar nasıl da hızla geçecek!"

Tam parkın içinde, bebek arabalarıyla dolaşan birkaç genç kadın onları izliyordu. Büyük bir olasılıkla, Lois'in heyecanlı hareketleri dikkatlerini çekmişti. Şimdi, McGovern, sahnede tango yapan kötü bir oyuncunun yapay havasıyla Lois'i belinden tutmuş ve geriye doğru eğilmesine yardım ederken, annelerden biri diğerine bir şeyler söyledi ve ikisi birden güldü. Bu, tebeşirin karatahtada çıkardığı ses gibi iç gıcıklayıcı, keskin, rahatsız edici bir sesti. *Şu komik yaşlı insanlara bak,* diyordu kahkaha. *Genç gibi görünmeye çalışan şu komik yaşlı insanlara bak.*

"Kes şunu, Bill!" dedi Lois. Yüzü kızarıyordu ve bu belki de Bill'in her zamanki numarasını yaptığı için değildi. Lois de parktan gelen kahkahayı duymuştu. Şüphesiz McGovern da duymuştu ama McGovern kendisine değil de kendisiyle birlikte güldüklerini sanıyordu.

McGovern, Lois'i serbest bıraktı, sonra şapkasını çıkarıp sallayarak, abartılı bir şekilde eğilip selam verdi. Lois, ipek bluzunu eteğinin içine tıkıştırmakla meşgul olduğundan ona pek dikkat edecek durumda değildi. Yüzündeki kırmızılık yavaş yavaş geçiyordu ve Ralph, onun oldukça solgun olduğunu ve pek iyi olmadığını gördü. Onun hasta olmamasını diledi.

"Uğrayabilirsen, uğra," dedi Lois, Ralph'e sakince.

"Uğrayacağım, Lois."

McGovern bir elini Lois'in beline doladı, bu kez dostça ve samimi bir sevgi hareketiyle. Onları izlerken, Ralph birden, bu sahneyi daha önce bir yerde görmüş olduğu duygusuna kapıldı. Veya başka bir yaşamda. McGovern elini Lois'in belinden indirir indirmez Ralph'in kafasında bir sahne canlandı. Sanki Fred Astaire, esmer ve oldukça tombul bir Ginger Rogers'ı, Jerome Kern veya Irving Berlin'in şarkılarının birinin eşliğinde dans edecekleri, küçük kasaba film setine götürüyordu.

Tuhaf, diye içinden geçirdi, Up-Mile Hill'in aşağısındaki pazar yerine doğru dönüp giderken. *Çok tuhaf. Bill McGovern ile Lois Chasse'in, Fred Astaire ve Ginger Rogers'la uzaktan yakından ilgisi yok.*

Lois, "Ralph?" diye seslendi ve Ralph geri dönüp baktı. Aralarında bir kavşak ve neredeyse bir blok kadar bir uzaklık vardı şimdi. Arabalar Elizabeth Caddesi'nden aşağı yukarı geçip gidiyorlar, Ralph'in onları görmesini ara sıra engelliyorlardı.

"Ne var?" diye seslendi.

"Daha iyi görünüyorsun! Daha dingin! Sonunda uyumaya başladın mı?"

"Evet!" diye karşılık verdi, *İyi bir nedene dayalı başka bir küçük yalan daha,* diye içinden geçirerek.

"Mevsimler değiştiğinde kendini daha iyi hissedeceğini söylememiş miydim sana? Az sonra görüşürüz!"

Lois parmaklarını ona doğru uzattı ve Ralph Lois'in kısa ancak düzgün biçimli tırnaklarından geriye doğru akan parlak mavi çizgileri görünce şaşırdı. Uçakların havada bıraktığı izler gibi.

Bu da ne böyle?

Gözlerini yumdu, sonra yeniden açtı. Her şey normaldi. Lois'le Bill sırtları ona dönük bir şekilde Lois'in evine, sokağın aşağısına doğru yürüyorlardı. Parlak mavi çizgilerden hiçbir iz yoktu...

Ralph gözlerini kaldırıma doğru kaydırdı ve Lois ile Bill'in kaldırımda yürürken artlarında izler bıraktığını gördü, eski dans dersi diyagramlarındaki gibi izler. Lois'inki griydi. McGovern'ınki – daha geniş ama tuhaf bir şekilde zarif – zeytin yeşilinin koyu bir tonuydu. Kaldırımda parlıyorlardı ve Elizabeth Caddesi'nin uzak bir köşesinde, şaşkınlıktan ağzı bir karış açık duran Ralph birden izlerden yükselen renkli duman çizgilerini görebildiğini fark etti. Belki de duman değil buhardı.

Old Cape'e giden bir belediye otobüsü, Ralph'in görüşünü bir an için engelledi. Geçtiğinde ise izler kaybolmuştu. Kaldırımda, soluk pembe bir kalp içine tebeşirle yazılmış bir aşk mesajından başka bir şey yoktu: SAM ve DEANIE SONSUZA DEK.

Şu izler kaybolmadı, Ralph; onlar hiçbir zaman orada yoktu. Bunu biliyorsun, değil mi?

Evet, biliyordu. Bill ile Lois'in Fred Astaire ve Ginger Rogers gibi görünmeleri bir kez kafasına girmişti: bundan yola çıkarak dans derslerindeki ayak izleri gibi izler hayal etmesinin tuhaf ama mantıksal bir açıklaması vardı. Yine de korkutucuydu. Kalbi hızla çarpıyordu ve gözlerini kapatıp sakinleşmeye çalıştığı sırada Lois'in el sallayan parmaklarından süzülen parlak, mavi, jet uçağı dumanı gibi yeniden kıvrılarak yükselen izleri gördü.

Daha çok uyumalıyım, diye düşündü Ralph. Uyumak zorundayım. Uyumazsam, yakında çok garip şeyler görmeye başlayacağım.

"Evet," diye mırıldandı, yine eczaneye doğru yöneldiğinde. "Çok garip şeyler!"

3

On dakika sonra Ralph Rite Aid Eczanesi'nin önünde durmuş tavana zincirlerle asılı bir tabelaya bakıyordu. RITE AID'DE KENDİNİZİ DAHA İYİ HİSSEDERSİNİZ! yazıyordu tabelada, sanki insanın kendini iyi hissetmesinin, çok çalışan herhangi bir tüketici tarafından ulaşılması gereken bir mertebe olduğunu söylemek ister gibi. Ralph bu konuda şüpheliydi.

Ralph burasının perakende ilaç satışı yapan büyük bir yer olduğuna karar verdi – daha önce alışveriş yaptığı Rexall, burasının yanında küçük bir apartman dairesi gibi kalırdı. Floresanla aydınlatılmış koridorlar upuzundu ve raflarda ve tost makinesinden bulmacaya kadar her şey vardı. Kısa bir süre etrafı inceledikten sonra, Ralph üçüncü koridorda hazır ilaçların çoğunun bulunduğuna ve istediğini burada bulabileceğine karar verdi. Yavaş yavaş MİDE İLAÇLARI yazılı bölümden geçti, kısa bir süre ANALJEZİKLER'de oyalandı ve LAKSATİFLER diyarını hızla geçti. Ve sonunda LAKSATİFLER ile DEKONJESTANLAR arasında durdu.

Bayanlar, Baylar işte son şansım. Bundan sonra denemek için geriye yalnızca Dr. Litchfield kalıyor ve o da balmumu çiğnememi veya papatya çayı içmemi önerirse, büyük bir olasılıkla onu pataklayacağım ve hemşirelerle danışma memuru bizi zor ayıracak.

Üçüncü koridorun bu bölümündeki tabelada UYKU İLAÇLARI yazıyordu.

Hiçbir zaman ilaç kullanmak taraftarı olmayan Ralph (aksi takdirde buraya şüphesiz çok daha önce gelirdi), burada ne bulacağını bilemiyordu ama böyle güvenilmez ve neredeyse gereksiz ürün bolluğu değildi görmeyi umduğu şey. Kutuların üstünde göz gezdirerek (çoğunluğu yatıştırıcı mavi renkteydi) isimlerini okudu. Çoğu tuhaf ve biraz da tehlikeli gibi göründü: Compoz, Nytol, Sleepinal, Z-Power, Sominex, Sleepinex, Drow-Zee. Çok amaçlı bir marka bile vardı.

Dalga geçiyor olmalısın, diye düşündü. *Bunların hiçbiri senin işine yaramaz. Artık etrafta salaklar gibi dolaşmayı bırakmanın zamanı, bunu hâlâ anlamıyor musun? Kaldırımda renkli ayak izleri görmeye başladığında, ortalıkta salaklar gibi dolaşmayı bırakıp doktora gitmenin zamanı gelmiş demektir.*

Ama tam bu sırada Dr. Litchfield'in sesini duydu, öyle net bir şe-

kilde duydu ki; sanki kafasının içinde bir teyp çalışmaya başlamış gibiydi: *Eşinizin tansiyondan kaynaklanan baş ağrıları var, Ralph – tatsız ve acı verici ama hayati tehlike arzetmiyor. Sanırım sorunu halledebileceğiz.*

Tatsız ve acı verici ama hayati tehlike arzetmiyor – evet, doğru, adamın söylediği buydu. Ve sonra reçete defterine uzanıp, Carolyn'ın başındaki kanserli hücreler büyümeyi sürdürürken, hiçbir faydası olmayan bir yığın ilaçla doldurmuştu reçeteyi. Belki de Dr. Cemal haklıydı, belki daha o zaman bile çok geçti. Ama belki de Cemal yalancının biriydi, belki yalnızca yabancı bir ülkede çalışan Hintli bir doktordu, geçinmeye çalışıp ortalığı bulandırmamaya çabalıyordu. Ama öyle ya da böyle erken teşhisle bile Carolyn'ı kurtarıp kurtaramayacaklarından Ralph emin değildi ve hiçbir zaman olamayacaktı. Gerçekten bildiği tek şey Litchfield'in, evliliklerinin son iki görevi önlerine konduğu andan itibaren beri ortalıktan kaybolduğuydu: Carolyn'ın görevi ölmek, kendisininki ise onun ölüşünü izlemekti.

İstediğin bu mu? Litchfield'e gidip onun bir kez daha elini reçete defterine uzatmasını mı izleyeceksin?

Belki bu kez işe yarar, diye düşündü kendi kendine. Aynı anda eli sanki kendi kendine, raftan bir kutu Sleepinex aldı. Ralph kutuyu ters çevirdi, yan tarafındaki küçük yazıları okuyabilmek için gözlerinden biraz uzağa tuttu ve yavaşça içindeki etkin maddelerin listesine göz gezdirdi. Bir nefeste söylenmeyecek kadar uzun bu kelimeleri nasıl telaffuz edeceğini bilmiyordu, hatta hiç değilse ne olduklarına veya uyumasına nasıl yardımcı olacağına ilişkin de hiçbir fikri yoktu.

Evet, diye yanıtladı içindeki ses. *Belki bu kez işe yarar. Ama belki de asıl yanıt başka bir doktor bulmak yalnızca . . .*

"Yardımcı olabilir miyim?" diye sordu Ralph'in omzunun hemen arkasındaki bir ses.

Arkasındaki adam konuşmaya başladığında Ralph adı Robin Cook romanındaki korkutucu ilaçlara benzeyen Sleepinex kutusunu yerine koymak üzereydi. Ralph irkildi ve bir düzine üst üste dizilmiş uyku ilacını yere devirdi.

"Oh, özür dilerim – ne sakarım!" dedi Ralph, ve omzundan geri doğru baktı.

"Hiç de değil. Bütünüyle benim hatam." Ve Ralph daha yerden iki kutu Sleepinex ve bir kutu Drow-Zee jel kapsülünü alana kadar, onunla konuşan beyaz gömlekli adam ötekileri toplamış ve usta bir

kumarbazın poker eli dağıtması kadar hızlı bir şekilde dizmişti bile. Göğsüne iliştirilmiş altından kimlik rozetinde JOE WYZER, RITE AID ECZACISI yazılıydı.

"Şimdi," dedi Wyzer, ellerinin tozunu alıp Ralph'e dostça bir gülümsemeyle dönerek. "Yeniden başlayalım. Yardımcı olabilir miyim? Yolunuzu kaybetmişe benziyorsunuz?"

Ralph'in ilk tepkisinin – kendi kendisiyle derin ve anlamlı bir konuşma yaparken rahatsız edilmesinden duyduğu can sıkıntısı – yerini bir merak almıştı. "Şey, bilmem," dedi, ve ilaç raflarını eliyle gösterdi. "Bunlar gerçekten işe yarıyor mu?"

Wyzer'ın gülümsemesi arttı. Orta yaşlı, uzun boylu, açık tenli biriydi ve ortadan ayırdığı kahverengi saçları vardı. Ralph elini uzattı ve Ralph'in elini büyük bir güçle kavradı. "Ben Joe," dedi eczacı, boştaki eliyle altın rozete parmağıyla dokunarak.

Ralph kibarca gülümsedi, dudaklarının kenarlarında küçük kaygı belirtileriyle. Eczacının, elini daha sert bir şekilde sıkması halinde elinin alçıya alınması gerekeceğinden korkuyordu. Keşke bu sorunu şehir merkezindeki Paul Durgin'e danışsaydım diye düşünürken buldu kendini, en azından bir an için. Sonra Wyzer enerjik bir şekilde iki kez elini sallayıp bıraktı.

"Ben Ralph Roberts. Sizi tanıdığıma memnun oldum, Bay Wyzer."

"Ben de... Şimdi, bu güzel ürünlerin etkinliğine gelince. Kendi tarzımda bir soru sorayım size; bir ayı telefon kulübesine pisler mi?"

Ralph gülmekten kırıldı. "Nadiren, sanırım," dedi yeniden bir şey söyleyebilecek duruma geldiğinde.

"Doğru." Wyzer, mavinin çeşitli tonlarında boyanmış duvardaki uyku ilaçlarına göz attı. "Tanrı'ya şükür eczacıyım, satıcı değil, Bay Roberts; kapı kapı dolaşarak seyyar satıcılık yapmaya çalışsaydım mahvolurdum. Uykusuzluk hastalığınız mı var? Bunu uyku ilaçlarını incelediğiniz için soruyorum ama bunu sormamın asıl nedeni çok zayıf ve boş bakışlara sahip olmanız."

Ralph cevap verdi: "Bay Wyzer, eğer bir gece beş saatçik uyuyabilsem dünyanın en mutlu adamı olurdum, dört saate de razıyım."

"Ne zamandır sürüyor bu durum, Bay Roberts? Ya da Ralph desem nasıl olur?"

"Ralph lütfen."

"Güzel. Sen de bana da Joe de."

"Nisanda başladı, sanırım. Karım öldükten bir ya da bir buçuk ay sonra.

"Karınızı kaybettiğinize üzüldüm. Başınız sağ olsun."

"Sağ olun," dedi Ralph ve sonra o her zaman kullandığı cümleyi yineledi:

"Onu çok özlüyorum ama onun acılarının sona erdiğine sevinmiştim."

"Ama şimdi de *sen* acı çekiyorsun. Hmm... bakayım." Wyzer kocaman parmaklarıyla çabucak saydı. "Altı aydır sürüyor."

Ralph bu parmaklara şaşıp kaldı birden. Bu kez jet uçağı dumanı gibi bir şey yoktu ama her birinin ucu parlak gümüşsü bir dumanla kaplı duruyordu, içinden bakabileceğiniz bir alüminyum folyo gibi. Carolyn'ın geçen sonbahar bazen yakındığı hayali kokuları hatırladı – karanfil kokuları, kanalizasyon ve yanan jambon kokusu. Belki de kendisinde de beyin kanseri vardı. Belki de erkeklerde bu hastalığın başlangıcı başağrısı yerine uykusuzluk hastalığı olarak görünüyordu.

Kendi kendine teşhis koymak aptalca, Ralph, peki öyleyse niye bundan vazgeçmiyorsun?

Gözlerini yeniden kararlılıkla Wyzer'ın kocaman gülümseyen yüzüne yöneltti. Orada gümüşsü duman yok; duman izinden eser yok. Bundan emindi.

"Doğru," dedi. "Altı aydır sürüyor. Bana daha uzunmuş gibi geliyor. Aslında çok daha uzun."

"Dikkate değer bir düzen içinde mi? Genellikle öyledir. Yani, uyumadan önce sağa sola dönüp duruyor musun, yoksa..."

"Ben erken uyananlardanım."

Wyzer'ın kaşları yükseldi. "Sanırım bu konu hakkında iki üç kitap da okudun." Eğer Litchfield bu tür bir laf etmiş olsaydı, Ralph onu küçük gördüğünü düşünürdü. Joe Wyzer'ın karşısında duyduğu böyle bir şey değildi, Wyzer ona gerçekten ilgi duyuyordu.

"Kütüphanedekileri okudum ama pek fazla kitap yoktu ve hiçbirinin faydası olmadı." Ralph duraksadı, sonra ekledi: "Gerçek şu ki, denediğim hiçbir şey bir işe yaramadı."

"Şey, sana bu konuda bildiklerimi anlatayım. Senin çoktan keşfettiğin alanlara girmeye başlarsam elini kaldır. Doktorun kim, bu arada?"

"Litchfield."

"A-ha. Ve genellikle nereden alışveriş yaparsın? Alışveriş merkezindeki Halk Eczanesi'nden mi yoksa şehirdeki Rexall'dan mı?"

"Rexall'dan."

"Ama bugün tanıdıklara görünmek istemiyorsun herhalde."

Ralph'in yüzü kızardı... sonra gülümsedi. "Evet, onun gibi bir şey."

"A-ha. Ve sorunun hakkında Litchfield'i görmeye gidip gitmediğini sormama gerek yok, değil mi? Gitmiş olsaydın, patentli ilaçların harika dünyasını keşfediyor olmazdın."

"Böyle mi deniyor bunlara? Patentli ilaçlar?"

"Böyle de denebilir – Bu pislikleri, eski mucize ilaç satıcıları gibi, süslü sarı tekerlekleri olan büyük kırmızı bir vagona yükleyip satmak çok daha rahat olurdu."

Ralph güldü ve Joe Wyzer'ın önlüğün önünde birikmeye başlamış olan parlak gümüşsü bulut, o anda dağıldı.

"Bu tür bir satıcılık hoşuma gidebilirdi," dedi Wyzer ufak bir sırıtışla. "Pullu sütyen ve bir şalvarla dans eden çıtı pıtı bir kız da olurdu. Bir de banço çalgıcım olurdu. Bana göre, insanları satın alma havasına sokmak için banço müziğinden daha uygun başka bir şey yoktur."

Wyzer ileriye laksatiflerin ve analjeziklerin olduğu yere doğru baktı, bu gündüz düşünün tadını çıkararak. Sonra yeniden Ralph'e döndü.

"Senin gibi erken uyanan biri için, Ralph, bunların hiçbir faydası yok. İçkiden veya kataloglarda sattıkları suni dalga makinelerinden uzak dursan iyi edersin, sana baktığımda her ikisini de denemiş olduğunu tahmin edebiliyorum."

"Evet."

"Yaklaşık iki düzine diğer kocakarı tedavisiyle birlikte."

Ralph yine güldü. Bu adamdan çok hoşlanmaya başlamıştı. "Dört düzine deseydin daha yaklaşmış olurdun."

"Doğrusu iyi çalışmışsın, bunu itiraf etmeliyim," dedi Wyzer ve mavi kutuları gösterdi. "Bu şeyler antistaminden başka bir şey değil. Esasında yan etkileri sayesinde satılıyor – antistaminler insanları uyutuyor. Şu aşağıda Dekonjestanlardaki bir Comtrex veya Benadryl kutusunu dene, prospektüsünde araba veya ağır iş makinesi kullananların almaması gerektiği yazar. Arada bir uykusuzluk çeken insanlar için Sominex bazen işe yarar. Onların uykuya dalmasını sağlar. Ama bunlardan hiçbiri senin işine yaramaz, çünkü senin sorunun uykuya dalmak değil, uyur halde kalmak... bu doğru değil mi?"

"Doğru."

"Sana özel bir soru sorabilir miyim?

"Tabii. Sorabilirsin."

"Bu konuda Dr. Litchfield ile aranda bir sorun var mı? Belki de uykusuzluğun senin kendini aslında ne kadar berbat hissetmene neden olduğunu anlayamayacağından kuşkulanıyorsundur?"

"Evet," dedi Ralph memnun bir şekilde. "Onu görmeye gitmeli miyim sence? Anlayacağı bir şekilde açıklamaya çalışsam mı?" Bu soruya Wyzer elbette olumlu yanıt verecekti ve Ralph eninde sonunda bir doktora başvuracaktı. Ve bu doktor Litchfield *olmalıydı* – bunu şimdi anlıyordu. Kendi yaşında, yeni bir doktora gitmeyi düşünmek delilikti.

Hayaller gördüğünü Dr. Litchfield'e söyleyebilir misin? Lois Chase'in parmak uçlarından yükseldiğini gördüğün mavi izleri ona anlatabilir misin? Kaldırımdaki, dans dersleri diyagramlarındaki gibi ayak izlerini? Joe Wyzer'ın parmak uçlarındaki gümüşsü şeyi? Bütün bunları gerçekten Litchfield'e anlatacak mısın? Anlatmayacaksan, anlatamayacaksan, Wyzer sana ne tavsiye ederse etsin, ne diye onu görmeye gideceksin?

Bununla birlikte, Wyzer bütünüyle farklı bir yönde giderek onu şaşırttı. "Uyurken düş görebiliyor musun?"

"Evet. Epey çok, aslında, bir gecede yaklaşık üç saat kadar uyuduğumu göz önüne alırsak."

"Düzenli düşler mi – yani kavranabilir olaylardan oluşmuş ve ne kadar uyduruk olabilse de bir tür öykü gibi akıcı mı – yoksa sadece karmaşık imgelerden mi ibaret?"

Ralph, önceki gece gördüğü bir düşü hatırladı. Kendisi, Helen Deepneau ve Bill McGovern Harris Bulvarı'nın ortasında üçlü frizbi oynuyorlardı. Helen'in ayağında iri sandalet ayakkabıları vardı; McGovern, üstünde bir votka şişesi deseni olan uzun kollu bir penye giymişti. Parlak kırmızı renkteki frizbinin üzerinde fosforlu yeşil çizgiler vardı. Sonra köpek Rosalie çıkageldi. Onlara doğru topallayarak yaklaşırken birinin boynuna bağladığı solmuş mavi fular, rüzgârda uçuşuyordu. Birden havaya sıçradı, frizbiyi kaptı ve frizbi ağzında koşarak uzaklaştı. Ralph peşinden gitmek istedi ama McGovern şöyle dedi, *Sakin ol, Ralph, Noel için onlardan bir sandık dolusu var.* Ralph ona doğru döndü, Noel'e daha üç ay olduğunu belirtmek ve o zamana kadar frizbi oynamak isterlerse ne halt yiyeceklerini sormak niyetiyle, ama daha söyleyemeden galiba ya düş bitmişti ya da başka bir yöne, önceki kadar canlı olmayan bir düş sinemasına dönmüştü.

"Sorduğun şeyi yanlış anlamadıysam," diye yanıtladı Ralph, "düşlerim düzenli."

"Güzel. Ayrıca bunların *berrak* düşler olup olmadığını bilmek istiyorum. Bir düşün berrak olması için iki koşul vardır. Birincisi, düş gördüğünün bilincindesindir. İkincisi, düşünü yönlendirebilirsin – pasif bir gözlemciden öte bir şey olursun."

Ralph başıyla onayladı. "Elbette. Bunların ikisi de oluyor. Aslında, son zamanlarda bir sürü düş görmeye başladım. Az önce geçen akşam gördüğüm bir tanesini düşünüyordum. Düşümde, zaman zaman yolda gördüğüm bir sokak köpeği iki arkadaşımla frizbi oynarken onu alıp kaçıyor. Oyunu bozduğu için deliye dönüyorum, düşüncelerimi kullanarak frizbiyi düşürmesini sağlamaya çalışıyorum. Bir tür telepatik emir, bilirsin işte."

Wyzer, küçük sıkkın bir gülme sesi çıkardı ama başıyla ciddi bir şekilde onayladı. "İşe yaradı mı peki?"

"Bu kez değil," dedi Ralph, "ama sanırım böyle bir şeyi diğer düşlerimde başarmıştım. Yalnız emin olamıyorum, çünkü gördüğüm düşlerin çoğu uyanır uyanmaz silinip gidiyor."

"Bu herkesin başına gelir," dedi Wyzer. "Beyin, çoğu düşleri atık madde olarak işler, onları son derece kısa süreyle bellekte tutar."

"Bu konuda çok şey biliyorsun, değil mi?"

"Uykusuzluk vakası çok ilgimi çekiyor. Üniversitede düşler ve uyku bozuklukları arasındaki bağ hakkında iki araştırma yapmıştım." Wyzer saatine baktı. "Öğle tatili. Birlikte bir fincan kahve içmek ve bir parça elmalı pasta yemek ister misin? Biraz aşağıda bir yer var; pastası muhteşem."

"Cazip görünüyor ama belki bana meyveli gazoz yetecek. Kahve tüketimimi azaltmaya çalışıyorum.

"Anlıyorum ama bunun hiç faydası yok," dedi Wyzer neşeyle. "Senin sorunun kafein değil, Ralph."

"Hayır, sanırım değil... ama ne öyleyse?" Bu noktaya kadar Ralph sesindeki kederi saklamakta son derece başarılıydı ama şimdi hafifçe ürpermişti.

Wyzer omzunu sıvazladı ve içten bir ifadeyle baktı. "İşte," dedi, "konuşacağımız şey de bu zaten. Haydi gel."

5. Bölüm

1

"Şöyle düşün," diye yeniden başladı beş dakika sonra. Bulundukları lokanta Ralph'in alıştığı parlak krom aksesuarlı ve yağ kokulu lokantalardan farklıydı, ama pastaları güzeldi, kahvesi de, Lois Chasse'in yaptığı kadar güzel olmasa da – şimdiye kadar içtiği en güzel kahveyi Lois yapmıştı – sıcak ve koyuydu.

"Nasıl düşüneyim? diye sordu Ralph.

"İnsanların ömür boyu uğruna didinip durduğu bazı şeyler vardır. Tarih ve uygarlık kitaplarında yazılan saçmalıklar değil, en azından çoğu insan için bir anlam ifade eden temel şeylerden söz ediyorum burada. Yağmurdan korunmak için bir çatı. Başını sokacak bir ev, bankada iki üç kuruş birikmiş para ve üst baş. Düzenli bir cinsel yaşam. Sağlıklı bir yaşam. Ama belki de tüm bunların arasında en temel olanı senin yitirmiş olduğun şey, dostum. Çünkü gece güzel bir uykunun yerini tutacak hiçbir şey yoktur dünyada, değil mi?"

"İşte bunda haklısın," dedi Ralph.

Wyzer başıyla onayladı. "Uyku, hakkı teslim edilmemiş bir kahramandır ve fakirlerin doktorudur. Shakespeare, sağlığın sökülmüş yenlerini diken iplik, demiştir uykuya. Napolyon ise uykuya gecenin kutsal sonu demiştir. Çağımızın ünlü uykusuzlarından olan Winston Churchill, uykunun, yoğun bunalımlarından kurtulduğu tek avuntusu olduğunu söylemiştir. Tüm bunlara araştırmalarımda değinmiştim. Tüm bu alıntıların ortaya çıkardığı tek şey şu: Güzel bir uykunun yerini tutacak hiçbir şey yoktur dünyada."

"Senin de uykusuzluk sorunun vardı, değil mi?" diye sordu Ralph birden. "Beni...kanatlarının altına alman...bu yüzden mi?"

Joe Wyzer sırıttı. "Öyle mi yapıyorum sence?"

"Sanırım, evet."

"Bu yorumunu kabul edebilirim herhalde. Sorduğun sorunun cevabına gelince, evet. On üç yaşımdan beri uykuya dalamama şeklin-

de bir hastalığım var. Bu konuda bir değil de iki araştırma birden yapmamın nedeni de bu."

"Bugünlerde nasılsın?"

Wyzer omuz silkti. "Son bir yılı oldukça iyi geçirdim. En iyi şekilde değil ama buna da razıyım. Yirmi, yirmi beş yaşındayken bir iki yıl boyunca, sorun oldukça vahimdi – yatağa saat onda yatardım, saat dörde doğru uykuya dalardım, yedide tekrar uyanırdım ve gün boyunca kendimi başka birinin kâbusunda rol alan bir oyuncu gibi hissederek dolaşırdım."

Bu benzetme, Ralph'e öylesine aşina geldi ki omuzları çöktü.

"İşte sıra sana söyleyebileceğim en önemli şeye geliyor, Ralph, iyi dinle."

"Dinliyorum."

"Üstünde durman gereken şey kendini çoğunlukla bombok hissetsen bile esas olarak iyi olduğundur. Uykular eşit yaratılmamıştır – iyi uyku var, kötü uyku var. Hâlâ düzenli ve belki daha da önemlisi, *berrak* düşler görüyorsan, hâlâ iyi uyuyorsun demektir. Ve bu yüzden, uyku hapı senin için dünyadaki en kötü şey olabilirdi. Ve Litchfield'i tanırım. Fena adam değildir ama hemen ilaç yazmayı çok sever."

"Bu söylediğin kesinlikle doğru," dedi Ralph, Carolyn'ı düşünerek.

"Eczaneden buraya gelirken bana anlattıklarını Litchfield'e anlatırsan, sana benzodiazepin yazacaktır – belki Dalmane veya Restoril, belki Halcion veya hatta Valium. Uyursun, ama bedelini ağır ödersin. Benzodiazepinler alışkanlık yapar, solunum sistemini yavaşlatırlar ve en kötüsü senin ve benim gibi adamlar için REM uykusunu önemli ölçüde azaltır. Yani başka bir deyişle düş uykusunu. Bu arada, pastan nasıl? Elini bile sürmediğin için soruyorum sadece."

Ralph önündeki pastadan büyük bir lokmayı ağzına attı ve tadına bile bakmadan yuttu. "Güzel," dedi. "Şimdi söyle bakalım uykunun iyi bir uyku olması için neden düş görmek gereksin?"

"Eğer bunu yanıtlayabilseydim, ilaç satma işini bırakıp uyku uzmanı olarak yeni bir iş kurardım." Wyzer pastasını bitirdi, tabağında kalan büyük kırıntıları toplamak için işaret parmağını kullandı. "REM uykusunda, düş gören kişi uykuda gözlerini hızla hareket ettirir. Bu göz hareketlerinin düşlerle nasıl bir ilgisi olduğunu kimse bilmiyor. Göz hareketlerinin 'seyretme' veya 'takip etme' anlamına gel-

mesi pek mümkün değil. Uyku araştırmacıları, test deneklerinin daha sonra oldukça statik olarak tanımladıkları düşlerde, örneğin şimdi ikimizin karşılıklı oturup konuştuğu gibi bir sahnenin olduğu konuşma düşlerinde bile, bu hareketleri gözlemlerler. Aynı şekilde, hiç kimse, düzenli düşler görmekle akıl sağlığı arasında neden doğrudan bir ilişki olduğunu bilmiyor: uykusuzluk çeken kişi ne kadar çok düş görürse o kadar sağlıklı, ne kadar az düş görürse de, o kadar sağlıksız oluyor."

"Akıl sağlığı çok geniş bir kavram," dedi Ralph kuşkulu bir şekilde.

"Evet," diye sırıttı Wyzer. "Bana bir iki yıl önce gördüğüm araba çıkartmasını düşündürüyor – AKIL SAĞLIĞINI DESTEKLEYİN YOKSA SİZİ ÖLDÜRÜRÜM. Neyse, bazı temel ve ölçülebilir şeylerden söz ediyoruz: algılama yeteneği, insanların sorunlarını çözme yeteneği, ilişkileri kavrama yeteneği, bellek..."

"Belleğim son zamanlarda kötü," dedi Ralph. Kentte kaç tane sinema olduğunu hatırlayamayışını ve son hazır çorba poşetini mutfak dolabında aradığı günü düşünüyordu.

"Evet, muhtemelen kısa süreli bellek kaybından şikâyetçisin ama pantolonunun fermuarını açık unutmamışsın, gömleğini ters giymemişsin ve bahse girerim sana göbek adını sorsam, söyleyebilirsin. Sorununu küçümsemiyorum – dünyada bunu yapacak en son insan benim – ancak bir iki dakikalığına bakış açını değiştirmeni istiyorum. Yaşamında hâlâ son derece iyi bir şekilde faaliyet gösterebildiğin tüm alanları düşün."

"Pekâlâ. Şu berrak ve düzenli düşler – bunlar arabadaki benzin göstergesi gibi yalnızca insanın ne kadar iyi durumda olduğunu mu gösteriyor, yoksa gerçekten iyi olmasını mı sağlıyor?"

"Kimse tam olarak bilmiyor ama her iki şekilde de etkisi olduğunu söylemek mümkün. Ellili yılların sonunda, doktorların barbitüratlarla deneyler yaptıkları zamanlarda, bir grup bilim adamı bizim elde etmek için uğraştığımız iyi bir uykuyla düşler arasında hiçbir bağlantı olmadığını öne sürmeye bile kalkıştı."

"Ve?"

"Yapılan testler bu görüşü desteklemiyor. Düş görmeyen insanlar veya sık sık düşlerinin yarıda kesilmesinden yakınanlar, algılama yeteneğiyle duygusal denge kaybını kapsayan bütün sorunları yaşıyor. Ayrıca gerçekötesi algılar gibi sorunlar başlıyor."

Wyzer'ın biraz ilerisinde, tezgâhın en ucunda, *Derry News* oku-

yan bir adam oturuyordu. Yalnızca elleri ve başının üst kısmı görünüyordu. Sol elinde oldukça gösterişli pembemsi bir yüzük vardı. Gazetenin baş sayfasındaki manşette KÜRTAJ HAKLARI SAVUNUCUSU ÖNÜMÜZDEKİ AY DERRY'DE KONUŞMAYI KABUL ETTİ yazıyordu. Hemen altında, biraz daha küçük harflerle bir alt başlık vardı: *Yaşam Hakkını Savunan Kürtaj Aleyhtarı Gruplar Protesto Yürüyüşü Düzenleyeceklerini İlan Ettiler*. Sayfanın ortasında Susan Day'in renkli bir fotoğrafı yer alıyordu. Bu kullanılmış eşya satan İkinci El Eşya, İkinci El Giysiler dükkânının camında gördüğü posterdeki fotoğraflardan daha doğru düzgün bir fotoğraftı. Dükkanın camına asılı fotoğraflarda oldukça sıradan, belki de biraz kötü görünüyordu; gazetedekinde ise göz alıcıydı. Uzun, bal rengi saçları geriye doğru toplanmıştı. Gözleri siyah, zeki ve etkileyiciydi. Hamilton Davenport'un kötümser düşünceleri boşa çıkmış görüyordu. Susan Day sonunda geliyordu.

Derken Ralph, kendisine Ham Davenport'u ve Susan Day'ı unutturan bir şey gördü.

Gazeteyi okuyan adamın parmaklarının ve birazı görünen başının etrafında gri-mavi arası bir hale toplanmaya başlamıştı. Özellikle pembe akik yüzüğünün etrafında. Gözden kaybolmak yerine daha da *parlaklaşır* gibi oldu, yüzüğün taşı gerçekçi bir bilim kurgu filmindeki göktaşına benzer bir şeye dönüştü.

"Ne dedin, Ralph?"

"Hmm?" Ralph bakışlarını gazete okuyan adamın pembe yüzüğünden güçlükle uzaklaştırdı. "Bilmem... konuşuyor muydum? Galiba gerçekötesinin ne demek olduğunu sordum."

"Yüksek duyumsal bilinç," dedi Wyzer. "Hiçbir uyuşturucu ilaç almadan LSD uçuşuna geçmek gibi bir şey."

"Oh," dedi Ralph, aynı parlak gri-mavi halenin, Wyzer'ın tabağındaki kırıntıları ezmek için kullandığı parmağının ucunda karmaşık rünik harflere benzer şekiller oluşturmaya başladığını izleyerek. Önce buza yazılmış harfler gibi göründüler... sonra sise yazılmış cümleler gibi... sonra tuhaf, nefes kesen yüz ifadeleri gibi.

Gözünü kapayıp tekrar açtı, kayboldular.

"Ralph, hâlâ burada mısın?"

"Tabii, emin ol. Ama dinle, Joe – kocakarı ilaçları ve senin eczanenin üçüncü koridorundaki ilaçlar işe yaramıyorsa ve reçeteli ilaçlar iyileştireceğine daha kötü yapıyorsa, geriye ne kalıyor? Hiçbir şey, değil mi?"

"Pastanın geri kalanını yiyecek misin?" dedi Wyzer, Ralph'in tabağını işaret ederek. Soğuk gri-mavi ışık, bu sefer buğulu bir yüzeye yazılmış Arapça harfler gibi parmaklarının ucunda birikti.

"Yo, hayır. Doydum. Buyur."

Wyzer Ralph'in tabağını önüne çekti. "Öyle hemen vazgeçme," dedi. "Benimle eczaneye kadar gel de sana bir iki kişinin kartvizitini vereyim. Eczacı bir dostun olarak sana tavsiyem bu adamları bir denemen."

"Kim bu adamlar?" Wyzer pastadan kalan son parçayı yemek üzere ağzını açtığında Ralph şaşkına döndü. Wyzer'ın dişlerinin her biri yoğun bir gri parıltıyla aydınlandı. Azı dişlerindeki dolguların her biri minik güneş gibi parladı. Dilinin üstünü dolduran kırıntılar ve elma parçacıkları

(berrak mı berrak)

bir ışık saçıyordu. Sonra Wyzer lokmayı çiğnemek için ağzını kapadı ve parıltı kayboldu.

"James Roy Hong ve Anthony Forbes. Hong, bürosu Kansas Sokağı'nda olan bir akupunkturcu. Forbes, doğu yakasında yeri olan bir hipnozcu – Hesser Sokağı, sanırın. Ve onlara sahte doktor demeden önce..."

"Onlara sahte doktor demeyeceğim," dedi Ralph sakince. Eliyle, hâlâ gömleği altında boynunda takılı olan madalyonun üstündeki nazar boncuğuna dokundu. "İnan bana, bunu yapmayacağım."

"Pekâlâ, güzel. Sana tavsiyem önce Hong'u dene. Akapunktur iğneleri ürkütücü görünür ama yalnızca birazcık acıtırlar canını ve bu derde iyi gelen bir yanları var. Bunun ne halt olduğunu veya nasıl çalıştığını bilmiyorum ama iki yıl önce büyük bir sarsıntı geçirdiğimde bana çok faydası dokunduğunu gayet iyi biliyorum. Forbes de iyiymiş – öyle diyorlar – ama tercihim Hong. Çok meşgul ama belki seni randevularının arasına sıkıştırmasına yardımcı olabilirim. Ne dersin?"

Ralph, Wyzer'ın gözünün kenarından bir sicim inceliğinde parlak gri bir parıltının kayıp doğaüstü bir gözyaşı gibi yanaklarında kıvrılıp süzüldüğünü gördü. Karar vermesini de işte bu görüntü sağladı. "Hadi gidelim öyleyse."

Wyzer, Ralph'in omzuna hafifçe vurdu. "Aferin sana! Hesabı ödeyip çıkalım burdan." Bir madeni para çıkardı. "Hesabı kimin ödeyeceğini saptamak için yazı tura atayım mı?"

2

Eczaneye dönerken yarı yolda Wyzer, Rite Aid Eczanesi ile oturdukları kafeterya arasındaki boş bir dükkânın penceresine yapıştırılmış bir ilana bakmak için durdu. Ralph ise gözünün ucuyla şöyle bir baktı. Bu İkinci El Eşya, İkinci El Giysiler dükkânının penceresinde önceden gördüğü Susan Day'le ilgili ilanın eşiydi.

"Cinayetten aranıyor ha..." diye hayretler içinde kaldı. "İnsanlarda sağduyu diye bir şey kalmamış, görüyor musun?"

"Evet," dedi Ralph. "Kuyruklu yaratıklar olsaydık bütün günü kendi kuyruğumuzu yakalayıp ısırmaya çalışarak geçirirdik herhalde."

"Poster yeterince kötü," dedi Wyzer kızgınlıkla, "ama şuna bak!"

Posterin yanındaki bir şeye işaret ediyordu, boş vitrin penceresini kaplamış olan toz tabakasının üzerine dışarıdan yazılmış bir şeye. Ralph bu kısa mesajı okumak için pencereye yaklaştı. BU KANCIĞI ÖLDÜRÜN yazılıydı. Kelimelerin altında Susan Day'in fotoğrafının sol tarafını gösteren bir ok işareti vardı.

"Aman tanrım," dedi Ralph duyulur duyulmaz bir sesle.

"Evet," dedi Wyzer. Arka cebinden mendilini çıkarıp tozun üzerindeki mesajı sildi, sildiği yerde, yalnızca Ralph'in görebildiği parlak gümüşsü bir yelpaze şekli oluştu.

3

Ralph, eczanenin arkasındaki bürosuna kadar Wyzer'ın peşinden gitti ve sonra umumi tuvalet kabininden daha büyük olmayan bu büronun kapı girişinde, Wyzer'ın içerideki tek mobilya olan yüksek tabureye oturup, akupunkturcu James Hong'un bürosuna telefon edişini izledi. Wyzer, telefon konuşmasını Ralph'in da duyabilmesi için bir düğmeye bastı.

Hong'un, Audra adındaki sekreteri (Wyzer'ı mesleki bağlamın dışında çok daha yakından tanıyormuş gibi görünüyordu) önce Dr. Hong'un Şükran Günü sonrasına kadar yeni bir hastaya bakamayacağını söyledi. Ralph'in umutsuzlukla omuzları çöktü. Wyzer – *Dur bir dakika* – dercesine elini kaldırdı ve sonra Ralph için ekim başın-

da randevu zamanı ayarlamak (ya da belki yaratmak) için Audra'yla konuşmayı sürdürdü. Ekim başına daha bir ay vardı, ama bu Şükran Günü'nden çok daha iyiydi.

"Teşekkürler Audra," dedi Wyzer. " Bu akşam yemeğe çıkıyoruz değil mi?"

"Evet," dedi. "Şimdi şu lanet olası telefon hoparlörünü kapat, Joe – yalnızca senin duymanı istediğim bir şey var."

Wyzer hoparlörü kapatıp dinledi ve gözünden – Ralph'e muhteşem inci damlaları gibi görünen – yaşlar gelene kadar güldü. Sonra ahizeye iki kez öpücük kondurup telefonu kapadı.

"İşin halloldu," dedi, arkasında randevunun tarihinin ve saatinin yazılı olduğu küçük beyaz bir kart uzatarak. "Ekimin dördünde, harika değil ama elinden geleni yaptı gerçekten. Audra iyi kızdır."

"Güzel."

"Bu da Anthony Forbes'in kartı, aramak istersen."

"Teşekkürler," dedi Ralph, ikinci kartı da alarak. "Sana minnettarım."

"Buna gerek yok ama ille de minnettarlığını ifade etmek istiyorsan yapman gereken tek şey, nasıl olduğunu öğrenmem için bana uğraman. Bu konuyla ilgileniyorum. Uykusuzluk için hiçbir şey salık veremeyecek bir sürü doktor var, biliyorsun. Hiç kimsenin bugüne kadar uykusuzluktan ölmediğini söylemekten hoşlanırlar, ama benim görevim sana bütün bunları anlatmak, ne zaman uğramak istersen ben buradayım."

Ralph onun doktorlar hakkında söylediklerinin kendisini ürküteceğinden korktu, ama kendisini son derece metin hissediyordu, en azından şimdilik. Gördüğü haleler de yok olmuştu – Hong'un sekreterinin son olarak söylediği şeye gülerken Wyzer'ın gözlerinde oluşan parlak gri parıltılar da yok olmuştu. Gördüklerinin Wyzer'ın gerçekötesinden söz edişinin ve aşırı yorgunluğun getirdiği düşünsel bir karmaşa olduğunu düşünmeye başlamıştı. Kendini iyi hissetmesi için başka bir neden daha vardı – benzeri bir kötü dönemi sırasında bu adama yardımcı olmuş bir uzmanla randevusu vardı şimdi. Ralph, tedavinin güneş doğana kadar uyumasını sağladığı takdirde, bir oklu kirpi haline gelene kadar Hong'un kendisine iğneler saplamasına izin verebileceğini düşündü.

Ve üçüncü bir şey daha vardı: şu gri haleler aslında ürkütücü değillerdi. İlginç şeylerdi.

"Adli tıp doktoru genelde ölüm nedeni olarak *uykusuzluk* değil

de *intihar* yazsa bile," diyordu Wyzer, "insanlar uykusuzluktan da ölüyorlar. Uykusuzluk ile alkolizmin birçok ortak yönü var, ama en belirgin olanı şu: her ikisi de kalp ve akıl hastalığına neden oluyor ve bu hastalıklar ilerlediklerinde genellikle bedeni mahvetmeden çok önce ruhu tamamen tahrip ediyor. Bu yüzden insanlar gerçekten uykusuzluktan ölebiliyor. Bu, senin için kritik bir dönem, kendine dikkat etmen gerekiyor. Kendini gerçekten çok bitkin hissedersen, Litchfield'i ara. Beni duyuyor musun? Resmiyeti bırak şimdi."

Ralph yüz ekşitti. "Sanırım seni aramayı tercih ederim."

Wyzer sanki bunu bekliyormuş gibi başıyla onayladı. "Hong'un numarasının altındaki numara da benimki," dedi.

Ralph şaşırmış bir halde karta yeniden baktı. Orada kartta, yanında Joe Wyzer'ın adının başharflerinin bulunduğu ikinci bir numara vardı.

"Hangi saatte olursa olsun fark etmez," dedi Wyzer. "Gerçekten. Evde rahatsız edeceğin kimse yok, karımla 1983'te boşandık."

Ralph konuşmaya çalıştı, konuşamayacağını anladı. Ağzından çıkan tek şey boğuk, anlamsız küçük bir sesti. Boğazına bir yumru oturmuş gibiydi, çabalayarak güçlükle yutkundu.

Wyzer, onun çabaladığını gördü ve elini omuzuna koydu. "Dükkânda ağlamak yok, Ralph – yağlı müşterileri kaçırıyor. Kâğıt mendil ister misin?"

"Yo, iyiyim." Sesi biraz zayıf ama duyulabilir ve son derece de kontrollüydü.

Wyzer inanmayan gözlerle ona baktı. "Henüz değilsin, ama olacaksın." Wyzer'ın kocaman elinin içinde Ralph'inki adeta kayboldu ve bu kez Ralph kaygılanmadı. "Şimdilik, sakinleşmeye çalış. Ve uyuyabildiğin kadarına şükretmeyi unutma."

"Pekâlâ. Tekrar teşekkürler."

Wyzer önemli değil gibisinden başını salladı ve tezgâha doğru yürüdü.

4

Ralph Üçüncü koridordan çıkışa doğru yürüdü, prezervatif raflarının önünden sola döndü ve çıkartma şeklinde kapı kolunun üst tarafına içeriden RITE AID'DEN ALIŞVERİŞ ETTİĞİNİZ İÇİN TEŞEKKÜRLER yazısının yapıştırılmış olduğu kapıdan dışarı çıktı. Ön-

ce, gözlerini sımsıkı kamaştıran şiddetli parlaklıkta, sıradışı bir şey olmadığını düşündü – nihayetinde öğle vaktiydi, ve eczanenin içi fark ettiğinden daha karanlıktı belki de. Sonra gözlerini iyice açtı ve nefesi kesildi.

Sanki yıldırım çarpmışa dönmüştü. Yüzündeki ifade, büyük güçlüklerden sonra muhteşem bir kayıp şehre veya akıllara durgunluk veren bir doğal güzelliğe – elmastan bir kayalığa, belki döne döne akan bir şelaleye – bakarken bir kâşifin yüzünün alabileceği bir ifadeydi.

Ralph eczanenin girişinde duran mavi posta kutusuna irkilerek yaslandı, nefesi kesilerek, beyninin algılamakta olduğu harika ve müthiş görüntüleri anlamaya çalışırken gözleri sağdan sola mekik gibi işleyerek.

Işık haleleri geri gelmişti, ama bu görüntüye ışık halesi demek bile azdı. Bu kez ışık her yerdeydi, şiddetli, akıcı, tuhaf ve güzel bir şekilde.

Benzer bir şey Ralph'in başına bir kere daha gelmişti. On sekizine girdiği 1941 yazında otostopla, Derry'den yaklaşık dört yüz mil uzaklıkta, New York, Poughkeepsie'ye amcasının yanına gitmişti. Yolda geçirdiği ikinci günün sonunda çıkan fırtında – uzun bir kuru ot tarlasında kullanılmaz haldeki bir kulübeye koşar adım kendini atmak zorunda kalmıştı. O günün fırtına başlamadan önceki kısmını otostop yaparak değil yürüyerek geçirdiği için kulübenin uzun süredir kullanılmayan terk edilmiş ahırında derin bir uykuya dalmıştı.

Ertesi gün, on dört saatlik derin bir uykudan sonra uyanmış, merak içinde, nerede olduğundan bile emin olamadan, bir süre etrafına bakınmıştı. Uyandığı yerin yalnızca biraz karanlık, hoş kokulu bir yer olduğunu ve her tarafının parlak ışıklarla doluverdiğini biliyordu. Sonra kulübeye sığınmak için geldiğini hatırlamış ve bu tuhaf görüntünün kulübenin duvarlarındaki ve çatısındaki çatlaklardan içeri giren parlak yaz güneşinden meydana geldiğini anlamıştı – hepsi buydu. Ama yine de orada beş dakika boyunca, kolları, saçları kuru ot ve samanlar içinde, gözleri faltaşı gibi açılmış, merak içinde dilini yutmuş gibi bir halde kalmıştı. Orada, güneşin eğik ve çapraz vuran ışınlarında altın rengi tozların tembel tembel uçuşmasını izleyerek oturmuştu. Bunu kilisede olmak gibi bir duyguya benzettiğini hatırlıyordu.

Şimdi gördüğü ise ondan on kat daha güçlü bir ışıktı. Ve en kötüsü de dünyayı böyle harika bir hale getiren şeyin ne olduğunu ve çevresinde neyin değiştiğini tam olarak tanımlayamıyordu. Etraftaki her

şey, özellikle de insanlar ışık saçıyorlardı, evet, ama bu muhteşem görüntünün yalnızca başlangıcıydı. Etrafındaki hiçbir şey daha önce böylesine *parlak*, böylesine apaçık ve bütünüyle var olmamıştı. Arabalar, telefon direkleri, süpermarketin önündeki tekerlekli alışveriş sepetleri, sokağın karşısındaki apartman dairelerinin cephesi – tüm bunlar eski bir üç boyutlu filmdeki imgeler gibi üstüne üstüne geliyordu. Witcham Sokağı'ndaki bu ölgün küçük pazar yeri, aniden bir harikalar diyarına dönüşmüştü ve Ralph bütün bunları seyrederken neyi seyrettiğinden emin değildi, gördükleri yalnızca parlak, muhteşem ve inanılmaz bir şekilde gerçeğe aykırıydı.

Tüm bu parlaklık içinde ayırdına varabildiği tek şey, bagajlarına alışveriş paketlerini yerleştiren veya arabalarına binip uzaklaşan, dükkânlara girip çıkan insanları çevreleyen ışık haleleriydi. Bu halelerin bazıları diğerlerinden daha parlaktı ama en soluk olanı bile bütün bunları ilk görmeye başladığındaki halelerin parıltısından yüz kat daha parlaktı.

Evet Wzyer'ın bahsettiği şeydi bu, ona ne şüphe. Bu gerçek ötesiydi ve gördükleri sanki LSD almış birinin sanrılarından başka bir şey değildi. Görmekte olduğu şey uykusuzluğun belirtilerinin ta kendisiydi, ne eksik ne fazla. Seyret bütün bunları Ralph ve istediğin kadar hayret et – harika bir şey – ama inanma.

Hayret etmesini kendi kendine söylemesine gerek yoktu – ama her yer harikalar içindeydi. Fırın kamyoneti Wyzer'la gittikleri restoranın önündeki park yerinden geri geri çıkıyordu ve egzozundan açık kestane rengi – neredeyse kurumuş kan rengi – bir madde çıkıyordu. Ne duman ne de buhardı bu, ama aynı anda her ikisinin özelliğini de içeriyordu. Bu parlaklık yavaş yavaş kardiyografi aletinin, bir hastanın kalp atışlarını gösteren iniş çıkışlarını andıran hareketlerle yükseldi. Ralph kaldırıma baktı ve kamyonetin lastik izlerinin aynı kestane renginde betona çıkmış olduğunu gördü. Kamyonet park yerinden çıktığı zaman hızlandı ve egzozundan çıkan hayalet gibi izler atardamardan fışkıran açık kırmızı kanın rengine dönüştü.

Her yerde benzeri tuhaflıklar vardı, eğimli şekilde birbiriyle iç içe geçen görüntüler Ralph'e yine gençliğindeki o eski barakanın duvarları ve çatısındaki çatlaklardan sızan eğimli ışıkları hatırlattı. Ama asıl mucize insanlardı, ve haleler en net ve gerçekçi şekilde onların etrafında tanımlanmış gibi görülüyordu.

Süpermarkette görevli bir taşıyıcı çocuk bir araba dolusu sebzemeyveyi itip yürürken öylesine parlak bir hale içindeydi ki sanki ha-

reket eden spot ışığı gibiydi. Hemen yanındaki kadının etrafındaki ışık kümesi onunkiyle karşılaştırıldığında soluktu, küflenmeye başlamış grimsi yeşil bir peynir rengi gibiydi.

Genç bir kız, bir Subaru arabanın açık penceresinden taşıyıcı çocuğa seslenip el salladı; sol eli hareket ederken havada pamuk şekeri kadar parlak pembe izler bıraktı. Bu izler ortaya çıkar çıkmaz anında tekrar kayboldular. Taşıyıcı çocuk gülümseyip el salladı; sol eli geride sarımsı beyaz bir yelpaze izi bıraktı. Bu Ralph'e, tropik bir balığın yüzgeci gibi göründü. Bu da yok olmaya başladı ama diğerinden daha yavaş bir şekilde.

Ralph, bu karmaşık, parlayan görüntüden epey korkmuştu ama sadece bir an için; sonunda korku yerini meraka, hayranlığa ve basit bir şaşkınlığa bırakmıştı. Bu ışıl ışıl parıltı hayatında gördüğü her şeyden daha güzeldi. *Ama gerçek değil,* diye uyardı kendisini. *Bunu unutma, Ralph.* Bunu deneyeceğine dair kendi kendine söz verdi ama şimdilik kendisini uyaran bu ses çok uzaklarda gibiydi.

O sırada başka bir şey dikkatini çekti; herkesin başından çıkan berrak ve parlak bir çizgi vardı. Süs kurdelesi ya da renkli krepon kâğıdı gibi incelip gözden kaybolana kadar yukarı doğru kıvrılarak uzuyordu. Bazılarınınkinin gözden kaybolma noktası, başından üç metre yukarıdaydı; diğerlerininki yedi sekiz metreye varıyordu. Çoğu durumda yükselen parlak çizginin rengi ışık halesinin geri kalan kısmıyla uyuşuyordu – taşıyıcı çocuğunki parlak beyaz, hemen yanındaki kadın müşterininki grimsi beyazdı örneğin – ama bazı çarpıcı istisnalar vardı. Ralph, lacivert halesiyle ağır ağır yürüyen orta yaşlı bir adamdan yükselen pas kırmızısı bir çizgi ve açık mavi haleli bir kadından yükselen hayret verici (ve ürkütücü) derecede morumsu kırmızı renkte bir çizgi gördü. Bazı durumlarda – iki veya üç, fazla değil - yükselen çizgiler neredeyse siyahtı. Ralph bunlardan hoşlanmadı ve böyle "balon ipleri" (aklında onları böyle adlandırıvermişti hemen) olan insanların değişmez bir şekilde sağlığı bozuk görünüşlü insanlar olduğu dikkatini çekti.

Elbette öyleler. Balon ipleri sağlığın... ve bazı durumlarda hastalığın belirtisi. Altmışlı yılların sonlarında ve yetmişli yılların başlarında insanları şaşkına çeviren Kirlian haleleri gibiler.

Ralph, diye uyardı başka bir ses, *bu şeyleri gerçekte görmüyorsun, tamam mı? Yani canını sıkmak istemem, ama...*

Ama bu görüntülerin gerçek olmasının en küçük bir olasılığı yok muydu? İnatçı uykusuzluğuyla berrak, düzenli düşlerin birleşmesi

ona normal duyuların ötesindeki muhteşem bir boyutu görmesini sağlamış olamaz mıydı?

Bırak bunları, Ralph, hemen şimdi. Bunu başarmalısın, yoksa sonun zavallı Ed Deepneau gibi olacak.

Ed'i düşünmesi bazı bağlantılar kurmasını sağladı – karısını dövme suçundan tutuklandığı gün söylediği bir şey – ama Ralph bunu ayrımsamadan önce, birisi neredeyse sol dirseğinin hemen yanında konuştu.

"Anne? Anne? Yine ballı fındık şekerlemesi alalım mı?"

"Önce bir içeri girip bakalım, tatlım."

Önünden genç bir kadınla küçük bir çocuk el ele geçtiler. Konuşan beş-altı yaşlarında bir çocuktu. Annesi neredeyse insanın gözünü kör eden parlaklıkta bir beyaz hale içinde yürüyordu. Sarı saçlarından yükselen "balon ipi" de beyaz ve çok genişti – hatta buna balon ipi yerine çok süslü hediye kutusunun üzerindeki kurdele demek daha doğru olurdu. İp en az on on beş metre yükseğe çıkıyor ve yürürken biraz gerisinde havada süzülüyordu. Bu, Ralph'e düğün törenlerinde yerde sürünen gelinliğin uzun kuyruğunu, duvağı ve dalgalı tül eteklikleri anımsattı.

Oğlunun halesi mora çalan sağlıklı lacivertti ve ikisi yanından geçerlerken, Ralph nefes kesici bir şey gördü. Birbirlerini tuttukları ellerinden bir hale sarmaşığı yükseliyordu: sarmaşığın kadından yükselen kısmı beyaz, çocuğunkiyse lacivert renkteydi. Yükselip solgunlaşıyor ve gözden kaybolurken atkuyruğu gibi bir şekil oluşturuyorlardı.

Anne ve oğlu, anne ve oğlu, diye düşündü Ralph. Çardağa sarılan sarmaşık gibi birbirlerine dolanmış bu şeritlerde son derece mükemmel, sembolik bir şey vardı. Onlara bakarken yüreği kıpır kıpır etti, evet hissettiği şey tam da buydu. Bir *anne ve oğlu, beyaz ve mavi, anne ve...*

"Anne, bu adam nereye bakıyor?"

Sarışın kadın Ralph'e şöyle bir baktı ama Ralph, kadın dönüp uzaklaşmadan önce onun dudaklarını ısırdığını gördü. Daha da önemlisi, etrafını sarmalayan parlak halenin birden karardığını, koyu kırmızı helezonik tonlar aldığını gördü.

Bu korkunun rengi, diye içinden geçirdi Ralph. *Ya da öfkenin.*

"Bilmiyorum, Tim. Hadi, sallanmayı bırak." Çocuğunu daha hızlı yürütmeye başladı. Kadının saçları aşağı yukarı inip kalkarak, geride hafif gri ve kırmızı renkli yelpazeler bırakıyordu. Bunlar Ralph'e arabanın ön camında sileceklerin oluşturduğu kavisler gibi göründü.

"Anne, yavaş ol! Çekiştirmeyi bırak!" Küçük çocuk ayak uydurmak için koşturmak zorunda kalmıştı.

Bu benim hatam, diye düşündü Ralph ve kendisinin genç anneye nasıl göründüğünü düşündü: bitkin yüzlü, gözlerinin altında kocaman torbacıklar olan yaşlı bir herif. Kamburu çıkmış bir halde, ona ve küçük oğluna, sanki dünyadaki en ilginç şeylermiş gibi bakarak orada Rite Aid eczanesinin dışındaki posta kutusunun yanında dikiliyordu.

Nasıl göründüğünüzü bilseydiniz, bana anlayış gösterirdiniz, bayan.

Kadına herhalde hayatında gördüğü en sapık herif gibi görünmüştü. Bu durumdan kurtulmak zorundaydı. Gerçek veya sanrı, önemi yoktu – sıyrılmak zorundaydı. Bunu yapmazsa, birisi ya polisi ya da ellerinde ağlarla onu akıl hastanesine götürecek adamları çağıracaktı. Şu anda kadın doğruca marketin içindeki ankesörlü telefona gidiyor bile olabilirdi.

Ralph kafasına yerleşen sanrıdan nasıl kurtulabileceğini düşünüyordu ki bunun gerçekleşmiş olduğunu anladı. Güzel genç anneye ne kadar berbat göründüğünü düşünmeye başladığı sırada o muhteşem parlaklık ortadan kayboluvermişti. Gün, o yarı şeffaf, her yere nüfuz eden parıltıdan uzak, eski aydınlık pastırma yazı parlaklığına dönmüştü. Pazar yerinin otoparkına girip çıkan insanlar yine normal insanlar olmuştu: ışıktan haleler yok, balon ipleri yok, havai fişekler yok. Dükkândan alışveriş yapmak, son yaz tatiline ait fotoğraflarını Photo-Mat'dan almak, Wyzer'la oturdukları restoran – kafeterya arası dükkândan hazır kahve satın almak üzere yolda gezinen normal insanlar. Hatta bazıları bir kutu prezervatif ya da Tanrı korusun, bir uyku ilacı almak için, gizlice Rite Aid'e giriyor bile olabilirlerdi.

Her zamanki gibi Derryliler günlük sıradan işlerini yapmak üzere ortalıkta dolaşıyorlardı.

Ralph tuttuğu nefesini yavaşça dışarı verdi ve sakinleşmeye çalıştı. Sükûnet geri geldi ama umduğu gibi hızlı değil. Delilikten kıl payı kurtulmuş olma duygusu yoktu. Ama yine de böylesi parlak ve muhteşem bir dünyada ruh sağlığını tehlikeye atmadan uzun süre yaşayamayacağını çok iyi anlamıştı; saatler süren bir orgazm gibi olurdu bu. Dehalar ve büyük sanatçılar nesneleri böyle görüyor olabilirlerdi ama bu ona göre değildi; çok fazla elektrik akımı kısa sürede sigortalarını attırırdı ve ellerinde ağları olan adamlar üstüne çullandığında, onlarla gitmeye dünden razı olurdu.

Şu an hissettiği şey en basit deyimle duygusal bir iç rahatlaması değil, çok gençken seks yaptıktan sonra hissettiği bir çeşit hoş melankoliydi. Bu melankoli derin değildi ancak geniş bir alana yayılıyordu, bedenini ve aklını geri çekilen bir selin bıraktığı zengin topraklardan oluşan bir mil tabakasının kaplaması gibi. Bir daha İsa'yla karşı karşıya gelmek gibi insanı böyle uyaran, canlandıran kutsal bir şey görüp göremeyeceğini merak etti. Şansının oldukça yüksek olduğunu düşündü... en azından bir ay sonraya kadar, James Roy Hong, ona iğnelerini saplamaya başlayana kadar veya Anthony Forbes altın saatini gözlerinin önünde sallayıp "u... yu... maya... başla... dığını" söyleyene kadar. Ne Hong'un ne de Forbes'in uykusuzluğunu tedavi etmeyi başarmasının imkânı yoktu ama onlardan biri başarırsa, ilk güzel uykudan sonra ışıktan haleleri ve balon iplerini artık görmeyeceğini düşündü. Ve sakin bir iki ay geçirdikten sonra büyük bir olasılıkla bunların ne olduğunu bile unutacaktı. Bildiği kadarıyla sadece bu, bir melankoliye kapılması için son derece iyi bir nedendi.

Yola koyulsan iyi olur, dostum – eğer yeni dostun eczanenin penceresinden bakar da senin hâlâ burada bir ahmak gibi dikildiğini görürse, ellerinde ağlar olan adamları o çağıracak.

"Dr. Litchfield'i çağırması daha muhtemel," diye mırıldandı Ralph ve park yerinden Harris Bulvarı'na doğru geçti.

5

Başını Lois'in ön kapısına uzatıp seslendi, "Hey! Kimse yok mu?"

"İçeri gelsene, Ralph!" diye karşılık verdi Lois. "Biz oturma odasındayız."

Ralph, Lois Chasse'in Red Apple'ın bir iki blok aşağısındaki küçük evinin Tolkien'in hikâyelerindeki sevimli ufak yaratıkların yuvasına benzer bir yer olduğunu düşünürdü – derli toplu ve kalabalık, biraz fazla karanlık belki ama tertemiz. Minik oturma odasının tüm duvarları Lois'in yakınlarının fotoğraflarıyla doluydu. Televizyonun üstünde, onur yerini Lois'in daima "Bay Chasse" diye bahsettiği kocasının renkli stüdyo fotoğrafı almıştı.

McGovern, dizlerinin üstünde duran peynirli makarna tabağıyla sedirde öne eğilmiş oturuyordu. Televizyon açıktı ve ekranda çarkıfelek büyük ikramiye için çatırdayarak dönüyordu.

"*Biz* oturma odasındayız demekle ne demek istedi?" diye sordu Ralph. Ancak McGovern yanıtlayamadan, Lois elinde duman tüten bir tabakla içeri girdi.

"İşte," dedi. "Otur ve ye. Simone'la konuştum ve muhtemelen *Öğle Haberleri*'nde verileceğini söyledi."

"Lois, bunu yapmak zorunda değildin," dedi Ralph. Yemeği kastetmişti, ama midesi, soğan ve peynir kokusunu alır almaz bu kibarlığa şiddetle itiraz etti. Rakun paltosu içindeki bir adamın ve sanki "*gülelim eğlenelim haz alalım dünyadan*" dercesine bakan bir kadının fotoğraflarının arasında duran duvar saatine baktı ve on ikiyi beş geçtiğini görünce hayretler içinde kaldı.

"Fazla bir şey yapmadım yalnızca kalan yemeği mikrodalga fırına attım," dedi. "Bir gün, Ralph, senin için özel olarak bir yemek yapacağım. Şimdi otur."

"Şapkamın üstüne değil ama," dedi McGovern, büyük ikramiye için dönen çarkıfelekten gözünü ayırmadan. Fötr şapkasını sedirden alıp uzaklaştırdı, hemen yanında yere bıraktı ve tabağındaki yemeğine döndü. "Eline sağlık, Lois."

"Teşekkürler." Barbados'a gezi ve yeni bir araba kazanan yarışmacılardan birini izlemek için duraksadı ve sonra hızla mutfağa gitti. Sevinç çığlıkları atan yarışmacı yavaş yavaş ekrandan silindi ve yerini buruşuk pijamalar içinde yatakta sağa sola dönen bir adam aldı. Adam doğruldu ve komidinin üstündeki saate baktı. Sabah 3:18'i gösteriyordu saat.

Ralph'e artık çok aşina bir vakit.

"Uyuyamıyor musunuz?" diye sordu bir ses sempatik bir şekilde. "Geceler boyunca uyanık yatmaktan bıktınız mı? Küçük, parlayan bir uyku hapı, uyuyamayan adamın yatak odası penceresinden ışıldayarak girdi. Bu reklamdaki hap Ralph'e dünyanın en küçük uçan dairesi gibi göründü ve mavi oluşuna hiç şaşırmadı.

Ralph, McGovern'ın yanına oturdu. Her iki adam da son derece zayıf oldukları halde (Bill için zayıf yerine iskelet demek daha doğru olurdu), sedirin çoğunu kaplamışlardı.

Lois elinde kendi tabağıyla gelip pencerenin yanındaki sallanan koltuğa oturdu. Çarkıfeleğin sona erdiğini gösteren yapay stüdyo alkışı ve müziğin bitmesinin ardından, bir kadın spikerin sesi duyuldu, "Ben Lisette Benson. *Öğle Haberleri*'nden özetler: Ünlü kadın hakları savunucusunun Derry'de konuşmayı kabul etmesi, yerel dispanserde protesto gösterisine neden oldu, gösteri altı kişinin tutuklanmasıyla

sonuçlandı. Ayrıca Chris Altoberg'den hava durumunu ve Bob McClanahan'dan spor haberlerini dinleyeceksiniz. Bizden ayrılmayın."

Ralph çatalına aldığı peynirli makarnayı ağzına götürdü, başını çevirip baktığında Lois'in kendisini izlediğini gördü. "Beğendin mi?" diye sordu Lois.

"Harika," dedi ve gerçekten de öyleydi ama o anda, konserveden doğruca servis yapılan yapılan soğuk bir spagettiyi de aynı şekilde güzel bulabileceğini düşündü. Kurtlar gibi açtı. Gördüğü halelerin ona çok kalori kaybettirdiği açıktı.

"Olan biten, özetle şöyle," dedi McGovern, öğle yemeğinin son kırıntılarını da ağzına atıp tabağı şapkasının yanına koyarak. "Yaklaşık on sekiz kişi bu sabah, insanların işe gittiği saat olan sekiz buçukta Kadın Sığınma Evi'nin önünde toplandı. Lois'in arkadaşı Simon, onların kendilerini Yaşam Hakkı Dostları diye adlandırdıklarını ama ana grubun daha çok Günlük Geçim Derdi adıyla anıldıklarını söylüyor. İçlerinden birinin Charles Pickering olduğunu söyledi, yani geçen yılki toplantıya yangın bombası atmak üzereyken yakalanan herif. Simone'un kuzeni, polisin yalnızca dört kişiyi tutukladığını söyledi. Sayıyı eksik söylemişe benziyor."

"Ed gerçekten onlarla birlikte miydi?" diye sordu Ralph.

"Evet," dedi Lois, "ve o da tutuklandı. En azından kimseye göz yaşartıcı bomba atılmadı. Bu yalnızca bir söylentiydi. Hiç kimse yaralanmadı."

"Bu seferlik," diye ekledi McGovern ümitsizce.

Ekranda Öğle Haberleri logosu Lois'in küçük televizyonunda belirdi ve bu görüntü yavaşça kaybolarak yerini Lisette Benson'a bıraktı. "İyi günler," dedi Benson. "Bu güzel sonbahar gününde haberleri sunuyoruz. Ünlü yazar, muhalif ve kadın hakları savunucusu Susan Day gelecek ay Derry Halk Merkezi'nde konuşma yapmayı kabul etti. Susan Day'in konuşma yapacağının ilan edilmesi Kadın Sığınma Evi önünde bir gösteri yapılmasına neden oldu, Derry Kadın Sorunları Merkezi ve kürtaj kliniği olarak faaliyet gösteren..."

"İşte yine şu kürtaj kliniği meselesine başladılar!" diye bağırdı McGovern. "Tanrı aşkına!"

"Sus!" dedi Lois, her zamanki mırıldanmasıyla değil de buyurucu bir ses tonuyla. McGovern ona şaşkın bir ifadeyle baktı ve sustu.

"... John Kirkland ilk haberle Kadın Sığınma Evi'nde," diyerek bitiriyordu Lisette Benson ve ekranda alçak, uzun, tuğla bir binanın dışında haber duruşunu almış muhabirin görüntüsü belirdi. Ekranın al-

tında haberin CANLI olarak verildiğini bildiren bir yazı vardı. Kadın Sığınma Evi'nin yan tarafında bir dizi pencere görülüyordu. İkisi kırılmıştı ve birçoğuna da kan gibi görünen kırmızı bir şey bulaşmıştı. Muhabir ile bina arasına sarı polis şeridi çekilmişti; üç üniformalı Derry polisi ve sivil giyimli biri binanın uzak bir köşesinde bir arada duruyordu. Ralph, aralarında komiser John Leydecker'i de görünce şaşırmadı.

"Kendilerine Yaşam Hakkı Dostları diyorlar, ve bu sabahki gösterinin örgütlenmiş bir girişim olmadığını – yurt çapındaki kürtaj aleyhtarı radikal grupların yandaşlarının 'Amerikanın Bir Numaralı Bebek Katili' dedikleri kadın eylemci Susan Day'in gelecek ay Halk Merkezi'nde konuşmak üzere geleceği haberinin duyulması üzerine oluşan öfkenin kendiliğinden patlak vermesi olduğunu iddia ediyorlar. Ancak en azından bir Derryli polis memuru bu iddianın doğru olmadığını düşünüyor."

Yüzündeki mikrofona teslim olmuş gibi görünen Leydecker'in yakın çekimiyle başlayan Kirkland'in röportajı banttan veriliyordu.

"Burada kendiliğinden patlak veren bir şey yok," dedi Leydecker. "Bir sürü hazırlığın yapıldığı açık. Büyük bir olasılıkla, bir haftadır bu gösteri için hazırlanıp Susan Day'in buraya gelip konuşma yapacağı haberinin gazetelerde çıkmasını beklediler – ki bu sabah çıktı."

Şimdi hem Kirkland'ı hem de Leydecker'i alıyordu. Kirkland, Leydecker'e en etkileyici, haber muhabiri bakışıyla bakıyordu. " 'Bir sürü hazırlık' derken ne demek istiyorsunuz?" diye sordu.

"Taşıdıkları pankartların bir çoğunda Susan Day'in adı vardı. Ayrıca, bu pankartlar bir düzineden fazlaydı."

Leydecker'in röportaj yapılan polis maskesinin altından, şaşırtıcı bir insani duygu kaçmıştı. Ralph bunun tiksinti olduğunu düşündü. Leydecker, büyükçe bir delil torbasını kaldırdı ve Ralph ürkerek bir an, içindeki şeyin paramparça, kanlar içinde bir bebek olduğunu sandı. Sonra kırmızı renk veren şey her neyse, delil torbasındaki vücudun oyuncak bir bebeğe ait olduğunu anladı.

"Bunları buraya gelirken yolda rastgeldikleri bir oyuncakçıdan satın almadılar," dedi Leydecker TV muhabirine. "Bunu size garanti ederim."

Sonraki kare, kırılmış ve kırmızı boyayla boyanmış pencerelerin yakın çekimiydi. Kamera ağır ağır pencerelere yakın plan çekime geçti. Pencereler tıpkı kana bulanmış gibiydi, ve peynirli makarnasının son bir iki lokmasını yemek Ralph'in içinden gelmedi.

"Göstericiler, yumuşak bedenlerine, polisin kırmızı gıda boyası ve bu renk bir şurubun karışımı sandığı bir şey şırınga edilmiş oyuncak bebeklerle geldiler," dedi Kirkland. "Susan Day aleyhtarı sloganlar atarken binanın yan tarafına bebekleri fırlattılar. Pencerelerin ikisi kırıldı ama büyük bir hasar yok."

Kamera büyük bir kısmı kırılmış pencerenin bir kanadı üstüne odaklanarak durdu.

"Oyuncak bebeklerin çoğu, bombardımana tanık olan memurları fena halde ürkütecek şekilde kana benzeyen bir maddeyi etrafa saçarak parçalandı," diyordu Kirkland.

Kırmızı boyaya bulanmış pencere görüntüsünün yerini pantolon ve süveteriyle kumral saçlı güzel bir kadın aldı.

"Ooo, bak, bu Barbie!" diye bağırdı Lois. "Aman tanrım, umarım Simone seyrediyordur! Arasam..."

Sus deme sırası McGovern'daydı şimdi.

"Çok korktum," dedi Barbara Richards, Kirkland'e. "Önce gerçekten bir şekilde bir yerlerden elde ettikleri ölü bebekleri veya ceninleri fırlattıklarını sandım. Dr. Harper koşup onların yalnızca oyuncak bebek olduğunu söyledikten sonra bile hâlâ emin değildim."

"Slogan atıyorlardı dediniz?" diye sordu Kirkland.

"Evet. En net olarak duyduğum 'Ölüm Meleğini Derry'den Uzak Tutun sloganıydı."

Haber, şimdi yeniden Kirkland'in ayakta durduğu canlı yayına geçti. "Göstericiler bu sabah saat dokuz gibi Kadın Sığınma Evi'nden anacaddedeki Derry Polis Merkezi'ne götürüldüler. On ikisi sorguya çekilip serbest bırakıldı, diğer altısı etrafa zarar vermekten, hafif suçlu olarak tutuklandılar. Öyle geliyor ki Derry'nin kürtaja ilişkin devam eden savaşında bir kez daha ok yaydan çıktı. Ben John Kirkland, Kanal Dört haberler."

"Bir kez daha ok yaydan çıktı ha..." dedi McGovern ve ellerini yukarı kaldırıp yenilgiyi kabul etti.

Spiker Lisette Benson yeniden ekranda göründü. "Şimdi, bu sabahki gösteride tutuklanan ve kendilerine Yaşam Hakkı Dostları diyen iki kişiyle yaklaşık bir saat önce görüşen Anne Rivers'ı izliyoruz."

Anne Rivers, anacaddedeki polis karakolunun basamaklarında, bir tarafında Ed Deepneau, diğer tarafında uzun boylu, keçi sakallı, soluk yüzlü biriyle duruyordu. Ed, İskoç kumaşı ceketi ve denizci pantolonuyla çok şık ve yakışıklı görünüyordu. Keçi sakallı uzun

boylu adam, yalnızca liberal birinin hayalinde "Maine Proleteryası" olarak gözünün önüne getirebileceği biri gibi giyinmişti: eski bir kot, soluk bir mavi iş penyesi, kırmızı, geniş pantolon askıları. Ralph şıp diye kim olduğunu çıkardı. İkinci El Eşya, İkinci El Giysiler dükkânının sahibi Dan Dalton'du bu. Ralph onu son olarak gördüğünde, dükkân vitrininde asılı duran gitarlar ve kuş kafesi arkasında durmuş *Senin ne düşündüğünü kim takar* anlamında Ham Davenport'a elini sallıyordu.

Ama elbette Ralph'in gözleri yeniden Ed'e yöneldi, şık ve her zamankinden daha fazla süslenmiş olan Ed'e.

McGovern'ın da aynı şeyleri hissettiği belliydi. "Tanrım, bunun bizim Ed'le aynı adam olduğuna inanamıyorum," diye mırıldandı.

"Lisette," diyordu güzel sarışın muhabir. "Yanımda Edward Deepneau ve Daniel Dalton var, her ikisi de Derryli ve de bu sabahki gösteri sırasında tutuklandı. Bu doğru mu beyler? Tutuklandınız mı?"

Başlarıyla onayladılar; Ed, en sade alaylı göz kırpmasıyla, Dalton, haşin, dudak büker kararlılıkla. Dalton'un bakışlarını Anne Rivers'ın üstüne dikmişti. Sanki daha önce Anne Rivers'ı başı öne eğik şekilde bir kürtaj kliniğine giderken görüp görmediğini hatırlamaya çalışır gibiydi. En azından Ralph'e böyle gelmişti.

"Kefaletle mi serbest bırakıldınız?"

"Kendi kefaletimizi kendimiz ödedik," diye yanıtladı Ed. "Suçlamalar önemsiz düzeydeydi. Kimseyi incitmek istemedik ve sonuçta da kimse incinmedi zaten."

"Tutuklandık çünkü bu şehirdeki içinde tanrı korkusu kalmamış kokuşmuş iktidar sistemi ibret olsun diye bizi cezalandırmak istedi," dedi Dalton. Ralph, Ed'in yüzünün bir an için kasıldığını hissetti. Sanki *yine başladı* demiş gibi.

Anne Rivers mikrofonu yeniden Ed'e uzattı.

"Buradaki asıl sorun felsefi değil, pratikte olan bir şey," dedi. "Kadın Sığınma Evi'ne koşan insanlar danışmanlık hizmetleri, terapi hizmetleri, göğüs kanseri için ücretsiz, erken teşhis testleri ve diğer benzeri hayranlık uyandıran işlevleri düşünüyorlar. Ama buranın başka bir özelliği daha var. Kadın Sığınma Evi'nden oluk gibi kan akıyor..."

"Masum çocukların kanı!" diye bağırdı Dalton. Gözleri, uzun zayıf yüzünde parladı ve Ralph can sıkıcı bir şeyin farkına vardı: Doğu Maine eyaletinin her yerinde insanlar bunu izliyordu ve kırmızı pantolon askılı Dalton'un bir çılgın olduğu sonucuna varırken, Ed'in

son derece mütevazı, mantıklı bir adam olduğunu düşüneceklerdi. Durum neredeyse komikti.

Ed, yeniden konuşmaya başlamadan önce, sanki Dalton'a bir saygı ifadesi olarak, biraz duraladı.

"Kadın Sığınma Evi'ndeki katliam neredeyse sekiz yıldır devam ediyor," dedi Ed. "Birçok insan – özellikle Kadın Sığınma Evi'nin yöneticisi Dr. Roberta Harper gibi radikal feministler – bunu 'erken çözüm' gibi sözlerle allayıp pullamak istiyor ama bahsettikleri şey kürtajın ta kendisi, sapık bir toplumun kadınlara karşı son tecavüzü."

"Ancak, görüşlerinizi halka anlatma tarzınız kan renginde boyalarla dolu oyuncak bebekleri özel bir kliniğin pencerelerine atmak mı, Bay Deepneau?"

Bir an – yalnızca bir an – Ed'in gözlerindeki sakin ifadenin yerini çok daha sert ve soğuk bir parıltı aldı. İşte o anda Ralph kendisinden elli kilo daha fazla gelen kamyon sürücüsüne saldırmaya hazır Ed Deepneau'yu gördü yine. Ralph seyretmekte olduğu şeyin bir saat kadar önce kaydedilmiş olduğunu unuttu ve neredeyse röportaj yapmakta olduğu adamın evli olduğu kadın kadar güzel olan, ince belli sarışın kadın muhabir için endişelendi. *Dikkatli ol, genç bayan,* diye içinden geçirdi. *Dikkatli ol ve ondan sakın. Çok tehlikeli bir adamın yanında duruyorsun.*

Sonra Ed'in gözlerindeki soğuk parıltı kayboldu ve İskoç kumaştan ceketiyle bir kez daha içindeki sesi dinleyip hapsi boylamış samimi genç adam görünümüne büründü. Şimdi, sinirli bir şekilde dolanan tek kişi, pantolon askısını büyük kırmızı lastik şerit gibi çekiştirerek, sanki piknikte bir iki sandviç arar gibi çaktırmadan etrafa bakınan Dalton'du.

"Bizim yaptığımız şey Almanların otuzlu yıllarda yapamadıklarını yapmak," diyordu Ed. Aynı şeyi defalarca söylemeye zorlanmış bir adam ifadesiyle ve zaten bunu önceden bilenlere nutuk atan birinin sabırlı ses tonuyla konuşuyordu. "Ses çıkarmadan seyirci kaldılar ve altı milyon Yahudi öldü. Bu ülkede de benzeri bir soykırım..."

"Her gün binden fazla bebek," dedi Dalton. Daha önceki tiz ses tonu yok olmuştu. Dehşete kapılmış ve son derece yorgun görünüyordu. "Çoğu, annelerinin karnından parçalar halinde koparılıyor, ölürlerken bile küçük elleri protesto eder şekilde sallanarak."

"Tanrım," dedi McGovern. "Bu hayatımda duyduğum en komik..."

"Sussana, Bill!" dedi Lois.

"... bu gösterinin amacı?" diye Dalton'a soruyordu muhabir Rivers.

"Sizin de bildiğiniz gibi," dedi Dalton, "Şehir Konseyi, Kadın Sığınma Evi'nin nerede ve nasıl çalışacağına izin veren yönetmeliği yeniden inceleme kapsamına almayı kabul etti. Kasımda bu konuyu oylamaya sunup sorunu halledebilirler. Kürtaj hakları savunucuları Konseyin, ölüm makinelerinin dişlilerini durdurabileceğinden korkuyorlar. Bu yüzden, ülkenin, adı en çok kötüye çıkmış kürtaj hakları savunucusu, Susan Day'i, makineyi çalışır halde tutmak için çağırdılar. Güçlerimizi topluyoruz..."

Mikrofon yine Ed'e uzatıldı. "Başka bir protesto gösterisi olacak mı, Bay Deepneau?" diye sordu Rivers ve Ralph birden Rivers'ın onunla mesleki bağlamın dışında kalan bir şekilde ilgilenebileceği düşüncesine kapıldı. Neden olmasın? Ed yakışıklı bir adamdı ve Bayan Rivers onun, Kızıl Kral'ın ve onun Centurionlarının Derry'de Kadın Sığınma Evi'ndeki bebek katilleriyle güçlerini birleştirdiklerine inandığını bilemezdi.

"Bu katliama yol açan yasal düzenleme değiştirilene kadar protestolar sürecek," diye yanıtladı Ed. "Ve bizler önümüzdeki yüzyılın tarih kitaplarının, tarihimizin bu karanlık dönemi boyunca bazı Amerikalıların Naziler kadar kötü olduğunu yazacağını umut ediyoruz."

"*Şiddetli* protesto gösterileri mi yapacaksınız?"

"Şiddet bizim karşısında olduğumuz şey." İkisi şimdi göz göze gelmişlerdi ve Ralph, Anne Rivers'ın, Carolyn'nın deyimiyle kuyruk sallama denen şeyi yaptığını düşündü. Dan Dalton ekranın bir köşesinde neredeyse unutulmuş bir halde dikilip duruyordu.

"Ve önümüzdeki ay Susan Day Derry'ye geldiği zaman onun güvencede olacağını garanti edebilir misiniz?"

Ed gülümsedi, ve Ralph, Ed'in bir aydan daha kısa bir süre önce sıcak bir ağustos gününde elini Ralph'in omzuna atmış, yüzüne soluyarak "*Ceninleri Newport'ta yakıyorlar,*" dediğini hatırlayarak ürperdi.

"Binlerce çocuğun, annelerinin karnından, sanayi tipi vakum temizleyicilerin tıpta kullanılan benzeri bir şeyle emildiği bir ülkede, hiç kimsenin hiçbir şeyi garanti edebileceğine inanmıyorum," diye yanıtladı Ed.

Anne Rivers, sanki başka bir soru daha sorup sormak istemediğini (belki de Ed'in telefon numarasını) düşünür gibi bir süre kararsız

bir şekilde baktı, sonra kameraya döndü. "Ben Anne Rivers, Derry Polis Merkezi," diyerek röportajı bitirdi.

Lisette Benson yeniden ekranda göründü ve şaşkın dudak büküşündeki ifade Ralph'e röportaj yapan kadın muhabirle Ed arasındaki çekimi hisseden tek kişinin kendisi olmadığını düşündürdü. "Bu konuyla ilgili gelişmeleri gün boyunca izleyeceğiz," dedi Benson. "Son gelişmeleri öğrenmek için saat altıda görüşelim. Vali Greta Powers kokain kullandığına dair iddialara Augusta'da yanıt verdi..."

Lois ayağa kalktı ve televizyonu kapadı. Bir süre öylece, kararan ekranı izledi, sonra derin bir iç çekip oturdu. "Yaban mersini kompostom var," dedi, "ama bütün bunları izledikten sonra bir şeyler yiyecek haliniz kaldı mı?

İkisi de başını olumsuz biçimde salladı. McGovern, Ralph'e baktı ve "Korkunçtu," dedi.

Ralph da başıyla onu onayladı. Ed'in su fıskıyesinin oluşturduğu gökkuşağı içinden yumruğuyla diğer avucunun içine vurarak volta atışını düşünmeye devam etti...

"Onu nasıl olur da kefaletle serbest bırakıp sonra da normal biriymiş gibi haberlerde onunla röportaj yapabildiler?" diye sordu Lois kızgınlıkla. "Zavallı Helen'e yaptıklarından sonra? Tanrım, şu Anne Rivers onu eve yemeğe davet etmeye can atıyormuş gibi görünüyordu!"

"Veya onu yatağa atmaya," dedi Ralph inceden inceye alay ederek.

"Karısını dövmesi suçuyla bugün olup bitenler bütünüyle farklı meseleler," dedi McGovern, "şu parayla tutulan kaypak avukat veya avukatların, sorunu bu şekilde gündeme getireceklerine bahse girerim."

"Karısını dövmüş olması zaten yalnızca hafif suç kapsamına giriyor," diye Lois'e anımsattı Ralph.

"Birini dövmek nasıl hafif bir suç kapsamında olabilir?" diye sordu Lois. "Kusura bakmayın ama işin bu kısmını hiç anlayamıyorum."

"Dövdüğün kişi eğer karınsa hafif suç kapsamında kabul ediliyor," dedi McGovern, alayla kaşını kaldırarak. "İşte Amerikan adaleti Lois."

Lois huzursuzca parmaklarını çıtlattı, Bay Chasse'in resmini televizyonun üstünden aldı, bir süre baktı ve sonra yerine bırakıp parmaklarını çıtlatmaya devam etti. "Bu işin adaletle ilgili yanı sadece bir yere kadar ve ben bu adalet sisteminin yasalarından hiçbir şey anlamadığımı herkesin ortasında itiraf edecek ilk kişi olmaya razıyım.

Ama sorun sadece bu değil, birisi onlara Ed'in deli olduğunu anlatmalı. Karısını döven, manyağın biri olduğunu."

"Aslında o adamın ne kadar manyak olduğunu sen de bilmiyorsun," dedi Ralph, ve onlara ilk kez, geçen yaz, havaalanında olanları anlattı. Anlatması on dakika kadar sürdü. Bitirdiğinde, ikisi de tek kelime bile etmeden yalnızca faltaşı gibi açılmış gözlerle ona bakakaldılar.

"Neyiniz var?" diye sordu Ralph huzursuz bir şekilde. "Bana inanmıyor musunuz? Uydurduğumu mu düşünüyorsunuz?"

"Elbette inanıyorum," dedi Lois. "Yalnızca... şey... biraz afalladım. Ve dehşete kapıldım."

"Ralph, sanırım bu hikâyeyi John Leydecker'e anlatmalısın," dedi McGovern. "Bunları öğrendikten sonra çok fazla bir şey yapabileceğini sanmıyorum ama Ed'in yeni oyun arkadaşlarını göz önüne alınca, sanırım haberdar olması gereken bir şey bu."

Ralph, McGovern'ın söylediklerini dikkatlice düşündü, sonra başıyla onaylayıp ayağa kalktı. "Bunun için bugün en uygun zaman," dedi. "Gelmek ister misin, Lois?"

Lois biraz düşündü ve sonra başını hayır dercesine salladı. "Çok yorgunum," dedi. "Sanırım bir süre dinleneceğim. Belki biraz kestiririm."

"Sen uyu," dedi Ralph. "Bitkin görünüyorsun. Bizi ağırladığın için teşekkürler." Aniden eğilip onu dudağının köşesinden öptü. Lois başını kaldırıp ona şaşkın bir minnetle baktı.

6

Ralph, altı saat kadar sonra, Lisette Benson akşam haberlerini bitirip sözü spor haberleri sunucusuna bıraktığında, televizyonunu kapattı. Kadın Sığınma Evi'nin önündeki protesto gösterisi ikinci haber olmuştu – akşam haberlerinin en önemli bölümünü Vali Greta Powers'ın okuldan mezun olduğunda kokain kullandığına ilişkin iddialar oluşturuyordu – ve Dan Dalton'un şimdi Yaşam Hakkı Dostları'nın lideri olarak ilan edilmesi dışında yeni bir şey yoktu. Ralph onun için *figüran* kelimesinin daha uygun düşeceğini düşündü. Olayların gerçek sorumlusu Ed değil miydi? Öyle değilse bile, Ralph, çok geçmeden Ed'in başının altından çıkacak bir şeylerin patlak verece-

ğini tahmin etti – en geç yılbaşına kadar. Asıl merak ettiği şey ise, Ed'in patronlarının onun Derry yolundaki hukuki maceraları hakkında ne düşündüğüydü. Ralph, bugün olanların onları geçen ayki karısını dövme suçundan çok daha fazla rahatsız edeceğini düşünüyordu; daha geçenlerde Hawking Laboratuarları'nın yakında ülkenin güneydoğusundaki – cenin derisiyle araştırma yapacak olan – beşinci araştırma merkezi olacağını okumuştu. Muhtemelen yanlarında çalışan araştırmacı kimyagerlerden birinin içi yalancı kan rengi boyalarla dolu oyuncak bebekleri kürtaj kliniğine atmaktan tutuklanmasına alkış tutmayacaklardı. Ve onun gerçekten ne kadar manyak olduğunu bir bilselerdi...

Onlara bunu kim söyleyecek, Ralph? Sen mi?

Hayır. Bu kendisini aşan bir şeydi, en azından şimdilik. Geçen yazki olay hakkında John Leydecker ile konuşmak üzere McGovern'le polis merkezine gitmek gibi bir şey değildi bu, tam tersine Ed'i patronlarına şikayet etmek Ralph'e bir zalimlik gibi geldi. Tıpkı sırf görüşlerini paylaşmadığın için bir kadının resminin yanına BU KANCIĞI ÖLDÜRÜN yazmak kadar zalimce bir şey.

Bu palavra, biliyorsun.

"Hiçbir şey bildiğim falan yok," dedi, kalkıp pencerenin yanına giderek. "Hiçbir şey bilemeyecek kadar *yorgunum.* Ama orada durmuş, sokağın karşısında elinde altılı bira paketiyle Red Apple'dan dışarı çıkan iki adama bakarken, birden içini üperten bir şey hatırladı.

Bu sabah, Rite Aid'den dışarı çıkarken ışık halelerinin içine gömüldüğünde – ve bilincin bir başka boyutuna adım attığı düşüncesine kendini iyice kaptırdığında – defalarca buna inanmamasını, tadını çıkarması gerektiğini tekrarlamıştı kendi kendine; bu çok önemli ayrımı yapmayı başaramadığı takdirde, sonunda büyük bir ihtimalle kendisini Ed Deepneau ile aynı kefede bulacaktı. Bu düşünce, Ralph'e Ed'in söylediği bir şeyi tam hatırlatacaktı ki, park yerinde gördüğü haleler, onun dikkatini dağıtmıştı. Şimdi ise Ralph hatırlamaya çalıştığı şeyi bulmuştu: Ed de ışık haleleri gördüğü konusunda bir şey söylememiş miydi?

Hayır – ışık haleleri demek *istemiş olabilir ama aslında kullandığı kelime* renklerdi. *Bundan kesinlikle eminim. Her yerde, hatta çatılarda bebek cesetleri gördüğünden bahsettikten hemen sonraydı. Şöyle demişti...*

Ralph karşı kaldırımdaki iki adamın eski bir minibüse binmelerini izledi ve Ed'in kullandığı kelimeleri asla hatırlayamayacağını dü-

şündü; çok yorgundu. Sonra, minibüs ardında o öğle vakti fırının kamyonetinin egzoz borusundan çıkarken gördüğü parlak kestane rengi şeyi hatırlatan egzozdan bir duman bulutu bırakarak uzaklaşırken, aklına başka bir şey geldi ve bir türlü hatırlayamadığı o şey birden zihninde canlandı.

"Bazen dünyanın renklerle dolduğunu söyledi," dedi yüksek sesle boş apartman dairesine, "ama renklerin bir yerden sonra siyaha dönmeye başladıklarını. *Sanırım* böyledi."

Yaklaşmıştı ama hepsi bu muydu? Ralph Ed'in hikâyesinde en azından bir iki şey daha olduğunu düşündü ama ne olduğunu hatırlayamıyordu. Önemi var mıydı? Beyninde zonklayan bir şey çok önemli olduğunu söylüyordu – içindeki ürperti giderek yayıldı.

Hemen ardından, telefon çaldı. Ralph döndü ve telefonun koyu kırmızı, burundan akan kan rengi gibi, sanki,

(dövüşen horozların ibiğinin renginde)

bir ışığın içinde, durduğunu gördü.

Yo, diye sızlandı içinden bir ses. *Yoo, hayır, Ralph, yine başlama . . .*

Telefon her çalışında, ışık daha da parlaklaştı. Bir diğer çalıştan önceki kısa duraklamalarda ise giderek parıltı koyulaşıyordu. İçinde telefon olan hayalet gibi bir kalbe bakmak gibiydi bu.

Ralph gözlerini sımsıkı yumdu ve yeniden açtığında telefonun etrafındaki kırmızı parıltı halesi kaybolmuştu.

Hayır, artık bunu göremezsin. Emin değilim ama onu isteyerek uzaklaştırmış olmalısın. Berrak bir rüyadaki bir şey gibi.

Odanın öteki ucundaki telefona doğru giderken, kendi kendine – kesinlikle – bu fikrin ışıktan haleler görmek kadar delicesine bir şey olduğunu söyledi. Ama değildi, öyle olmadığını biliyordu. Çünkü eğer sadece delicesine bir şey olsaydı, nasıl olmuştu da kırmızı ışık halesine bir bakışta, arayanın Ed Deepneau olduğundan emin olabilmişti?

Bu saçmalık, Ralph. Onun Ed Deepneau olduğunu düşünüyorsun çünkü aklında Ed var . . . ve çünkü öyle yorgunsun ki saçmalamaya başladın. Durma, ahizeyi kaldır, göreceksin. Karşında seni kimin aradığını gösteren hayalet gibi bir kalp yok, aslında karşında seni kimin aradığını gösteren bir telefon da yok. Muhtemelen sana abonelik satmak isteyen adamın biri veya son zamanlarda neden gelmediğini merak eden kan bankasındaki görevli kadındır.

Ama öyle olmadığını biliyordu.

Ralph, ahizeyi kaldırıp "Alo?" dedi.

7

Yanıt yok. Ama hattın öbür ucunda *birisi* vardı; onun soluğunu duyuyordu.

"Alo?" diye seslendi yeniden.

Hâlâ yanıt yoktu ve tam *şimdi kapatıyorum* demek üzereyken Ed Deepneau'nun sesi duyuldu. "O düşük çeneni tutman için aramıştım. Çeneni tutmazsan başın belaya girecek" dedi.

İçindeki ürperme duygusu artık bütün vücudunu sarmış, her tarafını buz kesmişti.

"Alo, Ed. Bugün seni televizyondaki haberlerde gördüm." O sırada aklına gelen tek şeydi bu. Eli tutmaktan çok mengene gibi sıkıyordu ahizeyi.

"Şimdi bunları boşver, eski dostum. Dikkatle dinle. Beni geçen ay tutuklayan şişman komiser ziyarete geldi – Leydecker. Aslında daha henüz gitti."

Ralph'in üstüne bir ağırlık çöktü ama korktuğu kadar değil. Eninde sonunda, Leydecker'in Ed'i görmeye gideceğini biliyordu. Bu o kadar da şaşılacak bir şey değildi. Ralph'in '92 yazında havaalanındaki kavgayla ilgili hikâyesi oldukça ilgisini çekmişti. Gerçekten de çok ilgisini çekmişti.

"Öyle mi?" diye sordu Ralph donuk bir sesle.

"Komiser Leydecker nedense benim birilerinin – veya muhtemelen bir tür doğaüstü varlığın – ceninleri kamyonetlerle şehir dışına götürdüklerini düşündüğüm fikrine kapılmış. Ne kadar matrak, değil mi?"

Ralph, telefon kordonunu huzursuzca çekiştirirken kordondan dışarı ter gibi süzülen soluk, kırmızı ışığı fark ettiğinde, kanepenin yanında ayakta duruyordu. Işık, Ed'in konuşma ritmine bağlı olarak titreşiyordu.

"Orada burada benimle ilgili hikâyeler anlatıyormuşsun, ahbap."

Ralph ses çıkarmadı.

"O kancığa hak ettiği dersi fazlasıyla verdikten sonra polisi aramış olman canımı sıkmadı," dedi Ed. "Bunu... büyükbaba şefkatiyle yapmana veriyorum. Veya senin bu iyiliğinden son derece memnun kalarak, minnetle seninle yatabileceğini de düşünmüş olabilirsin. Tedavülden kalkacak kadar yaşlı sayılmazsın daha. En azından ona bir çimdik atmana ses çıkarmayacağımı düşünmüş olabilirsin."

Ralph hiçbir şey söylemedi.

"Doğru mu, eski dostum?"

Ralph yine hiçbir şey söylemedi.

"Ses çıkarmayarak beni kızdıracağını mı sanıyorsun? Boşuna uğraşma." Ama Ed'in pekâlâ kızgın hatta, zıvanadan çıkmış olduğu anlaşılıyordu. Kendi kafasında kurup; uydurduğu şeylere inanmış, onları tekrarlıyor gibiydi ve Ralph Ed'in hayal ürünü olan şeyleri duymak istemiyordu. "Kızdıramazsın... kızdırmasan iyi olur..."

"Sen Helen'i dövdükten sonra benim polisi aramam canını sıkmadı, ama Leydecker'le bugün yaptığım konuşma canını sıktı. O niye, Ed? Sonunda davranışların hakkında kendini sorgulamaya mı başladın? Ve düşünce tarzın hakkında, belki?"

Sesini çıkarmadan bekleme sırası Ed'deydi. Sonunda sert bir şekilde fısıldadı, "Bu söylediklerimi ciddiye almazsan, Ralph, bu senin için büyük bir hata olur..."

"Oh, seni ciddiye alıyorum," dedi Ralph. "Bugün yaptıklarını gördüm, geçen ay eşine yaptığını gördüm... ve bir yıl önce havaalanında yaptıklarını da görmüştüm. Şimdi bütün bunları polis de biliyor. Ben seni dinledim, Ed, şimdi sen beni dinle. Sen hastasın. Bir tür ruhsal bunalım geçiriyorsun, hayaller görüyorsun..."

"*Senin saçmalıklarını dinlemek zorunda değilim!*" diye neredeyse bağırarak cevap verdi Ed.

"Hayır, değilsin. Kapatabilirsin. Bu senin bileceğin iş eninde sonunda. Ama kapatana kadar zorlamayı sürdüreceğim çünkü seni severdim Ed ve yeniden sevmek istiyorum. Garip hayaller de görsen sonuçta zeki bir adamsın ve sanırım beni anlayabilirsin: Artık Leydecker her şeyi biliyor ve gözü üstünde ol..."

"Renkleri görmeye başladın mı?" diye sordu Ed. Sesi yeniden sakinleşmişti. Aynı anda, telefon telinin etrafındaki kırmızı parıltı da ortadan kalktı.

"Hangi renkleri?" diye sordu Ralph sonunda.

Ed soruyu duymazlıktan geldi. "Beni sevdiğini söyledin. Aslında, ben de seni seviyorum. Seni *hep* sevdim. Bu yüzden sana çok değerli bir tavsiyede bulunacağım. Boyundan büyük işlere kalkışıp derin sulara doğru sürükleniyorsun ve bu sulardaki dip akıntılarında senin *aklının ermeyeceği* şeyler var. Benim deli olduğumu sanıyorsun ama deliliğin ne olduğu hakkında hiçbir şey bilmediğini söylemek istiyorum. En ufak fikrin bile yok. Ama böyle devam edersen olacak, yani

seni ilgilendirmeyen işlere burnunu sokmaya devam edersen. Beni dinlesen iyi edersin."

"Hangi işlere?" diye sordu Ralph. Sakin bir sesle konuşmaya çalışıyordu ama telefon ahizesini parmakları zonklayacak kadar sıkı tutuyordu hâlâ.

"Güçler," diye yanıtladı Ed. "Derry'de bilmek bile isteyemeyeceğin güçler iş başında. Diyelim ki... *varlıklar* var. Henüz onların gözüne ilişmedin, ama benimle uğraşmaya devam edersen, bu olacak. Ve bunun olmasını istemezsin. İnan bana hiç istemezsin."

Güçler. Varlıklar.

"Bütün bunları nasıl öğrendiğimi soruyordun. Beni kimin haberdar ettiğini. Hatırlıyor musun, Ralph?"

"Evet." O da hatırladı. Tam o sırada. Yüzüne büyük şovmenlerin göstermelik sırıtışını takınıp polisleri karşılamaya gitmeden önce, Ed'in ona söylediği son şeydi bu. *O gelip bana... söylediğinden beri renkleri görüyorum. Bunu sonra konuşuruz...*

"Doktor söyledi, küçük kel doktor. Eğer benim işlerime burnunu sokmaya çalışırsan sanırım ona hesap vermek zorunda kalacaksın. Ve o andan itibaren, Tanrı yardımcın olsun."

"Küçük kel doktor demek," dedi Ralph. "Evet, anlıyorum. Önce Kızıl Kral ve Centurionlar, şimdi de küçük kel bir doktor. Sanırım bir sonraki..."

"Benimle dalga geç bakalım, Ralph. Ama benden ve işlerimden uzak dur, duyuyor musun? *Uzak dur.*" Hattın öbür ucundan çıt sesi duyuldu ve Ed telefonu kapadı. Ralph uzun süre elindeki telefona bakakaldı, sonra yavaşça kapadı.

Benden ve işlerimden uzak dur.

Evet, neden olmasın? Uğraşması gereken daha önemli bir sürü işi vardı.

Ralph yavaş yavaş mutfağa gitti, dondurulmuş hazır akşam yemeğini (aslına bakılacak olursa, mezgit filetosunu) fırına attı ve kürtaj protestolarını, parıltılı haleleri, Ed Deepneau'yu ve Kızıl Kral'ı kafasından atmaya çalıştı.

Bunu yapması umduğundan daha kolay oldu.

6. Bölüm

1

Maine eyaletinde hep olduğu gibi, yaz mevsimi neredeyse farkına bile varmadan gelip geçti. Ralph'in erken uyanmaları sürdü. Sonbahar renkleri Harris Bulvarı'ndaki ağaçları bezemeye başladığında, gözlerini her sabah iki on beş gibi açıyordu. Bu çok berbat bir şeydi, ama iple çektiği James Roy Hong ile olan randevusu kendisini bekliyordu ve Joe Wyzer ile ilk tanıştığı gün başına gelen tuhaf havai fişek gösterisi bir daha tekrar etmemişti. Arada bir nesnelerin etrafında titrek ışıklar oluyordu, ama Ralph gözlerine elleriyle sımsıkı bastırıp beşe kadar saydıktan sonra, gözlerini açar açmaz titrek ışıklar kayboluyordu.

Şey... *genellikle* kayboluyorlardı aslında.

Susan Day'in konuşması cuma günüydü, ekimin sekizinde. Eylül ayı sonuna doğru, protestolar ve isteyenlerin kürtaj yaptırma hakkıyla ilgili halk arasındaki tartışmalar sertleşmiş ve giderek her şey Susan Day'in ortaya çıkacağı güne odaklanmaya başlamıştı. Ralph Ed'i birçok kereler televizyon haberlerinde izledi, bazen Don Dalton eşliğinde ama daha çok tek başına, hızlı ve ikna edici bir şekilde, çoğunlukla yalnızca gözlerinde değil, sesinde de hafif alaylı pırıltıyla konuşurken.

İnsanlar ondan hoşlanıyordu ve Yaşam Hakkı Dostları'nı destekleyen Günlük Geçim Derdi gazetesine de çok sayıda abone kazandırdığı açıktı. Etrafa oyuncak bebeklerin atıldığı ve şiddet içeren bir başka gösteri olmamıştı, ama birçok yürüyüş ve karşı yürüyüş yapılmış, sloganlar atılmış, kızgın yumruklar havaya kalkmış, editörlere kızgın mektuplar yazılmıştı. Vaazlarda lanetler okunmuş; öğretmenler ılımlılık ve eğitim istemiş; kendilerini İsa'nın Lezbiyen Bebekleri diye adlandıran yarım düzine genç kadın, ellerinde ELLERİNİZİ VÜCUDUMDAN ÇEKİN yazılı pankartlarla Derry Kilisesinin önünde yürüyüş yapmaktan tutuklanmıştı. İsmi açıklanmayan bir polis memurunun, *Derry News* gazetesinde Susan Day'in nezle ya da baş-

ka bir şeye yakalanarak konuşmasını iptal etmek zorunda kalmasını dilediği sözleri yer aldı.

Ralph, Ed'den başka haber almadı, ancak eylülün yirmi birinde Helen'den, çok sevindirici bir haber veren bir kart aldı: "*Yaşasın; bir iş! Derry Halk Kütüphanesi'nde! Gelecek ay başlıyorum! Yakında görüşürüz – Helen.*"

Ralph kendini, Helen'in, hastaneden kendisini aradığı gece olduğundan bile daha fazla keyifli hissederek, kartı McGovern'a göstermek için alt kata indi ama alt katın kapısı kapalı ve kilitliydi.

Ardından Lois'i aradı... ama Lois de yoktu, büyük bir olasılıkla poker partilerinden birine veya atkı örmek için yün almak üzere şehre gitmişti.

İnsanlarla iyi bir haberi paylaşmak için içiniz içinize sığmayıp da kimseleri bulamayınca insan nasıl hafif kırgın ve dalgın olursa, Ralph de o halde Strawford Parkı'na doğru yürüdü. Ve Bill McGovern'ı de orada beyzbol sahasının yakınındaki bir bankta oturmuş ağlarken buldu.

2

Bill McGovern için ağlıyordu demek abartılı olurdu. Daha çok gözünden yaşlar *süzülüyordu.* McGovern, bir mendili yumruğunda sıkmış, oturduğu yerden beyzbol sahasında küçük oğluyla top oynayan bir anneyi izliyordu.

Elindeki mendili arada bir götürüp gözlerindeki yaşları siliyordu. Carolyn'ın cenazesinde bile McGovern'ın ağladığını hiç görmeyen Ralph, bir süre McGovern'ın yanına gitmek veya geldiği gibi geri dönmek arasında bocalayarak sahanın yakınında dolanıp durdu.

Sonunda cesaretini toplayıp banka doğru yürüdü. "Selam Bill," dedi.

McGovern kafasını kaldırıp, ağlamaktan kızarmış ve yaşlı gözlerinde acı dolu bir ifadeyle Ralph'e baktı. Yeniden gözlerini kuruladı ve gülümsemeye çalıştı. "Selam, Ralph. Beni ağlayıp sızlanırken yakaladın. Kusura bakma."

"Önemi yok," dedi Ralph, yanına oturarak. "Ben de zamanında çok ağladım? Sorun nedir?"

McGovern omuz silkti, sonra yine gözlerini kuruladı. "Çok önemli bir şey değil. Bir çelişkiden dolayı acı çekiyorum, hepsi bu."

"Ne çelişkisi bu böyle?"

"En eski arkadaşlarımdan birinin başına iyi bir şeyler geliyor – beni ilk öğretmenlik işime alan adam. Ölmek üzere."

Ralph şaşırarak kaşlarını çattı ama bir şey söylemedi.

"Akciğer iltihabı var. Kuzeni muhtemelen bugün veya yarın onu hastaneye kaldıracak ve onu suni teneffüs cihazına bağlayacaklar, en azından bir süre için ama kesinlikle ölmek üzere. Öldüğünde bunu kutlayacağım ve sanırım beni kahreden de bundan başka bir şey değil." McGovern duraksadı. "Söylediklerimden tek bir kelime bile anlamadın, değil mi?"

"Anlamadım," dedi Ralph. "Ama önemi yok."

McGovern Ralph'in yüzüne baktı ve güldü. Çıkan ses acı ve gözyaşlarıyla doluydu ama Ralph yine de bunun gerçek kahkaha olduğunu düşündü ve gülümsemeyle karşılık vermeyi denedi.

"Komik bir şey mi söyledim?"

"Hayır," dedi McGovern, ve hafifçe omzuna vurdu. "Sadece yüzüne bakıp – öylesine dürüst ve samimi ki, açık bir kitap gibisin, Ralph – seni ne kadar çok sevdiğimi düşünüyordum. Bazen senin yerinde olmak istediğimi düşünüyorum."

"Sabahın üçünde istemezdin, ama," dedi Ralph sakince.

McGovern iç çekip başıyla onayladı. "Uykusuzluk."

"Çok doğru. Uykusuzluk."

"Güldüğüm için özür dilerim, ama..."

"Özüre gerek yok, Bill."

"... ama bunun bir *hayranlık* kahkahası olduğuna inan lütfen."

"Arkadaşın kim ve ölmesi niçin iyi bir şey?" diye sordu Ralph. McGovern'ın çelişkisinin temelinde yatan şeyin ne olduğu konusunda çoktan bir tahminde bulunmuştu bile; Ralph, Bill'in sandığı kadar da iyi niyetli biri değildi.

"Adı Bob Polhurst ve akciğer iltihabı bile onun için iyi bir haber çünkü 1988 yazından beri Alzheimer hastalığını çekiyor."

Ralph'in tahmin ettiği şey de son safhasına gelmiş böyle bir hastalıktı, aslında aklına gelen ilk şey AIDS olsa da. Bunu tahmin etmiş olmasının McGovern'ı şaşırtıp şaşırtmayacağını merak etti ve bu fikir onu biraz neşelendirdi. Sonra yanındaki adama baktı ve neşelendiği için utandı. İş surat asmaya gelince McGovern'ın en azından yarı profesyonel olduğunu biliyordu ama onun eski arkadaşıyla ilgili ifade ettiği kederin içten olduğunu düşündü.

"Bob, 1948'de Derry Lisesi Tarih Bölümü'nün başına geldiğinde

daha yirmi beşinde bile değildi, 1981 veya 1982'ye kadar bu görevi sürdürdü. Çok iyi bir öğretmendi, yeteneğini gizleyen, hani taşrada eşine az rastlanır şu inanılmaz derecede zeki insanlardan biri. Sonunda bir bölümün başına getirilir ve sadece hayır demeyi bilmedikleri için müfredat dışı bir sürü gereksiz işi üstlenmek zorunda kalırlar. Bob da hayır demeyi bilmeyenlerdendi elbet."

Beyzbol sahasındaki anne şimdi çocuğuyla yanlarından geçerek çok yakında sezon biteceği için kapanmak üzere olan küçük büfeye doğru gidiyordu. Ralph çocuğun yüzünde olağanüstü bir şeffaflık ve – onun başının çevresinde dönen ve küçük hayat dolu yüzünde sakin dalgalar halinde hareket eden gülpembemsi halenin süslediği – bir güzellik gördü.

"Eve gidebilir miyiz, anne?" diye sordu. "Oyun hamurumla oynamak istiyorum."

"Önce gidip bir şeyler yiyelim, koca adam, tamam mı? Anneciğinin karnı acıktı."

"Tamam."

Çocuğun burun köprüsünde çengel biçiminde bir yara vardı, ve burada pembemsi halenin parıltısı kızıla çalıyordu.

Sekiz aylıkken beşiğinden düşmüş, diye içinden geçirdi Ralph. *Anasının tavana astığı dans eden kâğıttan kelebeklere uzanırken. Kadın içeri koşarak girip çocuğun yüzündeki kanı gördüğünde dehşete kapılmış; küçük oğlunun öldüğünü sanmıştı. Çocuğun adı Patrick. Annesi ona Pat diyor. Ona büyükbabasının adını koymuşlar ve...*

Gözlerini bir süre sımsıkı yumdu. Midesi ağzına gelmişti ve kusmak üzere olduğunu anladı.

"Ralph?" diye sordu McGovern. "İyi misin?"

Gözlerini açtı. Haleler yoktu, ne pembe renklisi ne de başka türlüsü; soğuk bir şeyler içmek için büfeye doğru ilerleyen bir anne ve oğlundan başka bir şey kalmamıştı. Üstelik Ralph'in, Pat'ın annesinin onu eve götürmek istemediğini, çünkü kocasının altı ay ağzına içki koymadıktan sonra yine içmeye başladığını ve adamın içtiğinde kötü birisi olduğunu anlayabilmesinin hiçbir şekilde olanağı yoktu...

Kes şunu, Tanrı aşkına kes şunu.

"İyiyim," dedi McGovern'a. "Gözüme toz kaçtı hepsi bu. Devam et. Arkadaşını anlatmayı bitir."

"Anlatacak çok şey yok. Bob bir dâhiydi, ama yıllar geçtikçe dâhi tanımının fazlasıyla gözde büyütülen bir şey olduğunu anlamaya baş-

ladım. Bu ülkenin dâhilerle dolu olduğunu düşünüyorum, öyle zeki insanlar var ki şu üstün zekâlıların kabul edildiği kulüplerin üyelik kartına sahip olanları solda sıfır bırakırlar. Ve bunların çoğunun kimsenin adını bile bilmediği küçük kasabalarda yaşadıklarını ve çalıştıklarını, sanıyorum çünkü hoşlandıkları yaşam biçimi böyle. Bob Polhurst'ün yaşam anlayışı da elbette böyleydi.

"İnsanları benim tüylerimi ürperten bir şekilde incelerdi... ilk başlarda ama. Bir süre sonra korkmana gerek olmadığını anlardın, çünkü Bob nazikti ama ilk bakışta insanda korku duygusu uyandırırdı. Bazen insana bakarken kullandığı gözlerinin sıradan bir çift göz mü yoksa bir tür röntgen makinesi mi olduğunu merak ederdin."

Büfede, kadın elinde kâğıt bardaktaki sodayla çocuğa doğru eğiliyordu. Çocuk iki eliyle uzanıp gülümseyerek bardağı aldı. Sodayı kana kana içti. İçerken pembemsi parıltı kısa aralıklarla etrafında belirip yok oldu. Ralph haklı olduğunu biliyordu: Çocuğun adı Patrick'ti ve annesi onu eve götürmek istemiyordu. Böyle şeyleri bilmesinin imkânı yoktu ama yine de biliyordu işte.

"O günlerde," dedi McGovern, "Maine eyaletinde yaşıyorsan ve yüzde yüz heteroseksüel değilsen, öyleyim diye geçinmek için deliler gibi çabalamak zorunda kalırdın. Bunun dışındaki tek seçenek Greenwich Village'a taşınıp, bir bere giyip cumartesi gecelerini özel caz kulüplerinde geçirmekti. O zamanlar, 'kendi çevren dışına çıkmak' fikri saçmaydı. Çoğumuz için kendi çevremiz her şeyimizdi. Kafayı çekmiş birkaç kişinin çıkmaz bir sokakta üstüne çullanıp suratını dağıtmasını istemiyorsan, bütün *dünyan* senin içinde bulunduğun kendi dar çevrendi."

Pat sodayı bitirip kâğıt bardağı yere attı. Annesi onu yerden alıp çöp kutusuna atmasını söyledi, çocuğun güle oynaya büyük bir neşeyle yerine getirdiği bir görevdi bu. Sonra annesi elinden tuttu ve yavaş yavaş parkın dışına doğru yürüdüler. Ralph onların gidişini bir tür ürperme duygusuyla izledi, bir yandan kadının korkularının ve kaygılarının yersiz olmasını umarak, bir yandan da bunların gerçekleşmesinden korkarak.

"1951'de Derry Lisesi Tarih Bölümüne iş için başvurduğum zaman taşrada, lanet olası Lubec'te, iki yıllık çiçeği burnunda bir öğretmendim ve orada hiç başımı ağrıtmadan idare edebildiysem her yerde idare edebilirim diye düşünmüştüm. Ama Bob – ta *içime işleyen* – şu röntgen ışını yayan gözleriyle anında her şeyi anladı. Çekingen biri de değildi. 'Eğer sizi bu işe almaya karar verirsem ve siz de bunu

kabul ederseniz, Bay McGovern, sizin cinsel tercihiniz konusunda herhangi bir pürüz çıkmayacağına dar bir söz verebilir misiniz?'

"*Benim cinsel tercihim,* Ralph! Hey allahım! Böyle bir tanımı o günden önce aklıma bile getirmemiştim ama o bunları yüzüme gülümseyerek söyleyivermişti. Önce üstüme alınmadan ve ona neden bahsettiği konusunda en ufak bir fikrim bile olmadığını ama yine de onu – prensip olarak diyebilirsin – kınadığımı söyledim ve sonra ona yeniden bir baktım ve boşuna çaba harcadığıma karar verdim. Lubec'teki insanları kandırmış olabilirdim, ama Bob Polhurst'ü kandıramıyordum. Kendisi daha otuzunda bile değildi, büyük olasılıkla hayatında Kittery'in güneyine beş-on defadan fazla gitmemişti ama benimle ilgili her şeyi biliyordu ve bunu anlamasına yalnızca yirmi dakikalık bir mülakat yetmişti.

" 'Hayır, bayım, tek bir pürüz bile olmayacak,' dedim, sonunda kuzu kadar uysal bir şekilde."

McGovern yine mendiliyle gözlerini kuruladı ama Ralph bu kez hareketlerinin çok daha yapmacık olduğu kanısındaydı.

"Derry Kolejinde öğretmenlik yapmaya başlamadan önceki yirmi üç yıl boyunca, tarih öğretmenliği ve satranç konusunda tüm bildiklerimi Bob öğretti bana. Çok iyi bir oyuncuydu... mutlaka şu geveze Faye Chapin'e haddini bildirirdi, eminim. Onu yalnızca bir kez yenebildim ve bu da Alzheimer hastalığı ilerlemeye başladığı zamandı. Ondan sonra onunla bir daha hiç satranç oynamadık.

"Ve başka özellikleri de vardı. Hiçbir fıkrayı unutmazdı. Çevresindekilerin evlilik yıldönümlerini ve yaşgünlerini asla unutmazdı - kart veya hediye göndermezdi ama her zaman tebriklerini ve iyi dileklerini sunar hiç kimse de onun samimiyetinden şüphe etmezdi. Tarih öğretmenliğiyle ve uzmanlık alanı olan İç Savaş'la ilgili altmışın üstünde makalesi yayımlandı. 1967 ve 1968 yıllarında, İç Savaş'ta Güneylilerin büyük yenilgiye uğradığı Temmuz 1863 Gettysburg Savaşı'nı izleyen aylarda olanlar hakkında *O Yazın Sonlarında* adında bir kitap yazdı. Müsveddelerini on yıl önce okumama izin vermişti. Sanırım İç Savaş konusunda bugüne kadar okuduğum en iyi kitap – onun kadar iyi ikinci bir kitap Michael Shaara'nın *Katil Melekler* adlı romanı. Ancak Bob yayımlanmasına izin vermiyordu. Ona nedenini sorduğumda, en azından benim bunu anlamam gerektiğini söyledi."

McGovern kısa bir süre duraksadı, rüzgârın her nefesini üfleyişinde hareket eden rengi değişip yeşil-altın rengi ışık ve siyah gölgelerle dolan parka doğru bakarak.

"Onu ortaya çıkarmaktan korktuğunu söyledi."

"Evet," dedi Ralph. "Anlıyorum."

"Belki bu tavrını en iyi şu özetleyebilir: *New York Times* Pazar ekindeki bulmacayı tükenmez kalemle yapardı. Bir keresinde bu konuda takılarak onu kibirli olmakla suçladım. Bana sırıtıp şöyle dedi, 'Gurur ile iyimserlik arasında büyük fark vardır, Bill – ben iyimserim, hepsi bu.'

"Neyse, durumu kavradın. Nazik bir adam, iyi bir öğretmen, zeki bir beyin. Uzmanlık alanı İç Savaştı ve şimdi bırak savaşı kimin kazandığını, iç savaşın ne olduğunu bile bilemeyecek halde. Lanet olsun, kendi adını bile bilmiyor ve yakında hastalık belli bir noktaya vardığında – ne kadar erken olursa o kadar iyi gerçekten – yaşayıp yaşamadığına dair herhangi bir fikri olmadan ölecek."

Maine Üniversitesi armalı bir tişörtü ve eski bir kot pantolonla orta yaşlı bir adam, bir kolunun altında buruşturulmuş kâğıttan alışveriş poşetiyle ayağını sürüyerek oyun alanından geçti. Bir iki boş şişe bulmak umuduyla çöp kutusunun içindekileri karıştırmak için büfenin yanında durdu. Eğildiği sırada, Ralph onu çevreleyen koyu yeşil haleyi ve alnından dalgalanarak yükselen daha açık yeşil balon ipini gördü. Ve birdenbire gözlerini kapatamayacak kadar ve bu görüntünün kaybolmasını dileyemeyecek kadar büyük bir yorgunluk çöktü üstüne.

McGovern'a dönüp şöyle dedi, "Geçen aydan beri bunu görüyorum, şu..."

"Sanırım yastayım," dedi McGovern, gözlerini yine yapmacık bir şekilde silerek, "Bob için mi yoksa kendim için mi bilmiyorum. Ne kadar gülünç değil mi? Ama bir zamanlar ne kadar zeki biri olduğunu görebilseydin – ne kadar ürkütücü bir zekâya sahip olduğunu..."

"Bill? Karşıda büfenin yanındaki herifi görüyor musun? Çöp sepetini karıştıranı? Ben..."

"Bugünlerde bu heriflerden her yerde var," dedi McGovern, yeniden Ralph'e dönmeden önce (iki tane içki şişesi bulup torbasına tıkıştıran) ayyaşa öylesine bir bakarak. "Yaşlanmaktan nefret ediyorum – Eninde sonunda olacağı bu. Bu bir final sahnesi demek istiyorum."

Ayyaş, rüzgârın sayesinde hiç de hoş olmayan bir kokuyla gelişini haber vererek, dizleri bükük, ayaklarını sürüyerek onların oturduğu banka yaklaştı. Başındaki hale – Ralph'e Saint Patrick Günü süslemelerini düşündüren neşeli ve enerjik yeşil – çökmüş duruşu ve hasta sırıtışıyla tuhaf kaçıyordu.

"Hey, dostlar! Nas'sınız?"

"Sen gelmeden önce iyiydik," dedi McGovern alaycı kaşını kaldırarak, "ve sen gider gitmez daha iyi olacağımızı umuyorum."

Ayyaş tereddütle McGovern'a baktı, ondan tek bir metelik bile koparma şansının olmadığını anlamış gibiydi ve dönüp Ralph'e baktı. "Bozuk paranız var mı, bayım? Dexter'a gitmem lazım. Amcam oraya, Neilbort Sokağı'ndaki Sığınma Evi'ne çağırıyor beni, fabrikadaki eski işime geri dönebileceğimi söylüyor ama eğer..."

"Kaybol ahbap," dedi McGovern

Ayyaş ona dönüp sinirli bir şekilde baktı ve sonra kan çökmüş kahverengi gözleriyle bakışını yine Ralph'e çevirdi "İyi bir işim var, biliyor musun? İşimi geri alabilirdim, ama oraya bugün gidebilirsem. Bir otobüs..."

Ralph elini cebine attı, bir çeyrek ile on sent buldu ve onları adamın avucuna bıraktı. Ayyaş sırıttı. Etrafını çevreleyen hale parladı ve sonra birden kayboldu. Ralph bunu büyük bir iç rahatlamasıyla karşıladı.

"Hey, harika! Teşekkürler, bayım!"

"Önemi yok," dedi Ralph.

Ayyaş, Night Train, Old Duke ve Silver Satin gibi içkilerin sürekli indirimli olduğu içki bayiinin olduğu yöne doğru sendeleyerek gitti.

Oh, lanet olsun, Ralph, kafanın içinde bile olsa birazcık iyimser olamaz mısın? diye sordu kendisine. *O yönde beş yüz metre kadar giderse, otobüs durağına varır.*

Doğru, ama Ralph iyimserlikle hayal arasında dünya kadar fark olduğunu bilecek kadar uzun süre yaşamıştı. Eğer koyu yeşil haleli ayyaş otobüs durağına gidiyorsa, o zaman Ralph Dış İşleri Bakanı olmak için Washington'a gidiyordu.

"Bunu yapmamalısın, Ralph," dedi McGovern azarlayarak. "Bu onları yalnızca teşvik eder."

"Sanırım haklısın," dedi Ralph bitkin bir şekilde.

"Konuşmamız kabaca kesildiği sırada neyden söz ediyordun?"

McGovern'a şimdi gördüğü parıltılı halelerden söz etmek inanılmaz derecede kötü bir fikir gibi geldi. Ralph, nasıl olup da bunu söylemeye kalkıştığını hiç anlayamıyordu. Uykusuzluk elbette – tek yanıt buydu. Muhakeme kabiliyetine ve aynı zamanda belleğine, algılama duyusuna bir şeyler yapmıştı.

"Bu sabah bir kart aldığımdan," dedi Ralph. "Hoşuna gideceğini düşündüm." Helen'in kartını McGovern'a uzattı. McGovern kartı bir

değil iki kez okudu. İkinci okuyuşu sırasında, uzun, at gibi suratıyla bir kahkaha patlattı. Bu ifadedeki rahatlama ve samimi memnuniyet bileşimi Ralph'e McGovern'ın biraz önceki adama yaptığı davranışı hemen affettirdi. Bill'in kibirli olduğu kadar cömert de olabileceğini unutmak kolaydı.

"Bu harika, değil mi, yahu? Bir iş!"

"Elbette öyle. Bir öğle yemeğiyle kutlamaya ne dersin? Rite Aid'in iki kapı aşağısında küçük bir lokanta var – Gün Ortasında Mola ve Güneşin Batışı diye bir yer. Belki biraz farklı bir yer, ama..."

"Teşekkürler ama Bob'un kuzenine onunla birlikte bir süre Bob'un yanında oturmaya söz verdim. Onun benim kim olduğum hakkında en ufak bir fikri bile yok elbette ama bunun önemi yok, çünkü ben *o*'nun kim olduğunu biliyorum. Beni anlıyor musun?

"Evet," dedi Ralph. "Başka bir gün öyleyse?"

"Tamam," dedi Bill, karttaki mesajı, gülümseyerek inceledi. "Gerçekten iyi haber... ben iyi haber diye buna derim!"

Ralph bu neşeli ifadeye güldü. "Ben de öyle düşündüm."

"Onun doğruca, önünde bebek arabasını iterek o acayip herife geri döneceğine beş papeline bahse girebilirdim... ama bu parayı kaybetmekten mutluluk duyardım. Sanırım şimdi çılgınca görünüyor."

"Birazcık," dedi Ralph ama yalnızca McGovern'ın duymak istediği şeyin bu olduğunu bildiği için. Ama bir yandan da Bill McGovern'ın kendi karakterini ve dünya görüşünü, Ralph'in yapmayı hiç beceremediği bir şekilde, kısaca özetleyivermiş olduğunu düşünüyordu.

"Birinin hayatında işlerin kötüye değil de iyiye doğru gittiğini bilmek hoş, değil mi?"

"Elbette."

"Lois bu kartı gördü mü?"

Ralph başını olumsuzca salladı. "Evde yok. Onu gördüğümde göstereceğim ama."

"Evet bunu yapmalısın mutlaka. Daha iyi uyuyabiliyor musun, Ralph?"

"Fena değil, sanırım."

"Güzel. Biraz daha iyi görünüyorsun. Biraz daha güçlü. Boyun eğemeyiz, Ralph, önemli olan bu. Haksız mıyım?"

"Sanırım haklısın," dedi Ralph ve iç çekti. "Sanırım bunda haklısın."

3

İki gün sonra Ralph mutfak masasında oturmuş, aslında hiç de yemek istemediği (ama nedense kendisine iyi geldiğini sandığı) bir kâse sütlü mısır gevreğini yavaş yavaş yiyor ve bir yandan da *Derry News* gazetesinin birinci sayfasına bakıyordu. Birinci sayfadaki haberi hızla gözden geçirmişti ama gözleri sürekli fotoğrafa takılıyordu; fotoğraf sanki bir aydan beri Derry'de yaşananları ve kafasını meşgul eden şeyleri üstü kapalı bir şekilde ifade ediyormuş gibi göründü.

Ralph fotoğrafın üst tarafındaki – KADIN EVİ GÖSTERİSİ DEHŞET SAÇTI – şeklindeki bir manşetin haberin vehametini yansıtmadığını düşündü ama bu onu şaşırtmadı; *Derry News* gazetesini yıllardır okumaktaydı ve katı bir kürtaj aleyhtarı olan gazetenin taraflı haberlerine alışmıştı. Yine de gazete, "çocuklar kesin şunu" tarzında köşe yazılarıyla Yaşam Hakkı Dostlarıyla arasında temkinli bir mesafe bırakmakta dikkatliydi ve Ralph buna da şaşırmamıştı. Yaşam Hakkı Dostları, hem Kadın Sığınma Evi'ne hem de Derry Hastanesi'ne bitişik olan park yerinde toplanmış, Belediye Merkezi'ni de kapsayan bir güzergâhla şehrin içinden geçerek gelen iki yüz kişi dolayındaki kürtaj hakkı taraftarlarını beklemişlerdi. Yürüyüşçülerin çoğu, üzerinde Susan Day'in fotoğrafı bulunan yazılı pankartlar taşıyorlardı.

Yürüyüşçülerin düşüncesi yolda giderken kendilerine destek toplamaktı, tıpkı tepeden aşağı yuvarlanarak büyüyen bir kartopu gibi. Kadın Sığınma Evi'nde – insanları Susan Day'in gelişi konusunda doldurușa getirme amaçlı – kısa bir miting olacaktı ve bunu hafif bir yemek izleyecekti. Ama miting filan olmadı. Kürtaj taraftarı yürüyüşçüler park yerine yaklaştıkları sırada, Yaşam Hakkı Dostları hızla harekete geçip, önlerinde kalkan gibi kendi pankartlarını tutarak (CİNAYET CİNAYETTİR, UZAK DUR SUSAN DAY, MASUMLARIN KATLİNİ DURDURUN) yolu kestiler.

Yürüyüşçülere polis eşlik ediyordu ama hiç kimse böyle ani bir saldırıya hazırlıklı değildi, öfkeli sataşmalar birden tekme ve yumruklara dönüşmüştü. Yaşam Hakkı Dostları grubundan bir kadının kendi kızını kürtaj taraftarları arasında görmesiyle patlak vermişti olaylar. Yaşlı kadın elindeki pankartı atıp kızına saldırmıştı. Kızın erkek arkadaşı kadını tutup yatıştırmaya çalışmıştı Ama kadın, kızının erkek arkadaşının yüzünü tırmalayınca, genç adam da onu yere fırlatmıştı. Bütün bunlar on dakikalık bir meydan kavgasının fitilini

ateşlemiş ve her iki taraftan da toplam otuzdan fazla kişinin tutuklanmasına yol açmıştı.

O sabahki gazetenin birinci sayfasındaki fotoğrafta Hamilton Davenport ve Dan Dalton vardı. Fotoğrafçı, Davenport'u her zamanki kendinden emin görünüşünün tam aksine öfkeyle karşısındakine ateş püskürürken yakalamıştı. Bir elini başının üstünde kaba bir şekilde zafer işareti yaparak kaldırmıştı. Karşısında üzerine yürüdüğü kişi ise – Hamilton'ın elindeki pankartı kafasına geçirdiği – Yaşam Hakkı Dostları'nın *lideri* Dan Dalton'du. Dalton'un gözleri yerinden fırlamış, ağzı çarpılmıştı. Koyu tonda basılmış siyah beyaz fotoğraf, burun deliklerinden akan kanı çikolata sosu gibi gösteriyordu.

Ralph bir süre bunları bırakıp yemeğine dönecekti ki birden Strawford Parkı'nda neredeyse bayılacak gibi olduğu günü, yani şimdi Derry'nin her yerine yapıştırılmış olan sahte "aranıyor" posterlerinden birini geçen yaz ilk kez gördüğü günü hatırladı. Kafasına takılan daha çok yüzlerindeki ifadeydi: Davenport'un, İkinci El Eşya, İkinci El Giysiler dükkânının tozlu vitrin penceresinden içeri bakarkenki yüz ifadesi; Dalton'un, Hamilton Davenport gibi bir maymunun, kürtaj aleyhtarlığının ahlaki boyutunu anlamayacağını ve kendisinin de bunu bildiğini ima eden küçük, kibirli bir gülücük takınmış yüz ifadesi.

Ralph bu iki adamın yüz ifadesini ve adamlar arasındaki mesafeyi düşündü. Kısa bir süre sonra umutsuz gözleri yine gazetedeki fotoğrafa takıldı. Fotoğrafta Dalton'un arkasına sokulmuş iki adam, ikisi de ellerinde kürtaj aleyhtarı pankartlarla Davenport'la Dalton'un arasındaki tartışmayı dikkatle izliyorlardı. Ralph, fildişi çerçeveli gözlüklü ve kır saçlı sıska adamı çıkaramadı ama yanındaki adamı tanıdı. Bu Ed Deepneau idi. Yine de bu bağlamda Ed, dikkati çekecek biri gibi görünmüyordu. Ralph'in dikkatini çeken – ve onu ürküten – şey, yıllardır Lower Witcham Sokağı'nda birbirleriyle kapı komşusu olarak ticaret yapmış olan iki adamın yüzleriydi – bir mağara adamı öfkesi ve sıkılmış yumruğuyla Davenport ve gözleri dönmüş ve burnu kanlar içinde olan Dalton.

İçinden şöyle geçirdi, *Öfkenize yenik düşerseniz, sonunda işin varacağı nokta budur. Ama bu kadarla kalsa iyi olur, çünkü . . .*

"Çünkü bu iki adam silahlı olsalardı, birbirlerini vururlardı," diye mırıldandı ve o sırada, aşağıda ön verandadaki kapının zili çaldı. Ralph ayağa kalktı, gazetedeki fotoğrafa son bir kez daha baktı ve hafif de olsa başının döndüğünü hissetti. Baş dönmesiyle birlikte, tu-

haf bir his uyandı içinde. Görmese bile emindi; aşağıdaki Ed'di, ve Tanrı bilir ne istiyordu.

Öyleyse kapıyı açma, Ralph!

Mutfak masasının yanında uzun süre kararsızlık içinde durdu, başına bu yıl çöreklenen sis bulutunun dağılmasını bütün kalbiyle dileyerek. Sonra kapı yeniden çalındı ve açmaya karar vermiş olduğunu o an anladı. Kapıdaki Saddam Hüseyin bile olsa önemli değildi; burası *onun* kendi eviydi ve korkak köpek gibi sinmeyecekti.

Ralph oturma odasından geçip hole açılan kapıyı açtı ve holün loş ışığında ön basamaklardan aşağı indi.

4

Aşağı inerken yarı yolda biraz rahatladı. Ön verandaya açılan kapının üst yarısı buzlu camdandı. Dışarıyı çok net göstermese de Ralph'in iki ziyaretçisinin de kadın olduğu seçilebiliyordu. Onlardan birinin kim olduğunu hemen tahmin edip basamakların geri kalan bölümünü, bir eli hafifçe trabzanlarda, koşar adım indi. Kapıyı açtığında karşısında duran Helen Deepneau'ydu. Sırtındaki bebek taşıyıcısında parlak gözleriyle gülümseyerek bakan Natalie oturuyordu. Helen umut dolu ve biraz da gergin bir şekilde gülümsüyordu.

Ralph'i görünce birden Natalie'nin yüzü aydınlandı ve Helen'in sırtındaki bebek taşıyıcısında, kollarını Ralph'e uzatarak aşağı yukarı zıplamaya başladı.

Beni hatırlıyor, diye içinden geçirdi Ralph. *Buna ne dersin.* Natalie'ye elini uzatıp işaret parmağını yakalamasına izin verdiği sırada, gözleri yaşla doldu.

"Ralph?" diye sordu Helen. "İyi misin?"

Ralph gülümsedi, iyiyim dercesine başını salladı ileri doğru bir adım atıp onu kucakladı. Bir an Helen'in de kollarını boynuna doladığını hissetti. Bir süre, sağlıklı bebeğin süt kokusuyla karışan Helen'in parfümünün kokusundan başı döndü. Sonra Helen kulağına kocaman bir öpücük kondurup Ralph'i bıraktı.

"İyisin, değil mi?" diye sordu. Onun da gözlerinde yaş vardı ama Ralph buna hiç dikkat edemedi; dayaktan geriye iz kalıp kalmadığını anlamaya çalışmakla meşguldu. Görebildiği kadarıyla, geriye bir şey kalmamıştı. Kusursuz görünüyordu.

"İki hafta öncesinden daha iyisin," dedi Ralph. "Hoş geldiniz sefa getirdiniz. Sen de Nat." Hâlâ parmağını kavrayan küçük tombul eli öptü ve dudağının geride bıraktığı hayaletsi gri mavi izi gördüğünde de pek şaşırmadı. Neredeyse bunu fark eder etmez iz gözden kayboldu ve Helen'in gerçekten orada olduğundan emin olmak için onu bir kez daha kucakladı.

"Sevgili Ralph," diye mırıldandı. "Sevgili Ralph."

Hafif parfümü ve kulağına fısıldadığı kelimelerin tatlı esintisinin bileşiminden kaynaklandığı açık olan bir kıpırtı hissetti kasıklarında... ve sonra kulaklarında çınlayan başka bir sesi hatırladı. *O düşük çeneni tutman için aramıştım. Çeneni tutmazsan başın belaya girecek.*

Ralph, Helen'i bırakıp hafifçe kolunu tuttu, gülümseyerek. "Çok iyi görünüyorsun. Doğru söylüyorum," dedi.

"Sen de. Seni bir arkadaşımla tanıştırmak istiyorum. Ralph Roberts, Gretchen Tillbury."

Ralph diğer kadına doğru döndü ve kocaman kemikli eliyle Gretchen'in narin elini dikkatle tutarken onu dikkatle süzdü. Karşısındaki öyle bir kadındı ki, bir adamın (altmışlı yaşlarını geride bırakmış bile olsa) yüreğini hoplatabilirdi. Çok uzun boylu, neredeyse bir doksan civarında ve sarışındı ama mesele bu değildi. Başka bir şey vardı – koku ya da bir titreşim gibi bir şey ya da

(bir hale)

evet, tabii, bir hale gibi. Bakamayacağınız kadar göz kamaştıran, düşünemeyeceğiniz, hakkında atıp tutamayacağınız bir kadındı.

Ralph, Helen'in ona, Gretchen'ın kocasının onu bıçaklayıp kan kaybından ölüme terk ettiğini anlatışını hatırladı. Bir insanın böyle bir şeyi nasıl yapabildiğine hayret etti; bir erkeğin böylesi bir kadına hayranlık ve korku dışında bir tavrı nasıl gösterebildiğine şaştı.

Ayrıca birazcık da şehvet. "Ayın on dördü gibi" denebilecek bir kadındı. Ha, bu arada, artık Ralph, gözlerini yuvalarına oturtmanın zamanı gelmiş olabilir.

"Tanıştığımıza çok memnun oldum," dedi, onun elini bırakarak. "Helen, onu hastanede görmeye geldiğini anlattı. Yardımcı olduğun için teşekkürler."

"Helen'e yardım etmek bir zevkti," dedi Gretchen ve göz kamaştırıcı bir şekilde gülümsedi. "Onun için her şeyi yapmaya hazırım, gerçekten... ama bana öyle geliyor ki bunu siz de zaten biliyorsunuz."

"Sanırım biliyorum," dedi Ralph. "Bir fincan kahve içmek için vaktiniz var mı? Umarım vardır."

Gretchen, Helen'e baktı. Helen başını evet anlamında salladı ve "İyi olur," dedi "Çünkü... şey..."

"Sadece sohbet etmek için uğramadınız sanırım değil mi?" diye sordu Ralph, Helen'e ve Gretchen Tillbury'ye ve sonra yeniden Helen'e bakarak.

"Haklısın," dedi Helen. "Seninle konuşmamız gereken bir şey var, Ralph."

5

Kasvetli ön basamakların üst kısmına ulaşır ulaşmaz, Natalie, bebek taşıyıcısında sabırsızca hoplayıp zıplamaya başladı ve çok yakında gerçek kelimelerle yer değiştirecek olan kendi belirsiz dilinde konuşmaya başladı.

"Onu kucağıma alabilir miyim?" diye sordu Ralph.

"Elbette," dedi Helen. "Ağlarsa, hemen geri alırım. Söz."

"Anlaştık."

Ama sevgili Nat ağlamadı. Ralph onu bebek taşıyıcısından çıkarır çıkarmaz, kolunu Ralph'in omzuna dostça doladı ve poposunu Ralph'in sol koluna yerleştirdi, sanki orası onun özel koltuğuymuş gibi.

"Vay canına," dedi Gretchen. "Çok etkileyici."

"Blig!" dedi Natalie, Ralph'in alt dudağını tutup pencere gölgeliği gibi çekerek. "Addaa gu! Andoo tadeş."

"Sanırım Andrews Kız Kardeşler hakkında bir şey söyledi," dedi Ralph. Helen başını geriye atarak o insanı tepeden tırnağa neşeye boğan kahkahalarıyla katıla katıla güldü. Ralph onun kahkahalarını duyana kadar, bunları ne kadar çok özlediğinin farkına varmamıştı.

Ralph onları, evin günün o saatinde en çok güneş alan yeri olan mutfağa götürürken, Natalie, yine Ralph'in alt dudağını çekip bıraktı. Ralph, ocağı açtığı sırada Helen'in merakla etrafa bakındığını gördü ve onun uzun zamandan beri buraya gelmediğini düşündü. Hem de çok uzun zamandan beri. Helen, dudaklarında hafif bir gülümsemeyle, Carolyn'ın masa üstünde duran resmini alıp yakından baktı. Güneş, onun kısa kesilmiş saçlarının ucunu aydınlattı, başının üstünde bir tür taç oluşturarak. Ralph aniden bir şeyin farkına vardı:

Aslında Carolyn Helen'i sevmiş olduğu için Ralph de Helen'i seviyordu – her ikisi de Carolyn'ın kalbinin derinliklerinde çok özel bir yere sahiptiler.

"Öyle tatlıydı ki," diye mırıldandı Helen. "Değil mi, Ralph?"

"Evet," dedi, bir yandan fincanları çıkartırken (ve onları Natalie'nin küçük, yaramaz ellerinin ulaşamayacağı kadar uzağa koymaya dikkat ederek). "Baş ağrıları başlamadan bir iki ay önce çekilmişti. Sanırım, çerçeveli bir fotoğrafı mutfak masasının üstünde, şeker kâsesinin önüne koymak tuhaf ama son zamanlarda günümün çoğunu geçirdiğim yer burası, öyle..."

"Bence fotoğraf için güzel bir yer," dedi Gretchen. Sesi tatlı bir şekilde insanın içini gıcıklıyordu. Ralph, *Eğer kulağıma fısıldamış olsaydı, bahse girerim benim ihtiyar pantolon faresi daldığı uykudan uyanırdı,* diye içinden geçirdi.

"Bence de," dedi Helen. Hafifçe, doğrudan gözlerinin içine bakmadan gülümsedi, sonra pembe bebek taşıyıcısını sırtından indirip tezgâhın üstüne bıraktı. Natalie yine anlaşılmaz sözcükleriyle sabırsızca konuşmaya başladı ve çocuk bezinin plastik torbasını görür görmez ellerini uzattı. Ralph'in kafasında bir görüntü canlandı, ama neyse ki bir an için: Helen, bir gözü şişip kapanmış, suratı kan içinde, okul kitaplarını taşır gibi bir kalçasında Nat, Red Apple'a doğru topallayarak yürümesini.

"Ona mamasını sen yedirmek ister misin, yaşlı dostum?" diye sordu Helen. Yüzündeki gülümseyen ifade daha da belirginleşmiş ve gözleri gözleriyle buluşmuştu yine.

"Tabii, neden olmasın? Ama kahve..."

"Kahveyle ben ilgilenirim," dedi Gretchen. "Zamanında binlerce fincan kahve yapmıştım. Kahve kreması var mı?"

"Buzdolabında." Ralph masanın yanına oturdu, Natalie'nin başını omzuna yaslayıp ve biberonu minik, harika elleriyle tutmasına izin vererek. Nat, tam bir arsızlıkla şişenin emziğini ağzına götürüp hemen emmeye başladı. Ralph, Helen'e gülümsedi ve onun yeniden ağlamak üzere olduğunu görmezlikten geldi. "Çok hızlı öğreniyorlar, değil mi?"

"Evet," dedi ve lavabonun yanındaki duvarda takılı duran kâğıt havludan bir parça kopardı. Gözlerini sildi. "Seninleyken böylesine rahat olmasını anlayamıyorum, Ralph – daha önce huysuzluk ederdi, değil mi?"

"Gerçekten anımsamıyorum," diye yalan söyledi Ralph. Onun ya-

nında bu kadar rahat durmazdı. Huysuzluk etme raddesinde değilse bile böylesine bir rahatlıktan çok uzaktı.

"Plastik ağızlığı şişenin içine doğru bastır, tamam mı? Yoksa bir sürü hava yutup gaz yapacak."

"Tamam, anladım." Gretchen'e şöyle bir baktı Ralph. "Böyle iyi mi?"

"Gayet iyi. Kahveni nasıl içersin, Ralph?"

"Fincanda."

Gretchen güldü ve fincanı Natalie'nin erişemeyeceği şekilde masanın üstüne koydu. Oturup bacak bacak üstüne attığında, Ralph gayrı ihtiyari ona bir baktı – bakmaması mümkün değildi. Yeniden kafasını yukarı kaldırdığında, Gretchen'in yüzünde alaycı bir gülümseme gördü.

Oldu bir kere, diye içinden geçirdi Ralph.

"İşinden söz etsene," dedi Ralph, Helen oturup kahvesini içmeye başladığında.

"Şey, sanırım Mike Hanlon'un doğum gününü ulusal bayram ilan etmeliler – bu sana bir şey anlatıyor mu?"

"Evet, biraz," dedi Ralph, gülümseyerek.

"Neredeyse Derry'den ayrılmak zorunda kalacağıma inanmaya başlamıştım. Porthsmouth kadar uzaktaki kütüphanelere bile başvuru formları gönderdim ama bunu yaparken kendimi kötü hissediyordum. Otuz birime giriyorum ve bunun yalnızca son altı yılını burada geçirdim ama Derry sanki memleketim gibi – bunu nasıl açıklayacağımı bilemiyorum ama gerçek bu."

"Hiçbir şeyi açıklamak zorunda değilsin, Helen. Bana kalırsa memleket kavramı, insanların teni ya da göz rengi gibi insandan insana değişen bir şey."

Gretchen de onun söylediklerini başıyla onaylıyordu. "Evet," dedi. "Tam da öyle bir şey."

"Mike, pazartesi günü aradı ve Çocuk Kütüphanesi'ne bir yardımcı alınacağını söyledi. Buna inanamadım. Oysa bütün bir hafta kendimi yiyip bitirerek dolaşıp durmuştum. Değil mi, Gretchen?"

"Ama şimdi çok mutlusun," dedi Gretchen, "ve bunu görmek çok güzel bir şey."

Grettchen, Helen'e gülümsedi ve bu gülümsemede Ralph bir şey keşfetti. Ralph, Gretchen Tillbury'ye istediği kadar bakabilirdi ve bunun kadın için hiç önemi yoktu. Onun gözleri Helen'den başkasını

görmüyordu. Helen'in bunu anlayıp anlamadığını merak etti ve sonra kendi aptallığına kızdı. Helen kesinlikle budala değildi.

"Ne zaman başlıyorsun?" diye sordu Helen'e.

"Kristof Kolomb Günü haftası başlıyorum," dedi. "Ayın on ikisinde. Öğleden sonraları ve akşamları çalışacağım. Maaş çok tatminkâr sayılmaz ama bu kışı çıkarmaya yetebilir... yaşamımdaki diğer sorunlar ne olursa olsun önemi yok. Harika değil mi, Ralph?"

"Evet," dedi Ralph. "Gerçekten harika."

Nat biberonun yarısını içmişti ve şimdi yavaş yavaş doymaya başlamanın belirtilerini gösteriyordu. Emziğin yarısı ağzından dışarı çıktı ve dudaklarının kenarlarından çenesine doğru süzülen ince bir süt sızıntısı oluştu. Ralph, silmek üzere eğildiğinde parmakları havada çok narin gri mavi çizgiler oluşturdu.

Natalie bunları yakaladı ve sonra çizgiler yumruğunda eriyip giderken güldü. Ralph'in nefesi tıkanmıştı.

Görüyor. Natalie de benim gördüklerimi görüyor.

Bu saçmalık, Ralph. Bu tam bir saçmalık ve sen bunu gayet iyi biliyorsun.

Halbuki öyle bir şey bilmiyordu. Görmüştü işte o şeyleri – Nat'ın, parmaklarının geride bıraktığı haleleri andıran çizgileri yakalamaya çalıştığını görmüştü.

"Ralph?" diye seslendi Helen. "İyi misin?"

"Elbette." Kafasını kaldırıp baktığında Helen'in zengin fildişi rengi halelerle çevrelendiğini gördü. Pahalı, satenden bir iç çamaşırının parlak görünümündeydi. Bundan yükselen balon ipi de aynı şekilde parlak bir fildişi rengindeydi ve hediye paketlerinin üstündeki kurdeleler kadar geniş ve düzgündü. Gretchen Tillbury'yi çevreleyen hale ise koyu turuncu, kenarlarında sarıya çalan renkteydi. "Eve yeniden taşınacak mısın?"

Helen ve Gretchen birbirlerine baktılar, ancak Ralph bunun üzerinde durmadı dikkat etmedi. Onların yüzlerindeki ifadeleri, hareketlerini ya da duygularını okumak için beden dilini okumasına gerek olmadığını keşfetti; halelerine bakması yetiyordu. Gretchen'i çevreleyen limonsu tonlar şimdi koyulaştı, şimdi tüm bedeni turuncu olmuştu. Bu arada, Helen'in halesi aynı anda büzüldü ve bakılamayacak kadar parlaklaştı. Helen geri dönmeye korkuyordu. Gretchen de bunu biliyordu ve bu duruma çok öfkeleniyordu.

Ve kendi çaresizliği, diye içinden geçirdi Ralph. *Bu onu daha da çok öfkelendiriyor.*

"High Ridge'de bir süre daha kalacağım," diyordu Helen. "Belki kışa kadar. Nat ve ben sonunda şehre geri döneceğiz sanırım ama ev satılığa çıkarılacak. Biri satın alırsa – ve bu iş emlakçıyla birlikte büyük bir soru işareti gibi görünüyor – para ortak hesaba yatacak. Bu hesap davaya göre bölüştürülecek. Bilirsin, boşanma davası."

Helen'in alt dudağı titriyordu. Halesi daha da büzüldü; sanki ikinci bir deri gibi tüm bedenini kaplamıştı ve Ralph bunun üzerinde yanıp sönen kırmızı minik parıltılar görebiliyordu. Fırının üzerinde dans eden kıvılcımlar gibiydiler. Ralph masaya uzanıp Helen'in elini tuttu, hafifçe sıktı. Helen ona minnetle gülümsedi.

"Bana söylediklerin iki anlama geliyor," dedi. "Biri boşanmayı kafana koyduğun, diğeri hâlâ ondan korktuğun."

"Evliliğinin son iki yılında sürekli dövülüp kötü muamele gördü," dedi Gretchen. "Hâlâ ondan korkması *doğal.*" Sessiz, sakin ve mantıklı konuştu, ama halesine bakmak sanki buzlu camdan dışarıya bakmak gibiydi.

Ralph Natalie'ye baktı ve etrafının saten kumaşa benzer parlak bir bulutla kaplandığını gördü. Annesininkinden küçüktü ama tıpkı mavi gözleri ve kumral saçları gibi halesi de annesine çok benziyordu... Natalie'nin balon ipi başının üstünden tertemiz beyaz şerit biçiminde tavana kadar yükseliyor ve orada narin bir yığın şekilde kıvrılıp toplanıyordu. Sobanın yanındaki açık pencereden hafif bir rüzgâr geldiğinde, geniş beyaz bir su birikintisininki gibi bir dalgalanma göründü. Yukarı baktığında Helen ve Gretchen'in balon iplerinin de dalgalandığını gördü.

Bir de kendiminkini görebilseydim, o da aynı şekilde dalgalanıyor olmalı, diye içinden geçirdi. *Bu haleler gerçek – beynimin iki kere iki dört eder diyen mantıklı bölümü ne derse desin, bu haleler gerçek. Bunların hepsi gerçek ve ben bunları görüyorum. İçindeki sesten gelecek kaçınılmaz itirazı bekledi ancak hiçbir ses gelmedi.*

"Bugünlerde kendimi, bütün vaktimi karmaşık duygularımdan arınmakla geçiriyormuşum gibi geliyor," dedi Helen. "Annem bana köpürüyor... bana bir oyunbozan demediği kaldı... ve bazen kendimi oyunbozan gibi... ve utanmış hissediyorum..."

"Utanmanı gerektirecek bir şeyin yok," dedi Ralph. Yeniden, Natalie'nin esintide dalgalanan balon ipine baktı. Çok güzeldi ama içinden uzanıp dokunmak gelmedi; hatta derinlerden gelen bir içgüdü bunun ikisi için de tehlikeli olacağını söyledi.

"Bunu biliyorum," dedi Helen, " ama kızları yetiştirirken bir yığın

düşünce aşılanıyor. İşte böyle, 'Bu senin oyuncak bebeğin, Barbie, bu erkek arkadaşı Ken, bu da oyuncak mutfağın. İyice öğren, çünkü gerçek hayatta iş başa düştüğünde bunlarla ilgilenecek olan sensin ve bunlardan herhangi biri kırılırsa, suç sende.' Sanırım ben buna fazlaca inandım. Ama hiç kimse çıkıp da bana bazı evliliklerde Ken'in fıttıracağını söylemedi. Bu kendine müsamaha göstermek gibi mi görünüyor?"

"Hayır, tüm olup bitenler tam da senin tanımladığın gibi aslında."

Helen güldü – keskin, acı ve suçlu bir sesle. "Bunu sakın anneme söylemeye kalkma. Ed'in arada bir... kazara yoldan çıkarsam, beni yeniden yola getirmek için kıçıma şaplak attığından başka bir şey yaptığına kesinlikle inandıramazsın. Geri kalan şeyleri uydurduğumu düşünüyor. Bunu gelip de söylemedi ama her telefonda konuşmamızda bunu sesinden anlıyorum."

"Bunları uydurduğunu düşünmüyorum," dedi Ralph. "Onun seni ne hale getirdiğini gördüm, unuttun mu? Ve polisi çağırmamam için bana nasıl yalvardığını da unutmadım."

Ralph, masanın altından baldırının dürtüldüğünü hissetti ve şaşkın bir şekilde kafasını kaldırdı. Gretchen Tillbury sus der gibi işaret etti ve yeniden dürttü – bu kez belirgin bir biçimde.

"Evet," dedi Helen. "Sen de oradaydın, değil mi?" Güzel olan, biraz gülümsemesiydi, ama halesinde olanlar daha güzeldi – minik kırmızı parıltılar yavaş yavaş yok oluyordu ve hale yeniden genişlemeye başlamıştı.

Hayır, diye içinden geçirdi Ralph. *Genişlemiyor. Gevşiyor. Rahatlıyor.*

Helen ayağa kalktı ve masanın yanına geldi. "Nat seni rahatsız etmeye başladı – alsam iyi olur."

Ralph aşağı baktı ve Nat'in iri şaşkın gözlerle odanın karşısına baktığını gördü. Onun baktığı yere doğru döndüğünde lavabonun yanındaki pencerenın kenarında duran küçük vazoyu gördü. İçini yaklaşık iki saat önce sonbahar çiçekleriyle doldurmuştu. Şimdiyse zayıf yeşil bir sis çiçeklerin köklerinden sızıyor ve solgun puslu bir parıltıyla onları sarıyordu.

Son nefeslerini verişlerini izliyorum, diye içinden geçirdi. Ralph. *Tanrım bir daha asla çiçek koparmayacağım. Yemin ederim.*

Helen bebeği dikkatle Ralph'in kollarından aldı. Nat, uysal bir biçimde onun kucağına gitmişti ama annesi masanın diğer tarafına geçtiği halde gözlerini kurumakta olan çiçeklerden ayırmadı.

Gretchen kolundaki saatini gösterdi. "Şu görüşmeyi öğle vakti yapacaksak..."

"Evet elbette," dedi Helen, özür diler bir havayla. "Susan Day'i karşılama komitesindeyiz," dedi Ralph'e, "ve öyle görünüyor ki sanıldığı kadar kolay bir iş olmayacak. Asıl işimiz onu karşılamak değil, onun korunmasına yardımcı olmak."

"Bir sorun çıkaı mı dersin?"

"Gergin geçecek, en azından," dedi Gretchen. "Beş-altı tane kendi koruması var ve Derry ile ilgili aldığı tüm tehdit mesajlarını bize faksla gönderiyorlar. Bu onların standart çalışma tarzı. Bizi durumdan haberdar ediyorlar. Tabii ayrıca Susan Day'in güvenliğinden onlar kadar bizim de sorumlu olduğumuzu bilmemizi istiyorlar. Ne de olsa onu davet eden biziz."

Ralph tam çok fazla tehdit olup olmadığını soracaktı ki birden bu sorunun yanıtını zaten bildiğini fark etti. Yetmiş yıldır Derry'de yaşıyordu ve burasının tehlikeli bir yer olduğunu biliyordu – burada çok sayıda aşırı uçta görüş ve her birinin çok sayıda taraftarı vardı. Bu, birçok şehir için geçerliydi elbette ama Derry'de bu çirkinliğin her zaman başka bir boyutu var gibiydi. Helen buraya memleketim demişti; kendisinin de memleketiydi ama...

Ralph, neredeyse on yıl önce, her yıl yapılan festivalden kısa bir süre sonra olan, bir olayı hatırladı. Üç delikanlı, mütevazı, kendi halinde, Adrian Mellon adındaki genç bir homoseksüeli defalarca bıçakladıktan sonra su kanalına atmışlardı: söylentiye göre Falcon Meyhanesinin arkasındaki köprüde durup onun ölmesini izlemişlerdi. Polise de onun giydiği şapkadan hoşlanmadıklarını söylemişlerdi. Bu da Derry'nin bir yüzüydü ve bu gerçeği ancak aptallar göz ardı ederdi.

Bu anı, elinde olmadan onu tekrar gazeteye yöneltmişti. Ralph gazetenin baş sayfasındaki fotoğrafa baktı: Havadaki yumruğuyla Ham Davenport ve kanlar içinde burnu, yerinden dışarı fırlamış gözleri ve Ham'ın kafasına geçirdiği pankartla Dan Dalton.

"Kaç tehdit var?" diye sordu. "Çok mu?"

"Otuz civarında," dedi Gretchen. "Elbette, onun korumaları bunların bir kısmını ciddiye alıyor. Gezisini iptal etmediği takdirde Halk Merkezi'nin havaya uçurulacağına dair iki tehdit gelmiş. Bir başka tehdit – bu çok hoş – asit dolu su tabancası olduğunu söyleyen birinden. 'İsabet ettirirsem, o salak arkadaşların bile yüzüne baktıklarında kusacak hale gelecekler,' demiş."

"Çok hoş desene," dedi Ralph.

"Şimdi asıl konuya geliyoruz," dedi Gretchen. Çantasının altını üstüne getirip, kırmızı kapaklı, küçük bir sprey kutusu çıkardı ve masanın üstüne koydu. "Kadın Sığınma Evi'ndeki tüm müteşekkir arkadaşlarından küçük bir hediye."

Ralph spreyi eline aldı. Bir tarafında, yüzüne haydut maskesi takmış bir adama sprey sıkan bir kadının resmi vardı. Kutunun diğer tarafında ise kırmızı parlak harflerle tek bir kelime yazılıydı:

KORUYUCU

"Bu ne?" diye sordu, şaşkınlıkla. "Göz yaşartıcı mı?"

"Hayır," dedi Gretchen. "Göz yaşartıcı kullanmaya kalkmak, yasal olarak, Maine'de riskli bir şey. Bu çok daha hafif bir şey... ama birinin yüzüne sıkarsan, en azından birkaç dakika için sana dokunamayacak hale gelir. Deriyi uyuşturuyor, gözleri yakıyor ve bulantıya yol açıyor."

Ralph spreyin kapağını çıkardı, altındaki kırmızı sprey başlığına baktı ve kapağı tekrar taktı. "Yapmayın, ne diye böyle bir sprey kutusuyla ortalıkta dolaşayım?"

"Çünkü, resmen bir Centurion olarak ilan edildin," dedi Gretchen.

"Bir ne?" diye sordu Ralph.

"Bir Centurion," dedi, Helen. Nat kollarında derin uykuya dalmıştı ve Ralph halelerin yine kaybolduğunu fark etti. "Yaşam Hakkı Dostları'nın baş düşman olarak ilan ettiği şey – muhalefetin elebaşları."

"Tamam," dedi Ralph, "Şimdi anladım. Ed, sana... saldırdığı gün Centurion adını verdiği insanlardan söz etmişti. O gün birçok şeyden söz etti ama çoğu delice şeylerdi."

"Evet, tam da Ed'e göre bir şey. Çünkü Ed bir deli," dedi Helen. "Bu Centurion işinden dar bir çevre – neredeyse kendi kadar ahmak insanlar – dışında kimseye söz ettiğini sanmıyoruz. Yaşam Hakkı Dostları'nın geri kalanının... Ed'in ne kadar çıldırmış olduğu konusunda herhangi bir fikre sahip olduğunu sanmıyorum. Demek istiyorum ki, sen bile farkında değildin, değil mi? Geçen aya kadar, onun deli olduğuna ilişkin bir fikrin var mıydı?"

Ralph hayır anlamında başını salladı.

"Hawking Laboratuvarı sonunda onu işten attı," dedi Helen.

"Dün. Onu ellerinden geldiğince idare ettiler – işinde çok iyiydi ve ona çok yatırım yapmışlardı – ama sonunda onu kovmak zorunda kaldılar. İşten çıkarma tazminatı olarak üç aylık maaş... karısını döven ve yerel kadın kliniğinin pencerelerine kan rengi boyalarla dolu oyuncak bebekler fırlatan bir adam için fena sayılmaz." Eliyle hafifçe gazeteye vurdu. "Bu son gösteri bardağı taşıran son damlaydı. Yaşam Hakkı Dostları'na katıldığından beri bu üçüncü ya da dördüncü tutuklanışı."

"İçlerinde adamınız var, değil mi?" dedi Ralph. "Tüm bunları bu sayede biliyorsun."

Gretchen gülümsedi. "Onların içinde adamı olan yalnızca bizler değiliz; aslında bu grubun içinde adamı olan o kadar çok kimse var ki, bazen Yaşam Hakkı Dostları diye bir şey olmadığına, bu grubun bir yığın ajandan başka bir şey olmadığına ilişkin aramızda şaka yapıyoruz. İçlerinde Derry Polisinin bir adamı var; Eyalet Polisi'nin de var. Ve bunlar yalnızca bizim... *bizim adamımızın...* bildiği kadarı. Onları FBI da izliyor olabilir. Yaşam Hakkı Dostları'nın arasına sızmak çok kolay Ralph, çünkü herkesin kendi taraflarında olduğuna yürekten inanıyorlar. Ama içerideki adamımızın içlerine iyice giren tek kişi olduğunu sanıyoruz ve bu kişinin dediğine göre Dan Dalton, Ed Deepneau'nun yalnızca kuklası."

"Onları televizyon haberlerinde birlikte ilk gördüğümde tahmin etmiştim," dedi Ralph.

Gretchen ayağa kalktı, kahve fincanlarını topladı, lavaboya götürüp yıkamaya başladı. "On üç yıldır kadın hareketindeyim ve bir sürü deli saçması gördüm ama böylesine ilk defa rastlıyorum. Şu aptalların hepsini, Derry'deki kadınların istekleri dışında kürtaj olduklarına, bu kadınların yarısının Centurionların gece gelip bebeklerini almadan önce hamile olduklarının bile farkında olmadıklarına inandırmış."

"Onlara Newport'daki fırından da söz etmiş mi?" diye sordu Ralph. "Gerçek bir bebek yakma fırınından?"

Gretchen, gözleri faltaşı gibi açık, lavabodan Ralph'e döndü. "Sen bunu nereden biliyorsun?"

"Bunu Ed'in kendisinden öğrendim, yüz yüze, bizzat. Bütün bunlar 92 Temmuz'unda başladı." Bir an duraksadı, sonra onlara havaalanının yakınlarında Ed'le karşılaşmasını ve Ed'in, ÇÜRÜMÜŞ BİTKİLER yazılı fıçılarda ölü bebekleri taşıyan kamyonetteki adamı nasıl suçladığını ayrıntılarıyla anlattı. Helen, gözleri faltaşı gibi açıla-

rak, sessizce dinledi. "Seni dövdüğü gün de yine aynı şeyden söz ediyordu," diye bitirdi Ralph, "ama havaalanındaki olaydan sonra epeyce süslemiş konuyu."

"Bu neden sana takmış olduğunu açıklıyor gibi," dedi Gretchen, "ama aslında buna neyin neden olduğunun bir önemi yok. Gerçek şu ki, kafadan çatlak arkadaşlarına şu Centurion dediklerinin bir listesini vermiş. Listede kimler olduğunu tam olarak bilmiyoruz ama aralarında ben, Helen, Susan Day ve elbette... sen de varsın."

Niye ben? diye soruyordu Ralph neredeyse, sonra bu soruyu sormanın gereği olmadığını düşündü. Belki Ed, Helen'i dövdükten sonra polisleri çağırdığı için onu hedef olarak göstermişti; ama bunu hiçbir anlaşılır nedeni olmadan yapmış olması da mümkündü. Ralph bir yerlerde – Sam'in oğlu olarak da bilinen – azılı katil David Berkowitz'in, arada sırada köpeğinden aldığı emirler yüzünden adam öldürdüğüne dair iddialarını okuduğunu anımsadı.

"Ne yaparlar dersin?" diye sordu Ralph. "Chuck Norris filmlerindeki gibi silahlı bir saldırı mı?"

Ralph gülümsedi ama Gretchen'in yüzü ciddiyetini korudu. "Sorun şu ki ne yapacaklarını bilmiyoruz," dedi. "En uygun yanıt hiçbir şey. Yine de, Ed ya da diğerlerinden biri bu işi yapmayı kafasına koyup seni kendi mutfak pencerenden aşağı atmaya kalkışabilir. Sprey sonuçta sulandırılmış gözyaşartıcı gazdan başka bir şey değil. Küçük bir sigorta poliçesi, hepsi bu."

"Bir sigorta," dedi dalgın bir şekilde Ralph.

"Ne de olsa seçilmiş insanlar arasındasın," dedi Helen üzüntülü bir gülümsemeyle. "Listelerindeki ikinci ve senin dışındaki tek erkek – bildiğimiz kadarıyla – belediye başkanı Cohen."

"Ona da bunlardan bir tane verdiniz mi?" dedi Ralph, sprey kutusunu eline alarak. Zaman zaman posta kutusuna bırakılan bedava traş kremi örneklerinden daha zararlı görünmüyordu.

"Vermemize gerek yoktu," dedi Gretchen. Yeniden saatine baktı. Helen bu hareketi gördü ve kollarında uyuyan Nat'la birlikte ayağa kalktı. "Silah taşıma ruhsatı var."

"Siz bunu nereden biliyorsunuz?" diye sordu Ralph.

Gretchen "Şehir arşivindeki dosyalara baktık," dedi ve gülümsedi. "Silah ruhsatı alanlar mutlaka kayıtlara geçiyor."

"Demek öyle." Aklına bir şey geldi. "Ya Ed? Onu da kontrol ettiniz mi? Onun da silahı var mı?"

"Yoo," dedi Gretchen. "Ama Ed gibi herifler belli bir noktayı geç-

tiler mi genellikle silah ruhsatına filan gerek duymazlar... anlarsın işte?"

"Evet," diye yanıtladı Ralph, bu arada ayağa kalkarak. "Sanırım anladım. Ya sizler? Siz kendinize dikkat ediyor musunuz?"

"Emin olabilirsin babacığım. Emin ol dikkat ediyoruz."

Ralph başıyla onayladı ama bütünüyle ikna olmamıştı. Gretchen'in sesinin tonunda hoşlanmadığı biraz hükmeden bir hava vardı, sanki sorduğu soru çok aptalca bir şeymiş gibi. Ama aptalca değildi ve Gretchen bunun farkında değilse, onun ve arkadaşlarının başı belaya girebilirdi. Büyük bir belaya.

"Umarım öyledir," dedi. "Gerçekten umarım. Helen, istersen Nat'ı aşağıya ben indirebilirim."

"Teşekkür ederim – ama uyanabilir." Ralph'e ciddi olarak baktı. "O spreyi benim için yanında taşır mısın, Ralph? Sırf bana yardım etmek istediğin ve Ed kafasını bir şeylere fena halde taktığı için incineceğin düşüncesine dayanamam."

"Bunu ciddiye alacağım. Yeter mi?"

"Sanırım yetmek zorunda." Helen Ralph'e yakından baktı, yüzünü inceleyerek. "Seni son gördüğüm zamana oranla çok daha iyi görünüyorsun – yeniden uyumaya başladın, değil mi?"

Ralph gülümsedi. "Şey, doğruyu söylemek gerekirse, hâlâ zorluk çekiyorum ama iyiye gidiyor olmalıyım çünkü insanlar sürekli öyle söylüyor."

Helen ayak parmaklarının üstünde yükselip onu dudağının kenarından öptü. "Temasta olacağız, değil mi? Yani, görüşeceğiz."

"Siz üstünüze düşeni yaparsanız, ben de üstüme düşeni yaparım, tatlım."

Helen gülümsedi. "Buna güvenebilirsin, Ralph. Sen tanıdığım en tatlı Centurion'sun."

Buna birlikte güldüler, öyle yüksek sesle güldüler ki Natalie uyanıp uyku sersemi etrafına bakındı.

6

Kadınları gönderdikten sonra (Gretchen Tillbury'nin Accord marka steyşın arabasının arka tamponundaki çıkartmada KÜRTAJI DESTEKLİYORUM! yazıyordu), Ralph yeniden yavaşça ikinci kata

çıktı. Yorgunluktan ayaklarını zor kaldırabiliyordu. Mutfağa girer girmez ilk olarak, köklerinden yükselen tuhaf ve muhteşem yeşil sisi görmeye çalışarak, vazodaki çiçeklere baktı. Hiçbir şey yok. Sonra sprey kutusunu eline alıp kutunun yan tarafındaki resmi yeniden inceledi. Saldırganı kahramanca savuşturan Saldırıya Uğrayan Kadın ve maske takmış Kötü Adam. Hiç gri tonlar yok: sadece iyi ve kötü.

Ed'in deliliği bulaşıcıymış gibi geldi Ralph'e. Derry'nin her yerinde çantalarında şu küçük spreylerle dolaşan – aralarında Gretchen Tillbury ve biricik tatlı Helen'in de olduğu – kadınlar vardı ve bu sprey kutuları aynı anlama geliyordu: *Korkuyorum. Derry'ye maskeli kötü adamlar geldi ve ben korkuyorum.*

Ralph, korkmuş insanların safında yer almak istemedi. Ayaklarının ucunda uzanarak, sprey kutusunu lavabonun yanındaki mutfak dolabının üstüne koydu, sonra eski gri deri ceketini giydi. Havaalanının yanındaki piknik yerine gidip satranç oynayacak biri olup olmadığına bakacaktı. Satranç oynayacak kimse yoksa, belki bir iki el kâğıt oynayacaktı. Mutfak kapısında bir süre gözlerini vazoya dikerek, çiçekleri kurutan yeşil dumanı geri getirmeye çalıştı. Duman filan yoktu.

Ama oradaydı. Sen gördün; Natalie de gördü.

Peki Natalie o dumanı görmüş müydü? Gerçekten görmüş müydü? Bebekler her zaman bir şeylere gözlerini dikerler, her şey onları şaşırtır; öyleyse nasıl emin olabilirdi?

"Eminim işte," dedi boş apartman dairesine yüksek sesle. Doğru. Çiçeklerin saplarından yükselen yeşil duman gerçekti, tüm haleler gerçekti ve...

"Ve hâlâ oradalar," dedi kendi sesinde duyduğu kararlılığa şaşırmalı mı yoksa bu yüzden rahatlamalı mıydı bunu bilemiyordu.

Şimdilik neden bunlara boşver miyorsun, tatlım?

Bu sefer kendi düşüncesi, Carolyn'ın sesiyle kulağında çınladı. Bu, iyi fikirdi.

Ralph, evinin kapısını kilitleyip satranç oynayabilmek umuduyla Derryli Moruklar'ın yanına doğru, yola çıktı.

7. Bölüm

1

Ralph, 2 Ekimde, bir elinde Ham Davenport'un Arka Sayfalar kitapçı dükkânından aldığı macera kitapları, Harris Bulvarı'ndan yürüyerek evine geldiğinde, birisinin, elinde bir kitapla verandaki basamaklarda oturduğunu gördü. Misafiri elindeki kitabı okumuyor, düş görür gibi dalıp gitmiş bir halde, esen ılık rüzgârın, meşe ağacının ve sokağın karşısındaki üç karaağacın sarı ve altın rengi yapraklarını savurmasını izliyordu.

Ralph verandadaki adamın kafasında uçuşan beyaz ince saçları ve tümü belinde, kalçalarında ve vücudunun alt kısmında toplanmış gibi görünen cüssesini süzerek yaklaştı. Geniş gövdesi; sıska boyun, dar göğüs ve eski bir yeşil pantolonla kaplı incecik bacaklarla birleştirildiğinde ona elbiselerinin içine bir araba iç lastiği giymiş adam havası veriyordu. Yüz metre uzaktan bile, ziyaretçinin kim olduğu belliydi: Dorrance Marstellar.

Ralph, içini çekerek evine kadar olan yolu yürüdü. Düşen parlak renkli yaprakları izlerken kendinden geçmişe benzeyen Dorrance, ayaklarının dibine Ralph'in gölgesi düşene kadar etrafına bakınmadı. Sonra dönüp kafasını kaldırdı uzattı ve tatlı, tuhaf yüzünde yumuşak bir ifadeyle gülümsedi.

Faye Chapin, Don Veazie ve havaalanlarının yanıbaşındaki piknik alanına takılan diğer bazı yaşlılar (pastırma yazı bitip havalar soğuduğunda Jackson Caddesi'ndeki bilardo salonuna çekilirlerdi) bu gülümsemeyi, Yaşlı Dor'un beyinsizin biri olduğunun bir diğer göstergesi olarak görürlerdi. Hiç kimsenin duyarlı olduğunu iddia edemeyeceği Don Veazie, Dorrance'a Yaşlı Aptal Şef derdi ve Faye Chapin bir keresinde Ralph'e, Yaşlı Dor'un doksan beşine kadar yaşadığına hiç de şaşırmadığını söylemişti. "Kafasının içinde bir beyni olmayan insanlar *daima* uzun yaşarlar," diye açıklamada bulunmuştu Ralph'e bu yılın başlarında. "Kaygılanacakları hiçbir şeyleri yok. Bu da kan basınçlarını düşük tutuyor ve böylece bir tarafları patlamıyor."

Ancak Ralph bundan pek emin değildi. Dorrance gülümsemesindeki o yumuşaklıkla kendisine hiç de boş kafalıymış gibi gelmiyordu; onu her nedense bu gülümseme yüzünden bilgili ve aynı zamanda çok narin görünüyordu... adeta küçük kasabanın bilge büyücüsü gibi. Ama yine de, bugün Dor'un ziyareti biraz zamansızdı; o sabah, 1:58'de uyanarak yeni bir rekor kırmıştı ve bitkindi. Tek istediği şey, oturma odasında birazcık oturup kahve içmek ve kasabadan aldığı macera kitaplarından birini okumaktı. Belki sonra biraz kestirmeyi deneyecekti.

"Merhaba," dedi Dorrance. Elinde tuttuğu Stephen Dobyns adında bir adamın yazdığı *Mezarlık Geceleri* adlı bir kitaptı.

"Merhaba Dor," dedi Ralph, "Nasıl, iyi bir kitap mı?"

Dorrance elinde tuttuğu kitabı unutmuş gibi şaşkınlıkla kitaba baktı, sonra gülümsedi ve başını salladı. "Evet, çok güzel. Öykü gibi şiirler yazar. Bundan her zaman hoşlanmam ama bazen hoşuma gidiyor."

"Bu iyi. Bak Dor, seni gördüğüme çok sevindim ama tepeye kadar yürümek beni çok yordu, belki başka bir za..."

"Pekâlâ" dedi Dorrance, ayağa kalkarak. Dorrance'ın üstünde, Ralph'e loş müzelerde kırmızı kadife iplerin ardında tutulan Mısır mumyalarını hatırlatan, hafif tarçınsı bir koku vardı. Gözlerinin kenarlarındaki hafif kırışıklıklar dışında yüzünde neredeyse hiç kırışıklık yoktu ama yaşı ortadaydı: mavi gözleri gökyüzünün nisanda aldığı açık gri renge dönmüştü ve cildi Nat'ın cildini anımsatan şeffaf bir berraklıktaydı. Dudakları sarkık ve neredeyse eflatun rengiydi. Konuşurken hafif şapırtı sesleri çıkarıyordu. "Önemli değil. Zaten seni ziyarete gelmedim; sana bir mesaj vermeye geldim."

"Ne mesajı? Kimden?"

"Kimden olduğunu bilmiyorum," dedi Dorrance. Ralph'e, onun aptalın biri olduğunu ya da aptal numarası yaptığını düşündüğünü hissettiren bir ifadeyle baktı. "Bir işe burnumu gereğinden fazla sokmam. Sana da bunu yapmamanı söylemiştim, hatırlıyor musun?"

Ralph böyle bir şey hatırlıyordu ama ne olduğunu bir türlü çıkaramıyordu. Hiç de umrunda değildi. Yorgundu ve Ham Davenport'dan, Susan Day hakkında yeterince can sıkıcı havadis dinlemişti zaten. Bu cumartesi sabahı ne kadar güzel olursa olsun, Dorrance Marstellar ile bu konu üstünde konuşmaya niyeti yoktu. "Şey, öyleyse, mesajı ver bakalım," dedi, "yukarı çıkacağım – bu sana uyar mı?"

"Peki öyleyse." Ama tam o sırada Dorrance durdu. Yeni bir rüzgâr

dalgası yaprakları parlak ekim havasında gökyüzüne doğru savururken caddenin karşısına bakmaya başladı. Solgun gözleri birden faltaşı gibi açılmıştı. Bu gözlerdeki ifade Ralph'e, Natalie'yi onun, parmaklarının bıraktığı gri mavi çizgileri tutuşunu ve lavabonun yanındaki vazoda kuruyan çiçeklere bakışını hatırlattı. Ralph, daha önce de Dor'un ayakta durup, bir saatten fazla bir süreyle, aynı şaşkın ifadeyle havaalanında 3. Piste inip kalkan uçakları izlediğini görmüştü.

"Dor?" diye seslendi.

Dorrance'ın seyrek kirpikleri titredi. "Ya! Doğru! Mesaj! Mesaj..." Hafifçe kaşlarını çattı ve ellerinde bir öne bir arkaya büktüğü kitaba baktı. "Mesaj şu, 'Randevuyu iptal et.'"

Kaşlarını çatma sırası Ralph'teydi. "Hangi randevu?"

"Burnunu sokmamalıydın," diye yineledi Dor, sonra derin bir iç çekti. "Ama artık çok geç. Olan oldu geriye dönüş yok artık. Randevuyu iptal et. O adamın sana iğneler saplamasına izin verme."

Ralph veranda basamaklarına yönelmişken tam o sırada Dorrance'a geri döndü. "Hong mu? *Hong'tan* mı sözediyorsun?"

"Adını nereden bileyim?" diye sıkkın bir ses tonuyla sordu. "Burnumu sokmam, sana söylemiştim. Şimdi olduğu gibi bazen bir mesaj iletmem gerekir hepsi o kadar. İğneci adamla randevunu iptal etmeni söylemem istendi ve ben de bunu yaptım. Gerisi sana kalmış."

Dorrance, o kırışıksız yüzünde yumuşak bir heyecan ifadesiyle, yeniden sokağın karşısındaki ağaçlara bakıyordu. Güçlü sonbahar rüzgârı saçlarını deniz yosunu gibi hafifçe dalgalandırdı. Ralph, yaşlı adamın omzuna dokunduğunda Dor, kendiliğinden ona doğru döndü ve Ralph birden Faye Chapin ve diğerlerinin aptallık olarak nitelendirdiği şeyin aslında bir haz duygusu olabileceğini anladı. Öyleyse, onların aptallık olduğunu söyledikleri şeyler muhtemelen Yaşlı Dor'dan çok onları tanımlıyordu.

"Dorrance?"

"Ne var, Ralph?"

"Şu mesajı kim verdi sana?"

Dorrance bunu dikkatle düşündü – ya da belki de yalnızca düşünüyormuş gibi göründü – ve sonra *Mezarlık Geceleri* adlı kitabı uzattı. "Al bunu."

"Yoo, almayayım," dedi Ralph. "Şiirden pek anlamam, Dor."

"Bunları seveceksin. Öykü gibiler..."

Ralph tutup yaşlı adamı bir iyi silkelememek için duyduğu güçlü isteği zor bastırdı. "Kasabadaki Arka Sayfalar'dan bir iki macera ki-

tabı almıştım zaten. Bilmek istediğim tek şey bu mesajı sana kimin verdiği..."

Dorrance, şiir kitabını şaşırtıcı bir güçle Ralph'in – macera kitaplarının bulunmadığı – sağ eline sıkıştırdı. "Şiirlerden biri şöyle başlıyor. 'Hızla yaparım her şeyi, başka bir şey daha yapabilmek için.'"

Ralph başka bir şey söylemek için daha ağzını açmadan, yaşlı Dor kalkıp bahçeden geçip kaldırıma varmıştı. Sola döndü ve sanki ufuktaki bir randevuya yetişmek ister gibi, yüzü bir düş görüyormuşçasına yaprakların uçuştuğu mavi gökyüzüne doğru dönmüş bir halde, yola koyuldu.

"Dorrance!" diye arkasından bağırdı Ralph, birden öfkelenerek. Sokağın karşısındaki Red Apple'ın önünde Sue, giriş kapısının önüne biriken yaprakları süpürüyordu. Ralph'in bağırma sesiyle durdu ve merakla ona baktı. Kendisini aptal bir ihtiyar gibi hisseden Ralph toparlanıp neşeyle güldü ve Sue'ya el salladı. Sue da ona el salladı ve süpürmeye devam etti. Bu arada Dorrance sakin bir şekilde yoluna devam ediyordu. Neredeyse sokaktan yarım blok kadar uzaklaşmıştı.

Ralph onun gitmesine ses çıkarmamaya karar verdi.

2

Ralph, cebinden anahtarlığını çıkarabilmek için Dorrance'ın verdiği kitabı sol eline alarak verandanın basamaklarını çıktı fakat kapıyı açmaya gerek olmadığını gördü – kapı kilitli değildi ve üstelik aralıktı. Ralph, ön kapıyı kilitmediği için McGovern'ı defalarca paylamış ve en sonunda bunu alt kattaki komşusunun kalın kafasına sokmayı başardığını düşünmeye başlamıştı. Ancak şimdi McGovern yine bunu unutup kapıyı açık bırakmışa benziyordu.

"Lanet olsun, Bill," dedi kısık bir sesle. Kapıdan loş alt hole geçip sinirli bir biçimde merdivenlere baktı. Şu anda, Ed Deepneau'nun evin yukarılarında bir yerde dolanmakta olabileceğini hayal etmek hiç de zor değildi. Ama, bütün gün bunu düşünerek burada dikilip duramazdı. Ön kapının sürgüsünü sürüp merdivenleri çıkmaya başladı.

Yukarı çıktığında görünürde kaygılanacak bir şeye rastlamadı elbette. Oturma odasının köşesinde bir gölge gördüğünü sandı bir an, ama bu eski gri ceketinden başka bir şey değildi. Koltuğun kenarına

bırakmak ya da sandalyenin üstüne atmak yerine değişiklik olsun diye askıya asmıştı ceketini; bunu fark etmek şüphesiz onu oldukça rahatlatmıştı.

Elleri ceplerinde mutfağa gitti ve takvime baktı. Pazartesi daire içine alınmıştı ve yuvarlağın içinde *HONG – 10:00* yazılıydı.

İğneci adamla randevunu iptal etmeni söylemem istendi ve ben de bunu yaptım. Gerisi sana kalmış.

Ralph, bir an için günlük hayattan kopup, hayatının ne yöne doğru ilerlediğini görebildiğini hissetti. Gördüğü şey onu ürküttü: ucunda insanı bekleyenin ne olduğu bilinmeyen, karanlık bir tünel gibi uzayıp giden sonu belirsiz bir yol.

Öyleyse geri dön, Ralph!

Ama bunu yapamayacağını geri dönemeyeceğini düşündü. İçine girmek istese de istemese de tünele gireceğini hissediyordu. Bu duygu, oraya yöneltilmek gibi bir şey değil de, daha çok görünmeyen güçlü eller tarafından bu tünelin içine itilmek gibiydi.

"Boşver," diye mırıldandı. Parmak uçlarıyla şakaklarını ovalayıp, takvimde – iki gün sonrasındaki – daire içine alınmış güne baktı. Bu uykusuzluktan. Uykusuzluğun başladığından beri her şey... Her şeyin bu hale gelmeye başlaması...

Gerçekten her şey *ne* hale gelmeye başlamıştı?

"Tuhaflaşmaya," dedi boş apartman dairesine. "Her şeyin tuhaflaşmaya başlaması."

Evet, her şey tuhaflaşmıştı. Birçok şey ama gördüğü haleler bunların en tuhafıydı. Restoranda gazete okuyan adamın üstünde dolaşan soluk gri ışık. Süpermarkete doğru yürüyen anne ve oğlunun, el ele tutuştukları yerden at kuyruğu gibi yükselen sarmaşık gibi haleler. Muhteşem fildişi rengi bir ışık bulutuna gömülmüş Helen ve Nat; Ralph'in hareket eden parmaklarının havada bıraktığı, yalnızca onun ve Natalie'nin görebildiği hayalet gibi izler.

Ve şimdi de, Yaşlı Dor, tuhaf bir Eski Ahit peygamberi gibi kapı basamaklarında, çıkıp geliyor... tövbe etmesini söylemek için değil ama Joe Wyzer'ın tavsiye ettiği akupunkturcuyla randevusunu iptal etmesini söylemek için.

Ve o tünelin ağzı. Gün geçtikçe daha da büyüyor ve korkunçlaşıyordu. Gerçekten bir tünel var mıydı? Varsa, nereye gidiyordu?

En çok da beni orada, karanlıkta neyin beklediğini merak ediyorum, diye içinden geçirdi Ralph.

Burnunu sokmamalıydın, demişti Dorrance. *Ama artık çok geç.*

"Olan oldu, geriye dönüş yok artık," diye mırıldandı Ralph ve birden, böyle şeyleri artık düşünmek istemediğine karar verdi; huzursuz ediciydi. Bir ara oturup akupunktur tedavisi için aldığı randevusundan başlayarak, her şeyi enine boyuna düşünmesi gerekiyordu. Randevuya gidecek miydi, yoksa Yaşlı Dor'un, diğer adıyla Hamlet'in Babasının Hayaleti'nin tavsiyesini mi tutacaktı?

Bu gerçekten üzerinde fazla kafa yormaya değecek bir şey değil, diye karar verdi Ralph. Joe Wyzer, ekim başlarında bir randevu ayarlamak için Hong'un sekreterine onca dil dökmüştü ve Ralph, o randevuya gitmeye niyetliydi. Bu labirentten bir çıkış yolu varsa, o da geceleri uyumaya başlamaktı. Ve bu, Hong'u atacağı ilk mantıklı adım haline getirmişti.

"Olan oldu, geriye dönüş yok artık," diye tekrarladı ve aldığı macera kitaplarından birini okumak için oturma odasına geçti.

Ama kendisini, Dorrance'ın verdiği – Stephen Dobyns'in yazdığı – *Mezarlık Geceleri* adlı şiir kitabının sayfalarını çevirirken buldu. Dorrance her iki konuda da haklıydı: hem şiirlerin çoğu öykü gibiydiler hem de Ralph bunlardan çok hoşlandığını fark etti. Yaşlı Dor'un alıntı yaptığı şiirin adı "Koşturmaca"ydı ve şöyle başlıyordu:

Hızlı yaparım her işi, başka bir şey daha
yapabilmek için.
İşte böyle geçer günler –
hızla giden bir yarış arabası ve inşaatı
hiç bitmeyen gotik bir katedral.
Hızla giden arabamın pencerelerinden, sevdiğim her
şeyin geride kaldığını görürüm:
daha okunmamış kitaplar, anlatılmamış fıkralar,
hâlâ gidip görülmemiş manzaralar...

Ralph şiiri iki defa, bütünüyle içinde kaybolmuş bir şekilde okudu, bunu Carolyn'a da okuması gerektiğini düşünerek. Carolyn da severdi ve bu şiiri bulup bir demet çiçek gibi ona getirmiş olsaydı – çoğunlukla macera kitaplarına ve tarihsel romanlara saplanıp kalan – Ralph'i çok daha fazla severdi. Sayfayı işaretlemek için bir kâğıt parçası bulmak üzere gerçekten de yerinden kalkmak üzereydi ki Carolyn öleli altı ay olduğunu hatırlayıp gözyaşlarına boğuldu. Sallanan koltuğunda yaklaşık on beş dakika kadar, *Mezarlık Geceleri* kitabı kucağında, sol eliyle gözlerini silerek oturdu. Sonunda yatak odasına

gidip uzandı ve uyumaya çalıştı. Bir saat kadar tavana baktıktan sonra, bir fincan kahve hazırladı ve televizyon kanallarında bir Amerikan futbolu maçı buldu.

3

Halk Kütüphanesi pazar günleri saat birden altıya kadar açıktı ve Dorrance'ın ziyaretinden sonraki gün, yapacak daha iyi bir şeyi olmadığı için Ralph doğruca oraya gitti. Yüksek tavanlı okuma odasında, normalde, ancak o gün okumaya zaman buldukları çeşitli pazar gazetelerinin sayfalarını çeviren, oraya buraya oturmuş kendisi gibi yaşlı adamlar olurdu. Ancak o gün kitapları karıştırarak kırk dakika geçirdiği rafların arasından dışarı çıktığında koca odada kendisinden başka kimsenin olmadığını fark etti. Bir gün önceki masmavi gökyüzünün yerini, dalından yeni kopmuş yaprakları kaldırımlara yapıştırarak ya da küçük su birikintilerini önüne katarak kanalizasyon ızgaralarına sürükleyen bir yağmur almıştı. Rüzgâr hâlâ esiyordu, şimdi kuzeye doğru kaymış ve artık insanın iliklerine işlemeye başlamıştı. Birazcık aklı (ya da şansı) olan yaşlılar sıcacık evlerindeydiler, muhtemelen televizyondan maç izliyorlar ya da torunlarıyla oyun oynuyorlar belki de afiyetle yedikleri tavuktan sonra biraz kestiriyorlardı.

Ancak Ralph ne maçla ilgileniyordu ne de çocuğu ya da torunu vardı ve bir zamanlar sahip olduğu uyuma alışkanlığını bütünüyle kaybetmişe benziyordu. Bu yüzden kütüphaneye giden bir otobüse binmişti ve işte şimdi oradaydı, keşke eski gri ceketinden daha kalın bir şey giymiş olsaydı – okuma salonu buz gibiydi. Ayrıca ışıkların hepsi yanmadığı için loştu. Şömine yanmıyordu ve radyatörlerin haline bakılırsa, kalorifer kazanına biraz daha yakıt atılması gerekiyordu. Pazar günleri çalışan kütüphaneci hiç olmazsa tavandan sarkan karpuz lambaları açmak zahmetine bile girmemişti. Bulunduğu yere kadar gelmeyi başaran zayıf ışık, yeri aydınlatmıyordu ve köşeler gölgeler içindeydi. Duvarlarda asılı eski tablolardaki askerler, trampetçiler ve Kızılderililer habis hayaletler gibi görünüyordu. Pencere camlarına soğuk yağmur damlaları vuruyordu.

Evde kalmalıydım, diye içinden geçirdi Ralph, ama buna gerçekte inanmadı; böyle günlerde evinde olmak daha kötü oluyordu. Üste-

lik, ilginç, yeni bir kitap bulmuştu: Doktor James A. Hall'un yazdığı *Düş Biçimleri.* Odayı daha az ürkütücü hale getiren masa lambasını açıp dört uzun, boş masadan birine oturdu ve dikkatle okumaya koyuldu.

> *REM uykusu ve NREM uykusunun farklı durumlar olduğunun anlaşılmasından önce* [diye yazıyordu Hall], *insanın uykunun belirli bir aşamasından bütünüyle mahrum kalmasıyla ilgili çalışmalar, Dement'in şu önerisine öncülük etti (1960): Bu aşamadan mahrum kalmak ... insanın uyanıkken dengesini bozmaya ...*

İşte bunda haklısın, dostum, diye içinden geçirdi Ralph, *Kimi zaman lanet olası bir hazır çorba paketini bile bulamıyorum.*

> *... uykuyla ilgili ilk çalışmalar, şizofreninin, gece düş görmeyenlerde düş sürecinin günlük hayatta ortaya çıkması olduğuna ilişkin heyecan verici bir spekülasyonu da beraberinde getirdi.*

Ralph, dirsekleri masada, ellerini yumruk halinde şakaklarına dayamış, alnında çizgiler oluşmuş ve kaşlarını birbirine değecek kadar çatmış bir halde kitabın üstüne iyice eğildi. Hall'ın, belki de hiç farkında olmadan, halelerden bahsediyor olup olamayacağını merak etti. Halbuki o hâlâ düş görüyordu – çoğunlukla son derece canlı düşler. Daha geçen gece düşünde şehir merkezinde (sekiz yıl önceki büyük fırtınada yıkılıp giden) eski Derry Pavyonu'nda Lois Chasse ile dans ettiğini görmüştü. Onu, oraya evlenme teklif etmek niyetiyle götürmüş ancak Trigger Vachon ikide bir araya girip onun sözünü kesmişti. Elinin tersiyle gözlerini ovuşturup dikkatini toplamaya çalıştı ve yeniden okumaya başladı. Okuma odasının kapı girişinde beliriveren gri, bol (üzerinde gözlük takmış bir Snoopy deseni olan) süveterli adamın onu sessizce izlediğini fark etmedi. Bundan birkaç dakika kadar sonra adam, elini süveterinin altına sokup kemerindeki kından bir avcı bıçağı çıkardı. Adam bıçağı masa lambasından yana çevirdiğinde, bıçağın kenarları göz alıcı bir şekilde parıldadı. Sonra, Ralph'in, başı ellerinin arasında oturduğu masaya doğru ilerledi. Orada birinin olduğuna hayal meyal bir şekilde seçen Ralph'in hemen yanına oturdu.

Uyku kaybına insan vücudunun göstereceği tepkiler, deneğin yaşına bağlı olarak değişmektedir. Daha genç olan deneklerde daha fazla fiziksel tepki ve rahatsızlığın daha erken başlaması görülürken, daha yaşlı denekler...

Bir el hafifçe omzunu tutarak Ralph'i kitabın üzerinden geriye doğru çekti.

Kendinden geçmiş bir ses "Nasıl görünecekler merak ediyorum?" diye Ralph'in kulağına fısıldadı. Kelimeler, küflü tereyağıyla sarmısak karışımında az pişmiş kötü domuz eti gibi kokan nefesle karışmış haldeydi. "Bağırsakların, yani. Bağırsaklarını yere döktüğümde nasıl görüneceklerini merak ediyorum. Sen ne düşünüyorsun, seni Allahsız bebek katili Centurion? Sarı mı, siyah mı, yoksa kırmızı mı olacak dersin?"

Sert ve sivri bir şey Ralph'in sol tarafından yavaşça aşağı, kaburgalarına doğru kaydı.

"Bunu görmek için sabırsızlanıyorum," diye fısıldadı kendinden geçmiş ses. "Sabırsızlanıyorum."

4

Ralph, boynundaki kasların çıtırdadığını duyarak, başını yavaşça çevirdi. Pis kokulu nefesi olan adamı tanımıyordu. Ama nasıl olup da yanıbaşında bitiverdiğini anlamadığı ve sırtına, bıçağa benzeyen bir şeyi batıran bu adamı hemen hatırladı. Adamın bağa çerçeveli kalın camlı gözlüğü bu konuda yardımcı olmuştu, ama asıl ipucu Don King'i ve Albert Einstein'ı anımsatan topak topak havaya kalkmış komik gri saçlarıydı. Bu adam, havaya kalkmış yumruğuyla Ham Davenport'un ve Davenport'un pankartını kafasına yiyen Dan Dalton'un bulunduğu gazete fotoğrafında, Ed Deepneau ile birlikte bu ikisinin arasında duran adamdı. Ralph, diğer gösteriler hakkındaki televizyon haberlerinin bazılarında da bu herifi görmüş olduğunu düşündü. Kalabalıkta pankart taşıyıp bağıran yüzlerden, sopa taşıyanlardan biri. Yalnız bu sopalı adam onu öldürmeye niyetli gibi gözüküyordu.

"Sen ne düşünüyorsun?" diye sordu adam, hâlâ aynı kendinden geçmiş fısıltıyla. Adamın sesi, onu, deri ceketinin üstünde bir yukarı bir aşağı kayarken vücudunun zarar görebilecek, akciğer, kalp, böb-

rek, bağırsak gibi organlarının yerini bulmaya çalışan bıçaktan daha çok ürkütmüştü. "Ne renk?"

Nefesi mide bulandırıcıydı ancak Ralph başını geri çekmeye ya da döndürmeye korkuyordu. Herhangi bir hareketin, bıçağın hedef aramayı bırakıp sırtına saplanmasına neden olmasından korkuyordu. O sırada bıçak yeniden yan tarafında yukarı doğru çıkıyordu. Gözlüklerinin kalın camları arkasından, adamın kahverengi gözleri balık gözü gibi görünüyordu. Gözlerdeki ifade, belirsiz ve ürkütücü, diye düşündü Ralph. Gökyüzünde işaretler gören ya da belki, gece geç saatlerde odanın derinliklerinden fısıldayan sesler duyan bir adamın gözleri.

"Bilmiyorum," dedi Ralph. "Her şeyden önce beni neden bıçaklamak istediğini bilmiyorum." Başını hiç kıpırdatmadan, birini görmek umuduyla, gözleriyle etrafı kolaçan etti ancak salon boştu. Dışarıda, şiddetli bir rüzgâr esiyor, cama yağmur vuruyordu.

"Çünkü sen kahrolası bir *Centurion'sun!*" diye çıkıştı gri saçlı adam. "Kahrolası bir *bebek katili! Cenin hırsızı!* Onları *şeytana satıyorsun!* Senin hakkında her şeyi biliyorum!"

Ralph, o ana kadar hâlâ şakağına dayalı halde duran sağ elini başının yan tarafından aşağı doğru indirdi. Sağ elini kullanan biriydi ve gün içinde eline geçen şeyleri o gün ne giyiyorsa, kolayına gelen sağ cebine koyardı. Eski gri ceketinin büyük yan cepleri vardı ancak elini adama hiç fark ettirmeden cebine götürse bile, en iyimser tahminle orada bulacağı tek şeyin buruşturulmuş bir naylon torba olmasından korkuyordu. Cebinde bir tırnak makası bulma ümidi bile yoktu.

"Sana bunları Ed Deepneau anlattı, değil mi?" diye sordu. Sonra bıçak, kaburgalarının bittiği yerin hemen altına acı verici bir şekilde battığında ağzından bir hırıltı çıktı.

"Onun adını ağzına alma," diye fısıldadı adam. "Sakın onun *adını* ağzına alma! Seni bebek hırsızı! Korkak katil! *Centurion!*" Yine bıçakla ileri doğru hamle yaptı. Bu kez bıçağın ucu deri ceketi delip geçtiğinde Ralph gerçek bir acı duydu. Ralph bıçağın deriye girip bir yerini kestiğini sanmıyordu – en azından şimdilik – ama bu kaçık herifin, bıçağı, geride berbat bir çürük bırakacak kadar dürttüğünden emindi. Ama buna da şükürdü; bu işten bir çürükle sıyrılabilirse kendini şanslı sayacaktı.

"Tamam," dedi. "Onun adını anmayacağım."

"Özür dile!" diye tısladı adam, bıçağı yine bastırarak. Bıçak bu kez Ralph'in fanilasını delmişti. Ralph sol tarafından sızan kanı his-

setti. *Bıçağın değdiği yerde hangi organ var?* diye sordu kendi kendine. *Karaciğer? Safra kesesi? Sol tarafta ne var?*

Hatırlayamıyordu ya da hatırlamak istemiyordu. Kafasında bir görüntü canladı. Bu görüntü kafasının içindeki mantıklı düşüncelerin önüne geçmeye çalışıyordu: Av mevsimi sırasında bir dükkânın dışında baş aşağı asılmış bir geyik. Adamın birinin – tıpkı şu anda yan tarafına dayanmış bıçak gibi – bir bıçakla iç organlarını çıkarıp derisini yüzdükten sonra geriye yalnızca başını bıraktığı parlak gözlü, dili dışarda bir geyik.

"Özür dilerim," dedi Ralph artık soğukkanlılığını yitirmiş bir sesle. "Gerçekten üzgünüm."

"Evet, doğru! Üzgün olman gerekirdi, ama gerçekten üzgün değilsin! *Değilsin!*"

Adam bıçakla yeniden dürttü. Daha şiddetli bir acı. Yan tarafından süzülen sıcaklık. Oda birden daha aydınlık oldu, sanki kürtaj aleyhtarı gösteriler başladığından beri Derry'de dolaşan bir-iki kameraman buraya gelmiş ve video kameralarının üstüne takılı projektörlerini açmış gibiydi. Kamera yoktu elbette; onun kafasının içindeki ışıklar yanmıştı.

O sırada bıçağı yan tarafına iyice bastırmaya başlamış olan adama doğru döndü ve adamın yeşile çalan siyah bir haleyle çevrelendiğini gördü. Bu Ralph'e

(bataklık ateşini)

karanlık çöktükten sonra bataklık ağaçlarında bazen görülen o mat fosfor rengini hatırlattı. Halenin içinden simsiyah renkli uzantılar dikenler gibi çıkıyordu. Bıçağın ucunun biri iki milimetre daha saplandığını hissetmeden, saldırganın halesine artan bir dehşetle baktı. Kanın, gömleğinin bel kısmında biriktiğini hisseder gibi oldu ama hepsi buydu.

Bu adam deli. Beni gerçekten öldürmek istiyor – boş laf değil. Ancak bunu yapmaya tam olarak hazır değil henüz, kendini buna hazırlamamış ancak bunun tam eşiğinde. Ve eğer kaçmaya yeltenirsem – bıçağın ucundan bir santim bile uzağa gitmeye yeltensem – bu işi hemen yapar. Sanırım kımıldamamı bekliyor... sonra buna benim yol açtığımı, benim hatam olduğunu söyleyebilir kendi kendine.

"Sen ve senin gibiler," diyordu komik gri saçları olan adam. "*Senin* hakkında her şeyi biliyoruz."

Ralph'in eli sağ cebine ulaşmıştı... orada tanımlayamadığı ya da oraya koyduğunu hatırlamadığı büyükçe bir şey olduğunu hissetti.

Bunu hatırlamamasının fazlaca bir önemi yoktu; artık sinema salonun telefon numarasının son dört basamağının 1317 mi yoksa 1713 mü olduğunu hatırlayamamanın da önemli olmadığı gibi.

"Senin gibiler! " dedi komik saçlı adam. "Sen, sen, SEN!" Adam bıçağı biraz daha ittiğinde Ralph bu kez acıyı hissetmekte zorluk çekmedi; bıçağın ucu, göğüs kafesinden boyun çukuruna kadar uzanan bir sızlama oluşturdu. Hafifçe inledi, sağ eliyle gri ceketin sağ cebini, deri içerideki nesnenin biçimini alacak şekilde bastırarak sımsıkı kavradı.

"Bağırma," dedi komik saçlı adam, aynı kendinden geçmiş fısıltıyla. "Zamansız öten horozun başını keserler, bunu istemezsin!"

Kahverengi gözlerini Ralph'in yüzüne dikmişti. Gözlüğünün camları gözlerini öylesine büyütmüştü ki kaşlarına düşen bir iki kepek tanesi neredeyse çakıl taşı kadar büyük görünüyordu.

Ralph, adamın halesini gözlerinde bile görebiliyordu – hale, göz bebeklerinden, siyah sudan yükselen yeşil bir duman gibi kayıp gidiyordu. Yeşil ışıktan yükselen yılansı büklümler şimdi ikizleşerek daha kalınlaştı ve Ralph, bıçağı sonuna kadar batıracak olan şeyin, adamın kişiliğinin bir parçasının oluşturduğu siyah kıvrımlar olacağını düşündü. Yeşil renk, bocalama ve paranoyaydı; siyahsa başka bir şeydi. Çok daha kötü

(dışarıdan)

bir şey.

"Hayır," dedi nefesi kesilerek. "Yapmayacağım. Bağırmayacağım."

"Güzel. Kalp atışlarını hissedebiliyorum. Bıçağın ucuna ve avucumun içine kadar geliyor. Gerçekten çok hızlı atıyor olmalı." Adamın dudakları korkunç bir gülümsemeyle birden gerildi. Dudaklarının kenarlarına tükürük parçaları yapıştı. "Belki çöküp kalp krizinden ölürsün, seni öldürmek zahmetinden kurtarırsın beni." Yine o berbat kokan nefesin rüzgârı Ralph'in yüzünü yaladı. "Çok yaşlısın."

Kan şimdi iki koldan, belki üç koldan akıyordu Ralph'in yan tarafında. İçine saplanan bıçağın verdiği acı çıldırtıcıydı – dev bir arı gibi.

Ya da dev bir *iğne,* diye içinden geçirdi Ralph ve içinde bulunduğu zor duruma rağmen – ya da içinde bulunduğu durum yüzünden – bu düşüncenin komik olduğunu fark etti. Gerçek iğneci bu adamdı; James Roy Hong bunun bir taklidi olabilirdi yalnızca.

Bu randevuyu iptal etmek için hiç şansım olmadı, diye düşündü

Ralph. Ralph yine bu Snoopy süveterli herif gibi kaçıkların iptal filan dinlemediklerini düşündü. Bu kaçıkların kendi ajandaları vardı. Sonuna kadar bağlıydılar buna.

Ne olursa olsun, Ralph bıçağın sırtına saplı durmasına daha fazla dayanacak gücü olmadığını biliyordu. Ceketinin cebini başparmağıyla arayıp sağ elini usulca içeri kaydırdı. Cebindeki nesnenin ne olduğunu, parmak uçları ona dokunur dokunmaz anladı; Gretchen'in el çantasından çıkarıp mutfak masasına koyduğu sprey kutusu. *Kadın Sığınma Evi'ndeki arkadaşlardan sana küçük bir hediye,* demişti.

Mutfak dolabının üzerine bıraktığı bu kutunun eski ceketinin cebine nasıl girdiği konusunda en ufak bir fikri bile yoktu. Umrunda da değildi. Kutuyu eliyle kavradı ve yine baş parmağını kullanarak kutunun plastik kapağını çıkardı. Bunu yaparken, gözlerini, komik saçlı adamın ürkmüş, seğiren, keyifli suratından bir an bile ayırmadı.

"Bildiğim bir şey var," dedi Ralph. "Beni öldürmeyeceğine söz verirsen, sana da anlatırım."

"Neymiş o? diye sordu komik saçlı adam. "Senin gibi bir pisliğin bildiği şey ne olabilir?"

Hakikaten benim gibi bir pisliğin bildiği şey ne olabilir? diye sordu Ralph kendi kendine ve yanıt, bir kumar makinesinin penceresindeki büyük ikramiye gibi birden geldi. Kendisini adamın etrafında uçuşan yeşil halenin içine, bozuk sindirim sisteminden gelen korkunç, pis kokan nefesine doğru eğilmeye zorladı. Bir yandan da küçük sprey kutusunu cebinden usulca çıkardı ve işaret parmağını spreyin düğmesine yerleştirdi.

"Kızıl Kral'ın kim olduğunu biliyorum," diye mırıldandı.

Kalın gözlük camlarının arkasındaki gözler – yalnızca şaşkınlıktan değil şoktan da – faltaşı gibi oldu ve komik saçlı adam biraz geri toparlandı. Ralph'in sol tarafındaki müthiş baskı bir an için hafifledi. Tam zamanıydı ve büyük bir ihtimalle, bu tek şansıydı. Ralph bu şansını kullandı, kendisini sağa doğru atarak sandalyesinden yere düştü. Başının arkası yer karolarına çarpmıştı ama bunun yol açtığı acı bıçağın verdiği acıyla karşılaştırıldığında çok önemsiz kalırdı.

Komik saçlı adam, öfkeyle hayıflanma arası karışımı bir sesle homurdandı, sanki uzun ve zorlu yaşamında böyle durumlara alışkınmış gibi; seğiren yüzü, okyanusun derinliklerinde yaşayan büyüleyici, parlak yaratıklarınkine benzeyen gözleriyle, Ralph'den boşalan sandalyenin üstünden eğildi. Ralph sprey kutusunu kaldırdı. Kutunun püskürtme yönünün adama doğru olup olmadığını kontrol ede-

cek zamanı olmadığını anlaması çok sürmemişti – göz yaşartıcı gazı pekâlâ da kendi yüzüne boşaltabilirdi.

O sırada bunu düşünecek zamanı yoktu.

Komik saçlı adam elindeki bıçakla öne doğru hamle yaptığı sırada kutunun düğmesine bastı. Adamın yüzünü tıpkı, Ralph'in banyo küvetinde sakladığı çam kokulu koku gidericininki gibi köpük damlalarından oluşan ince bir sis tabakası kaplamıştı. Gözlüğünün kocaman kalın camları bu ince sis tabakası altında kaybolmuştu.

Sprey hemen etkisini göstermişti ve Ralph'in istediği de buydu. Komik saçlı adam acıyla bağırdı, bıçağını düşürdü (bıçak, Ralph'in sol dizinin üstüne düştü ve iki bacağının arasında kayboldu), gözlüğünü fırlatarak ellerini yüzüne bastırdı. Gözlük masanın üstüne düştü. Aynı anda, ertafındaki ince, yağlı hale parlak kırmızı bir renk aldı ve birden kayboldu, en azından Ralph'in gözünün önünden kayboldu.

"Kör oldum!" diye bağırdı komik saçlı adam, kulak tırmalayıcı bir sesle. *"Kör oldum, kör oldum!"*

"Hayır, kör olmadın," dedi Ralph, dizleri titreyerek ayağa kalkarken. "Yalnızca..."

Komik saçlı adam yeniden bağırdı ve yere düştü. Ellerini yüzüne kapatmış, elini kapıya sıkıştırmış küçük çocuk gibi bağırarak, siyah beyaz yer karolarının üstünde debeleniyordu. Ralph, onun ellerinin arasından yüzünü bölük pörçük görebiliyordu. Yüzünün rengi iyice kırmızıya dönmüştü.

Ralph kendi kendine, bu adamın tam bir deli ve çıngıraklı yılan kadar tehlikeli olduğunu ve onu yalnız bırakması gerektiğini düşündü; ama hiç şüphesiz son derece değerli olan bu tavsiyeyi tutmak yerine, onu bu hale getirmiş olmaktan fazlasıyla ürkmüş ve utanmış bir halde buldu kendini. Bunun bir ölüm kalım meselesi olması ve saldırganı etkisiz hale getirmek ya da öldürmek düşüncesi gerçekliğini çoktan yitirmişti bile. Yere eğilip temkinli bir şekilde elini adamın koluna koydu. Manyak herif debelenerek ondan uzaklaştı ve sinir krizi geçiren bir çocuk gibi kir içindeki düz spor ayakkabılarıyla yeri dövmeye başladı. "Seni orospu çocuğu!" diye bağırıyordu. Beni bir şeyle vurdun!" Ve birden *"Sana tazminat davası açacağım!"* dedi inanılmaz bir şekilde.

"Yasal haklarını kullanmaya başlamadan önce bıçağı açıklamak zorundasın, sanırım," dedi Ralph. Bıçağın yerde durduğunu gördü, önce bıçağa uzandı ama sonra fikrini değiştirdi. Üzerinde parmak izlerinin olmaması daha iyi olurdu. Tekrar doğrulurken başının dön-

düğünü hissetti ve bir an pencereye vuran yağmur damlalarının sesi çok uzaklardan geliyormuş gibi geldi. Bıçağı ayağıyla uzaklaştırdı ve sonra sendeleyip düşmemek için daha önce oturduğu sandalyenin arkalığına tutunmak zorunda kaldı. Başının dönmesi geçmiş, her şey yeniden normale dönmüştü. Ana giriş kapısından yaklaşan ayak sesleri ve mırıldanarak sorular soran sesler duydu.

Şimdi geliyorsunuz, diye içinden geçirdi Ralph bitkin bir şekilde. *Üç dakika önce bu herifin, sol akciğerimi kesip çıkarmasına ramak kalmışken, neredeydiniz?*

Erken ağarmış saçlarına rağmen otuzundan fazla göstermeyen, sıska Mike Hanlon giriş kapısında göründü. Ralph onun arkasında, hafta sonu kütüphanede yardımcı görevli on sekiz on dokuz yaşlarında bir çocuğu seçebildi ve çocuğun arkasında da, muhtemelen süreli yayınlar salonundan gelen üç beş meraklı okuyucu vardı.

"Bay Roberts!" diye heyecanla bağırdı Mike. "Tanrım, ne kadar kötü yaralanmışsınız?"

"Ben iyiyim, asıl yaralanan *o*," dedi Ralph. Ancak yerde yatan adama doğru işaret ederken kendisinin de pek iyi bir halde olmadığını gördü. İşaret ederken ceketi yukarı kalkmıştı Ralph, ceketin altındaki gömleğinde, koltuk altından aşağı doğru yayılan derin, ıslak kırmızı lekeyi gördü. "Lanet olsun," dedi Ralph halsiz bir biçimde ve yeniden sandalyeye oturdu. Dirseği adamın masaya düşen gözlüğüne çarptı ve gözlük masanın sonuna kadar ses çıkararak yuvarlandı. Gözlüğün camlarındaki su zerreciklerinden oluşan ince sis, gözlüğü, katarakt hastalığından kör olmuş gözler gibi gösteriyordu.

"*Yüzüme asit attı!*" diye bağırdı yerdeki adam. "*Göremiyorum, derim eriyor! Eridiğini hissediyorum!* Bu sözler Ralph'e *Oz Büyücüsü*'ndeki cadıyı hatırlattı.

Mike yerdeki adama şöyle bir bakıp Ralph'in yanındaki sandalyeye oturdu. "Ne oldu Ralph?"

"Şey, elbette asit değildi," dedi Ralph, ve KORUYUCU kutusunu havaya kaldırdı. Masanın üstüne, *Düş Biçimleri* kitabının yanında koydu. "Bunu bana veren bayan, göz yaşartıcı sprey kadar güçlü olmadığını, yalnızca gözleri yakıp kötü hissetmesini sağladığını söyledi. . ."

"Endişe ettiğim ona ne olduğu değil," dedi Mike sabırsızca. "Bu kadar yüksek sesle bağırabilen birinin muhtemelen birkaç dakika içinde ölmesinin imkânı yok. Endişe ettiğim sizsiniz, Bay Roberts – sizi ne kadar kötü bir şekilde bıçakladığını görmüyor musunuz?"

"Aslında beni bıçaklamadı," dedi Ralph. "Beni... bir şeyle dürttü.

Şununla." Yer karosunun üzerinde duran bıçağı işaret etti. Bıçağın kırmızı ucunu gördüğünde, kendini kuş tüyünden yapılmış ekspres tren gibi hissetti, yeniden fenalık gelmişti. Bu tanım aptalcaydı elbette, hiçbir anlamı yoktu ama o sırada tam anlamıyla aklı başında değildi.

Yardımcı görevli sakınarak yerde uzanan adama bakıyordu. "Aaa," dedi. "Bu adamı tanıyorum, Mike – bu Charlie Pickering."

"Bak şu işe," dedi Mike. "Ama buna hiç şaşırmadım!" Genç asistana baktı ve iç çekti. "Polis çağırsan iyi olur Justin. Burada gerçekten ciddi bir olay söz konusu sanırım."

5

"Onu kullandığım için başım belaya girer mi?" diye sordu Ralph Mike Hanlon'un bürosundaki darmadağınık masada duran iki mühürlü plastik torbadan birini işaret ederek. Sarı bir şeritte el yazısıyla şunlar yazılıydı: DELİL *Sprey Kutusu* TARİH *10/3/93* OLAY YERİ *Derry Halk Kütüphanesi*

"Yaşlı dostumuzun bu şeyi kullanmaktan gireceği kadar değil," dedi John Leydecker diğer mühürlü torbayı işaret ederek. İçindeki avcı bıçağının ucundaki kan kuruyup kestane rengini almıştı. Leydecker, Maine Üniversitesi futbol takımının armasını taşıyan bir süveter giymişti. Bu süveter onu olduğundan daha iri gösteriyordu. "Bizler burada, taşrada bile, nefsi müdafaa kavramına bağlıyızdır. Bundan fazla söz etmeyiz ama tersi olsaydı dünyanın düz olduğuna inanmak gibi bir şey olurdu."

Giriş kapısına yaslanmakta olan Mike Hanlon güldü.

Ralph, bunu duyunca içinin ne kadar çok ferahladığını belli etmediğini umuyordu. Sağlık görevlisi (hatırladığı kadarıyla, ağustos ayında Helen Deepneau'yu hastaneye yetiştiren adamlardan biri) kendisiyle ilgilenirken – önce yaranın fotoğrafını çekmiş, ardından dezenfekte etmiş ve son olarak tampon yapıp bandajlamıştı – dişleri birbirine kenetlenmiş, hâkimin, kendisini yarı öldürücü bir silah kullanmaktan altı ay hapse mahkûm edişini hayal ederek oturmuştu Ralph. *Bay Roberts, ümit ederim ki bu ceza, sinirleri felç eden sprey kutularıyla ortalıkta dolaşmakta kendilerini haklı görebilecek çevredeki diğer yaşlı salaklara bir örnek ve uyarı teşkil eder...*

Leydecker, Mike Hanlon'un bilgisayarının yan tarafında sıralanmış olan altı adet Polaroid fotoğrafa bir kez daha baktı. Genç yüzlü sağlık görevlisi, ilk üçünü Ralph'in yarasını sarıp sarmalamadan önce çekmişti. Bu fotoğraflarda Ralph'in yan tarafında – yazmayı yeni öğrenen çocukların yaptığı büyük boy bir virgül işareti gibi – küçük siyah bir şekil görünüyordu. İlkyardım görevlisi diğer üç fotoğrafı, yarasına tampon yaptıktan ve hastaneye yatmasının teklif edildiğini ancak kendisinin bunu reddettiğini belgeleyen bir formu imzalamasından sonra çekmişti. Bu ikinci grup üç fotoğrafta, ileride yara yerinde kocaman bir çürük olacağının ilk belirtileri görülebiliyordu.

"Tanrı, bizlere bu fotoğraf sistemini sağlayan Edwin Land ve Richard Polaroid'den razı olsun," dedi Leydecker, elindeki fotoğrafları başka bir DELİL torbasına koyarak.

"Richard Polaroid diye birinin olduğunu pek sanmıyorum," dedi Mike Hanlon, yaslandığı kapı ağzındaki yerinden.

"Belki yok ama yine de Tanrı onlardan razı olsun. Bu fotoğrafları gören bir jüri sana madalyadan başka bir şey veremez, Ralph ve dişli savcı Clarence Darrow bile bu deliller karşısında söyleyecek hiçbir şey bulamaz." Geri dönüp Mike'a baktı. "Charlie Pickering."

Mike başını salladı. "Charlie Pickering."

"Kuşbeyinlinin teki."

Mike yine başını salladı. "Kuşbeyinlinin âlâsı."

İkisi birbirlerini ciddi bir ifadeyle süzdüler ve sonra aynı anda kahkaha patlatılar. Ralph onların ne hissettiklerini çok iyi anlıyordu – çünkü durum hem içler acısı hem de çok gülünçtü – ve onlarla birlikte gülmemek için dudaklarını ısırmak zorunda kaldı. O anda yapmak istediği en son şey gülmekti; canı fena halde yanıyordu.

Leydecker cebinden bir mendil çıkarıp gözünden gelen yaşları sildi ve kendini tolpadı.

"Pickering de kürtaj aleyhtarlarından biri, değil mi?" diye sordu Ralph. Hanlon'un genç yardımcısı, oturmasına yardım ettiği sırada Pickering'in nasıl göründüğünü anımsıyordu. Gözlükleri olmadan, evcil hayvan satan bir dükkânın vitrinindeki bir tavşan kadar tehlikesiz görünüyordu.

"Öyle de denebilir," diye onayladı Mike ince bir alayla. "Geçen yıl hastanenin ve Kadın Sığınma Evi'nin yanıbaşındaki kapalı otoparkta yakalandı. Elinde bir teneke benzin ve sırtındaki bir çantada ise boş şişeler vardı."

"Ayrıca kâğıt şeritler de, onları unutma," dedi Leydecker. "Onları

fitil olarak kullanacaktı. Charlie'nin, *Günlük Geçim Derdi* gazetesinin daimi abonesi olduğu zamandı."

"Ortalığı ateşe vermesine ramak mı kalmıştı?" diye sordu Ralph merakla.

Leydecker omuz silkti. "Pek değil. Onların grubundan birisi, kadın kliniğine molotof atılmasının politika yapmaktan çok terör olduğuna karar verip, polis merkezine isimsiz bir ihbarda bulunmuştu."

"İyi iş," dedi Mike. Yine kahkahayla güldü, sonra ciddileşmek ister gibi kollarını birbirine dolayıp göğsüne bastırdı.

"Evet," dedi Leydecker. Ellerini birbirine kavuşturup parmaklarını çıtırdattı. "Onun için endişelenen düşünceli bir hâkim Charlie'yi hapis yerine tedavi için altı aylığına psikiyatri kliniği Juniper Hill'e gönderdi. İyileştiğine karar vermiş olmalılar ki temmuzdan beri kasabada."

"Evet," diye onayladı Mike. "Neredeyse her gün burada. Buraya renk katıyordu. Buraya gelen herkese yapışır ve kürtaj yaptıran kadınların bir cadı gibi kükürt içinde yanarak öleceklerine ve Susan Day gibi gerçek kötülerin ise cehennemde sonsuza kadar yanacaklarına dair bir nutuk atardı. Ama sizin peşinize ne diye düştü bunu anlayamıyorum, Bay Roberts."

"Yalnızca şanssızlık, galiba."

"İyi misin, Ralph?" diye sordu Leydecker. "Solgun görünüyorsun."

"İyiyim," dedi Ralph, kendisini iyi hissetmediği halde; aslında midesi bulanmaya başlamıştı.

"Gerçekten iyi olup olmadığını bilemem ama şansın varmış. Şu kadınların sana o sprey kutusunu vermeleri ve kutunun yanında bulunması büyük bir şans. En şanslı olduğun şeyse, Pickering'in arkandan yaklaşıp bıçağı boynuna saplamamış olması. Şimdi polis merkezine gelip resmi ifade vermek ister misin, yoksa..."

Ralph birden Mike Hanlon'un antika döner iskemlesinden kalkıp sol eli ağzında odanın öteki tarafına geçti. Büronun arka sağ köşesindeki kapıyı hızla açtı, orasının bir dolap olmamasını diledi. Öyle olsaydı, muhtemelen Mike'ın çizmelerinin üstüne midesindeki yarı sindirilmiş peynirli sandviç ve domates çorbasını çıkaracaktı.

Allahtan girdiği yer tam da ihtiyacı olan tuvaletti ve klozetin önünde diz çöküp, gözleri kapalı, sol kolu sıkıca Pickering'in yan tarafında açtığı yarığı tutarak kustu. Kusarken mide kaslarının çalışmasıyla oluşan acı çok büyüktü.

"Bu hayra alamet olmalı," dedi Mike Hanlon hemen arkasından yetişip elini Ralph'in sırtına koyarak. "İyi misin? O yarayı yine kanattın mı?"

"Sanmıyorum," dedi Ralph. Gömleğinin düğmelerini açmaya başladı, sonra duraksayıp, midesi tamamen yatışmadan önce son bir kez kusar gibi olup kolunu yan tarafına sıkıca bastırdı. Kolunu kaldırıp giysisine baktığında yaranın üzerindeki sargının olduğu gibi bozulmadan durduğunu gördü. "İyi görünüyor."

"Güzel," dedi Leydecker. Kütüphanecinin hemen arkasında duruyordu. "Kusman bitti mi?"

"Sanırım evet." Ralph mahçup bir ifadeyle Mike'a baktı. "Bunun için özür dilerim."

"Saçmalama," dedi Mike, Ralph'in ayağa kalkmasına yardım ederken.

"Haydi," dedi Leydecker, "Seni arabayla eve bırakacağım."

"Yarın ifade vermek için yeterince zaman olacak. Şu an yapman gereken tek şey günün geri kalanında ayaklarını uzatıp dinlenmek ve gece de iyi bir uyku çekmek."

"Uyku gibisi yok," diye onayladı Ralph. Büronun kapısına varmışlardı. "Kolumu bırakacak mısınız, Komiser Leydecker? Henüz flört etmeye başlamadık değil mi?"

Leydecker şaşkın şaşkın baktı, sonra Ralph'in kolunu bıraktı.

Mike yeniden gülmeye başladı. "... flört etmek ha... Bu çok güzel, Bay Roberts."

Leydecker de gülümsüyordu. "Sanırım flört etmeye başlamadık; ama istersen bana Jack diyebilirsin. Ya da John. Johnny değil ama. Annem öldüğünden beri bana Johnny diyen tek kişi yaşlı Prof. McGovern."

Yaşlı Prof. McGovern, diye içinden geçirdi Ralph. *Ne kadar tuhaf geliyor.*

"Pekâlâ – John. İkiniz de bana Ralph diyebilirsiniz. Bildiğim kadarıyla, *Bay Roberts,* başrolünde Henry Fonda'nın oynadığı bir Broadway oyunuydu."

"Haklısın," dedi Mike Hanlon. "Kendine iyi bak."

"Deneyeceğim," dedi, sonra durdu. "Bu arada, sana teşekkür etmem gereken bir şey var, bugünkü yardımların dışında bir konuda."

Mike kaşlarını kaldırdı. "Sahi mi?"

"Evet. Helen Deepneau'yu işe almışsın. Çok sevdiğim biridir ve bir işe çok ihtiyacı vardı. Çok teşekkürler."

Mike gülümsedi ve başıyla onayladı. "Rica ederim ama asıl o, bu işi kabul etmekle bana büyük bir jest yaptı. Kütüphanecilik alanında çok iyi bir eğitimi var ama sanırım bu şehirde kalmak istiyor."

"Ben de öyle düşünüyorum ve ona bu olanağı sen verdin. Tekrar çok teşekkürler."

Mike gülümsedi. "Rica ederim."

6

Ralph ve Leydecker, kütüphanenin çıkışına doğru, danışma bölümüne geldikleri sırada Leydecker şöyle dedi: "Bunu başaran petekbalı sanırım?"

Ralph'in, iri cüsseli komiserin neden bahsettiği konusunda hiçbir fikri yoktu, oldu olacak soruyu Esperanto dilinde sorsaydı bari.

"Uykusuzluğunu kastediyorum," dedi Leydecker sabırsızca. "Atlattın, değil mi? Öyle olmalı – seni ilk tanıdığım günkünden binlerce kez daha iyi görünüyorsun."

"O gün biraz gergindim," dedi Ralph.

"Ama bugün gergin filan değilsin öyle mi?" Hadi, Ralph, beni aldatamazsın. Söyle bakalım. Petek balı mı?"

Ralph yeniden düşündü ve sonra başıyla onayladı. "Evet, bunu başaran o olmalı."

"Olağanüstü! Dememiş miydim sana?" dedi Leydecker neşeyle, yağmurlu öğle sonrası arabaya doğru ilerlerken.

7

Ralph, arabada Leydecker'e dönüp, Ed'in Charlie Pickering'in suç ortağı olarak gözaltına alınma olasılığı olup olmadığını sorduğu sırada Yukarı Mahalle Bayırı'nda yeşil ışığın yanmasını bekliyorlardı.

"Onu bu işi yapmaya Ed teşvik etti," dedi Ralph. "Bunu, Strawford Parkının tam karşımda olduğunu bildiğim kadar iyi biliyorum."

"Belki haklı olabilirsin," diye yanıtladı Leydecker, "ama kendini boşa yorma – onu suç ortağı olarak yakalamaları olasılığı hiç yok.

Kasaba Savcısı, ünlü muhafazakâr savcı Dale Cox kadar katı biri olmasa bile öyle bir şans yok."

"Neden olmasın?"

"Her şeyden önce, iki adam arasında yakın bir alaka olduğunu kanıtlayabileceğimizi pek sanmıyorum. Sonra, Pickering gibi herifler 'dost' olarak tanımladıkları çok az sayıda insana son derece sadıktırlar, çünkü çoğunun düşmanlarla dolu bir dünyaları vardır. Sorgulamada, Pickering'in, elindeki avcı bıçağını senin kaburgalarına saplarken söylediklerini tekrarlayacağını pek sanmıyorum. Üçüncüsü ise, Ed Deepneau aptal değil. Çılgının teki, evet – doğrusunu söylemek gerekirse belki Pickering'den daha çılgın – ama aptal değil. Hiçbir şeyi kabul etmeyecek."

Ralph başıyla onayladı. Bunlar tam da Ed hakkında düşündükleriydi.

"Pickering sorguda, Deepneau'nun – kendisine, senin şu bebek katillerinden, cenin hırsızı Centurion'lardan biri olduğunu söyleyerek – senin işini bitirmesini emrettiğini itiraf etseydi ve biz de Ed'i sıkıştırsaydık, Ed yalnızca bize güler ve başını sallayarak zavallı Charlie'nin böyle bir şey söylemiş olabileceğini hatta buna *inanmış* olabileceğini ama bütün bunların doğru olmadığını söylerdi."

Yeşil ışık yandı. Leydecker kavşaktan geçip Harris Bulvarı'na döndü. Arabanın silecekleri büyük bir hızla bir o yana bir bu yana savruluyordu. Ralph'in sağında bulunan Strawford Parkı, arabanın penceresinden aşağı süzülen yağmur damlaları altında dalgalanan bir serap gibi görünüyordu.

"Bu durumda ne diyebilirdik ki? diye sordu Leydecker. "Gerçek şu ki, Charlie Pickering *uzun* bir süredir akıl hastası – bu hastalığı arttığı zamanlar, bir sürü yere yatırıldı: Juniper Hill, Acadia Hastanesi, Bangor Ruh ve Sinir Hastalıkları Enstitüsü... elektrik tedavisi yapılan ve deli gömleği giydirilen ne kadar yer varsa, Charlie büyük bir olasılıkla hepsine gitmiştir. Bu günlerde de kürtaja taktı. Altmışlı yılların sonuna doğru, Margaret Chase Smith'e takmıştı kafasını. Herkese – Derry Polis Merkezi'ne, Eyalet Polisi'ne, FBI'a – onun bir Rus ajanı olduğunu iddia eden mektuplar yazdı. Kanıtları olduğunu söylüyordu."

"Tanrım, inanılmaz bir şey bu!"

"Pek de değil; bahse girerim ki bu Charlie Pickering gibilerinden Amerika'nın her şehrinde birer düzine vardır. Lanet olsun, dünyanın her yerinde."

Ralph'in eli sol tarafına gitti ve oradaki bandajın bulunduğu yere dokundu. Parmaklarını sargı bezinin altındaki tamponda gezdirdi. Aklından çıkmayan şey, Pickering'in büyük kahverengi gözleriydi – ne kadar ürkmüş ve aynı zamanda ne kadar delicesine bakıyordu. O bakışların sahibinin neredeyse onu öldüreceğine inanmakta zorluk çekiyordu ve ertesi gün bütün olan bitenin, James A. Hall'ın kitabında anlatılan gibi gündüz düşlerinden biri gibi görüneceğinden korkuyordu.

"İşin en berbat tarafı Ralph, Charlie Pickering gibi bir kaçık, Ed Deepneau gibi bir herifin arayıp da bulamadığı bir kukla. Şu anda, bizim şu karısını döven kötü adamımızın inkâr edeceği bir yığın şey var."

Leydecker, Ralph'in oturduğu binanın yanındaki yola saptı ve arka tamponunda Dukakis'88 yazan çok eski bir çıkartmanın bulunduğu büyükçe bir Oldsmobile marka arabanın arkasına park etti.

"Bu dinozor kime ait? Profesöre mi?"

"Hayır," dedi Ralph. "O dinozor benim arabam."

Leydecker, Chevrolet marka polis arabasının otomatik vitesini park etme konumuna getirirken Ralph'e inanmaz bir ifadeyle baktı. "Araban varsa, ne diye bu yağmurda otobüs durağında dikilip duruyorsun? Bozuldu mu?"

"Hayır bozulmadı," dedi Ralph göğsünü gere gere, bu konuda yanılıyor olabilirdi de, iki aydır Oldsmobile'ini hiç çalıştırmadığını eklemek istemedi. "Yağmurda otobüs durağında dikilmiyordum; orası bir otobüs durağı değil, otobüs sığınağı, çatısı var. Hatta içinde bir de oturacak yeri var. Bir kablolu televizyon eksik, doğru, ama önümüzdeki yılı bekle o da olur."

"Yine de..." dedi Leydecker, şüpheyle Oldsmobile'e bakarak.

"Çalışma hayatımın son on beş yılını masa başında geçirdim ama ondan önce satıcıydım. Yaklaşık yirmi beş yıl haftada ortalama bin kilometre yapardım. Basımevine girdiğimde, yeniden direksiyon başına geçmek için en ufak bir istek duymadım. Ve karım öldüğünden beri, araba kullanmak için pek bir neden bulamıyorum. Otobüs, işlerimi görmek için oldukça uygun."

Bunların hepsi doğruydu; ama Ralph reflekslerine güvenmediğini ve miyop olduğunu, bu yüzden araba kullanmak konusunda giderek kendine olan güvenini kaybetmeye başladığını eklemedi tabii. Bir yıl önce, sinemadan dönerken Harris Bulvarı'na girdiğinde, otuz kırk kilometre hızla gitmesine rağmen, yaklaşık yedi yaşlarındaki bir ço-

cuğu ezmemek için frene bastığında bitmek bilmeyen tüyler ürpertici o iki saniyeyi unutmamıştı. Ezmemişti elbette – ezmeye yakın bir durum bile olmamıştı aslında – ama o zamandan beri Oldsmobile'ini kullandığı zamanların sayılı olduğunu düşündü.

Bunu da John'a söylemeye gerek görmedi.

"Şey, bu tabii senin bileceğin bir iş," dedi Leydecker, Oldsmobile'e gözünün ucuyla bakarak. "Şu vereceğin ifade için yarın öğleden sonrası uygun mu? Ben öğlene doğru büroda oluyorum, o aralarda seninle ilgilenebilirim. Sana kahve de ikram edebilirim, istersen."

"Bu bana da uyar. Eve getirdiğin için teşekkürler."

"Önemli değil. Bir şey daha..."

O sırada Ralph arabanın kapısını açmıştı. Kapıyı tekrar kapatıp kaşları çatık bir şekilde Leydecker'e döndü.

Leydecker onu tepeden tırnağa süzdü ve bakışlarını kendi ellerine çevirdi, direksiyonun başında rahatsız bir şekilde kımıldandı, genzini temizleyip yeniden kafasını kaldırıp Ralph'e baktı. "Yalnızca senin sıkı biri olduğunu söylemek istedim," dedi Leydecker. "Senden kırk yaş daha genç çoğu kimse için bugünkü macera hastanede ya da morgda biterdi."

"Koruyucu meleğim iş başındaydı, galiba," dedi Ralph, ceketinin cebindeki yuvarlak sprey kutusunu fark ettiğinde ne kadar çok şaşırdığını hatırlayarak.

"Şey, dikkat ediyorsundur zaten ama yine de bu gece kapıyı kilitlediğinden emin ol, tamam mı?"

Ralph gülümsedi ve başıyla onayladı. Uyarı bir yana, Leydecker'in övgüsü göğsünü kabarttı. "Kilitleyeceğim. Eğer McGovern'ın de kapıyı kilitli tutmasını sağlayabilirsem, her şey yolunda olacak."

Ayrıca, diye içinden geçirdi, *uyandığımda, yeniden aşağı inip kapının kilidini kontrol ederim. Bu da, uykuya daldıktan yaklaşık iki buçuk saat kadar sonra olur herhalde, hep böyle oluyor.*

"Her şey yolunda olacak," dedi Leydecker. "Çalıştığım yerdeki hiç kimse, Deepneau'nun Yaşam Hakkı Dostları'nın başına gelmesinden pek hoşlanmadı ama şaşırdığımızı söyleyemem – çekici ve karizmatik bir adam. Yani, karısını kum torbası olarak kullanmadığı zamanlarda."

Ralph başıyla onayladı.

"Diğer taraftan, onun gibi herifleri önceden de gördük, kendi kendilerini mahvederler. Bu süreç çoktan başladı bile. Önce eşini kaybetti, işini kaybetti... bunu biliyor muydun?"

"Hı hı, Helen söyledi."

"Şimdiyse, daha ılımlı yandaşlarını kaybediyor. Yakıtı bittiği için alana geri dönmek zorunda olan jet uçağı pilotları gibi. Bir tek Ed vazgeçmiyor, ne olursa olsun yoluna devam ediyor. Sanırım en azından birkaç kişi, Susan Day'in konuşmasına kadar onunla birlikte kalacak ama ondan sonra yalnız kovboyu oynayacak."

"Cuma günü bir işe kalkışacağını düşünüyor musun? Susan Day'e bir zarar vermeye kalkar mı?"

"Evet," dedi Leydecker. "Bize öyle geliyor ki, mutlaka bir şeyler yapacak."

8

Ralph bu kez veranda kapısını kilitli bulduğuna çok sevindi. Ağır ağır kapıyı açıp içeri girdi, bu öğle vakti her zamankinden daha uzun ve loş görünen merdivenleri ağır ağır çıktı.

Daire, çatıya sürekli vuran yağmur damlalarına rağmen fazlasıyla sessizdi ve havada uykusuz gecelerin kokusu vardı. Ralph mutfak masasının sandalyelerinden birini alıp tezgâhın yanına getirdi, üstüne çıktı ve mutfak dolabının üstüne baktı. Sanki o dolabın üstünde başka bir *Koruyucu* spreyi – Helen ve arkadaşı Gretchen'i uğurladıktan sonra oraya bıraktığı asıl spreyi – bulmayı umar gibiydi, içindeki ses bunu gerçekten umuyordu. Orada, bir kürdan, eski bir elektrik sigortası ve bir yığın tozdan başka hiçbir şey yoktu.

Dikkatle sandalyeden aşağı indi, sandalyenin üzerinde çamurlu ayak izleri bıraktığını gördü ve silmek için kâğıt havluyu kullandı. Sonra sandalyeyi masanın yanına yerleştirip oturma odasına gitti. Orada, ayakta durup yatağının rengi solmuş çiçekli yorganından, sallanan koltuğuna, Harris Bulvarı'na bakan iki pencere arasında meşe ağacından yapılmış masasında duran eski televizyona baktı. Bakışları televizyondan evin en uzak köşesine doğru döndü. Birden kafasının içinde, o köşeyle ilgili bir görüntü canlandı. Geçen gün evine geldiğinde, veranda kapısının kilitlenmemiş olmasına o sırada hâlâ kızgınken Ralph, o köşede asılı duran ceketini görünce davetsiz bir misafir sanmıştı. Hiç yalana gerek yok; bir an Ed'in onu ziyarete geldiğini düşünüp basbayağı da korkmuştu.

Ceketimi hiçbir zaman asmazdım oysa. Bu, Carolyn'ın canını gerçekten çok sıkan huylarımdan biri – birkaç kötü huyumdan biri. Carolyn hayattayken ceketimi asma alışkanlığını edinmediysem, öldükten sonra edinmemin imkânı yok. Hayır, o ceketi ben asmadım.

Ralph, odayı geçti ve gri deri ceketinin ceplerini karıştırarak içinde bulduklarını televizyonun üstüne koydu. Sol cebinde, üzerine çamaşır pamuğu yapışmış eski bir şekerden başka hiçbir şey yoktu ama sağ cebi sprey kutusu gittikten sonra bile hazine sandığı gibiydi. Hâlâ ambalajında duran limonlu bir lolipop şeker; Derry Pizzacısı'nın buruşturulmuş bir reklam broşürü; iki adet kalem pil; bir zamanlar içinde McDonald's'ın elma kekinin bulunduğu küçük boş bir karton kutu; Dave'in video dükkânının indirim kartı (üç haftadır ortalıkta görünmüyordu ve Ralph kartın kaybolduğundan neredeyse emindi); bir kutu kibrit; aluminyum folyo parçaları... ve katlanmış mavi çizgili bir kâğıt.

Ralph kağıdı açtı ve kargacık burgacık yazılmış bir cümleyi okudu: *Hızla yaparım her işi, başka bir şey daha yapabilmek için.*

Cebindekilerin hepsi buydu ama bu kadarı da aklından geçirdiklerini doğrulamak için yeterliydi: Geçen gün Ralph, Arka Sayfalar'dan kitaplarıyla geri döndüğü zaman Dorrance Marstellar onu veranda basamaklarında bekliyordu. Ama anlaşılan beklemeye başlamadan önce başka işler de yapmıştı. Ralph'in dairesine girip sprey kutusunu mutfak dolabının üstünden alıp Ralph'in eski gri ceketinin sağ cebine koymuş, hatta "ben buradaydım" der gibi bir de not bırakmıştı. Muhtemelen havaalanında inip kalkan uçakları not ettiği yıpranmış not defterinden koparılmış bir kâğıda karalanmış bir dize. Sonra Yaşlı Dor, ceketi Ralph'in bıraktığı yere koymak yerine, düzgün bir şekilde askıya asmıştı. Bu işi bitirdikten sonra

(olan oldu, geriye dönüş yok artık)

verandanın basamaklarına dönmüştü.

Ralph geçen akşam McGovern'ı kapıyı kilitlemediği için yine paylamıştı ve McGovern da, Ralph'in ceketini asmak yerine en yakın sandalyenin üstüne atmasına kızan Carolyn'ın paylamalarına katlandığı gibi sabırla katlanmıştı buna. Oysa şimdi Ralph McGovern'ı haksız yere suçlayıp suçlamadığını düşünmeye başlamıştı. Belki de Yaşlı Dor açmıştı kilidi... ya da bir büyü yapmıştı. Bu durumda, büyü yapılmış olması daha büyük bir olasılıktı çünkü...

"Çünkü bak," dedi Ralph kısık bir sesle, cebinden çıkarıp televizyonun üstüne koyduğu şeyleri yeniden ceplerine tıkıştırdı. "Sadece

benim bu spreye ihtiyacım olacağını bilmekle kalmayıp; onu nerede bulacağını ve *nereye koyacağını biliyordu."*

İçini bir ürperti aldı ve mantığı – bunun delice, mantıksız ve yalnızca birinci sınıf uykusuzluğu olan bir adamın düşünebileceği bir şey olduğunu söyleyerek – kafasından geçenleri yalanlamaya çalıştı. Belki öyleydi. Ama bütün bunlar bu kâğıt parçasını açıklamıyordu, değil mi?

Mavi çizgili kâğıda kargacık burgacık bir el yazısıyla yazılmış kelimelere yeniden göz attı – *Hızla yaparım her işi, başka bir şey daha yapabilmek için. Mezarlık Geceleri* kitabının kendisine ait olmadığı kadar bu el yazısı da kendisine ait değildi.

"Ama, şimdi bana ait; Dorrance kitabı bana verdi," dedi Ralph ve yine içi ürperdi.

Akla başka ne gibi açıklamalar geliyor? Bu şey cebine uçarak girmedi herhalde. Kâğıt parçası da aynı şekilde.

Görünmez eller tarafından karanlık bir tünelin içine itilme duygusu geri gelmişti. Ralph kendisini düş gören bir adam gibi hissederek, mutfağa gitti. Giderken gri ceketini, hiç düşünmeden koltuğun koluna attı. Bir süre kapı ağzında durdu ve gözlerini takvime dikti, daire içine alınmış olan ertesi günkü tarihe bakarak.

İğneci adamla randevunu iptal et, demişti Dorrance; mesaj buydu ve bugün bıçak çeken adam öyle ya da böyle bu konunun altını çizmişti. Lanet olsun, ne altını çizmesi, neon lambalarla yazmıştı.

Ralph, rehberde bir numara aradı ve sonra bu numarayı çevirdi.

"Burası Dr. James Hong'un muayenehanesi," diye karşılık vermişti hoş bir bayan sesi. "Şu anda telefonunuza yanıt verecek kimse yok, lütfen sinyal sesinden sonra notunuzu bırakın. Size mümkün olduğunca çabuk bir şekilde ulaşmaya çalışacağız."

Telesekreter sinyal sesi verdi. Ralph kendisini bile şaşırtan sakin bir sesle şöyle dedi: "Ben Ralph Roberts. Yarın saat on için randevum vardı. Özür dilerim ama gelemeyeceğim. Başka bir işim çıktı. Teşekkür ederim." Duraksadı, sonra ekledi; "Muayene ücretini ödeyeceğim elbette."

Gözlerini kapadı ve ahizeyi yerine bıraktı. Sonra alnını duvara yasladı.

Ne yapıyorsun, Ralph? Tanrı aşkına ne yaptığını sanıyorsun?

"Cennete giden yol uzundur, tatlım"

Aklından bu geçeni ciddi olarak düşünmüyorsun herhalde... değil mi?

"...yol uzundur, küçük şeyleri kafana takma."

Aklından tam olarak ne geçiyor Ralph?'

Bilmiyordu; en ufak bir fikri bile yoktu. Kadere ilişkin bir şey, diye düşündü, Samarra'daki randevular. Emin olduğu tek şey sol tarafında, bıçak çeken adamın açtığı küçük yaradan yayılan acı dalgalarıydı. İlkyardım görevlisi altı tane ağrı kesici hap vermişti Ralph, birini içmenin zamanının geldiğini düşündü ama şimdi kalkıp da musluktan bir bardak su alacak gücü bulamadı kendinde... Küçücük boktan bir odayı yürüyemeyecek kadar yorgunsa, Cennete giden uzun yolu nasıl olur da yürüyebilirdi?

Ralph bunun cevabını bilmiyordu, şimdilik bunu kafasına da takmadı. Tek isteği, alnı duvara yaslanmış, hiçbir şeyi görmemek için gözleri kapalı bir biçimde, olduğu yerde durmaktı yalnızca.

8. Bölüm

1

Sahil, parlak, mavi deniz kenarında bembeyaz bir dantel gibi görünüyordu ve yaklaşık yüz metre ilerdeki yuvarlak nesnenin dışında bütünüyle boştu. Bu yuvarlak nesne basketbol topu büyüklüğündeydi ve Ralph'in içini derin – en azından bir an için ve yersiz bir korkuyla doldurdu.

O şeye yaklaşma, dedi kendi kendine. *Kötü bir şeye benziyor. Gerçekten kötü bir şeye benziyor. Dolunay'a havlayan siyah bir köpek, lavabodaki kan, odamın kapısına tünemiş bir kuzgun. Ona yaklaşma, Ralph, yaklaşmana hiç gerek yok, çünkü bu, Joe Wyzer'ın bahsettiği berrak düşlerden biri. İstersen, hemen geri dönüp uzaklaşabilirsin buradan.*

Ama ayakları onu ileri doğru götürmeye başladı, belki bu berrak bir düş değildi. Hoş da değildi. Çünkü nesneye yaklaştıkça yavaş yavaş nesnenin bir basketbol topu olmadığı ortaya çıkıyordu.

Bu, Ralph'in o ana kadar gördüğü en gerçekçi düştü ve düş görmekte olduğunu bilmesi gerçeklik duyusunu biraz daha güçlendirmişe benziyordu. Ya da berraklık duygusunu. Çıplak ayaklarının altındaki sıcak ancak ayağını yakmayan kumları hissedebiliyordu; dalgaların kendilerinden geçmiş gibi sahile vuran sesini duyabiliyor, bronzlaşmış ıslak bir ten gibi parlayan kumları ıslatışını görebiliyor ve çocukken Old Orchard Sahili'nde geçirdiği yaz tatillerini anımsatan, tuzun ve kurumakta olan yosunların keskin ve kendisine ağlama duygusu veren kokusunu alabiliyordu.

Hey, yaşlı sersem, bu düşü değiştiremiyorsan, kaseti çıkarma düğmesine bas ve bir an önce bundan kurtul – bu düşten uyan.

Sahildeki nesneye giden yolu yarılamıştı ve artık nesnenin ne olduğu konusunda şüphe kalmamıştı – bir basketbol topu değil, bir kafaydı. Birisi, bir insanı çenesine kadar kuma gömmüştü... ve Ralph birden, gelgitin yaklaştığını fark etti.

Ralph kaçamadı; kafaya doğru koşmaya başladı. Koşarken, gömülü kafaya köpüklü bir dalga vurdu. Kafa, ağzını açıp bağırmaya

başladı. Hatta çığlık atmaya başladı. Ralph bu sesi hemen tanıdı. Carolyn'ın sesiydi.

Başka bir dalga daha sahile vurdu ve kafanın ıslak yanaklarına yapışmış bulunan saçları geri doğru çevirdi. Ralph, çok geç kalmak üzere olduğunu anlayarak daha hızlı koşmaya başladı. Gelgit hızla yaklaşıyordu. Onun gömülü bedenini kumdan çıkarmadan önce boğulacaktı.

Onu kurtarmak zorunda değilsin, Ralph. Carolyn çoktan öldü ve bu, ıssız bir sahilde değil Derry Hastanesi'nin 317 numaralı odasında oldu. Son ana kadar onunla birlikteydin ve duyduğun ses dalga sesi değil, pencereye vuran yağmur damlalarının sesiydi. Hatırlamıyor musun?

Hatırlıyordu ancak yine de ardından kumları havaya sıçratarak daha hızlı koşmaya başladı.

Ona ulaşamayacaksın, düşlerde nasıl olur biliyorsun, değil mi? Hızla koştuğun her şey, başka bir şeye dönüşür.

Hayır, şiir böyle değildi... yoksa öyle miydi? Ralph emin olamıyordu. Net olarak hatırladığı tek şey şiirin, anlatanı ormana doğru kovalayan ölümcül bir şeyden

(Omzumdan bakarken biçimini görüyorum)

deli gibi kaçmasıyla bittiğiydi... peşinden koşuyor ve gittikçe yaklaşıyor.

Ama kendisi, kumdaki karanlık şekle giderek yaklaşıyordu. Üstelik, kafa da başka bir şeye dönüşmüyordu. Carolyn'ın önünde dizlerinin üstüne çöktüğü zaman, böylesine yakın bir mesafeden bile kırk yıllık eşini neden tanıyamadığını hemen anladı: halesi çok kötü durumdaydı. Derisine kirli bir kuru temizleme torbası gibi yapışmıştı. Ralph'in gölgesi üstüne düştüğünde, Carolyn'ın gözleri, yüksek bir çiti geçerken ayağı takılıp düşen bir atın gözleri gibiydi. Hızlı ve kesik kesik nefes alıp veriyordu, her nefes verişinde, burun deliklerinden havaya grimsi siyah renkli izler çıkarıyordu.

Başının üstünden yükselen kopuk kopuk balon ipinin rengi kanayan bir yaranın morumsu siyah rengindeydi. Bağırmak için ağzını yeniden açtığında, dudaklarından, çirkin çizgiler halinde parlayan sakız gibi yapışkan bir madde aktı ve Ralph bunun varlığını anlar anlamaz yapışkan madde kaybolup gitti.

"Seni kurtaracağım, Carol!" diye bağırdı. Dizleri üzerine düştü ve Carolyn'ın etrafındaki kumu, topraktan kemiğini çıkarmaya çalışan köpek gibi kazmaya başladı... bu düşünce aklına geldiğinde, Harris

Bulvarı'nın sabah çöpçüsü Rosalie'nin, çığlık atan karısının arkasında bitkin bir şekilde oturduğunun farkına vardı. Köpek sanki oraya telepatiyle çağrılmıştı. Ayrıca Rosalie'nin de kirli siyah halelerle çevrelenmiş olduğunu gördü. Pençelerinin arasında McGovern'ın kayıp şapkası vardı ve şapkayı eline geçirdiğinden beri defalarca ısıra didikleye onunla oynadığı belli oluyordu.

Şu lanet şapka buradaymış demek ki, diye içinden geçirdi Ralph, sonra Carolyn'a dönüp daha hızlı kazmaya başladı. O ana kadar yalnızca bir omzunu kumdan çıkarabilmişti.

Beni boşver! diye bağırdı Carolyn. *Ben zaten ölüyüm, unuttun mu? Beyaz adamın izlerine dikkat et, Ralph!*

Alt tarafı camgöbeği renginde, üstü sabun köpüğü gibi bir dalga koparak sahilden içeri on on beş metre kadar geldi üstlerine doğru. Kumun üzerinde, Ralph'in bacaklarının arasını buz gibi suyla doldururken, Carolyn'ın başını geçici olarak köpüklerle kaplayarak ilerledi.

Dalga geri çekildiğinde, Ralph, duygusuz mavi gökyüzüne doğru dehşetle bir çığlık attı. Geri çekilen dalga, radyasyon tedavisinin neredeyse bir ayda başardığını birkaç saniye içinde başarmış; Carolyn'ın saçlarını alıp götürmüştü. Ve başının üst tarafı, siyahımsı balon ipinin bağlı olduğu yerden şişmeye başlamıştı.

"Carolyn, hayır!" diye feryadı bastı ve daha da hızlı kazmaya başladı. Kum şimdi ıslanmış ve oldukça ağırlaşmıştı.

Boşver, dedi Carolyn. Ağzından çıkan her kelime, fabrika bacasından çıkan kirli duman gibi griye çalan siyah renkteydi. *Bu bir tümör ve ameliyat edilemez, bu yüzden uykusuz kalma. Cennete giden yol uzundur, küçük şeyleri kafana takma, değil mi ama? Ama şu izlere dikkat etmelisin ...*

Carolyn, neden söz ettiğini anlamıyorum!

Başka bir dalga geldi ve Carolyn'ı yeniden köpüğe boğarken, Ralph'i beline kadar ıslattı. Dalga geri çekildiğinde, başındaki şişlik ortadan ikiye ayrılmaya başlıyordu.

Yakında öğrenirsin, diye yanıtladı Carolyn ve başındaki şişlik, sert bir şeyle bir ete vuruluyormuş gibi bir sesle patladı. Tuz kokan temiz havaya kan fışkırmaya başladı ve Carolyn'ın içinden hamamböceği büyüklüğünde siyah böcekler çıkmaya başladı. Ralph, böyle bir şeyi – düşünde bile – hiç, hiç görmemişti ve neredeyse isterik bir tiksintiyle doldu içi. Kaçmak istiyordu, ama olduğu yerde donakalmıştı. Kaçmak şöyle dursun, tek bir parmağını bile kıpırdatamayacak kadar şaşkındı.

Siyah böceklerden bir kısmı Carolyn'ın bağıran açık ağzından içeri girdi ama böceklerin çoğu yanaklarına, omzuna ve oradan da ıslak kuma doğru ilerliyordu. Carolyn'ın suçlayan, yabancı bakışları gözleri kapanırken bile Ralph'i bırakmamıştı. *Tüm bunlar senin hatan,* diyor gibiydi bakışları. *Onu kurtarabilirdin, Ralph. Daha iyi bir adam onu mutlaka kurtarırdı.*

"Carolyn!" diye bağırdı Ralph. Ellerini ona doğru uzattı ve sonra hâlâ başının içinden dışarı çıkmakta olan siyah böceklerden ürkmüş bir şekilde ellerini geri çekti. Rosalie, kendi karanlık ve küçük bir torba gibi halesinin içinde, ciddi bir şekilde Ralph'e bakarak ve McGovern'ın kayıp şapkasını bu kez ağzında tutarak Carolyn'ın arkasında oturuyordu.

Carolyn'ın gözlerinden biri yerinden fırlayıp, yapışkan bir şekerleme gibi ıslak kumun üstüne düştü. Şimdi boşalan göz yuvasından dışarı böcek akıyordu.

Carolyn! diye bağırdı. *Carolyn! Carolyn! Car...*

2

"...olyn! Carolyn! Car..."

Rüyanın bittiğini anladığı anda, Ralph yataktan yere düşüyordu. Yere çarpmadan önce gerçeği güçlükle kavrayabilmişti. Eliyle kendini koruyarak başını yere çarpmaktan son anda kurtardı ancak sol yanındaki bandajın bulunduğu yerde büyük bir sancı hissetti. En azından bir an için. Ama asıl hissettiği korku, tiksinti, acı... ve daha çok da bir memnuniyetti. Bu, o güne kadar gördüğü en kötü düştü ve bitmişti, yeniden gerçek dünyaya dönmüştü.

Çoğu düğmesi iliksiz olan pijamasının üstünü açıp yarasının kanayıp kanamadığına baktı ve kanamadığını gördüğünde yerde doğruldu. Yalnızca bunu yapmak bile onu bitkin düşürmeye yetmişti; ayağa kalkabilmesi şimdilik söz konusu değildi. Belki küt küt atan nabzı biraz olsun normale döndükten sonra olabilirdi.

İnsanlar kötü düşler yüzünden ölebilir mi? diye merak etti ve yanıt olarak Joe Wyzer'ın sesini duydu: *Emin ol, ölür, Ralph, ama otopsi yapan kişi raporda, ölüm nedeni bölümüne genellikle intihar diye yazar.*

Kâbusunun insanı ürperten bir dehşetle sona ermesinden sonra, sağ eliyle dizlerine sarılmış olarak otururken, bazı düşlerin insanı öl-

dürebilecek güçte olduğundan hiç şüphesi kalmamıştı Ralph'in. Gördüğü düşün ayrıntıları yavaş yavaş zihninden silinmekteydi ancak en heyecanlı yerini hâlâ çok iyi hatırlayabiliyordu: o, sert bir şeyle ete vurma sesine benzer sesi ve Carolyn'ın kafasının içinden çıkan böcek sürüsünü. Hepsi canlı ve kıpır kıpırdı, neden olmasınlar ki? Eşinin beynini afiyetle yemişlerdi.

Ralph ağlamaklı bir şekilde hafifçe içini çekti ve sol eliyle yüzünü silerken bandajın altından yeni bir sancı dalgası yükseldi. Avucunun içi terden ıslanmış olarak elini geri çekti.

Carolyn'ın uzak durmasını söylediği şey neydi? Beyaz adamın tuzakları mıydı? Hayır – izleri, tuzakları değil. Beyaz adamın izleri, her neyse. Dahası var mıydı? Belki vardı, belki de yoktu. Tam olarak hatırlayamıyordu ve bundan bir şey çıkmazdı. Eninde sonunda bu bir düştü, yalnızca bir düş. Gazetelerin pazar eklerinde tanımlanan fantezi dünyalarının dışında, gerçek yaşamda düşler hiçbir şeyi kanıtlayamazdı. İnsan uykuya daldığı zaman, bellek, tıpkı pazarlık yapan bir müşteri gibi, yalnızca en canlı ve berrak anıları seçiyor, diye düşündü. Ve bu anıların garip bir biçimde bir araya gelmesiyle oluşan düşler son derece etkili olabiliyordu, ama, Natalie Deepneau'nun bebek dilinde konuşması kadar da anlamsızdılar. Düşünde köpek Rosalie ortaya çıkmıştı ve hatta Bill'in kayıp Panama şapkası bile konuk sanatçı olarak devreye girmişti ancak bunların hiçbir anlamı yoktu... tek bildiği bir daha kolu kopacak kadar ağrısa bile, ilkyardım görevlisinin verdiği ağrı kesicilerden almayacağıydı. Televizyondaki haberleri izlediği sırada aldığı ağrı kesici, ağrılarını dindirmekte etkili olmadığı gibi muhtemelen kâbus görmesine de neden olmuştu.

Ralph yerden kalkmayı başardı ve yatağın kenarına oturdu. Başı dönmeye başladı ve sersemlik geçene kadar gözlerini kapalı tuttu. Orada, başı eğik, gözleri kapalı otururken, masadaki lambaya uzandı ve düğmesini bulduktan sonra ışığı açtı. Gözlerini açtığında, lambanın sıcak sarı ışığıyla aydınlanan yatak odası, son derece berrak ve gerçek göründü.

Masa lambasının yanındaki saate baktı. Sabah 1:48, kendisini bütünüyle uyanık ve zinde hissetti, belki bu da ağrı kesici yüzündendi, belki de değildi. Ayağa kalkıp mutfağa gitti ve çaydanlığa su doldurup ateşe koydu. Sonra muftak tezgâhına yaslanıp, gayri ihtiyari koltuğunun altındaki bandaja masaj yaparak, yere düşmesinin yaranın olduğu yerde yarattığı zonklamayı gidermeye çalıştı. Çaydanlıktaki su kaynayınca, poşet çayın bulunduğu bir fincana sıcak sudan doldu-

rup fincanı eline aldı ve oturma odasına gitti. Işık açma zahmetine girmeden, kendisini sallanan koltuğuna bıraktı; sokak lambaları ve yatak odasından gelen zayıf ışık odayı yeterince aydınlatıyordu.

İşte yine buradayım, diye içinden geçirdi, *ön sıra orta koltuk. Oyun başlasın.*

Bir müddet orada öyle oturdu, yarasının zonklaması hafiflemişti ve gözüne bir şey iliştiğinde, çayı soğumaya yüz tutmuştu. Harris Bulvarı'nın diğer tarafındaki bir evin veranda basamaklarından inen iki adamdı gördüğü. Ralph evin rengini seçemiyordu – şehrin her yerindeki sokak lambalarının portakal rengi ışığı her tarafı çok iyi aydınlatıyordu ancak renklerin seçilmesini neredeyse imkânsız hale getiriyordu. Yine de, evin tahta dış cephesinin diğer renklerden bütünüyle farklı olduğunu görebiliyordu. Evin bulunduğu yeri düşününce, Ralph, baktığı yerin May Locher'in evi olduğundan neredeyse emin hale gelmişti.

May Locher'in basamaklarındaki iki adam kısa boyluydu, 1.20'den daha uzun değillerdi. Etrafları yeşil haleyle kaplı görünüyordu. Her ikisi de, siyah beyaz televizyon dizilerindeki doktorların giydiği önlükleri andıran beyaz önlük giymişti. Birinin sağ elinde bir şey vardı. Ralph dikkat kesildi. Ne olduğunu çıkaramadı, ama, keskin bir görünümü vardı. Bıçak olduğuna yemin edemese de, olabileceğini düşündü. Evet, pekâlâ bıçak olabilirdi.

Gördüğü şey hakkında ilk değerlendirmesi, oradaki adamların uçan dairelerle ilgili bir filmde gördüğü yaratıklara benzedikleriydi. İkinci aklına gelen ise, oracıkta, sallanan koltuğunda farkına bile varmadan uykuyakalmış olabileceğiydi.

Bu doğru, Ralph – bu yine küçük bir düş, muhtemelen bıçaklanmanın getirdiği gerginliğin ve ağrı kesicinin yol açtığı küçük bir düş.

May Locher'in verandasında, içlerinden birinin elinde tuttuğu keskin görünüşlü uzun şeyden başka, gördüğü iki insan şeklinde ürkütücü bir şey olmadığını hissetti. Bir film stüdyosundan dışarı fırlamış gibi görünen beyaz elbiseli iki adam konusunda insanın düşünde bile bir şey yapmasının pek mümkün olmadığını düşündü. Ayrıca, adamların davranışlarında ürkütücü bir şey de yoktu – zarar verebilecek gibi görünen ya da gizli bir şey. Gecenin en sakin ve en karanlık vaktinde orada bulunmak en doğal haklarıymış gibi verandada duruyorlardı. İki eski arkadaşın sakin, uygarca bir tartışma yaptığı izlenimini veren iki kel kafanın yüzleri birbirlerine dönüktü. Düşünceli ve zeki görünüyorlardı – sizi rehin alıp vücudunuza elektrik vere-

rek tepkilerinizi not edeceklerini söylemekten çok "Barış için geldik," demelerinin daha olası olduğu türden uzay gezginleri gibi.

Pekâlâ, bu yeni düş, öyle kâbusa pek benzemiyor. Son gördüğün düşten sonra böyle bir düşten hâlâ şikâyet mi ediyorsun?

Hayır, elbette şikâyet etmiyordu. Yataktan bir kere düşmek yeterdi. Ancak yine de bu düşte insanın huzurunu kaçıran bir şeyler vardı, bu düş Carolyn'ı gördüğü düşün olmadığı kadar gerçek görünüyordu. Burası kendisinin oturma odasıydı, eninde sonunda hayatında hiç görmediği, tuhaf, boş bir sahil değildi. Sol elinde şimdi neredeyse buz gibi olmuş bir fincan çayla, her sabah oturduğu sallanan koltuğunda oturuyordu ve sağ elini burnuna doğru, şimdi yaptığı gibi, kaldırdığı zaman, tırnaklarının altından hafif bir sabun kokusunu alabiliyordu... banyo yaparken kullandığı Irish Spring marka sabunun kokusu.

Ralph birden sol kolunun altına uzandı ve oradaki bandaja parmaklarıyla bastırdı. Hemen yoğun bir acı oluştu... ancak beyaz elbiseli iki küçük kel adam, aynı yerde, May Locher'in kapı ağzında dikilmeye devam ediyorlardı.

Ne hissettiğini düşünmenin bir önemi yok, Ralph. Önemi olamaz, *çünkü...*

"Lanet olsun!" dedi Ralph, boğuk ve kısık bir sesle. Sallanan koltuğundan kalktı, fincanını yanındaki masaya bıraktı. Masanın üstündeki *TV Guide*'ın üzerine biraz çay döküldü. "Lanet olsun, *bu düş değil!*"

3

Eski terliklerini yerde sürüyerek aceleyle oturma odasından mutfağa geçerken Charlie Pickering'in kendisini bıçakla yaraladığı yerden gelen zonklamaları hissetti. Eline bir sandalye geçirip evin küçük holüne getirdi. Orada bir gardırop vardı. Kapağını açtı ve içine ışık gelecek şekilde kapağı açık tuttu, üst rafa ulaşabilmek için sandalyeyi gardırobun önüne yerleştirdi, üstüne çıktı.

Rafta, çoğu Carolyn'a ait bir yığın kayıp ya da unutulmuş şey vardı. Bunlar ufak şeylerdi ama bunları gördüğü an, bunun bir düş olup olmadığına ilişkin içindeki son şüpheyi de uzaklaştırdı. Carolyn'ın bir zamanlar gizlice yediği, M&M şeker paketi oradaydı. Yanında dantel bir kalp, topuğu kırılmış, bağcıksız, düztaban ve saten bir tek

ayakkabı, bir fotoğraf albümü. Bunları yeniden görmek koltuğunun alt tarafındaki bıçak yarasından daha fazla incitti Ralph'i ama o sırada incinecek zamanı yoktu.

Ralph, dengesini sağlamak için sol elini tozlu üst rafa koyarak ileri doğru eğildi, sonra sağ eliyle oradaki şeyleri karıştırmaya başladı. Aynı zamanda mutfak sandalyesinin ayağının altından kayıp düşmemesi için dua ediyordu. Koltuk altındaki yara şimdi müthiş bir şekilde zonklamaya başlamıştı ve böyle koşturmayı bırakmazsa, az sonra yarayı yeniden kanatacağını biliyordu ama...

Buralarda bir yerde olduğundan eminim... şey... neredeyse eminim...

Eski yem kutusunun ve sazdan yapılmış balık sepetini kenara itti. Sepetin arkasında bir yığın dergi vardı. En üstteki, kapağında Andy Williams'ın resmi olan *Look* dergisinin bir sayısıydı. Ralph bunları da elinin tersiyle kenara itti, ortalığı toz içinde bırakarak. Eski M&M paketi yere düştü ve içinden parlak renkli şekerler etrafa dağıldı. Ralph, şimdi neredeyse parmaklarının ucunda yükselerek biraz daha ileri doğru eğildi. Bir an için altındaki mutfak sandalyesinin az sonra muziplik yapmaya hazırlandığını hissedebildiğini düşündü.

Bunu aklından geçirmesiyle parke döşemenin üstündeki sandalyenin altından kaymaya başlaması ve kendisinin de hafifçe geriye doğru kaykılması bir oldu. Ralph, ne sandalyenin kaymasını, ne yan tarafındaki zonklamayı, ne de ona tüm bunlara bir son vermesini söyleyen sesi önemsedi. Oysa gerçekten buna bir son vermesi gerekiyordu, çünkü uyanıkken düş görüyordu. Tıpkı kitapta yazdığı şekilde, çoğu uykusuzluk hastalığı olanların sonunda görmeye başladığı gibi. Caddenin karşısındaki küçük adamlar hayal ürünü olsa bile, kendisi düşte falan değil gerçekten de kaymakta olan bu sandalyenin üstünde olabilirdi ve sandalyeden düşüp gerçekten kalça kemiğini kırabilirdi. Ayrıca Derry Hastanesi'nin İlkyardım Servisi'ndeki çok bilmiş doktorun biri ona ne olduğunu sorduğunda nasıl açıklayacaktı tüm bu olup biteni?

Homurdanarak rafın en arkasına ulaştı, üstünde bir yılbaşı çamı yıldızının tuhaf, sivri bir periskop gibi dışarı çıktığı bir karton kutuyu kenara itti (bu sırada terliğini yere düşürdü) ve aradığı şeyin, yani içinde eski dürbününün olduğu kutunun, rafın en sol köşesinde durduğunu gördü.

Ralph, sandalye altından tamamen kaymadan aşağı inip onu gardırobun önüne doğru çekti ve yeniden üstüne çıktı. Dürbün kutusu-

nun bulunduğu köşeye uzanamıyordu. Bunun üzerine, yıllardır balık sepetinin ve yem kutusunun yanında duran balık ağını aldı ve ikinci denemede kutuyu yakalamayı başardı. Dürbünün kayışını tutana kadar sürükledi, sandalyeden aşağı inerken yere düşmüş olan terliğinin üstüne basıp ayağını burkarak sendeledi. Dengesini sağlamak için kollarını açtı ve duvara yüzüstü çarpmaktan son anda kurtuldu. Ancak, oturma odasına doğru yöneldiğinde yan tarafındaki sargının altında ıslak bir sıcaklık hissetti. Yarasını açmayı yine başarmıştı. Harika. İşte harika bay Roberts... pencereden ne kadar süredir uzaktaydı? Bilmiyordu ama uzun bir süre geçtiğini hissediyordu ve pencere kenarına gittiğinde küçük kel doktorların çoktan gitmiş olacağından emindi. Sokak bomboş olacaktı, ve...

Birden olduğu yerde donakaldı, dürbün kutusu kayışının ucunda sallanırken, turuncu sokak lambasının çirkin bir kat boya gibi aydınlattığı döşemede ileri geri giden uzun bir gölge bıraktı.

Küçük kel doktorlar mı? Onların nasıl olduğuna ilişkin düşüncesi bu muydu? Evet, elbette çünkü öyle diyorlardı – onlar tarafından kaçırıldığını... incelendiklerini... bazı durumlarda ameliyatlar yapıldığını iddia eden insanlar. Onlar uzaylı doktorlardı, çok uzaklardan gelen görevlilerdi. Önemli olan bu değildi. Önemli olan...

Ed bu terimi kullanmıştı, diye içinden geçirdi. *Beni arayıp ondan ve onunla ilgili işlerden uzak durmamı söylediği akşam kullandı. Kızıl Kral, Centurionlar ve diğer şeyleri ona anlatanın bir doktor olduğunu söylemişti.*

"Evet," diye fısıldadı Ralph. Tüyleri diken diken olmuş bir haldeydi, sırtı karıncalanıyordu. "Evet, söylediği buydu. 'Doktor,' demişti bana. 'Küçük kel doktor.' "

Pencere kenarına ulaştığında yabancıların hâlâ orada olduğunu gördü. Kendisi dürbünü ararken, onlar da, May Locher'in veranda basamaklarını terk edip kaldıruna gelmişlerdi. Tam olarak şu lanet olası turuncu sokak lambalarından birinin altında duruyorlardı. Ralph'in, Harris Bulvarı'nın gece seansından sonra terk edilmiş tiyatro sahnesi gibi göründüğüne dair hissi, esrarengiz, heyecan verici bir güçle geri gelmişti... ama farklı bir önemle. Tek bir farkla, sahne artık terk edilmiş değildi, öyle değil mi? Gece geç saatlerdeki uğursuz oyun, aşağıdaki iki garip yaratığın şüphesiz tamamen boş ve gözden uzak bir tiyatro sahnesi olduğunu sandıkları yerde başlamıştı.

Bir izleyicileri olduğunu bilselerdi ne yaparladı? diye merak etti Ralph. *Bana ne yaparlardı acaba?*

Kel doktorlar şimdi, neredeyse anlaşmaya varmış iki insanın tavırları içindeydiler. Giydikleri beyaz önlüklere rağmen, o mesafeden hiç de doktor gibi görünmüyorlardı Ralph'e – daha çok yakınlarda bir fabrikadaki gece vardiyasından gelen işçiler gibiydiler.

Ralph, dürbünü kutusundan çıkardı, göz hizasına kaldırdı ve dürbünün merceklerinden kapakları çıkarmadığını fark edene kadar ayar düğmesiyle şaşkın bir şekilde bir süre oyalandı. Sonra kapakları çıkararak dürbünü yeniden göz hizasına kaldırdı. Sokak lambasının altındaki iki şekil bu kez hemen görüş alanının içine girivermişti, büyük ve mükemmel bir şekilde aydınlanmış ancak bulanık olarak. Dürbünün ayar düğmesini çevirdi ve iki adamın görüntüsü hemen odaklandı. Ralph'in nefesi kesilmişti.

Görebildiği çok kısa bir andı; adamlardan birinin (eğer adam denilebilirse) diğerinin omzuna hafifçe vurup başıyla onaylamasının üzerinden birkaç saniyeden fazla bir süre geçmemişti. Sonra ikisi de dönüp uzaklaştılar, Ralph kel kafalarından ve beyaz giysiler içindeki sırtlarından başka bir şey göremez oldu. Yalnızca birkaç saniye ama Ralph o kısa zaman diliminde kendisini müthiş derecede huzursuz edecek kadar çok şey görmüştü.

Ralph iki nedenle dürbününü almak için koşturmuştu, her ikisi de bunun bir düş olmadığına inanmasından kaynaklanıyordu. Birincisi, sonradan polis tarafından tanımlaması istenirse, bu iki adamı tanımlayabileceğinden emin olmak için. İkincisi (ki bu neden mantığına, biraz zor kabul edilebilir geliyordu ancak bir o kadar da acil bir durumdu), uzaylılarla karşı karşıya olduğuna ilişkin rahatsız edici düşünceyi def etmek istemişti.

Dürbünden kısa bir süre bakması, bu düşünceyi def etmek yerine daha da yoğunlaştırdı. Küçük kel doktorların belirgin yüz hatları yoktu. Evet – gözleri, burunları, ağızları vardı – ama bunlar sanki aynı marka ve model arabanın parçaları gibi birbirlerine benzer görünüyorlardı. Tek yumurta ikizleri olabilirlerdi ama Ralph'in edindiği izlenim bu da değildi. Ona daha çok gece için peruklarını çıkarılmış vitrin mankenleri gibi gelmişti, tuhaf benzerlikleri genetik benzerlikten değil seri üretimden kaynaklanıyor gibiydi.

Ayrımsayabildiği ve adlandırabildiği tek tuhaf özellik derilerinin olağanüstü pürüzsüz özelliğiydi – ikisinin yüzünde de tek bir görünür çizgi ya da kırışıklık yoktu. Hiçbir ben, leke ya da yara izi görmemişti. Yine de Ralph, böyle güçlü bir dürbünle bile gözden kaçırılabilecek şeyler olduğunu düşündü. Derilerinin pürüzsüz ve tuhaf bir

şekilde kırışıksız olduğunu fark edebilmiş olmasına rağmen her şeyi çok net bir şekilde gözlemleyememişti. Onları çok *kısa* bir süre için görebilmişti! Sandalyenin ve balık ağının muzipliği olmayıp da, dürbüne daha çabuk ulaşabilse ve ayar düğmesiyle uğraşarak zaman kaybetmeden merceklerin kapaklarını çıkarmadığının farkına hemen varsaydı, kendisini şimdi içinde bulunduğu huzursuzluğun tümünden ya da en azından birazından olsun kurtarabilirdi.

Sanki kalemle çizilmiş gibiydiler, diye düşünmüştü Ralph, onlar arkalarını dönmeden hemen önce. *Canımı sıkan şey bu, sanırım. Benzer kel kafalar, benzer beyaz önlükler ya da derilerinde hiç kırışıklık olmaması değil. Sanki kalemle çizilmiş gibi olmaları. Gözleri yalnızca birer daireydi, küçük pembe kulakları gazlı kalemle kargacık burgacık çizilmiş gibi, ağızları ise soluk pembe, suluboya resimdeki fırça darbeleri gibiydi. Ne insan gibi ne de başka bir yaratık gibiydiler; sanki bir şeyin alelacele çizilmiş... ne olduğunu bilmediğim bir şeyin karalamaları.*

Yalnız bir şeyden emindi; Doktor 1 ve Doktor 2, dürbünden altın sarısı gibi görünen parlak haleler içindeydi. Kamp ateşinden yükselen közler gibi koyu kırmızıya çalan turuncu renkte zerrelerle dolu olan bu haleler hiçbir özelliği olmayan biçimsiz yüzlerinin vermediği bir güç ve canlılık duygusu uyandırmıştı Ralph'te.

Yüzler? Birisi başıma silah dayayıp sorsa bile o yüzlerin neye benzediğini hatırlayamam. Sanki unutulmak için yaratılmışlar. Yine karşıma kel olarak çıkarlarsa, o zaman elbette tanırım. Ama ya peruk takmış ve (ne kadar kısa olduklarını anlamamam için) oturmuşlarsa. Belki de... yüzlerinde çizgilerin olmayışı onları tanımama yardımcı olur... belki de olmaz. Ama haleler... şu, etrafında kırmızı zerrecikler uçuşan altın sarısı haleler... nerede olsa tanırdım. Ama bunlarda tuhaf olan bir şey var, değil mi? Ne acaba?

Yanıt, dürbünün merceklerinin kapaklarını çıkarmayı sonunda hatırladığında iki yaratığın birden görüş alanı içine girmesi kadar ani ve kolayca geldi Ralph'in aklına. Küçük doktorların her ikisi de parlak haleler içindeydi... ama ikisinin de, saçsız başlarından yükselen balon ipi yoktu. İzi bile yoktu.

Pazar yürüyüşüne çıkmış iki arkadaşın rahatlığıyla hareket ederek, Harris Bulvarı'ndan aşağı doğru Strawford Parkı yönünde, yavaş yavaş yürüdüler. May Locher'in evinin önündeki sokak lambasından yayılan parlak ışığın aydınlattığı alanın dışına çıkmadan hemen önce, Ralph dürbününü aşağı yöneltti ve Doktor 1'in elindeki şeyi

görmeyi başardı. Bu, tahmin ettiği gibi bir bıçak değildi ama yine de sabahın köründe evden dışarı çıkan bir yabancının elinde gördüğünüzde içinizin rahat olamayacağı türden bir şeydi.

Doktorun elindeki şey, kesici ağzı uzun, paslanmaz çelik bir makastı.

4

Tatsız bir sürü şeyin kendisini beklediği bir tünelin ağzına doğru itildiği duygusu yine gelmişti Ralph'e, ama bu kez bir panik duygusu eşlik ediyordu buna, çünkü en son itilme duygusu, uyuklayıp, ölmüş karısını düşünde gördüğünde gelmişti. İçinden bir şey korkuyla çığlık atmak istiyordu ve Ralph bunu yatıştırmak için hemen bir şey yapmazsa, az sonra çığlığı basacağını anladı. Gözlerini kapadı ve derin derin nefes almaya başladı, her birinde farklı bir yiyeceğin resmini imgelemeye çalışarak: bir domates, bir patates, bir dondurma külahı, bir Brüksel lahanası. Dr. Cemal, Carolyn'e bu basit rahatlama yöntemini öğretmişti ve ağrılar başını bütünüyle sarmadan önce bu, ağrıları kesmesini sağlıyordu. Carolyn'ın son altı haftasında, tümör bütünüyle denetim dışına çıktığında bile, bu yöntem zaman zaman işe yaramıştı ve şimdi Ralph'in paniğini yatıştırmasını sağlıyordu. Nabzı normale dönmeye ve bağırma ihtiyacı duymasına neden olan o duygu geçmeye başladı.

Derin derin nefesler almaya ve

(elma, armut, bir dilim limonlu pasta)

düşünmeye devam ederken, Ralph, dürbünün mercek kapaklarını dikkatle taktı. Elleri hâlâ titriyordu, ama onları kullanmasını engelleyecek kadar değil. Dürbünün mercek kapaklarını taktıktan ve kutusuna koyduktan sonra Ralph yavaşça sol kolunu kaldırdı ve yarasının sargısına baktı. Merkezinde, bir aspirin tableti büyüklüğünde kırmızı bir nokta vardı ama yayılıyor gibi bir hali yoktu. Bu iyiydi.

Bunun iyi bir tarafı yok, Ralph.

Kendini yeterince iyi hissediyordu ama bunun neler olup bittiğine ya da ne yapması gerektiğine dair bir karar vermesine yardımı olmayacaktı. Atacağı ilk adım, Carolyn'ı gördüğü dehşet dolu düşü şimdilik bir kenara atıp gerçekte neler olduğunu belirlemekti.

"Yere düştüğümden beri uyanığım," dedi Ralph boş apartman dairesine. "Bundan ve şu adamları gördüğümden eminim."

Evet. Onları ve altın sarısı haleleri gerçekten görmüştü. Yalnız kendisi değildi bunları gören; Ed Deepneau da en azından bunlardan birini görmüştü. Bahse girecek bir çiftliği olsaydı, Ralph, bu çiftlik üzerine bahse girerdi. Ancak, yine de kendisinin ve aşağı sokaktaki karısını döven paranoyakın aynı küçük, kel doktorları görmüş olması düşüncesi Ralph'i yatıştıramadı.

Ve haleler, Ralph – Ed bunlara ilişkin de bir şeyler söylememiş miydi?

Aynı kelimeyi kullanmamıştı ama Ralph yine de onun en az iki kez halelerden söz ettiğinden emindi. *Ralph, dünya bazen renklerle doluyor.* Bundan ağustosta söz etmişti, Leydecker'in, Ed'i, karısına karşı şiddet kullanmaktan, hafif suç kapsamında tutuklamasından kısa bir süre önce. Sonra, yaklaşık bir ay kadar sonra, Ralph'i telefonla aradığında yine benzer bir şey söylemişti: *Renkleri görmeye başladın mı?*

Önce renkler, şimdi küçük, kel doktorlar; elbette Kızıl Kral da her an çıkıp gelebilirdi. Ve hepsi bir yana, çözmesi gereken ilk şey az önce gördükleri konusunda ne yapması gerektiğiydi.

Yanıt, beklenmedik ancak rahatlatıcı bir açıklıkla geldi. Sorun, kendi akıl sağlığı, haleler ya da küçük, kel doktorlar değil, May Locher'di. Sabahın köründe May Locher'in evinden dışarı çıkan iki yabancı görmüştü... ve bunlardan biri ölümcül bir silah olabilecek bir şey taşıyordu.

Ralph, dürbün kutusunun yanına uzandı ve telefonu alıp, 911 Polis İmdat'ı aradı.

5

"Ben Memur Hagen," dedi bir kadın sesi. "Size nasıl yardımcı olabilirim?"

"Dikkatle dinleyerek ve hızlı hareket ederek," dedi Ralph kesin bir biçimde. Yaz ortasından beri sık sık takındığı şaşkın kararsız görünüşü şimdi kayboluvermişti; telefon kucağında sallanan koltuğunda dimdik otururken yetmişinde değil de, kırk beş yaşlarında sağlıklı ve güçlü biri gibi görünüyordu. "Bir kadının hayatını kurtarabilirsiniz."

"Bayım, adınızı verebilir misiniz lütfen?"

"Lütfen sözümü kesmeyin, Memur Hagen," dedi Derry Sinema Merkezi'nin telefon numarasının son dört basamağını bile hatırlaya-

mayan adam. "Kısa bir süre önce uyandım ve yeniden uyuyamadım ve bir süre oturmaya karar verdim. Oturma odam Harris Bulvarı'nın üst tarafına bakıyor. Ve orada..."

Ralph burada, gördüğü şeyi değil de, Memur Hagen'a gördüğü şeyi nasıl anlatmak istediğini düşünmek için duraksadı. Yanıt, ilk iş olarak 911'i arama kararı kadar çabuk ve kendiliğinden geldi.

"Red Apple'ın yukarısındaki bulunan bir evden dışarı çıkan iki adam gördüm. Ev, May Locher adında bir kadının. L-O-C-H-E-R yazılıyor, ilk harfi Lexington'un L'si. Bayan Locher çok hasta. Bu iki adamı daha önce hiç görmemiştim." Yine duraksadı, ancak bu kez daha etkili olmayı isteyerek. "Onlardan birinin elinde bir makas vardı."

"Adres lütfen?" diye sordu Memur Hagen. Kadının ses tonu sakindi ama Ralph, onu harekete geçirmek için yeterince şüphe uyandırdığını hissetti.

"Bilmiyorum," dedi. "Telefon rehberinden bulursunuz, Memur Hagen. Ya da olaya bakacak polislere, Red Apple'dan bir blok kadar yukarıda, pembe süsleri olan sarı evi aramalarını söyleyin yalnızca. Lanet olası turuncu sokak lambaları yüzünden muhtemelen spot ışıkları kullanmak zorunda kalacaklar ama bulurlar."

"Evet, bayım, eminim bulurlar ama adınızı ve soyadınızı kayıt..."

Ralph ahizeyi usulca yerine bıraktı. Neredeyse tam bir dakika çalmasını bekleyerek telefona bakakaldı. Çalmayınca, televizyondaki gerçeğe dayalı polisiye şovlarda kullanılan meşhur teknik izleme yöntemlerinin, ya aslının olmadığına ya da henüz devreye girmemiş olduğuna karar verdi. Bu iyiydi. May Locher'i sarı pembe evinden dışarı parçalanmış halde çıkarırlarsa, ne yapacağı ya da ne söyleyeceği sorununu çözmüyordu ama bu biraz olsun düşünmeye zaman kazandırmıştı.

Harris Bulvarı sakin ve sessizdi, yalnızca her iki tarafa sarkan ve gerçeküstü bir düşün perspektifi gibi dağılan lambalar tarafından aydınlanıyordu. Kısa ancak çarpıcı oyun sona ermiş gibi görünüyordu. Sahne yine boşalmıştı.

Hayır, pek de boş sayılmazdı. Rosalie, Red Apple ile True Value nalburunun arasındaki sokaktan topallayarak geldi. Boynunda solmuş bir fular vardı. Günlerden perşembe değildi, Rosalie'nin karıştıracağı çöp tenekeleri yoktu ortalıkta. Köpek, May Locher'in evine ulaşıncaya kadar hızla kaldırımda ilerledi. Orada durup burnunu yere yaklaştırdı (onun uzun ve oldukça hoş burnuna baktığında Ralph, Rosalie'nin soyunda çoban köpeği kanı olduğunu düşünmüştü bir ara).

Ralph orada bir şeyin parıldadığını gördü.

Dürbününü bir kez daha kutusundan çıkarıp Rosalie'ye yöneltti. Bunu yaparken, aklının 10 Eylül gününe – Bill ve Lois'le Strawford Parkı'nın giriş kapısının hemen dışında karşılaştığı zamana döndüğünü fark etti. İkisi uzaklaşırken Bill'in, elini Lois'in beline dolayışını, sokağın yukarısına doğru gidişlerini; o zaman ikisinin, Ginger Rogers ve Fred Astaire'e nasıl benzediklerini düşündüğünü hatırladı. Hatırladığı, ikisinin geride bıraktıkları renkli izlerdi. Lois'inki griydi; Bill'inki zeytin yeşili. Sanrı, deyip geçmişti o zaman, Charlie Pickering gibi çatlakların dikkatini çekmeye başlamadan ve gece yarısı küçük, kel doktorlar görmeden önce.

Rosalie, benzeri bir izi kokluyordu. Kokladığı şey kel Dr. 1 ve kel Dr. 2'yi çevreleyen halelerle aynı altın sarısı renkteydi. Ralph dürbünü yavaşça köpeğin üstünden uzaklaştırdı ve başka izler gördü, park yönüne doğru uzanan iki sıra iz vardı. Yavaş yavaş yok oluyorlardı – onlara bakarken neredeyse yok oluşlarını görebiliyordu – ama oradaydılar.

Ralph dürbünü yeniden Rosalie'nin üstüne çevirdi. Birden, perişan yaşlı sokak köpeği için müthiş bir sevgi dalgası duymuştu... neden olmasın? Gördüğünü sandığı şeyleri gerçekten gördüğünün son bir somut kanıtı varsa, o da, Rosalie'ydi.

Bebek Natalie burada olsaydı, bunları o da görürdü, diye düşündü... ve sonra tüm şüpheleri yeniden toplanmaya başladı. Görür müydü? Gerçekten görür müydü? Parmaklarının bıraktığı solgun haleleri görüp onları yakaladığını düşünmüştü ve mutfaktaki çiçeklerden yükselen hayaletsi yeşil dumanı gördüğünden emindi ama nasıl emin olabilirdi ki? Bir bebeğin neye baktığından ya da neye uzandığından kim nasıl emin olabilirdi?

Ama Rosalie... bak, tam aşağıda, onu görüyor musun?

Buradaki tek sorun, Rosalie kaldırımı koklamaya başlayıncaya kadar Ralph'in izleri görmemiş olmasıydı. Belki postacının bıraktığı büyüleyici bir artığı kokluyordu ve Ralph'in görmekte olduğu şey, yorgun ve uykusuz olan beyninin bir ürünüydü... tıpkı küçük, kel doktorların kendisi gibi.

Dürbünün yakınlaştırma alanı içinde Rosalie şimdi, kuyruğunu ileri geri sallayarak, burnu kaldırımda Harris Bulvarı'ndan aşağı doğru yürüyordu. Bir Dr 1'in bir Dr 2'nin bıraktığı altın sarısı izlere gidip gelerek hareket ediyordu.

Peki o zaman şu sokak kancığının neyi izlediğini söyle bakalım,

Ralph? Bir köpeğin lanet olası bir sarının peşinden gitmesi mümkün mü? Bu bir sarın değil; bunlar iz. Gerçek izler. Carolyn'ın uzak durmanı söylediği beyaz adam izleri. Bunu biliyorsun. Bunu görüyorsun.

"Bu delice bir şey," dedi kendi kendine. "Delice!"

Ama öyle miydi? Gerçekten öyle miydi? Düş, düşten de öte bir şey olabilirdi. Gerçek ötesi gibi bir şey varsa – ki olduğu şimdi açıkça görülebiliyordu – öyleyse belki olacakları önceden bilmek gibi bir şey de olabilirdi. Ya da düşlerde ortaya çıkıp geleceği söyleyen hayaletler. Kim bilir? Sanki gerçeklik duvarında bir kapı aralanmış gibiydi... ve şimdi her türden tuhaf şeyler etrafta uçuşuyordu.

Bunlardan biri şüphesiz izlerdi: izler gerçekten oradaydı. O görmüş, Rosalie de koklamıştı ve her şey ortadaydı. Ralph, altı aydır süren erken uyanmaları sırasında bir sürü tuhaf ve ilginç şey keşfetmişti ve bunlardan biri insanın kendini kandırma kapasitesinin sabah üç ile altı arasında en düşük seviyede olduğuydu, şimdi olduğu gibi...

Ralph mutfak duvarındaki saati görebilmek için öne doğru eğildi. Tam üç buçuk. A-ha.

Dürbünü yeniden kaldırdı ve Rosalie'nin hâlâ kel doktorların bıraktığı izleri takip ettiğini gördü. Birisi şimdi Harris Bulvarı'na çıkagelse – bu saatte pek olası değil ama imkânsız da değil – her yerde amaçsızca dolaşan sahipsiz köpekler gibi kaldırımı koklayan pis tüylü bir sokak köpeğinden başka bir şey görmezlerdi. Ama Ralph, Rosalie'nin kokladığı şeyi görebiliyordu ve en sonunda kendisine gözlerinin gördüğü şeye inanma iznini verdi. Güneş doğar doğmaz geri alacağı bir izin ama şimdilik görmekte olduğu şeyin ne olduğunu tam olarak biliyordu.

Birden Rosalie başını yukarı doğru kaldırdı. Kulakları ileri doğru dikildi. Bir an çok güzel göründü, bir av köpeğinin, sahibinin vurduğu hayvanı bulduğu andaki duruşu gibi güzel. Derken, Harris Bulvarı ile Witcham Caddesi kavşağına yaklaşan bir arabanın farları sokağa vurmadan hemen önce, Rosalie, geldiği yoldan Ralph'in yüreğini burkan bir biçimde, topallaya topallaya koşarak kaçtı. Biraz aşağıya doğru baktığında Rosalie gibi başka bir Harris Bulvarı köpeğinin daha orada olduğunu gördü. Derry polis devriye arabası köşeyi dönüp yavaşça caddeye girmeden hemen önce köpek Red Apple ve nalburun arasındaki sokağa hızla daldı. Polis arabasının sireni kapalıydı ama yanıp sönen tepe lambaları açıktı. Harris Bulvarı'nın bu tarafı boyunca dizilmiş uyuyan evleri ve küçük işyerlerini bir maviye bir kırmızıya boyuyordu.

Ralph dürbünü kucağına bıraktı ve sallanan koltuğunda ellerini dizlerinin üstüne koyup dikkatle izledi. Nabzı, şakaklarında hissedebileceği kadar şiddetli atıyordu.

Devriye, Red Apple'ı geçerken iyice yavaşladı. Sağ tarafına takılı spot ışığı açıldı ve ışık, caddenin uzak köşelerindeki uyuyan evlerin cephelerini taramaya başladı. Işık çoğunlukla kapılara ya da veranda sütunlarına asılmış sokak numaralarına tutuluyordu. Işık, May Locher'in evinin önündeki numarayı aydınlattığında (86 yazdığını ve rakamı seçebilmek için dürbüne de ihtiyacı olmadığını gördü Ralph), arabanın fren lambaları yandı ve araba durdu.

Arabadan, resmi giysili iki polis indi ve bahçe kapısına yaklaştı, sokağın karşısındaki ikinci kat penceresinden izleyen bir adamın ve yürüdükleri kaldırımdaki giderek solmakta olan altın sarısı ayak izlerinin farkına varmadan. Aralarında konuşmaya daldılar ve Ralph, yakından bakmak için yine dürbünü kaldırdı. İki adamdan genç olanı, Ed tutuklandığı gün Leydecker'le birlikte eve gelen üniformalı polisti. Knoll? Adı bu muydu?

"Hayır," diye mırıldandı Ralph. "Nell. Chris Nell. Ya da Jess'ti belki."

Nell ve arkadaşının, kel doktorların gitmeden önce yaptıkları tartışmadan çok daha önemli bir konu hakkında tartışıyormuş gibi birhalleri vardı. Bu tartışma, polislerin silahlarını çekip May Locher'in veranda basamaklarını, Nell önde, tek sıra halinde çıkmaya başlamalarıyla sona erdi. Nell kapının ziline bastı, bekledi, sonra yeniden bastı. Bu kez elini beş saniye kadar düğmenin üzerinde tuttu. Biraz daha beklediler ve sonra ikinci polis Nell'e sürtünerek yanından geçti ve düğmeye kendisi bastı.

Bu adam Kapı Zili Çalmanın Gizli Sanatı'nı biliyordur belki, diye içinden geçirdi. *Bunu muhtemelen bir Mistik Güç ilanına başvurarak öğrenmiştir.*

Öyleyse bile, yöntemi onu bu kez başarısızlığa uğratmıştı. Hâlâ yanıt yoktu ve Ralph buna şaşırmadı. Ellerinde makas olan tuhaf kel adamlar olmasaydı bile, Ralph, yaşlı May Locher'in yataktan kalkabileceğine ihtimal vermedi.

Ama yatalaksa, yanında bir arkadaşı vardır, ona yemeklerini verecek ya da tuvaletine yardımcı olacak birisi...

Chris Nell – ya da Jess adı her neyse – yine kapıya yaklaştı. Bu kez kapının 'güm güm güm kanun namına açın' şeklindeki eski usulüyle açılmasını deneyecekti. Bunu yapmak için sol yumruğunu kul-

landı. Silahının namlusu pantolonun bacağına bastırılmış bir biçimde, hâlâ sağ elindeydi.

Birden, son zamanlarda görmekte olduğu haleler kadar berrak ve ikna edici korkunç bir imge geldi Ralph'in gözünün önüne. Ağzını kaplayan bir oksijen maskesiyle yatakta uzanmış bir kadın. Maskenin üst kısmında ise, parlak yuvalarından fırlamış gözler. Bunun altında, baştan başa kesik bir boğaz. Yatak örtüleri ve kadının geceliğinin göğsü kana bulanmıştı. Pek uzakta sayılmaz, yerde başka bir kadının – May'e eşlik edenin – cesedi yatıyordu. İkinci kadının geceliğinin arkasında, Dr. 1'in makasının ucuyla açılmış bir düzine yara vardı. Ve Ralph biliyordu ki, daha yakından bakmak için geceliği biraz yukarı kaldırsa, her bir bıçak yarasının kendi kolunun altındaki yaraya çok benzediğini görecekti... yazmayı yeni öğrenen çocukların yaptığı kocaman bir virgül gibi.

Ralph, bu korkunç görüntüyü gözünün önünden uzaklaştırmaya çalıştı. Görüntü gitmeyecekti. Ellerinde hafif bir acı hissetti ve elini sımsıkı yumruk haline getirdiğini gördü; tırnakları avuç içlerine batıyordu. Aklındaki görüntüde, pembe gecelikli kadının hafifçe kımıldadığını gördü – hâlâ yaşıyordu. Ama çok sürmezdi. Bu iki ahmak veranda basamaklarında durmuş sırayla zili öttürüp kapıyı vurmaktan başka bir şey yapmaya karar vermezlerse, çok geçmeden ölüp gidecekti.

"Hadi beyler, sallanmayın," dedi Ralph, baldırını sıkarak. "Hadi,

Gördüğün şeylerin hepsinin kafanın içindeki hayaller olduğunu biliyorsun, değil mi? diye sordu kendi kendine huzursuzca. Yani, orada yatan bir – belki iki ölü kadın olabilir elbette, olabilir, ama bunu bilmiyorsun, tamam mı? Bu, haleler ya da izler gibi değil...

Hayır, haleler ya da izler gibi değildi ama orada olanları biliyordu. Ayrıca Harris Bulvarı 86 numaradaki kapıyı kimsenin açmayacağını da biliyordu ve bunun Bill McGovern'ın Cardvill'den eski okul arkadaşı için pek iyiye alamet olmadığından da emindi. Dr. 1'in makasında hiç kan izi görmemişti ama eski dürbününün yakınlaştırma kapasitesinin zayıflığını düşününce bu pek bir şeyi kanıtlamıyordu. Ayrıca, adam evi terk etmeden önce makası silmiş de olabilirdi. Bu düşünce aklından geçer geçmez, hayal gücü, pembe gecelikli kadının yanında uzanan kanlı bir havluyu görüntüye ekleyiverdi.

"Hadi baylar, sallanmayın!" diye kısık sesle bağırdı. "Tanrım, bütün gece orada mı duracaksınız?"

Harris Bulvarı'nı başka farlar aydınlattı. Yeni gelen araba, üstün-

de kırmızı bir flaşörü olan sivil bir Ford Sedan'dı. Arabadan inen adam sade giyinmişti – gri pardesü ve mavi bir bere. Ralph, yeni gelenin Leydecker olmasını diledi, Leydecker, öğleye kadar gelmeyeceğini söylemiş olduğu halde. Ama o olmadığını anlamak için dürbünle bakmasına gerek yoktu. Bu adam çok daha zayıftı ve koyu renk bir bıyığı vardı. İkinci polis, Chris ya da Jess Nell, May Locher'in evinin etrafında dolaşırken, yola indi.

İkinci polis silahını kılıfına taktı. O ve yeni gelen komiser Bayan Locher'in veranda basamaklarının dibinde durdu. Arada bir kapalı kapıya göz atıp konuştular. Üniformalı polis Nell'in gittiği yöne doğru bir iki adım attı. Komiser yaklaştı, onun kolunu tutup buna engel oldu. Biraz daha konuştular. Ralph baldırlarını biraz daha sıktı ve boğazından öfkeli bir hırıltı çıktı.

Birkaç dakika geçti ve birden her şey, acil durumların ortaya çıktığı biçimde aklı bulandırıcı, üst üste sonuçsuz bir biçimde meydana gelmeye başladı. Başka bir polis arabası daha geldi (Bayan Locher'in evi, sağında ve solundaki komşu evler polis arabalarının yanar dönerinden yansıyan sarı kırmızı renklere bulanmıştı). İki üniformalı polis daha indi yeni gelen arabadan, bagajı açtılar ve içinden, Ralph'e taşınabilir bir işkence aleti gibi görünen iri bir kapı kırma aleti indirdiler. 1985 baharında, çoğu arabalarının içinde kapalı kalarak boğulduğu, iki yüzden fazla insanın ölümüne yol açan büyük kasırgayı izleyen günlerde, Derryli okul çocukları bunlardan bir tane satın almak için kapı kapı dolaşmışlardı.

Yeni gelen iki polis aleti kaldırımın karşısına taşırlarken, Bayan Locher'ın evinin yukarısındaki bir evin kapısı açıldı ve Eberly'ler, Stan ve Georgina, verandalarına çıktılar. Birbirinin eşi bornoz giymişti ikisi de ve Stan'ın beyaz saçları, Ralph'e Charlie Pickering'i anımsatan bir şekilde kabarmıştı. Ralph dürbününü kaldırdı ve kısaca meraklı, heyecan içindeki yüzlerini inceledi, sonra dürbünü yeniden kucağına bıraktı.

Ortaya çıkan bir sonraki vasıta Derry Hastanesi'nden gelen bir ambulanstı. Tıpkı önceden gelen polis arabaları gibi gece yarısı olduğu için sireni kapalıydı ama tepesinde bir sürü kırmızı ışık vardı ve bu ışıklar gözleri kör edercesine yanıp sönüyorlardı. Sokağın karşısındaki tüm bu gelişmeler Ralph'e, çok sevdiği Dirty Harry dizisinden bir sahne gibi geldi, tek fark televizyonun sesinin kapalı olmasıydı.

İki polis cihazı çimenliğe taşıdılar ve oraya bıraktılar. Bereli ve pardesülü komiser onlara dönüp ellerini, omuz hizasında kaldırdı, *O*

şeyle nereye gittiğinizi sanıyorsunuz? Onunla şu lanet kapıyı mı kıracaksınız? demek ister gibi. Aynı anda, Memur Nell evin arkasından geri geldi. Olumsuz anlamında başını sallıyordu.

Bereli komiser birden döndü ve Nell'e sürtünerek geçti, basamakları çıktı, bir ayağını kaldırdı ve May Locher'in kapısını tekmeleyerek açtı. Bir an, muhtemelen silahına kolayca ulaşabilmek amacıyla, pardesünün düğmelerini açmak için duraksadı. Sonra, geri bakmadan içeri girdi.

Ralph'in içinden alkışlamak geldi.

Nell ve meslektaşı birbirlerine şaşkınlıkla baktılar, sonra basamaklara doğru atılıp komiseri izlediler. Ralph, koltuğunda biraz daha ileri eğildi. Burnu, camı buğulandıracak kadar pencereye yaklaşmıştı. Beyaz hastane tulumları sokak lambalarından dolayı turuncuymuş gibi duran üç adam ambulanstan indi. Onlardan biri ambulansın arka kapılarını açtı ve sonra üçü birden orada öylece beklemeye başladı. Kapı kırma aletini May Locher'in bahçesine taşıyan iki polis birbirlerine bakıp omuz silktiler ve aleti yerden kaldırıp devriye arabasına geri götürdüler. O şeyi bırakıp kaldırdıkları yerde kopmuş bir sürü çimen parçası vardı.

Ne olur May'e bir şey olmasın, tek istediğim bu, diye içinden geçirdi Ralph. *Ne olur onu bulduklarında iyi olsun – evde onunla birlikte kim varsa ona da bir şey olmasın.*

Komiser yine kapı girişinde görünüp ambulansın yanındaki adamların yanına doğru yönelince Ralph'in kalbi duracak gibi oldu. İkisi sedyeyi çıkardı; üçüncüsü olduğu yerde kaldı. Sedyeli adamlar hızlı adımlarla bahçeyi geçip eve girdiler ama koşmadılar ve geride kalan adam istifini bozmadan bir sigara çıkarıp yaktı. Ralph, May Locher'in öldüğünü anladı – şüpheye yer bırakmayacak bir şekilde.

6

Stan ve Georgina Eberly, ön bahçelerini Bayan Locher'inkinden ayıran çitlerin kenarına doğru yürüdüler. Kollarını birbirlerinin beline dolamışlardı, Ralph'e birlikte büyüyüp yaşlanan ve şişmanlayan ikiz kardeşler gibi görünüyorlardı.

Diğer komşular da dışarı çıkmaya başlamıştı. Herhalde ya ilkyardım ambulansının rahatsız edici ışıklarından ya da Harris Bulva-

rı'nın bu bölümündeki telefon ağının çoktan çalışmaya başlamış olmasından uyanmışlardı. O an Ralph'in gördüğü insanların çoğu yaşlıydı ("Biz altın çağındakiler," demekten hoşlanırdı Bill McGovern... tabii, daima kaşını alaycı bir şekilde kaldırarak), sakin zamanlarda bile kolayca uykuları kaçabilen kadınlar ve erkekler. Birden, burası ve piknik alanı arasındaki bölgenin en genç insanlarının Ed, Helen ve Natalie olduğunu fark etti... ve artık Deepneaular da yoktu.

Oraya inebilirim, diye içinden geçirdi. *Oraya tam da uyardım. Bill'in altın çağındakilerden biri daha.*

Ama inemedi. Bacaklarını, zayıf sicimlerle tutturulmuş bir çay poşeti gibi hissediyordu ve kalkmayı denerse, kemikleri yokmuş gibi yere yığılacağından emindi. Bu yüzden oturduğu yerden, bu saatlerde – Rosalie'nin arada bir dolaşması dışında – genelde daima boş olan sokakta, bu akşam oynanan oyunu izledi. Bu, isimsiz bir telefon ihbarıyla kendisinin yarattığı bir oyundu. İlkyardım görevlilerinin sedyeyle yeniden ortaya çıkmalarını izledi. Bu kez, sedyede taşıdıkları bir insan yüzünden, daha yavaş hareket ediyorlardı. Mavi ve kırmızı ışık sedyenin üzerindeki gövdenin sarılı olduğu büyük torbanın ve onun altından seçilebilen bacak, kalça, kol, boyun ve kafa şekillerinin üzerinde titreyerek parıldadı.

Ralph, birden düşüne geri döndü. O torbanın içinde karısını gördü – May Locher'ı değil Carolyn'ı, her an başı yarılıp içinden, onun hasta beynini yiyerek semirmiş siyah böcekler çıkabilirdi.

Ralph, elleriyle gözlerini kapadı. Bir ses – acı, öfke, dehşet ve yorgunluktan kaynaklanan belirsiz bir ses – onu dalgınlığından kurtardı. Uzun bir süre o şekilde oturdu, bunların hiçbirini asla görmemiş olmayı dileyerek ve gerçekten bir tünel varsa, sonunda içine girmesinin istenmeyeceğini boş yere umut ederek. Haleler tuhaf ve güzeldi ama onların hiçbiri ne karısını gelgit hattında gömülü bulduğu o korkunç düşün tek bir anını, ne uyanık geçirdiği dehşet dolu kayıp geceleri ne de sokağın karşında torbaya sarılmış insanın görüntüsünü unutturmaya yetecek kadar güzel değildi.

Orada elleriyle kapalı gözlerinin kapaklarına bastırarak otururken, ıssız gecelerin boş sahnesinde artık sahnelenmeye başlanan bu oyunun bitmesini, ama sadece bu oyunun değil, hepsinin bitmesini istedi – her şeyin. Yaklaşık yetmiş yılı bulan yaşamında ilk kez, Ralph Roberts, ölmeyi dilediğini fark etti.

9. Bölüm

1

Dedektif John Leydecker'in ofisi olan küçük odanın duvarında, muhtemelen yerel video mağazalarından birinden birkaç dolara alınmış bir sinema posteri vardı. Açılmış büyülü kulaklarıyla uçan fil Dumbo'yu gösteriyordu bu poster. Susan Day'in fotoğrafı, Dumbo' nun yüzünün tam ortasına, hortumun kadının yüzünden çıkıyormuş gibi görünmesini sağlayacak şekilde kesilip yapıştırılmıştı. Kalemle çizilmiş geri planda, üzerinde "Derry 250" yazan bir tabela yer alıyordu.

"Aman ne hoş," dedi Ralph.

Leydecker güldü. "Kadın hakları taraftarları bundan pek hoşlanmaz değil mi?"

"Hoşlanmamaktan da öte," dedi Ralph. Carolyn'ın, yaşasaydı, bu poster hakkında ne düşüneceğini ve Helen'in bundan ne anlam çıkaracağını merak etti. Soğuk ve bulutlu bir pazartesi öğle sonrasında saat ikiyi çeyrek geçiyordu; Ralph ile Leydecker, Ralph'in önceki gün Charlie Pickering'le ilgili mesele hakkında ifadesini verdiği Derry Adliyesi'nden çıkışta karşılaşmışlardı. Ralph, daha yüzünde tüy bitmemiş bölge savcı yardımcısı tarafından sorgulanmıştı.

Leydecker söz verdiği gibi bölge savcı yardımcısının bürosunun bir köşesinde oturup tek kelime etmeden ona eşlik etmişti. Ralph'e daha önce teklif ettiği gibi ikram ettiği kahve, kahveden başka her şeye benziyordu. Korkunç görünüşlü bu sıvı, ikinci kattaki darmadağınık Polis Merkezi okuma salonunun köşesindeki otomattan gelmişti. Ralph, kahvesinden dikkatle bir yudum aldı ve tadının göründüğünden daha iyi olduğunu fark ettiğinde içi rahatladı.

"Şeker? Krema?" diye sordu Leydecker. "Vurmak için silah?"

Ralph gülümseyip başını salladı. "Benim ağzımın tadına güvenmek muhtemelen bir hata olsa da... kahvenin tadı güzel. Geçen yaz günde iki bardağa düşürmüştüm, şimdi hepsinin tadı çok güzel geliyor."

"Ben de sigarayı azalttım – ne kadar az içersem o kadar güzel geliyor. Harika bir şey." Leydecker küçük kürdan tüpünü çıkardı ve

içinden bir tane alıp ağzının köşesine sıkıştırdı. Sonra kendi fincanını bilgisayarın üstüne koyup Dumbo posterinin yanına gitti ve köşeleri tutan yapıştırıcıyı başparmağıyla kaldırmaya başladı.

"Bunu benim için yapmak *zorunda değilsin,*" dedi Ralph. "Burası senin büron."

"Bu doğru değil." Leydecker, Susan Day'in dikkatle kesilmiş fotoğrafını söktü ve buruşturup çöp sepetine attı. Sonra posteri kıvırıp rulo haline getirmeye başladı.

"Öyle mi? Peki ne diye kapıda senin adın yazıyor?"

"Benim adım yazıyor ama büro sana ve senin gibi vergisini ödeyen kişilere ait, Ralph. Ayrıca elinde video kamerası olan biri buraya girerse ve bu poster televizyonda *Öğle Haberleri'nde* yayınlanırsa işte o zaman yanarım. Bunu geçen cuma akşamı çıkarken indirmeyi unuttum ve hafta sonunun çoğunu dışarda geçirdim – burada hafta sonu tatil yapmak pek rastlanmayacak türden bir şey."

"Anladığım kadarıyla onu oraya sen asmadın." Ralph küçük büroda bulunan tek sandalyenin üzerindeki kâğıtları kaldırıp oturdu.

"Hayır. Bazı arkadaşlar cuma öğleden sonra bir parti düzenlemişler. Kekler, dondurmalar, hediyeler vs." Leydecker çalışma masasının altını üstüne getirip bir paket lastiği çıkardı. Tekrar açılmasın diye postere geçirdi ve ruloyu dürbün gibi tutup içinden muzip bir şekilde Ralph'e doğru bakıp ardından posteri çöp sepetine attı. "Bir tane erotik kadın kilodu, bir kutu çilek kokulu vajinal duş aleti, bir paket Yaşam Hakkı Dostları'nın bastırdığı kitaplardan – aralarında *Denise'in İstenmeyen Gebeliği* adındaki çizgi roman da vardı – ve bir de şu poster."

"Yaş günü partisi değildi galiba, ha?"

"Hayır." Leydecker parmaklarını çıtırdatıp tavana doğru bakarak içini çekti. "Çocuklar benim özel bir göreve atanmamı kutluyorlardı."

Ralph, Leydecker'in yüzündeki ve omuzlarındaki zayıf, titrek mavi bir hale dalgasını görebiliyordu ve bu defa bunu yorumlamakta hiç zorluk çekmedi. "Susan Day'le ilgili, değil mi? Buraya geldiğinde onu korumakla görevlendirildin."

"İlk denemede bildin. Elbette Eyalet Polisi etrafta olacak ama onlar daha çok bu gibi durumlarda trafiği kontrol etmekle yetiniyorlar. FBI'dan da bir iki kişi olabilir ancak FBI çaktırmadan fotoğraflar çekip, birbirleriyle gizli gizli işaretleşmekten başka bir halt etmez."

"Susan Day'in kendi korumaları var, değil mi?"

"Evet ama kaç kişi ya da bu işte ne kadar iyi olduklarını bilmiyo-

rum. Bu sabah şefleriyle konuştum, en azından aklı başında birisi, ama bizim de kendi adamlarımızı yerleştirmemiz lazım. Bu sabah aldığım emre göre beş kişiyiz. Ben ve görev almalarını teklif eder etmez bunu kabul etmeye hazır dört adam. Görevin tanımı ise... dur bir dakika... bu hoşuna gidecek..." Leydecker masasının üstündeki kâğıtları karıştırıp aradığını buldu ve yukarı kaldırdı. "...ortada görünüp, varlığımızı kuvvetli bir biçimde hissettirmek..."

Kâğıdı bırakıp Ralph'e doğru sırıttı. Sırıtmasında çok fazla neşe yoktu.

"Başka bir deyişle, eğer biri o orospuyu vurmaya ya da suratına asit atmaya kalkarsa, en azından orada olduğumuzu ispat etmek için Lisette Benson'ın ve diğerlerinin video kayıtlarında görünmemiz gerek." Leydecker çöp sepetine eğilerek kıvrılmış postere bakıp işaret çekti.

"Onunla hiç tanışmadığın halde birinden nasıl böyle hiç hoşlanmayabiliyorsun?"

"Yalnızca *hoşlanmamakla* kalmıyorum, Ralph; o kahrolası karıdan *nefret ediyorum.* Dinle; ben bir Katoliğim, annem bir Katolikti. Çocuklarım – eğer olsaydı – hepsi Saint Joe Kilisesi'nin korosunda yer alacaktı. Harika. Katolik olmak harika. Şimdi cumaları et yemene bile izin veriyorlar. Ama bir Katolik olarak, kürtajın yeniden yasa dışı bir hale getirilmesinden yana olduğumu sanıyorsan yanılıyorsun. Bak, ben iyi kalite bir İrlanda viskisi içip, kafayı bulduktan sonra çocuklarını lastik hortumlarla döven ya da merdivenlerden aşağı atan herifleri görevi icabı sorgulayan bir Katoliğim."

Leydecker elini gömleğinin içine sokup, altından küçük bir madalyon çıkardı. Parmaklarının arasına alıp Ralph'e doğru uzattı.

"Meryem Ana. On üç yaşımdan beri bunu takıyorum. Beş yıl önce tıpkı bunun gibi bir madalyon takan bir adamı tutukladım. İki yaşındaki üvey oğlunu suda haşlamıştı. Söylediğim gerçek. Herif kocaman bir kap su doldurmuş ve kaynarken, ufaklığı ayak bileklerinden tutup bir ıstakozmuşçasına kabın içine batırmış. Hem de ne diye? Çocuk yatağı ıslatıyor diye. Çocuğun vücudunun ne hale geldiğini gördüm, sana diyeceğim şu, böyle bir şeyi gördükten sonra, kürtaj aleyhtarı pislik heriflerin göstermekten hoşlandığı vakumla alınmış çocukların fotoğrafları çok kötü görünmüyor."

Leydecker'in sesi hafifçe titredi.

"Özellikle hatırladığım şey adamın ağlaması ve boynundaki Meryem madalyonuna sarılıp günah çıkarmaya gitmek istediğini söyle-

mesi. Bir Katolik olarak ne gurur verici şey ama, ne dersin Ralph? Papa'ya gelince, bence onun kendi çocukları olmadıkça ya da uyuşturucu kullanmış ana-babaların doğurduğu bir çocuğa en azından bir sene bakmak zorunda kalmadıkça, hiçbir fikir beyan etmeye hakkı yok!"

"Tamam da," dedi Ralph. "Susan Day'le alıp veremediğin ne senin?"

"Anasını sattığımının işlerini karıştırıyor!" diye bağırdı Leydecker. "Şehrime geliyor ve ben onu korumak zorundayım. Çok güzel. İyi adamlarım var ve şansımız yardım ederse, onu sapasağlam gönderebiliriz ama önceden çıkan olaylara ne demeli? Ya sonra olacaklara? Kadın Sığınma Evi'ni işletenlerin umurunda mı sanıyorsun?"

"Bilmem."

"Kadın Evi yandaşları karşıt gruptan daha az şiddete eğilimli, ama önemli olan hepsinin şu ya da bu biçimde şiddet olayları yaratması. Bütün olaylar niye başladı biliyor musun?"

Ralph, Ham Davenport ile yaptığı, Susan Day hakkındaki ilk konuşmayı hatırlamak için belleğini zorladı. Bir an hatırlar gibi oldu ancak tam olarak çıkaramadı. Yine uykusuzluk kazanmıştı. Hayır anlamında başını salladı.

Leydecker "İmar planı," deyip bezgin bir hayretle güldü. "Bildik imar planı yönetmeliği. Harika, değil mi? Bu yaz başında, Şehir Meclisi üyelerimizden daha tutucu olan George Tandy ve Emma Wheaton, Şehiriçi İmar Komitesine, içinde Kadın Sığınma Evi'nin bulunduğu bölgenin imar durumunun yeniden gözden geçirilmesi için dilekçeyle başvurdu. Amaç, bu yerin varlığının ortadan kaldırılmasını sağlayacak şekilde imar planının işlerine geldiği gibi düzenlenmesiydi. Anlıyorsun değil mi?"

"Tabii."

"Evet. Bu yüzden kürtaj taraftarları, Susan Day'in şehre gelip bir konuşma yapmasını, böylece kürtaj aleyhtarlarıyla savaşmak için kamuoyu yaratmalarına yardımcı olmasını istedi. Tek sorun şu, aleyhtarların, Yedinci Bölge'nin imar planını değiştirme şansları hiç olmadı ve *Kadın Sığınma Evi sakinleri bunu biliyor!* Lanet olsun, müdürlerinden biri, June Holiday, Şehir Meclisi'nde. O ve Wheaton kancığı, mecliste karşılıklı geçerken birbirlerinin suratına tükürmemek için kendilerini zor tutuyorlar.

"Yedinci Bölgenin imar durumunu değiştirmek başından beri bir hayal, çünkü Kadın Sığınma Evi, teknik olarak bir hastane, tıpkı bir

taş atımı uzaklıktaki Derry Hastanesi gibi. İmar yönetmeliğini Kadın Sığınma Evi'ni yasadışı yapmak için değiştirirsen Derry kasabasındaki üç hastaneden biri olan Derry Hastanesi'ni de yasadışı ilan etmiş olursun. Bu tabii ki olmayacak, ama bütün bu kavganın asıl amacı zaten bu değildi. Asıl amaç karşı tarafı huzursuz etmek. Kürtaj taraftarlarının tek amaçları ise *haklı* olduklarını kanıtlamak."

"Haklı olduklarını kanıtlamak mı? Anlamadım."

"Bir kadının içinde büyüyen küçük baş belasından ne zaman isterse kurtulabilmesi onlara yetmiyor. Asıl istedikleri şey haklı olduklarını Dan Dalton gibi insanların kabul etmesi, ama bu asla olmayacak. Araplar ve Yahudilerin, aralarındaki tüm anlaşmazlığın bir hata olduğuna karar verip, silahlarını bırakması daha güçlü bir olasılık. Bir kadının, eğer gerçekten istiyorsa, kürtaj olma hakkını destekliyorum. Ama kürtaj taraftarlarının *her şeyi en iyi biz biliriz* tavrı midemi bulandırıyor. Bunlar yeni Püritenler, bildiğim kadarıyla, onlar gibi düşünmüyorsanız cehenneme gideceğinize inanan insanlar... tek fark, onlara göre cehennemin radyodan sadece köylü müziği dinleyebileceğin ve yemek içinse yalnızca kızarmış tavuk bulabileceğin bir yer olması."

"Çok kızgın görünüyorsun."

"Üç ay boyunca bir barut fıçısının üstünde oturmayı dene bakalım ne hissedeceksin. Söyle bana – Kadın Sığınma Evi, Yaşam Hakkı Dostları ve Susan Day olmasaydı, dün Pickering koltuk altına bıçak saplamaya çalışır mıydı sanıyorsun?"

Ralph bu soruyu düşünüyormuş gibi görünüyordu, ancak asıl yaptığı John Leydecker'in halesini izlemekti. Hale, sapasağlam bir lacivertti ancak kenarları hızla değişen yeşilimsi ışıkla karışıyordu. Ralph'in ilgisini çeken bu kenarlardaki ışıktı; bunun ne anlama geldiğini bildiğini sanıyordu.

Sonunda, "Hayır. Sanırım hayır," dedi.

"Bence de. Çok önceden çıkmış bir savaşta sen de yaralandın Ralph ve sen sonuncu da olmayacaksın. Ama eğer kürtajı destekleyenlerin – ya da Susan Day'in – yanına gidip, gömleğini açarak sargıları gösterir 'Bu biraz da sizin hatanız,' dersen, ellerini kaldırıp 'Tanrım olamaz, yaralandığına üzgünüm, Ralph, biz şiddeti *kınıyoruz* ama bu *bizim* hatamız değildi, Kadın Sığınma Evi'ni açık tutmak zorundayız, saflarımızı adamlar ve kadınlarla doldurmalıyız, bedeli dökülen birazcık kansa, varsın olsun.' Ama konu Kadın Sığınma Evi *değil* ve beni çılgına çeviren de bu. Asıl konu..."

"...Kürtaj."

"Lanet olsun, o da değil! Kürtaj olma hakkı Maine'de ve Derry'de güvence altında, Susan Day, Halk Merkezinde cuma akşamı ne derse desin. Bu, daha çok hangi takımın en iyi takım olduğuyla ilgili. Tanrı'nın kimin yanında olduğuyla ilgili. Kimin haklı olduğuyla ilgili. Keşke hepsi 'Şampiyon Biziz' diye şarkı söyleyip sarhoş olsalardı."

Ralph başını geri atıp güldü. Leydecker onunla birlikte güldü.

"Bunların hepsi pislik," diye omuz silkerek bitirdi. "Ama onlar *bizim* pisliğimiz. Şaka yapmıyorum. Kadın Sığınma Evi, Yaşam Hakkı Dostları, Bedenime Dokunma, Günlük Geçim Derdi... Bu grupların hepsi *bizim* pisliklerimiz, *Derry'nin* pislikleri, kendi pisliğimizi kollamak gerçekten mesele değil. Bu işi almamın ve buna katlanmamın nedeni bu. Ama buraya uçakla gelerek kışkırtıcı bir konuşma yapıp sonra da birkaç tane daha haber kupürüyle ve yeni kitabının beşinci bölümü için yeterince malzemeyle uçup gidecek olan New York'tan gelen, bir Amerikan Dilberini korumak için deli divane olmadığım için beni mazur gör.

"Yüzümüze karşı, ne kadar cana yakın harika bir topluluk olduğumuzu söylecek ama Park Avenue'deki dubleks villasına geri döndüğünde arkadaşlarına, saçlarına sinen kâğıt fabrikalarımızın pis kokusunu çıkarmayı hâlâ başaramadığını anlatacak... ve bizim birazcık şansımız varsa, hiç kimse ölmeden ya da sakat kalmadan bu iş bitecek."

Ralph onun halesinin etrafındaki yeşilimsi titrek ışığın ne anlama geldiğinden emin hale gelmişti. "Ama ciddi bir şeyler olmasından korkuyorsun, değil mi?" diye sordu.

Leydecker şaşırmış bir şekilde ona baktı. "Belli oluyor, değil mi?"

"Biraz," dedi ve *Yalnızca haleden, John, hepsi bu. Yalnızca haleden,* diye aklından geçirdi.

"Evet, korkuyorum. Kendi açımdan bu işi yüzüme gözüme bulaştırmaktan korkuyorum. Mesleki olarak, benim gözetimimdeyken ona bir şey olmasından korkuyorum. Toplumsal olarak, gruplar bir şekilde karşı karşıya geldiğinde olur da şeytana uyarlarsa meydana gelecek olanlardan *ödüm kopuyor*... bir kahve daha, Ralph?"

"Yok, sağol. Nasıl olsa birazdan kalkacağım. Pickering'e ne olacak?"

Aslında Charlie Pickering'in kaderini çok da önemsediği yoktu, ama, Pickering'den önce lafı doğrudan May Locher'e getirmeye kalksaydı, bu aynasız muhtemelen tuhaf hatta belki de, şüpheli bulacaktı onu.

"Seni sorguya çeken bölge savcısı Steve Anderson ve Pickering'in mahkemece atanan avukatı, herhalde şu anda sıkı bir pazarlıktadırlar. Pickering'in adamı, müvekkilinin – bu arada Charlie Pickering'in *birilerinin* müvekkili olması düşüncesi sinirimi bozuyor – ikinci derece saldırıyı kabul etmesini sağlayacağını söyleyecek, Anderson, Pickering'i müebbet hapse atmanın zamanının geldiğini söyleyecek ve cinayete teşebbüsle suçlayacak. Pickering'in avukatı şaşırmış gibi yapacak ve yarın Pickering, öldürücü silahla birinci derece saldırıdan suçlanarak mahkemeye çıkacak. Sonra büyük bir olasılıkla, aralıkta ya da en geç önümüzdeki yılın başlarında, baş tanık olarak çağrılacaksın."

"Kefalet?"

"Muhtemelen kırk bin dolardan başlayacak. Geri kalanı malları ipotek edilerek, güvence altına alınabilirse yüzde onunu ödeyerek dışarı çıkabilir ama Charlie Pickering'in ne evi ne de arabası var, hatta saati bile yok. Sonuç olarak, Juniper Hill'e geri dönmek zorunda ama aslında oyunun amacı bu değil. Bu kez onu uzun süre sokaktan uzakta tutabileceğiz, Charlie gibi insanlar için oyunun amacı işte bu."

"Yaşam Hakkı Dostları'nın onun kefaletini ödeme şansı var mı?"

"Yok. Ed Deepneau geçen haftayı onunla Bagel Shop'ta kahve içerek geçirdi. Sanırım Charlie'ye Centurion'lar ve Elmaslar Kralı hakkında gizli bilgiler veriyordu..."

"Kızıl Kral demek istedin sanırım o, Ed'in şey..."

"Her neyse," deyip elini salladı. "Ama özellikle de zamanını senin şeytanın sağ kolu olduğunu; seni ancak Charlie Pickering gibi zeki, cesur ve kendini bu davaya adamış bir adamın saf dışı bırakabileceğini anlatarak geçirdiğini sanıyorum."

"Onu çıkarcı bir bokmuş gibi gösteriyorsun," dedi Ralph. Carolyn hastalanmadan önce satranç oynadığı Ed Deepneau'yu anımsıyordu. Ed'in zeki, iyi konuşan, çok nazik ve uygar bir adam olduğunu anımsıyordu. Ralph hâlâ 1992 Temmuz'unda ilk kez göz göze geldiği kişiyle, Ed'i bağdaştırmanın hemen hemen imkânsız olduğunu düşünüyordu. Bu adeta tamamen farklı insanı, "dövüş horozu Ed" olarak adlandırıyordu.

"Yalnızca çıkarcı bir bok değil, *tehlikeli* bir çıkarcı bok," dedi Leydecker. "Charlie, onun için yalnızca elmayı soymak için kullandığın bıçak gibi bir araçtı. Bıçak körelince koşup bileyciye gitmezsin; uzun iş. Çöp sepetine fırlatıp yerine yeni bir tane alırsın. İşte Ed gibi herifler Charlie gibi adamları böyle kullanır ve Ed – en azından şimdilik – Yaşam Hakkı Dostları'nın asıl başı olduğundan, Charlie'nin

kefaleti için kaygılanmana gerek olduğunu sanmıyorum. Birkaç gün sonra, çok yalnız birisi olacak Charlie. Tamam mı?"

Ralph "Tamam," dedi. Pickering için üzüldüğünün farkına varınca biraz ürkmüştü. "Adımı gazetelerden uzak tuttuğun için de teşekkür etmek isterim... yani eğer bunu yapan sensen."

Derry News'un Polis Devriyesi köşesinde olaydan kısaca söz edilmişti ama burada yalnızca Charles H. Pickering'in Derry Halk Kütüphanesinde "silahlı saldırı"dan tutuklandığı yazılıydı.

Leydecker ayağa kalkarak, "Bazen onlardan bizim için bir şey yapmalarını istiyoruz, bazen de onlar bizden istiyor," dedi. "Gerçek yaşamda işler böyle yürüyor. Yaşam Hakkı Dostları'ndaki çatlaklar ve Kadın Sığınma Evi yandaşları arasındaki hırsızlar yaşamın bu yanını bir keşfetseler işim çok daha kolaylaşacak."

Ralph, Leydecker'in masasının yanında ayağa kalkıp rulo halinde kıvrılmış Dumbo posterini çöp sepetinden çıkardı. "Bunu alabilir miyim? Bir iki yıl sonra bundan çok hoşlanacak küçük bir kız tanıyorum."

Leydecker kollarını açtı. "Buyur – onu da iyi bir vatandaş olduğun için ödül olarak kabul et. Ama kadın külodunu isteme."

Ralph güldü. "Aklımdan bile geçirmezdim."

"Geldiğine cidden memnun oldum. Ralph, Teşekkürler."

"Bir şey değil." Masanın diğer ucuna uzanıp Leydecker'in elini sıktı ve kapıya doğru yöneldi. Anlamsız bir şekilde kendisini televizyondaki Komiser Kolombo gibi hissetti – tek eksiği bir puro ve eski bir pardesüydü. Elini kapı koluna attı, sonra duraklayıp geri döndü. "Sana Charlie Pickering'le hiç ilgisi olmayan bir şey sorabilir miyim?"

"Çekinme sor."

"Bu sabah Red Apple Mağazasında, yukarı caddedeki komşum Bayan Locher'in gece öldüğünü duydum. Bunda şaşırtıcı bir şey yok; amfizemi vardı. Polis kaldırımla ön bahçe arasını şeritle çevirmiş ve kapıda da binanın Derry polisi tarafından mühürlendiğini belirten bir tabela var. Tüm bunlar ne anlama geliyor, biliyor musun?"

Leydecker Ralph'e öyle uzun ve sert baktı ki, adamın halesi yüzünden değilse de kendisini son derece huzursuz hissetti Ralph... Leydecker'in içinde şüphe uyandıran hiçbir şey yoktu görünürde.

Hadi Ralph, bu şeyleri biraz fazla ciddiye almıyor musun?

Kim bilir, belki evet, belki de hayır. Her iki durumda da Leydecker'in halesinin kenarlarındaki titrek yeşil ışıkların yeniden ortaya çıkmadığına sevinmişti.

Ralph, "Bana neden öyle bakıyorsun?" diye sordu. "Çizmeyi aştıysam ya da yersiz bir şey söylediysem, özür dilerim."

"Yok öyle bir şey," dedi Leydecker. "Yalnızca biraz tuhaf bir mesele, hepsi bu. Sana bundan söz edersem, gizli tutabilir misin?"

"Evet."

"Aslında tüm kaygım senin alt kat kiracın. *Gizlilik* kelimesinden söz edildiğinde, aklıma en son gelen kişi bu senin Prof. McGovern."

Ralph katıla katıla güldü. "Ona tek bir kelime bile etmeyeceğim – izci sözü – ama ondan bahsetmen ilginç; Bill, Bayan Locher'le birlikte okumuş. Ortaokulu ve liseyi."

Leydecker "Prof.'u ortaokul ve lise yıllarında düşünemiyorum," dedi. "Ya sen?"

"Şöyle böyle," dedi Ralph, ama gözünün önüne gelen şey fazlasıyla tuhaftı: Bill McGovern, kısa pantolon, uzun beyaz çoraplarıyla... ve bir de Panama şapkasıyla, Tom Sawyer ile Küçük Lord Fauntleroy arasında bir karaktermişçesine put gibi durmuş...

"Bayan Locher'e *ne* olduğu konusunda emin değiliz," dedi Leydecker. "Bildiğimiz tek şey, sabah üç sularında 911'e, elinde makas olan iki kişiyi Bayan Locher'in evinden çıkarken gördüğünü iddia eden birinin – bir erkek sesinin – isimsiz bir ihbarda bulunduğu."

Ralph, "Öldürüldü mü?" diye bağırdı. Bu bağırışın iki farklı etkisi olduğunun da farkında olarak: bunlardan ilki, sesinin tonunun hayatında hiç olmadığı kadar inandırıcı olduğuydu, ikincisi ise artık geri dönüşü olmayan bir şekilde Leydecker'in bir açıklama yapmadan onun elinden kurtulamayacak bir hale gelmiş olmasıydı.

Leydecker ellerini kaldırıp omuz silkti. "Öldürüldüyse, bir makasla ya da başka bir keskin nesneyle değil. Cesette yara izi yok."

En azından bu rahatlatıcı bir şeydi.

"Öte yandan, birini korkutarak öldürmek de olası – özellikle bu suçun işlendiği sırada kurban yaşlı ve hasta biriyse," dedi Leydecker. "Neyse, bildiklerimi anlatmama izin verirsen bunu açıklamak daha kolay olacak."

"Elbette. Özür dilerim, anlat lütfen."

"Komik bir şey duymak ister misin? 911 çağrı kâğıdına baktığımda ilk aklıma gelen kişi sendin."

"Uykusuzluk yüzünden, değil mi?" diye sordu Ralph. Sesi sakindi.

"Hem bu ve hem de ihbarı yapanın, adamları oturma odasından gördüğünü iddia etmiş olması. *Senin* oturma odan da caddeye bakıyor değil mi?"

"Evet."

"Hı-hı. Hatta kaseti dinlemeyi bile düşündüm, sonra bugün geleceğini... ve uyumaya başladığını hatırladım. Bu doğru, değil mi?"

Ralph, hiç durup tereddüt etmeden, konuşmaya başladı. "On altı yaşındayken okul sonrası iki işte birden çalıştığım zamanki gibi uyumuyorum, bu konuda seni aldatmayacağım. Ama dün gece 911'i arayan bensem bile, bunu uykumda yapmışımdır."

"Tam düşündüğüm gibi. Üstelik, caddede tuhaf bir şey gördüysen, ne diye çağrıyı isimsiz yapasın ki?"

"Bilmem," dedi Ralph ve *ama diyelim ki bu tuhaf durumdan öte bir şeydi, John? Diyelim ki bütünüyle inanılmaz bir şeydi?* diye aklından geçirdi.

"Ben de bilmiyorum," dedi Leydecker. Oturduğun yer Harris Bulvarı'na bakıyor, evet, ama başka bir sürü insanınki de oraya bakıyor... ve ihbarı yapan herif evinde olduğunu söyledi diye bu gerçekten de evinde olduğu anlamına gelmez, değil mi?"

"Sanırım hayır. Red Apple barının dışında bu ihbarı yapmış olabileceği bir ödemeli telefon var, dahası bir tane de likör mağazasının dışında. Bir çift de Strawford Parkı'nda var, çalışıyorlarsa tabii."

"Gerçekten de parkta dört tane var. Hepsi de çalışıyor. Kontrol ettik."

"Nereden aradığı konusunda neden yalan söylesin ki?"

"En olası nedeni, söylemek zorunda olduğu şeylerin geri kalanı yalan olduğu için de olabilir. Neyse, Donna Hagen, herifin çok genç ve kendinden emin biri olduğunu söyledi." Leydecker kırdığı potu fark ederek eliyle başına vurdu. "Öyle demek istememiştim, Ralph. Özür dilerim."

"Önemi yok işe yaramaz ihtiyar gibi görünmeye alıştım. Ben işe yaramaz bir ihtiyarım. Devam et."

"Olay yerine ilk gelen memur Chris Nell'di. Ed'i tutukladığımız gün gelen polis, onu hatırlıyor musun?"

"Evet bu adı hatırlıyorum."

"Ve ardından o gece nöbetçi komiser olan Steve Utterback. İyi çocuktur"

Sonradan gelen bereli olanı, diye düşündü Ralph.

"Yaşlı kadını yatağında ölmüş bir halde bulmuşlar ama şiddete başvurulduğuna dair en ufak bir ize rastlamamışlar. Görünürde evden çalınan bir şey de yokmuş. May Locher gibi yaşlı bir kadın pek

de kirli çıkı değildir, zaten, ne pahalı bir müzik seti, ne de başka bir elektronik eşya varmış evde. Sadece bir ondüla maşası ve bir iki pahalı mücevheri dışında bir şeyi yokmuş kadının. Gerçi başka bir mücevherinin olup olmadığını bilemiyoruz."

"İyi ama neden bir hırsız mücevherlerinin bir kısmını alıp diğerini bıraksın ki?"

"Kesinlikle doğru. İşin ilginç tarafı 911 Polis İmdat ihbarından sonra iki polis memuru eve vardığında kapı içeriden kilitliymiş. Yalnız kapı kilidiyle de değil, içeriden sürgülenmiş ve zincirli bir halde. Aynı şekilde evin arka kapısı da kilitliymiş. Bu durumda 911'i arayıp evden çıkan iki adam gördüğü yolundaki ihbarı yapan kişi doğru söylüyorsa bile, bu adamların ardından o kapıları kim kilitlemiş olabilir?"

Belki de Kızıl Kral, diye düşündü Ralph, hatta içinde bulunduğu dehşetin etkisiyle neredeyse yüksek sesle mırıldanacaktı.

"Bilemiyorum. Peki ya pencereler?"

"Onlar da kilitli ve sürgülüydü. Eğer bunlar seni bir Agatha Christie romanı havasına yeterince sokamadıysa, dahası da var. Pancurlar bile tamamen kapalıymış. Komşuları, May Locher'in geçen hafta bir çocuk tutup hepsini kapattırdığını söylediler."

"Evet, bu doğru sanırım," dedi Ralph. "Pete Sullivan, şu gazete dağıtan çocuk yapmıştı. Geçen hafta onu bu işle uğraşırken görmüştüm galiba."

"Tam esrarengiz bir roman konusu," dedi Leydecker fakat Ralph onun May Locher'den uzaklaşıp bir an için aklının Susan Day'e gittiğini düşündü. "Seninle adliyede buluşmak için çıkarken otopsiyi yapan iki doktor geldi. Yok kalp kapakçıkları, yok kan pıhtılaşması... Sonunda kalp yetmezliği deyip çıktılar. Biz de telefondaki ihbarı asılsız ihbar olarak ele aldık ve yaşlı kadının, afizemiye bağlı olarak kalp krizi geçirdiği geçti kayıtlara."

"Yani ihbarla, doğal ölümün aynı zamana denk gelmesi, sadece bir tesadüf desene." Bu sonuca varmak Ralph'i epeyce rahatlatabilirdi ama söylediğine kendisi de inanamıyordu, sesinin tonundaki ifade inandırıcı değildi.

"Öyle de denebilir ve bu benim de hiç hoşuma gitmiyor, Steve'in de. Bu yüzden ev mühürlendi. Eyalet Mahkemesi'nden görevliler evde tepeden tırnağa bir araştırma yapacaklar. Bu arada May Locher'in cesedi Augusta'ya götürülerek daha kapsamlı bir otopsi yapılacak. Bakalım ne sonuç çıkacak. Bazen ikinci otopside umulmadık bir

şeyler çıktığı oluyor. Belki bizi şaşkına çevirecek bir şeyler bulurlar, kimbilir..."

"Umarım öyle olur," dedi Ralph.

Leydecker elindeki kürdanı çöpe attı, tam düşünceli bir ifadeyle dalmıştı ki birden aklına bir şey gelmiş gibi yüzü aydınlandı. "Bir dakika, bir fikrim var. Bizim sekreterlikten birilerinin aklını çelip, şu ihbarın olduğu kasedi almayı başarabilirim. Getirip burada birlikte dinlersek, belki ihbarı yapan adamın sesinden onun kim olduğunu sen çıkarabilirsin. Kimbilir? Hiç beklenmedik bir şey çıkabilir."

"Sanırım öyle," dedi Ralph, zor bela gülümseyerek.

"Yine de bu Utterback'ın sorumluluğunda bir dava. Neyse, seni geçireyim."

Hole çıktıklarında Leydecker, Ralph'i imalı bir bakışla süzdü. Ralph bu bakışın ne anlama geldiğini anlayamadığı için, kendisini huzursuz hissetti. Haleler yine kaybolmuştu üstelik.

Kırık dökük bir gülümsemeyle "Umarım burnumun kenarında bir pislik filan yoktur, öyle değil mi?" dedi Ralph.

"Hayır, sadece, dün başına gelenlerden sonra bugün nasıl olup da bu kadar iyi görünebildiğine şaşırdım. Hele bütün bir yaz ne kadar kötü göründüğünü düşününce, şimdiki halin... eğer bunun sırrı petek balıysa kendime bir arı kovanı almalıyım."

Ralph, bu sanki hayatında duyduğu en gülünç şeymişçesine katıla katıla güldü.

2

Sabaha karşı 1:42, Salı sabahı.

Ralph, ince sis halkalarının sokak lambalarının etrafında dönüp durmasını izleyerek koltuğunda oturuyordu. Caddenin yukarısında, polisin çektiği şeritler, moral bozucu bir görüntüyle May Locher'in evinin önünde asılı duruyordu.

Bu gece güçlükle iki saat uyumuştu ve yeniden kendisini ölümün daha iyi olabileceğini düşünürken buldu. O zaman artık uykusuzluk olmayacaktı. Artık bu lanet koltukta sabahı bekleyişler olmayacaktı.

Ve insanlar durmadan ne kadar iyi göründüğümden bahsediyorlar. İşin en tuhaf tarafı da bu.

Yoksa değil miydi? Son zamanlarda gördüğü birçok şeyi göz

önüne aldığında, genç bir adam gibi görünmesi, tuhaflıklar listesinin çok çok aşağılarında kalıyordu.

Ralph'in gözleri May Locher'in evine yöneldi. Leydecker'e göre ev olay akşamı kilitliydi ama Ralph iki kısa boylu kel kafalı doktorun ön kapıya çıktıklarını görmüştü, *görmüştü* onları, lanet olsun...

Ama görmüş müydü?

Görmüş müydü gerçekten?

Ralph, önceki sabahı düşündü. Elinde bir fincan çayla yine aynı koltukta oturmuş *oyunun başlamasını istiyordu.* Ve sonra şu iki kel kafalı piçin dışarı çıktığını görmüştü, lanet olsun, *onları May Locher'in evinden çıkarken görmüştü!*

Belki de bu yanlıştı çünkü aslında Bayan Locher'in evine doğru bakmıyordu o sırada; dikkatini daha çok Red Apple yönüne çevirmişti. Gözünün ucuyla gördüğü titrek hareketin muhtemelen Rosalie olduğunu düşünmüştü ve emin olmak için başını çevirmişti. Bu, tam kel kafalı kısa boylu doktorları May Locher'in evinin verandasında gördüğü zamandı. Artık ön kapının açıldığını gördüğünden tam olarak emin değildi; belki de yalnızca öyle sanmıştı, neden olmasın? Bayan Locher'in verandasına tabii ki gelmemişlerdi.

Bundan emin olamazsın, Ralph.

Yoksa olabilir miydi? Sabahın üçünde, Harris Bulvarı aydaki dağlar kadar hareketsizdi – görüş alanı içindeki en küçük hareket aklına kazınmıştı.

Doktor 1 ve Doktor 2 ön kapıya çıkmışlar mıydı? Üzerinde düşündükçe bundan daha çok kuşkulanmaya başlamıştı.

Öyleyse ne oldu, Ralph? Görünmeyen bir perdenin arkasından mı dışarı çıktılar? Ya da belki de hayaletler gibi kapının içinden *geçip gittiler!*

Ve hepsinden çılgınca olansa kendini haklı hissetmesiydi.

Ne yani? Kahrolası kapının içinden geçip gitmişlermiş? Ralph, yardıma ihtiyacın var. Sana neler olduğunu konuşmak için, birine ihtiyacın var.

Evet. Emin olduğu tek şey buydu: Onu çılgına çevirmeden önce içini dökeceği birine ihtiyacı vardı. Ama kime? En iyisi Carolyn olurdu ama o ölmüştü. Leydecker? Sorun, Ralph'in 911'e ihbarı konusunda ona yalan söylemiş olmasıydı. Ne diye yapmıştı sanki bunu? Gerçek dışı, mantıksız görünüyordu çünkü. Sanki Ed Deepneau'nun paranoyasını bir nezle kapar gibi kapmış görünürdü aslında. Olan bitene bakıldığında en olası açıklama bu değil miydi?

"Ama bu doğru değil," diye fısıldadı. "Onlar gerçekti. Haleler de."

Cennete giden yol uzundur, tatlım... yolda giderken beyaz adamın şu altın sarısı izlerine dikkat et.

Birine anlat. İçini dök. Evet, Leydecker – şu 911 polis kaset kaydını dinleyip, Ralph'in neden yalan söylediğini ve Ralph'in, May Locher'in ölümü konusunda gerçekte ne bildiğini öğrenmek için – çıkıp gelmeden önce bunu yapmalı.

Birine anlat. İçini dök.

Ama Carolyn ölmüştü, Leydecker de yeni tanıştığı biriydi, Helen, oralarda bir yerdeki Kadın Sığınma Evi'ndeydi ve Lois Chasse kız arkadaşlarıyla bunun dedikodusunu yapabilirdi. Geriye kim kaldı?

Bu şekilde düşününce sorusuna tek bir net yanıt kalıyordu; ancak Ralph, başına gelen şeyler konusunda McGovern ile konuşmakta hâlâ şaşırtıcı bir çekingenlik hissediyordu. Bill'i beyzbol sahasının yanındaki bir bankta oturmuş eski arkadaşı ve akıl hocası Bob Polhurst'ün ardından ağlarken bulduğu günü hatırladı. Ralph, Bill'e halelerden söz etmeye çalışmıştı ve sanki McGovern onu duyamıyormuş gibiydi; yaşlanmanın ne kadar boktan bir şey olduğu konusunda, o her zamanki monoloğunu tekrarlamakla meşguldü.

Ralph, onun alaylı bir ifadeyle kalkmış kaşlarını düşündü. Bitmez tükenmez şüpheciliğini. Her zaman endişeyle bir karış asılmış suratını. Kendisini güldüren ancak daha çok küçük bir çocuk gibi hissettiren edebi imaları da düşündü. Ve sonra McGovern'ın Lois'e karşı tavrı vardı: tepeden bakan, hatta kaba bir tarz.

Ama bunları düşünmek adil olmaktan çok uzaktı ve Ralph bunun farkındaydı. Bill McGovern nazik – ve bu durumda, hepsinden daha da önemlisi – anlayışlı biriydi. O ve Ralph yirmi yıldır birbirlerini tanıyorlardı; bunun son on yılını da aynı evde altlı üstlü komşu olarak geçirmişlerdi. Carolyn'ın cenaze töreninde en ön sırada yer alanlardan biriydi, Ralph başına gelenler konusunda Bill ile konuşamazsa kiminle konuşacaktı?

Görünüşe bakılırsa bu sorunun yanıtı hiç kimseyle olacaktı.

10. Bölüm

1

Güneş doğuda parlamaya başladığında sokak lambalarının etrafındaki sis halkaları dağılmıştı ve saat dokuza geldiğinde hava açık ve sıcaktı – belki de pastırma yazı başlamıştı. Ralph, televizyonda *Günaydın Amerika* programı biter bitmez alt kata inip başına gelenleri (ya da cesaret ettiği kadarını) artık sinirleri büsbütün yıpranmadan önce McGovern'a anlatmaya karar vermişti. Alt kattaki dairenin kapısının dışında dururken, duşun ve William D. McGovern'ın söylediği "Kalbimi San Francisco'da Bıraktım" şarkısının – neyse ki uzaktan gelen – sesini duyabiliyordu.

Ralph verandaya çıkıp ellerini arka cebine soktu ve çevresine baktı. Ekim güneşi gibi güzel bir şey yok şu dünyada diye düşündü; neredeyse gece çektiği acıların yavaş yavaş süzülüp gittiğini hissedebiliyordu. Şüphesiz, acıları geri gelecekti, ancak kendisini şimdilik iyi hissediyordu – yorgun ve sersem belki ama yine de oldukça iyi. Gün güzelden de öteydi; düpedüz olağanüstüydü ve Ralph gelecek mayıstan önce böyle güzel bir başka günün olacağını pek sanmıyordu. Tadını çıkarmazsa bunun aptallık olacağını düşündü. Harris Bulvarı'nın ucuna yürüyüp geri dönmek yarım saatini alırdı, olur da oralarda konuşacak birini bulursa, bu süre bu kırk beş dakikaya çıkardı ve o zamana kadar Bill duşunu almış, saçlarını taramış ve giyinmiş olurdu. Ayrıca, Ralph'in şansı varsa, anlayışla kendisini dinlemeye de hazır olurdu.

Havaalanı sınırındaki piknik alanına kadar, İhtiyar Dor'la karşılaşmayı umduğunu kendine itiraf etmeden yürüdü. Karşılaşsaydı, ikisi belki birazcık şiirden – Stephen Dobyns'den örneğin – ya da belki de birazcık felsefeden konuşabilirlerdi. Felsefe konusuna, Dorrance'ın "uzun vadeli iş"in ne demek olduğunu ve Ralph'in buna neden "burnunu sokmaması" gerektiğini açıklamasıyla başlayabilirlerdi.

Ama Dorrance piknik alanında değildi; orada, Bill Clinton'ın ne kadar kötü bir Başkanlık yaptığını ve Amerikalıların hazine dehası Ross Perot'u seçmiş olsalardı Amerika Birleşik Devletlerinin eski gü-

zel günlerinde olduğu gibi iyi olacağını açıklamak isteyen Don Veazie'den başkası yoktu. Ralph (Clinton'a oy vermiş ve gerçekten adamın iyi iş yaptığına inanan biri olarak) nezaketen onu yeterince dinleyip sonunda saçlarını kestirmek için berbere randevusu olduğunu söyledi. O anda aklına gelen tek şey buydu.

"Bir şey daha var!" diye bağırdı ardından. "Şu kendini beğenmiş karısı! Kadın bir lezbiyen! Bunu hep söylüyorum! Nereden anlıyorum biliyor musun? Ayakkabılarına bakıyorum! Ayakkabılar onların arasında gizli bir kod gibi! Hep dört köşe burunlu olanları giyiyorlar ve..."

"Görüşürüz, Don!" diye karşılık verdi Ralph. Aceleyle oradan uzaklaşarak eve geri yürümeye başladı.

Her yer renklerle dolduğunda, Ralph, tepeden aşağıya yaklaşık yarım mil kadar yürümüştü.

2

Bu olduğunda May Locher'in evinin karşısındaydı. Gözleri şaşkınlıktan faltaşı gibi açılmış, Harris Bulvarı'nın aşağısına bakarak olduğu yerde kalakalmıştı. Sağ eliyle boğazına bastırmış, ağzı ardına kadar açılmıştı. Kalp krizi geçiren bir adam gibi görünüyordu – neyse ki şimdilik kalbi iyi durumda olduğu halde – bir *çeşit* kriz geçiriyormuş gibi hissetti kendini. Bu sonbahar görmüş olduğu hiçbir şey onu buna hazırlamamıştı. Ralph bunu hazırlayacak hiçbir şey düşünmemişti.

Şu öteki dünya – halelerin gizli dünyası – yine ortaya çıkmıştı ve bu kez Ralph'in düşlediğinden çok daha fazlası vardı – öylesine fazlaydı ki bir an, insanın aşırı algı yüklenmesinden ölmesinin mümkün olup olmadığını merak etti. Harris Bulvarı'nın yukarısı üst üste gelmiş küreler, koniler ve renk cümbüşüyle dolu, şiddetle parlayan bir harikalar diyarıydı. Daha ağaçlardaki yapraklar sonbahardaki o kızıl renklerine bürünmemişti, yine de Ralph'in gözlerinin içinde ve aklında yanan birer meşale gibiydiler. Gökyüzünün rengi değişmişti; havada engin bir mavilik vardı.

Ralph sabit bir bakışla telefon hatlarını seyretmeye başladı. Soluk alamadığının ve birazdan bayılmak istemiyorsa yine soluk almaya başlaması gerektiğinin hayal meyal farkındaydı. Ralph'e küçük bir çocukken berber dükkânlarında gördüğü helezonik kırmızı şeritli tabelaları anımsatan sarı spiraller, siyah telefon kabloları boyunca bir

o yana bir bu yana kıvrıla kıvrıla ilerliyordu. Bu sarı, siyah şerit arada bir kırmızı ya da yeşil bir parlamayla kesiliyor, parlamalar bir an için yayılıp sonra yerlerini yine sarı spirallere bırakıyorlardı.

İnsanların konuşmasını izliyorsun, diye aklından geçirdi uyuşuk bir şekilde. *Bunu biliyor musun, Ralph? Dallas'taki Sadie Hala, Derry'de oturan gözde yeğeniyle sohbet ediyor; Haven'deki bir çiftçi, traktör parçalarını aldığı satıcıyı azarlıyor; bir rahip zor durumdaki bir cemaat üyesine yardım etmeye çalışıyor. Bunlar insan sesi, sanırım parlak çizgiler ve ışıklar, sevgi ya da nefret, mutluluk ya da kıskançlık gibi bazı güçlü duyguların pençesinde olan insanlardan geliyor.*

Ralph gördüklerinin ve hissettiklerinin bu kadarla kalmadığını duyumsuyordu; duyularının o an erişebildiğinin hemen ötesinde hâlâ koca bir dünyanın beklediğini sezdi. Belki de şu anda gördüklerini silik bırakacak bir dünya. Peki böyle bir dünya varsa, Ralph delirmeden buna nasıl dayanabilecekti? Gözlerini kapatmak bile yeterli olmayacaktı; bu şeyleri "gördüğünü" düşünmesinin bir alışkanlıktan kaynaklandığını anlamıştı. Ama burada görmenin ötesinde bir şey vardı.

Bunu kendine kanıtlamak için gözlerini kapattı... ve hemen ardından Harris Bulvarı'nı görmeye devam ettiğini fark etti. Sanki göz kapakları cama dönüşmüştü. Tek fark, tüm renklerin tersine dönerek renkli fotoğraf negatifi gibi görünen bir dünya yaratmış olmasıydı. Ağaçlar artık turuncu ve sarı değil de parlak, doğal olmayan limon yeşiliydi. Haziranda yeni asfaltla kaplanan Harris Caddesi'nin yüzeyi büyük bir beyazlığa dönüşmüş, gökyüzü ise şaşırtıcı kırmızı bir göl olmuştu. Ralph, halelerin kaybolacağından neredeyse emin, gözlerini yeniden açtı ama kaybolmadılar; dünya hâlâ renklerle bezenmiş, hareketlerle ve derinden gelen titreşimli seslerle uğuldayıp duruyordu.

Tepeden aşağıya doğru yeniden yürümeye başladığında *Bunları ne zaman görmeye başlıyorum acaba?* diye merak etti. *Kısa boylu kel kafalı doktorlar ne zaman ortaya çıkmaya başlıyorlar?*

Bununla birlikte, göze çarpan kel ya da başka türlü bir doktor filan yoktu; ne binaların tepesinde melekler, ne de kanalizasyon ızgaralarından başını çıkarıp bakan şeytanlar vardı. Yalnızca...

"Dikkat et Roberts, önüne baksana!"

Sert ve biraz telaşlı olan kelimelerin sanki fiziksel bir dokusu varmış gibiydi; sanki eski bir manastır veya konaktaki meşe duvar kaplamasına dokunmuş gibiydi. Ralph birden durdu ve caddenin aşağısında oturan Bayan Perrine'i gördü. Ralph'in ona çarpmaması için kaldı-

nmdan su kanalına adım atmıştı. Bayan Perrine, ayakları yere düşmüş yaprakların arasında kaybolmuş, bir elinde filesiyle kalın kaşları altından Ralph'e doğru bakıyordu. Onun etrafını saran hale gri renkti.

Bayan Perrine kısık bir sesle "Sarhoş musun, Roberts? diye sordu ve birden renk ve duygu cümbüşü dünyadan silindi. Burası yine sonbahar ortasında güzel bir iş gününde pinekleyen, Harris Bulvarı'ydı.

"Sarhoş? Ben mi? Kesinlikle değil. Son derece ayığım, yemin ederim."

Ona elini uzattı. Seksenin üzerinde ama hiç de yaşını göstermeyen Bayan Perrine, Ralph'in eline, sanki avucunun içinde elektrikle çarpan bir şaka aleti tuttuğunu düşünür gibi baktı. *Elimi sana uzatmayacağım,* diyordu gri gözleri. *Kesinlikle uzatmayacağım, Roberts.* Ralph'in yardımı olmaksızın kaldırıma geri adım attı.

"Üzgünüm Bayan Perrine. Önüme bakmıyordum."

"Elbette bakmıyordun. Tüm yaptığın ağzın açık ortalıkta dolaşıp aylaklık etmek. Kasabanın delisi gibi görünüyordun."

"Üzgünüm," diye tekrarladı ve sonra bir kahkaha atmamak için dilini ısırdı.

"Hmmm." Bayan Perrine, çömez askeri teftiş eden bir subay gibi Ralph'i baştan aşağı süzdü. "O süveterin koltuk altında bir sökük var, Roberts."

Ralph, sol kolunu kaldırıp baktı. Gerçekten en sevdiği süveterinde kocaman bir sökük vardı. İçinden bakıp, kurumuş kan lekesi olan sargıyı, ayrıca çirkin görünümlü arap saçı gibi dolaşık koltukaltı tüylerini görebiliyordu. Yanaklarının kızardığını hissederek aceleyle kolunu indirdi.

Yeniden "Hmmm," dedi Bayan Perrine, sesli harfe gerek duymadan, Ralph Roberts hakkında düşündüğü her şeyi ifade ederek. "İstersen eve bırak. Onarılacak başka bir şeyin varsa onları da. Hâlâ dikiş dikebiliyorum, biliyor musun."

"Elbette, bahse girerim öyledir, Bayan Perrine."

Bayan Perrine şimdi onu *Sen bunak bir yaltakçısın Ralph Roberts, ama sanırım bu senin elinde olmayan bir şey* dercesine bir bakışla süzdü.

"Öğleden sonraları evde değilim," dedi Bayan Perrine. "Öğleden sonraları evsizler sığınağındakilere akşam yemeği yapmaya yardım ediyorum ve saat beşte ise servise yardımcı oluyorum. Bu Tanrı'nın işi."

"Evet. Eminim..."

"Cennette hiç evsiz olmayacak, Roberts. Buna güvenebilirsin. Sökük süveterler de olmayacak. Eminim. Ama buradayken, iyi geçinip birbirimize yardımcı olmalıyız. Bu bizim görevimiz." *Ve ben bu görevi oldukça iyi yapıyorum,* diyordu Bayan Perrine'in yüzü. "Roberts, dikilecek şeylerini sabahleyin ya da akşama getir. Çok fazla resmi olma ama sekiz buçuktan sonra da kapıma gelme. Dokuzda yatıyorum."

"Çok naziksiniz, Bayan Perrine," dedi Ralph ve yine gülmemek için dilini ısırmak zorunda kaldı. Kibarlık numarasının yakında bir işe yaramayacağının farkındaydı; az sonra iyiden iyiye komik bir duruma düşecekti.

"Bir şey değil. Dini vazifem. Ayrıca Carolyn arkadaşımdı."

"Teşekkür ederim" dedi Ralph. "May Locher'in başına gelen korkunç bir şey, değil mi?"

"Hayır," dedi Bayan Perrine. "Tanrı'nın lütfu." Ve Ralph başka kelime söyleyemeden yoluna devam etti.

Üç beş adım yürüdükten sonra daha fazla dayanamadı. Dirseğini bir telefon direğine yaslayıp ağzını koluna bastırdı ve gözünden yaşlar süzülünceye kadar – olabildiğince sessiz güldü. Gülme nöbeti (aslında öyle görünüyordu; bir tür isteri nöbetiydi) geçtiğinde, Ralph başını kaldırıp dikkatli, meraklı ve birazcık yaşlı gözlerle etrafına bakındı. Başka kimsenin göremediği şeyleri görmedi, bu da bir teselliydi.

Geri gelecek, Ralph. Biliyorsun gelecek. Hepsi birden.

Evet, bunu gerçekten bildiğine inandı ama bu bunun sırası değildi. McGovern'a anlatması gereken şeyler vardı şimdi.

3

Ralph, şaşırtıcı gezisinden geri döndüğünde McGovern, verandada, sandalyesinde oturmuş sabah gazetesinin sayfalarını karıştırıyordu. Ralph yürüyüşten dönerken ani bir karara varmıştı. Bill'e çok şey anlatacaktı ama her şeyi değil. Mutlaka anlatacaklarının dışında bırakacağı şeylerden biri, Bayan Locher'in evinden dışarı çıktığını gördüğü iki adamın, Red Apple'da satılan resimli küçük dergilerdeki uzaylı yabancılara ne kadar çok benzedikleriydi.

Merdivenleri çıkarken McGovern başını kaldırıp baktı. "Selam, Ralph."

"Selam Bill. Seninle bir şey hakkında konuşabilir miyim?"

"Elbette." Gazeteyi kapatıp dikkatle katladı. "Sonunda eski dostum Bob Polhurst'ü hastaneye kaldırdılar."

"Sahi mi? Bunun daha önce olacağını tahmin ediyordun sanıyordum." `

"Öyleydi. Herkes öyle sanıyordu. Bizi kandırdı. Aslında, zatürreesi iyileşiyormuş gibiydi, derken tekrar kötüleşti. Dün öğle sıraları nefes darlığı geçirdi ve kuzeni, ambulans oraya varmadan ölecek sandı. Ama ölmedi, şimdi yeniden dengesini sağlamış gibi görünüyor." McGovern caddenin yukarısına doğru bakıp iç çekti. "May Locher, gece yarısında birden ölüveriyor ve Bob horul horul uyumaya devam ediyor. Ne garip dünya?"

"Galiba öyle."

"Ne hakkında konuşmak istiyordun? Sonunda Lois'e evlenme teklif etmeye mi karar verdin? Bunu nasıl yapacağın konusunda baba nasihatı mı istiyorsun?"

"Öğüde ihtiyacım olduğu doğru ama aşk hayatım hakkında değil."

"Dök içini," dedi McGovern kısa ve öz olarak.

Ralph, McGovern'ın sakin inceliğiyle içi rahatlamış olarak başladı. Bill'in önceden bildiği şeyleri – 1992 yazında Ed ile kamyon sürücüsü arasındaki olayı ve Ed'in atıp tutmalarının, Helen'i dilekçeyi imzaladığı için dövdüğü gün söylediklerine benzer şeyler olduklarını – kısa kısa açıklamaya başladı. Ralph konuşurken, başına gelen tüm acayip şeyler arasındaki bağlantıları her zamankinden daha iyi anlamaya başlamıştı.

McGovern'a, yarım saat önce başından geçen sessiz tufandan değilse bile, halelerden söz etti. McGovern, elbette Charlie Pickering'in Ralph'e saldırısını, Ralph'in, Helen ve arkadaşının vermiş olduğu spreyi kullanarak çok daha ciddi olabilecek bir yaralanmayı önlemiş olduğunu biliyordu. Ama Ralph, sprey kutusunun nasıl esrarengiz bir şekilde ceket cebinin içinde beliriverrniş olduğunu anlattığı pazar akşamı kendini tutup da McGovern'a söylemediği bir şeyden de söz etti: Spreyi cebine koyanın Yaşlı Dor olduğunu sanıyordu.

"Vay be!" diye bağırdı McGovern. "Tehlike içinde yaşıyorsun, Ralph!"

"Galiba."

"Bunun ne kadarını Leydecker'e anlattın?"

"Çok azını," diye başladı, sonra bunun bile bir abartma olacağını fark etti. "Neredeyse hiçbirini. Ona anlatmadığım bir şey daha var.

Çok daha... şey, çok daha anlamlı bir şey, sanırım. Orada olup bitenle ilgili." Mavi beyaz birkaç minibüsün az önce önünde park ettiği, May Locher'in evine doğru eliyle işaret etti. Minibüslerin yan taraflarında MAINE EYALETİ POLİSİ yazılıydı. Ralph, bunların Leydecker'in bahsettiği mahkemeden gelen kişiler olduğunu düşündü.

"May mi?" McGovern sandalyesinde biraz daha ileri doğru eğildi. "May'e ne olduğu konusunda bir şey biliyor musun?"

"Sanırım biliyorum." Hızlı akan, tehlikeli bir ırmağı geçmek için taşlardan atlayan bir adam gibi kelimeden kelimeye atlayıp dikkatle konuşan Ralph, McGovern'a, uyanıp, oturma odasına gidişinden ve Bayan Locher'in evinden iki adamın çıktığını gördüğünden söz etti. Dürbünü için evin altını üstüne getirerek onu bulmasını saydı döktü ve iki adamdan birinin taşıdığı makastan söz etti. Ama Carolyn'ı gördüğü kâbustan veya parlayan ayak izlerinden bahsetmedi. Hele iki adamın kilitli kapının içinden geçerek dışarı çıkmış olabileceği izleniminden kesinlikle söz etmedi: bu hâlâ sahip olabildiği inandırıcılık kırıntılarını büsbütün mahvedebilirdi. İsimsiz 911 ihbarıyla bitirdiğinde, McGovern'a kaygıyla bakarak sandalyesine oturdu.

McGovern, bunu onaylar gibi başını salladı. "Haleler, gaipten haberler, ellerinde makas olan gizemli hırsızlar... tehlike içinde yaşıyorsun."

"Sen ne düşünüyorsun, Bill?"

McGovern bir süre sessizce oturdu. Ralph konuşurken gazetesini rulo haline getirmiş, şimdiyse onunla dalgın dalgın dizine vurmaya başlamıştı. Ralph sorusunu, çok daha belirsiz bir şekilde *Sence ben deliriyor muyum, Bill?* sormak için istek duydu ardından vazgeçti. Bunun, insanların ... hiç olmazsa önce yeterli dozda sodyum pentotal almadan dürüst yanıtlar verecekleri türden bir soru olduğuna gerçekten inanmış mıydı? Bill'in, *Evet, sanırım iyice kafayı yedin, Ralph kuzum, niye hemen Juniper Hill'i arayıp senin için boş yatakları olup olmadığına bakmıyoruz?* demesi pek olası değil... Bill'in vereceği yanıtlar hiçbir anlam ifade etmeyeceğinden, en iyisi sorudan vazgeçmekti.

"Ne düşündüğümü tam olarak *bilmiyorum,*" dedi Bill en sonunda. "En azından şimdilik. Neye benziyorlardı?"

"Yüzlerini dürbünle bile seçmek zordu," dedi Ralph. Sesi, önceki gün 911'e ihbarda bulunduğunu yalanladığı zamanki kadar sakindi.

"Kaç yaşlarında oldukları konusunda da hiçbir fikrin yok mu?"

"Hayır."

"Bunlardan biri bizim yukarı sokaktan ahbaplardan olmasın?"

"Ed Deepneau mu?" Ralph McGovern'a hayret içinde baktı. "Hayır, Ed değildi."

"Ya Pickering?"

"Hayır. Ne Ed, ne Charlie Pickering. Her ikisini de tanırdım. Ne demek istiyorsun? Aklımı kaçırıp, son iki aydır yaşadığım en büyük stres olan bu iki herifin May Locher'in ön verandasında olduklarını uydurduğumu mu?"

"Elbette hayır," diye yanıtladı McGovern ama gazeteyi bacağına pat pat diye boyuna vurması durmuş, gözleri seğirmişti. Ralph mide boşluğunda bir ağrı hissetti. Evet; aslında McGovern'ın demek istediği tam da buydu ve bu gerçekten *hiç de* sürpriz değildi.

Belki değildi ama bu midesinde bir ağrı olduğu duygusunu değiştirmedi.

"Ve Johnny tüm kapıların kilitli olduğunu söyledi."

"Evet."

"İçerden."

"Evet, ama..."

McGovern sandalyesinden öylesine ani kalktı ki bir an için Ralph, onun koşarak kaçacağını, belki de giderken ardından *Roberts'a bakın! Çıldırmış!* diye bağıracağını düşündü. Ama merdivenlerden inip kaçmak yerine, evin içine doğru açılan kapıya doğru döndü. Ralph, bunun çok daha dehşet verici olduğunu düşündü.

"Ne yapacaksın?"

"Larry Perrault'u çağıracağım," dedi McGovern. "May'in küçük erkek kardeşini. Hâlâ Cardville'in dışında yaşıyor. May Cardville'de gömülecek, sanırım." McGovern, Ralph'e tuhaf bir şekilde baktı. "Ne yapacağımı sandın?"

"Bilmem," dedi Ralph huzursuz bir şekilde. "Bir an kaçıp gideceğini sandım."

"Yoo." McGovern yaklaşıp omzunu sıvazladı ama bu hareket Ralph'e soğuk ve rahatsız edici geldi. Sanki adet yerini bulsun gibisinden yapılmıştı.

"Bayan Locher'in bunlardan herhangi biriyle ne ilgisi var?"

"Johnny, May'in cesedini daha iyi bir otopsi için Augusta'ya gönderdiklerini söyledi değil mi?"

"Şey, sanırım asıl kullandığı kelime ölüm nedeniydi..."

McGovern olumsuz bir anlamda elini salladı. "Ne fark eder ki inan bana. Eğer tuhaf bir şey ortaya çıkarsa – öldürüldüğüne ilişkin bir şey – Larry'ye haber verirdi mutlaka. O yaşayan tek yakını."

"Evet ama senin bununla neden ilgilendiğini merak etmeyecek mi?"

"Bu konuda kaygılanmamıza gerek olduğunu sanmıyorum," dedi McGovern, Ralph'in hiç umursamadığı yatıştırıcı bir tonla konuşarak. "Polisin evi mühürlediğini ve Harris Bulvarı'nda dedikoduların çok çabuk yayıldığını söyleyeceğim. May ile okul yıllarından beri arkadaş olduğumuzu ve onu son bir iki yıldır düzenli olarak ziyaret ettiğimi biliyor. Larry'yle ben birbirimize bayılmıyoruz ama aramız iyidir. İkimiz de Cardville gazisi olduğumuzdan öğrenmek istediğim şeyi bana anlatacaktır. Anladın mı?"

"Sanırım, ama..."

"Umarım," dedi McGovern, ve birden çok yaşlı, çirkin bir sürüngen gibi göründü Ralph'in gözüne. Parmağını ileri doğru uzatarak "Ben aptal değilim, birinin bana duyduğu güvene nasıl saygı gösterileceğini elbette biliyorum. Yüzünde sanki bundan emin değilmişsin gibi bir ifade okunuyor ve bundan alınıyorum. Bu kahrolası şeyden alınıyorum."

"Özür dilerim," dedi Ralph. McGovern'ın çıkışından afallamıştı.

McGovern kayış gibi dudakları iri dişlerinin ardına çekilmiş bir şekilde bir süre daha baktı, sonra başıyla onayladı. "Tamam oldu, özür kabul edildi. Ayakta uyuyorsun, bunu göz önüne almalıyım. Bana gelince, Bob Polhurst'ü aklımdan çıkarmış gibi görünemem." İhtiyar Bill, bildik, derin bir iç çekti. "Dinle – eğer May'in kardeşini aramamı istemiyorsan..."

"Yoo, hayır," dedi Ralph. Şu anda saati on dakika öncesine geri çevirebilseydi tüm bu konuşmayı hiç yapmazdı. Sonra, Bill McGovern'ın hoşuna gideceğinden emin olduğu bir şey dedi: "Sırdaşlığından kuşku duyduğum için özür dilerim."

McGovern, önce çekimser sonra içten bir şekilde gülümsedi. "Şimdi seni uyanık tutan şeyi biliyorum – kafanda şu önemsiz şeyi kurup durmak. Rahat ol, Ralph, bir zamanlar annemin dediği gibi iyi şeyler düşün. Hemen dönerim. Büyük bir olasılıkla onu orada bulmam bile çok zor; cenaze işlemleri, şu bu. Beklerken gazeteye göz atmak ister misin?"

"Elbette. Teşekkürler."

McGovern, katlandığı haliyle rulo biçimini koruyan gazeteyi ona uzatıp içeri girdi. Ralph birinci sayfaya göz gezdirdi. Manşette şunlar yazılıydı, KÜRTAJ KARŞITLARI, KÜRTAJ YANDAŞI EYLEMCİ'NİN GELMESİNİ BEKLİYOR. Olay iki haber fotoğrafıyla veril-

mişti. Birinde BEDENİMİZ BİZE AİTTİR, SEÇİM BİZİM, DERRY'DE YEPYENİ BİR GÜN! yazılı pankartlar hazırlayan yarım düzine kadın görülüyordu. Diğerindeyse, Kadın Sığınma Evi'nin önünde yürüyüş yapan kürtaj karşıtları görülüyordu. Pankart taşımıyorlardı, hiç gerek görmemişlerdi: sırtlarındaki kukuletalı siyah cüppeler ve taşıdıkları tırpanlar her şeyi anlatıyordu.

Ralph, derin bir iç çekti ve gazeteyi yanıbaşındaki sallanan koltuğun üzerine bırakıp Harris Bulvarı'nda salı sabahının doğuşunu seyretmeye başladı. McGovern'ın telefonda, Larry Perrault'la değil de John Leydecker ile konuşabileceği ve ikisinin, tam o sırada, şu kaçık, uyuyamayan ihtiyar Ralph Roberts hakkında küçük bir bilgi alış verişi yapabilecekleri aklına geldi birden.

911 ihbarını aslında kimin yaptığını bilmek istersin diye düşündüm, Johnny.

Teşekkürler, Profesör. Zaten emindik ama onaylanmış olması da iyi bir şey. Ralph'in zararsız biri olduğunu sanıyorum. Aslında bu işin tek iyi yanı da bu.

Ralph, Bill'in kimi aradığı ya da aramadığına ilişkin tahminlerini bir kenara attı. Burada oturup bu konuya fazla kafa yormamak en iyisiydi. Budweiser kamyonunun, Red Apple'ın park yerine gürültüyle girmesini, bu haftaki dergi ve kitapları bırakmış olan dağıtım minibüsüne nezaket gösterip yol vermesini izlemek ya da kırmızı ceketinin içinde iki büklüm, sabah yürüyüşüne çıkan Harriet Bennigan'ı izlemek daha kolaydı. Başına kendisine beş misli büyük gelen bir erkek şapkası takmış, üzerine büyük beden beyaz bir tişört ve kot pantolon giymiş küçük kızın, Frank's Bakery ile Vicky Moon's solaryum salonunun arasındaki sazlık boş alanda ip atlamasını izlemek daha kolaydı. Kızın küçük ellerinin saat sarkacı gibi aşağı yukarı sallanmasını izlemek daha kolaydı. Küçük kızın bitmek bilmeyen, ahenkli bir ritimle söylediği tekerlemeyi dinlemek daha kolay.

Üç-altı-dokuz, hapı yuttu domuz...

Aklının uzak köşelerinde, oturmakta olduğu veranda basamaklarında uyumanın eşiğine geldiğini büyük bir hayretle fark etti. Bu olurken aynı zamanda, parıltılı ışık kümeleri de yavaş yavaş yeniden dünyanın içine süzülüp, her yeri muhteşem renkler ve hareketlerle dolduruyordu. Olağanüstüydü ama...

...ama bir terslik vardı bunda. *Bir şey.* Ama ne?

Boş alanda ip atlayan kız. Terslik ondaydı. Kot pantolon içindeki bacakları, bir dikiş makinesinin iğnesi gibi aşağı yukarı inip çıkıyor-

du. Gölgesi, hemen yanında sazlar ve ayçiçekleriyle genişlemiş eski karmakarışık kaldırımda zıplıyordu. İp, bir aşağı ve bir yukarı... etrafından... aşağı ve yukarı etrafından... fırıl fırıl dönüyordu.

Küçük kızın üstündeki, büyük beden bir tişört değildi oysa, bu konuda yanılmıştı. Bir önlük giyiyordu. Eski televizyon dizilerinde doktorların giydiği türden beyaz bir önlük.

Üç-altı-dokuz, hapı yuttu domuz
Maymun tele tünedi, tütününü çiğnedi...

Güneşin önüne bir bulut geçti ve etrafı kaplayan ürkütücü yeşil ışık, bir anda her yeri suyun altındaymış gibi göstermeye başladı. Ralph'in önce tüyleri ürperdi sonra titremeye başladı. Kızın aşağı yukarı hareket eden gölgesi gözden kayboldu. Başını kaldırıp Ralph'e doğru baktığında Ralph onun küçük bir kız olmadığını gördü. Ona bakan yaratık, yaklaşık bir buçuk metre boyunda bir adamdı. Ralph, şapkanın gölgelediği pürüzsüz yüzün ilk bakışta bir çocuğa ait olduğunu sanmıştı. Yine de o zaman bile, içinde bir yerde ürkütücü bir his uyanmıştı: normal bir insanın kavrayamayacağı kadar şeytani bir his.

Zıplayıp duran yaratığa gözlerini dikmiş bakarak *İşte bu,* dedi Ralph yerinden kıpırdamadan. *İşte tam bu. Orada karşıda duran şey her neyse, deli. Tümüyle kaçırmış.*

Tam o anda yaratık, Ralph'in aklından geçeni okumuş gibi, tatsız bir sırıtmayla dudaklarını büktü. Sanki ikisi de aynı nahoş sırrı paylaşıyorlarmış gibi bakıyordu. Ralph emindi – evet oldukça emin, su götürmez bir şekilde – yaratık her nasılsa sırıtan dudaklarını hiç kıpırdatmadan şarkı söylüyordu.

[*Tel KOPTU! Maymun BOĞULDU! Ve hepsi birlikte küçük bir SANDALDA öldü!*]

Bu yaratık *Ralph'in* Bayan Locher'in evinden dışarı çıkarken gördüğü iki kısa kel kafalı doktordan biri değildi, bundan hemen hemen emindi. Onlarla bir *alakası,* vardı belki, ama aynı değildi. Sanki...

Yaratık atlamak için kullandığı ipi fırlatıp attı. İp, önce sarıya sonra kırmızıya dönüşerek ve havada kıvılcımlar saçarak uçtu. Küçük adam – Doktor 3 – sırıtarak Ralph'e baktı ve Ralph birden başka bir şeyin farkına vardı, onu dehşete düşüren bir şey. Yaratığın giydiği şapkayı sonunda hatırlamıştı.

Bill McGovern'ın kayıp Panama şapkasıydı bu.

4

Yaratık, sanki aklından geçenleri okuyormuş gibiydi. Başındaki şapkayı çıkardı. Altındaki yuvarlak, saçsız kafa ortaya çıkmıştı. Ata binen sığır çobanı gibi McGovern'ın Panama şapkasını havada salladı. Şapkayı havada sallarken sırıtmayı sürdürdü.

Birden, Ralph'e nişan alıyormuş gibi parmağıyla ona doğru işaret etti. Sonra şapkayı başına geri koyup, solaryum salonu ile fırın arasındaki sazlıkla kaplı aralığa doğru hızla uzaklaştı. Güneş, bulutların arasından sıyrılıp açığa çıktı ve halelerin, ışık kümelerinin değişken parıltıları bir kez daha yavaş yavaş yok olmaya başladı. Yaratık ortadan kaybolduktan bir iki dakika sonra Ralph'in önünde duran Harris Bulvarı'ydı, her zamanki sıkıcı, bildik Harris Bulvarı.

Ralph korkudan tüyleri diken diken olmuş bir şekilde, derin bir nefes aldı, o küçük sırıtkan yüzdeki çılgınlığı hatırlayarak. Ona parmağıyla işaret ediş biçimini hatırlayarak

(maymun BOĞULDU)

sanki ona nişan alarak,

(hepsi birlikte küçük bir SANDALDA öldü!)

"Uyukladığımı söylesin biri bana," diye fısıldadı boğuk bir sesle. "Uyukladığımı ve o küçük herifi düşümde gördüğümü söylesin birileri bana."

Ardındaki kapı açıldı. "Oo, kendi kendine konuşuyorsun," dedi McGovern. "Bankada çok paran var galiba, Ralphie."

"Evet, cenaze masraflarımı karşılamaya yetecek kadar," dedi Ralph. Kendisini, korkunç bir şokun ardından hâlâ korkuyu atlatmaya çalışan bir adam gibi hissetti; Bill'in, ilgiyle (ya da belki şüpheyle) atılıp, nesi olduğunu soracağını ummuştu birazcık.

Bill McGovern öyle bir şey yapmadı. Kendini sallanan koltuğa bırakıp derin düşünceye dalar gibi kollarını dar göğsünde çapraz bir şekilde kavuşturdu. Harris Bulvarı'nda kendisinin, Ralph'in, Lois'in, Dorrance Marstellar ve daha birçok yaşlı insanın – McGovern'ın deyimiyle, altın çağını yaşayan bizlerin – oyunun genelde sıkıcı ve bazen de acılı olan finalini oynadığımız sahneye baktı.

Diyelim ki ona şapkasından söz ettim diye düşündü Ralph. *Diyelim ki, "Bill, Panama şapkana ne olduğunu bile biliyorum. Geçen gece gördüğüm heriflerle alakası olan biri almış onu. Solaryum salonu ile fırının arasında ip atlarken giyiyor" diyerek başladım konuşmaya.*

Bill bunu duyduğu anda, Ralph'in aklının başında olduğuna dair kalan son bir umudu da mutlaka kaybolur, Ralph'in kesinlikle delirdiği sonucuna varırdı. Evet.

Ralph çenesini tuttu.

"Özür dilerim beklettim," dedi McGovern. "Larry telefon ettiğim sırada, cenaze levazımatçısına gitmek üzere kapıdan çıkmak üzere olduğunu söyledi ama daha ben ona soracaklarımı sormadan eski günlerden söz etmeye başladı ve May'in hayat hikâyesinin yarısını ve lanet olası kendi hayatının neredeyse hepsini yeniden anlattı. Kırk beş dakika boyunca hiç durmadan konuştu."

Bunun bir abartı olduğu muhakkaktı – McGovern en fazla beş dakika kadar ortadan kaybolmuştu – Ralph saatine şöyle bir baktı ve on biri çeyrek geçtiğini gördüğünde hayretler içinde kaldı. Başını kaldırıp sokağa baktı ve Bayan Bennigan'ın ortadan kaybolmuş olduğunu gördü. Budweiser bira kamyonu da gitmişti. Uyuklamış mıydı? Öyle gibiydi... ancak bilincinde hiç ama hiçbir boşluk bulamadı.

Oo, hadi, kalın kafalılık etme. Kısa boylu kel herifi gördüğün zaman uyuyordun. Kısa boylu kel herifi düşünde gördün.

En akla yatkın olanı buydu. Adamın Bill'in Panama şapkasını giymesi bile akla yatkındı. Aynı şapka Carolyn'ı gördüğü kâbusta da ortaya çıkmıştı. O kâbusta da, Rosalie'nin pençeleri arasındaydı.

Ama bu kez gördüğü düş değildi. Bundan emindi.

Şey... *hemen hemen* emindi.

"May'in erkek kardeşinin neler anlattığını sormayacak mısın?" McGovern biraz kırgın göründü.

"Özür dilerim," dedi Ralph. "Galiba, dalıp gitmişim."

"Affedildin, evlat... ama bir şartla, başından sonuna kadar dikkatle dinlemek kaydıyla. Davadan sorumlu dedektif, Funderburke..."

"Galiba adı Steve Utterback. Steve Utterback."

McGovern, herhangi bir yanlışı düzeltildiğinde en çok yaptığı şeyi yaptı, kurumlu bir şekilde elini havada salladı. "Her neyse. Dedektif, Larry'yi arayıp otopsinin doğal nedenlerden başka bir şeyi göstermediğini söylemiş. Aldıkları ihbara dayanarak, en çok üzerinde durdukları şey, May'in hırsızlardan korkup kalp krizi geçirmiş olması – kelimenin tam anlamıyla onu korkutarak öldürmüş olmaları. Kapının içerden kilitli olması ve kaybolan değerli eşya olmaması buna ters düşüyor elbette ama ihbarı soruşturacak kadar ciddiye almışlar.

Yarı sitemli ses tonu Ralph'i rahatsız etti. "*Elbette* ciddiye alacak-

lar. Evinden çıkan iki herif gördüm ve bunu yetkililere bildirdim. Oraya vardıklarında, May'in ölüsünü buldular. Nasıl ciddiye almasınlar?"

"Aradığında neden adını vermedin?"

"Bilmiyorum. Ne fark eder ki? Ve Tanrı aşkına söyle korkudan kalp krizi geçirmediğinden nasıl oluyor da emin oluyorlar?"

"Yüzde yüz emin olup olamadıklarını bilmiyorum," dedi McGovern, Ralph'e biraz hırçın gelen bir şekilde, "ama May'in cesedini cenaze töreni için kardeşine teslim ediyorlarsa, yeteri kadar emindirler demek. Bir tür kan testi yapıyorlar herhalde. Tüm bildiğim bu Funderburke denen herifin..."

"Utterback..."

"...Larry'ye May'in muhtemelen uykusunda öldüğünü söylemiş olduğu."

McGovern, bacak bacak üstüne atıp, bol pantolonundaki kırışıklıklarla oynayarak Ralph'e açık ve keskin bir ifadeyle baktı.

"Sana biraz öğüt vereceğim, iyi dinle. Doktora git. Şimdi. Bugün. Söz verme, git, iki yüz doları bir kenara koymak yerine, doğrudan Litchfield'e git. Bu hastalık had safhaya gelmeye başladı."

Bayan Locher'in evinden çıkarken gördüğüm o iki adam, beni görmemişti, ama bu gördü, diye düşündü Ralph. *Beni gördü ve bana eliyle işaret etti. Bana kalırsa, aslında benim* peşimdeydi.

İşte size, güzel, paranoyak bir düşünce.

"Ralph? Dediğimi duydun mu?"

"Evet. Bundan, senin Bayan Locher'in evinden dışarı çıkan birini gördüğüme inanmadığını çıkarıyorum."

"İyi bildin. Kırk beş dakikadır telefonda konuştuğumu söylediğimde yüzündeki bakışı az önce gördüm ve ayrıca saatine nasıl baktığını da gördüm. O kadar zamanın geçtiğine inanmadın, değil mi? Ve buna inanmayış *nedenin* farkında bile olmadan uyuyakalmış olman. Küçük bir şekerleme yapmışsın. Önceki gece başına gelen şey de büyük bir olasılıkla bu, Ralph. Önceki gece şu iki herifi düşünde gördün yalnızca ve düş öylesine gerçekti ki uyandığında 911'i aradın. Bu akla yatkın geliyor mu?"

Üç-altı-dokuz, diye düşündü Ralph. *Hapı yuttu domuz.*

"Peki ya dürbün?" diye sordu. "Hâlâ oturma odamdaki sandalyemin yanındaki masanın üstünde duruyor. Bu uyanık olduğumu kanıtlamaz mı?"

"Nasıl olur anlamıyorum. Belki uykunda yürüyordun, bunu hiç

düşündün mü? Bu davetsiz misafirleri gördüğünü söylüyorsun, ama onları tam olarak tanımlayamıyorsun."

"Şu yoğun turuncu ışıklar..."

"Bütün kapılar içerden kilitlenmiş..."

"Gene de ben..."

"Ve şu söz ettiğin haleler. Bunlara uykusuzluk neden oluyor - bundan neredeyse eminim. Bundan çok daha ciddi bir şey de olabilirdi."

Ralph, ayağa kalkıp verandanın basamaklarından aşağı yürüdü ve sırtı McGovern'a dönük olarak kaldırımın başında durdu. Şakakları zonkluyor, kalbi hızla çarpıyordu.

Yalnızca parmağıyla işaret etmedi. O küçük fırlama bana nişan aldı. *Ne o, ne de Bayan Locher'in evinden dışarı çıkarken gördüklerim bir düştü. Bundan eminim.*

Elbette eminsin, Ralph, diye yanıtladı başka bir ses. Deliler her zaman *delice şeyler işitip gördüklerinden emindirler. Onları deli yapan da bu, yoksa sanrıların kendileri değil. Gördüğün şeyi gerçekten gördüysen, Bayan Bennigan'a ne oldu? Budweiser bira kamyonuna ne oldu? McGovern'ın Larry Perrault ile telefonda harcadığı kırk beş dakikayı nasıl oldu da fark etmedin?*

"Çok ciddi belirtiler gösteriyorsun," dedi McGovern ardından ve Ralph, onun sesinde korkunç bir şey hissettiğini düşündü. Tatmin? Bir tatmin duygusu olabilir miydi bu?

"Onlardan birinin elinde makas vardı," dedi Ralph geriye dönmeden. "Onları gördüm."

"Oo, hadi, Ralph! Düşün! Şu kafanı kullanıp *düşün!* Pazar öğleden sonra, akupunktur tedavisi olmaya yirmi dört saatten daha az bir zaman kalmışken, manyağın biri sırtına bir bıçak saplıyor. Belleğinin, o gece içinde keskin bir nesnenin de bulunduğu bir kâbus uydurması şaşılacak şey mi? Hong'un iğneleri ve Pickering'in av bıçağı düşünde makas haline geliyor, hepsi bu. Gördüğünü iddia ettiklerinin hiçbiri bir yere oturmuyorken, bu varsayım her şeyi açıklıyor görmüyor musun?"

"Demek dürbünü elime aldığımda uykumda yürüyordum öyle mi? Sen öyle mi düşünüyorsun?

"Bu mümkün. Hatta büyük bir olasılık."

"Cebimin içindeki sprey kutusu için de aynı şeyi düşünüyorsun değil mi? İhtiyar Dor'un bununla hiçbir ilgisi yok."

"Sprey kutusundan ya da ihtiyar Dor'dan bana ne!" diye bağırdı McGovern. "Ben *seni* düşünüyorum! Nisandan ya da mayıstan beri

uykusuzluk hastalığın var, Carolyn öldüğünden beri kederli ve huzursuz..."

"Kederli *değilim!*" diye bağırdı Ralph. Postacı, sokağın karşısında duraklayıp, parka doğru yoluna devam etmeden önce onların bulunduğu yöne baktı.

"Nasıl istersen öyle olsun," dedi McGovern. "Kederli değilsin. Ama uyuyamıyorsun, gece yarısı kilitli evlerden dışarıya doğru usulca çıkan adamlar, haleler görüyorsun..." Ve sonra, alçak bir ses tonuyla, McGovern, Ralph'in duymaktan en çok korktuğu şeyi söyleyiverdi: "Kendine dikkat et, dostum. Son zamanlarda Ed Deepneau'ya çok fazla benzemeye başladın."

Ralph birden arkasına döndü. Kan beynine sıçramıştı. "Niye böyle yapıyorsun? Niye benle uğraşıyorsun?"

"Senle uğraşmıyorum, Ralph. Sana *yardım* etmeye çalışıyorum. Dostun olarak."

"Hiç de öyle değil."

"Ee, dost acı söyler," dedi McGovern sakince. "En azından aklının ve bedeninin sana bir şey söylemeye çalıştığı düşüncesini göz önüne alman gerek. Bir soru sorayım sana – son zamanlarda gördüğün tedirgin edici tek düş bu mu?"

Ralph, kumda boğazına kadar kuma gömülmüş ve beyaz adam izlerine dikkat et diye çırpınan Carolyn'ı düşündü bir an. Kafasının içinden çıkan böcek sürüsünü düşündü. "Son zamanlarda *hiçbir* kötü düş görmedim," dedi inatla. "Uydurduğun küçük senaryoya uymuyor diye buna da inanmayacaksın korkarım."

"Ralph..."

"Bir şey sorabilir miyim sana. Şu iki adamı görmemin ve May Locher'in ölü bulunmasının yalnızca bir rastlantı olduğuna inanıyor musun gerçekten?"

"Belki değil. Belki senin duygusal ve fiziksel rahatsızlığın, kısa bir süre için sana psişik güç veren bir durum yarattı."

Ralph sesini çıkarmadı.

"Bu gibi şeylerin zaman zaman gerçekten olduğuna inanıyorum," dedi McGovern, ayağa kalkarak. "Benim gibi mantıklı, yaşlı bir kurdun bunu söylemesi muhtemelen tuhaf görünüyor ama buna inanıyorum. Burada olup bitenin açık açık bu olduğunu söylemiyorum ama olabilirdi diyorum. Emin olduğum tek şey, gördüğünü iddia ettiğin iki adamın gerçek dünyada var olmadığı."

Ralph, ellerini ta ceplerinin dibine kadar daldırmış, yumrukları

taş gibi sıkılı bir halde, gözlerini McGovern'a dikti. Kollarındaki kasların titrediğini hissedebiliyordu.

McGovern veranda basamaklarına doğru inip onu kolundan, dirseğinin hemen üstünden hafifçe tuttu. "Düşündüğüm yalnızca..."

Ralph kolunu öyle hızlı çekti ki McGovern hayretle homurdandı ve sendeledi. "Ne düşündüğünü biliyorum."

"Beni dinlemiyorsun..."

"Yoo, yeterince dinledim. Gerektiğinden fazla. İnan bana. Affedersin – yürüyüşe çıkmayı düşünüyorum. Kafamın içindekilerden kurtulmam gerek."

Kanının beynine sıçradığını hissedebiliyordu. Başka şeyler düşünüp kafasının içindeki, mantıksız öfkeden kurtulmaya çalıştı, yapamadı. Carolyn'ı gördüğü düşten uyandığı zamanki gibi hissetti kendini; düşünceler dehşet ve şaşkınlık yaratarak kafasının içinde uğuldadı ve bacaklarını hareket ettirmeye başladığında, hissettiği şey yürüme duygusu değil, geçen sabah yataktan düştüğünde olduğu gibi, düşme duygusuydu. Yine de, yürümeyi sürdürdü. Tüm yapabileceği buydu zaten.

"Ralph, bir doktora görünmen gerek!" diye ardından bağırdı McGovern. Ralph, McGovern'ın sesinde o haince zevkten iyice emindi artık. McGovern'ın endişesi belki de yeterince gerçekti ama bu buzdağının sadece tepesiydi.

"Eczacıyı değil, hipnozcuyu değil, akupunkturcuyu değil! *Kendi aile doktorunu görmen gerek!*"

Tabii, karımı gelgit hattının altına gömen herifi! diye düşündü hırsla. *Onu boğazına kadar kuma gömüp, Valium ve Tylenol-3 ilaçlarını aldığı sürece suyun altında boğulmaktan korkmaması gerektiğini söyleyen herifi!*

Yüksek sesle kendi kendine, "Bir yürüyüşe çıkmalıyım. Bana şu anda gerekli olan tek şey bu," dedi. Kalp atışları şimdi bir balyozun kısa ve sert darbeleri gibi şakaklarında zonklamaya başlamıştı. Ralph felçlerin böyle başladığını düşündü: kendini kontrol etmezse birazdan babasının "asabi karakter inmesi" dediği şeyden yere yığılıp kalabilirdi.

McGovern'ın, kaldırımda peşinden geldiğini fark edebiliyordu. *Dokunma bana, Bill,* diye içinden geçirdi. *Sakın elini omzuma koyma, çünkü bunu yaparsan galiba geri dönüp suratına sıkı bir yumruk indireceğim.*

"Sana yardım etmeye çalışıyorum, anlamıyor musun?" diye bağırdı McGovern. Sokağın öteki tarafındaki postacı onların halini seyretmek için yine durmuştu ve Red Apple'ın dışında, market çalışanlarından Karl ve Sue şaşkın şaşkın onları seyrediyordu. Ralph, Karl'ın bir elinde bir torba hamburger ekmeği olduğunu gördü. Bu gibi zamanlarda insanın dikkat edip de gördüğü şeyler, gerçekten şaşırtıcıdır... o sabah önceden Ralph'in görmüş olduğu şeylerin birçoğu kadar şaşırtıcı olmasa da.

Gördüğünü sandığın *şeyler Ralph,* diye usulca fısıldadı, yüreğinin derinliklerinden gelen hain bir ses.

"Yürüyüş," diye çılgınca mırıldandı Ralph. "Yalnızca kahrolası bir yürüyüş." Kafasının içinde sanki bir film başlamıştı. Tatsız bir filmdi, Sinema Merkezi'nde seyrettiği tüm filmlerden çok farklı, nadiren gittiği türden bir film. Bu korku filminin müziği de, ne hikmetse "Tavşan Kaç Tazı Tut" şarkısına benziyordu.

"Sana bir şey söyleyeyim mi, Ralph – bizim yaşımızda, akıl hastalığı yaygın! Bizim yaşımızda çok yaygın, GİT DOKTORUNA GÖRÜN!"

Bayan Bennigan, bastonunu ön basamakların dibinde bırakmış, kamburu çıkmış bir şekilde ayakta duruyordu. Hâlâ parlak kırmızı mevsimlik ceketini giyiyordu ve sokaktan aşağı doğru, ağzı açık onlara bakıyordu.

Beni duyuyor musun, Ralph? Umarım duyuyorsundur! Umarım duyuyorsundur!

Ralph, soğuk rüzgârlı bir havada yürüyormuş gibi sırtını kamburlaştırarak, daha hızlı yürümeye başladı. *Diyelim ki daha daha yüksek sesle bağırmayı sürdürecek? Diyelim ki yukarı sokağa kadar peşimden gelecek?*

Eğer bunu yaparsa, insanlar delirenin o olduğunu düşünecek, diye söylendi kendi kendine ama bu düşünce onu yatıştırmaya yetmedi. Kafasının içinde çocuk şarkısı çalan bir piyanoyu duymaya başladı.

Çalıların etrafında
Tazı tavşanı kovaladı,
Tazı bundan çok hoşlandı,
Tavşan kaç! Tazı tut!

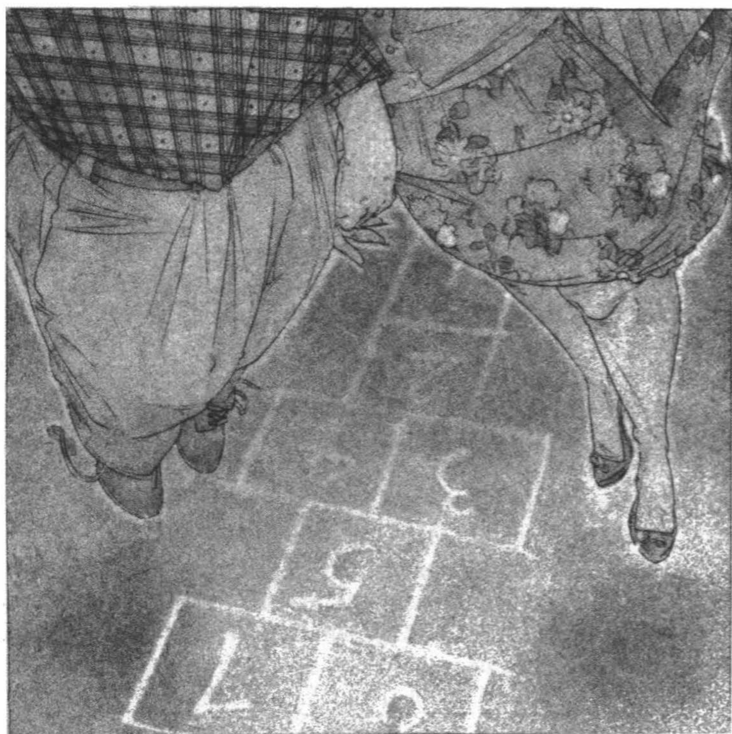
Ralph, şimdi, Harris Bulvarı'nın yaşlılarını görmeye başlamıştı; kablolu televizyonda reklamı yapılan şirketlerden sigorta satın alanları, deri kanserine yakalananları ve safralarında taş olanları, prostat-

ları gelişirken bellekleri zayıflayanları, yaşlılar evinde kalan ve dünyaya pembe gözlükler yerine kalınlaşan kataraktlardan bakanları. Bunlar, tüm reklam mektuplarını, süpermarketteki konserve ve dondurulmuş hazır yemeklerdeki özel indirimleri bulmak için süpermarket reklam broşürlerini baştan aşağı tarayan insanlardı. Onları, acayip kısa pantolonlar ya da kabarık kısa etekler giymiş, pantolon askısı takmış, üzerlerinde Beavis and Butt-head ve Rude Dog baskılı tişörtlerle dolaşırken hayal etti. Kısaca onları dünyanın en yaşlı anaokulu öğrencileri gibi hayal etti. Beyaz önlük giyen kısa boylu kel adam piyanoda "Tavşan Kaç, Tazı Tut" şarkısını çalarken, onlar iki sıra sandalye etrafında yürüyorlardı. Başka bir kel adam her defasında bir sandalyeyi alıyordu ve müzik bitip herkes oturduğunda, bir kişi – bu kez May Locher olmuştu, gelecek sefer belki de McGovern'ın müzelik kafası olacaktı – ayakta kalıyordu. Elbette, o kişi odayı terk etmek zorunda kalacaktı. Ralph McGovern'ın güldüğünü işitti. Yine oturacak bir yer bulduğu için gülüyordu. May Locher ölmüştü, Bob Polhurst ölüyordu, Ralph Roberts aklını kaçırıyordu ama o hâlâ iyi durumdaydı, William D. McGovern hâlâ iyiydi, hâlâ ayaklarının üstündeydi, hâlâ yemek yiyebiliyordu ve müzik bittiğinde hâlâ oturacak bir sandalye bulabiliyordu.

McGovern'dan gelebilecek yine bir yığın öğüt ve ihtarı sezinleyip omuzlarını daha da kamburlaştırarak, daha da hızlı yürüdü. McGovern'ın onu yukarı sokağa kadar izlemesinin gerçekten pek olası olmadığını, ancak tamamıyla imkânsız olmadığını da düşündü. Eğer McGovern yeterince kızgınsa, bunu yapabilirdi. Ralph'i azarlayıp doktora gitmesini söyleyebilir, eninde sonunda bir gün piyanonun tamamen durabileceğini ve eğer gelecek sefere bir sandalye bulmazsa, ikinci bir şansı olmayacağını hatırlatabilirdi.

Bununla birlikte, McGovern, Ralph'in arkasından bir daha seslenmedi. Ralph, onun peşinden gelip gelmediğini anlamak için arkasına dönüp bakmayı bir an düşündü ancak sonra fikrini değiştirdi. Ralph'in geriye dönüp baktığını görürse, yeniden onun peşine takılabilirdi. En iyisi yürümeye devam etmekti. Ralph, farkına varmadan havaalanına doğru hızla yürümeye başladı. Başını öne eğip, amansız piyanoyu duymamaya, sandalyelerin çevresinde yürüyen yaşlı çocukları ve onların zoraki gülümsemelerinin ardındaki ürkmüş gözleri görmemeye çalıştı.

Yürüdüğü sırada umutlarının boşa çıktığını anladı. Sonunda bir tünele itilmişti. Ve her yanı karanlıktı.

II. Kısım
Gizli Şehir

Yaşlı insanlar kâşif olmalı.

– T.S. Eliot
Dört Kuartet

11. Bölüm

1

Moruklara ait olan Derry, Ralph Roberts'in her zaman memleketi olarak düşündüğü bu yerde, sessiz sedasız varolan tek gizli şehir değildi. Bugün toplu konutların doldurduğu Mary Mead'da büyüyen bir çocuk olan Ralph, büyüklere ait olan Derry'nin yanı sıra, tamamen çocuklara ait olan bir Derry'nin de varlığını keşfetmişti. Neibolt Sokağı'ndaki demiryolu istasyonu yakınlarında, bazen yarısı kullanılmış baharatlı hint çorbası ya da domates çorbası kutuları ve içinde bir-iki yudum bira kalmış şişeler bulabileceğiniz serserilerin yaşadığı terk edilmiş yerler vardı; Bull Durham marka sigaraların içilip, bazen de Black Cat çatapatlarının atıldığı Alaaddin Tiyatrosu arkasındaki ara sokak vardı; çocukların yüzmeyi öğrendiği ırmağın üzerine sarkan yaşlı, büyük bir karaağaç vardı; kötü bir yara gibi şehrin merkezinden geçen otlarla kaplı bir vadi, Barrens'den kıvrıla kıvrıla geçen arapsaçı gibi yüzlerce (belki iki yüze yakındı) patika vardı.

Bu gizli sokak ve yolların hepsi yetişkinlerin görüş alanının dışındaydı ve sonuç olarak onlar tarafından hiç fark edilmiyordu... bazı istisnalar olsa da. Bunlardan biri – Derryli bütün çocukların Bay Nell diye çağırdığı – Aloysius Nell adında bir polisti. Ralph piknik alanına doğru yürüdükçe, polis memuru Chris Nell'in ihtiyar Bay Nell'in oğlu olabileceğini düşündü... ama bu doğru olamazdı, çünkü Ralph'in, John Leydecker'in yanında gördüğü polis Bay Nell'in oğlu olacak kadar yaşlı değildi. Torunu olabilirdi ancak.

Ralph, emekli olduğu zaman ise – yaşlı insanlara ait olan – ikinci gizli şehrin varlığını fark etmişti, ancak Carol'ın ölümü sonrasına kadar kendisinin de bu ikinci şehrin bir sakini olduğunun farkına tam olarak varamamıştı. Oysa, Ralph'in yıllar sonra yeniden keşfettiği bu gizli şehir, aslında ne gizli ne de esrarengiz olmayan, hatta çocukluğundan beri bildiği, sadece insanın iş güç peşinde koşturması ve gündelik yaşamın telaşı yüzünden farkına varamadığı bir yerdi.

Bunlardan başka bir de Moruklara ait olan Derry vardı ki; bu da

üçüncü gizli şehri oluşturuyordu. Bu şehrin sakinleri ise ayyaşlar, kanun kaçakları ve tımarhaneye kapatılmaktan kurtulmuş akıl hastalarıydı.

Ralph, gerçek bir Moruk için hayatın en önemli konularından birini, piknik alanında Lafayette Chapin'den öğrenmişti. Bir sohbet sırasında ortaya çıkan bu konu insanın "gerçek hayatı" ile ilgiliydi. Ralph ona bu piknik alanındaki yaşlılar arasına katılmadan önceki dönemde ne işle meşgul olduğunu sormuştu.

"Gerçek hayatta marangoz ve doğramacıydım," dedi Chapin, ağzında sağlam kalan tek tük dişlerini ortaya çıkaran geniş bir gülümsemeyle. "Fakat bu on yıl öncesinde kaldı." Bu sözler Ralph'e emekliliğin bir vampirin ısırması gibi bir şey olduğunu düşündürdü, o zamana kadar hayatta kalmayı başaran insanları yaşayan ölülerin dünyasına postalayan bir ısırık. Olanları düşününce bu fikir çok da abartılı değildi.

2

Ralph, peşinde McGovern olduğu halde (ya da Ralph öyle olduğunu sanıyordu) piknik alanını yoldan ayıran, meşe ve çınardan yapılmış çit bölmeyi geçti. Piknik alanına doğru yaptığı sabahki yürüyüşten beri sekiz, on kişinin, yanlarında sandviç paketleri ya da öğle yemeklerinin olduğu sefertaslarıyla buraya gelmiş olduğunu gördü. Eberly'ler ve Zell'ler, yakınlardaki bir meşe kovuğunda sakladıkları yağlı iskambil kâğıtlarıyla, oyun oynuyorlardı. Faye ve savaş gazisi Doc Mulhare ise satranç oynuyorlardı. Birkaç seyirci de bu iki oyun aracında gidip geliyordu.

Bu satranç maçları ya da kâğıt oyunları piknik alanının aslında gerçek yüzünü yansıtıyordu. Ralph – Moruklara ait Derry'nin birçok yerinde olduğu gibi – bu maçların ve oyunların bahane olduğunu düşündü. İnsanların buraya asıl gelme sebebi adeta bir tekmil vermek ve hâlâ yaşadıklarını (belki de sadece kendilerine) kanıtlamaktı.

Ralph havaalanı sınırını ayıran tel örgünün dibindeki bir banka oturdu. Bir yandan tahta masanın üzerine sert bir şeyle kazınmış adlar, sevgililerin baş harfleri ya da gençlerin kazıdıkları küfürlerin üzerinde parmağını dalgın bir ifadeyle gezdirirken bir yandan da iki dakikada bir havaalanına inen uçakları seyrediyordu: bir Cesna, bir Piper, bir Apache, bir Çift Bonanza uçağı ve 11:45'te Boston'dan gelen

yolcu seferi. Bir yandan da arkasındakilerin kâh mırıl mırıl, kâh yükselen seslerle yaptıkları dedikoduları duyabilmek için kulaklarını dikti. Sık sık May Locher'in adı geçiyordu. Buradakilerin çoğu May'i tanıyordu. Hemen hepsinin ortak görüşü, tıpkı Bayan Perrine'in dediği gibi, May'in tanrının merhametiyle kurtulduğu ve çektiği acıların sona erdiği yolundaydı. Ama bugünkü sohbetin esas konusu Susan Day'in yakında Derry'ye gelmesiydi. Aslında, başka zaman olsa bağırsak kanseri ve felç gibi yaşlılık hastalıkları üzerine konuşmayı tercih edecek olan Morukların çoğu için politik bir konu, revaçta bir sohbet konusu değildi. Fakat kürtaj konusu, burada bile insanların ilgisini çeken, tartışmayı hareketlendiren ve onları birbirine düşüren bir konu olma özelliğini koruyordu.

"Gelmek için bu lanet olası kasabayı seçmekle hata etti ve sanırım o da bunun farkında," dedi Doc Mulhare. Faye Chapin onun şahını zorladığı sırada, büyük bir dikkatle satranç tahtasına bakıyordu. Ardından, kalan son taşlarından biriyle hamle yaparak "Burada adama pabucunu ters giydirirler. Black Spot'taki yangını hatırlıyor musun Faye?" dedi.

Faye, onaylar gibi genizden gelen bir hırıltı çıkardı ve Doc'un filini aldı. "Benim anlamadığım, şu örümcek kafalı sersem tavukların ne yapmaya çalıştığı," dedi Lisa Zell. Piknik masasının üzerinde katlı duran *Derry News* gazetesini eline alıp kafasına kukuleta geçirmiş kürtaj aleyhtarı göstericilerin fotoğrafını gösterdi. "Kadınların elbise askısıyla çocuk düşürdükleri günlere geri dönmek istiyorlar."

"İstedikleri de bu zaten," dedi Georgina Eberly. "Kadınların bu yöntemlere başvurmak zorunda kalmaktan korkarak, çocuk doğurmaya razı olacaklarını sanıyorlar. Oysa bir kadının, çocuk sahibi olmaktan, elbise askısıyla çocuk düşürmekten daha fazla korkabileceği hiç gelmiyor akıllarına."

"Korkunun bununla ne ilgisi var?" dedi, Pedersen adındaki düz suratlı bir ihtiyar. "Bir bebek ister içeride, ister dışarıda öldürülmüş olsun, cinayet cinayettir. Ancak bir mikroskopla görülebilecek kadar küçük olsa bile yine cinayettir. Çünkü bırakırsanız büyüyüp çocuk olacaktır."

"Bu durumda her mastürbasyon yapışında Adolf Eichmann oluyorsun," dedi Faye ve vezirini ileri sürdü. "Şah!"

"La-fa-*yette*, *Cha*-pin!" diye seslendi Lisa Zell, bir çocuk azarlar gibi.

"Onunla hiç ilgisi yok," dedi Pedersen öfkeyle.

"Yok canım? Peki İncil'de çavuşu tokatladığı için lanetlenen bir adam yok muydu?" dedi bir başkası.

"Galiba Onan'ı kastediyorsun," dedi Ralph'in arkasından bir ses. Ralph geri döndü, orada duranın Yaşlı Dor olduğunu şaşırarak gördü. Dor bir elinde, kapağında kocaman bir 5 rakamı olan bir kitap tutuyordu. *Sen de hangi cehennemden çıktın?* diye aklından geçirdi Ralph. Bir iki dakika öncesine kadar arkasında hiç kimsenin durmadığına yemin edebilirdi.

"Onan, ya da her kimse," dedi Pedersen. "Şu spermler bebekle aynı şey değil..."

"Değil mi?" diye sordu Faye. "Öyleyse Katolik Kilisesi ne diye Bingo oyunlarında prezervatif satmıyor? Söyle bana."

"Bilmeden konuşuyorsun," dedi Pedersen. "Eğer..."

"Ama Onan'ın cezalandırıldığı şey mastürbasyon değildi," dedi Dorrance, yüksek tonlu, keskin ihtiyar sesiyle. "Erkek kardeşinin soyu devam etsin diye erkek kardeşinin dul karısını hamile bırakmayı reddettiği için cezalandırıldı. Sanırım bu konuda Allen Ginsberg'in bir şiiri var..."

"Kes sesini, seni yaşlı budala!" diye çıkıştı Pedersen ve sonra Faye Chapin'e ters ters baktı. "Önündeki şeyle oynayan bir adamla, karnına Tanrının koyduğu bir bebeği tuvalete atan kadın arasında büyük fark olduğunu anlamıyorsan, sen de onun kadar koca bir budalasın."

"Bu iğrenç bir konuşma," dedi Liza Zell, tiksinmekten çok şaşırmış gibi görünerek. Ralph, onun omuzlarının üstünden bakıp havaalanı sınırını ayıran tel örgünün bir yerde, kazıklarından sökülmüş ve geriye doğru bükülmüş olduğunu gördü. Herhalde gece buraya gelen gençler yapmıştı. Neyse ki bu bir gizemi çözmüştü. Dorrance'ı daha önce görmemesinin nedeni, piknik alanında olmayışıydı; Dorrance, havaalanı pisti civarında dolaşıp duruyordu.

Ralph'e öyle geliyordu ki, şu Dorrance'ı kolundan tutup belki birkaç yanıt alabilirdi ondan... tabii sonunda Ralph'in kafası her zamankinden daha da karışık hale gelmezse. Yaşlı Dor'un ağzı – *Alice Harikalar Diyarındaki* sırıtıp duran *Chesire Kedisi* gibi – sadece laf yapan koca bir ağızdı.

"Büyük fark, ha?" diye soruyordu Faye, Pedersen'e.

"Evet!" diye tersledi onu Pedersen. Yanakları öfkeden kıpkırmızı olmuştu.

Doc Mulhare, oturduğu yerde rahatsız bir şekilde kımıldandı. "Bak bunu unutalım ve oyunu bitirelim, tamam mı Faye?"

Faye bunu hiç dikkate almadı; dikkati hâlâ Pedersen üzerinde sabitlenmişti. "Tuvalette oturup, Marilyn Monroe'nun üzerinde olduğunu düşündüğünde avucunun içinde ölen küçük spermcikler hakkında bir kez daha düşünsen iyi edersin belki..."

Pedersen, uzanıp elinin tersiyle oyun tahtasındaki taşları devirdi. Doc Mulhare ürküp geri doğru kaçtı. İzolasyon bandıyla iki yerinden onarım görmüş pembe çerçeveli gözlüklerin ardındaki gözleri korkudan faltaşı gibi açılmış, dudakları titriyordu.

"Evet, harika! "diye bağırdı Faye. "Çok mantıklı bir davranış bu, seni budala!"

Pedersen, abartılı bir boksör pozunda yumruklarını kaldırdı. "Bu konuyu kendi aramızda çözelim, ister misin?" diye sordu. "Hadi, gel bakalım!"

Faye, yavaş yavaş ayakları üzerinde doğruldu. Düz suratlı Pedersen'den rahatlıkla otuz santim daha uzun ve ondan en az otuz kilo daha ağır duruyordu.

Ralph gözlerine inanamıyordu. Ve eğer zehir bu kadar uzağa kadar sızmışsa, şehrin geri kalan bölümü kim bilir ne haldeydi? Doc Mulhare haklıymış gibi geliyordu ona; Susan Day'in Derry'ye gelmenin ne kadar kötü bir seçim olduğu konusunda en ufak bir fikri yoktu. Derry, bazı bakımlardan – hatta bir çok bakımdan – diğer yerlerden farklıydı.

Ralph ne yapmak istediğinin farkına varmadan ayağa kalkmış yanlarına doğru ilerliyordu ve Stan Eberly'nin de aynı şeyi yaptığını görünce içi rahatlamıştı. Burun buruna ayakta duran iki adamın yanına yaklaşırlarken birbirlerine şöyle bir baktılar ve Stan, Ralph'e hafifçe başını salladı. Stan, Pedersen'in kolundan yakalamadan bir saniye önce Ralph de, Faye'in omuzuna elini attı.

"Tamam beyler, buraya kadar!" dedi Stan, doğrudan Pedersen'in kıllarla kaplı kulağına konuşarak. "Sonunda ikinizi de kalp krizi geçirmiş bir halde Derry Hastanesi'ne kaldıracağız. Yeni bir kalp krizine gerek yok, Harley – zaten iki tane atlattın. Yoksa üç müydü?"

"Bebekleri öldüren karılar hakkında şakalar yapmasına izin vermeyeceğim!" dedi Pedersen. Ralph, adamın yanaklarından aşağı gözyaşlarının süzüldüğünü gördü. "Karım ikinci kızımızı doğururken öldü! Kan zehirlenmesinden, '46 yılında. Bu yüzden öldürülen bebeklerden bahsetmek istemiyorum."

"Hay Allah," dedi Faye değişmiş ses tonuyla. "Bunu bilmiyordum, Harley. Özür dilerim..."

"*Başlarım* senin özür dilemene!" diye bağırdı Pedersen ve kolunu Stan Eberly'nin elinden çekip kurtardı. Pedersen Fay'e doğru ilerledi. Faye yumruklarını kaldırdı, Pedersen'in ona bakmadan yanından hızla geçtiğini gördükten sonra indirdi. Pedersen ağaçların içindeki patikanın yolunu tuttu ve gözden kayboldu. Onun gidişini otuz saniyelik sessiz bir şaşkınlık izledi. Sessizliği tek bozan alana inen küçük bir özel Piper uçağının eşek arısını andıran vızıltısıydı.

3

"Tanrım," dedi Faye en sonunda. "Bir herifi on yıl boyunca, haftada üç beş kere görüyorsun ve hakkında her şeyi bildiğini sanmaya başlıyorsun. Of Tanrım, Ralphie, karısının bu şekilde öldüğünü bilmiyordum. Kendimi aptal gibi hissediyorum."

"Bunun için canını sıkma," dedi Stan. "Yine aybaşısı tutmuştur."

"Kes sesini," dedi Georgina. "Bu sabah yeterince ağzımızı bozduk."

"Şu Susan Day karısı gelip gider ve her şey eski haline dönerse, çok sevineceğim," dedi Fred Zell.

Doc Mulhare yere diz çökmüş satranç taşlarını topluyordu. "Bitirmek ister misin, Faye?" diye sordu. "Taşlarının hepsinin yerini biliyorum sanırım."

"Hayır," dedi Faye. Pedersen ile karşı karşıya geldiği sırada bile bozulmayan sesinin tonu şimdi titrek gibiydi. "Sanırım şimdilik yeter artık. Belki Ralph sana küçük bir ders verir."

"Sanırım oynayamayacağım," dedi Ralph. Etrafta Dorrance'ı arıyordu ve en sonunda yerini buldu. Tel örgüdeki delikten geçip geri dönmüştü. Oradaki servis yolunun kenarındaki diz boyu otlarda durmuş, Piper uçağının Genel Havacılık terminaline doğru gidişini izlerken, elindeki kitabını öne arkaya büküyordu. Ralph, Ed'in o servis yolunu eski kahverengi Datsun'u ile geçişini ve giriş kapısının yavaş yavaş açıldığı sırada nasıl küfür yağdırdığını anımsadı.

(*Acele et! Acele et, bok yiyesice!*)

Aradan geçen bir yıldan sonra ilk kez, Ed'in orada, içerde ne yapmakta olduğunu merak ederken buldu kendini.

"...daha iyi görünüyorsun."

"Ha?" Dor'u seyretmeyi bırakıp, Faye'e döndü.

"Yeniden uyumaya başlamış olmalısın diyordum; çünkü eskisinden çok daha iyi görünüyorsun. Ama şimdi de o lanet olası kulakların ağır işitmeye başladı, galiba."

"Galiba öyle," dedi Ralph ve gülümsemeye çalıştı. "Sanırım gidip kendime yiyecek bir şeyler alacağım. Sen de gelsene, Faye? Benden."

"Yo, demin bir tane sandviç yedim," dedi Faye. "Doğruyu söylemek gerekirse kurşun gibi mideme oturdu. Ralph, ihtiyar bunak *ağlıyordu,* gördün mü?"

"Evet ama senin yerinde olsaydım, bunu bu kadar büyütmezdim," dedi Ralph ve yürümeye başladı. Faye, hemen yanı başında sallana sallana ona eşlik ediyordu. Geniş omuzları çökmüş, başı eğik olan Faye, tıpkı elbise giymiş iyi eğitilmiş bir ayı gibi görünüyordu. "Bizim yaşımızdaki herifler vara yoğa ağlarlar. Bunu biliyorsun."

"Sanırım." Minnettar bir şekilde Ralph'e gülümsedi. "Her neyse, durum daha kötüye gitmeden beni durdurduğun için sağol. Bazen nasılımdır bilirsin."

Keşke Bill ile ben tartıştığımızda da yanımızda biri olsaydı, diye içinden geçirdi. "Bir şey değil. Asıl teşekkür etmesi gereken benim. BM'deki yüksek maaşlı işe başvurduğum zaman özgeçmişime konacak başka bir şey daha çıktı," dedi yüksek seşle.

Faye, memnun bir şekilde güldü ve Ralph'in omzunu sıvazladı. "Evet, Genel Sekreter! Bir Numaralı Arabulucu! Bunu başarabilirdin, Ralph, dalga geçmiyorum!"

"Ona ne şüphe. Kendine iyi bak Faye."

Sırtını dönüp yürümeye başlamıştı ki Faye koluna dokundu. "Gelecek haftaki turnuvaya hâlâ hazırsın değil mi? 3 No'lu Pist Turnuvası'na?"

Yaprakların renkleri sararmaya başladığından beri bu turnuva emekli marangozun en gözde sohbet konusu olduğu halde, Ralph'in onun neden bahsettiğini çıkarması zaman aldı. Faye, 1984'te "gerçek hayatı" sona erdiğinden beri 3 No'lu Pist Turnuvası adını verdiği bir satranç turnuvası düzenliyordu. Ödül, üstüne bir taç ve asa kazınmış bir jant kapağıydı. Moruklar arasında (en azından şehrin batı yakasında) en iyi oyuncu olan Faye, dokuz turnuvanın altısında ödülü kendi almıştı ve Ralph diğer üç turnuvada, onun, yalnızca turnuvaya katılanların hevesini kırmamak için özellikle yenilmiş olduğunu düşünüyordu. Ralph, bu sonbahar, satranç konusuna pek fazla kafa yormamıştı; Aklında başka şeyler vardı.

"Elbette," dedi, "Sanırım oynayacağım."

Faye sırıttı. "Güzel. Geçen hafta yapmalıydık – program öyleydi – ama ertelersem Jimmy'nin de oynayabileceğini umuyordum. Gerçi hâlâ hastanede ama, biraz daha ertelersem dışarıda oynamak için hava çok soğuk olacak ve sonunda soluğu Duffy Sprague'ın berber dükkânının arkasında alacağız, tıpkı 1990'da yaptığımız gibi."

"Jimmy'nin neyi var?"

"Kanser yine zorluyor," dedi Faye ve alçak bir sesle ekledi: "Bu sefer kefeni yırtması için fazla şansı kalmadı."

Bu haber üzerine Ralph, içinde ani ve şaşırtıcı bir hüzün hissetti. O ve Jimmy, "gerçek hayatları" süresince çok yakın arkadaştılar. O zamanlar her ikisi de gezici satıcı olarak çalışıyorlardı. Jimmy şeker ve tebrik kartları işinde, Ralph ise, matbaa malzemeleri ve kâğıt ürünleri işindeydi, iyi anlaştıkları için New England'da bazen beraber iş gezisine çıkıyorlardı. Sırayla direksiyona geçiyorlar ve tek başlarına güçleri yetmeyecek olduğunda, aynı otel odasını paylaşıyorlardı.

Ayrıca, yalnız yolculuk eden adamların dikkate değmez sırlarını da paylaşmışlardı. Jimmy, ona 1958 yılında cüzdanını çalan fahişeden söz etmiş ve karısına onu soyanın bir otostopçu olduğuna dair bir yalan söylemek zorunda kaldığından bahsetmişti Ralph'e. Ralph ise, kırk beşindeyken, bir terpin hidrat bağımlısı olduğunun farkına vardığından ve bu alışkanlıktan kurtulmak için acı dolu ancak en sonunda başarıya ulaşan çabalarından söz etmişti Jimmy'ye. Ralph de, bu tuhaf öksürük şurubu bağımlılığı hakkında, Jimmy'nin çapkınlığı hakkında karısına anlattıklarından fazlasını anlatmamıştı Carolyn'a.

Bir sürü yolculuk; birçok kez değiştirdikleri lastikler; gezici satıcılar hakkında sabahın erken saatlerine kadar süren bir sürü espri. Bazen Tanrı'dan bahsederlerdi bazen da ülke ekonomisinden. Sonuçta Jimmy Vandermeer, çok iyi bir arkadaştı. Derken Ralph, basımevindeki masabaşı işine girmiş ve Jimmy ile teması kopmuştu. Arada sırada tek görüştükleri yerler Moruklarын Derry'sine ait olan yerlerdi – kütüphane, bilardo salonu, Duffy Sprague'nın berber dükkânının arka odasını ve dört beş yer daha. Carolyn'ın ölümünden kısa bir süre sonra, Jimmy ona akciğer kanseri olduğunu, ama fazla bir şikâyeti olmadığını söylediğinde, Ralph'in hatırladığı şey, arabanın yan taraftaki penceresini açıp, Camel izmaritlerini birbiri ardına dışarı atarken balık tutmaktan ya da beyzboldan bahseden bir adam olduğuydu.

Şanslıydım demişti. *Ben ve Duke, ikimiz de şanslıydık.* Hiçbirinin

şansı yaver gitmişe benzemiyordu. Kimin şansı sonsuza dek yaver gitmiştir ki, en nihayetinde?

"Bunu duyduğuma üzüldüm," dedi Ralph.

"Hemen hemen üç haftadır Derry Hastanesi'nde," dedi Faye. "Şu radyasyon tedavilerinden olup, kanseri öldürdüğü farz edilen ama bir yanda da insanı yarı yarıya öldüren, zehir iğnelerinden vuruluyor. Bilmediğine şaşırdım, Ralph."

Sanırım sen şaşırabilirsin ama ben şaşırmadım. Uykusuzluk her şeyi silip süpürmeye devam ediyor. Bir gün, bulamadığın son çorba poşetini, sonraki gün zaman duyumunu, bir sonraki gün ise eski dostlarını.

Faye başını salladı. "Lanet olası kanser. Sinsi bir hayalet gibi nasıl da bekliyor."

Ralph başıyla onayladı, Carolyn'ı düşünerek. "Jimmy hangi odada yatıyor, biliyor musun? Belki ziyaretine giderim."

"Tam adamına sordun, biliyorum. 315. Sanırım unutmazsın?"

Ralph sırıttı. "En azından bir süre."

"Vaktin olursa onu görmeye git, mutlaka git – onu ilaçla baygın tutuyorlar ama hâlâ içeri gireni tanıyor ve bahse girerim seni gördüğünde sevinir. O ve sen eskiden çok güzel günler geçirmişsiniz, bir keresinde bana anlatmıştı."

"Bilirsin işte," dedi Ralph. "Yolculuk eden iki adam, hepsi bu işte. Restoranın birinde hesaba itiraz edeceğimiz zaman, Jimmy, adi herifler, diye bağırırdı." Kendisini ağlayacak gibi hissetti birden.

"İğrenç, değil mi?" dedi Faye sakin bir şekilde.

"Evet."

"Şey, gidip onu gör. Sevinir, sen de kendini daha iyi hissedersin. Nasılsa hep böyle olur. Şu satranç turnuvasını da unutayım deme!" diye bitirdi Faye, göğsünü kabartıp kahramansı bir çabayla neşeli görünmeye çalışarak. "Katılmazsan bütün eşleme bozulur."

"Elimden geleni yapacağım."

"Evet, yapacağını biliyorum." Elini yumruk yapıp hafifçe Ralph'in omzuna vurdu. "Bu arada, sonradan pişman olacağım bir şeyi yapmama engel olduğun için tekrar teşekkürler."

"Elbette, ben Bir Numaralı Arabulucu'yumdur." Ralph sahaya giden patikaya doğru yürümeye başladı, sonra geri döndü. "Şuradaki servis yolunu görüyor musun? Genel Havacılık binasından dışarı, sokağa doğru açılanı?" Eliyle işaret etti. Yiyecek taşıyan bir kamyon, ön camı parlak güneş ışınlarını ikisinin de gözlerini kamaştıracak şekilde

yansıtarak, özel terminalden dışarı çıkıyordu. Kamyon, otomatik kapının hemen yanında durdu. Kapı tekerlekleri üzerinde kayarak açıldı.

"Görüyorum tabii," dedi Faye.

"Geçen yaz Ed Deepneau o yolu kullanıyordu ki bu da kapıdan geçiş kartı olduğu anlamına geliyor. Öyle bir şeyi nasıl edindiği konusunda bir fikrin var mı?"

"Yaşam Hakkı Dostları'nın bir numaralı adamı mı demek istiyorsun? Şu geçen yaz karısını çok kötü döven bilim adamı mı?"

Ralph başıyla onayladı. "Ama benim sözünü ettiğim şey '92 yazında oldu. Eski model, kahverengi bir Datsun kullanıyordu."

Faye güldü. "Bir Datsun'u bir Toyota'dan, bir Honda'dan ayıramam. Chevrolet kırlangıç kanatlı modeller yapmayı bıraktığından beri, arabaları ayıramaz oldum. Ama o yolu en çok kimin kullandığını söyleyebilirim: yiyecek ve eşya taşıyıcıları, tamirciler, pilotlar, mürettebat ve uçuş kontrolörleri. Bazı yolcuların giriş kartları oluyor, sanırım, özel uçuşa çok sık çıkıyorlarsa. Orada bilim adamı olarak çalışanlar hava test istasyonundakiler yalnızca. O da bu türden bir bilim adamı mı?"

"Yoo, bir kimyager. Kısa bir süre öncesine kadar Hawking Laboratuvarında çalışıyordu."

"Farelerle oynuyordu değil mi? Havaalanı civarında hiç fare yok, en azından bildiğim kadarıyla. Şimdi düşünüyorum da, o kapıyı kullanan birileri daha var."

"Ya? Kimler?"

Faye, Genel Havacılık terminalinden elli metre kadar uzakta duran, galvanizli saç kaplı damı olan bir prefabrik binayı eliyle işaret ettti. "O binayı görüyor musun? İşte o Solo Tek."

"Solo Tek'de nesi?

"Bir okul," dedi Faye. "İnsanlara uçmayı öğretiyorlar."

4

Ralph, kocaman ellerini ceplerine sokmuş ve başını, lastik ayakkabılarının altında geçip duran kaldırımdaki çatlaklarından başka bir şey göremeyecek şekilde eğmiş, Harris Bulvarı'na geri dönüyordu. Aklı yine Ed Deepneau'ya...ve Solo Tek'e takılmıştı. Kamyonet

sürücüsünün üzerine yürüdüğü gün, Ed'in havaalanına gidiş nedeninin Solo Tek olup olmadığına kafa yormanın hiçbir anlamı yoktu aslında, ama birdenbire Ralph'in şiddetle merak ettiği bir şey olmuştu bu. Hatta Ed'in o sıralarda başka neler yaptığını da merak etmeye başlamıştı. John Leydecker'in de bu iki noktada ne düşüneceğini merak etti ve öğrenmeye karar verdi.

Kısa ve boğuk bir havlama sesiyle düşüncelerinden uzaklaştığında, bir tarafında George Lyford, Mali Müşavir, diğer tarafında Maritime Kuyumculuk (ön tarafında ALTINLARINIZI EN YÜKSEK FİYATTAN ALIRIZ yazılı) bulunan iki dükkânın gösterişsiz vitrinlerinin önünden geçiyordu. Başını kaldırdı ve Strawford Parkı'nın üst girişinin hemen dışındaki kaldırımda oturan Rosalie'yi gördü. Yaşlı köpek hızlı hızlı soluyordu; akan salyalar kaldırımda birikmişti. Tüyleri, küme küme birbirine yapışmıştı ve boynundaki soluk mavi kurdele hızlı solumasından titriyormuş gibi görünüyordu. Ralph ona baktığında, Rosalie bir kez daha havladı ama bu kez sesi ciyaklamaya yakındı. Ralph, neye havladığını anlamak için sokağın karşısına baktığında Buffy-Buffy Çamaşırhanesi'nden başka bir şey göremedi. İçinde gezinip duran bir iki kadın vardı ama Rosalie'nin onlara havlamasının imkânsız olduğunu düşündü. Çamaşırhanenin önündeki kaldırımdan o anda geçen hiç kimse yoktu. Ralph geri dönüp baktığında, Rosalie'nin yalnızca oturmadığını, orada büzülmüş... adeta *sinmiş* olduğunu gördü. Korkudan ölecekmiş gibi görünüyordu.

O ana kadar Ralph, köpeklerin beden dillerinin ve ifadelerinin tuhaf bir şekilde insanlarınkine benzediğini hiç düşünmemişti: Mutlu olduklarında gülümsüyorlar, utandıkları zaman başlarını eğiyorlar, kaygı gözlerinin içinden okunuyor ya da bir anda omuzlarında bir gerilme oluyordu – tümü insanların yaptığı şeylerdi. Ve insanlar gibi, vücutlarının bütün kıvrımlarında korkuyu ve acizliği dışa vuruyorlardı.

Caddeye, Rosalie'nin dikkat kesildiği yere yeniden baktı ve yine çamaşırhane ve boş kaldırımdan başka bir şey göremedi. Sonra birden, çenesindeki sütü silmek için uzanırken, parmaklarının geride bıraktığı gri-mavi dumansı çizgiyi yakalayan Natalie'yi, hatırladı. Başka birine sanki hiçbir şeyi tutmuyormuş gibi gelebilirdi, tıpkı bebeklerin hiçbir şey tutmuyormuş görünmeleri gibi... ama Ralph doğrusunu biliyordu.

Doğrusunu *görmüştü.*

Rosalie, Ralph'in kulaklarını yağsız menteşe sesi gibi tırmalayan, panik halinde bir dizi tiz inleme sesi çıkardı.

Buraya kadar hep kendiliğinden oldu ... ama belki bundan sonra kendi kendime başarırım. Belki kendi kendime görmeyi başarırım.

Neyi görmeyi?

Işık kümelerini, haleleri. Onları, elbette. Belki Rosalie'nin de

(*üç-altı-dokuz*)

şu an baktığı şeyi. Ralph'in, o şeyin ne olduğu konusunda

(*hapı yuttu domuz*)

oldukça iyi bir fikri vardı ama emin olmak istedi. Sorun nasıl yapacağıydı.

Her şeyden önce bir insan gerçek anlamda nasıl görür?

Gerçekten bakarak, elbette.

Ralph, Rosalie'ye baktı. Orada görülebilecek her şeyi görmeye gayret ederek, ona dikkatle baktı: tasma yerine takılmış olan mavi fular üzerindeki solmuş desen, bakımsız tüylerindeki tozlu topaklar ve birbirine dolaşmış tüyler, uzun burnu etrafındaki gri su damlacıkları. Bundan bir iki dakika sonra, geri dönüp Ralph'e bakmasından ve rahatsızca inlemeye başlamasından anlaşıldığı kadarıyla, Rosalie onu izlediğinin farkına varmış görünüyordu.

Rosalie inlerken, Ralph'in kafasının içinde bir kıvılcım çaktı. Kısa bir süre için, Ralph etrafın daha aydınlandığını hissetti ve sonra birden göz alıcı bir parlaklık günün içine sel gibi aktı. Çok daha canlı ve renklerle bezenmiş dünyaya geri dönmüştü. Ralph, Rosalie'nin etrafında bozuk yumurta akını anımsatan bir zar ve ondan yukarı yükselen koyu gri bir balon ipi gördü. Ancak yoğunlaşmış bilinç anında görmüş olduğu tüm insanların aksine Rosalie'nin balon ipi kafasından değil burnundan yükseliyordu.

İşte şimdi insanlarla köpekler arasındaki en temel farklılığı biliyorsun, diye içinden geçirdi. *Onların ruhları farklı yerlerde bulunuyor.*

[*Kuçu kuçu! Buraya, kuçu kuçu, gel buraya!*]

Ralph, karatahtada gıcırdayan tebeşir gibi gelen bu sesten ürküp geri kaçtı. Önce ellerini kulağına doğru götürdü ama sonra bunun bir işe yaramayacağını anladı. Kulaklarıyla duymuyordu bunu, sesin en çok inciten yanı ellerinin erişemeyeceği bir yerde, kafasının derinliklerinde olmasıydı.

[*Hey, seni kahrolası pire torbası! Bütün gün seni mi bekleyeceğim? Şu boklu kıçını kaldır da buraya gel!*]

Rosalie sızlandı ve bakışını Ralph'den, daha önce baktığı yere doğru çevirdi. Doğrulmaya çalıştı. Sonra kıçının üstünde büzülüp

kaldı. Boynundaki kurdele her zamankinden daha hızlı titriyordu ve Ralph, köpek korkudan işemeye başladığında, sol tarafında koyu renk bir lekenin yayıldığını gördü.

Ralph sokağın karşısına baktı ve orada çamaşırhane ile bitişikteki eski ev arasında duran kişinin, beyaz önlüğüyle (önlüğün, sanki çok uzun süredir giyilmiş gibi berbat şekilde lekeli olması dikkatini çekmişti) ve minicik kot pantolonuyla, Doktor 3 olduğunu gördü. McGovern'ın Panama şapkası hâlâ başındaydı. Şapka, öyle büyük geliyordu ki başı sanki içine gömülmüş gibi duruyordu. Doktor 3 köpeğe gaddarca sırıtıyordu ve Ralph onun ağzındaki iki sıra sivri uçlu dişi gördü – tıpkı bir yamyamın dişleri gibiydi. Sol elinde bir neşter ya da jilet benzeri bir şey tutuyordu. Beyninin bir kısmı Ralph'i, jiletin üzerinde gördüğü şeyin kan lekesi olduğuna ikna etmeye çalışıyordu, ama aslında Ralph bunun büyük bir olasılıkla pas lekesi olduğuna emindi.

Doktor 3, sağ elinin ilk iki parmağını ağzının köşesine yerleştirip, Ralph'in kafasını matkap gibi delen kulak tırmalayıcı bir ıslık çaldı. Kaldırımın aşağısında, Rosalie ürküp geri doğru çekildi ve kısa bir havlama sesi çıkardı.

[*Kaldır şu kahrolası kıçını! Hemen şimdi!*]

Rosalie, kuyruğu bacaklarının arasında, doğrulup sokağa doğru sessizce yürümeye başladı. Giderken inliyordu ve korkudan daha da fenalaşan topal ayağı ile ancak sendeleye sendeleye yürüyebiliyordu; gönülsüz, yalpalayan her adımında, arkası kayıp düşecek gibiydi.

[*"Hey!"*]

Ralph bağıranın kendisi olduğunu, küçük mavi bir bulutun yüzünün önünde yüzdüğünü gördüğü zaman, ancak anladı. İnce, gümüş gibi çizgilerle bezenmiş bu bulut kar tanesi gibi duruyordu.

Kel kafalı cüce, elindeki silahı içgüdüsel olarak kaldırıp Ralph'in sesinin geldiği yöne doğru çevirdi. Yüzündeki ifade şaşkınlıktı. Rosalie, ön ayakları kaldırım kenarında durmuş, Ralph'e doğru kaygılı, faltaşı gibi açılmış kahverengi gözlerle bakıyordu.

[*Ne istiyorsun, Ölümlü?*]

Seste, müdahale edilmesinden, kendisine meydan okunmasından dolayı bir öfke vardı... ama Ralph, bunun altında başka duygular olduğunu düşündü. Korku? Buna inanmak istedi. Şaşkınlık daha doğru bir tahmin gibi göründü. Bu yaratık her neyse, Ralph gibilerin, bırakın meydan okumasını, kendisini görmesine bile alışık değildi.

[*Ne oldu, Ölümlü, dilini mi yuttun? Yoksa ne istediğini şimdiden unuttun mu?*]

[*"O köpeği rahat bırakmanı istiyorum!"*]

Ralph, kendisini iki farklı şekilde işitti. Yüksek sesle konuştuğundan çok emindi ama dışarıdan duyulan gerçek sesi, bir kenara bırakılmış Walkman kulaklığından süzülüp gelen müzik gibi, uzaktan gelen ve teneke sesi gibi bir sesti. Hemen arkasında duran birisi söylediklerini duyabilirdi ama Ralph kelimelerin, karnına yumruk yemiş bir adamın konuşması gibi, boğuk ve zayıf çıktığını biliyordu. Bununla birlikte, kafasının içindeki ses – yıllardır hiç olmadığı kadar – genç, güçlü ve kendinden emindi.

Doktor 3 Ralph'in bu güçlü sesini duyuyor olmalıydı; çünkü, bir an için geri geri çekilip sanki kendini savunuyormuşçasına yeniden silahını (Ralph, bunun bir neşter olduğundan artık emindi) doğrulttu. Derken, kendisini toplar gibi göründü. Kaldırımdan inip, kaldırımla sokak arasındaki kuru yaprakların sürüklenip toplandığı, çimenlik dar alanda durdu. Kirli önlüğünü üstünden çekiştirerek, kot pantolonunu yukarı çekti ve bir süre Ralph'e doğru ters bir ifadeyle baktı. Sonra, paslı neşteri havaya kaldırıp testereyle keser gibi, hiç de hoş olmayan bir hareket yaptı.

[*Beni görebiliyorsun – aman ne müthiş! Seni ilgilendirmeyen şeylere burnunu sokma, Ölümlü! O it bana ait!*]

Kel kafalı doktor, viyaklayan köpeğe doğru geri döndü.

[*Bıktım seninle uğraşmaktan! Gel buraya! Hemen şimdi!*]

Rosalie, yalvaran, umutsuz bakışlarla Ralph'e baktı ve sonra sokağın karşına doğru yürümeye başladı.

Bir işe gereğinden fazla burnumu sokmam, demişti Yaşlı Dor, Stephen Dobyns'in şiir kitabını verdiği gün. *Senin de bunu yapmamanı söyledim.*

Evet, söylemişti, evet gerçekten de, ama Ralph, artık çok geç olduğuna dair bir duyguya kapıldı. Öyle olmasaydı bile, Rosalie'yi, sokağın karşısındaki çamaşırhanenin önünde bekleyen iğrenç cüceye bırakmak gibi bir niyeti yoktu. Elinden gelirse, yani.

[*"Rosalie! Buraya, kızım! Gel!"*]

Rosalie bir kez havladı ve Ralph'in durduğu yere doğru hızla yürüdü. Ralph'in sağ ayağının arkasında durdu, sonra Ralph'e bakarak, oturdu. Bakışlarında, Ralph'in kolaylıkla okuyabildiği başka bir ifade vardı: biraz rahatlama, biraz da minnettarlık.

Doktor 3'ün yüzü, nefretten şiddetle buruştu.

[*Onu karşı kaldırıma göndersen daha iyi edersin Ölümlü! Seni uyarıyorum!*]

[*"Hayır."*]

[*Canına okuyacağım, Ölümlü. Senin de, arkadaşlarının da canına okuyacağım! Anlıyor musun? Ha?*]

Ralph, bir karate darbesi vuracakmış gibi, avucu başının yan tarafına doğru dönük olarak, bir elini aniden omuz hizasına kaldırdı. Elini tekrar indirdiğinde, koyu mavi ışık demetinden oluşan bir ok parmaklarının ucundan çıkıp, bir mızrak gibi caddenin karşısına doğru uçtu. Doktor 3, tam zamanında eğilip, uçup gitmesini engellemek için bir eliyle McGovern'ın Panama şapkasını bastırdı. Mavi ok, o küçük elin bir iki santim üstünden geçip gitti ve Buffy-Buffy'nin ön penceresine saplandı. Oraya doğaüstü bir sıvı gibi yayıldı ve bir süre tozlu camlar gökyüzü gibi pırıl pırıl mavi oldu. Parıltı bir süre orada kaldıktan sonra yavaş yavaş yok oldu. Ralph, çamaşırhanedeki kadınların, hiçbir şey olmamış gibi, çamaşırlarını katlayıp makinelere doldurduklarını görebiliyordu.

Kel kafalı cüce doğruldu, ellerini yumruk yapıp Ralph'e doğru salladı. Sonra McGovern'ın şapkasını başından çıkarıp, kenarını ağzıyla ısırdı ve bir parça kopardı. Bir çocuğun öfke nöbetine benzeyen bu tuhaf şeyi yaparken, küçük düzgün kulak memeleri ateş saçıyormuş gibi parladı. Ağzındaki kıymığı tükürdü ve sonra şapkayı yeniden başına geçirdi.

[*Köpek benim, Ölümlü! Onunla oynayacaktım! Ama galiba seninle oynamak zorunda kalacağım! Sen ve kahrolası arkadaşlarınla!*]

[*"Defol git burdan."*]

[*Ananı öyle bir bellerim ki, gözleri yuvalarından fırlar!*]

Ralph, *bu* ilginç tabiri önceden nerede duyduğunu biliyordu: Ed Deepneau, havaalanının dışında, '92 yazında. Unutulacak bir şey değildi. Ralph birdenbire dehşete düşmüştü. Tanrı aşkına neydi içine sürüklendiği şey böyle?

5

Ralph, elini yeniden başının yan tarafına kaldırdı ama içinde bir şeyler değişmişti. Yine karate darbesi şeklinde aşağı indirebilirdi ama bu kez uçan parlak mavi okun ortaya çıkmayacağından neredeyse emindi.

Ancak doktor, boş bir silahla tehdit edildiğinin farkında değildi

besbelli. Neşteri tutan elini savunma hareketiyle kaldırarak geriye doğru kaçtı. Tuhaf bir şekilde ısırdığı şapka, aşağı doğru gözlerinin üstüne kaydı ve bir an için, Karındeşen Jack'in kısa boylu karikatürü gibi göründü.

[*Bunun için canına okuyacağım Ölümlü! Bekle! Sadece bekle! Hiçbir Ölümlü benimle oyun oynayamaz!*]

Ama şimdilik, kısa boylu kel doktora bu kadarı yetmişti. Çark edip koşmaya başladı ve çamaşırhaneyle apartmanın arasındaki sazlık yola girdi. Parlaklık da onunla birlikte günün içinden çıkıp gitti. Ralph, daha önce hiç duymadığı hislerle doluydu. Kendisini tamamıyla uyanık, enerjik ve neredeyse mutluluktan uçacakmış gibi hissetti.

Kaçırttım, Tanrım! O küçük orospu çocuğunu kaçırttım!

Beyaz gömlekli yaratığın ne olduğu konusunda en ufak bir fikri bile yoktu ama Rosalie'yi onun elinden kurtardığını biliyordu ve şimdilik bu yeterliydi. Ertesi sabah, sallanan koltuğunda oturmuş aşağıdaki boş caddeye bakarken, akli dengesi konusunda sıkıcı sorular ortaya çıkabilirdi ama şimdilik kendini çok iyi hissediyordu.

"Onu gördün, değil mi, Rosalie? O küçük pisliği gördün..."

Ralph, aşağı doğru baktı ve Rosalie'nin artık orada, ayağının dibinde oturmadığını gördü ve kafasını kaldırdığında parka topallayarak gidişini, başı öne eğik, attığı her adımda sağ ayağının acıyla yan yan basışını gördü.

"Rosalie!" diye bağırdı. "Hey, kızım!" Ve nedenini bilmeden – belki de olağanüstü bir şeyi birlikte atlattıkları için – Ralph de, peşinden yola koyuldu, önce ağır adımlarla sonra hızlanarak, en sonunda atağa kalkıp koşarak.

Uzun süre hızlı koşamadı. Sol tarafına sıcak bir iğne gibi sancı saplandı, sonra hızla göğüs kafesinin sol tarafına yayıldı. Tam parkın içinde, elleri dizlerinin üstünde, eğilmiş olarak iki yol ayrımında durdu. Alnından gözlerine kadar inen ter gözlerini yaktı. Hızla göğsü inip kalkarken, bu, lise yıllarındaki bin beş yüz metre yarışlarında son turdan anımsadığı türden bir sancı mı yoksa ölümcül bir kalp krizinin başlangıcı mı diye merak ediyordu.

Otuz kırk saniye kadar bir süre geçtikten sonra acı azalmaya başladı, öyleyse bu, belki yalnızca bir sancıydı. Yine de bu McGovern'ın tezini destekleyen iyi bir örnek teşkil etmiyor muydu? *Sana bir şey söyleyeyim mi, Ralph – bizim yaşımızda, akıl hastalığı çok yaygın! Bizim yaşımızda çok yaygın!* Ralph bunun doğru olup olmadığını bilmi-

yordu ama bildiği bir şey vardı, Eyaletlerarası Atletizm Yarışlarında koştuğu yıl, şimdi yarım yüzyıl geride kalmıştı ve Rosalie'nin ardından koşturması aptalcaydı – hatta belki de tehlikeliydi. Kalbi dayanamayacak olursa, on sekiz yaşının artık geri gelmemek üzere geçip gittiğini unuttuğu için kalp yetmezliğiyle cezalandırılacak ilk ihtiyar olmayacağını düşündü.

Acısı neredeyse geçmişti ve soluğu yeniden normale dönüyordu ama bacakları, sanki dizinin bağı çözülüverip de, onu hiç uyarmadan çakıl patikanın üstünde bırakıverecekmiş gibi, hâlâ güvenilmezdi. Ralph kafasını kaldırıp kendisine en yakın yerde bir bank olup olmadığına bakındı ve ona başıboş köpekleri, titrek bacaklarını, hatta olası bir kalp krizini bile unutturan bir şey gördü. En yakın bank, patikanın sol tarafında otuz metre uzağında, hafif eğimli tepenin üstündeydi. Lois Chasse mavi sonbahar mantosuyla bu bankta oturuyordu. Eldivenli ellerini kucağında birleştirmiş, kalbi kırılmış gibi hıçkıra hıçkıra ağlıyordu.

12. Bölüm

1

"Neyin var, Lois?"

Lois kafasını kaldırıp baktı. Gözlerini gördüğünde, Ralph'in aklından geçen ilk şey aslında bir anıydı: sekiz dokuz yıl önce Carolyn'ı Bangor'daki Penobscot Tiyatro'sunda bir oyunu izlemeye götürmüştü. Oyundaki ölmüş kabul edilen bazı karakterler, suratlarına bembeyaz makyaj yapmış ve gözlerinin etrafını siyah renkle çevirmişlerdi. Bu, kocaman, boş bir gözyuvası etkisi yapıyordu.

Aklına gelen ikinci düşünceyse daha basitti: Lois'in görüntüsü ona bir *rakunu* hatırlatmıştı.

Ya Ralph'in yüzündeki ifadeden ya da nasıl göründüğünün farkına vardığından, Lois arkasını dönüp el çantasını açmaya uğraştı ve sonra yüzünü Ralph'den gizlemek için ellerini kaldırdı.

"Gider misin, Ralph?" diye rica etti, kalın ve boğuk bir ses tonuyla. "Bugün kendimi pek iyi hissetmiyorum."

Normal şartlar altında, Ralph, onun istediği şeyi hemen yapar, ardına bile bakmadan çekip giderdi. Gözündeki rimeli akmış ve savunma mekanizmaları bozuk bir halde ona rastladığı için belli belirsiz utançtan başka bir şey hissetmezdi. Ama bu sefer durum farklıydı, yolunda gitmeyen bir şeyler olduğunu seziyordu ve Ralph – en azından şimdilik – gitmemeye karar verdi. Biraz önceki, o tuhaf hafiflik hissi henüz bütünüyle geçmemişti ve hâlâ öteki dünyanın, şu öteki Derry'nin, yakınlarda bir yerde olduğunu hissediyordu. Ve başka bir şey daha vardı, son derece basit ve anlaşılır bir şey. Biraz önceki o her zamanki mutlu görünümünden hiçbir zaman kuşku duyulamayacak Lois'i, burada bir başına oturmuş, gözleri kan çanağına dönmüş bir halde görmekten hiç hoşlanmamıştı.

"Neyin var, Lois?"

"Kendimi iyi hissetmiyorum işte!" diye bağırdı. "Beni yalnız bırakamaz mısın?"

Lois, yüzünü eldivenli ellerinin ardına sakladı. Omuzları sarsıldı,

mavi mantosunun yenleri titredi ve Ralph kel doktorun Rosalie'ye kıçını kaldırıp caddenin karşısına geçmesi için bağırdığında zavallının nasıl göründüğünü düşündü: aciz, korkudan ödü patlamış.

Ralph, Lois'in yanına, banka oturdu ve bir kolunu onun omuzuna dolayıp kendine doğru çekti. Lois, yaklaştı ama kaskatıydı sanki – bedeni bir yığın telle örülmüş gibi.

"Sakın bana bakma! diye bağırdı, aynı hırçın ses tonuyla. "Sakın buna *kalkışma!* Makyajım berbat! Oğlum ve gelinim için makyaj yapmıştım... kahvaltı için gelmişlerdi... sabahı birlikte geçirecektik... Harold 'İyi vakit geçireceğiz, anne,' dedi... ama asıl geliş *nedenleri*... anlıyorsun, asıl *nedeni*..."

Gözlerinden yeniden yaşlar boşanmaya başlayınca sustu. Ralph, eliyle arka cebini yokladı ve buruşuk ama temiz bir mendil çıkarıp Lois'in avucunun içine bıraktı. Lois, ona bakmadan mendili aldı.

"Hadi," dedi Ralph. "Kötü görünmüyorsun ama istersen yüzünü sil; yemin ederim kötü görünmüyorsun."

Küçük bir rakunu andırıyorsun hepsi o, diye içinden geçirdi. Gülümsemeye başladı ve sonra gülümsemesi kesildi. O eylül gününü hatırladı, Rite Aid'deki uyku ilaçlarına bakmak için yola çıktığında, Bill ile Lois'e, Ed'in Kadın Sığınma Evi'nin önünde düzenlediği oyuncak bebek fırlatma gösterisi hakkında konuşurlarken rastladığı günü. Lois, o gün açıkça çok sıkkındı – Ralph, merakı ve heyecanına karşın onun yorgun göründüğünü hatırladı – ama yine de güzel sayılırdı: göz alıcı dolgun göğüsleri, pırıl pırıl gözleri ve kızarmış yanakları. Neredeyse karşı konamaz o güzellik, artık bir anıdan başka bir şey değildi; akmış makyajıyla Lois Chasse, üzgün, yaşlı bir palyaço gibi görünüyordu ve Ralph bu değişikliğe neden olan her kim ya da her ne neyse, ona karşı içinde müthiş bir öfke kıvılcımı hissetti.

"*İğrenç* görünüyorum!" dedi Lois, Ralph'in mendilini gözlerine bastırırken. "Bir *hortlak* gibiyim."

Lois en sonunda yüzünü ona döndü. Ruju ve şimdi çoğu Ralph'in mendilinde olan göz makyajını silmek için oldukça çaba harcamıştı. "Ne kadar kötü görünüyorum?" diye soluklandı. "Doğruyu söyle, Ralph Roberts, yoksa gözlerin şaşı olacak."

Eğilip ıslak yanağını öptü. "Yalnızca güzel görünüyorsun Lois. Muhteşem sıfatını başka bir güne saklamalısın, sanırın."

Lois, belli belirsiz Ralph'e gülümsedi ve başının yukarı doğru kalkması gözlerinden süzülen iki damlanın daha düşmesine neden oldu. Ralph, buruşuk mendili onun elinden alıp yaşları usulca sildi.

"Gelenin Bill değil de, sen olmana çok sevindim," dedi. "Bill beni böyle ortalık yerde ağlarken görseydi utancımdan ölürdüm."

Ralph etrafa bakındı. Rosalie'nin sağ salim tepenin aşağısında olduğunu gördü – aşağıda duran iki portatif tuvalet kabininin arasında başı bir ayağının üstünde, uzanıyordu – bunun dışında parkın bu bölümünde kimsecikler yoktu. "Sanırım burada tamamen yalnızız, en azından şimdilik," dedi.

"Tanrım bu küçük lütuflar için sana şükürler olsun." Lois mendili geri aldı ve bu kez daha çok iş olsun diye makyajını silmeye devam etti. "Bill'den söz etmişken, buraya gelirken Red Apple'a uğradım – bu, kendimi bu kadar kötü hissetmeye ve kafasız bir aptal gibi ağlamaya başlamadan önceydi – Sue, Bill'le aranızda çok kısa bir süre önce, büyük bir tartışma geçtiğini söyledi. Bağrış çağrış, tam sizin evin bahçesinin önünde."

"Yoo, o kadar da büyük değildi," dedi Ralph huzursuzca gülümseyerek.

"Burnumu sokup, ne hakkında olduğunu sorabilir miyim?"

"Satranç," dedi Ralph. Aklına gelen ilk şey buydu. "Her yıl Faye Chapin'in kazandığı 3 Numaralı Pist Turnuvası. Aslında önemli bir şey değildi. Bilirsin nasıldır, insanlar bazen solundan kalkar ve aklına gelen ilk şeyi söyleyiverir."

"Keşke benim de başıma gelen böyle bir şey olsaydı," dedi Lois. Bu kez hiç çaba harcamadan açmayı başardığı el çantasının içinden pudra kutusunu çıkardı. Sonra derin bir iç çekti ve kutuyu açmadan tekrar çantanın içine tıkıştırdı. "Elimde değil. Biliyorum çocuk gibi davranıyorum ama elimde değil."

Ralph, çantayı kapamadan önce elini hızla içine attı ve pudra kutusunu çıkarıp açtı, aynayı Lois'in yüzüne doğru kaldırdı. "Görüyor musun? O kadar da kötü sayılmaz, değil mi?"

Haçtan sakınan bir vampir gibi yüzünü başka yana çevirdi Lois. "Ööf," dedi. "Çek şunu."

"Ne olduğunu anlatmaya söz verirsen."

"Hiçbir şey olmadı, hemen çek şunu."

Ralph söyleneni yaptı. Lois bir süre hiçbir şey konuşmadan oturdu ve Ralph Lois'in ellerinin, çantasının kopçasıyla huzursuzca oynamasını izledi. Acıklı bir meydan okuma ifadesiyle başını kaldırıp ona baktığında, Ralph onu konuşturmak için zorlamak üzereydi.

"Tesadüf bu ya, gece iyi uyuyamayan tek kişi sen değilsin, Ralph."

"Neden bahsedi..."

"*Uykusuzluk!*" diye tersledi Lois. "Her zaman olduğu gibi aynı saatte yatıyorum ama artık uyuyamıyorum. Ve bundan da kötüsü. Bana öyle geliyor ki, her sabah daha erkenden kalkıyorum."

Ralph, Lois'e kendi sorunundan bahsedip bahsetmediğini hatırlamaya çalıştı. Kendisinin de başına aynı şeyin geldiğinden Lois'e söz ettiğini hiç sanmıyordu.

"Niçin öyle şaşkın şaşkın bakıyorsun," diye sordu Lois. "Dünyada uykusuz bir gece geçiren tek kişinin sen olduğunu düşünmüyorsun, değil mi?"

"Elbette hayır!" diye yanıtladı Ralph, aynı öfkeyle... ama kendisinin dünyada bu tür bir uykusuzluk çeken tek kişi olduğunu düşünmüyor muydu sık sık? Uyuma süresi dakika dakika ve saat saat eriyip giderken çaresiz kalmıyor muydu? Çinlilerin damlayan su işkencesinin değişik bir biçimi gibiydi.

"Seninki ne zaman başladı?" diye sordu Ralph.

"Carol ölmeden bir iki ay önce başlamıştı."

"Kaç saat uyuyorsun?"

"Ekimin başından beri sadece gecede bir saat." Ralph, Lois'in sakin sesinde, bunun fırtınadan önceki sessizlik olduğunu belli eden bir titreme fark etti. "Böyle giderse yılbaşına kadar bütünüyle uyuyamaz olacağım ve gerçekten bu olursa, buna nasıl dayanacağımı bilemiyorum. Zaten şimdi bile zor dayanıyorum."

Ralph konuşmak için çabaladı ve aklına gelen ilk soruyu sordu: "Öyleyse niye senin evinde ışığının yandığını hiç görmedim?"

"Seninkini göremeyiş nedenimle aynı, sanırım," dedi. "Kırk beş yıldır aynı evde yaşıyorum ve yolumu bulmak için ışıkları açmaya gerek duymuyorum. Ayrıca, sorunlarımı kendime saklamak isterim. Sabahın ikisinde ışıkları açıp durursan er geç bir gün birisi görür. Etrafa yayılır ve meraklılar soru sormaya başlarlar. Meraklıların sorularından hoşlanmam. Biraz kabızlık çekince, gazeteye ilan vermek zorunda olduğunu hissedenlerden değilim."

Ralph bir kahkaha attı. Lois, bir süre gözleri şaşkınlıktan faltaşı gibi açık ona baktı, sonra ona katıldı. Ralph'in kolu hâlâ omzundaydı (ya da çektikten sonra kendi kendine yeniden geri mi gitmişti? Ralph farkında değildi, umursamamıyordu da) ve ona sımsıkı sarıldı. Bu kez hiçbir zorluk çıkarmadan yaklaştı Lois'in bedeni; şu isteksiz kaskatı küçük gergin teller vücudundan çıkıp gitmişti. Ralph buna memnun oldu.

"Bana gülmüyorsun, değil mi, Ralph?"

"Yoo. Elbette hayır."

Başıyla onayladı, hâlâ gülümseyerek. "Tamam öyleyse. Beni oturma odamda ortalıkta dolaşırken hiç görmedin, değil mi?"

"Hayır."

"Çünkü evimin önünde hiç sokak lambası yok. Ama seninkinin önünde bir tane var. Seni birçok kereler kırık dökük sallanan koltuğunda oturmuş dışarıyı seyredip çay içerken gördüm."

Hep bu durumda olan tek kişinin ben olduğunu sanırdım, diye içinden geçirdi Ralph ve birden aklına – hem komik hem de can sıkıcı – bir şey geldi. Kimbilir kaç defa kendisini orada oturmuş burnunu karıştırırken görmüştü? Ya da kasıklarını kaşırken?

Lois, yą aklını okumuştu ya da yanaklarındaki renklerden çıkarmıştı. Şöyle dedi, "Aslında vücut hatlarından başka bir şeyi seçemiyordum, hep son derece düzgün bir bornoz giyiyordun. Bu yüzden, kaygılanmana gerek yok. Ayrıca, umarım biliyorsundur, başkalarının seni o halde görmesini istemediğin bir şey yapmaya başlasaydın, bakmazdım. O kadar da görgüsüz değiliz yani."

Ralph gülümsedi ve eline hafifçe vurdu. "Elbette biliyorum, Lois. Yalnızca... şaşkınlık işte. Orada oturmuş sokağı izlerken, birinin beni izlediğini öğrenince..."

Kaygılanma, Ralph – Sen yalnızca manzaranın parçasıydın benim için, dercesine anlaşılmaz bir gülümsemeyle gözlerini üstüne dikti Lois.

Ralph, bir süre bu gülümsemeyi düşündü ve sonra konuyu asıl noktaya getirdi. "Peki ne oldu, Lois? Niye burada oturmuş ağlıyordun? Sadece uykusuzluk yüzünden mi? Eğer öyleyse, elbette saygı duyarım. Ama gerçek nedeni bu değil, değil mi?"

Lois'in gülümsemesi kesildi. Eldivenli elleri yeniden kucağında birbirine kenetlendi ve kederli bir ifadeyle gözlerini eldivenlerine dikti. "Uykusuzluktan daha kötü şeyler de var. İhanet, örneğin. Özellikle de ihanet edenler sevdiklerinse."

2

Lois sakinleşti. Ralph onu zorlamadı. Tepenin aşağısından kendisine bakıyor gibi görünen Rosalie'ye bakıyordu.

"İkimizin de aynı doktoru ve aynı sorunu paylaştığımızı biliyor muydun, Ralph?"

"Sen de mi Litchfield'e gidiyorsun?"

"*Bir zamanlar* gidiyordum. Carolyn'ın tavsiyesiydi. Bir daha asla ona gitmeyeceğim ama. Aramız açık artık." Üst dudağı gerildi. "İki yüzlü *orospu çocuğu!*"

"Ne oldu?"

"Yılın büyük bir kısmını her şeyin kendi kendine düzelmesini bekleyerek geçirdim, hani her şeyi oluruna bırak derler ya. Arada sırada doğal yöntemlere de başvurmadım değil. Sanırım ikimiz de aynı şeyleri denedik."

"Ya petek balı?" diye sordu Ralph, yine gülümseyerek. Kendini tutamadı. *Ne olağanüstü bir gün bu*, diye içinden geçirdi. *Ne kadar olağanüstü ve şaşırtıcı bir gün... Üstelik daha öğle vakti bile değil.*

"Petek balı mı? Bir işe yarıyor mu?"

"Hayır," dedi Ralph, her zamankinden daha fazla dişlerini gösterip sırıtarak, "biraz olsun faydası yok ama tadı *harika.*"

Lois güldü ve Ralph'in çıplak sol elini eldivenli iki eliyle sıktı. Ralph de onun elini sıktı.

"Doktor Litchfield'e bu konuya konuşmak için hiç gitmedin değil mi Ralph?"

"Yoo. Bir keresinde randevu almıştım, ama iptal ettim."

"Ona güvenmediğin için mi iptal ettin? Çünkü Carolyn'ı tedavi ederken treni kaçırmıştı."

Ralph ona şaşkın bir şekilde baktı.

"Boşver," dedi Lois. "Bunu sormaya hakkım yoktu."

"Hayır, önemi yok, sanırın bunu başkasından duyduğuma şaşırdım yalnızca. Onun... yani... onun karıma yanlış teşhis koymuş olabileceği..."

"Hah!" Lois'in güzel gözleri parladı. "Bu *hepimizin* aklından geçti! Bill, bölge mahkemesinde şu beceriksiz piçin hakkından gelmeye kalkışmamış olduğuna bir türlü inanamadığını söylerdi hep. Elbette o zamanlar çitin öbür tarafındaydım, deliler gibi Litchfield'i savunuyordum. Onu dava etmeyi hiç düşündün mü?"

"Hayır. Yetmişindeyim, geriye kalan zamanımı bir ihmal davasının peşinde koşarak geçirmek istemiyorum. Hem – Carolyn'ı geri getirir mi?"

Lois hayır anlamında başını salladı.

Ralph, "Litchfield'ı görmeye gitmeyişimin nedeni Carolyn'ın başı-

na gelenlerdi. En azından öyle sanıyorum. Galiba ona güvenemedim ya da belki... bilmiyorum..." dedi.

Hayır, gerçekten bilmiyordu. Emin olduğu tek şey, Dr. Litchfield ile olan randevusunu iptal ettiğiydi. Aynen bazı semtlerde iğneci adam olarak bilinen James Roy Hong ile randevusunu iptal ettiği gibi, Hong'la olan randevusunu, artık göbek adını bile hatırlamayan doksan iki veya doksan üç yaşındaki bir adamın tavsiyesi üzerine iptal etmişti. Ralph'in aklı, Yaşlı Dor'un ona verdiği kitaba ve alıntı yaptığı şiire kaydı – şiirin adı "Takip"ti ve Ralph bunu aklından çıkaramıyor gibiydi... özellikle de şairin, ardında kalan şeylerden bahsettiği bölüm: hâlâ okunmamış kitaplar, henüz anlatılmamış fıkralar, daha hiç görülmemiş yerler.

"Ralph? Nerelerdesin?"

"Şey – Litchfield'i düşünüyordum yalnızca. O randevuyu neden iptal ettiğimi düşünüyordum."

Lois hafifçe eline vurdu "İptal ettiğine sevinmelisin. Ben randevuma gitmiştim."

"Anlat."

Lois omuz silkti. "İyice kötüleştiğimde artık dayanamayacağımı hissettim, ona gidip her şeyi anlattım. Bana uyku hapı reçetesi vereceğini sandım ama bunu bile yapamayacağını söyledi – bazen çarpıntılarım oluyor ve uyku hapları bunu daha kötüleştirebilirdi."

"Ona ne zaman göründün?"

"Geçen hafta başında. Sonra dün, oğlum Harold, onun ve Janet'in kahvaltı için beni dışarı götüreceklerini söyledi. 'Saçma,' dedim. 'Hâlâ iyi bir aşçıyım. Taa Bangor'dan kalkıp buralara kadar gelirseniz, size güzel bir yemek hazırlarım. Sonra, beni hâlâ dışarı bir yere götürmek isterseniz, alışveriş merkezine gidebiliriz. Bu hoşuma gider.' Söylediğim yalnızca buydu."

Küçük, acı ve sert bir gülümsemeyle Ralph'e doğru döndü.

"Her ikisinin de işleri varken – ve tüm konuştukları şey iş olduğundan, gerçekten de seviyor olsalar gerek – beni bir iş günü ikisinin birden görmeye neden geldiklerini düşünmek aklımın ucundan bile geçmedi. Onların ne kadar nazik... ne kadar *düşünceli* olduklarını düşündüm yalnızca... ve Janet, bir sorunum olduğundan şüphelenmesin diye güzel görünmek için ve her şeyin yolunda gitmesi için özel çaba harcadım. Sanırım en çok acı veren de bu. Bill'in hep dediği gibi, yaşlı aptal Lois, 'Bizim Lois,'... ne o şaşırdın mı Ralph! Elbette bunu biliyordum; biz kaçın kurrasıyız? Ve haklıydı, ben aptalım, ben buda-

layım ama herkes gibi benim de iyi niyetim suiistimal edildiğinde incinmeyeceğim anlamına gelmiyor bu..." Yine ağlamaya başlamıştı.

"Elbette o anlama gelmiyor," dedi Ralph ve eline hafifçe vurdu.

"Beni görseydin gülerdin," dedi, "sabahın dördünde taze kabaklı kek pişirdim, dördü çeyrek geçe İtalyan omleti için mantar dilimledim ve Jan'ın şu 'Kendini iyi hissettiğinden emin misin, Lois Anne?' saçmalığını sorup sormayacağından iyice emin olmak için dört buçukta makyaja başladım. Gelinim bu saçmalığa başladığında ondan nefret ediyorum. Neden biliyor musun, Ralph? Neyim olduğunu hep biliyordu. İkisi de. Demek ki benimle dalga geçiyorlardı, değil mi?"

Ralph, onun anlattıklarını dikkatle dinlediğini düşünüyordu ama belli ki onun söylediklerinin son bölümünü kaçırmıştı. "Biliyorlar mıydı? Nasıl bilebilirler ki?"

"*Litchfield söylemiş de ondan!*" diye bağırdı. Yüzü yine buruştu ve bu kez Ralph'in gördüğü incinme ya da üzüntü değil de müthiş kederli bir öfkeydi. "*Şu orospu çocuğu boşboğazlık edip oğlumu aramış ve HER ŞEYİ ANLATMIŞ ONA!*"

Şaşkınlıktan dili tutuldu Ralph'in.

"Lois, bunu yapamaz," dedi tekrar konuşabilecek duruma geldiğinde. "Doktor-hasta ilişkisi... şey, bir mahremiyet gerektirir. Oğlunun bunu bilmesi gerekirdi, çünkü kendisi de bir avukat ve aynı şey onlar için de geçerli. Doktorlar, hastaları istemedikçe hastalarının kendilerine anlattıklarını *kimseye söyleyemezler*..."

"Tanrı aşkına," dedi Lois, gözlerini devirerek. "Sen hangi devirde yaşıyorsun, Ralph? Litchfield gibi herifler doğru olduğunu düşündükleri her şeyi yaparlar. Herhalde bunu hep biliyordum, işte bu da beni ona gitmeye devam ettiğim için bir kere daha aptal yapıyor. Carl Litchfield, hastalarından çok, kendisinin pantolon askısı ve marka gömlekleri ile nasıl göründüğüne önem veren kibirli, kendini beğenmiş adamın teki."

"Bu çok sert bir yaklaşım."

"Ve bir o kadar da gerçek, asıl üzücü olan da bu. İşin kötüsü ne biliyor musun? Litchfield, otuz beş-otuz altısında bir adam ve kırkına geldiğinde... yaşının daha fazla ilerlemesini durduracağı düşüncesine saplanmış. Ne kadar isterse o kadar yıl kırk yaşında kalacağını sanıyor. İnsanların altmışına geldikten sonra yaşlanmaya başladıklarını ve hatta en iyi durumda olanların bile altmış sekizine kadar bunaklık devresine çoktan girdiklerini ve altmış sekizini geçtiğindeyse akrabaların seni Dr. Kevorkyan'a teslim etmemişlerse, bunun bir lü-

tuf olduğu düşüncesine sahip. Nasıl çocukların, büyüklerinden bir şey gizlemeye hakkı yoksa, Litchfield'e göre de, bizim gibi yaşlıların çocuklarımızdan bir şey gizlemeye hakkımız yok. Ona göre, bu bizim yararımıza olmazdı, anlıyorsun ya.

"Carl Litchfield'in yaptığı tek şey, ben muayene odasından çıkar çıkmaz Bangor'da bulunan oğluma telefon etmekti. Uyumadığımı, depresyon geçirdiğimi ve kavrama yeteneğimde azalma başlangıcına da neden olan bir tür duyu sistemi sorunum olduğunu söylemiş. Ve sonra demiş ki, 'Annenizin yıllar geçtikçe yaşlandığını unutmamalısınız, Bay Chasse, sizin yerinizde olsaydım onun burada, Derry'deki durumunu daha fazla ciddiye alırdım.'"

"Olamaz!" diye bağırdı Ralph, şaşkınlık ve dehşet içinde. "Yani... bunu yapmış mı gerçekten?"

Lois sert sert başıyla onaylıyordu. "O, Harold'a söyledi, Harold da bana söyledi ve ben de şimdi sana söylüyorum. Ben yaşlı aptal, 'kavrama yeteneğinde azalma başlangıcı'nın ne olduğunu bile bilmiyordum ve hiçbiri bana söylemek istemedi. 'Kavrama yeteneği' sözcüğünün anlamını öğrenmek için sözlüğe baktım ve ne demekmiş biliyor musun?"

"Düşünebilme," dedi Ralph. "Kavrama sağlıklı düşünebilmektir."

"Doğru. Doktorum, oğlumu, bunamaya başladığımı söylemek için aradı!" Lois kızgın kızgın güldü ve yanaklarından dökülen yaşları silmek için yeniden Ralph'in mendilini kullandı.

"Buna inanamıyorum," dedi Ralph ama işin kötü yanı Litchfield bunu yapabilirdi. Ralph, Carolyn'ın ölümünden beri, gençken sahip olduğu o *naif* bakış açısını, çocuklukla erkeklik arasındaki eşiği geçtiğinde de tam olarak kaybetmediğini anlamıştı; o tuhaf masumiyet, olgun erkek ile yaşlı erkek arasındaki eşiğe geldikçe tekrar geri dönüyor gibi geliyordu. Etrafındakiler onu şaşırtmaya devam ediyordu... aslında şaşırtmak çok yetersiz bir kelimeydi. Bunların çoğu, şaşkınlıktan insanı kıç üstü oturtuyordu.

Örneğin, Kissing Köprüsü'nün altındaki küçük şişeler gibi. Ralph, bir temmuz günü, Bassey Parkı'na doğru uzun bir yürüyüşe çıkmıştı ve öğle güneşinden korunmak için bir süre köprünün altına girmişti. Köprünün altında incecik akan çayın kenrarındaki sazlıkta, küçük bir yığın cam kırığı dikkatini çekene kadar keyfi yerindeydi. Kırılmış uzun bir dal ile sazlıkları ayırmış ve yedi sekiz tane küçük şişe keşfetmişti. Birinin dibinde beyaz tozumsu bir şey vardı. Ralph o şişeyi yerden alıp gözünün önünde merakla çevirirken, bir uyuşturucu partisinden geri kalanlara baktığının farkına varmış, sanki eli yanmış gi-

bi tuttuğu şişeyi elinden düşürmüştü. Hissettiği şey, insanı kaskatı eden şoktu ve aklından geçenin doğru olamayacağına, Boston'un iki yüz elli mil kuzeyindeki bu hödük kasabada bunun olamayacağına, deli olduğuna dair kendisini inandırmaya boş yere çabaladığını, hâlâ hatırlayabiliyordu. Şok olan elbette şu içinde ortaya çıkıveren *naif* adamdı: onun bu parçası, kokain salgını konusundaki tüm şu haber öykülerinin uydurma olduğuna, onların televizyondaki bir polisiye diziden ya da bir Jean-Claude Van Damme filminden daha gerçek olmadığına inanıyor gibiydi (ya da Kissing Köprüsü'nün altındaki küçük şişeleri keşfedene kadar inanıyordu).

Şimdi de benzeri bir şok duygusu hissetmişti.

"Harold, beni 'Bangor'a götürüp' o yeri göstermek istediklerini söyledi," diyordu Lois. "Son zamanlarda beni hiç gezmeye götürmüyordu; sadece önüne katıp o yeri göstermek için gelmişler. Sanki ben küçük bir çocukmuşum gibi. Bir sürü broşür vardı ve Harold, Janet'a başıyla işaret ettiği zaman, Janet hemen onları ortaya çıkardı..."

"Hoop, yavaş ol. Ne yeri? Ne broşürü?"

"Affedersin, aldım başımı gidiyorum, değil mi? Bangor'da, Nehir Manzaralı Evler dedikleri bir yer."

Ralph bu adı biliyordu; kendisi de bir broşür almıştı, aslına bakılacak olursa. Şu evlere postalanan türden bir broşürdü. Altmış beş yaş ve üzerini hedefliyordu. O ve McGovern beraberce gülmüşlerdi buna... ama bu gülüş, mezarlığın yanından geçen çocukların ıslık çalması gibi – daha çok endişeden kaynaklanan bir gülüştü.

"Kahretsin, Lois – bu bir düşkünler evi, değil mi?"

"Hayır, *bayım!*" dedi Lois, gözlerini masumca açarak. "Ben de böyle söyledim, ama Harold ve Janet bunu düzelttiler. Hayır, Ralph, bu Nehir Manzaralı Evler, ***birlik oluşturma amaçlı, yaşlı vatandaşlar için müşterek sahipli apartman geliştirme yeriymiş!*** Harold bunu söylediğinde, 'Öyle mi?' dedim. 'İkinize de bir şey söyleyeyim mi, McDonald's'dan meyveli bir kek alıp onu gümüş bir kapta Fransız turtası diye sunabilirsiniz ama o hâlâ sadece McDonald's'tan alınmış meyveli bir kektir, bildiğim kadarıyla.'

"Bunu söylediğimde, Harold bocaladı ve yüzü kızardı ama Jan o, beni çılgına çevirdiğini gayet iyi bildiği, özel durumlar için sakladığı tatlı küçük öpücüklerinden birini kondurarak, 'Şey, her neyse, neden şu broşürlere bakmıyoruz, Lois Anne? İkimiz de işten özel izin alıp buralara kadar dünya kadar yol tepip seni görmeye gelmişiz, istediğimizi yapacaksın değil mi?' dedi."

"Derry, sanki Afrika'nın göbeğindeymiş gibi," diye mırıldandı Ralph.

Lois elinden tutup onu güldüren bir şey söyledi. "Ya, onun için gerçekten öyle!"

"Bu Litchfield'in boşboğazlık ettiğini anlamandan önce mi sonra mıydı?" diye sordu Ralph. Lois'in Litchfield hakkında kullandığı kelimenin aynısını bilerek kullanmıştı; bu duruma, daha süslü bir kelime ya da deyimden daha uygun gibi görünüyordu. Bu tatsız iş için "mesleki mahremiyet kuralını ihlale teşebbüs" çok fazla süslü bir şeydi. Litchfield koşturup boşboğazlık etmişti, bu kadar basitti.

"Önce broşürlere bakayım bari diye düşündüm; hem kırk mil yoldan gelmişlerdi ve bakarsam ölmezdim. Hazırladığım yemekleri yerlerken baktım – hepsini silip süpürdüler – ve kahve içtiler.

"Sakin bir yer olmalıydı, şu Nehir Manzaralı Evler. Günde yirmi dört saat hizmet veren kendi tıbbi personeli ve mutfağı var. Taşındığında, tam bir fiziksel kontroldan geçiyorsun ve neleri yiyebileceğine karar veriyorlar. Kırmızı Diyet, Mavi Diyet, Yeşil Diyet, Sarı Diyet filan var. Ayrıca hatırlayamadığım üç dört renk daha vardı, ama Yeşil Diyet, diyabetikler için, Mavi ise şişmanlar için."

Ralph hayatının geri kalanında günde üç öğün bilimsel olarak dengelenmiş yemekler yemeyi hayal etti – Gambino'nun yerinden soslu pizza yok, Coffee Pot sandviçi yok, Meksikalı Milt'in yerinden çiliburger yok – ve bu olasılığı neredeyse dayanılmaz derecede korkunç buldu.

"Ayrıca," dedi Lois hararetle, "herkesin alacağı hapları doğruca odasına gönderen basınçlı otomatik bir sistemleri var. Harika bir şey değil mi, Ralph?"

"Sanırın," dedi Ralph.

"Oo, evet, öyle. Harika, geleceğin modern yaşamından bir esinti. Her şeyi gözetleyen bir bilgisayar var ve bahse girerim onun kavrama yeteneğinde azalma diye bir sorunu hiç yoktur. Haftada iki kez evlerde kalan insanları iyi manzarası olan yerlere ya da kültürel merkezlere ve hatta alışverişe götüren özel bir otobüs var. Otobüse binmek zorundasın, çünkü bu evlerde yaşayan insanların otomobil sahibi olmalarına izin verilmiyor."

"İyi fikir," dedi Ralph, Lois'in elini hafifçe sıkarak. "Cumartesi gecesi yolda aniden önüne çıkan bir iki ayyaş sürücüyle karşılaştırıldığında Buick Sedan'ın içinde kavrama yeteneği azalmakta olan sabit fikirli bir ihtiyarın lafı mı olur?"

Güleceğini ummuştu ama Lois gülmedi. "Şu broşürlerdeki resimler, onları görünce kan beynime çıktı. Konken oynayan yaşlı kadınlar. At nalı atan yaşlı erkekler. Dörtlü dans için, Nehir Salonu adını verdikleri, şu büyük çam panelli oda da cabası. Gerçi hoş bir ad sanki, sen ne dersin? Nehir Salonu?"

"Güzel sanırım."

"Büyülü bir şatoda bulacağın bir tür oda gibi geliyor sanırım. Ama Skowhegan'daki huzurevinde bir iki eski dostu ziyaret etmiştim ve bir huzurevi odası gördüm mü hemen tanırım. Ne kadar güzel isim verirsen ver önemi yok, bir köşede, masa oyunlarıyla dolu bir dolap, her birinden beş altı parça eksik yap boz oyunları ve yakışıklı gençlerin elbiselerini çıkarıp şöminenin önünde yerde sarmaş dolaş oldukları türden filmlerin değil de *Aileler Yarışıyor* gibi aptal yarışma programlarının oynatıldığı kanala ayarlanan televizyonlar. Bu odalar her zaman bok... ve sidik kokar... uzun teneke kutularda gelen beş tanesi beş sent'e suluboyalar... ve umutsuzluk."

Lois simsiyah gözleriyle ona baktı.

"Daha altmış sekizindeyim, Ralph. Altmış sekiz yaş, Litchfield'e *çok fazla gelir* ama bana öyle gelmiyor, çünkü geçen yıl annem öldüğünde doksan ikisindeydi ve babamsa seksen altısına kadar yaşadı. Bizim ailede sekseninde ölmek genç ölmektir... ve akşam yemeğini hoparlörlerden anons ettikleri bir yerde yaşayarak on iki yıl geçirmek zorunda kalsaydım, delirirdim."

"Ben de."

"Ama yine de o broşürlere baktım. Nazik davranmak istedim. Bitirdiğimde, onları küçük düzgün bir deste haline getirip, Jan'a geri uzattım. Çok ilginç olduklarını söyleyip teşekkür ettim. Başıyla onaylayıp gülümsedi ve onları el çantasına geri koydu. Tam bu saçmalığın sona erdiğini düşünüp hele şükür kurtuldum diye içimden geçirirken, Harold 'Mantonu giy, anne,' dedi.

"Bir an öyle korktum ki nefes alamadım. Beni oraya çoktan yazdırdıklarını sandım! Ve gitmeyeceğimi söylediğimde, Harold kapıyı açacaktı ve dışarıda beyaz önlüklü iki veya üç adam olacaktı ve onlardan biri gülümseyip, 'kaygılanmayın, Bayan Chasse,' diyecekti 'doğrudan mutfağınıza gönderilen avuç dolusu hapı bir kez aldığınızda, başka yerde yaşamayı hiç istemeyeceksiniz.'

"Mantomu giymek *istemiyorum,* dedim Harold'a ve henüz on yaşındayken, mutfağa hep çamurlu ayakkabılarla girdiği zamanki gibi kızgın görünmeye çabaladım ama kalbim öyle şiddetli çarpıyordu ki

vuruşunu sesimde hissedebiliyordum. 'Dışarıya çıkmak konusunda fikrimi değiştirdim. Bugün ne kadar çok işim olduğunu unutmuşum.' Ve sonra Jan, sulu gülümsemesinden daha çok nefret ettiğim o kahkahayı bastı ve şöyle dedi, 'Aman, Lois Anne, ta buralara Derry'ye kadar seni görmek için işten izin alıp gelmişiz. Bizimle Bangor'a gelemeyecek kadar önemli ne işin var ki?'

"Şu kadın hep sinirime dokunuyor ve galiba ben de onun sinirine dokunuyorum. Öyle olmalı, çünkü karşısındakine aldırış etmeden böylesine küstahça gülümseyen bir kadını hayatımda hiç görmedim. Neyse, ona ilk iş olarak mutfak döşemesini yıkamak zorunda olduğumu söyledim. 'Bak şuraya,' dedim. 'Berbat durumda.'

"'Hah!' dedi Harold. 'Buralara kadar geldikten sonra bizi boş elle şehre geri göndereceğine inanmıyorum, anne.'

"'Ne kadar uzaktan gelmişseniz gelin o yere gitmiyoruz,' diye karşılık verdim, 'artık o fikri kafanızdan atabilirsiniz. Otuz beş yıldır Derry'de yaşıyorum, bir ömrün yarısı. Bütün arkadaşlarım burada ve ben hiçbir yere gitmiyorum.'

"Kabalaşmaya başlayıp, çocuklarının gemi azıya alıp da, yola getirilmesi gerektiğinde anne-babaların baktıkları şekilde birbirlerine baktılar. Janet omzumu sıvazlayıp şöyle dedi, 'Bozulma, Lois Anne – yalnızca gelip *bakmanı* istiyoruz.' Broşürlere bakarken olduğu gibi, yine tüm yapmam gereken nazik olmaktı. Bunu söylemesi kafamın biraz olsun rahatlamasını sağladı. Beni orada zorla *tutamayacaklarını* ya da kendi başlarına masrafları karşılayamayacaklarını da anlamıştım. Bunu başarmak için güvendikleri Bay Chasse'in parası, emekli aylığı ve iş başında öldüğü için bana verilen demiryolu sigortasıydı.

"Saat on bire randevu aldıkları ortaya çıktı ve bir adam, bana etrafı gezdirmek için eşlik edecekti. Her şeyi kafamda toparladığımda panikten bitkin bir hale gelmiştim ama en çok bana kaba davranmalarına kalbim kırılmıştı. Janet'in ağzından habire iş günü izin aldıkları lafından başka bir şey çıkmamasına da ifrit olmuştum. Yaşlı kayınvalidesini görmek için Derry'ye gelmektense, bu izin gününü çok daha iyi şeylerle geçirebileceğini düşündüğü çok açıktı.

'Oyalanmayı bırak da acele et, anne,' dedi bir iki ileri geri konuşmadan sonra, sanki fikri çok beğenmişim de hangi şapkayı giyeceğime karar veremiyormuşum gibi. 'Giy bakalım mantonu. Söz veriyorum geri döndüğümüzde kahvaltıyı toplamana yardım edeceğim.'

"'Beni duymadın mı?' dedim. 'Hiçbir yere gitmiyorum. Asla yaşamayacağım bir yeri dolaşarak böyle güzel bir sonbahar gününü ne di-

ye boşa harcayayım? Her şeyden önce buralara gelip de iki ayağımı bir pabuca sokma hakkını nereden buluyorsun? Neden en azından biriniz olsun beni arayıp şöyle demediniz, 'Bir fikrimiz var anne, duymak ister misin?' Arkadaşlarınızdan biri için bu tür bir durum söz konusu olduğunda böyle davranmaz mıydınız?'

"Ve bunu söylediğimde yine, birbirlerine baktılar..."

Lois iç çekip gözlerini son kez sildi ve ıslak mendili Ralph'e geri verdi, aksi halde mendil kullanılmaktan yıpranıp geride bir şey kalmayacaktı.

"O bakıştan anladım ki, daha sonuna gelmemiştik. Harold'ın hali pastanedeki torbadan avuç dolusu çikolatayı çaldığında olduğu gibiydi. Ve Janet... en sevmediğim ifadeyle ona baktı. Buldozer bakışı, diyorum o ifadeye. Ve sonra Harold'a, doktorun ne dediğini anlatmak isteyip istemediğini ya da bunu kendisinin yapmasını isteyip istemediğini sordu.

"Sonunda ikisi de ağızlarındaki baklayı çıkarmışlardı, ve bitirdiklerinde öylesine sinirlenmiş, öylesine korkmuştum ki saçlarımı kökünden yolmak istedim. Ne kadar çabaladıysam aklımdan atamadığım şey Carl Litchfield'in gizli olduğunu sandığım her şeyi Harold'a anlatmış olduğu düşüncesiydi. Sanki yaptığı çok normal bir şeymiş onu arayıp, her şeyi ona anlatması.

"'Öyleyse benim bunak olduğumu mu düşünüyorsun?' diye sordum Harold'a. 'Bu anlama mı geliyor bu? Sen ve Jan, altmış sekiz yaşında ahmaklaştığımı mı sanıyorsunuz?'

"Harold'ın yüzü kızardı ve sandalyesinin altında huzursuzca ayaklarını sürüyüp bir şeyler mırıldanmaya başladı. Hiç de öyle bir şey düşünmediğini, ancak tıpkı o çocukken benim onu düşündüğüm gibi, benim güvenliğimi düşündüğüne ilişkin bir şeyler. Ve Janet, sürekli olarak tezgâhta oturmuş, bir pideyi kemiriyor ve – sanki oğlumun avukat gibi konuşmayı öğrenmiş bir hamam böceği olduğunu düşünüyormuşçasına – onu öldürmek istememe yol açan bir ifadeyle bakıyordu. Sonra kalkıp banyoyu kullanıp kullanamayacağını sordu. Kullanabileceğini söyledim ve odadan iki dakikalığına dışarı çıkmasının onun için bir kurtuluş olacağını söylememek için kendimi tuttum.

"'Teşekkürler, Lois Anne,' dedi. 'Çok sürmez. Harry ve ben birazdan gitmek zorundayız. Bizimle gelmek istemiyor da kendi randevuna gitmeyi istiyorsan, o zaman söyleyecek fazla bir şey yok galiba.'

"Ne kadar güzel," dedi Ralph.

"Tepem atmıştı artık; bıkmıştım. 'Kendi randevularıma gidece-

ğim, Janet Chasse,' dedim, 'ama yalnızca kendi aldığım randevulara. Başkalarının benim için aldığı randevular umrumda bile değil.'

"Yeryüzündeki en söz anlamaz kadınmışım gibi ellerini havaya kaldırdı ve beni Harold'la bıraktı. Harold özür dilememi bekliyormuş gibi, kocaman kahverengi gözleriyle bana bakıyordu. Neredeyse özür dilemem gerektiğini düşünüyordum, yeterki şu spanyel köpeği gibi üzgün bakışı yüzünden atsın, ama yapmadım. *Yapamazdım.* Yalnızca ona baktım. Harold bir süre sonra, daha fazla dayanamayıp, inat etmeyi bırakmamı söyledi. Yalnızca, buralarda yapayalnız olmamdan kaygılandığını, kendisinin ve Janet'in iyi birer evlat olmaya çalıştıklarını söyledi.

"'Galiba anlıyorum,' dedim, 'ama birinin arkasından dolap çevirmenin sevgi ve ilgi göstermenin yolu olmadığını bilmelisiniz.' O zaman kaskatı kesildi ve onun ve Jan'ın bunu dolap çevirmek olarak görmediklerini söyledi. Bunu söylediğinde bir iki saniye banyoya doğru baktı ve asıl söylemek istediği şeyin, *Jan'ın* bunu dolap çevirmek olarak görmediği fikrini edindim. Sonra sandığım gibi olmadığını – Litchfield'in *Jan'ı* değil, kendisini aradığını söyledi.

" 'Pekâlâ,' diye karşılık verdim, 'ama onun ne hakkında konuşmak istediğinin farkına vardığında, seni telefonu kapamaktan alıkoyan neydi? Bu başlıbaşına bir *hataydı*, Harry. Tanrı aşkına seni engelleyen neydi?'

"Bunu söylediğim zaman telaşa kapılıp etrafta çırpınmaya başladı – sanırım özür dilemeye bile başlayabilirdi – Jan geri döndüğünde, Harold'un telaşı daha da arttı. O sırada Jan bana elmas küpelerimin nerede olduğunu sordu, Noel için bana verdikleri küpeler. Bu, konuyu başka bir yöne değiştirmekti. Önce yalnızca bocaladım ve sanırım bunamaya başladım gibi görünüyordum. Ama sonunda, 'Her zamanki gibi gardrobumdaki küçük porselen kapta,' demeyi başardım. Bir takı kutum var, ama bu küpeleri ve diğer güzel parçaları dışarda tutuyorum çünkü öyle güzeller ki onlara bakarken hep içim ferahlar. Üstelik, onlar yalnızca küçük elmas parçacıkları – kimsenin sırf onları çalmak için eve girmeye kalkışacağı şeyler değil. Aynı şey nikah yüzüğüm ve fildişi işlemeli akik için de geçerli."

Lois, Ralph'e yoğun, yalvaran bir ifadeyle baktı. Ralph yine elini sıktı.

Lois gülümseyip derin bir nefes aldı. "Bu, benim için çok zor."

"Devam etmek istemiyorsan..."

"Hayır bitirmek istiyorum... ama bir noktadan sonra neler oldu-

ğunu zaten hatırlamıyorum. Hepsi çok korkunçtu. Janet onları nerede sakladığımı biliyordu ama orada değillerdi. Evlilik yüzüğüm, ve işlemeli akik taşım oradaydı ama Noel küpelerim yoktu. Kendim bakmak için içeri gittim, haklıydı. Her yerin altını üstüne getirdik ama bulamadık. Sanki uçup gitmişlerdi."

Lois şimdi iki eliyle Ralph'in ellerini sımsıkı kavramıştı ve sanki daha çok ceketinin fermuarına konuşuyormuş gibi görünüyordu.

"Bütün elbiseleri dolaptan dışarı çıkardık... Harold dolabı duvardan kenara çekti ve arkasına baktı... yatağın ve kanepedeki yastıkların altına... Ne zaman Janet'a baksam o tatlı, patlak gözlü bakışıyla sanki o da bana karşılık veriyormuş gibi geliyordu. Ağzını açıp da ne düşündüğünü söylemesi gerekmiyordu, çünkü bunu zaten biliyordum. 'Görüyor musun? Görüyor musun, Dr. Litchfield bizi aramakta ne kadar haklıymış ve biz de senin için o randevuyu almakla ne kadar haklıymışız? Ne kadar inatçı olduğun konusunda da. Çünkü Nehir Manzaralı Evler gibi bir yerde olman gerek ve bu da bunu kanıtlıyor. Sana Noel'de armağan ettiğimiz güzel küpelerini kaybettin, kavrama yeteneğinde çok ciddi bir azalmayla karşı karşıyasın ve bütün bunlar, bunu kanıtlıyor. Ocağı... ya da şofbeni... açık unutup dışarı çıkman yakındır.'"

Yine ağlamaya başladı. Bu gözyaşları Ralph'i çok incitti – varoluşundan derinden utanç duyan birinin boğuk hıçkırıklarıydı bunlar. Lois yüzünü Ralph'in ceketine doğru bastırdı. Ralph ona sarıldı. *Lois,* diye içinden geçirdi. *Bizim Lois.* Ama hayır; bu tanım eskiden hoşuna gidiyorsa bile, bu tanımdan artık hoşlanmıyordu.

Benim Lois'im, diye içinden geçirdi ve tam o sırada sanki büyük bir güç de bunu onaylamış gibi, yine etraf ışığa boğulmaya başladı. Sesler yeni bir titreşim aldı. Aşağı, ellerine ve kucağında kenetlenmiş duran Lois'inkilere baktığında etraflarında hoş gri-mavi, sigara dumanı renginde haleler gördü. Işıltılı haleler geri gelmişti.

3

"Küpelerinin kaybolduğunu fark ettiğin an onları göndermeliydin," derken buldu kendini, ve her bir kelime kristal bir gök gürlemesi gibi ayrı ayrı ve göz kamaştırıcı bir şekilde döküldü ağzından. "Daha o saniye."

"Bunu şimdi anlıyorum," dedi Lois. "Jan tuzağa düşmeni bekli-

yordu ve ben de düştüm. Ama öyle canım sıkılmıştı ki – önce Nehir Manzaralı Evlere bakmak için onlarla Bangor'a gidip gitmeyeceğim konusundaki tartışma, sonra doktorumun onlara söylemeye hakkı olmadığı şeyler söylediğini duymuş olmak ve hepsinden önemlisi, en değerli eşyalarımdan birini kaybettiğimi öğrenmek. En kötüsü de neydi biliyor musun? Şu küpelerin yürüdüğünü keşfedenin *Janet* olması! O anda ne yapacağıma karar verememekte haksız mıyım?"

"Hayır," dedi Ralph ve onun eldivenli ellerini dudaklarına götürdü. Havadan geçerken eldivenlerin sesi, yün bir battaniyeden aşağı doğru kayan avuç içinin boğuk fısıltısı gibiydi. Ralph bir an, Lois'in dudaklarının şeklinin, mavi bir öpücük izi gibi sağ eldiveninin üstüne çıktığını net olarak gördü.

Lois gülümsedi. "Teşekkürler, Ralph."

"Bir şey değil."

"'Tüm bunların nedeni hakkında iyi bir fikrin vardır sanırım?' dedi Jan, 'Gerçekten kendine daha iyi *bakmalısın,* Lois Anne, Dr. Litchfield kendine iyi bakamayacağın bir safhaya ulaştığını söylüyor yalnızca ve işte bu yüzden Nehir Manzaralı Evleri düşünüyoruz. Rahatını bozduğumuz için üzgünüz ama acele etmek gerekiyor gibiydi. Nedenini biliyorsun şimdi.' "

Ralph kafasını kaldırıp yukarı baktı. Başının üstünde, gökyüzü, krom uçaklar gibi görünen bulutlarla dolu yeşil-mavi ateşten bir renk çavlanıydı. Gözlerini yere doğru indirdiğinde Rosalie'nin hâlâ portatif tuvaletlerin arasında uzandığını gördü. Koyu gri balon ipi burnundan yukarı doğru, ekim esintisinde sallanarak yükseliyordu.

"O anda gerçekten kızdım..." Lois birdenbire durup gülümsedi. Ralph'in, bugün onda gördüğü pek hoş olmayan, daha karışık duygular yerine, gerçek memnuniyet ifade eden ilk gülümsemeydi bu. "Hayır, bu doğru değil. Kızmaktan öte bir noktaya geldim. Büyük yeğenim orada olsaydı, şöyle derdi 'Nana küplere bindi.' "

Ralph güldü, Lois de onunla birlikte güldü ama bu gülüş biraz zorlanıyor gibiydi.

"Beni çileden çıkaran Janet'in benim çılgına döneceğimi bilmesi," dedi. "Benim küplere binmemi *istiyordu* sanırım, çünkü sonradan kendimi ne kadar suçlu hissedeceğimi biliyordu. Tanrı şahidimdir, suçluluk hissettim. Defolmaları için onlara bağırdım. Harold, utancından yerin dibine geçmiş gibi görünüyordu – azarlanmak onu her zaman mahçup etmiştir – ama Jan, hâlâ orada, ellerini kucağında birbirine kavuşturmuş oturup, aslında 'Tamam, Lois Anne, devam et ve

zehrini kus, bittiğinde belki makul olmaya hazır olursun' demek ister gibi *başıyla onaylayarak* gülümsüyordu."

Lois derin bir nefes aldı.

"Sonra bir şey oldu. Ne olduğundan tam emin değilim. Bu ilk defa da olmuyordu ama zamanlaması çok *kötüydü*. Korkanın bir tür... şey... bir tür inmeydi. Neyse, Janet'ı gerçekten tuhaf... gerçekten *tüyler ürpertici* bir şekilde görmeye başladım. Sonunda, onu etkileyecek bir şey söyledim. Ne olduğunu anımsayamıyorum, bilmek istediğimden de emin değilim ama söylediğim şey yüzündeki o nefret ettiğim tatlı gülümsemeyi silip götürdü. Hemen, Harold'ı alıp dışarı doğru adeta *sürükledi*. Onun söylediğini hatırladığım son şey, beni seven insanlar hakkında çirkin suçlamalar yapmayacak kadar sakinleştiğimde ikisinden birinin beni arayacağıydı.

"Onlar gittikten sonra kısa bir süre evde kaldım ve sonra parkta oturmak için dışarı çıktım. Bazen yalnızca güneşte oturmak bile insana iyi geliyor. Bir iki lokma atıştırmak için Red Apple'a uğradım, ve orada seninle Bill'in kavga ettiğinizi öğrendim. Gerçekten aranız açık mı?"

Ralph başını salladı. "Yo, biz hallederiz. Bill'i gerçekten severim, ama..."

"...ama ona söylediğin şeylere dikkat etmelisin," diye tamamladı Lois. "Ayrıca, Ralph, onun sana söylediklerini çok ciddiye almamanı da ekleyebilir miyim?"

Bu kez Lois'in birbirine kenetlenmiş ellerini hafifçe sıkan Ralph'di. "Bu senin için de iyi öğüt olabilir Lois, bu sabah olanları çok ciddiye almamalısın."

Lois iç çekti. "Belki ama ciddiye almamak çok zor. Sonunda korkunç bir şey söyledim, Ralph. *Korkunç*. Onun şu berbat gülümsemesi..."

Aklında birden çakan bir şimşek Ralph'in bilincini aydınlattı. Ralph bu aydınlığın içinde muhteşem bir şey gördü, karşı konulamaz büyüklükte bir şey. Haleler geri döndüğünden beri Ralph ilk kez Lois ile tam olarak yüz yüze geldi. Lois, güneş açmak üzere olan bir yaz sabahı sisi kadar şeffaf parlak gri bir zarın içinde oturuyordu. Bill McGovern'ın "Bizim Lois" diye çağırdığı kadını, büyük bir asaleti olan... neredeyse karşı konmaz güzellikte bir varlığa dönüştürdü.

Eos gibi görünüyor, diye içinden geçirdi. *Şafak Tanrıçası Eos gibi.*

Lois huzursuz bir şekilde bankta kımıldadı. "Ralph? Bana niye öyle bakıyorsun?"

Çünkü güzelsin çünkü sana âşık oldum, diye içinden geçirdi büyülenmiş bir şekilde. *Tam şimdi, sana öyle âşık oldum ki kendimi boğuluyor gibi hissediyorum ve ölümün bile güzel bir şey olduğunu düşünüyorum.*

"Çünkü *tam olarak ona neler söylediğini* hatırlıyorsun," dedi Ralph.

Lois, yeniden el çantasının kopçasıyla oynamaya başladı.

"Hayır, Ben..."

"Evet hatırlıyorsun. Gelinine küpelerini onun aldığını söyledin. Bunu o yaptı çünkü onlarla birlikte gitmemek konusunda ayak direyeceğini fark etmişti. İstediğini elde edememek gelinini çılgına döndürüyor... onu küplere bindiriyor. Bunu yaptı çünkü onun canına yettin. Durum hemen hemen bundan ibaret, değil mi?"

Lois, ona ürkmüş, faltaşı gibi açılmış gözlerle bakıyordu. "Bunu nereden biliyorsun, Ralph? *Onun hakkındaki her şeyi nereden biliyorsun?*"

"Biliyorum çünkü *sen* bunu biliyorsun ve sen de gördüğün için biliyorsun."

"Yo, hayır," diye fısıldadı Lois. "Hayır, ben hiçbir şey görmedim. Ben, Harold'la birlikte hep mutfaktaydım."

"*O zaman* değil, o bunu yaptığı sırada değil ama geri döndüğünde. Bunu, onda ve onun her yerinde gördün."

Ralph, hemen yanında, bankta oturan kadın bir aynaymış gibi, Harold Chasse'in eşini, Lois'de görmeye başlamıştı şimdi. Janet Chasse, uzun boylu, sarışın tenli, ince belli biriydi. Yanakları, makyajla kapattığı çillerle doluydu ve saçları canlı kızıl parlak renkteydi. Bu sabah, kocaman bir demet bakır tel gibi omzuna sarkan o muhteşem saçla gelmişti Derry'ye. Ralph, hiç karşılaşmadığı bu kadın hakkında başka neler biliyordu?

Her şeyi, her şeyi.

İnsanlar, çilli kadınları ciddiye almadıklarından; çillerini taş pudrayla kapatıyor çünkü onların kendisini çocuksu gösterdiğini düşünüyor. Bacakları güzel ve bunun farkında. Çalışırken kısa etekler giyiyor, ama bugün

(yaşlı kaltağı)

Lois Anne'yi görmek için geldiğinde, yünden bir ceket ve bir kot giyiyordu. Âdet dönemi gecikmişti. Artık düzenli âdet görmediği bir döneme girmişti ve o huzursuz iki veya üç günlük arada her ay acı çekiyor, tüm dünyanın camdan yapılmış gibi olduğu ve içindeki insanla-

rın ya aptal ya da hınzır gibi göründüğü, davranışlarının ve ruh halinin tuhaflaştığı bir dönem geçiriyordu. Yaptığı şeyin asıl nedeni muhtemelen buydu.

Ralph, onu, Lois'in küçücük banyosundan dışarı çıkarken gördü. Onun, mutfak kapısına doğru heyecanlı ve öfkeli bakışını – o ince uzun ve heyecanlı yüzde tatlı gülümsemenin izi bile yok – ve sonra küpeleri çin porseleni kaptan çıkarışını gördü. Onları kotunun sol ön cebine tıktığını gördü.

Hayır, Lois gerçekte bu küçük, çirkin hırsızlığa şahit olmamıştı, ama bu yaptığı şey Jan Chasse'in halesinin rengini açık griden karmaşık, katmanlı kahverengi ve kırmızı desenlere dönüştürmüş olmalıydı ki Lois, muhtemelen neler olup bittiği konusunda en ufak bir fikri olmadan, görüp hemen anlamıştı.

"Onları aldı, pekâlâ," dedi Ralph. Lois'in iri gözlerinin gözbebeklerinde düşsel bir şekilde sürüklenen gri bir pus görebiliyordu. Buna bütün gün bakabilirdi.

"Evet, ama..."

"Sonunda Nehir Manzaralı Evlere bakmaya gitmeyi kabul etseydin, bahse girerim onları, onun bir sonraki ziyaretinden sonra bulurdun... ya da *o* bulurdu. Sanırım bu daha büyük bir olasılık. Tatlı bir sürpriz – 'Oh, Lois Anne, gel bak ne buldum!' Banyonun lavabosunda, veya bir dolapta ya da evin karanlık bir köşesinde."

"Evet." Lois, şimdi iyice şaşkın, neredeyse hipnotize olmuş bir şekilde Ralph'in yüzüne dikmişti gözlerini. "Kendini berbat hissediyor olmalı... onları geri getirmeye cesaret edemez değil mi? Söylediğim şeylerden sonra yapamaz. Ralph, bütün bunları nasıl *anladın?*"

"Sen nasıl anladıysan öyle. Ne zamandır o haleleri görüyorsun, Lois?"

4

"Haleler mi? Ne demek istediğini anlamıyorum." Halbuki biliyordu.

"Litchfield, oğluna uykusuzluktan bahsetmiş ama galiba sadece bu olsaydı, boşboğazlık etmesi gerekmeyecekti. Diğer şey – yani onun duyumsal sorunlar diye adlandırdığı şey – bende de var. Son zamanlarda kendimde duyumsal sorunlar yaşasam bile, yine de, biri-

lerinin sende bunama başlangıcı olabileceğini düşünmesine çok şaşırdım, sanırım."

"Sen!"

"Evet, bayan. Ayrıca, daha az önce, çok daha ilginç bir şey söyledin. Janet'ı tuhaf bir şekilde görmeye başladığını söyledin. Gerçekten *tüyler ürpertici* bir şekilde. İkisi dışarı çıkmadan hemen öncesine kadar ne *söylediğini* hatırlayamadın ama neler *hissettiğini* çok iyi biliyordun. Dünyanın öbür yüzünü görüyorsun – dünyanın *geri kalan* kısmını. Nesnelerin etrafındaki şekilleri, onların *içindeki* şekilleri, seslerin içindeki sesleri. Ben buna haleler dünyası diyorum ve senin de başından geçen bu. Değil mi, Lois?"

Lois, bir süre ona sessizce baktı, sonra ellerini yüzüne koydu. "Aklımı kaçırıyorum sanmıştım," dedi ve tekrarladı: "Oh, Ralph, aklımı kaçırıyorum sanmıştım."

5

Ralph, onu kucakladı, sonra bırakıp çenesini yukarı doğru kaldırdı. "Artık gözyaşı yok," dedi. "Yedek mendil getirmedim."

"Artık gözyaşı yok," diye onayladı Lois, ama gözleri yeniden dolmuştu bile. "Ralph, ne kadar korkunç olduğunu bir bilseydin..."

"Biliyorum."

Neşeyle güldü. "Evet... biliyorsun, değil mi?"

"Litchfield serserisine senin bunamaya doğru gittiğini karar vermeye yönelten şey – halbuki onun aklındaki şeyin Alzheimer hastalığı olması daha büyük bir olasılık – yalnızca uykusuzluk değil, uykusuzluğun yanında başka bir şey daha var... onun sanrı olduğuna karar verdiği bir şey. Doğru mu?"

"Sanırım ama o sırada buna benzer hiçbir şey söylemedi. Görmekte olduğum şeylerden – renklerden ve diğer şeylerden – bahsettiğimde çok anlayışlı gibiydi."

"A-ha ve sen daha kapıdan çıkar çıkmaz oğlunu arayıp Derry'ye gelmesini ve etraftaki insanları başlarından yükselen uzun balon ipleri olan renkli torbalar içinde görmeye başlayan yaşlı annesi için bir şeyler yapmasını söyledi."

"Sen de mi görüyorsun onları? Ralph, *sen de mi görüyorsun onları?"*

"Ben de," deyip güldü. Biraz çılgıncaydı ve şaşırmamıştı. Lois'e

sormak istediği yüzlerce şey vardı; sabırsızlıktan çılgına dönüyordu. Ve başka bir şey daha vardı, öyle beklenmedik bir şey ki, önce tanımlayamamıştı: şehvet içindeydi. Yalnızca ilgi değil; gerçekten şehvet.

Lois yine ağlıyordu. Gözyaşları sakin bir gölün üzerindeki pus rengindeydi ve yanaklarından aşağı süzülürlerken biraz duman çıkarıyorlardı. Ralph baharda açan tomurcukların tepeleri gibi bunların ıslak ve yosunumsu tadı olduğunu biliyordu.

"Ralph... bu... bu... *inanılmaz!*"

"Michael Jackson'ın Super Bowl'daki dev şovundan daha muhteşem, değil mi?"

Lois, bitkin bir şekilde güldü. "Şey, işte... yalnızca biraz."

"Bize olan şeylerin bir adı var, Lois; uykusuzluk ya da bunaklık ya da Alzheimer Hastalığı değil. Bu gerçekötesi."

Lois "Gerçekötesi," diye mırıldandı. "Tanrım, ne egzotik kelime!"

"Evet, öyle. Sokağın aşağısındaki Rite Aid'deki bir eczacı, Joe Wyzer söyledi bunu. Yalnızca onun bildiğinden çok daha fazlası var. Onun bildiğinden daha fazlası."

"Evet, telepati gibi... gerçekten oluyorsa, yani. Ralph, aklımız başımızda mı?"

"Gelinin o küpeleri aldı mı?"

"Ben... o... evet." Lois toparlandı. "Evet, aldı."

"Şüphe yok?

"Hayır."

"Öyleyse kendi sorunu kendin yanıtladın. Bizim aklımız başımızda, pekâlâ... ama sanırım telepati kısmında yanılıyorsun. Biz insanların *beynini* değil *haleleri* okuyoruz. Dinle, Lois, sana sormak istediğim bir yığın şey var, ama şu anda gerçekten bilmek istediğim yalnızca tek şey var. Şeyleri hiç gördün mü..." Birden durdu, aklındaki şeyi gerçekten söylemek isteyip istemediğini düşünerek.

"Neyi gördüm mü?"

"Pekâlâ. Bu, bana söylediklerinden çok daha delice gelecek ama deli değilim. Bana inanıyor musun? *Değilim.*"

"Sana inanıyorum," dedi yalnızca ve Ralph üzerinden büyük bir yükün kalktığını hissetti. Lois doğruyu söylüyordu. Buna hiç şüphe yoktu; Ralph'e olan inancı *her tarafında* parlıyordu.

"Pekâlâ, dinle. Sana bunlar olmaya başladığından beri, Harris Bulvarı'na ait olmayan birtakım insanlar gördün mü? Sıradan dünyaya ait değillermiş gibi görünen insanlar?"

Lois ona anlayamamanın şaşkınlığıyla bakıyordu.

"Kel kafalılar, kısa boylular, beyaz önlük giyiyorlar ve daha çok Red Apple'da satılan gazetelerin birinci sayfalarında bazen çıkan uzaylı yaratıkların resimlerini andırıyorlar. Bu gerçekötesi nöbetlerinden birini geçirirken böyle birini gördün mü?"

"Hayır, böyle birilerini hiç görmedim."

Ralph kızgınlıkla dizine yumruğuyla vurdu, bir süre düşündü, sonra yeniden kafasını kaldırdı. "Pazartesi sabahı," dedi. "Polisler Bayan Locher'in evinde gelmeden önce... beni camın önünde otururken gördün mü?"

Lois çok yavaş bir şekilde başıyla onayladı. Halesinin rengi hafifçe koyulaşmıştı ve iplik kadar ince kızıl spiraller, halesinin üzerinde çapraz olarak yavaş yavaş içinde bükülmeye başladı.

"O zaman polisi kimin çağırdığı konusunda bir fikrin olduğunu düşünüyorum," dedi Ralph. "Değil mi?"

"Onun, sen olduğunu biliyordum," dedi Lois kısık sesle. "Önce şüphe ediyordum ama şu ana kadar emin olmamıştım. Bunu görene kadar... biliyorsun işte... renklerinde."

Renklerimde, diye içinden geçirdi. Bunlara Ed de böyle diyordu.

"Onun evinden çıkan, temizleme tozu reklamlarında çıkan beyaz küçük adamlara benzeyen iki adamı görmedin ama."

"Hayır," dedi, "ama bu bir şey ifade etmez. Yatak odamın penceresinden Bayan Locher'in evini göremiyorum bile. Red Apple'ın çatısı engelliyor."

Ralph iki elini başının üstünde birleştirdi. *Tabii ki* öyleydi ve bunu düşünememişti.

"Polisi senin aradığını düşünmemin nedeni, duş almadan hemen önce, dürbünle bir yere baktığını görmem. Bunu yaptığını daha önce hiç görmedim ama perşembe sabahları çöp kutularını karıştıran başıboş köpeği daha iyi görmek istemiş olabileceğini düşündüm. Tepeden aşağıya doğru işaret etti. Onu."

Ralph sırıttı. "O herhangi bir köpek değil, şu bizim muhteşem Rosalie."

"O. Neyse. Saçlarıma özel bir sıvı sürdüğüm için, uzun süre duşta kaldım. *Boya* değil," dedi kesin bir şekilde, sanki Ralph onu bu yüzden suçlamış gibi, "saçlarımı daha dolgun gösterdiğini söyledikleri proteinler filan işte. Dışarı çıktığımda, polisler oraya geliyordu. Senin olduğun yere tekrar baktım ama seni orada göremedim. Ya başka bir odaya gitmiştin ya da koltuğunda geri yaslanmıştın. Bazen bunu yapıyorsun."

Ralph, bunu doğrular gibi başını salladı. Bütün o geceleri boş bir tiyatro salonunda geçirmemişti, neyse; orada başka biri de vardı. Yalnızca farklı localardaydılar.

"Lois, Bill ile kavgamız aslında satranç hakkında değildi. O..."

Tepenin aşağısında, Rosalie yavaşça havladı ve ayağıyla uğraşmaya başladı. Ralph, o yöne baktı ve beline bıçak gibi bir acı saplandı. İkisi de orada yarım saattir oturdukları ve tepenin aşağısındaki portatif tuvalet kabinlerine hiç kimsenin yaklaşmadığından emin olduğu halde, üzerinde ERKEK yazan kabinin plastik kapısı şimdi yavaş yavaş açılıyordu.

İçinden Doktor 3 çıktı. McGovern'ın kenarından hilâl biçiminde ısırılmış Panama şapkasını başında geriye doğru yatırmıştı. Bu haliyle, Ralph'in McGovern'ı kahverengi fötr şapkasıyla gördüğü ilk günkü gibi görünüyordu – tıpkı kırklı yıllardaki polisiye dizilerindeki sorular soran haber avcısı gazeteciler gibi.

Kel kafalı yabancı, havaya kaldırdığı elinde, paslı bir neşter tutuyordu.

13. Bölüm

1

"Lois?" Ralph'in kulağına gelen kendi sesi büyük ve derin bir vadiden yankılanıyormuş gibiydi. "Lois, onu görüyor musun?"

"Görmüyorum..." Sesi birden kesildi. "Şu tuvaletin kapısını rüzgâr mı açtı? Açmadı, değil mi? Orada birisi mi var? Köpek bu yüzden mi huzursuz?"

Rosalie, kulaklarını geri yatırdı, fena halde çürümüş olduğu için pek de tehdit edici olmayan dişlerini göstererek kel kafalı adamdan yavaşça geri geri uzaklaştı. Bir süre çatlak bir sesle havlayıp umutsuzca inlemeye başladı.

"Evet! Onu görmüyor musun, Lois? Baksana! İşte *tam* orada!

Ralph doğruldu. Lois de bir eliyle gözlerini güneşten koruyarak onunla birlikte kalktı. Boş bir çabayla tepeden aşağı baktı. "Bir parıltı görüyorum, hepsi bu. Fırının üstündeki hava akımı gibi."

"*Onu rahat bırak dedim sana!*" diye bağırdı Ralph tepeden aşağı. "*Bırak onu! Cehennem ol!*"

Kel kafalı adam, Ralph'in bulunduğu yöne doğru baktı ama bu sefer bu bakışta hiçbir şaşkınlık ifadesi yoktu; sıradan ve vurdumduymaz bir bakıştı. Sağ elinin orta parmağını kaldırıp Ralph'e doğru gösterdi, sonra Rosalie'ninkilerden çok daha keskin ve tehdit edici olan kendi dişlerini sessiz bir kahkahayla gösterdi.

Rosalie, beyaz önlüklü kısa boylu adam yeniden ona doğru yürümeye başladığında iyice yere sindi, sonra bir ayağını kaldırıp başının üstüne koydu; bu, çizgi filmlerde olduğu gibi komik olması gerekirken, dehşetle korktuğunun bir ifadesiydi.

"Neyi göremiyor muyum, Ralph," diye sızlandı Lois. "*Bir şey görüyorum, ama...*"

"*Ondan uzak dur!*" diye bağırdı Ralph ve bir elini yine karate hareketi biçiminde havaya kaldırdı. Ancak eli – daha önce yoğun mavi ışıktan bir ok yaratan eli – hâlâ boş bir silah gibiydi ve bu kez kel ka-

falı doktorun bunu biliyormuş gibi bir hali vardı. Ralph'in bulunduğu yöne doğru bakıp eliyle küçük, alaylı bir işaret yaptı.

[*Kes artık şunu, Ölümlü – geriye yaslan ve sesini kesip bu gösterinin tadını çıkar.*]

Tepenin aşağısındaki yaratık, dikkatini yaşlı bir çam ağacının altına sığınmış Rosalie'ye doğru yöneltti. Ağaç kabuklarındaki çatlaklardan ince yeşil bir duman yayıyordu. Kel doktor, sol yumruğunun içine kıvrılmış neşterle, niyetinin kötü olduğu belli eden bir şekilde, Rosalie'ye doğru eğildi.

Rosalie inledi... sonra başını ileri doğru uzatıp kel yaratığın ayasını ezile büzüle yaladı.

Ralph, ellerinde önceden sahip olduğu güçten farklı bir şey hissederek, kendi ellerine baktı. Birden tırnaklarının hemen üstünde dans eden bembeyaz ışık kıvılcımlarını gördü. Parmakları sanki bujilere dönüşmüştü.

Lois şimdi kendini kaybetmişçesine sarılıyordu Ralph'e. "Köpeğin nesi var? *Ralph, nesi var?*"

Ne yaptığı veya niçin yaptığı konusunda hiç düşünmeden, Ralph, ellerini, Bil Bakalım Ben Kimim oyunu oynar gibi Lois'in gözlerine koydu. Parmakları öylesine parlak bir beyaz ışık yaydı ki neredeyse kör ediciydi. *Deterjan reklamlarında hep bahsettikleri beyaz bu olsa gerek*, diye içinden geçirdi.

Lois çığlık attı ve elleriyle Ralph'in bileklerine sarıldı, onları sımsıkı kavradı sonra elleri gevşedi. "Tanrım! Ralph, bana ne yaptın?"

Ralph ellerini çekti ve Lois'in gözlerini çevresinde parlayan bir sekiz rakamı gördü; sanki pudra şekerine batırılmış bir gözlük gibi bembeyazdı. Beyazlık, neredeyse ellerini çeker çekmez yok olmaya başladı... ama...

Yok olmuyor, diye içinden geçirdi. *Batıyor.*

"Boşver," dedi ve eliyle işaret etti. "Baksana!"

Gözlerinin faltaşı gibi açılması, Lois'in her şeyi görmeye başladığını gösteriyordu. Doktor 3, Rosalie'nin umutsuz dostluk çabasından hiç etkilenmeden, neşteri tutan eliyle burnunu bir kenara itti. Diğer eliyle köpeğin de boynunun etrafındaki fuları kavrayıp başını yukarı doğru hızla çekti. Rosalie çaresizlik içinde havladı. Yüzüne salyalar saçıldı. Kel adam, Ralph'in iliklerine kadar işleyen edepsiz bir kahkaha patlattı.

[*"Hey! Kes şunu! Kes şu köpekle uğraşmayı!"*].

Kel adamın başı olduğu yerde döndü. Sırıtma yüzünden silindi ve biraz köpeğinkine benzer şekilde Lois'e hırladı.

[*Çek arabanı, seni Ölümlü şişko orospu! Daha önce de taş kafalı erkek arkadaşına söylediğim gibi, o köpek benim.*]

Lois bağırdığında, kel kafalı adam mavi fuları bırakmıştı ve Rosalie, şimdi yeniden çam ağacının karşısındaki yere sinmişti. Ralph böylesine ürkmüş bir yaratığı hayatında hiç görmemişti.

"*Kaç!*" diye bağırdı Ralph. "*Uzaklaş!*"

Rosalie, onu duyuyor gibi görünmüyordu ve bir süre sonra Ralph kendisini duymadığını fark etti çünkü Rosalie artık bütünüyle *orada* değildi. Kel doktor, ona çoktan bir şey yapmıştı – bir ağacın köklerini sökmek için traktörünü ve uzunca bir zinciri kullanan bir çiftçi gibi – en azından Rosalie'nin bir kısmını, sıradan gerçekliğin içinden çekip çıkarmıştı.

Ralph bir kez daha denedi.

[*"Koş, Rosalie! Uzaklaş!"*]

Bu kez, Rosalie'nin geri yatık kulakları dikildi ve başı Ralph'in olduğu yöne doğru dönmeye başladı. Ralph ona itaat edip etmeyeceğini bilmiyordu çünkü kel adam, daha yerinden bile kıpırdamadan, fuları tasma gibi yeniden sıkıca tuttu. Başını tekrar hızla yukarı çekti.

"*Onu öldürecek!*" diye bağırdı Lois. "Elindeki şeyle boğazını kesecek! Engel ol, Ralph! Durdur onu!"

"Yapamıyorum. Belki sen yapabilirsin! Ateş et ona! Elinle ateş et ona!"

Lois bir şey anlamayarak ona baktı. Ralph, sağ eliyle çılgın bir karate hareketi yaptı ama Lois aynı hareketi yapamadan Rosalie'den, korkunç bir havlama sesi geldi. Kel doktor, neşteri kaldırıp aşağı indirmişti bile ama kestiği Rosalie'nin boğazı değildi.

Onun balon ipini kesmişti.

2

Rosalie'nin burun deliklerinden birer ip yukarı çıkıyordu. Burnundan on santim yukarıda birleşip güzel bir atkuyruğu oluşturuyorlardı. Keltoş 3 de neşterini tam bu noktada kullanmıştı. Ralph, kesilmiş atkuyruğuna benzeyen balon ipi uçar gibi gökyüzüne yükselirken, korkudan kaskatı kesilmiş halde, olanları izledi. At kuyruğu

şeklindeki ip, yukarı doğru giderken çözülmeye başladı. Ralph onun yaşlı çam ağacının dallarına takılacağını düşündü ama takılmadı. Yükselen balon ipi sonunda dallardan biriyle buluştuğunda, onların arasından süzülüp gitti.

Tabii ya, diye içinden geçirdi Ralph. *Tıpkı şu diğer arkadaşlarının da, aynı şeyi May Locher'e yaptıktan sonra evin kilitli ön kapısının içinden süzülerek çıkıp gittiği gibi.*

Bu fikri, çok basit ve inanılmayacak kadar mantıklı bir düşünce izledi: bunlar ne uzaylı yaratık ne de kısa boylu kel doktordu. Bunlar Centurion'du. Ed Deepneau'nun Centurionları. *Spartaküs ve Ben Hur* gibi tarihi filmlerde metal zırhlarıyla gördüğünüz Romalı askerler gibi değiller, doğru, ama bunlar Centurion olmalı...

Yerden on on beş metre yukarıda, Rosalie'nin balon ipi hiçliğe doğru gözden kayboldu.

Ralph, tam zamanında aşağı baktı ve kel cücenin soluk mavi fuları Rosalie'nin başından çıkarıp sonra köpeği ağacın dibine itelediğini gördü. Ralph ona daha yakından baktı ve iliklerine kadar titrediğini hissetti. Carolyn'ı gördüğü düş, zalimce bir yoğunlukta yinelendi ve kendisini korkudan çığlık atmamak için çabalarken buldu.

Geçti, Ralph, bağırma. Bunu yapmasan iyi olur çünkü başlarsan duramayabilirsin – boğazın parçalanıncaya kadar bağırabilirsin. Lois'i de düşün, çünkü o da şimdi bu işin içinde. Lois'i de düşün ve bağırma. Ama bunu yapmamak zordu çünkü Carolyn'ın başından dışarı kusar gibi çıkan düşsel böcekler, şimdi siyah akınlar halinde Rosalie'nin burun deliklerinden dışarı saçılıyordu.

Bunlar böcek değil. Ne olduklarını bilmiyorum ama böcek değil.

Hayır, böcek değil – sadece başka bir çeşit hale. Ne sıvı ne de gaz, kâbusumsu siyah bir şey, her nefes alıp verişinde Rosalie'den dışarı doğru pompalanıyordu. Yükselip gözden kaybolmak yerine Rosalie'yi yavaş yavaş sarmaya başladı. Bu siyah tabakanın altında Rosalie'nin gözükmemesi lazımdı ama öyle olmadı. Ralph, Rosalie'nin başının etrafında toplanan siyahlık yavaş yavaş sırtına, yan tarafına ve bacaklarına sızarken, onun yalvaran ürkmüş gözlerini görebiliyordu.

Bu bir ölüm torbasıydı ve şimdi balon ipi kesilmiş olan Rosalie'nin etrafında zehirli bir plasenta kesesi gibi büyüyordu. Bu benzetme, Ed Deepneau'nun sesinin kafasının içinde yankılanmasını sağladı. Ed, Centurionların, bebekleri annelerinin karınlarını deşip çıkardıklarını ve onları üstü örtülü kamyonlarla götürdüklerini gördüğünü söylüyordu.

Şu muşamba tentelerin çoğunun altında ne olduğunu hiç merak ettin mi? diye sormuştu Ed.

Doktor 3, Rosalie'ye sırıtmayı sürdürdü. Sonra Rosalie'nin boynundaki fuları, bohem bir sanatçının kravatıymış gibi görünmesini sağlayacak şekilde, büyükçe gevşek bir düğümle kendi boynuna bağladı. Bunu yaptıktan sonra, Lois ve Ralph'e, iğrenç bir kendini beğenmişlikle baktı. *İşte* diyordu bakışı. *Ben işimi görüyorum ve siz hiç bir halt yiyemezsiniz!*

["*Bir şey yap, Ralph! Lütfen bir şey yap. Durdur onu!*"]

Bunun için çok geçti ama belki kel doktorun Rosalie'nin ağacın dibine ölü yığılıp kalmasının tadını çıkaramadan postalanması için çok geç değildi. Lois'in kendisi gibi mavi ışıktan oluşan bir karate hareketi yapamayacağından emindi ama belki başka bir şey yapabilirdi.

Evet – Lois onu kendi yöntemiyle vurabilirdi.

Bundan nasıl bu kadar emin olduğunu bilmiyordu ama birden kendini emin hissetti. Lois'i omuzlarından tutup doktora doğru yöneltti ve sonra kendi sağ elini yükseltti. Onun başparmağını havaya kaldırıp işaret parmağını ise kel adama doğru tuttu. Lois hırsız polis oynayan küçük bir çocuk gibi görünüyordu.

Lois, dehşetle ve hiçbir şey anlayamamanın getirdiği bir şaşkınlıkla ona baktı. Ralph, Lois'in elinden tutup eldivenini çıkardı.

["*Şimdi! Şimdi Lois!*"]

Lois onun neyi kastettiğini anlayarak, elini havaya kaldırdı, işaret parmağını uzatıp küçük çocuklar gibi ateş etti: Degav! Degav!

Lois'in halesine benzeyen ancak çok daha parlak olan gri-mavi iki tane eşkenar dörtgen şekil, parmağının ucundan uçup şimşek gibi hızla tepenin aşağısına gitti.

Doktor 3 bir çığlık attı ve ellerini omuz seviyesinde yumruk haline getirmiş, siyah ayakkabılarının topukları kıçına çarpar durumda yukarı hopladı. Lois'in "mermilerinden" birincisi ayaklarının altından geçti. Yere çarpıp, gölde sektirilen düz bir taş gibi yeniden havalandı ve KADIN yazılı tuvalet kabinine doğru seğirtti. Kabine çarptığında, bir an için kabinin bütün ön yüzü şiddetle parladı. Tıpkı Ralph'in çamaşırhaneye yaptığı gibi.

İkinci mavi-gri saçma, keltoşun sol kalçasını zımbalayıp gökyüzüne doğru sekti. Doktor bir çığlık attı. Bu ses sanki bir solucan gibi Ralph'in kafası içinde kıvrandı. Bir faydası olmasa da, Ralph elleriyle kulaklarını kapadı ve Lois'in de aynı şeyi yaptığını gördü. Bu çığlı-

ğın uzun süre devam etmesi halinde, yüksek bir notanın ince kristali tuzla buz etmesi gibi sesin de başını çatlatacağından son derece emindi.

Doktor 3, Rosalie'nin yanındaki çam iğneleriyle kaplı yere düşüp, küçük bir çocuğun üç tekerlekli bisikletten düştüğünde tuttuğu şekilde kıçını tutup inleyerek ileri geri yuvarladı. Bir süre sonra, bağırtı sesi kesilmeye başladı ve ayakları üstünde doğruldu. Gözleri, kaşlarının beyaz uzantıları altından onlara doğru parıldadı. Bill'in Panama şapkası şimdi geri doğru yatmıştı, önlüğün sol tarafı siyahtı ve buradan duman çıkıyordu.

[*Size göstereceğim! İkinize de göstereceğim! Lanet olası Ölümlüler! İKİNİZE DE GÖSTERECEĞİM!*]

Çark edip ayda yürüyen astronot gibi büyük adımlarla koşarak tenis kortlarına ve oyun sahasına giden patikaya atladı. Tabanları yağlayıp kaçmasına bakılırsa, Lois'in mermisi onda gerçek bir hasara yol açmışa benzemiyordu.

Lois, Ralph'i omuzlarından tutup salladı. Bunu yaparken haleler yine yavaş yavaş yok olmaya başladı.

["*Çocuklar! Çocuklara doğru gidiyor!*"]

Lois'in sesi yavaş yavaş yok oluyordu. Bu son derece mantıklıydı, çünkü Ralph onun aslında hiç konuşmadığını, omzundan tutarken, yalnızca kara gözleriyle kendisine sabit bir şekilde baktığını gördü.

"Seni duyamıyorum!" diye bağırdı Ralph. "Lois, seni duyamıyorum!"

"Neyin var, sağır mısın? Oyun sahasına doğru gidiyor! Çocuklara doğru! *Çocukları incitmesine izin veremeyiz!*"

Ralph derin bir iç çekti. "Öyle bir şey yapmayacak."

"Nasıl emin olabilirsin?"

"Bilmiyorum. Eminim işte."

"Vurdum onu." Bir an için intihar taklidi yapan bir kadın gibi parmağını yüzüne doğru çevirdi. "Onu parmağımla vurdum."

"Evet. Onun canını da yaktın. Görünüşüne bakılırsa, bunu söylemek zor ya."

"Renkleri artık göremiyorum, Ralph."

Ralph başıyla onayladı. "Zaman zaman, geceleri ortaya çıkıp, kaybolan kısa dalga radyo istasyonları gibi."

"Ne hissettiğimi bilmiyorum... nasıl hissetmek *istediğimi* bile bilmiyorum!" Lois bu son söylediğini feryat ederek söylemişti ve Ralph onu kollarına aldı. Her şeye karşın şu an hissettikleri, bir gerçeği çok

net olarak ortaya çıkarmıştı: Bir kadını yeniden kucaklamak harika bir şeydi.

"Tamam geçti," dedi Ralph ve onun yüzünü omzuna bastırdı. Lois'in saçları çok güzel kokuyordu. "Şimdilik kendini rahat bırak, tamam mı?" Lois ona baktı. Ralph, Lois'in gözbebeklerinde dalgalanan o silik dumanı artık göremiyordu ama oralarda bir yerde olduğundan emindi. Ve üstelik, makyajla eklenmiş çekicilik olmadan bile çok güzel gözlerdi.

"Nedir bütün bunlar, Ralph? Bütün bunlar nedir biliyor musun?"

Ralph, başını salladı. Aklı, birbirbirine uymayacak bulmaca parçalarıyla karmakarışıktı – şapkalar, doktorlar, böcekler, pankartlar, kan rengi boyalar içinde patlayan oyuncak bebekler. Ve en azından şimdilik, kafasında yankılanarak tekrar aklına gelen şey Yaşlı Dor'un şu deyişiydi: *Olan oldu, geriye dönüş yok artık.*

Ralph, bunların bütün çıplaklığıyla gerçeğin ta kendisi olduğunu düşündü.

3

Ralph'in kulaklarına üzgün zayıf bir inilti geldi ve tepeden aşağı baktı. Rosalie büyük çam ağacının dibinde uzanmış kalkmaya çalışıyordu. Ralph onun etrafındaki siyah torbayı artık göremiyordu ama hâlâ orada olduğundan emindi.

"Oh, Ralph, zavallı şey! Ne yapabiliriz?"

Yapabilecekleri hiçbir şey yoktu. Ralph bundan emindi. İki eliyle Lois'in sağ elini tutup, Rosalie'nin yere düşüp ölmesini bekledi.

Rosalie düşmek yerine, bütün vücuduyla bir hamle yaparak öyle güçlü bir şekilde ayakları üstüne kalktı ki neredeyse diğer tarafa devrilecekti. Bir süre, burnu neredeyse yere değecek şekilde başı aşağıda hareketsiz kaldı ve sonra üç-beş defa aksırdı. Sonra silkelenip Ralph'e ve Lois'e baktı. Onlara bir kez daha canlı ve kısa bir şekilde acı acı havladı. Bu, Ralph'e sanki 'artık kaygılanmayı bırakın,' dermiş gibi geldi. Sonra, dönüp çam ağaçlarının arasından parkın alt girişine doğru kaçtı. Ralph onu gözden kaybetmeden önce, yine o kendine has şekilde topallamaya başlamıştı. Topallayan ayak, Doktor 3'ün müdahalesinden önce olduğundan daha iyi durumda değildi

ama daha kötü de görünmüyordu. Yaşlı ama (*Harris Bulvarı Moruklan'nın diğerleri gibi*) görünüşte ölümden çok uzaklarda, ağaçların içinde gözden kayboldu.

"O şeyin onu öldüreceğini sandım," dedi Lois. "Aslında, onu öldürdüğünü sanmıştım."

"Ben de," dedi Ralph.

"Ralph, bunların hepsi gerçekten oldu mu? Oldu, değil mi?"

"Evet."

"Şu balon ipleri... bunların hayat çizgileri mi olduklarını düşünüyorsun?"

Yavaşça başıyla onayladı. "Evet. Göbek bağları gibi. Ve Rosalie..."

Haleler ve ışık kümeleriyle ilk karşılaştığı zamanı düşündü, Rite Aid eczanesinin dışında, sırtı mavi posta kutusuna dönük, çenesi neredeyse göğüs kafesine değecekmiş gibi aşağı sarkmış bir şekilde durduğunu hatırladı. Haleler yeniden yavaş yavaş yok olmadan önce altmış yetmiş kişiyi gözlemlemişti, onlardan yalnızca birkaçı, şimdi ölüm torbaları olarak düşündüğü siyah torbaların içinde yürüyorlardı ve az önce Rosalie'nin etrafına örülen torba, o gün gördüklerinden çok daha koyuydu. Yine de, park yerindeki haleleri soluk siyah olan bu insanlar istisnasız bir şekilde hasta görünüyorlardı... daha Keltoş 3 onunla uğraşmaya başlamadan önce bile halesi eski spor çorabı rengi olan Rosalie gibi.

Belki o kusursuz bir doğal işlemi yalnızca hızlandırdı.

"Ralph?" diye sordu Lois. "Rosalie'ye ne olacak peki?"

"Sanırım eski dostum Rosalie'nin günleri sayılı," dedi Ralph.

Lois, tepeden aşağı ve Rosalie'nin gözden kaybolduğu gölgeli alana doğru bakarak bunu düşündü. Sonunda Ralph'e döndü. "Elinde neşter olan o cüce, May Locher'in evinden çıktıklarını gördüğün adamlardan biriydi, değil mi?"

"Hayır. Onlar diğer ikisiydiler."

"Daha başkalarını da gördün mü?"

"Hayır."

"Daha çoklar mı dersin?

"Bilmem."

Ralph, bir an için, hemen ardından gelecek sorunun, yaratığın Bill'in Panama şapkasını giydiğine dikkat edip etmediği olacağını sandı, ama Lois hiçbir şey sormadı. Ralph, Lois'in farkına varmamış da olabileceğini düşündü. Etrafta çok fazla esrarengiz şey oluyordu ve üstelik, Bill'in onu son kez giydiğini gördüğünde kenarından ısı-

rılmış kocaman bir parça yoktu. *Emekli tarih öğretmenleri şapka ısıran türden değiller işte, ne yaparsın,* diye düşünüp gülümsedi.

"Güzel bir sabah, Ralph." Lois, Ralph'in bakışını onun gözünün içine bakarak, içten bir şekilde karşıladı. "Sanırın bu konuda konuşmalıyız, değil mi? Neler olup bittiğini gerçekten bilmek istiyorum."

Ralph, bu sabahı hatırladı – sanki binlerce yıl öncesinde kalmış gibiydi – piknik alanından caddeye geri yürüyüşünü, bir iki tanıdığına rastlamasını, kiminle konuşması gerektiğine karar vermeye çalışmasını anımsadı. Arkadaşlarıyla dedikodu yapar diyerek, Lois'i listeden silmişti ve şimdi, kendi görüşüne değil de, daha çok McGovern'ın Lois hakkındaki görüşlerine dayanan böyle bir yargıya vardığı için utanmıştı. Bugüne kadar gördüğü haleler hakkında Lois'in konuştuğu tek kişinin, sırrını saklayacağına güvenmesi gereken tek kişi olan Dr. Litchfield olduğu ortaya çıkmıştı.

Başıyla onayladı Ralph. "Haklısın. Konuşmamız gerek."

"Biraz geç kalmış bir öğle yemeği için bana gelmek ister misin? Küpelerinin nerede olduğunu bilemeyen yaşlı bir kadın için, yaptığım baharatlı kızartma hiç de fena sayılmaz."

"Sevinirim. Bildiklerimi sana anlatacağım ama biraz sürer. Bu sabah Bill'e birinci baskıyı yaptım."

"Yani," dedi Lois, "kavga satranç hakkında değildi, öyle mi?"

"Şey, pek sayılmaz," dedi Ralph, ellerine doğru gülümseyerek. "Belki oğlun ve gelininle aranızda geçen kavgaya daha çok benziyordu. Ve ona en çılgınca olan bölümlerini daha anlatmamıştım bile."

"Ama bana anlatacaksın?"

"Evet," dedi ve ayağa kalktı. "Bahse girerim çok da iyi bir aşçısındır. Aslında..." Birden durup sanki göğsü sıkışmış gibi bir elini göğsüne koydu. Ağzı açık, gözleri yerinden fırlamış bir şekilde banka ağır ağır geri oturdu.

"Ralph? İyi misin?"

Lois'in kaygılı sesi çok uzaklardan geliyormuş gibiydi. Hayalinde yeniden, çamaşırhane ile apartmanın arasında duran Keltoş 3'ü görüyordu. Keltoş 3, Rosalie'nin balon ipini kesebilmek için onu Harris Bulvarı'nın karşısına götürmeye çabalıyordu. O zaman başaramamıştı ama bu işi öğlen olmadan

(*Onunla oynayacaktım!*)

halletmişti.

Belki McGovern'ın şapkasını ısıran türden biri olmaması, Lois'in, Keltoş 3'ün kimin şapkasını giydiğine dikkat etmemesinin tek nedeni

değildi, eski dostum Ralph. Belki dikkat etmek istemediği için dikkat etmedi. Belki birbirine uyan birkaç parça var ve bu konuda haklıysan eğer, çağrıştırdığı şeyler çok çeşitli. Görüyorsun, değil mi?

"Ralph? Neyin var?"

Cücenin, Panama şapkanın kenarından bir parça ısırıp sonra yeniden başına takışını görmüştü. Onun, Ralph'le oynamak zorunda kalacağını söylediğini duymuştu.

Ama yalnızca benimle değil. Ben ve arkadaşlarım, dedi. Ben ve bok torbası arkadaşlarım.

Şimdi, bunları düşünürken, başka bir şey daha hatırladı. Doktor 3, ya da adı her neyse, McGovern'ın şapkasının kenarını ısırırken kulak memelerine güneşin vurduğu yerlerde ateş parçacıklarının çıktığını görmüştü. Bu görüntü, yadsınamayacak kadar açık ve netti, aynen çağrıştırdığı şeyler gibi.

Şu çok çeşitli çağrışımlar.

Kendine gel – hiçbirinden emin değilsin ve tımarhaneye girmen de hiç uzak ihtimal değil, dostum. Sanırım bunu unutmaman gerek, belki dayanak olarak kullanabilmek için. Lois'in de tüm bu şeyleri görüp görmemesi beni ilgilendirmez. Beyaz önlüklü diğer *adamlar, kısa boylu keltoşlar değil ama ellerinde ağları ve sakinleştirici iğneleri olan kaslı herifler her an ortaya çıkabilir. Her an çıkabilir...*

Ama yine de...

Yine de...

"Ralph! Tanrı aşkına konuş benimle!" Lois şimdi onu, işe geç kalmış bir kocayı kaldırmaya çabalayan bir eş gibi, şiddetle sarsıyordu.

Ralph ona baktı ve gülümsemeye çabaladı. Bu gülümsemenin yapmacık olduğu belliydi ancak yine de biraz rahatlamış olduğu için Lois'e her şey yolundaymış gibi görünmeyi başardı. En azından biraz olsun. "Özür dilerim," dedi. "Bir an sanki... işte, bir şeyler üstüme çullandı."

"Beni korkutma böyle! Göğsünü tutuşun, aman tanrım!"

"Ben iyiyim," dedi Ralph ve yapmacık gülümsemesini dişleri görünecek kadar yaydı. Kendisini, bir top oyun macununu kopmadan önce ne kadar gerdirebileceğini görmek isteyen küçük bir çocuk gibi hissetti. "Hâlâ davetin geçerliyse, ben hâlâ yiyebilirim."

Üç-altı-dokuz, hapı yuttu domuz.

Lois ona yakından baktı ve sonra rahatladı. "Güzel. Bu harika olur. Simone ve Mina dışında kimse için uzun zamandan beri yemek pişirmemiştim – onlar benim kız arkadaşlarım." Sonra güldü. "Ama

söylemek istediğim şey bu değil. Bunun bu kadar hoşuma gitmesinin nedeni yalnızca bu değil."

"Ne demek istiyorsun?"

"Yani çok uzunca bir süredir bir *erkek* için yemek pişirmedim. Umarım bunun nasıl yapıldığını unutmamışımdır."

"Şey, seninle haberleri izlemek için Bill ile ben geldiğimiz gün peynirli makarna yemiştik. Güzeldi de."

Lois hadi ordan der gibi bir el hareketi yaptı. "Hazırdaki yemeği ısıtmıştım. Aynı şey değil."

Maymun tele tünedi, tütününü çiğnedi. Tel koptu...

Ralph'in yüzündeki gülümseme daha da yayıldı. Bir an önce gitmek için sabırsızlanarak, "Eminim nasıl yapıldığını unutmamışsındır, Lois," dedi.

"Bay Chasse, boğazına *çok* düşkün biriydi. Her şeye çok düşkündü, aslında. Ama derken, karaciğerinden rahatsızlandı ve..." İçini çekti, sonra Ralph'in çok sevecen bulduğu ürkeklik ve kararlılık arası bir tavırla Ralph'in koluna uzanıp tuttu. "Takma kafana. Geçmişe ağlayıp sızlanmaktan bıktım. Bu işi Bill'e bırakıyorum. Hadi gidelim."

Ralph ayağa kalktı, ellerini onunkilerle birleştirdi ve tepeden aşağı, parkın alt girişine doğru yürüdüler. İkisi, oyun sahasındaki genç annelerin yanından geçerken Lois dönüp onlara baktı. Ralph, Lois'in dikkatinin başka bir yöne çevrilmesine sevindi. İçinden ona ve Lois'e neler olduğu konusunda hemen bir karara varmaması gerektiğini düşündü. Bu konuda mantıklı bir şekilde düşünebildiğine kendini inandırmasının bile mümkün olmadığını defalarca kendi kendine tekrarladı ama yine de kendini bir sonuca varmaktan alamıyordu. Ve vardığı bu sonuca yürekten inanıyordu. Haleler dünyasını keşfedeli beri, hissetmekle bilmenin tıpatıp aynı şeyler olduğunu anlamıştı.

Diğer ikisi hakkında bir şey bilmiyorum, ama 3 numara, manyağın biri... ve hatıra olsun diye eşyaları alıyor. Vietnam'da savaşan manyaklardan bazılarının öldürdüklerinin kulaklarını kesip alması gibi.

Lois'in, gelininin şeytana uyarak, elmas küpeleri çini kutudan alıp cebine indirdiğinden şüphesi yoktu. Ama onlar artık Janet Chasse'de değillerdi; hatta Janet'in daha şimdiden, onları kaybettiği için kendini kınadığından ve her şeyden önce onları ne diye almış olduğunu da merak ettiğinden şüphe etmiyordu.

Ralph, neşterli cücenin, Lois farkına varmamış olsa bile, McGo-

vern'ın şapkasını almış olduğunu biliyordu ve her ikisi de onun, Rosalie'nin fularını aldığını da görmüşlerdi. Banktan kalkmaya çalışırken, Ralph kel yaratığın kulak memelerinde gördüğü parlamaların, onun, Lois'in küpelerini aldığı anlamına geldiğinden neredeyse emindi.

4

Merhum Bay Chasse'in sallanan koltuğu, solmuş yer muşambasının üstünde, arka verandaya açılan kapının yanında duruyordu. Lois, Ralph'i oraya götürdü ve "ayak altında dolaşmamasını" tembihledi. Ralph bunun üstesinden gelebileceği bir ödev olduğunu düşündü. Koltukta oturmuş sallanırken öğleden sonra güneşinin parlak ışıkları kucağına vuruyordu. Ralph saatin nasıl da böylesine çabucak geçtiğini anlayamamıştı. *Belki uyuyakalmışımdır,* diye içinden geçirdi. *Belki de şimdi uyuyorum, ve tüm bunları düşümde görüyorum.* Lois, mutfak dolabından küçük boy bir tava indirirken onu izledi. Beş dakika sonra, mutfağı hoş kokular doldurmaya başlamıştı.

"Bir gün senin için yemek pişireceğimi söylemiştim," dedi Lois, buzdolabından çıkardığı sebzeleri ve mutfak dolaplarının birinden aldığı baharatı yemeğe katarken. "Sana ve Bill'e artmış peynirli makarnayı yedirdiğim gündü. Hatırlıyor musun?"

"Sanırım hatırlıyorum," dedi gülümseyerek.

"Ön verandada, süt sepetinin içinde bir şişe taze elma şarabı var – elma şarabı en iyi dışarda saklanır. Getirir misin? Kendine de bir bardak doldur. Temiz bardaklarım musluğun üstündeki dolapta. Bir sandalyeye çıkmadan ulaşamıyorum. Sandalye olmadan alabilecek kadar uzun boylusun, sanırım. Boyun ne kadar Ralph, bir seksen falan mı?"

"Bir seksen beş. En azından öyleydi; sanırım son on yılda birkaç santim yitirdim. Belkemiği zamanla yerine oturuyor ya da öyle bir şey. Ayrıca doğrusunu söylemek gerekirse sırf benim için zahmete girmen gerekmez."

Lois, bir eli kalçasında, bir eliyle yemeği karıştırırken sert bir şekilde gözlerini dikti. Sertlik, yerini bir gülümsemeye bıraktı. "*Temiz* bardaklarım dedim, Ralph Roberts, *en güzel* bardaklarım değil."

"Evet, bayan," dedi Ralph sırıtarak ve ekledi: "Kokusuna bakılırsa bir erkek için yemek pişirmeyi unutmamışsın galiba."

"Yemeğin tadına bakmadan bir şey söyleme," diye yanıtladı Lois ama Ralph, o tavanın başına geri dönerken onun bu iltifattan memnun göründüğünü düşündü.

5

Yemek gerçekten çok güzeldi. Yerlerken parkta olanlar hakkında hiçbir şey konuşmadılar. Ralph'in iştahı, uykusuzluğu başladığından beri belirsizdi, daha çok iştahsızdı ama bugün büyük bir iştahla yiyip, Lois'in baharatlı kızartmasını, üç bardak elma şarabıyla birlikte silip süpürdü. Bitirdiklerinde, Lois, kalkıp mutfak lavabosuna gitti ve tabakları yıkamak için sıcak su doldurmaya başladı. Bunu yaparken, daha önemli bir işi yapmak için geçici olarak bir kenara bırakılan bitmemiş bir örgüye dönermiş gibi, önceki konuşmalarına kaldığı yerden devam etti.

"Bana ne yaptın?" diye sordu Ralph'e. "Renkleri görmemi sağlamak için bana ne yaptın?"

"Bilmiyorum."

"O dünyanın eşiğindeymişim gibiydi ve ellerinle gözlerimi kapadığında beni onun içine ittin."

Ralph onun söylediklerini başıyla onayladı, ellerini çektikten sonraki bir iki saniyede nasıl göründüğünü hatırlayarak – sanki pudra şekerine batırılmış bir gözlük takmış gibi. "Tamamıyle içgüdüseldi. Haklısın, başka bir dünya gibi. Ben de tıpkı öyle düşünüyorum, haleler dünyası olarak."

"Harika, değil mi? Yani, ürpertici demek istiyorum, ilk kez başıma geldiğinde – temmuz ya da ağustos başıydı – çıldırmaya başladığımdan emindim ama o zaman bile hoşuma gitmişti. Hoşlanmaktan kendimi alamadım."

Ralph, şaşkın, ona baktı. Bir zamanlar Lois'i şeffaf olarak düşünmemiş miydi? Dedikoducu? Sır tutamaz?

Hayır, korkarım bundan daha da kötüsü yaşlı dostum, sığ birisi olduğunu düşündün. Ona daha çok Bill'in gözleriyle baktın, aslına bakılacak olursa: "Şu bizim Lois" olarak. Ne bir eksik ne bir fazla.

"Ne var?" diye sordu Lois biraz huzursuzca. "Bana niye öyle bakıyorsun?"

"Bu haleleri *yazdan* beri mi görüyorsun? O kadar uzun süredir mi?

"Evet gün geçtikçe daha parlak olarak. Ayrıca daha sık. Sonunda boşboğaz doktoru görmeye gitmemin nedeni de bu. O şeyi gerçekten parmağımla vurdum mu, Ralph? Zaman geçtikçe, olanların bu bölümüne daha az inanabiliyorum."

"Vurdun. Sana rastlamadan az önce ben de öyle bir şey yaptım."

Lois'e, Doktor 3 ile daha önceki karşılaşmasını ve cüceyi – en azından geçici olarak – nasıl kaçırttığını anlattı. Elini omuz seviyesine kaldırıp hızla aşağı indirdi. "Tüm yaptığım buydu. Chuck Norris veya Steven Seagal'i taklit eden küçük bir çocuk gibi. Ama bu, inanılmaz bir mavi ışık demetinin ona ulaşmasını ve tabanları yağlamasını sağladı. En iyisi de bu oldu, çünkü aynı şeyi bir daha yapabileceğimi zannetmiyordum. *Bunu* nasıl başardığımı da bilmiyorum. Parmağınla yine ateş edebilir misin?"

Lois kıkırdayarak güldü, ona dönüp, parmağını ona doğru kaldırdı. "Öğrenmek mi istiyorsun? Degav! Degav!"

"O şeyi bana doğru tutma, bayan," dedi ona Ralph. Bunu söylerken gülümsedi ama şaka yaptığından pek emin değildi.

Lois parmağını indirdi ve lavabodaki suya bulaşık deterjanını damlattı. Bir eliyle suyu karıştırıp köpürtürken, Ralph'e sordu: "Bu güç nereden geliyor Ralph? Ve ne için?"

Ralph kalkıp lavaboya doğru giderken başını salladı. "Bilmiyorum ve bilmiyorum. Ne dersin, yardımcı olabildim mi? Tabak kurulama bezlerin nerede, Lois?"

"Tabak bezlerimin nerede olduğunu boşver. Git otur. Lütfen şu modern erkeklerden biri – birbirlerini bolca kucaklayıp ağlayanlardan yani – olmadığını söyle Ralph."

Ralph gülerek başını salladı. "Yoo. Yalnızca iyi eğitim aldım, hepsi bu."

"Tamam. Ne kadar duyarlı olduğundan dem vurmaya başlama! Bir kızın, kendi başına keşfetmek isteyeceği *bazı* şeyler vardır." Lavabonun altındaki dolabı açıp ona solmuş ama inanılmaz temiz bir tabak havlusu attı. "Yalnızca kurula ve tezgâhın üstüne koy. Ben kaldırırım. Bir yandan bunu yaparken, bir yandan da bütün olup bitenleri en başından başlayarak anlatabilirsin. Olduğu gibi..."

"Anlaştık."

Ralp nereden başlayacağını bilemiyordu. Sonra birden dudakları, sanki kendiliğinden açılıp söze başladı. "Carolyn'ın öleceğini sonunda kendime kabul ettirmeyi başardığım zamanlarda, sık sık yürüyüşe çıktım. Ve bir gün, havaalanının oralardayken..."

6

Her şeyi anlattı; Ed ile kamyonet sürücüsü şişman adam arasındaki tartışmaya müdahale etmesinden başlayıp, onların yaşında akıl hastalığı yaygın, hem de çok yaygın olduğu için, Bill'in gidip doktorunu görmesini tembihlediğini söyleyerek bitirdi. Hikâyenin eksik kalan yanlarını tamamlamak için defalarca geri dönmesi gerekti – Örneğin, Ed'in kamyonet sürücüsünün üzerine yürümesini engellemeye çalışırken, Yaşlı Dor'un ortaya çıkması gibi – ama Lois hikâyenin akışını şaşırmış gibi görünmüyordu.

Olanları anlatırken Ralph'in içindeki duygu öylesine derin bir rahatlamaydı ki neredeyse acı veriyordu. Sanki birisi içine taş yığmış ve o da bunları birer birer kaldırıyormuş gibi.

Anlatmayı bitirdiği sırada, bulaşık bitmişti. Mutfaktan, televizyonun baş köşesinde Bay Chasse'in fotoğrafı olmak üzere, düzinelerle fotoğraf bulunan, oturma odasına geçtiler.

"Eee?" dedi Ralph. "Bunların ne kadarına inanıyorsun?"

"Hepsine, elbette," dedi ve ne Ralph'in yüzündeki rahatlama ifadesine dikkat etti ne de görmezlikten gelmeyi yeğledi. "Bu sabah gördüklerimizden sonra – benim harika gelinim hakkında bildiğin şeylerden sonra – inanmamam için hiçbir neden yok. İşte benim Bill' den farkım bu."

Tek farkın değil, diye içinden geçirdi Ralph, ama bunu söylemedi.

"Bu şeylerin hiçbiri rastlantı değil, değil mi?" diye sordu Lois.

Ralph başını salladı. "Hayır, pek sanmam."

"On yedi yaşımdayken," dedi, "annem yolun aşağısından ev işlerini yapması için bir çocuk tutmuştu – adı galiba Richard Henderson'du. Tutabileceği bir sürü çocuk vardı ama o Richie'yi tuttu çünkü onu beğenmişti... benim için beğenmişti, ne demek istediğimi anlıyorsun."

"Elbette anlıyorum. Çöpçatanlık yapıyordu."

"Evet. Ama en azından bunu abartarak can sıkıcı bir şekilde yapmıyordu. Tanrı'ya şükürler olsun, ona hiç ilgi duymuyordum, en azından o anlamda değil. Yine de, annem elinden geleni yaptı. Mutfak masasında ders çalışıyorsam, sanki mayıs ayıymış da havalar ısınmış gibi ona tahta sandığı doldurturdu. Ben tavukları besliyorsam, Richie'ye bahçe kapısının yanındaki otları kestirirdi. Onu etrafta gör-

memi... ona alışmamı... sağlamaya çalışıyordu. Ve beraber olmaktan hoşlansak ve Richie'de beni dansa ya da kasaba panayırına götürmek isteseydi, annem karşı çıkmazdı. Bir zorlama vardı ama hafif, alttan bir zorlama. İşte öyle bir şey."

"Zorlama pek hoş bir şey değil," dedi Ralph. Eli ister istemez Charlie Pickering'in bıçağının ucuyla deldiği yere gitti.

"Hayır, elbette hoş değil. Kaburgalarına böyle bıçak saplayan bir adamla karşılaşmak korkunç olmalı. Tanrı'ya şükür o sprey kutusu yanındaymış. Yaşlı Dor da haleleri görüyor mu dersin? O dünyaya ait birisi Yaşlı Dor'a kutuyu senin cebine koymasını mı *söyledi?*"

Ralph çaresizce omuz silkti. Lois'in söylediği şey onun da aklından geçmişti. Ama bir kez böyle düşünmeye başlayınca, işler iyice karışıyordu. Çünkü Dorrance bunu o nedenle yapmışsa, bir güç ya da varlık, Ralph'in yardıma gereksinimi olacağını biliyordu öyleyse. Hepsi bu da değildi. O gücün – veya varlığın – ayrıca şunları da bilmesi gerekiyordu: a) Ralph'in pazar günü öğleden sonra dışarı çıkacağını, b) o güne kadar gayet güzel olan havanın bir ceket gerekecek kadar bozacağını ve c) Ralph'in hangi ceketi giyeceğini. Başka bir deyişle, geleceği görebilen bir varlık söz konusuydu. Böyle bir güç tarafından izlenmekte olduğu fikri Ralph'i çok ürküttü. En azından, sprey kutusu olayında, müdahale etmesinin, muhtemelen hayatını kurtarmış olduğunu fark etti ama yine de bu onu çok ürküttü.

"Belki," dedi Ralph. "Belki bir şey Dorrance'ı bu işe alet etti. Ama ne diye?" ekledi.

"Ve şimdi ne yapıyoruz?" diye sordu Lois.

Ralph yalnızca başını sallayabildi.

Lois, duvardaki saate baktı ve sonra telefona uzandı. "Neredeyse üç buçuk! Aman Tanrım!"

Ralph, Lois'in elini tuttu. "Kimi arıyorsun?"

"Simone Castonguay. Bu öğleden sonra Mina ve onunla birlikte Ludlow'a gitmeye söz vermiştim – Grange'da poker partisi var – ama tüm bunlardan sonra gidemem. Gitseydim donuma kadar hepsini kaybedecektim." Güldü, sonra hoş bir ifadeyle yüzü kızardı. "Sadece lafın gelişi."

Ralph, Lois ahizeyi kaldırmadan önce ellerini onunkilerin üstüne koydu. "Sen poker partine git, Lois."

"Gerçekten mi?" dedi biraz şüpheli biraz da hayal kırıklığına uğramış bir ifadeyle.

"Evet." Ralph, hâlâ burada olup bitenler konusunda emin değildi

ama bir şeylerin değişmek üzere olduğunu sezdi. Lois zorlamadan bahsetmişti ama içinde bulundukları durum, Ralph'e daha çok *sürüklenmek* gibi geldi, tıpkı nehrin bir adamı küçük bir sandalda sürükleyip götürmesi gibi bir şey. Ama nereye sürüklendiğini göremiyordu; nehrin kenarındaki yamaçları yoğun bir sis kaplamıştı ve şimdi akıntı hızlanmaya başlamıştı, ilerlerde bir yerde çağlayanın uğultusunu duyabiliyordu.

Yine de, birtakım şeyler var, Ralph. Sisin içinde belirli belirsiz seçilebilen.

Evet. Üstelik insanın içini çok da rahatlatan şeyler değiller. Bunlar kolunu yakalamaya çalışan parmaklar gibi görünen ağaçlar olabilir... ama diğer taraftan, ağaçlar gibi görünmeye çalışan şeyler kolunu yakalamaya hazır parmaklar olabilirler. Ralph, bu durumda, hangisinin söz konusu olduğunu kavrayıncaya kadar, Lois'in şehirden uzakta olması fikri hoşuna gitti. Güçlü bir sezgisi vardı – ya da belki sezgi kılığına girmiş umuttu bu yalnızca – Doktor 3'ün Lois'i Ludlow'a kadar izleyemeyeceğine, hatta onu doğu tarafına, Barrens'in karşısına kadar bile izleyemeyeceğine ilişkin bir sezgi.

Böyle bir şeyden emin olamazsın, Ralph.

Bilemezdi belki ama tahmin ettiği şeyin doğru olduğunu hissediyordu. Hâlâ, haleler dünyasında hissetmekle bilmenin birbirine çok yakın şeyler olduğuna inanıyordu. Çok iyi bildiği bir şey vardı ki, o da Doktor 3'ün, Lois'in balon ipini henüz kesmemiş olduğuydu; Onun halesinin nasıl neşeyle, sağlıklı gri renkle parladığını kendi gözleriyle görmüştü. Yine de Ralph, Doktor 3'ün – Çılgın Doktor'un – ipi kesmeye niyetli olduğunu biliyordu. Strawford Parkı'ndan topallaya topallaya gittiği sırada, Rosalie, ne kadar hayat dolu görünmüş olursa olsun, Ralph o ipin kesilmesinin ölümcül, öldürücü bir etkisi olduğunu giderek daha çok anlamaya başlamıştı.

Diyelim ki haklısın, Ralph. Diyelim ki bu öğleden sonra poker oynarsa o çılgın doktor ona ulaşamayacak. Peki bu ya bu geceye ne dersin? Yarın? Sonraki hafta? Çözüm ne? Oğlunu ve namussuz gelinini arayıp, onlara Nehir Manzaralı Evler konusunda fikrini değiştirdiğini, sonunda oraya gitmeyi istediğini mi söylemeliydi?

Bilmiyordu. Ama düşünmek için zamana ihtiyacı vardı ve ayrıca, Lois'in en azından bir süre için güvenlikte olduğundan emin olana kadar mantıklı düşünmenin oldukça zor bir şey olacağını biliyordu.

"Ralph? Yine şu görünüşüne bürünüyorsun."

"Nasıl bir görünüşmüş o?"

"Dalıp gitmiş haldeki görünüşün." Saçını cilveli bir tavırla geri doğru attı. "Bay Chasse'in beni dinler görünüp aslında para koleksiyonunu düşündüğü zamanki gibi. Bu görünüşü hemen tanırım, Ralph. Ne düşünüyorsun?"

"Kâğıt oyunundan döneceğin zamanı merak ediyordum."

"Bu şeye bağlı."

"Neye?"

"Tubby'de çikolatalı dondurma yemek için durup durmayacağımıza bağlı." Gizli bir sırrı açığa vuran bir kadının mahçup havasıyla konuşmuştu.

"Doğrudan geri döneceğinizi sanıyordum."

"Yedide. Belki yedi buçukta."

"Eve varır varmaz beni ara. Ararsın değil mi?"

"Evet. Şehirden uzağa gitmemi *istiyorsun,* değil mi? Şu bakışın aslında bu anlama geliyor."

"Şey..."

"Şu pislik kel şeyin beni inciteceğini düşünüyorsun, değil mi?"

"Sanırım bu bir olasılık."

"Ee, seni de incitebilir!"

"Evet, ama..."

Ama anladığım kadarıyla, daha bana ait olan bir eşyayı almamış Lois.

"Ama *ne*?"

"Sen dönene kadar iyi olacağım, hepsi bu." Onun, birbirlerini kucaklayıp, ağlayan modern erkekler hakkındaki küçümseyici sözünü hatırladı ve hükmeden sert bir bakışı denedi. "Git pokerini oyna ve bu işi bana bırak, en azından şimdilik. Bu bir emirdir."

Carolyn, böyle komedi filmlerindeki gibi maço pozlara ya güler ya da kızardı. Tarzı bütünüyle farklı bir kadın ekolüne ait olan Lois, yalnızca başıyla onaylayıp kararın elinden alınmasına memnun göründü. "Tamam oldu." Doğrudan gözlerine bakabilecek şekilde Ralph'in çenesini aşağı indirdi. "Ne yaptığının farkında mısın Ralph?"

"Yoo. En azından..."

"Pekâlâ. Bunu itiraf edebiliyorsan sorun yok demektir." Elini Ralph'in koluna koydu ve dudağının köşesine yumuşak bir öpücük kondurdu. Ralph, kasıklarında bir karıncalanma hissetti. "Ludlow'a gidip poker oynayacağım ve şu aptal kadınlardan beş dolar kazanacağım. Gerisini sonra konuşuruz. Tamam mı?"

"Tamam."

Lois'in gözlerinin içindeki küçük gülümseme, konuşmak dışında şeyler de yapabileceklerini ima ediyordu, tabii eğer Ralph cesur olursa... ve Ralph, o anda kendini gerçekten son derece cesur hissetti. Bay Chasse'in televizyonun üstündeki yerinden sert bakışı bile onun bu duygusunu pek etkileyemedi.

14. Bölüm

1

Ralph, caddenin karşısına geçip kendi evine giden yokuşa doğru olan kısa mesafeyi yürümeye başladığı sırada saat dörde çeyrek vardı. Yine üstüne yorgunluk çöküyordu, ayaklarına karasular inmişti. Ama aynı zamanda, Carolyn öldüğünden beri kendisini ilk kez bu kadar iyi hissetti. Daha derli toplu. Daha *kendine hâkim.*

Belki de öyle olduğuna inanmak istiyorsundur sadece? Elle tutulur bir nedeni olmadan da bir insan kendini böyle hissedemez mi? İyi fikir, Ralph ama pek gerçekçi sayılmaz.

Pekâlâ, diye içinden geçirdi, *belki de şimdi birazcık kafam karışık.*

Gerçekten de öyleydi. Ayrıca ürkmüş, keyiflenmiş, şaşırmıştı ve biraz da şehvet içindeydi. Yine de bu karışık duyguların arasında, aklına çok net bir düşünce geldi, öncelikle yapması gereken bir şey: Bill ile arasını düzeltmeliydi. Bunun için, özür dilemesi gerekiyorsa, bunu da yapabilirdi. Belki bir özür yeterli olurdu. Eninde sonunda Bill, ona gelip de, "Vaay, yaşlı dostum, berbat görünüyorsun, anlat bakalım." dememişti. Hayır, Bill'e kendi ayağıyla gitmişti. Pek içi rahat etmeyerek yapmıştı bunu, doğru, ama bu, gerçeği değiştirmezdi ve...

Ah, Ralph, ne yapacağım ben senle? Konuşan, Carolyn'ın neşeli sesiydi. Carolyn'ın ölümünü izleyen birkaç hafta boyunca olduğu gibi net bir şekilde geliyordu. *Kendini kaybeden Bill'di, tatlım, sen değil. Ben hayattayken olduğun gibi kendine katı davranmaya kalkıştığını görüyorum. Galiba bazı şeyler hiç değişmiyor.*

Ralph hafifçe gülümsedi. Evet, tamam, belki bazı şeyler hiç değişmedi ve belki aralarındaki tartışma, kendisinden çok, Bill'in hatasıydı. Sorun, kimin haklı kimin haksız olduğuna dair aptalca bir tartışma yüzünden Bill ile arkadaşlığını koparmak isteyip istemediğiydi. Bunu istediğini sanmıyordu ve bu Ralph'in Bill'den, aslında çok da hak etmediği şekilde özür dilemesi anlamına geliyorsa, bunun neresi korkunçtu? 'Özür dilerim'i oluşturan beş heceyi söylemenin o kadar da zor bir şey olmadığını düşündü.

Kafasının içindeki Carolyn, bu fikri, hiç konuşmadan kuşkulu bir sessizlikle yanıtladı.

Boşver, dedi ona, yürümeye başladığı sırada. *Bunu kendim için yapıyorum, onun için değil. Ne de senin için.*

Son düşündüğü şeyin – neredeyse kutsal bir şeye saygısızlık yapmışçasına – kendisini böyle suçlu hissetmesine yol açmasına şaşırdı. Ama bu, düşündüğü şeyin doğruluğundan bir şey kaybettirmiyordu.

Kapıya iliştirilmiş notu gördüğünde, anahtarını cebinden çıkarmaya çalışıyordu. Ralph, gözlüğünü arandı ama gözlüğünü yukarıda mutfak masasının üzerinde bırakmıştı. Bill'in kargacık burgacık yazısını okumak için gözlerini kısarak hafifçe geri doğru eğildi:

Sevgili Ralph/Lois/Faye/Her kimse

Günün büyük bir bölümünü Derry Hastanesi'nde geçireceğimi sanıyorum. Bob Polhurst'ün kuzeni arayıp, bana, bu kez durumun ciddi olduğunu söyledi; zavallı adam sonunda mücadelesinin sonuna gelmiş. Derry Hastanesi yoğun bakım ünitesindeki 313 no'lu oda, güzel bir ekim gününü geçirmek isteyeceğim en son yer ama sanırım başladığım bu işi sonuna kadar götürsem iyi olur.

Ralph, bu sabah sana zor anlar yaşattığım için özür dilerim. Sen bana yardım istemek için gelmiştin, bense neredeyse suratına bir yumruk indiriyordum. Özür olarak söyleyebileceğim tek şey, Bob'un başına gelen şeyin sinirlerimi harap ettiği. Tamam mı? Sanırım sana bir yemek borçluyum... tabii hâlâ benim gibi biriyle yemek yemek istiyorsan.

Faye, lütfen, lütfen, ama LÜTFEN *şu kahrolası satranç turnuvası hakkında ikide bir beni rahatsız etme. Oynayacağıma söz verdim ve sözümü tutarım.*

Elveda, zalim dünya,

Bill

Ralph, içi rahatlamış bir şekilde doğruldu. Keşke son günlerde başına gelen şeyler de böyle kolaylıkla sonuca bağlanabilseydi!

Yukarı kata çıktı, çaydanlığın içindekileri boşaltmak için salladı. Telefon çaldığında, lavaboda çaydanlığı dolduruyordu. Arayan John Leydecker'di. "Hey, sonunda seni yakaladığıma sevindim," dedi. "Kaygılanmaya başlamıştım, yaşlı dostum."

"Neden?" diye sordu Ralph. "Ne oldu?"

"Belki hiçbir şey, belki de çok şey. Charlie Pickering kefaleti ödedi sonunda."

"Bunun mümkün olmadığını söylemiştin."

"Yanılmışım, tamam mı?" dedi Leydecker, açıkça sıkkın bir şekilde. "Ayrıca yanıldığım tek şey bu da değil. Hâkimin kefaleti kırk bin dolar olarak belirleyeceğini söylemiştim ama akli dengesizliğe *inanmadığını* söyleyen biri olarak bilinen Hâkim Steadman'ın işi daha da ileri götüreceğini de bilmiyordum. Steadman, kefaleti seksen bin dolar olarak belirledi. Pickering'in mahkemece atanan avukatı *aya uluyan it* gibi böğürdü durdu ama bu hiçbir işe yaramadı."

Ralph, aşağı doğru baktı ve çaydanlığı hâlâ elinde tuttuğunu gördü. Masanın üstüne koydu. "Buna rağmen *yine de* kefaleti ödedi ha?"

"Evet. Sana, Ed'in onu ağzı kırık bir bıçak gibi bir kenara atacağını da söylemiştim hatırlıyor musun?"

"Evet. Bunu John Leydecker'in başka bir yanılgısı olarak kabul et. Ed, bu sabah saat on birde elinde bir bavul dolusu parayla doğruca kefalet bürosuna gitti."

"Sekiz bin doları ödedi, ha?" diye sordu Ralph.

"Sana bavul dedim, zarf değil." diye yanıtladı Leydecker. "sekiz değil, seksen. Hâlâ adliyede böbürlenip duruyorlar. Noel yortusundan sonra bile böbürlenmeyi sürdürecekler, lanet olsun."

Ralph, Ed'i torba gibi sarkan eski kazaklarının birinin içinde ve – Carolyn'ın, Ed'in çılgın bilim adamı giysileri diye adlandırdığı – yıpranmış fitilli kadife pantolonuyla, bavulun içinden yirmilikleri ve ellilik desteleri çıkarırken düşünmeye çalıştı ama yapamadı. "Kefaletin yüzde onunun, çıkması için yeterli olacağını söylemiştin de, yanlış hatırlamıyorsam."

"Öyle. Toplam kefalet ücretine yakın para yapan bir şeyi – örneğin bir evi ya da bir mülkü – ipotek olarak gösterebilirsen. Ed'in bunu yapamayacağı açık ama yastığın altında kötü günler için biriktirdiği birazcık para varmış, öyle ya da böyle, bir defada hepsini ödedi gitti."

Ralph, Helen'in hastaneden ayrılıp, High Ridge'e taşınmasından yaklaşık bir hafta sonra, ondan aldığı mektubu hatırladı. Ed'den aldığı bir çekten söz etmişti – yedi yüz elli dolar. ***Sorumluluklarının bilincinde olduğunu göstermek için yaptı gibi geliyor bana,*** diye yazmıştı. Ralph, bu adamın, karısıyla kızını on beş yıl boyunca sürecek bir gemi yolculuğuna göndermeye yetecek kadar parayla Derry Kasabası

adliyesine gelip... bıçaklarla ve molotof kokteylleriyle oynayan manyak bir herifi serbest bıraktırmak için teminat olarak verdiğini bilseydi, Helen'in yine aynı şekilde düşünüp düşünmeyeceğini merak etti.

"Tanrı aşkına nereden bulmuş olabilir o kadar parayı?" diye sordu Leydecker.

"Nereden bulduğu da sorulmadı mı?"

"Yoo. Burası özgür bir ülke. Hisse senetlerine para yatırdığına ilişkin bir şeyler söylemiş olduğunu duydum sadece."

Ralph, eski günleri düşündü – Carolyn'ın hastalanıp ölmeden öncesini ve Ed bu hale gelmeden önceki eski güzel günleri. On beş günde bir, dördünün birlikte yedikleri yemekleri, Deepneau'lardaki hazır pizzaları ya da Roberts'lerin mutfağında Carol'ın yaptığı tavuklu börekleri düşündü ve Ed'in bir ara, hisse senetleri prim yaptığında, herkesi Bangor'daki Red Lion'a pirzola yemeye götürmeye söz verdiğini hatırladı. Gururla Ed'e gülümseyerek *Bu doğru*, diye yanıtlamıştı Helen. O zamanlar hamileydi, karnı daha yeni yeni belli olmaya başlamıştı. Saçları arkada, at kuyruğu şeklinde bağlı, kendisine çok büyük gelen kareli bir gömlek giyerken daha on dördündeymiş gibi görünüyordu. *Hangisinin prim yapacağını düşünüyorsun, Edward? United Toejam'ın iki bin hissesi mi yoksa Amalgamated Sourballs'un altı bin hissesi mi?* Ve Ed, ona dönüp homurdanmıştı – hepimizi güldüren bir homurdanma, çünkü Ed'i bir iki hafta tanıyan biri bile onun bir karıncayı bile incitemeyeceyecek kadar yufka yürekli olduğunu bilirdi. Ama belki de Helen o zaman bile Ed'de bir farklılık seziyordu.

"Ralph?" diye sordu Leydecker. "Hâlâ orada mısın?"

"Ed'in hiç hisse senedi yoktu," dedi Ralph. "Araştırmacı kimyagerdi ve babası, Pennsylvania'daki bir şişeleme fabrikasında ustabaşıydı. O iş o kadar para getirmez."

"Şey, bir yerlerden bulmuş işte, bundan hoşlandığımı söylersem yalan olur."

"Öteki Yaşam Hakkı Dostları üyelerinden mi, ne dersin?"

"Hayır, sanmam. Her şeyden önce, burada zengin insanlardan söz etmiyoruz – bu gruba bağlı insanların çoğu memur ve işçi sınıfının kahramanları. Ellerinden geldiği kadar yardımcı olmaya çalışırlar, ama bu miktar onların yardım sınırını aşar. Hayır. Belki Pickering'i çıkarmak için bu parayı bir yerden çalmış olabilirler ama yapacaklarını hiç sanmam. Ed isteseydi bile, çoğu bunu yapmayı reddederdi. Şimdi onların arasında Ed, *istenmeyen adam* ilan edildi. Charlie Pic-

kering'in ise adını bile duymak istemediklerini sanıyorum. Yaşam Hakkı Dostları'nın liderliğini Dan Dalton aldı ve çoğu için bu büyük bir rahatlık demek. Ed ve Charlie ve iki kişi daha – Frank Felton adında bir adam ve Sandra McKay adında bir kadın – şimdi daha çok kendi kafalarına göre çalışıyorlar. Felton hakkında hiçbir şey bilmiyorum, onun da beş kuruşu yok. McKay'e gelince, o da Charlie'nin ziyaret ettiği bazı kurumları ziyaret etmiş, anlarsın ya. Dikkati çekebilecek bir kadın – solgun görünüşlü, bir sürü sivilcesi olan yaklaşık yüz otuz kilo civarında biri."

"Şaka mı yapıyorsun?"

"Hayır. Ucuz giyim mağazalarından alınmış streç pantolon giyer ve genellikle elinde kremalı tatlılarla dolaşır. Genellikle, önünde BEBEK FABRİKASI kelimeleri yazılı kocaman bir süveter giyer. On beş çocuk doğurduğunu iddia ediyor. Aslında hiç çocuğu yok, muhtemelen olmuyor."

"Ne diye bana bütün bunları anlatıyorsun?"

"Çünkü bu insanlara dikkat etmeni istiyorum," dedi Leydecker. Bir çocukla konuşurmuş gibi sabırla tane tane konuşuyordu. "Tehlikeli olabilirler. Söylememe gerek yok biliyorsun, Charlie tehlikeli ve dışarda. Onu dışarı çıkarmak için paranın nereden bulunduğu ikincil önem taşıyor – bulmuş işte, önemli olan da bu. Yine peşine takılırsa hiç şaşırmam. O, ya da Ed, ya da diğerleri."

"Ya Helen ve Natalie?"

"Onlar arkadaşlarıyla birlikteler, ne yapacağı belli olmayan kocaların getireceği tehlikelere karşı çok uyanık olan arkadaşlarıyla. Kütüphanedeki Mike Hanlon'ı uyardım, o da Helen'e göz kulak olacak. Kütüphane, adamlarımız tarafından yakından gözetleniyor. Şu anda Helen'in gerçek bir tehlike içinde olduğunu sanmıyorum – hâlâ High Ridge'de kalıyor – ama elimizden geleni yapıyoruz."

"Teşekkürler, John. Buna memnun oldum, aradığına sevindim."

"Memnun olmana sevindim ama daha bitirmedim. Ed'in kimin peşinde olduğunu ve kimi tehdit ettiğini unutmaman gerek, dostum – Helen'i değil *seni.* Helen'in, artık onun ilgi odağında olduğunu sanmıyorum. Onun asıl kafasına taktığı sensin Ralph. Bizim Şef Johnson'a, en azından Kadın Sığınma Evi'nin davetlisi olan Susan Day gelip, gidene kadar sana göz kulak olacak bir adam gönderip gönderemeyeceğimi sordum. Benim aklıma gelen kişi Chris Nell'di. Şef reddetti. Bu hafta çok yoğun olarak bir sürü şey olması bekleniyor, biliyorsun, dedi... ama reddetme *tarzına* bakılırsa anladığım ka-

danyla, sanki bunu talep eden sen olsaydın, kıçını kollayacak birini gönderirlerdi. Peki sen ne dersin?"

Polis koruması, diye düşündü Ralph. *Televizyondaki polisiye dizilerde böyle diyorlar buna ve onun da kastettiği şey bu polis koruması.*

Bu fikri kafasında tartmaya çalıştı, ama kafasının içindeki bir sürü görüntü bunu engelledi. Şapkalar, doktorlar, önlükler, sprey kutuları, bıçaklar, neşterler ve eski bir dürbününün tozlu camlarından gözünün önüne gelen bir makas. *Hızla yaparım her işi, başka bir şey daha yapabilmek için*, diye düşündü Ralph ve bunun hemen ardından; *Cennete giden yol uzundur, tatlım, küçük şeyleri büyütme.*

"Hayır," dedi.

"*Ne?*"

Ralph gözlerini kapadı ve kendisini, yine bu telefonu kullanarak iğneci adamla olan randevusunu iptal etmek için ararken gördü. Hepsi sil baştan olacaktı, değil mi? Evet. Pickering'lerden, McKay'lerden, Felton'lardan korunmak için polis koruması alabilirdi ama işe yarayacak olan bu tür yöntemler değildi. Bunu biliyordu, nabzının her atışında bunu hissediyordu.

"Beni duydun," dedi. "Polis koruması istemiyorum."

"Tanrı aşkına, *neden?*"

"Kendimi koruyabilirim," dedi Ralph ve sayısız kereler John Wayne'in Westernlerinde dile getirilen, bu gösterişli saçmalığa biraz yüzünü ekşitti.

"Ralph, bunu sana söylemek istemezdim ama yaşlısın. Pazar günü sadece şanslıydın. Ama her zaman talihin yaver gitmeyebilir."

Şanslı değildim işte, diye içinden geçirdi, *Yüksek yerlerde dostlarım var. Ya da belki yüksek mevkilerdeki varlıklar demeliyim.*

"Merak etme bana bir şey olmaz," dedi.

Leydecker içini çekti. "Fikrini değiştirirsen, beni arar mısın?"

"Evet."

"Ve Pickering'i ya da kalın camlı gözlükleriyle sivilceli bir sarışının etrafında dolandığını görürsen de..."

"Seni arayacağım."

"Ralph, lütfen, bunu bir daha düşün. Bahsettiğim koruma sadece sokağın aşağısında park ederek bekleyecek bir adam."

"Olan oldu, geriye dönüş yok artık," dedi Ralph.

"Ha?

"Teşekkür ederim dedim, ama yine de hayır. Sana sonra anlatırım."

Ralph, yavaşça telefonu kapadı. "Belki de John haklıydı," diye

düşündü, belki çılgınlık ediyordu ama yine de kendisini hiç böyle bütünüyle aklı başında hissetmemişti.

"Yorgun," diye mırıldandı, kendi kendine, güneşli boş mutfağa, "ama aklı başında." Duraklayıp ardından ekledi: "Ayrıca âşık olma yolundayım, belki de."

Bu düşünce onu gülümsetti. Çaydanlığı ısıtıcının üstüne koyduğunda hâlâ gülümsüyordu.

2

Bill'in, ona bir yemek borçlu olduğu konusunda, notunda yazdığı şeyi hatırladığında Ralph ikinci bardak çayını içiyordu. Bill ne zaman isterse, onunla eczacı Wyzer'la gittikleri restoranda bir akşam yemeği yemeğe karar verdi. Her şeye yeniden başlayabilirlerdi.

Yeniden başlamamız gerektiğini düşünüyorum, diye içinden geçirdi, *çünkü o küçük psikopat, onun şapkasını aldı ve bunun Bill'in başının dertte olduğu anlamına geldiğine eminim.*

Bundan daha iyi bir zaman olamazdı. Ahizeyi kaldırdı ve hatırlamakta hiç güçlük çekmediği bir numarayı çevirdi: 941-5000. Derry Home Hastanesi'nin numarası.

3

Hastane santralı Ralph'i, 313 no'lu odaya bağladı. Telefonu bitkin bir sesle açan kadın, Denise Polhurst'tü, hasta adamın kuzeni. Kadının söylediğine göre Bill orada değildi. Onun "Amcasının muhteşem günleri"nden dostları diye adlandırdığı dört diğer öğretmen öğle sularında çıkagelmişlerdi ve Bill onları yemeğe götürmüştü. Bill'in, bu dört eski dostun yıllar sonra hasta arkadaşlarını ziyaretini nasıl tanımlayacağını tahmin edebiliyordu: geç olsun da güç olmasın. Bu onun en sevdiği laflardan biriydi. Ralph, Bill'in geri dönüp dönmeyeceğini sorduğu zaman, Denise Polhurst Bill'in döneceğini söyledi.

"Çok vefalıdır. O olmasaydı ne yapardım bilmiyorum, Bay Robbins."

"Roberts," dedi Ralph. "Bill, Bay Polhurst'ün harika bir insan olduğunu düşünürdü."

"Evet, herkes öyle düşünüyor. Ama elbette faturaları onun hayranı olan dostları ödemeyecek, değil mi?"

"Hayır," dedi Ralph, huzursuz bir şekilde. "Sanırım onlar ödemeyecekler. Bill'in bana bıraktığı notta, amcanızın durumunun ağır olduğu yazılıydı."

"Evet. Doktor, bırakın yarına sağ çıkmayı, geceyi bile atlatamayacağını söylüyor ama bunu daha önce de duydum. Tanrı beni affetsin ama bazen sanki Bob Amcanın, şu uydurma reklamlara benzediğini düşünüyorum – hep söz veren ama asla yerine getirmeyen. Sanırım bunu söylemek hiç hoş değil ama, ona bakamayacak kadar yorgunum. Yaşam destek aletini bu sabah kapattılar – bütün sorumluluğu üstüme alabilirdim ama Bill'i aradım ve o da Amcanın istediğinin de zaten bu olduğunu söyledi. 'Bob için öteki dünyayı keşfetme zamanı geldi. O artık işi tatlıya bağladı' dedi, şiirsel değil mi, Bay Robbins?"

"Evet. *Roberts,* Bayan Polhurst. Bill'e, Ralph Roberts'in aradığını ve onu yeniden arayacağımı söy..."

"Bu yüzden destek aletini kapattık. Sonuca hazırlıklıydım ama ölmedi. Bunu anlayamıyorum. O hazır, ben hazırım, işi bitmiş... ama öyleyse niye ölmüyor?"

"Bilmiyorum."

"Ölüm çok aptalca," dedi, yalnızca kalbinden ciddi bir şekilde rahatsız olan birinin çıkaracağı canı sıkkın, kötü bir ses tonuyla konuşarak. "Bebeğin göbek bağını kesmekte bu kadar geç kalan bir doğum uzmanını ihmalden işten atarlardı."

Ralph'in aklı, geçirdiği son günlere doğru sürüklenmeye başladı, ama bu kez çabucak kendini topladı. "Ne demiştiniz?"

"Özür dilerim, anlayamadım?" Kadın şaşırmış gibiydi, sanki aklı bir yerlerdeymişçesine.

"Göbek bağını kesmek hakkında bir şey dedin."

"Bir şey demek istemedim," dedi. Sesindeki canı sıkkın ifade daha da arttı... canı sıkkın değildi, Ralph bunu farkına vardı; acı çeken ve ürkmüş bir ses tonuydu. Orada ters giden bir şeyler vardı. Birden nabzı hızlandı. "Hiçbir şey demek istemedim," diye ısrar etti kadın ve birden Ralph'in elinde tuttuğu ahize koyu ve tehdit edici bir maviye dönüştü.

Onu öldürmeyi düşünüyor, kendi haline bırakarak da değil –

yüzüne bir yastık kapatarak onu boğup, öldürmeyi düşünüyor. "Çok sürmez," diye düşünüyor. "Bu bir lütuf," diye içinden geçiriyor. "Bitecek en sonunda," diye düşünüyor.

Ralph telefonu kulağından uzaklaştırdı. Şubat havası kadar soğuk mavi bir ışık, kurşun kalem kalınlığında ışınlar yayarak ahizenin dinleme deliklerinden yükseldi.

Cinayet, mavi renk, diye düşündü Ralph, ahizeyi kol mesafesi kadar uzakta tutup, gözleri faltaşı gibi açılmış bir halde mavi ışınların bükülüp yere doğru düşmesine bakarken. Denise Polhurst'ün zayıf, bir ördeğin vaklamasını andıran, endişeli sesini duyabiliyordu. *Hiç de öğrenmek istediğim bir şey değildi ama galiba öğrendim işte: Cinayet, mavi renk.*

Ahizeyi, mavi haleli üst yarısını kendinden uzakta tutmak için eğerek yeniden ağzına yaklaştırdı. Ahizenin kulağına çok yaklaşması halinde, kadının soğuk ve öfkeli umutsuzluğunun kendisini sağır etmesinden korkuyordu.

"Bill'e, Ralph aradı dersiniz," dedi. "*Ralph Roberts, Robbins değil.*" Yanıtı beklemeden telefonu kapadı. Ahizenin dinleme kısmındaki mavi ışınlar yere düşüp tuzla buz oldu. Bu, Ralph'e havanın ılık olduğu bir kış günü, insanın eldivenli elini, bir saçaktan sarkan buzlarda gezdirdiğinde saçakların düzgün bir şekilde yere düşmelerini hatırlattı. Mavi buzlar, yer muşambasına çarpmadan önce yok oldular. Etrafına bakındı. Odadaki hiçbir şey ne parlıyor, ne ışıyor ne de titreşiyordu. Haleler gitmişti yine. Derin bir soluk aldı ve sonra Harris Bulvarı'nın dışından, bir arabanın egzoz patlama sesi geldi.

Birden neye uğradığını şaşıran Ralph Roberts, ikinci kattaki boş apartman dairesinde bir çığlık attı.

4

Daha fazla çay içmek istemiyordu ama susuzluğu hâlâ geçmemişti. Buzdolabının arkalarında yarım kutu Diet Pepsi buldu, üzerinde soluk bir Red Apple logosu bulunan plastik bardağın içine boşalttı. Adeta uykusuzluğun kokusunu duyabildiği dairesinde olmaya artık katlanamıyordu. Özellikle de telefona olanlardan sonra.

Gün daha da güzel bir hal almıştı; güçlü, ılık bir rüzgâr çıkmış,

ağaçlardan kopardığı yapraklarla, Derry'nin batı yakası boyunca ışık ve gölge oyunları yapıyordu. Rüzgârın kaldırımlara sürüklediği turuncu, sarı ve kırmızı yapraklar, dönüp duran dervişler gibiydi.

Ralph, sola dönerek yürümeye başladı. Bunu havaalanının yukarısındaki piknik alanına doğru gitmeyi istediği için değil, sadece rüzgârı sırtında hissetmek için yapmıştı. Ancak, on dakika kadar sonra kendini piknik alanına girerken buldu. Bu kez boştu, buna hiç şaşırmamıştı. Çıkan rüzgâr yaşlıları içeri kaçırtacak kadar sert değildi, ama yaramaz rüzgâr, kartları ya da satranç taşlarını devirip dururken bunları masanın üstünde tutmak güçtü. Ralph, Faye Chapin'in genellikle toplantı düzenlediği küçük masaya yaklaştığı zaman, taşla tutturulmuş bir not olduğunu gördüğünde pek şaşırmadı. Plastik Red Apple bardağını bırakıp, notu almadan önce, ne hakkında olabileceğini tahmin edebiliyordu.

İki yürüyüş; elinde neşter olan kel doktorun iki kez görünmesi; uykusuzluktan muzdarip iki yaşlı insanın parlak renkli görüntüler görmesi; iki not. Hayvanları gemisine bindirmeye çalışan Nuh gibi, birer birer değil, çifter çifter... ve yine yağmur mu yağacak? Ne dersin, yaşlı adam?

Ne düşündüğünü bilmiyordu... ama Bill'in notu, sanki yaklaşmakta olan bir tür ölümü simgeliyordu ve Faye için de aynı şeyin geçerli olduğundan hiç şüphesi yoktu. Adeta bir sürüklenme duygusuydu bu; insanın, kendini yabancı bir sahnede, daha önce provasını yaptığını hatırlayamadığı bir oyunda oynar (ya da her nasılsa sürüklenir) bulması ya da o ana kadar bütünüyle anlamsız görünen bir şeyden tutarlı bir şekil görmesi ya da... keşfetmesi...

Neyi keşfetmek?

"Başka bir gizli şehir, işte bu," diye mırıldandı. "Haleler Derry'si." Sonra Faye'in bıraktığı notun üzerine eğildi ve rüzgâr, seyrelmiş saçlarıyla muzipçe oynarken, notu okudu.

5

Jimmy Vandenneer'i son kez görmek isteyenlerin, bunu en geç yarına kadar yapması tavsiye olunur. Coughlin Baba, bu öğlen gelip zavallı ihtiyarın ölümünün yakın olduğunu söyledi. Ama

ziyaretçi KABUL EDEBİLİYORMUŞ. Derry Hastanesi, Yoğun Bakım Ünitesi, 315 no'lu odada yatıyor.

Faye

Not: Zamanının çok azaldığını unutmayın.

Ralph, notu iki kez okuyup, sonraki diğer Moruklar için, üstüne taş koyarak masaya geri bıraktı ve sonra orada öylece elleri ceplerinde başı öne eğik, 3. Piste kalın kirpiklerinin altından bakarak ayakta durdu. Yakında sokakları süsleyecek olan Cadılar Bayramı kabağı kadar turuncu bir kuru yaprak, mavi gökyüzünden dönerek gelip seyrek saçlarına kondu. Ralph yaprağı dalgın bir şekilde aşağı doğru itti ve Derry Hastanesi, Yoğun Bakım Ünitesi'ndeki iki hastane odasının bulunduğu o katı ve yan yana duran iki odayı düşündü. Birinde Bob Polhurst, diğerinde Jimmy. Ya koridordaki sonraki oda? Bu oda 317 idi, yani karısının öldüğü oda.

"Bu bir rastlantı değil," dedi yavaşça.

Ama neydi peki? Sisteki şekiller mi? Bir gizli şehir mi? İkisi de, kafasında bir şeyler uyandırıyordu, ama sorularını cevaplayamıyordu.

Ralph, Faye'in notunu bıraktığı masanın yanındaki masanın bankına oturup ayakkabılarını çıkardı ve bacak bacak üstüne attı. Esen rüzgâr saçlarını dağıttı. Orada yaprakların arasında başı eğik, kaşları düşünmekten kırışmış bir halde oturdu. Elleri dizlerinde, Doktor 1 ve Doktor 2'yle ilgili izlenimlerini dikkatle yeniden gözden geçirip... sonra bu izlenimleri Doktor 3'ünkiyle karşılaştırırken, bir Buda heykeli gibi görünüyordu.

İlk izlenim: doktorların üçü de ona, tabloid gazetelerde, uzaylı yaratıkların çizilmiş resimlerini anımsatıyordu. Ralph, uzaydan gelen gizemli ziyaretçilerin kel kafalı, kara gözlü imgelerinin, yıllarca öncesine dayandığını biliyordu; uzunca bir süredir, belki de insanlar UFO'ları görmeye başladığından beri, insanlar kısa boylu keltoşlarla – sözüm ona küçük doktorlarla – temasları bildiriyorlardı. Altmışlı yıllarda böyle bir olayı anlatan bir makale okuduğundan son derece emindi.

"Pekâlâ, öyleyse etrafta bu heriflerden bir iki tane var diyelim," dedi Ralph, piknik alanındaki fıçıların üstüne konan bir serçeye. "Yalnızca üç tane değil, üç yüz tane. Ya da üç bin tane. Onları görenler yalnızca Lois ve ben değiliz. Ve..."

Ve bu tür karşılaşmaları ayrıntısıyla anlatan insanların çoğu aynı zamanda keskin nesnelerden de söz etmiyorlar mıydı?

Evet, ama makas ya da neşter değil – en azından Ralph öyle düşünmüyordu. Bu küçük kel doktorlar tarafından kaçırıldığını iddia edenlerin çoğu tıbbi araştırma aletlerinden bahsediyorlar, değil mi?

Serçe uçup gitti. Ralph buna dikkat etmedi. Ralph, May Locher'in öldüğü akşam onu ziyeret eden küçük kel kafalı doktorları düşünüyordu. Onlar hakkında başka ne biliyordu? Başka ne görmüştü? Ellili, altmışlı yıllardaki televizyon dizilerinde doktorların ve bugün hâlâ eczacıların giydiklerine benzer beyaz önlükler giymişlerdi. Doktor 3'ün giydiğinin aksine gömlekleri temizdi. Doktor 3, paslı bir neşter taşıyordu; Doktor 1'in sağ elindeki makasta pas vardıysa bile Ralph buna dikkat etmemişti. Dürbünü onun üzerine çevirdikten sonra bile dikkat etmemişti.

Başka bir şey – belki önemsiz, ama en azından bu gözünden kaçmadı. Makası tutan Doktor sağ elini kullanıyordu, en azından silahını tutuş biçiminden bunu çıkarıyordu. Neşter tutan Doktor 3 ise solaktı.

Hayır, belki önemli değil, ama bununla ilgili bir şey – bu şekillerden başka biri, küçük bir tanesi, gene de kafasına takıldı. Sağ-sol ikiliğini düşündü.

Neyse. Doktorlar hakkında başka ne biliyordu?

Etrafları, oldukça hoş altın rengi halelerle çevriliydi, yürüdükleri yerde şu dans diyagramları gibi izleri

(beyaz adamın ayak izlerini)

bırakıyordu. Suratları ona çok belirgin gelmediği halde, haleleri güç... ve dinginlik duygusu uyandırıyordu ve...

"Ve *saygınlık, lanet olsun,*" dedi Ralph. Tekrar rüzgâr esmeye başladı ve ağaçlardan birkaç yaprak daha koparıp düşürdü. Piknik alanından yaklaşık elli metre uzakta, eski tren yolu yakınlarındaki, gövdesi eğilmiş, kökleri çıkmış bir ağaç, dallarıyla Ralph'e doğru uzanan bir el gibi duruyordu.

Ralph son günlerini yaşadığı farz edilen yaşlı bir adam için, o gece çok şey görmüş olduğunu düşündü. Ve o iki adamla ilgili olarak hatırladığı hiçbir şey – tek bir şey bile – tehlikeli veya kötü niyetli oldukları anlamına gelmiyordu aslında. Ralph'in, kötü niyetli olabilecekleri *sonucunu çıkarması* çok şaşırtıcı değildi. Fiziksel olarak garip görünüşlü yabancılardı; ziyaretçilerin pek nadiren geleceği gecenin bir vakti, hasta bir kadının evinden dışarı çıkmışlardı ve Ralph onları

korkunç kâbustan uyandıktan yalnızca birkaç dakika sonra görmüştü.

Bununla birlikte şimdi, gördüklerini yeniden ele aldığında, başka şeyleri de hatırladı. Örneğin, Bayan Locher'in kapısının önündeki duruşlarını, sanki orada durmak en doğal haklarıymış gibi. Sanki uzun gece vardiyasından sonra evlerine gitmeden önce ayaküstü sohbet eden iki eski dost gibi.

Evet, bu senin izlenimin, ama buna güvenebileceğin anlamına gelmiyor, Ralph.

Ama Ralph buna güvenebileceğini düşündü. O iki eski arkadaş, iki eski meslektaş o gecelik işlerini bitirmişlerdi. May Locher, onların son durağıydı.

Tamam, öyleyse Doktor 1 ve 2, üçüncüden, geceyle gündüz kadar farklıydı. Üçüncü kir pas içindeyken, onların üstü başı temizdi, üçüncünün etrafında hiç hale yokken (en azından Ralph görmemişti), diğerlerinin etrafı halelerle çevriliydi. O neşter taşırken, diğerlerinin elinde makas vardı; Doktor 3, delinin biriyken, diğerleri bir çift saygıdeğer kasabalı kadar aklı başında ve ciddiydiler.

Bir şey çok açık ama, değil mi? Senin şu kel oyun arkadaşların doğaüstü varlıklar ve Lois'den başka, onların orada olduğundan haberdar görünen tek kişi Ed Deepneau. Son zamanlarda Ed'in ne kadar uyuduğuna bahse girmek ister misin?

"Bu doğru," dedi Ralph. Ellerini dizinden kaldırıp gözlerine bastırdı. Elleri biraz titriyordu. Ed, kel doktorlardan söz etmişti ve kel doktorlar *vardı. Centurionlar diye bahsettiği şey bu doktorlar mıydı?* Ralph bilmiyordu. Öyle olmasını diliyordu çünkü o kelime – Centurionlar – her defasında daha da korkunç bir imgeyi – Mahşerin Atlıları'nı – çağrıştırmaya başlamıştı.

Aklına gelen şeyler, ona Lois'i düşündürdü ve ellerinin titremesi daha da arttı.

Carolyn: *Cennete giden yol uzundur tatlım, küçük şeyleri büyütme.*

Lois: *Benim ailemde, sekseninde ölmek, genç ölmek demektir.*

Joe Wyzer: *Otopsiyi yapan kişi, sonunda genellikle ölüm nedeni olarak uykusuzluk değil de intihar yazar.*

Bill: *Uzmanlık alanı İç Savaştı ve şimdi bırakın savaşı hangi tarafın kazandığını, iç savaşın ne olduğunu bile bilmiyor.*

Denise Polhurst: *Ölüm çok aptalca. Bebeğin göbek bağını kesmekte geç kalan bir doğum uzmanı. . .*

Sanki birisi, kafasının içine parlak bir ampul yakmış gibi, Ralph güneşli sonbahar ikindisine doğru bir çığlık attı. 3. Piste doğru inişe geçen Delta 727'nin gürültüsü bile o çığlığı tam olarak bastıramazdı.

6

Öğleden sonrasını McGovern ile paylaştığı evin verandasında oturup, Lois'in kart oyunundan geri dönmesini sabırsızlıkla bekleyerek geçirdi. McGovern'ı bir kez daha arayabilirdi ama bunu yapmadı. McGovern'la konuşma isteğini kaybetmişti. Ralph, henüz her şeyi anlamamıştı ama öncesine oranla çok daha fazlasını anlamaya başladığını düşündü. Ama piknik alanında ortaya birden çıkan sezgisinin bir geçerliliği olsaydı bile, Bill'e, Panama şapkasının başına neler geldiğini anlatması, Bill ona inansa bile, hiçbir işe yaramayacaktı.

O şapkayı geri almalıyım, diye düşündü Ralph. *Ve Lois'in küpelerini de geri almalıyım.*

Akıllara durgunluk veren bir akşamüstüydü. Bir taraftan hiçbir şey olmamıştı. Diğer taraftan, *her şey* olmuştu. Haleler dünyası, bulut gölgelerinin batıya doğru görkemli ilerleyişi gibi gelip geçmişti. Ralph, yalnızca biraz bir şeyler atıştırmak ve banyoya gitmek için ara vermesi dışında, oturup dalgın dalgın bu akşamüstünü seyretti. Yaşlı Bayan Bennigan'ın parlak kırmızı ceketiyle, bastonunu kavramış, elinde demirbaş sonbahar çiçekleriyle, verandanın önünde durduğunu gördü. Bir halenin onun etrafını – yeni banyo yapmış bebeğin temiz, sağlıklı pembe rengiyle – sardığını gördü ve Bayan Bennigan'ın ölmesini bekleyen yakınlarının olmadığını umdu. Sokağın diğer tarafında yirmi yaşlarında bir delikanlının Red Apple'a doğru, mırıldandığı müziğe ayaklarıyla tempo tutarak yürüdüğünü gördü. Kolsuz bir anorak ve solmuş bir kot pantolon giyen çocuk, görünüşte bir sağlık timsaliydi ama Ralph su üstüne çıkmış yağ tabakası gibi ona tutunmuş bir ölüm torbasını ve başının üstünden, perili bir evde çürüyen perde ipi gibi yükselen balon ipini görebiliyordu.

Kel kafalı doktor ortalıkta görünmüyordu ama beş otuzdan hemen sonra, Harris Bulvarı'nın ortasındaki bir kanalizasyon kapağından, insanı yerinden hoplatan mor bir ışık demeti çıktığını gözledi; ışık özel efektlere benzer şekilde belki üç dakika boyunca gökyüzüne doğru yükseldi, sonra titreyerek gözden kayboldu. Ayrıca antik

çağlara ait bir atmacaya benzeyen kocaman bir kuşun, Howard Caddesi'nde, köşedeki eski mandıranın bacaları arasında süzülüşünü, Strawford Parkı'nın üzerinde dalgalar halinde bükülüp yayılan kırmızı mavi ısı dalgalarının yükselişini gördü.

Fairmount ortaokulundaki futbol antrenmanı saat altıya on kala bittiğinde, dokuz-on çocuk, bir sürü abur cubur şeker ve bir yığın oyun ya da tebrik kartı – hatta futbolcuların resimlerinin olduğu kartlar diye düşündü Ralph – satın alacakları Red Apple'ın park yerine üşüştüler. İkisi, bir şey hakkında tartışmak için durdu. Birinin yeşil, diğerinin turuncumsu olan haleleri yoğunlaştı, büzüldü ve kızıl spiraller halinde parıldamaya başladı.

"Dikkat!" diye bağırdı Ralph, turuncu halenin içindeki çocuğa kafasının içinden, tam Yeşil Çocuk okul kitaplarını yere atıp onun ağzına yumruk atacağı sırada. İkisi birbirine girip, ağır ve kızgın bir şekilde dans eder gibi bükülüp sonra kaldırıma devrildiler. Çığlık çığlığa bağrışan diğer çocuklar onların etrafında çember oluşturdular. Kavganın etrafında ve üstünde fırtına bulutu gibi bordo renkli bir kubbe oluşmaya başladı. Ralph, saat yönünün tersine dönen bu şekli hem ürkütücü hem de çekici buldu ve tam teşekküllü bir savaşın üzerindeki halenin neye benzeyeceğini merak etti. Bunun, gerçekten yanıtını asla bilmek istemeyeceği bir soru olduğuna karar verdi. Turuncu Çocuk, Yeşil Çocuğun üstüne çıkıp onu adamakıllı yumruklamaya başladığı sırada Sue, dükkândan çıkıp onlara şu lanet park yerinde kavga etmemeleri için bağırdı.

Turuncu Çocuk istemeye istemeye diğerinin üzerinden kalktı. Dövüşenler, ayakları üzerine doğrulup birbirlerine sakınarak baktılar. Yeşil Çocuk kayıtsız görünmeye çalışarak dönüp dükkâna girdi. Yalnızca düşmanının onu izlemediğinden emin olmak için arkasına dönüp bakması bu etkiyi bozdu. Kavgayı izleyen diğer çocuklar ya Yeşil Çocuğun ardından antrenman sonrası alışverişlerini yapmak için dükkâna giriyorlardı ya da Turuncu Çocuğun etrafında kümelenip onu kutluyorlardı. Onların üzerindeki, görünmeyen, keskin, zehirli, bordo rengindeki mantar bulutu güçlü bir rüzgârın önüne kattığı bir bulut kümesi gibi dağılıyordu. Parçalara ayrıldı, açıldı ve gözden kayboldu.

Cadde bir enerji karnavalı, diye içinden geçirdi. *Şu iki çocuğun doksan saniye süresince harcadıkları elektrik akımı Derry'yi bir hafta aydınlatmaya yetecek kadar yoğundu ve eğer birisi izleyicilerin ürettiği enerjiyi depolayabilseydi – mantar bulutunun içindeki enerjiyi –*

tüm Maine eyaletini bir ay boyunca aydınlatırdı herhalde. Yeni yıl arifesinde geceyarısına iki dakika kala New York'ta Times Meydanı'nda haleler dünyasına girmek nasıl olurdu düşünebiliyor musun?

Düşünemezdi ve bunu düşünmek istemiyordu da. Bir an için '45'ten beri denenen nükleer silahların, bir çocuğun mantar tabancası kadar güçsüz kalacağı, öylesine büyük ve yaşamsal bir güce şahit olduğunu hissetti. Evreni yok etmeye... ya da yeni bir evren yaratmaya yetecek kadar büyük bir güç.

7

Ralph, merdivenlerden yukarı çıktı. Bir tencerenin içine bir kutu fasulye ve bir diğerine ise bir çift sosis koyup akşam yemeğinin pişmesini beklerken, parmaklarını ısırarak ve ara sıra parmaklarını saçlarının arasından geçirerek bir ileri bir geri yürüyüp durdu. Yaz ortasından beri üstünden eksik olmayan görünmez ağırlık en azından şimdilik bütünüyle kalkmıştı; tuhaf bir enerjiyle tepesine *kadar dolduğunu* hissetti. İnsanların Benzedrin ve kokainden böylesine hoşlanmasının nedeni bu olsa gerek, diye düşündü. Ama bunun etkisi uyuşturucudan daha güçlüydü ve bu etki geçtiğinde insan kendini kullanılmış ve berbat bir halde hissetmiyor tam tersine bu enerjiyi kullanmış olmanın hazzını yaşıyordu.

Ralph Roberts, parmaklarıyla taradığı saçının gitgide kalınlaştığının ve siyah tellerin beş yıldır ilk kez görünür hale geldiğinin farkında olmadan, dairesinde volta atarken önce altmışlı yıllardan bir rock and roll şarkısı mırıldanmaya sonra söylemeye başladı: "Hey, tatlı be-bek, şimdi oturamazsın... kalkıp oynamalısın, bi bop, hop hop..."

Fasulyeler ve sosisler tencerenin içinde kaynıyordu – Ralph'e, sanki tencerenin içinde dans ediyorlarmış gibi geldi. Hâlâ avazı çıktığı kadar yüksek sesle ("Tempo tutmuş bir hippi gördüğünde oturamazsın") şarkısını söylerken Ralph, sosisleri, fasulyelerin içine doğradı, biraz ketçap, biraz da sos döktükten sonra hepsini iyice karıştırıp kapıya doğru yöneldi. Hâlâ tencerede bulunan akşam yemeğini tek eliyle taşıyordu. Okulun ilk günü geç kalmış bir çocuk gibi merdivenlerden aşağı koşarak indi. Bolca, eski bir kazağı – McGovern'ındı ama ne fark eder ki – girişteki askıdan indirip verandaya çıktı.

Haleler gitmişti ama Ralph hayal kırıklığına uğramadı; şimdilik yiyeceğin kokusu daha çok ilgisini çekiyordu. Kendisini, o anda olduğu kadar aç hissettiğini hiç hatırlayamıyordu. Merdivenin üstünde bağdaş kurup kararlı bir şekilde mütavazı bekâr yemeğine şöyle bir bakıp, ardından yemeye başladı. İlk bir iki lokma, dudaklarını ve dilini yaktı ama yılmak yerine lokmaları ağzına boğulurcasına tıkmaya başladı. Tencerenin dibinin görünmeye başlamasıyla duraksadı. Midesindeki canavar daha uykuya çekilmemişti – henüz değil – sadece birazcık sakinleşmişti. Ralph, farkında olmadan geğirdi ve yıllardır bilmediği bir memnuniyet duygusuyla Harris Bulvarı'na baktı. Normal şartlar altında bu duygunun hiçbir anlamı yoktu ama bu, içindeki duyguyu biraz olsun etkilemedi. Kendisini en son ne zaman bu kadar iyi hissetmişti? Derry, Maine ve Poughkeepsie arasında, New York'a giderken bir yerlerde, güneş ışınlarının çapraz çizgilerle süslediği o sıcak, hoş kokulu küçük kulübede uyandığı sabahtan beri ilk kez belki de.

Belki de hiçbir zaman.

Evet, belki de hiçbir zaman.

Bayan Perrine'in, sokağın yukarısından çıkageldiğinin farkına vardı. Muhtemelen evsizlere çorba ve yemek verilen aşevinden dönüyordu. Ralph, bir kez daha onun, kalçalarını sağa sola hareket ettirmeden ve bir bastonun yardımı olmaksızın başardığı, tuhaf, akıcı yürüyüşünden büyülenmiş bir halde buldu kendini. Griden çok siyah olan saçları, yemek dağıtma kuyruğunda başına taktığı saç filesiyle toplanmıştı, aslında sıkı bir tertip nizamına alınmıştı demek daha doğru olurdu. Pamuk şekeri rengi kalın bir çorap, lekesiz beyaz hemşire ayakkabılarından yükseliyordu. Aslında Ralph, ne bunları ne kapladığı bacakları tam olarak görebiliyordu; Bayan Perrine, yünden bir erkek paltosu giymişti bu akşam ve paltonun etekleri neredeyse topuklarına kadar iniyordu. Sanki kendisini taşımak için daha çok bacaklarının üst kısmını kullanıyordu – kronik sırt ağrılarının bir işareti diye tahmin etti Ralph – ve bu yürüyüş biçimi, işin içine bir de palto girince, gerçeküstü bir hava veriyordu Esther Perrine'e. Bir satranç tahtasında, ya görünmeyen bir el tarafından yönlendirilen ya da kendi kendine hareket eden siyah bir vezire benziyordu.

Hâlâ sırtındaki sökük kazakla oturan – şimdi elindeki tencereden yemek yemesi de cabası – Ralph'in oturduğu yere doğru yaklaştığında, haleler yeniden dünyayı sarmaya başladı. Sokak lambaları çoktan yanmıştı ve şimdi Ralph her birinin üzerinde hoş eflatun kıvıl-

cımların asılı olduğunu gördü. Bayan Perrine'in göğsünün üstünde sanki hayali düğmeler gibi daha gölgeli olan bir iki yer parıldadı. Ralph, paltonun altında bir yerlerde gizli bir göğüs olduğunu sandı. Emin değildi ama bunların yaklaşan hastalığın belirtileri olabileceğini düşündü.

"İyi akşamlar, Bayan Perrine," dedi nazikçe. Kelimelerin kar taneleri şeklinde gözlerinin önünde uçuşmasını izledi.

Bayan Perrine, Ralph'in içine işleyen bir ifadeyle baktı, bir anda onun hakkında bir karar verip defterden silen bir ifadeyle. "Hâlâ aynı kazağı giydiğini görüyorum, Roberts," dedi.

Bayan Perrine'in söylemediği ancak Ralph'in, onun ne düşündüğünden emin olduğu şey şuydu, *Ayrıca orada oturmuş, hiç terbiye görmemiş bir sokak serserisi gibi tencereden fasulye yiyorsun... gördüğümü bir daha unutmam, Ralph.*

"Evet," dedi Ralph. "Galiba değiştirmeyi unutmuşum."

"Hmmm," dedi Bayan Perrine. Şimdi onun aklından geçenlerin kendi iç çamaşırları olduğunu düşündü Ralph. *En son* onu *ne zaman değiştirdin bakayım? Tahmin yürütmekten korkuyorum, Roberts.*

"Güzel bir akşam değil mi, Bayan Perrine?"

Kuş gibi hızlı bir bakışla bu kez gökyüzüne baktı. Sonra Ralph'e döndü. "Hava soğuyacak."

"Öyle mi dersiniz?"

"Oh, evet. Pastırma yazı bitti. Sırtım bugünlerde pek iyi değil, üstelik hava da bulutlanıyor ama böylesi daha iyi geliyor. Duraksadı. "Bill McGovern'ın kazağı sanırım."

"Sanırım öyle," dedi Ralph, Bayan Perrine'i onaylayarak, ardından bu kazağı giydiğinden Bill'in haberinin olup olmadığını sormasını bekledi. Bayan Perrine'e göre Bill'in haberi olsaydı, herhalde buna izin vermezdi.

Ama Bayan Perrine bunu sormak yerine Ralph'e kazağının önünü iliklemesini söyledi. "Zatürree olmak istemezsin sanırım," dedi ve içinden *ya da tımarhaneye gitmek istemezsin herhalde* diye ekledi.

"Kesinlikle hayır," dedi Ralph. Tencereyi kenara koyup kazağının düğmelerine uzandı, sonra durdu. Sol elinde hâlâ pamuklu tencere eldiveni vardı. O ana kadar buna dikkat etmemişti.

"Onu çıkarırsan daha kolay olur," dedi Bayan Perrine. Gözlerinde belli belirsiz bir parıltı vardı.

"Sanırım öyle," dedi Ralph yavaşça. Eldiveni çıkarıp McGovern'ın kazağını ilikledi.

"Teklifim hâlâ geçerli, Roberts."

"Affedersiniz, anlayamadım?"

"Kazağının söküğünü dikme teklifim. Bir-iki günlüğüne ondan ayrılabilirsen, yani." Duraksadı. "Başka bir kazağın vardır, umarım. Şimdi üstünde olanı onarırken giyebileceğin bir kazak daha?"

"Oh, evet," dedi Ralph. "Elbette, bir sürü."

"Aralarından her gün seçim yapmak zorunda kalmak senin için güç olsa gerek. Çenene yemek bulaşmış Roberts." Bu sözden sonra, Bayan Perrine, dönüp gözlerini ileriye doğru dikerek yeniden yürümeye başladı.

O sırada Ralph ne yaptıysa, sonrasını düşünmeden ya da anlamadan yaptı; Doktor 3'ü korkutup, Rosalie'den uzaklaştırmak için daha önce yapmış olduğu karate hareketi kadar içgüdüseldi. Tencereyi tutmak için eldiveni geçirdiği elini kaldırdı ve ağzına götürüp parmaklarını bir tüp gibi yuvarladı. Sonra zayıf, ıslıksı bir ses çıkararak derin bir şekilde nefesini içine çekti.

Sonuç şaşırtıcıydı. Çubuk şeklinde gri bir ışık, kirpi oku gibi bir şey, Bayan Perrine'in halesinden dışarı fırladı. Bayan Perrine ileri doğru yürürken, ışık geriye doğru bükülerek hızla uzadı, yapraklarla örtülü çimenliği geçip Ralph'in ağzına dayadığı eline saplandı. Ralph, nefesini içine çekerken, ışığın bedenine girdiğini hissetti. Bu sanki saf enerji yutmak gibi bir şeydi. Birden neon lambası ya da büyük şehirlerdeki sinemaların ışıklı reklamları gibi, bir şeylerin içinde canlandığını hissetti. Patlayıcı bir güç hissi gibi bir şey – göğsünden midesine ve sonra bacaklarından parmak uçlarına kadar hızla aktı. Aynı zamanda, kafasını patlatacakmışçasına yukarı doğru roket gibi çıktı.

Ralph parmaklarının arasında tüten, elektriklenmiş sis kadar gri ışık demetini görebiliyordu. Birden kafasında korkunç, eğlenceli bir güç hissi uyandı ama yalnızca bir an için. Bunu utanç ve şaşkınlık dolu bir dehşet duygusu izledi.

Ne yapıyorsun, Ralph? Bu şey her neyse, sana ait değil. Bayan Perrine yere bakarken, onun cüzdanına uzanıp parasını alır mıydın?

Yüzünün kızardığını hissetti. Parmaklarını gevşeterek, elini aşağı indirip ağzını kapadı. Dudakları ve dişleri birbirine kenetlenmiş halde, içinde bir şeyin çıtırdadığını net olarak ve gerçekten *hissetti*. Taze kâğıt helvadan bir ısırık aldığınızda duyulan ses gibiydi.

Bayan Perrine durdu. Yavaşça geri dönüp Harris Bulvarı'na bakarken Ralph ürkmüş bir şekilde onu izledi. *Yapmak istemedim,* di-

ye düşündü ona doğru, *Yemin ederim istemedim, Bayan Perrine hâlâ bu yaptığımın ne olduğunu anlamaya çalışıyorum.*

"Roberts?"

"Evet."

"Bir şey duydun mu? Silah sesine benziyordu sanki."

Ralph, hayır anlamında başını sallarken nabzının sesi kulaklarında zonkluyordu. "Hayır... ama kulaklarım eskisi gibi değil..."

"Muhtemelen Kansas Caddesi'nde bir egzoz patlamıştır," dedi, Ralph'in ağzının içinde geveledigi mırıldanmaları duymazdan gelerek. "Ama bir an kalbimin duracakmış gibi olduğunu söyleyebilirim."

Yeniden o tuhaf, düzgün, vezir taşı yürüyüşüyle yola koyuldu, sonra bir kez daha durdu ve geriye doğru dönüp ona baktı. Halesi, Ralph'in görüş alanından silinmeye başlamıştı, ama Ralph onun gözlerini görebiliyordu bir şahinin gözleri gibi keskindi.

"Farklı görünüyorsun, Roberts," dedi. "Biraz gençleşmiş gibi sanki."

Başka bir şey, örneğin *Çaldığın şeyi hemen şimdi geri ver, Roberts,* gibi bir şey bekleyen Ralph, yalnızca bocalayabildi. "Öyle mi düşünüyorsun... bu çok... Sana teşekkür etm..."

Ona eliyle 'hadi ordan kes sesini' der gibi bir el hareketi yaptı. "Sanırım ışıktan. O kazağa fazla sulanma, Roberts. McGovern'dan edindiğim izlenim, eşyalarına özen gösteren biri olduğu yolunda."

"Şapkasını daha iyi gözetmeliydi," dedi Ralph.

Bir kez daha ondan uzaklaşmaya başlayan o parlak gözler yeniden üstüne dikildi. "Affedersin anlayamadım?"

"Panama şapkası," dedi Ralph. "Bir yerde kaybetmiş."

Bayan Perrine durup, bir süre Ralph'in söylediklerini mantık süzgecinden geçirdikten sonra, *"Hmmm,"* dedi. "İçeri gir, Roberts. Burada biraz daha kalırsan, soğuktan öleceksin." Ralph'in düşüncesiz hırsızlığından görünürde fazla etkilenmeksizin yeniden yoluna koyuldu.

Hırsızlık mı? Bunun yanlış bir kelime olduğundan eminim, Ralph. Yaptığın şey daha çok...

"Vampirlikti," dedi soğuk bir şekilde. Fasulye tenceresini bir kenara koyup yavaş yavaş ellerini birbirine ovuşturmaya başladı. Utanmış... suçlu... ve enerjiden neredeyse patlayacakmış gibi hissetti kendini.

Onun kanını değil de hayat gücünün birazını çaldın ama vampir vampirdir, Ralph.

Gerçekten öyle. Ve birden böyle bir şeyi ilk kez yapmış olmayabileceği geldi aklına.

Farklı görünüyorsun, Roberts. Biraz gençleşmiş gibi sanki. Bu akşamüstü Bayan Perrine'in söylediği buydu ama yaz sonundan beri insanlar hep onun hakkında bu tür yorumlarda bulunmamışlar mıydı? Doktora gitmek konusunda arkadaşlarının ona sataşmayı bırakmış olmasının nedeni, iyileşmiş ve bir şeyi yokmuş gibi *görünmesi* yüzündendi. Uykusuzluktan şikâyetçiydi ama sağlık timsali gibi görünüyordu. *'Galiba şu petek balının işi bu,'* demişti John Leydecker, ikisi pazar günü kütüphaneden çıkmadan hemen önce. Ralph ona neden bahsettiğini sorduğu zaman, Leydecker Ralph'in uykusuzluğunu kastettiğini söylemişti. *Seni ilk tanıdığım günden binlerce kez daha iyi görünüyorsun.* Şu an hissettiği şey Gençlik Çağı'na dönüştü.

Ve Leydecker değildi yalnızca. Ralph, iki büklüm, sakatlanmış gibi hissederek günlerce oraya buraya sürüklenip duruyordu... ama insanlar ona ne kadar *iyi* göründüğünü ve *gençleştiğini* söylemeye devam ediyorlardı. Helen... McGovern... hatta Faye Chapin bile Ralph tam olarak ne olduğunu hatırlayamasa da, bir iki hafta önce bir şey söylemişti.

"Tabii hatırladım," dedi üzgün, kısık bir ses tonuyla. "Kırışıklık kremi kullanıp kullanmadığımı sordu. *Kırışıklık* kremi, Tanrı aşkına!"

Daha o zamandan beri başkalarının yaşam güçlerini mi alıyordu? Farkına bile varmadan hırsızlık mı yapıyordu?

"Çalıyor olmalıyım," dedi aynı kısık ses tonuyla. "Tanrım, ben bir vampirim."

Ama bu doğru kelime miydi diye merak etti birden. En azından haleler dünyasında, hayat hırsızına Centurion deniyor olamaz mıydı?

Ed'in, soluk kendinden geçmiş yüzü, katilini suçlamak üzere geri dönen bir hayalet gibi gözünün önünde belirdi ve Ralph birden dehşete düştü, kollarını dizlerinin üzerinde kavuşturup başını eğip kollarına yasladı.

15. Bölüm

1

Saat yediyi yirmi geçe, yetmişli yılların sonundan kalma, iyi bakılmış bir Lincoln Town araba, Lois'in evinin önündeki kaldırıma park etti. Son saatlerini duş alıp, tıraş olarak ve sakinleşmeye çalışarak geçiren Ralph, verandada durup Lois'in arabanın arka kapısından inmesini izledi. Hoşçakallar dilendi ve neşeli kadın kahkahaları Ralph'e kadar geldi.

Lincoln gazlayıp gitti ve Lois yürümeye başladı. Yarıyolda durup geri döndü. Uzunca bir süre, derinleşen karanlığa ve aralarında iki yüz metre uzaklık olmasına rağmen, birbirlerini, Harris Bulvarı'nın ters istikametlerinden son derece iyi bir şekilde görerek izlediler. Gizli fenerler gibi birbirleri için yanıyorlardı.

Lois parmağıyla ona işaret etti. Doktor 3'ü vurmadan önce yaptığı el hareketine çok benziyordu ama bu Ralph'i hiç de rahatsız etmedi.

Niyet, diye içinden geçirdi. *Her şey niyete bağlı. Bu dünyada bir iki yanlışlık var... ve bir kez yolunu yordamını öğrendin mi, belki de hiç hata yok.*

Dar, parlak gri bir güç ışını Lois'in parmağının ucunda belirdi ve Harris Bulvarı'nın derinleşen gölgeleri içine yayıldı. Oradan geçen bir araba gri bulutun içinden geçti. Arabanın pencereleri, bir anlık göz kamaştırıcı griyle parladı, arabanın farları kısa bir süre titrer gibi oldu ama hepsi buydu.

Ralph, kendi parmağını kaldırdı ve parmağı mavi bir ışın çıkardı. Bu iki ışık Harris Bulvarı'nın ortasında karşılaştı ve sarmaşık yabani hanımeli gibi ikiz olarak birleştiler. Örülmüş at kuyruğu, hafifçe eğilerek daha da yükseldi. Sonra Ralph, parmağını büktü ve Harris Bulvarı'nın ortasındaki aşk düğümü göz açıp kapayıncaya kadar yok oldu. Kısa bir süre sonra, Lois'inki de yok oldu. Ralph, verandanın basamaklarını yavaşça indi ve bahçesindeki çimenliği geçti. Lois ona doğru geldi. Sokağın ortasında buluştular... gerçek anlamda çoktan buluşmuş oldukları yerde.

Ralph, ellerini Lois'in beline doladı ve onu öptü.

2

Farklı görünüyorsun, Roberts. Birazcık gençleşmiş gibi sanki.

Bu kelimeler, Ralph, Lois'in mutfağında oturmuş kahve içerken kafasının içinden sonsuz kaset şeridi gibi geçmeye başladı. Gözlerini Lois'den alamıyordu.

Son yıllarda görmeye alışık olduğu Lois'den on yıl daha genç ve on kilo daha ince görünüyordu. Bu sabah parkta da böyle genç ve güzel görünüyor muydu? Ralph pek öyle sanmıyordu ama elbette bu sabah canı sıkkındı ve ağlıyordu ve bunun bir değişiklik yarattığını düşündü.

Ama yine de...

Evet, yine de... Lois'in dudaklarının etrafındaki küçük kırışıklık ağı kaybolmuştu. Boynunun altında yeni çıkmaya başlamış gerdanı ve kollarının üst tarafından belirmeye başlamış olan deri sarkması da kaybolmuştu. Bu sabah ağlıyor olmasına rağmen bu akşam sevinçten uçuyordu, ancak Ralph, gördüğü tüm değişikliklerin tümünü birden bunun açıklayamayacağını biliyordu.

"Neye baktığını biliyorum," dedi Lois. "Ürkütücü, değil mi? Yani bu, bütün bunların yalnızca bizim uydurduğumuz şeyler olup olmadığı sorusunu yanıtlıyor ama yine de ürkütücü. Gençlik Çeşmesini bulduk. Florida'yı unut gitsin; Tam burada işte Derry'de, her yerde."

"Bulduk mu?"

Lois bir an için durakladı. Sanki Ralph kendisiyle dalga geçiyormuş gibi gelmişti. Ona her zamanki Bizim Lois tavrıyla davranıyormuş gibi. Sonra masaya yaklaşıp Ralph'in elinden tuttu. "Banyoya git. Aynada kendine bir bak şöyle."

"Ciddi misin?"

"Evet," dedi ısrarla. "Ciddiyim."

Lois, "Yalnızca tıraş olmakla kalmamışsın, kazağını da değiştirmişsin. Bu iyi. Bir şey söylemek istemedim ama o kareli kazak söküktü," dedi. Lois konuşurken Ralph de neredeyse kapıya yaklaşmıştı.

"Öyle miydi?" diye sordu Ralph. Sırtı ona dönüktü, bu yüzden Lois onun gülümsediğini göremedi. "Gözümden kaçmış."

3

Ellerini banyo lavabosunun kenarlarına doymuş, yüzüne bakarak birkaç dakika durdu. Gördüğünü düşündüğü şeyi gerçekten görmekte olduğuna kendini inandırması uzun sürdü. Saçlarına, karga tüyleri kadar parlak, siyah çizgilerin geri gelmiş olması şaşırtıcıydı ve gözlerinin altındaki çirkin torbacıkların yok olması muhteşemdi ama gözlerini alamadığı şey, çizgilerin ve derin çatlakların dudaklarının kenarından yok olmasıydı. Küçük bir şeydi... ama yine de önemli bir şeydi. Genç bir adamın ağzıydı bu. Ve...

Birden, Ralph parmağını ağzına, alt dişlerinin sağ tarafına götürdü. Tam olarak öyle değildi ama biraz daha uzamışlar gibiydiler, sanki dişlerindeki aşınma yok olmuştu.

"Aman Tanrım," diye mırıldandı Ralph ve aklı geçen yaz bahçesinde, Ed Deepneau ile karşılaştığı bunaltıcı yaz gününe takıldı. Ed, önce laf arasına bir şey sokup Derry'nin uğursuz, bebek katili yaratıklar tarafından istila edildiğini gizlice söylemişti. *Hayat hırsızı* yaratıklar. *Bütün güç çizgileri burada birleşiyor,* demişti Ed. *İnanmanın ne kadar güç olduğunu biliyorum ama doğru.*

Ralph buna inanmanın hiç de zor olmadığını görmeye başlamıştı. İnanması giderek güçleşen şeyse, Ed'in deli olduğu fikriydi.

"Bu şey durmazsa," dedi Lois kapı aralığından, Ralph'i ürküterek, "evlenip şehri terk ederiz, Ralph. Simone ve Mina gözlerini üstümden ayıramadılar, gerçekten *ayıramadılar*. Çarşıdan aldığım yeni bir makyaj seti hakkında bir sürü şey anlattım ama yutmadılar. Bir erkek yutardı ama bir kadın makyajın ne yapıp ne yapamayacağını bilir."

Mutfağa geri döndüler ve haleler şimdilik gitmiş olmasına rağmen, Ralph onlardan birini hâlâ görebildiğini keşfetti; Lois'in beyaz ipek bluzunun boynundan yükselen bir allık.

"Sonunda onlara inanabilecekleri tek şeyi söyledim."

"Neydi o?" diye sordu Ralph.

"Bir erkekle tanıştığımı söyledim." Bir an ne diyeceğini bilemedi, sonra yanakları kıpkırmızı oldu ve atıldı. "Ve ona âşık olduğumu."

Ralph, onun koluna dokundu ve kendine doğru çevirdi. Dirseğinin bükümündeki küçük, temiz buruşukluğa baktı ve dudaklarıyla buna dokunmayı ne çok istediğini içinden geçirdi. Ya da dilinin

ucuyla, belki. Sonra ona bakmak için gözlerini yukarı kaldırdı. "Doğru muydu peki?"

Umut ve içtenlikle dolu gözlerle karşılık verdi Lois. "Galiba," dedi kısık ve net bir sesle, " ama şimdi her şey çok tuhaf. Emin olduğum bir şey var, o da, bunun gerçek olmasını istiyorum. Bir erkek arkadaş istiyorum. Çok uzun süredir mutsuz, yalnız ve ürkmüş durumdayım. Yaşlanmanın en kötü tarafı, sanırım – ağrılar ve acılar değil – kırık tabaklar veya yirmisindeyken koşarak çıkabildiğin merdivenleri tırmanırken nefesinin tıkanması değil, en kötüsü yalnız olmak."

"Evet," dedi Ralph. "En kötüsü bu."

"Kimse seninle konuşmaz – bazen konuşurlar ama aynı şey değil – ve çoğunlukla insanlar seni görmüyormuş gibidir. Hiç kendini böyle hissettin mi?"

Ralph, işe ve oyuna koşturan insanların çevrelediği ve bu insanların çoğunlukla görmezlikten geldikleri bir şehir olan Moruklar'ın Derry'sini düşündü ve başıyla onayladı.

"Ralph beni kucaklar mısın?"

"Memnuniyetle," dedi Ralph ve onu usulca kollarının arasına çekti.

4

Ralph ve Lois bir süre sonra bitkin, şaşkın ama mutlu bir şekilde oturma odasındaki kanepede birlikte oturdular. Ralph'in kolu, Lois'in omuzlarına dolanmış durumdaydı. Lois saçlarını açmış ve Ralph de parmaklarının arasına aldığı saçlarla oynuyordu, bir kadın saçının erkeğinkinden ne kadar farklı ve muhteşem olduğunu unutmanın ne kadar da kolay olduğunu düşünerek. Lois, ona gittiği poker partisinden bahsetmiş, Ralph ise dikkatle dinlemiş, büyülenmiş ama çok da şaşırmamıştı.

Ludlow Grange'de hemen hemen her hafta küçük bahislerle kâğıt oynayan en az bir düzine insan vardı. Beş papel içerde ya da on papel kazanmış olarak eve dönmek olasıydı ama en olası şey bir dolar veya bir avuç dolusu bozuk parayla bitirmekti. Birkaç iyi oyuncu ve bir iki *yolunacak kaz olmasına rağmen* (Lois kendisini iyi oyuncu olarak görürdü), sonuçta poker eğlenceli bir öğleden sonra geçirmenin iyi bir yoluydu.

"Yalnız bugün kaybetmek mümkün değildi. Eve meteliksiz gelmemem gerekiyordu, oysa sürekli dikkatim dağılıyordu. Ne tür vitaminleri kullandığımı, makyaj malzemelerimi nereden aldığımı ve bunun gibi şeyleri sormaları yüzünden. Habire yeni yalanlar uydurmaya gayret ederken, poker gibi aptalca oyunlara dikkatini kim verebilir ki?"

"Zor olmalı," dedi Ralph, gülmemeye çalışarak.

"Öyleydi. Çok zordu! Ama kaybetmek yerine, ha bire kazanıyordum. Neden biliyor musun, Ralph?"

Biliyordu ama anlatsın diye başını salladı. Ona bir şeyler anlatmasından hoşlanıyordu.

"Haleleri yüzünden. Ellerindeki kartları tam olarak bilmiyordum ama, tahmin edebiliyordum. Bilmediğim zaman bile, ellerinin ne kadar iyi olduğunu çok iyi anlayabiliyordum. Haleler hep görünmüyordu, nasıl gelip giderler bilirsin ama gittikleri zaman bile hiç olmadığı kadar iyi oynamayı sürdürdüm. Son saat süresince, benden *nefret etmesinler diye* bilerek kaybetmeye başladım. Bir şey daha söyleyeyim mi? *Bilerek kaybetmek* bile zordu." Kucağında sinirli bir şekilde birbirine kenetlenmiş ellerine doğru baktı. "Eve dönerken, utanacağım bir şey yaptım."

Ralph, biçimsiz lacivert kabarcıkların girdap gibi döndüğü, donuk gri hayalete benzeyen Lois'in halesini yeniden seyretmeye başladı. "Onu anlatmadan önce," dedi, "anlatacağımı dinle ve tanıdık gelip gelmediğini söyle bana."

Ralph, verandada oturmuş yemek yiyerek Lois'in geri dönmesini beklerken, Bayan Perrine'in geldiğinden bahsetti. Yaşlı kadına ne yaptığını anlatırken, gözlerini yere çevirdi ve kulaklarının yine ateş gibi yanmaya başladığını hissetti.

"Evet," dedi Lois, Ralph lafını bitirdiğinde. "Benim yaptığımın aynısı... ama yapmak *istemedim,* Ralph... en azından yapmak istemediğimi *düşünüyorum.* Mina ile birlikte arka koltukta oturuyorduk, ne kadar *farklı, ne kadar genç* göründüğüm konusunda bir şeyler anlattıkça anlattı – birden avazım çıktığı kadar bağırarak onu azarlamanın iyi olmayacağını düşündüm, ama bunu hak ediyordu – 'Kes sesini, seni meraklı, kıskanç yaşlı şey,' dememek için kendimi zor tuttum. Bu kıskançlıktı, Ralph. Halesinde bunu görebiliyordum. Kedinin gözlerininkiyle aynı renkte, büyük sivri çizgiler! Neyse, camı işaret edip şöyle dedim 'Oooh, Mina, ne güzel bir ev değil mi?' bakmak

için döndüğünde, ben... senin yaptığın şeyi yaptım, Ralph. Kolumu bile kıpırdatmıyordum. Sadece dudaklarımı büzüp ileri doğru uzattım... işte böyle..." Nasıl yaptığını gösterdi, öylesine öpülesiydi ki Ralph bu ifadeden adeta tahrik olmuştu (neredeyse kendini zor tuttu, aslında). "... ve onun boş laflarına şöyle bir üfledim."

"Peki sonra ne oldu?" diye sordu Ralph, heyecanlı ve korkmuş bir şekilde.

Lois, üzgün güldü. "Bana mı yoksa ona mı?"

"İkinize de."

"Mina irkildi ve ensesine bir şaplak indirdi. 'Üstümde bir böcek var!' dedi. 'Isırdı beni! Alın şunu! Lütfen alın şunu üstümden!' Elbette üzerinde böcek filan yoktu – onu ısıran o böcek bendim – ama yine de ensesini temizlermiş gibi yapıp sonra pencereyi açtım ve uçup gittiğini söyledim. Ensesini temizlemek yerine beynini patlatmadığım için şanslıydı – o kadar sinirlenmiştim. İçimden arabanın kapısını açıp eve kadar koşmak geldi."

Ralph anlıyorum dercesine başıyla onayladı.

"Harikaydı... fazlasıyla *harika*. İnsanı önce cennete uçuran sonra da cehennemin dibine yolladığı söylenen televizyondaki uyuşturucu hikâyeleri gibiydi. Ya bunu yapmaya başlayıp duramazsak?"

"Evet," dedi Ralph. "Ya insanları incitirse bu? Sürekli olarak vampirler geliyor aklıma."

"Benim aklıma gelen ne biliyor musun?" Lois'in sesi fısıltı haline dönüşmüştü. "Ed Deepneau'nun bahsettiğini söylediğin şu Centurionlar. Ya onlar bizsek, Ralph? Ya onlar *bizsek?*"

Ralph ona sarılıp alnından öptü. En çok korktuğu şeyi Lois'in ağzından duyması biraz olsun üzerindeki korkunun ağırlığını azaltmıştı ve Lois'in, yalnızlığın, yaşlanmanın en kötü tarafı olduğu hakkında söylediği şeyi düşündü.

"Biliyorum," dedi. "Ve Bayan Perrine'e yaptığım şey tamamıyla istem dışı, hazırlıksız bir şeydi, daha önce öyle bir şeyi yapmaya kalkıştığımı hiç hatırlamıyorum. Sana da öyle mi oldu?"

"Evet, tam da öyle." Başını Ralph'in omzuna yasladı.

"Artık bunu yapamayız," dedi. "Çünkü alışkanlık yapabilir. Böyle insanın hoşuna giden şeyler alışkanlık yapar, sen ne dersin? Deneyerek, bunu bilinçsizce olsa da yapmamak için bir önlem bulmak zorundayız. Çünkü galiba ben buna alıştım. Bu yüzden..."

Acı bir fren sesiyle konuşmasını yarıda kesildi. Dışarda, sokakta-

ki o fren sesi devam ederken, kaygıyla faltaşı gibi açılmış gözlerle birbirlerine baktılar.

Patinaj yapan lastiklerin sesi kesildiğinde sokaktan boğuk bir düşme sesi geldi. Bunu bir kadın veya bir çocuğun çıkardığı kısa bir çığlık sesi izledi, Ralph hangisi olduğunu çıkaramıyordu. Ardından, bir başkası bağırdı, "Ne oldu?" ve sonra, "Aman Tanrım!" Kaldırımda ayak sesleri duyuldu.

"Kanepede kal," dedi Ralph ve hızla oturma odasının penceresine koştu. Tül perdenin yanına vardığında, Lois hemen ardından yetişmiş yanında duruyordu ve Ralph yüreğinde bunu onaylayan bir kıpırtı hissetti. Benzeri bir durumda Carolyn'ın da yapacağı şey aynısıydı. Garip renkler ve inanılmaz hareketler içindeki geceye baktılar. Ralph göreceklerinin Bill olacağını sanıyordu – Bill, gerilmiş kolunun yanında, yarım ay şeklinde kenarından ısırılıp koparılmış Panama şapkasıyla sokakta boylu boyunca uzanıyor; bunu göreceğinden emindi. Lois'e sarıldı ve Lois, Ralph'in elini sımsıkı tuttu.

Ama Harris Bulvarı'nın orasında yanlamasına durmuş Ford'un farından gelen ışığın aydınlattığı McGovern değildi; Rosalie'ydi. Sabah gün doğmadan çıktığı çöplük keşifleri sona ermişti. Yayılan bir kan gölünün ortasında uzanıyordu, sırtı kamburlaşmış ve ayakları bükülmüş bir halde. Ona çarpan sürücü, yaşlı sokak köpeğinin yanında diz çökmüş dururken, yakındaki bir sokak lambasının acımasız parıltısı yüzünü aydınlattı. Bu Joe Wyzer'dı, Rite Aid eczacısı, turuncu-sarı halesi, şimdi karışık kırmızı ve mavi girdaplarla dönüp duruyordu. Köpeğin yan tarafına eliyle vurdu ve Rosalie'nin üstüne yapışık simsiyah halenin içine her girişinde, eli gözden kayboldu.

Ralph'in vücudunun her yanını buz gibi yapan, belirsiz bir korku kapladı içini. Birden yine '92 Temmuz'una dönmüştü, Carolyn'ın ölmesi, ölüm saatinin tik takları ve Ed Deepneau'ya olanlar. Ed acayipleşmişti, ve Ralph, Helen'in o iyi huylu olan kocasını kamyonet sürücüsünün üzerine yürüyüp adamın gırtlağına sarılmasını engellemeye çalışırken bulmuştu kendisini. Sonra – kambersiz düğün olmaz, Carol olsa böyle derdi – Dorrance Marstellar çıkagelmişti. Yaşlı Dor. Ve o ne demişti?

Senin yerinde olsam ona artık dokunmazdım . . . Ellerini göremiyorum.

Ellerini göremiyorum.

"Oh aman Tanrım," diye fısıldadı Ralph.

5

Ralph, bayılmanın eşiğindeymiş gibi sallanarak ona yaslanan Lois'i hissetmesiyle, kendine geldi.

"Lois!" dedi şiddetle, kolundan kavrayarak. "Lois, iyi misin?"

"Sanırım... ama Ralph... görüyor musun..."

"Evet, Rosalie. Galiba..."

"*Onu* demiyorum, *ötekini diyorum!*" Sağ tarafı işaret etti.

Dotor 3, kel kafasında kaygısızca yana yatırdığı McGovern'ın Panama şapkasıyla, Joe Wyzer'ın Ford'unun kaportasına yaslanıyordu. Ralph ve Lois'e doğru bakıp arsızca sırıtarak nanik yaptı.

"*Seni piç kurusu!*" diye bağırdı Ralph ve öfkeyle pencerenin yanındaki duvara yumruk attı.

Yarım düzine kadar insan kaza mahalline doğru koşuyordu ama artık yapabilecekleri hiçbir şey yoktu; Rosalie, en yakında olanlar bile arabanın farlarının parıltısında uzandığı yere varmadan önce ölmüş olacaktı. Siyah hale, kurum bağlamış tuğla gibi görünen bir şeye dönüşerek katılaşıyordu. Rosalie'yi, üstüne tam oturan kefen gibi kapladı. Wyzer'ın eli, o korkunç giysinin içine her dalışında, bileğine kadar gözden kayboluyordu.

Doktor 3, elini kaldırıp işaret parmağını doğrultarak başını dikleştirdi – sanki yüksek sesle *Dikkatle beni izleyin, lütfen!* der gibi görünen öğretmen tavırlı bir hareketle. Ayak parmaklarının ucuna basarak ilerledi – buna gerek yoktu çünkü oradaki insanlar onu göremiyordu, ama yine de iyi gösteriydi doğrusu – ve Joe Wyzer'ın arka cebine uzandı. Ralph ve Lois'e doğru baktı, hâlâ kendisini dikkatle izliyorlar mı diye. Sonra, sol eliyle uzanarak yine parmak uçlarında ilerlemeye devam etti.

"Durdur onu, Ralph," diye sızlandı Lois. "Oh, lütfen durdur onu."

Ralph uyuşturucu almış biri gibi ağır çekimle, elini kaldırıp karate hareketiyle aşağı indirdi. Parmak uçlarından mavi, ışıktan bir ok çıktı, ama pencerenin camından geçerken dağıldı. Lois'in evinden biraz uzakta, pastel bir sis bulutu yayıldı ve sonra yok oldu. Kel doktor parmağını salladı – *Seni gidi yaramaz çocuk,* der gibi.

Doktor 3, eliyle yeniden uzanıp, köpeğin başında üzgün bir halde çömelmiş olan Wyzer'ın cebinden bir şey aldı. Ralph, pis gömlekli

kel yaratığın McGovern'ın şapkasını başından sıyırıp, o kel kafasında saç varmış gibi elindeki şeyle tarar gibi yapana kadar aldığının ne olduğundan tam olarak emin olamadı. Siyah bir tarağı aşırmıştı, bir dolara herhangi bir dükkândan satın alabileceğiniz türden bir tarak. Sonra, havaya sıçrayıp, topuklarını birbirine vurdu.

Rosalie, kel doktorun yanına yaklaşmasıyla bir an başını kaldırdı. Sonra, başı kaldırıma düştü ve öldü. Etrafını çevreleyen hale birden yok oldu, yavaş yavaş değil, birden, sabun köpüğü gibi, varlığı birden sona erdi. Wyzer ayakları üstünde doğruldu, kaldırımda duran bir adama dönüp, olan biteni anlatmaya başladı, elleriyle işaret ederek köpeğin nasıl da birden önüne fırladığını anlatıyordu. Ralph, yalnızca Wyzer'ın dudaklarından çıkan altı kelimeyi okuyabildi: *Sanki bir anda ortaya çıkmış gibiydi.*

Ve Ralph bakışını Wyzer'ın işaret ettiği yöne doğru çevirdiğinde, burasının, küçük kel kafalı doktorun kaybolduğu nokta olduğunu gördü.

16. Bölüm

1

Ralph, külüstür Oldsmobile'ini sonunda çalıştırmayı başardı ama Batı Yakasındaki Derry Hastanesi'ne varmaları yine de yirmi dakikalarını aldı. Carolyn, Ralph'ın, direksiyon hakimiyetine ilişkin artan kaygılarının farkına varmıştı ve anlayışlı görünmeye çabalamıştı. Ama sabırsızlık, acelecilik Carolyn'ın doğasındaydı ve yıllar bunu pek değiştirmemişti. Bir kilometreden uzun yolculuklarda onu azarlamaktan kendini alamıyordu. Bir süre kaygı içinde düşünceli, sessizce oturur, sonra eleştirisine başlardı. Özellikle yeterince hızlı gitmemelerinden dolayı kızgınsa, ona kıçına lavman yapmasının tezcanlı bir adam olmasına yararı olup olmayacağını sorabilirdi. İyi kalpli biriydi Carolyn, ama dili hep sivriydi.

Bu uyarıların ardından Ralph, her seferinde arabayı sağa çekip hiçbir hınç duymadan onun kullanmasını teklif ederdi. Carol, bu teklifleri her seferinde geri çevirmişti. Ona göre, en azından kısa yolculuklarda, kocanın görevi arabayı kullanmak ve eşinkiyse yapıcı eleştiride bulunmaktı.

Ralph arabayı yavaş kullanması ya da yolda neye dikkat edip etmediğine ilişkin tavrı (bu günlerde birisi kafasına silah dayasa bile sinyalleri yakıp yakmadığını hatırlayabileceğini sanmıyordu) hakkında Lois'in bir yorumda bulunmasını bekledi, ama Lois hiçbir şey söylemedi. Yalnızca evliliği süresince çıktıkları binlerce yolculukta Carolyn'ın oturduğu yerde oturmuş, tıpkı Carolyn'ın tuttuğu gibi çantasını kucağında tutuyordu. Işıklar – dükkânların neonları, trafik ışıkları, sokak lambaları – Lois'in yanaklarından ve alnından gökkuşağı gibi akıp gidiyordu. Siyah gözleri dalgın ve düşünceliydi. Rosalie öldükten sonra ağlamıştı, çok ağlamıştı ve sokakta olup bitenleri görmemek için Ralph'e, penceredeki gölgeliği kapattırmıştı.

Ralph ise ağlamamıştı. Önce, Joe Wyzer uzaklaşmadan önce sokağa koşup, Joe'ya dikkatli olmasını söylemeyi düşünmüştü: Ona, bu gece pantolonunun ceplerini boşalttığında ucuz bir tarağı kaybettiğini fark edeceğini söylemek için. Çok önemli bir şey değil, insanlar

her zaman taraklarını kaybeder ama bu sefer önemli büyük bir şeydi ve bir dahaki sefere kaldırımın kenarında uzananın, Rite Aid'in eczacısı Joe Wyzer olabileceğini ona anlatmak için. *Dinle beni, Joe, dikkatle dinle. Çok dikkatli olman gerek; çünkü Gerçeküstü Kuşağından haberler var ve senin için hiç de iyi değil!*

Bununla birlikte, bazı sorunlar vardı. En önemlisi ise, Ralph'e akupunkturcudan randevu aldığı gün cana yakın davranan Joe Wyzer'ın, bu sefer Ralph'in delirdiğini düşüneceğiydi. Üstelik, görmekten bile aciz olduğu bir yaratığa karşı kendisini nasıl savunacaktı?

Ralph penceredeki gölgeliği kapatmıştı... ama bunu yapmadan önce, bu cana yakın adama son kez dikkatle baktı. Haleler hâlâ oradaydı ve Wyzer'ın tepesinden balon ipini görebiliyordu, parlak turuncu-sarı arası bir ip. Demek ki Wyzer'ın henüz bir şeyi yoktu.

En azından şimdilik.

Ralph, Lois'i mutfağa gönderip bir fincan kahve daha istemişti – koyu, bol şekerli.

"Onu öldürdü, değil mi?" diye sordu Lois iki eliyle tuttuğu kendi kahve fincanını dudaklarına götürürken. "O küçük cüce yaratık onu öldürdü."

"Evet. Ama onu bu akşam öldürdüğünü sanmıyorum. Aslında bu sabah yapmıştı."

"Niçin? *Niçin?*"

"Çünkü bunu yapabilme gücü var," dedi Ralph ümitsizce. "Sanırın gerek duyduğu tek neden bu."

Lois, ona söylediklerini tartan, düşünceli bir ifadeyle baktı ve gözlerine bir rahatlama ifadesi geldi. "Bunu önceden biliyordun, bunun olacağını tahmin etmiştin, değil mi? Bu akşam daha seni ilk gördüğüm an da bunu anlamalıydım. Aklımda başka bir şeyler olmasaydı, bunu *anlardım.*"

"Tahmin etmiş miydin? Alakası yok ama kafama takılan bazı şeyler var. Lois, Derry Hastanesi'ne benimle birlikte gelmek ister misin?"

"Sanırım gelebilirim. Bill'i mi görmek istiyorsun?"

"*Kimi* görmek istediğimden tam olarak emin değilim. Bu, Bill *olabilir* ama Bill'in arkadaşı Bob Polhurst de olabilir. Hatta belki Jimmy Vandermeer bile olabilir – onu tanıyor musun?"

"Jimmy mi? *Elbette* tanıyorum! Karısını daha iyi tanırdım. Aslında, ölmeden önce bizimle birlikte poker oynardı. Bir kalp kriziydi – ve çok aniydi..." Birden durup Ralph'e o siyah gözleriyle baktı. "Jimmy hastanede mi? Oh, Tanrım! Kanser, değil mi? Kanseri ilerlemişti."

"Evet. Bill'in arkadaşının yattığı odanın yanında." Ralph, o sabah Faye ile yaptıkları konuşmayı ve öğleden sonra piknik masasının üstünde bulduğu notu anlattı. Odalar ve orada yatanlar arasındaki tuhaf bağlantıya dikkat çekti – Polhurst, Jimmy Vandermeer, Carolyn – ve Lois'e onun da bunun bir rastlantı olduğunu düşünüp düşünmediğini sordu.

"Bilmiyorum. Eminim, değildir." Saatine baktı. "Hadi – oradaki normal ziyaret saatleri saat dokuz buçukta bitiyor, sanırım. Oraya bu saatten önce gideceksek, sallanmasak iyi olur."

2

Şimdi, hastanenin otoparkına dönerken (*lanet sinyalini vermeyi yine unuttun, tatlım,* diye bir yorumda bulundu Carolyn), Lois'e şöyle bir baktı – Lois elleriyle çantasına sıkı sıkıya yapışmış orada oturuyordu ve halesi şimdilik görünmez durumdaydı – ve ona iyi olup olmadığını sordu.

Başıyla onayladı Lois. "Evet. Çok iyi değilim ama iyiyim. Benim için kaygılanma."

Kaygılanıyorum işte, Lois, diye içinden geçirdi Ralph. *Hem de çok. Ve aklıma gelmişken, Doktor 3'ün, Joe Wyzer'ın tarağını cebinden aldığını gördün mü?*

Bu aptalca bir soruydu. Elbette görmüştü. Kel cüce, onun da görmesini istemişti. İkisinin de görmesini istemişti. Asıl sorulması gereken soru, bunun ne kadar önemli olduğuydu.

Ne kadarını biliyorsun, Lois? Ne kadar bağlantı kurdun? Merak ediyorum, bunu bilmem gerekiyor, çünkü bunların arasındaki bağı görmek o kadar da zor değil. Merak ediyorum... ama sormaya korkuyorum.

Beş yüz metre ilerde, tali yolun aşağısında küçük, tuğladan bir bina vardı – Kadın Sığınma Evi. Bir sürü sokak lambası ve ışıldak (yeni eklemişlerdi, bundan emindi) bahçesini aydınlatıyordu ve Ralph, tuhaf bir şekilde uzamış gölgelerin sonunda iki adamın volta attığını görebiliyordu... özel dedektifler, diye düşündü. Yeni bir uygulama daha; bir diğer uğursuzluk belirtisi.

Sola döndü (en azından, bu kez sinyal vermeyi unutmamıştı) ve Oldsmobile'i hastanenin katlı otoparkına giden yola doğru dikkatle sürdü. Yukarıda, bir turuncu bariyer kolu, yolu kesti. LÜTFEN DU-

RUN VE BİLET ALIN, yazıyordu hemen yanındaki tabelada. Ralph, bu gibi yerlerde bu işi otomatik sistemler yerine insanların yaptığı zamanları hatırlayabiliyordu. *Ne günlerdi, dostum, hiç bitmeyecek sandık,* diye içinden geçirdi, penceresini açıp otomatik makineden bilet alırken.

"Ralph?"

"Hmmm?" Aşağı doğru inen dar araba yolunda sağlı sollu park etmiş diğer arabaların arka tamponlarına çarpmamaya dikkat ediyordu. Bu dar araba yolunun, diğer arabaların tamponlarına çarpmadan rahatça gidebileceği kadar geniş olduğunu biliyordu – bunu *mantığıyla* kavrıyordu – ama kafasına takılan şey başkaydı. *Carolyn benim şoförlüğüme nasıl da dırdır edip dururdu,* diye içinden geçirdi kesin şaşkın bir merakla.

"Burada ne yaptığımızı biliyor musun, yoksa yalnızca dönüp dolaşıyor muyuz?"

"Dur bir dakika – şu lanet şeyi bir park edeyim."

Birinci katta Oldsmobile için yeterince geniş birçok park yerini geçti ama hiçbirinin, içini rahat ettirecek kadar geniş bir emniyet mesafesi yoktu. Üçüncü katta yan yana üç boş yer buldu (üçü birden bir Sherman tankını bile rahatlıkla alacak kadar büyüktü) ve ortadakine Oldsmobile'ini park etti. Arabanın kontağını kapatıp Lois'e döndü. Diğer araçların motorları homurdanarak aşağılarında ve yukarılarında dönüp dolaşıyordu, yerlerini kestirmek otoparktaki yankılanma yüzünden imkansızdı. Turuncu renk lamba – bu gibi yerlerde inatla, habire kullanılan şu nüfuz edici tonda lambalar – ciltlerine zehirli boya gibi yapıştı. Lois sürekli olarak ona doğru bakıyordu. Ralph, Lois'in dolgun dudaklarının kıvrımında, Rosalie için ağlamış olmasının izlerini görebiliyordu ama gözlerindeki ifade sakin ve güvenliydi. Onu parktaki bankta omuzları çökmüş halde oturmuş ağlarken bulduğu bu sabahtan beri ne kadar çok değiştiğine şaşırıp kalmıştı. *Lois* diye içinden geçirdi, *oğlun ve gelinin seni bu akşam görselerdi, korkudan avazları çıktığı kadar bağırarak kaçarlardı sanırım. Tuhaf göründüğün için değil, ama zorla Nehir Manzaralı Evlere götürmeye geldikleri kadın tamamen kaybolup gittiği için.*

"Şey?" diye sordu bir gülümseme belirtisiyle. "Benimle konuşacak mısın yoksa hep böyle yüzüme mi bakacaksın?"

Normalde son derece dikkatli olan Ralph, ilk aklına gelen şeyi umursamazca söyleyiverdi. "Sanırım yapmak istediğim şey, seni dondurma yer gibi yemek."

Lois'in gülümsemesi dudaklarının kenarlarında gamzeler oluşturacak kadar derinleşti. "Belki daha sonra dondurmayı yemek için ne kadar iştahlı olduğunu görürüz. Şimdi, beni buraya ne diye getirdin, söyle bakalım. Ve bana bunun nedenini bilmediğini söyleme çünkü bildiğini sanıyorum."

Ralph, gözlerini yumup derin bir nefes aldı ve yeniden açtı. "Sanırım diğer iki kel doktoru bulmak için buradayız. Bayan Locher'in evinden dışarı çıktığını gördüğün o iki doktoru. Olup biteni açıklayacak birileri varsa, bu da onlar olacak."

"Onları burada bulacağını nereden biliyorsun?"

"Burada yapacakları işler olduğunu düşünüyorum... iki adam, Jimmy Vandermeer ve Bill'in arkadaşı, yan yana odalarda ölüm döşeğindeler. Kel doktorların ne olduğunu bilmeliydim – ne yaptıklarını – daha ambulans görevlilerinin, Bayan Locher'i yüzü kapalı, plastik örtüyle örtüp dışarı çıkardıklarını gördüğüm dakika anlamalıydım. Çok yorgun olmasaydım, anlardım. Makas yeterli olmalıydı. Ama, bunu anlamam bu öğleden sonraya kadar sürdü. Bay Polhurst'ün kuzeninin söylediği bir şey sayesinde anlayabildim."

"Neydi o?"

"'Ölümün aptalca olduğu ve bir doğum uzmanı, göbek bağını kesmekte bu kadar gecikseydi, onu görevini ihmalden işten atacakları.' Bu bana lisedeyken, tanrılar, tanrıçalar ve Truva Atları'ndan bıktığım zamanlar okuduğum bir efsaneyi hatırlattı. Hikâye üç kız kardeş hakkındaydı – Grek Tanrıçaları, belki de Kader Tanrıçalarıydı. Lanet olsun, nereden bileyim; lanet dönüş sinyallerini kullanmayı bile çoğunlukla unutuyorum. Neyse, bu kız kardeşler, tüm insanlığın kaderinden sorumluydular. Bunlardan biri ipi eğirirdi, biri ne kadar uzun olacağına karar verirdi... sana bir şeyler hatırlatıyor mu, Lois?"

"Elbette!" neredeyse bağırıyordu. "Balon ipleri!"

Ralph başıyla onayladı. "Evet. Balon ipleri. İlk iki tanrıçanın adını hatırlamıyorum ama sonuncunun adını hiç unutmadım – Atropos. Ve öyküye göre, ipi birincisi eğiriyor ve ikincisi bu ipin boyunu ölçüyor ve Atropos'un görevi ise yeterince uzadığında bu ipi kesmek. Ona karşı çıkabilir, ona, yalvarabilirsin ama bu hiçbir şeyi değiştirmez. Zamanı geldiğine karar verdiğinde, keser."

Lois, başını sallıyordu. "Evet, o öyküyü hatırlıyorum. Okudum mu yoksa ben çocukken birisi mi anlattı bilmiyorum. Gerçekten doğru olduğuna inanıyorsun değil mi, Ralph? Ama bu kez onlar, Kader Tanrıçaları değil de Kel Kardeşler."

"Hem evet, hem hayır. Öyküyü hatırladığım kadarıyla, tanrıçaların hepsi aynı taraftandı – bir ekiptiler. Ve Bayan Locher'in evinden dışarı çıktığını gördüğüm iki adam hakkında edindiğim izlenim, onların birbirlerine son derece saygılı, eski ortaklar oldukları. Ama öteki adam, bu akşam birlikte gördüğümüz, onlar gibi değil. Sanırım Doktor 3, serserinin biri."

Lois ürperdi, ani çocuksu bir el hareketiyle. "O iğrenç biri, Ralph. Ondan nefret ediyorum."

"Seni bunun için suçlayamam."

Kapının koluna uzandı ama Lois elini uzatıp onu durdurdu.

"Onun bir şey yaptığını gördüm."

Ralph dönüp ona doğru baktı. Boynundaki kemikler çıtırdadı. Ne diyeceğini çok iyi tahmin edebiliyordu.

"Rosalie'ye çarpan adamın cebinden bir şey aşırdı," dedi Lois. "Sokakta, Rosalie'nin yanında çömelmişken kel adam onun cebinden bir şey aşırdı. Ama aldığı şey yalnızca bir taraktı. Ve kel adamın kafasındaki şapka... onu bir yerlerden gözüm ısırıyor."

Ralph ona bakmaya devam etti, Lois'in Doktor 3'ün kıyafetiyle ilgili hatırladıklarının daha öteye gitmemesini hararetle umarak.

"Bill'inkiydi, değil mi? Bill'in Panama şapkası."

Ralph başını salladı. "Elbette öyleydi."

Lois, gözlerini yumdu. "Oh, Tanrım."

"Ne diyorsun, Lois? Hâlâ bu işte var mısın?"

"Evet." Kapıyı açtı ve bir bacağını dışarı attı. "Ama sinirlerim harap olmadan, hemen işe koyulalım."

"Hadi bakalım," dedi Ralph Roberts.

3

Derry Home'un ana kapısına yaklaşırlarken, Ralph, Lois'in kulağına eğilip mırıldandı, "Sana da oluyor mu?"

"Evet." Gözleri faltaşı gibi açılmıştı. "Tanrım, evet. Bu kez çok güçlü, değil mi?"

Önlerinde hastane lobisinin elektronik kapıları ardına kadar başka bir dünyaya, görünmeyen renklerle bezenmiş, görünmeyen şekillerin oynaştığı bir dünyaya doğru açıldı. Karşı duvarda, Derry'yi yüzyılın sonlarına doğru gösteren resimde, koyu kahverengi ok gibi şe-

killer birbirlerine dokunacak gibi yaklaşıyor, sonra da, koyu yeşil bir ışık yayıp yön değiştiriyorlardı. Hortum gibi görünen parlak gümüş rengi huni şeklinde bir bulut, ikinci kattaki toplantı odasına, kafeteryaya ve konferans salonuna giden merdivenlerden kıvrılarak aşağı doğru iniyordu. Bu şeklin geniş üst bölümü, basamaktan basamağa geçtikçe ileri geri oynuyordu. Bu hortum, Ralph'e son derece *cana yakın* geldi, tıpkı Disney çizgi filmlerindeki sevimli bir karakter gibi. Ralph, bunu izlerken, iki adam, ellerinde çantayla merdivenlere aceleyle koştular ve onlardan biri doğruca gümüş hortumun içinden geçti. Adam, yanındakiyle konuşmasına devam etti ama hortumun diğer tarafına geçtiğinde, Ralph, adamın, saçlarını düzeltmek için dalgın dalgın boş elini başına götürdüğünü gördü... kafasındaki saçlar hiç karışmamış olduğu halde.

Hortum, merdivenlerin dibine ulaştı, lobinin ortasında dar bir sekiz rakamı yaparak bir ileri bir geri gitti ve sonra birden ortadan kayboldu, geriye belirsiz, pembemsi bir sis bırakarak. Bu da çabucak dağıldı.

Lois, Ralph'in böğrüne dirseğiyle vurup Danışma kulübesinin yanındaki bir yeri eliyle gösterdi. Etraflarında insanlar olduğunun farkına varınca da elini indirip çenesiyle işaret etti. Ralph daha önce tarih öncesi bir kuşa benzeyen bir şekil görmüştü gökyüzünde. Şimdi de Lois'in işaret ettiği yerde uzun, yarı şeffaf, yılana benzer bir şey görüyordu. Bu sonuncusu üzerinde LÜTFEN KAN TESTİ İÇİN BURADA BEKLEYİN yazan bir tabelanın yukarısındaki tavanda ilerliyordu.

"Bu *canlı* mı? diye fısıldadı Lois, tedirginlikle.

Ralph, daha dikkatle baktı ve o şeyin başının olmadığını fark etti... ne de doğru düzgün bir kuyruğu vardı. Tamamı vücuttu. Canlı olduğunu sanıyordu – tüm halelerin bir şekilde canlı olduğunu hissediyordu – ama onun gerçekten bir yılan olduğunu ve onlara zarar vereceğini düşünmedi.

Danışmadaki kuyruğa girdiklerinde, Ralph Lois'e "Küçük şeyleri kafana takma, tatlım," dedi. Bunu söyler söylemez, yılansı şey birden eriyip tavanın içine girdi ve gözden kayboldu.

Ralph, kuş ve hortum gibi şeylerin gizler dünyasının düzeninde ne kadar önemli olduğunundan emin değildi, ama hâlâ asıl gösterinin başoyuncularının insanlar olduğuna inanıyordu. Derry Hastanesi'nin lobisi 4 Temmuz'daki muhteşem Amerikan Bağımsızlık Günü şenliklerindeki havai fişek gösterisi gibiydi, insanların havai fişek kılığına girdiği bir gösteri.

Lois, başını kendisine doğru eğip ona bir şey söylemek için Ralph'in yakasından çekiştirdi. "Onlarla sen konuş, Ralph," dedi bitkin, şaşırmış bir ses tonuyla. "Altıma kaçırmamak için kendimi zor tutuyorum."

Önlerindeki adam danışma kulübesinde işini bitirip ayrıldı ve Ralph bir adım ileri attı. Bunu yaparken, Jimmy Vandermeer ile yaşadıkları canlı, hoş bir anı aklına geldi. Rhode Island'ın – belki de Kingston'ın – oralarda bir yoldaydılar ve birden yakınlardaki bir panayırda sergilenen çadır gösterisine gitmeye karar vermişlerdi. İkisi de körkütük sarhoştu, elbette. Bakımlı ve süslü iki genç kadın, çadırın geriye doğru açılmış kanatları dışında durmuş, broşür dağıtıyorlardı. O ve Jimmy onlara yaklaştılar, leş gibi içki kokan nefesleriyle fısıldıyarak ayık gibi davranmaları için birbirlerini uyarıp duruyorlardı. O gün içeri girebilmişler miydi? Yoksa...

"Yardımcı olabilir miyim?" diye sordu danışma kulübesindeki kadın. Ralph'le konuşmasının bir lütuf olduğunu ima eden bir ses tonuyla konuşmuştu. Ralph, camdan ona baktı ve tutuşmuş böğürtlen çalısı gibi gözüken sıkıntılı turuncu halenin içine gömülmüş bir kadın gördü. *İşte formalitede ısrar edecek bir kadın,* diye içinden geçirdi ve hemen ardından, çadır girişinde bekleyen iki genç kadının onu ve Jimmy Vandermeer'i şöyle bir koklayıp, onları nazikçe ama kararlı bir şekilde geri çevirdiklerini hatırladı. Ve hatırladığı kadarıyla, sonunda, geceyi bir barda geçirmişlerdi ve son içkiden sonra dışarı ayakta çıkabildikleri için şansları yaver gitmiş sayılırdı.

"Bayım?" diye sordu cam kulübedeki kadın. "Yardımcı olabilir miyim?"

Ralph, birden kendine geldi. "Evet, bayan. Karım ve ben üçüncü kattaki Jimmy Vandermeer'i ziyaret etmek istiyoruz, eğer..."

"Orası Yoğun Bakım Ünitesi!" diye kestirip attı kadın. "Oraya özel giriş kartı olmadan giremezsiniz." Başının etrafındaki haleden turuncu dikenler çıkmaya başlamıştı ve halesi, hayaletler ülkesinin çevresine gerilmiş dikenli teller gibi görünmeye başlamıştı.

"Biliyorum," dedi Ralph, her zamankinden daha ağırbaşlı bir şekilde, "ama arkadaşım, Lafayette Chapin, dedi ki..."

"Aman Tanrım!" diye sözünü kesti kulübedeki kadın. "Harika, herkesin arkadaşı, eşi dostu var; önemli olan onların ne söylediği, buradaki kuralların önemi filan yok. Gerçekten *harika.*" Gözlerini alaylı alaylı tavana dikerek söylemişti bunları.

"Faye, Jimmy'nin ziyaretçi kabul edebileceğini söylemişti, ama. Son safhaya gelmiş bir kanser hastası ve fazla ömrü kalmadı..."

"Dosyaları kontrol etmem lazım," dedi kulübedeki kadın bir yere boşuna gönderildiğini bilen birinin dişlerini gıcırdatan havasıyla "ama bilgisayar bu akşam çok yavaş çalışıyor, bu yüzden biraz uzun sürecek. Bana adınızı ve karınızınkini söyleyip, sonra da karşıda bekleyin. Biter bitmez size..."

Ralph, bu bürokratik koruma köpeğinin nefesini yeterince kokladığına karar verdi. Sanki, Arnavutluk'tan çıkış vizesi istiyormuş gibi muamele görüyordu; altı-üstü lanet bir Yoğun Bakım Ünitesi giriş kartı istiyordu.

Danışma kulübesinin camında bir delik vardı. Ralph, bu delikten uzanıp, kadın elini çekmeye fırsat bulamadan bileğini kavradı. Kadının halesinden kendine geçen turuncu dikenleri, acısız ama çok net olarak hissetti. Ralph, kadının bileğini hafifçe sıktı ve – bir mantar tabancasından daha büyük olmayan – küçük bir güç patlaması kendisinden kadına doğru adeta aktı. Birden kadının sol kolu ve yan tarafını çevreleyen işgüzar turuncu hale, Ralph'in halesinin solgun turkuaz rengine dönüştü. Kadının nefesi kesildi ve sandalyesinde ileri doğru sıçradı, sanki birisi hemşire gömleğinin üniformasının arkasından içeri içi buz kalıplarıyla dolu bir bardak boca etmiş gibi.

[*"Boşverin bilgisayarı. Bana bir çift geçiş kartı verin, lütfen. Hemen."*]

"Evet, bayım," dedi kadın hemen ve Ralph, onun çalışma masasının altına uzanabilmesi için bileğini bıraktı. Kadının kolunun etrafındaki turkuvaz parıltı, omzundan bileğine doğru yeniden turuncuya dönüşüyordu.

Ama onu bütünüyle *maviye dönüştürebilirdim,* diye düşündü Ralph. *Onu ele geçirebilirdim. Onu kurmalı oyuncak gibi odada zıvanadan çıkmış halde koşturabilirdim.*

Birden, Ed'in Matta İncili'nden yaptığı alıntıyı hatırladı – *Sonra Herodes, kendisiyle alay edildiğinin farkına vardığında, çok öfkelendi* – ve içini korku ile utanç karışımı bir duygu kapladı. Yine kendini vampir gibi hissetmeye başladı ve ünlü Pogo çizgi bantından ünlü bir deyişi hatırladı: *Düşmanı bulduk, ve o düşman aslında biziz.* Evet, bu turuncu renkli huysuz şeye istediğini yapabilirdi; pilleri iyice şarj olmuştu. Tek sorun – kendisinin ve Lois'in – pillerindeki gücün çalıntı olmasıydı.

Danışmadaki kadın elini masanın altından çıkardığında, iki tane

PVC kaplı, üzerinde YOĞUN BAKIM/ZİYARETÇİ KARTI yazan pembe kart tutuyordu. "Buyurun, bayım." Önceki ses tonunun tam tersine bir şekilde son derece nazikti. "Arkadaşınızı ziyaret edebilirsiniz, beklediğiniz için teşekkürler."

"Teşekkürler," dedi Ralph. Ziyaretçi kartlarını alıp Lois'in elinden tuttu. "Hadi, hayatım. Şimdi

[*"Ralph, ona ne YAPTIN?"*]

["Galiba *hiçbir şey – sanırım önemli bir şeyi yok."*]

yukarıya çıkıp çok geç olmadan Jimmy'yi görelim"

Lois, geriye dönüp danışma kulübesindeki kadına baktı. Bir sonraki ziyaretçiyle ilgileniyordu; ama hareketleri çok ağırdı. Sanki az önce çok şaşırtıcı bir gerçekle yüz yüze gelmiş de bunu yeniden düşünüp tartmak zorundaymış gibiydi. Mavi parıltı şimdi yalnızca parmaklarının ucunda görülebiliyordu ve Lois, bunları izlerken renkler ortadan kayboluverdi.

Lois, dönüp, Ralph'e gülümsedi.

[*"Evet . . . bir şeyi yok. Öyleyse dövünüp durmayı bırak."*]

[*"Öyle mi yapıyordum?"*]

["G*aliba, evet . . . yine öyle konuşmaya başladık, Ralph."*]

[*"Biliyorum."*]

[*"Ralph?"*]

[*"Evet?"*]

[*"Harika bir şey, değil mi?"]*

[*"Evet."*]

Ralph, düşündüğü şeylerin geri kalanını ondan saklamaya çalıştı; iş böylesine güzel duygular uyandıran bir şeyin bedelini ödemeye gelince, bunun çok ağır bir bedel olacağını.

4

[*"Kes şu çocuğa bakıp durmayı, Ralph. Annesini sinir ediyorsun."*]

Ralph kucağında uyuyan bir bebeği tutan kadına baktı ve Lois'in haklı olduğunu fark etti . . . ama gözünü ondan almak zordu. En fazla üç aylık olan bebek, şiddetle değişen sarı-gri bir hale kapsülünün içinde yatıyordu. Bu güçlü ama rahatsız edici ışık, minik vücudun etrafında, gazdan meydana gelmiş bir devi – Jüpiter veya Satürn'ünki gibi – kaplayan atmosferin hızıyla dönüyordu.

[*"Tanrım, Lois, bu beyin hasarı, değil mi?"*]

[*"Evet. Kadın, bir araba kazası olduğunu söylüyor."*]

[*"Söylüyor mu? Onunla konuşuyor muydun?"*]

[*"Hayır. Bu - - - - -"*]

[*"Anlamıyorum."*]

[*"Ben de."*]

Büyük hastane asansörü ağır ağır yukarı çıkıyordu. İçerdekiler – hastalar ve bu arada bir iki tane de sağlıklı olmaktan suçluluk duyan insanlar – hiç konuşmuyorlar, ya kapıların üzerindeki kat göstergesine bakıyorlar ya da kendi ayakkabılarını incelemek için bakışlarını yere dikiyorlardı. Tek istisna yıldırım çarpmış gibi olan bebeğin annesiydi. Ralph'i şüphe ve tedirginlikle izliyordu, sanki Ralph'in, her an ona doğru eğilip çocuğu kollarından almasından korkuyormuş gibi.

Baktığım için değil, diye içinden geçirdi Ralph. *En azından öyle sanıyorum. Bebeği hakkında düşündüğümü hissetti. Benim neler düşündüğümü hissetti... beni duyumsadı... beni duydu... ya da her neyse.*

Asansör ikinci katta durdu ve kapılar açıldı. Çocuklu kadın Ralph'e döndü. Bunu yaparken çocuğun yeri biraz değişti ve Ralph çocuğun alnına baktı. Minik başında derin bir buruşukluk vardı. Bunun etrafında, kırmızı bir yara izi uzanıyordu. Bu, bir oluğun dibindeki pis su birikintisi gibi geldi Ralph'e. Bebeği çevreleyen çirkin, sarı-gri hale, yerdeki bir çatlaktan çıkan su buharı gibi bu yaradan dışarı süzülüyordu. Bebeğin balon ipi, halesininkiyle aynıydı ve Ralph'in daha önce gördüğü balon iplerinin hiçbirine benzemiyordu – görünüşte sağlıksız değil ama çirkin ve bir sigara izmariti kadar kısaydı.

"Anneniz size hiç terbiye vermedi mi?" diye sordu Ralph'e bebeğin annesi. Ralph'in içini sızlatan onun uyarma şekli değildi. Kadını fena halde korkutmuş olduğunun farkına varmıştı.

"Bayan, emin olun ki..."

"Yaa, sen benim külahıma anlat," dedi kadın ve asansör kabininden dışarı çıktı. Asansörün kapıları kapandı. Ralph, Lois'e baktı, kısa ama anlayan bir bakışla. Lois adeta bir çocuğu azarlar gibi işaret parmağını asansörün kapısına doğru tuttu, parmağının ucundan çıkan gri, kalın dokulu bir madde kapılara çarptığında kapılar sanki geri dönmeye programlanmışlar gibi, yeniden açıldı.

[*"Bayan!"*]

Kadın durup şaşkınlıkla etrafına bakındı. Şüpheyle, önce Lois'e

doğru baktı, kimin konuştuğunu anlamaya çalışarak. Halesi, iç kenarlarından dışarı doğru kıvrılan soluk turuncu renkli, koyu sarımsıydı. Ralph, gözlerini onunkilerin üstüne dikti.

["*Rahatsız ettiysem özür dilerim. Bu benim ve arkadaşım için çok yeni bir şey. İlk kez resmi bir akşam yemeğine katılan çocuklar gibiyiz. Özür dilerim.*"]

["- - - - - -"]

Ralph kadının neyi söylemek istediğini bilemiyordu – bu ses geçirmez bir kulübenin içinde konuşan birini izlemek gibiydi – ama hem bir rahatlama hem de bir sıkıntı hissetti... insanların yapmaması gereken bir şey yaptıkları sırada izlenip izlenmediklerini düşündükleri anda kapıldıkları türden bir sıkıntı. Kadının şüphe dolu gözleri bir süre üzerinde kaldı, sonra kadın dönüp NÖROLOJİK MUAYENE yazılı bir tabelanın olduğu yöne doğru hızla yürümeye başladı. Lois'in kapıyı engelleyen gri ağı incelmeye başlamıştı ve kapı yeniden kapanmaya çalışınca, ağı usulca kesip içinden geçti. Asansör kabini yukarıya doğru olan ağır yolculuğuna devam etti.

["*Ralph... Ralph, sanırım bebeğe ne olduğunu biliyorum.*"]

Lois, Ralph'e doğru yaklaştı. Avucunun içi aşağı doğru, Ralph'in burnu ve ağzı arasına yerleştirdiği sağ elinin baş parmağının ve işaret parmağının ucunu Ralph'in elmacık kemiklerine gelecek şekilde bastırdı. Bunu öylesine çabuk ve kendinden emin bir şekilde yapmıştı ki asansörde kimsenin dikkatini çekmedi. Eğer asansördeki öteki yolculardan birinin gözüne ilişseydi bile; yolcu, titiz bir kadının eşinin losyonunu veya traştan sonra yüzünde kalan traş köpüğünü dağıtmaya çalıştığını zannederdi.

Lois'in yaptığı şey – sanki bir stadyumun aydınlatma sistemini açan ana anahtar gibi – Ralph'in beynindeki bir yüksek voltaj anahtarının açılması gibi geldi Ralph'e. Ralph, bu ışıkların kaba ve anlık parıltısında, korkunç bir imge gördü; bir beşiğe uzanarak az önce gördükleri bebeği kapıp kaldıran koyu kahverengi-mor haleyle kaplı eller. Oyuncak bir bebek gibi hızla bir ileri bir geri sallanmış...

– ve *bebek fırlatılıp atılmıştı* –

O sırada, kafasının içindeki ışıklar yeniden karardı ve Ralph, derin bir nefes aldı. Hemen önceki gece akşam haberlerinde izlediği kürtaj aleyhtarlarıyla ilgili haberi düşündü, Susan Day'in fotoğrafının üzerinde KATİL: ARANIYOR yazılı pankartlar taşıyanlar, azrail cüppeleri giymiş, üzerinde YAŞAM, NE GÜZEL SEÇİM yazan pankartları taşıyanlar...

Ralph, sonuncu slogan hakkında, sanki yıldırım çarpmış gibi bir halde olan bir bebeğin, farklı bir fikri olup olmadığını merak etti. Bakışları Lois'in şaşkın ve acılı gözleriyle karşılaştı ve el yordamıyla onun ellerini bulup tuttu.

[*"Babası yaptı, değil mi? Ufaklığı duvara fırlattı."*]

[*"Evet. Bebek ağlamayı kessin diye."*]

[*"Ve kadın bunu biliyor. Biliyor ama kimseye söylememiş."*]

[*"Hayır... ama söyleyebilir, Ralph. Bunu yapmayı düşünüyor."*]

[*"Ama o bunu yeniden yapıncaya kadar da bekleyebilir. Ve bir dahaki sefere baba, çocuğun işini bitirebilir."*]

O sırada Ralph'in aklına korkunç bir şey geldi; yazın bir gece yarısı berrak gökyüzünde ateşler saçarak ilerleyen bir meteorun düşüp bir yere çarpması gibi bir etki yapan bir düşünce: Babası bebeğin işini bitirseydi belki de daha iyi olurdu. Yıldırım çarpmış gibi olan bebeğin balon ipi, sigara izmariti kadardı ama sağlıklı bir sigara izmarityidi. Çocuk yıllarca yaşayabilirdi, ama bırakın neden yaşadığını, kim olduğunu veya nerede olduğunu bile bilmeden, insanların sisteki ağaçlar gibi gelip gidişlerini izleyerek.

Lois'in, omuzları çökük, gözleri asansör kabinin zeminine dikilmiş halde duruşu, Ralph'in kalbine ağırlık veren bir hüzne neden oluyordu. Ralph, uzanıp bir parmağını Lois'in çenesine koydu ve halesinin onunkiyle temas ettiği yerden mavi renkli güzel bir gülün dışarı çıkışını izledi. Başını eliyle yukarı doğru kaldırdı ve gözlerinde yaş gördüğüne şaşırmadı.

"Hâlâ harika bir şey olduğunu düşünüyor musun, Lois?" diye sordu usulca ve buna ne kulaklarıyla ne de aklının içinden hiçbir yanıt alamadı.

5

Sessizliğin, kütüphane rafları altındaki toz kadar kalın olduğu üçüncü katta inecek olanlar yalnızca ikisiydiler. İki hemşire, fısıltılarla konuşarak, beyaz örtülü göğüslerine doğru tuttukları dosyalarla koridorun ortasında duruyordu. Asansörün yanında duran başka herhangi biri onlara baksa bir ölüm kalım meselesi hakkında konuştuklarını sanabilirdi; bununla birlikte, Ralph ve Lois, üst üste binen halelerine şöyle bir bakıp, tartışmakta oldukları konunun; vardiya

sona erdiğinde içmek için nereye gidebilecekleri hakkında olduğunu anladılar.

Ralph, bunu gördü, ama bu onun için görmekle görmemek arasında bir şeydi; hali, çok dalgın bir adamın trafik işaretlerine, aslında onları görmeden uyması gibiydi. Aklı, daha Lois'le birlikte asansörden inip de hemşirelerin ayakkabılarının, tıpkı yaşam destek cihazının zayıf mekanik düdük sesi gibi, yer döşemesinde zayıf bir şekilde ses çıkardığı bu dünyaya adım attığı anda, üstüne çullanan ölümcül bir duyguyla, bunu daha önce görmüştüm duygusuyla meşguldü.

Çift numaralı odalar solda; tek numaralı odalar sağda, diye içinden geçirdi *ve Carolyn'ın öldüğü 317 no'lu oda, hemşire odasının hemen yanında. 317'iydi, tamam... hatırlıyorum. Şimdi burada olduğum için olmalı* her şeyi *hatırlıyorum. Birisinin, her zaman, kapının arkasındaki küçük bir cebin içine onun çizelgesini baş aşağı koyduğunu... Pencereden gelen ışığın, güneşli günlerde yatağın üstüne bir çeşit eğik dikdörtgen şeklinde düştüğünü... Ziyaretçi koltuğunda oturup da, görevi yaşam belirtilerini izlemek, gelen telefonlara bakmak ve pizza siparişlerini almak olan masa başı hemşirelerini seyrettiğimi...*

Aynı. Her şey aynıydı. Sanki yine mart başıydı, kurşun rengi bulutlu günün kasvetli sonuydu; sulusepken, 317 no'lu odanın penceresine vurmaya başlamıştı ve sabahın erken saatlerinden beri kucağında Shirer'in *Üçüncü Reich'ın Yükselişi ve Düşüşü*'nün açılmamış bir kopyasıyla ziyaretçi koltuğunda oturmaktaydı. Ölüm saati, artık her an durmak üzere olduğundan ve her bir tik sesiyle sonrakinin arasındaki boşluk bir ömür gibi geldiğinden, tuvalete gitmek için bile yerinden kalkmak istemeyerek, oracıkta oturuyordu; hayat arkadaşının yetişmesi gereken bir tren vardı ve onu uğurlamak için istasyonda olmak istiyordu. Bunu yapabilmek için yalnızca tek bir şansı vardı.

Sulusepkenin hızlandığını duymak zor değildi, çünkü yaşam destek cihazı kapatılmıştı. Ralph, şubatın son haftası umudunu kesmişti artık; hayatında hiçbir zaman umudunu kesmeyen Carolyn'ın bu mesajı anlaması biraz daha uzun sürmüştü. Ve bu mesaj neydi, tam olarak? On raundluk zorlu bir müsabakada, Carolyn Roberts'ı teknik nakavtla yenenin, tüm zamanların ağır sıklet şampiyonu kanser olduğuydu.

Ziyaretçi koltuğunda oturmuş, soluk alıp verişini izliyordu – uzun, iç çeken bir nefes alma, düz, hareketsiz göğüs kafesi... ve bunun aldığı son nefes olduğu, ölüm saatinin durduğu, trenin, tek yol-

cusunu almak için istasyona vardığı hissi... ve sonra, bir inlemeyle gelen, bilinçsizce alınmış bir nefes daha. Artık normal anlamda nefes alamıyor, yalnızca kesik bir nefesle diğeri arasında, ucuz bir otelin karanlık koridorunda yalpalayarak yürüyen bir sarhoş gibi, refleks olarak ciğerlerini havayla dolduruyordu.

Şıp, şıp, şıp: sulusepken, berbat mart günü, berbat mart karanlığına dönüşürken, pencereye görünmeyen fiskelerle vurmaya devam etmişti ve Carolyn, son raundunun ilk yarısında dövüşmeyi sürdürdü. O zamana kadar da otomatik pilotla idare etmekteydi, elbette; kafatasının içinde bir zamanlar var olan beyin gitmişti. Bir dublörle değiştirilmişti adeta beyni – ne düşünebilen ne de hissedebilen, yalnızca ölene kadar beslenebilen aptal gri-siyah bir suçlu.

Şıp, şıp, şıp ve burnundaki T şeklindeki nefes aygıtının yan döndüğünü görmüştü. Havadan o müthiş güçlükle aldığı nefeslerden birini daha bekledi ve sonra nefesini verirken, öne doğru eğilip, küçük plastik burunluğu yerleştirdi. Parmaklarına biraz sümük bulaşmıştı, hatırlıyordu ve bunu, yatağın yanındaki masanın üstünde duran kutudan aldığı kâğıt mendille silmişti. Burunluğun yeniden yan dönmediğinden emin olmak için, geri yaslanıp bir sonraki nefesi beklemişti ama Carolyn bir daha nefes *almamıştı* ve önceki yazdan beri her yerde duyduğu ölüm saatinin tik taklarının durmuş olduğunu fark etti.

Dakikalar geçerken – bir, sonra üç, sonra altı – bütün güzel yılların ve birlikte geçirdikleri vakitlerin (bir-iki kötü olanı hariç) böyle üzgün ve sessizce bitmiş olmasına inanamayarak eski günleri andı. Yerel istasyona ayarlanmış radyosu kısık sesle köşede çalıyordu ve Simon Garfunkel'in "Scarborough Fair" şarkısını dinledi. Baştan sonuna kadar. Wayne Newton geldi sonra ve "Danke Schön"ü söylemeye başladı. Sonra hava durumunu verdiler, hava açık, daha soğuyacak ve rüzgâr güneydoğudan esecek gibi şeyler işte ama daha disk jockey, Ralph'in dul erkek olarak geçireceği ilk gün havanın nasıl olacağını anlatmayı bitirmeden önce, Ralph sonunda iyice anlamıştı. Saatin tik takları durmuştu, tren gelip yolcusunu almış, boks maçı bitmişti. Benzetmelerin hiçbir anlamı kalmamıştı, odadaki kadını, sonunda sessizliğe götürmüştü. Ralph ağlamaya başladı. Ağlamaya devam ederken, sendeleyerek köşeye doğru gidip radyoyu kapattı. Resim kursuna gittikleri yazı anımsadı. Bu anı, onu daha da şiddetli ağlattı. Pencereye gidip, başını soğuk cama yaslayıp ağladı. Carolyn'ın öldüğünü anlamasının daha o ilk korkunç dakikasında, istediği bir tek şey vardı: kendisinin de ölmesi. Bir hemşire onun ağladı-

ğını duyup içeri geldi. Carolyn'ın nabzını kontrol etti. Ralph, ona aptallık etmeyi kesmesini söyledi. Ralph'in yanına yaklaştı ve bir an onun nabzına bakacağını sandı. Ama, hemşire ona sarıldı. O...

[*"Ralph? Ralph, iyi misin?"*]

Ralph, dönüp Lois'e baktı ve iyi olduğunu söyledi ve sonra bu durumdayken ondan saklayabileceği pek az şey olacağını hatırladı.

[*"Üzgünüm. Burada çok fazla anım var. Pek de iyi anılar değil."*]

[*"Anlıyorum... ama yere bak, Ralph! Yere bak!"*]

Baktı ve gözleri faltaşı gibi açıldı. Zemin, bazıları yavaş yavaş yok olmaya yüz tutmuş, bazıları taze çok renkli izlerden oluşan bir tabakayla kaplıydı. Bunlardan ikisi, diğerleri arasında kolaylıkla seçilebiliyordu, taklit elmaslar içindeki gerçek elmaslar kadar parlak. Bir iki tane minik kırmızımsı beneğin hâlâ yüzdüğü koyu yeşil altın rengiydiler.

[*"Bunlar aradıklarımıza mı ait, Ralph?"*]

[*"Evet – doktorlar burada."*]

Ralph, Lois'in elinden tuttu – eli çok soğuktu – ve yavaşça onu koridora doğru götürmeye başladı.

17. Bölüm

1

Daha biraz ilerlemişlerdi ki çok tuhaf ve ürpertici bir şey oldu. Dünya, gözlerinin önünde bir anda beyaza boyanıvermişti. Bu parlak dumanda güçlükle görülebilen ve koridor boyunca uzanan odaların kapıları, hangarlardaki yükleme kapıları kadar büyüdü. Koridorun kendisi de aynı anda uzayıp genişlemiş gibi göründü. Ralph, yerin ayağının altından kaydığını hissetti, tıpkı küçük bir çocukken Old Orchard Beach'deki lunaparkta sık sık bindiği trende hissettiği gibi. Ralph, Lois'in inlediğini duydu. Lois, panik içinde Ralph'in eline sarılmıştı.

Beyazlık yalnızca bir iki saniye sürdü ve renkler yeniden dünyaya döndüğünde, daha önce olduğundan çok daha parlak ve temizdiler. Koridorun boyutları normale dönmüştü ama nesneler daha dolgun gibiydi. Haleler hâlâ oradaydı ama solgun ve daha az yoğun görünüyordu – sprey boyalı renklerin yerini pastel haleler almıştı. Aynı zamanda Ralph, solunda uzanan duvardaki her bir çatlağı ve deliği görebiliyordu... ve derken, eğer isterse, duvarların ardındaki boruları, kabloları ve yalıtım malzemelerini de görebildiğini fark etti; yapması gereken tek şey bakmaktı.

Tanrım, diye içinden geçirdi. *Bu gerçekten oluyor mu? Bu gerçekten olabilir mi?*

Her yerden sesler geliyordu: sessiz çanlar, tuvalet sifonunun sesi, sessiz bir kahkaha. Bir insanın normalde günlük yaşantı içinde duymazdan geldiği sesler, ama şimdi öyle değildi. Burada farklıydı. Nesnelerin görünür gerçekliği gibi, seslerin de hissedilebilir bir dokusu vardı-sanki.

Seslerin tümü sıradan sesler de değildi; karmaşık seslerin arasından süzülüp gelen birçok egzotik ses de vardı. Kalorifer borularında vızıldayan bir sinek sesi duydu. Personel tuvaletinde jartiyerini düzelten bir hemşirenin çıkardığı ince sürtünme sesini. Çarpan kalpleri. Vücutta dolaşan kanı. Nefesin yumuşak akış sesini. Her bir ses

kendi bütünlüğü içinde mükemmeldi; diğerleriyle birleştirildiğinde, sadece kulağa hitap eden güzel ve karmaşık bir bale oluşturuyorlardı – guruldayan midelerin, uğuldayan prizlerin, fırtına sesi gibi uğuldayan saç kurutma makinelerinin, hastane koridorlarında fısıldayan sedye tekerleklerinin oluşturduğu gizli bir *Kuğu Gölü Balesi.* Ralph, hemşire odasının ilerisindeki salonun öbür ucundaki bir televizyondan böbrek hastası olan Thomas Wren'in, Kirk Douglas ve Lana Turner'ın başrolde oynadığı *Güzel ve Çirkin* filmini izlediğini, duyabiliyordu. "Benimle bir olursan, bebek, bu kasabanın tozunu atarız," diyordu Kirk Douglas ve Ralph, kelimeleri çevreleyen haleden, Douglas'ın, o sahnenin çekildiği gün dişinin ağrıdığını anlayabiliyordu. Hepsi bu da değildi; istese

(daha derine, daha yükseğe, daha uzağa)

gidebileceğini biliyordu. Ama Ralph kesinlikle bunu istemiyordu. Bunun uçsuz bucaksız bir orman olduğunu ve insanın daha bu ormanın girişinde kaybolabileceğini biliyordu.

Ya da kaplanlara yem olabileceğini biliyordu.

[*Tanrım! Bu, algının başka bir aşaması – öyle olmalı, Lois! Tamamıyla farklı bir aşama!*]

["*Biliyorum.*"]

["*İyi misin?*"]

["*Sanırım iyiyim, Ralph ... ya sen?*"]

["*Şimdilik iyiyim galiba ... ama her şey yeniden kayarsa, bilmiyorum. Hadi.*"]

Ama onlar altınsı yeşil izleri izlemeye başlamadan önce, Bill McGovern ve Ralph'in tanımadığı bir adam, 313 no'lu odadan dışarı çıktı. Koyu bir sohbete dalmışlardı.

Lois, dehşete düşmüş bir yüz ifadesiyle Ralph'e doğru baktı.

["*Oh, hayır! Oh Tanrım, hayır! Görüyor musun Ralph? Görüyor musun?*"]

Ralph, Lois'in elini sımsıkı tuttu. O da aynı şeyi görmüştü. Önce McGovern'ın arkadaşının, mor renkli bir haleyle kaplı olduğunu görmüştü. Çok sağlıklı görünmüyordu ama Ralph, adamın ciddi sayılacak bir rahatsızlığı olduğunu sanmıyordu; en fazla kronik romatizma ve böbrek taşı gibi bir şeydi. Adamın halesinin üstünden, hafif bir akıntıda bir dalgıcın hortumu gibi bir ileri bir geri sallanan, halesiyle aynı renkte mor bir balon ipi yükseliyordu.

Ancak, McGovern'ın halesi tamamıyla siyahtı. Bir zamanlar bir balon ipinin çıkıntı yaptığı yerden geriye kalan sadece bir kök parça-

sıydı. Yıldırım çarpmış bebeğin balon ipi kısa ancak sağlıklıydı; şimdi gördükleriyse, kabaca kesilmiş olan bir yerin çürümekte olan kalıntısıydı. Bir an bir görüntü canlandı Ralph'in kafasında, öylesine güçlü bir görüntüydü ki, neredeyse bir kâbustu. McGovern'ın gözleri yuvalarından fırlayıp yere düşerken ardından bir yığın siyah böcek akıyor. Ralph, bağırmamak için kendini zor tutup bir süre gözlerini kapatmak zorunda kaldı ve gözlerini yeniden açtığında, Lois artık yanında değildi.

2

McGovern ve arkadaşı, hemşire odasına doğru yürüyordu, muhtemelen su içmek için orada bulunan çeşmeye doğru gidiyorlardı. Lois, yakın takipteydi, koridor boyunca göğüsleri hoplayarak koşturuyordu. Halesi, neon yıldızlar gibi görünen pembemsi kıvılcımlarla parlıyordu. Ralph, Lois'in peşinden gitti. Lois'in, McGovern'ın dikkatini çekerse ne olacağını bilmiyordu ve bilmek de istemiyordu. Ama muhtemelen bu yakında öğreneceğini düşündü.

[*"Lois! Yapma Lois!"*]

Lois onu duymazlıktan geldi.

[*"Dur, Bill! Beni dinlemek zorundasın! Sende bir tuhaflık var!"*]

McGovern, Lois'i hiç dikkate almadı; Bob Polhurst'ün el yazması hakkında konuşuyordu, *O Yazın Sonlarında.* "Şimdiye kadar *İç Savaş* hakkında okuduğum en güzel kitap," dedi mor renkli hale içindeki adama, "ama onu yayınlatmayı önerdiğimde, bana, bunun söz konusu olmadığını söyledi. Buna inanabiliyor musun? Muhtemelen bir Pulitzer Ödülü alabilirdi, ama..."

[*Lois, geri dön! Ona yaklaşma!"*]

[*"Bill! Bill! B..."*]

Ralph, Lois'e ulaşmadan hemen önce, Lois, McGovern'a ulaşmıştı. McGovern'ın omzunu tutmak için elini uzattı. Ralph, Lois'in parmaklarının, McGovern'ı saran karanlığa girdiğini... ve daha sonra onun içinde kaybolduğunu gördü.

Lois'in halesi hemen değişti, pembemsi kıvılcımları olan gri-mavi renkten, fazla ısınmış bir sobanın yan taraflarının kızarması gibi parlak kırmızı bir renge dönüştü. Siyah sivri bir yumak, uçuşan sinek bulutu gibi hızla Lois'in içinden geçti. Lois bir çığlık attı ve elini geri çekti. Yüzündeki ifade, korkuyla nefret karışımı bir şeydi. Lois, elini

gözlerinin hizasında yukarı kaldırdı ve Ralph, onun ellerinde hiçbir şey görememesine rağmen, Lois yeniden çığlık attı. Halesinin dış hatlarında, dar, siyah şeritler baş döndürücü bir şekilde dönüyordu; bunlar Ralph'e, güneş sistemi haritasında işaretlenmiş gezegen yörüngeleri gibi geldi. Lois, kaçmak için geri döndü. Ralph, yetişip Lois'in kolunu tuttu ve Lois, bir kör gibi Ralph'e çarptı.

Bu arada, McGovern ve arkadaşı, on adım arkalarında bağırıp çırpınan kadının farkına bile varmadan, salondan, su içecekleri yere doğru sakin bir şekilde yürüyüşlerine devam ettiler. "Bob'a, kitabı yayınlatmayış nedenini sorduğumda," diye devam ediyordu McGovern, "insanların içindeki benlik duygusunun bunun nedenlerini anlaması gerektiğini söyledi. Ona dedim ki..."

Lois, onun sesini, yangın alarmı gibi bağırarak bastırdı.

[*"!!!- - - - -!!!- - - - - !!!"*]

[*"Vazgeç Lois! Hemen vazgeç! Sana her ne olduysa şimdi geçti! Bitti ve bir şeyin yok!"*]

Lois, kafasının içinde bu sessiz çığlıkları tekrar tekrar atarak ne kadar korkunç olduğunu, Bill'in çürümeye başladığını, içinde bir şeyler olduğunu, o şeylerin onu daha yaşarken *yiyip bitirmekte* olduğunu, bunun yeterince kötü olduğunu ancak en kötüsünün bu olmadığını söylemeye çalışıyordu. *Bu şeyler her ne ya da kim iseler niyetleri kötüydü, her şeyden haberdardılar, ve Lois'in orada olduğunu biliyorlardı.*

[*"Lois, ben yanındayım! Ben yanındayım ve her şey yol..."*]

Lois'in havadaki yumruklarından biri, Ralph'in çenesinin yanına geldi ve Ralph yumruğun şiddetinden neye uğradığını şaşırdı. Başkalarıyla fiziksel temasın imkânsız olduğu bir gerçeklik düzlemine geçtiklerini anladı – Lois'in elinin, tıpkı bir hayalet gibi, doğruca McGovern'ın içinden geçtiğini görmemiş miydi? – ancak, hâlâ birbirlerine yeterince gerçek görünüyorlardı; morarmış çenesi bunu kanıtlıyordu.

Ralph, kollarıyla, Lois'in yumruklarını, kendi göğsü ve Lois'in göğsü arasında etkisiz hale getirecek şekilde kucakladı. Ancak,

[*"!!!- - - - -!!!- - - - - !!!"*]

çığlıkları Ralph'in kafasının içinde patlarcasına çınlamaya devam etti.

Ralph, ellerini Lois'in kürek kemikleri arasında kenetleyip kendisine doğru bastırdı. O anda içinden çıkan gücü hissetti, tıpkı Bayan Perrine'e olduğu gibi, yalnızca bu kez bütünüyle farklıydı. Lois'in kargaşa içindeki kırmızılı siyahlı halesine yayılan mavi ışık, haleyi

sakinleştirdi. Lois'in çırpınmaları azaldı ve durdu. Ralph, Lois'in kesik kesik bir nefes aldığını hissetti. Mavi parıltı, Lois'in üstünde ve etrafında yayılıyor ve yavaş yavaş yok oluyordu. Siyah şeritler birbiri ardına, tepeden tırnağa halesinden kaybolup gitti ve sonra tedirgin edici kırmızılı siyahlı gölge de kaybolmaya başladı. Lois, başını Ralph'in koluna yasladı.

[*"Özür dilerim, Ralph – Yine kendimi kaybettim, değil mi?"*]

[*"Sanırım öyle ama kafana takma. Şimdi bir şeyin yok. Önemli olan da bu."*]

[*"Ne kadar korkunç olduğunu bir bilseydin... ona, o şekilde dokunmak..."*]

[*"Ucuz atlattın, Lois"*]

Lois, McGovern ve arkadaşının şimdi su içtiği koridora doğru baktı. McGovern, yanıbaşındaki duvara yaslanmış, Yüce ve Saygıdeğer Bob Polhurst'ün, *Sunday New York Times* gazetesinin bulmacasını mürekkepli kalemle çözüşünü anlatıyordu. "Bunun, gurur değil iyimserlik olduğunu söylerdi," dedi McGovern. Konuşurken, etrafındaki ölüm torbası ağzından bir içeri giriyor, bir dışarı çıkıyor, hareket eden düzgün parmakları arasında ağır ağır sallanıyordu.

[*"Ona yardım edemeyiz, değil mi, Ralph? Kesinlikle yapabileceğimiz bir tek şey bile yok."*]

Ralph, Lois'i kısa bir süre ancak sımsıkı kucakladı. Lois'in halesinin tamamıyla normale döndüğünü gördü.

McGovern ve arkadaşı, koridorda onlara doğru geri dönüyorlardı. Ralph, düşünmeden hareket ederek, ellerini Lois'in üstünden çekti ve doğruca, o ana kadar McGovern'ın yaşlılığın trajedisi hakkında anlattıklarını uygun yerlerde başını sallayarak dinleyen Mor Haleli Adam'ın önüne adım attı.

[*"Ralph, bunu yapma!"*]

[*"Tamam, kaygılanma."*]

Ama, her şeyin yolunda olduğundan emin değildi. Hemen geri adım atabilirdi. Ama geri adım atmadan önce, Mor Haleli Adam onu görmeden yüzüne baktı ve Ralph'in içinden geçti. Adamın geçişi sırasında, Ralph'in bedenini sarmalayan duygu son derece tanıdıktı; insanın uyuşan bacağının yavaş yavaş normale dönerken hissettiği iğne batması gibi bir duyguydu. Bir an için Ralph'in halesi ve Mor Haleli Adam'ın halesi iç içe geçti ve Ralph, o adam hakkında bilinebilecek her şeyi, annesinin karnında gördüğü düşleri bile içeren her şeyi öğrendi.

Mor Haleli Adam bir iki adım sonra durdu.

"Ne oldu?" diye sordu McGovern.

"Sanırım bir şey yok, ama... bir patlama sesi duydun mu? Torpil ya da egzoz patlaması gibi bir şey?"

"Duyduğumu söyleyemem ama artık eskisi gibi iyi işitmiyorum." diye kıkırdadı McGovern. "Eğer bir şey gerçekten *patladıysa*, umarım bu, radyasyon laboratuvarlarından biri değildir."

"Şimdi hiçbir şey duymuyorum. Sanırım bana öyle gelmiş olmalı." Bob Polhurst'ün odasına doğru yöneldiler.

Bayan Perrine, bir silah sesi gibi olduğunu söylemişti. Lois'in arkadaşı ise, üzerinde bir böcek olduğunu düşünmüştü. Yalnızca dokunuştaki bir fark, belki, farklı piyanistlerin tuşlara farklı dokunuşları olduğu gibi. İki durumda da, onlarla temas ettiğimizde hissediyorlar. Ne olduğunu anlamayabilirler ancak bunu kesinlikle hissediyorlar, diye içinden geçirdi Ralph.

Lois, Ralph'in elini tuttu ve onu 313 no'lu odaya doğru yöneltti. Koridorda durup, McGovern'ın yatağın dibindeki plastik kenarlı sandalyede oturuşuna baktılar. Odaya doluşmuş en az sekiz kişi vardı ve Ralph, Bob Polhurst'ü tam olarak göremiyordu ama bir şeyi net olarak görebiliyordu: ölüm torbasının derinliklerinde olmasına rağmen, Bob Polhurst'ün balon ipi hâlâ kesilmemişti. Bazı yerlerinden soyulmaya başlayıp çatlamış, paslı bir egzoz borusu kadar pisti... ama hâlâ kesilmemişti. Ralph, Lois'e döndü.

[*"Bu insanlar sandıklarından daha uzun süre bekleyebilirler."*]

Lois başını salladı, sonra yeşilimsi altın rengi ayak izlerini işaret etti – beyaz adamın ayak izleri. 313 no'lu odanın yanından geçiyordu bu izler ama sonraki odanın kapısına doğru kıvrılıyordu – 315 no'lu oda, Jimmy Vandermeer'in odası.

Ralph ve Lois, birlikte yürüyüp Jimmy Vandermeer'in üç ziyaretçisi olduğunu görüp durdular, yatağın yanında duran bütünüyle yalnız olduğunu sanıyordu. Bu kişi, Faye Chapin'di, dalgın dalgın Jimmy'nin yatağının yanında duran bir yığın geçmiş olsun kartına boş gözlerle bakıyordu. Diğer ikisi ise, küçük kel doktorlardı. Jimmy Vandermeer'in yatağının ucunda, beyaz önlükleri içinde ağır başlı bir şekilde duruyorlardı ve Ralph şimdi onlara yakınken, birbirine bir ikiz gibi benzeyen bu çizgisiz yüzlerin aslında oldukça karakterli olduğunu görebiliyordu. Bu, dürbünle görülebilecek türden bir şey değildi. Ya da belki de ancak farklı bir algı eşiğine varıldığında görülebilecek bir şeydi. Karakterleri, siyah, göz bebeği olmayan ve altın

rengi panltılarla yanan gözlerindeydi. Bu gözler, zekâyla ve canlı bir bilinçle bakıyorlardı. Haleleri, imparatorlann elbiseleri gibi panldıyordu etraflannda...

... ya da belki de insanlann arasına kanşan Centurionlar'ınki gibi.

Başlannı yukarı çevirip, peri masalı ormanında yolunu kaybetmiş çocuklar gibi el ele tutuşmuş Ralph'e ve Lois'e baktılar ve gülümsediler.

[*Merhaba, kadın.*]

Konuşan Doktor 1'di. Sağ elinde makası tutuyordu. Makasın ucu oldukça uzundu ve çok sivri görünüyordu. Doktor 2, onlara doğru bir adım attı ve komik bir şekilde hafifçe eğilerek selam verdi.

[*Merhaba, erkek. Sizi bekliyorduk.*]

3

Ralph, Lois'in önce elini sıktığını ve sonra tehlike içinde olmadıklannı anladığında da elini gevşettiğini hissetti. Bakışlannı Doktor 1'den Doktor 2'ye sonra yeniden Doktor 1'e kaydırarak, ileri doğru küçük bir adım attı.

["*Kimsiniz?*"] dedi Lois.

Doktor 1, kollannı küçük göğsünde kavuşturdu. Makasının keskin ucu, sol kolunun yansını kaplayacak kadar uzundu.

[*Bizim, Ölümlüler gibi adımız yoktur – ama bu adamın sana yolda anlattığı hikâyedeki ölümlülere benzetebilirsin. Bu adların aslında kadınlara ait olması bizim için bir şey ifade etmez, çünkü bizler, cinsel boyutu olmayan yaratıklarız. İp eğirmesem de, ben, Clotho olayım. Meslektaşım ve eski dostum, Lachesis olsun, mızrak sallamamasına ve insanlann yaşamı hakkında yazı tura atmamasına rağmen. İçeri girin, ikiniz de... lütfen!*]

Lois ve Ralph içeri girdiler ve yatakla ziyaretçi sandalyesi arasında ihtiyatla durdular. Ralph, doktorlann zarar vermek istemediklerini düşündü... en azından şimdilik ama yine de fazla yaklaşmak istemedi. Sıradan insanlannkiyle karşılaştırıldığında çok parlak ve muhteşem olan haleleri, Ralph'in gözünü korkuttu ve Lois'in faltaşı gibi açılmış gözlerinden ve yan açık ağzından, onun da aynı şeyleri hissettiğini anladı. Lois, Ralph'in kendisine doğru baktığını gördü, ona

doğru döndü ve gülümsemeye çalıştı. *Benim Lois'im,* diye içinden geçirdi Ralph. Bir kolunu Lois'in omzuna attı ve bir süre elini onun omuzundan indirmedi.

Lachesis: [*Size adlarımızı söyledik – ne zaman isterseniz, kullanabileceğiniz adlar; adlarınızı söyler misiniz?*]

Lois: [*"Önceden bilmediğinizi mi söylüyorsunuz? Affedersiniz ama buna inanmakta güçlük çekiyorum."*]

Lachesis: [*Öğrenebilirdik ama öğrenmemeyi seçtik. Mümkün olduğu kadar, Ölümlülerin nezaket kurallarına uymayı seviyoruz. Hoşumuza gidiyor, çünkü, bunlar büyüklerden küçüklere geçiyor, kuşaktan kuşağa ve uzun bir ömür yanılsaması yaratıyor.*]

[*"Anlamadım."*]

Ralph de anlamamıştı ve anlamak istediğinden emin değildi. Kendisine Lachesis diyenin sesinde hafif bir emredici ton hissetti, bir nutuk atmak üzere olduğunda McGovern'ın girdiği ruh halini hatırlatan bir şey.

Lachesis: [*Önemi yok. Geleceğinizden emindik. Pazartesi sabahı bizi izlediğinizi biliyoruz, erkek. Onun evinde, evde.*]

Tam bu noktada, Lachesis'in sesinde tuhaf bir üst üste gelme vardı. Aynı anda iki şeyi birden söylüyor gibiydi, kelimeler, kendi kuyruğu ağzında olan bir yılan gibi birlikte yuvarlanıyordu:

[*May Locher*] [*Vakti dolan kadın*]

Lois, çekinerek bir adım ileri attı.

[*"Benim adım Lois Chasse. Arkadaşım, Ralph Roberts. Ve şimdi birbirimizi tanıdığımıza göre, belki siz ikiniz bize burada neler olduğunu anlatırsınız."*]

Lachesis: [*Adlandırılacak biri daha var.*]

Clotho: [*Ralph Roberts, onu çoktan adlandırdı.*]

Lois, başını sallayan Ralph'e baktı.

[*"Doktor 3'ten bahsediyorlar. Doğru değil mi, arkadaşlar."*]

Clotho ve Lachesis başlarıyla onayladı. Yüzleri, birbirine benzer gülümsemeye büründü. Ralph korkuyordu ve çok kızgındı, açıkça, attıkları her adımda, kullanılmışlardı. Bu, rasgele bir karşılaşma değildi; başından beri her şey planlanmıştı. Zamanı ellerinde tutan iki küçük kel doktor, Clotho ve Lachesis, Jimmy Vandermeer'in odasında durup, Ölümlüler'in gelmesini beklemişlerdi.

Ralph, Faye'e doğru baktı ve arka cebinden *50 Klasik Satranç Problemi* adlı bir kitabı çıkardığını gördü. Okuyordu ve okurken, düşünceli bir şekilde burnunu karıştırıyordu. Bir iki ön keşiften sonra,

Faye, derine dalıp kocaman bir parça yakaladı. Parçayı inceledi ve yatağın yanında duran masanın alt tarafına yapıştırdı. Ralph, canı sıkkın bir şekilde, uzaklara baktı ve aklına büyükannesinin bir deyişi geldi: *Rahatsız olmak istemiyorsan anahtar deliğinden bakma.* Yetmiş yıl boyunca bunu tam olarak anlamadan yaşamıştı ama sonunda anladığını düşündü. Bu arada, aklına başka bir soru geldi.

["*Faye bizi neden göremiyor? Bill ile arkadaşı bizi neden görmedi? O adam benim içimden nasıl geçti? Yoksa bunu ben mi uydurdum?*"]

Clotho gülümsedi.

[*Bunu uydurmadın. Yaşamı bir tür bina olarak düşün, Ralph – sizin gökdelen dediğiniz şey gibi.*]

Ama, Ralph, Clotho'nun düşündüğünün aslında bu olmadığını keşfetti. Ralph, bir an için diğerinin aklındaki imgeyi yakalar gibi oldu, bulduğu şey, hem heyecan verici hem de rahatsız ediciydi: Kırmızı bir gül bahçesinde duran, koyu renk, isli taştan yapılmış devasa bir kule. Duvarlarında spiral düzende yerleştirilmiş dar ve uzun pencereler.

Derken bu imge kayboldu.

[*Sen, Lois ve diğer tüm Ölümlü yaratıklar, bu yapının ilk iki katında yaşıyorsunuz. Elbette asansörler var*...]

Hayır, diye içinden geçirdi Ralph. *Zihninde gördüğüm binada yok, küçük dostum. O binada – eğer öyle bir bina varsa – asansör filan yok, yalnızca örümcek ağlarıyla süslenmiş dar bir merdiven ve Tanrı bilir nereye açılan kapılar var.*

Lachesis, Ralph'e, tuhaf, neredeyse şüpheyle bakıyordu ve Ralph bu bakışı önemsememeyi tercih etti. Yüzünü Clotho'ya dönüp, devam etmesi için Clotho'ya doğru yöneldi.

Clotho: [*Söylediğim gibi, asansörler var ama normal şartlar altında Ölümlüler'in bu asansörleri kullanmasına izin verilmez. Sizler daha*

[*hazır*] [*hazırlıklı*] [- - - - -]

En iyi açıklama sonuncusuydu ama Ralph bunu kavrayamadan silinip gitti. Ralph, başını sallayan Lois'e baktı ve sonra yeniden Clotho ile Lachesis'e baktı. Her zamankinden daha kızgın hissetmeye başlamıştı kendisini. Sallanan koltuğunda oturup, uzun, bitmek bilmez geceler boyunca sabahı beklemesi; kendini, kendi derisi altında yaşayan bir hayalet gibi hissederek geçirdiği günler; üç defa okumadan bir cümleyi hatırlayamaması; bir zamanlar ezbere bildiği ancak şimdi rehberi açıp bakmak zorunda olduğu telefon numaraları...

O sırada bir anı canlandı, altın renkli gözleri ve neredeyse insanı

kör edecek haleleri olan bu kel yaratıklara baktığında hissettiği kızgınlığı özetleyip, haklı çıkaran bir anı. Kendisinin, yorgun ve inatçı beyninin oralarda bir yerde olması gerektiğini söylediği hazır çorba poşetini mutfak tezgâhının üstündeki dolabın içinde ararkenki halini hatırladı. Kendisinin, dolabı karıştırıp duruşunu sonra yine karıştırmaya başlayışını gözünün önüne getirdi. O sırada yüzündeki ifadeyi gözünün önüne getirdi – kolaylıkla hafif akli dengesizlik olarak algılanabilecek ancak yorgunluktan başka bir şey olmayan boş bir bakış. Sonra, sanki poşetlerin kendi kendine ortaya çıkmasını bekler gibi ellerini aşağı indirip orada kalakaldığını hatırladı.

O ana kadar, bu anı canlanana kadar, son birkaç ayı ne kadar kötü geçirdiğinin farkına varmamıştı. Geriye dönüp bu anıları hatırlamak, yalnızca gri ve kestane renkleriyle bezenmiş çorak bir ülkeye bakmak gibiydi.

[*"Öyleyse siz, bizi asansöre götürdünüz... ya da bu, bizim gibiler için iyi bir şey değildi ve bizi yangın merdivenlerine koşturdunuz. Sanırım kafayı üşütmememiz için bizi yavaş yavaş alıştırdınız. Çok kolaydı. Tek yapmanız gereken, biz neredeyse yarı-deli haline gelene kadar uykumuzu çalmaktı. Lois'in oğlu ve gelini, onu düşkünler evine yerleştirmek istediler, bunu biliyor muydunuz? Ve arkadaşım Bill McGovern, benim tımarhanelik olduğumu düşünüyor. Bu arada siz, küçük melekler..."*]

Clotho'nun önceki gülümsemesi kaybolmaya başladı.

[*Biz melek değiliz, Ralph.*]

[*"Ralph, n'olur onlara bağırma."*]

Evet, bağırıyordu ve sesinin birazı, en sonunda Faye'e ulaşmışa benziyordu; satranç kitabını kapattı, burnunu karıştırmayı bıraktı ve şimdi sandalyesinde dimdik oturmuş, huzursuzca odayı kolaçan ediyordu.

Ralph, (gülümsemesinden geriye kalan son izler de silinerek, geriye doğru bir adım geri atan) Clotho'dan, Lachesis'e dönüp baktı.

[*"Arkadaşın melek olmadığınızı söylüyor. Öyleyse melekler nerede? Altı-yedi kat yukarıda poker mi oynuyorlar? Ve sanırım Tanrı, çatı katında, şeytan ise kazan dairesinde kömür atıyor."*]

Yanıt yok. Clotho ve Lachesis kuşkuyla birbirlerine baktılar. Lois, Ralph'in kolunu tuttu ama Ralph bunu dikkate almadı.

[*"Bizim ne yapmamızı bekliyorsunuz? Sizin küçük, kel Hannibal Lecter'in izini bulup neşterini elinden almamızı mı? Canınız cehenneme!"*]

Ralph, sırtını dönecek, sonra da çekip gidecekti (bir sürü film izlemişti ve bir çıkış sahnesi oynaması gerektiğini hissettiğinde bunu iyi bilirdi), ama Lois'in yüzünden, ürkmüş ve şaşkın bir şekilde gözyaşları süzülüyordu ve bu, Ralph'in olduğu yerde kalmasını sağladı. Lois'in gözlerindeki kızgın, sitemli bakışlar, biraz olsun kendi yaptığı çıkışı kınamasını sağladı. Kolunu, Lois'in omzuna attı ve iki kel adama doğru meydan okurcasına baktı.

Doktorlar yine birbirlerine baktılar ve aralarında bir şey geçti – kendisinin ve Lois'in duyma ya da anlama yeteneğinin ötesinde bir tür iletişim gerçekleşti. Lachesis, yeniden onlara doğru döndüğünde,

[*Kızmanızı anlıyorum ama bu konuda haklı değilsiniz. Şimdi buna inanmıyorsunuz, ama bize inanmalısınız. Şimdilik sorularınızı ve bizim yanıtlarımızı – verebileceğimiz türden yanıtlar – bir kenara bırakmalıyız.*]

["*Neden?*"]

[*Bu adamın ayrılma zamanı geldiği için. Dikkatle izleyin ki görüp öğrenesiniz.*]

Clotho yatağın soluna doğru bir adım attı. Lachesis, geçerken Faye'in içinden yürüyerek sağdan yaklaştı. Faye, ani bir öksürük nöbetine yakalanarak eğildi ve öksürüğü geçtiğinde, yeniden satranç kitabını açtı.

["*Ralph, bunu izleyemeyeceğim! Bunu yapmalarını izleyemeyeceğim!*"]

Ama Ralph, kendisinin izleyebileceğini düşündü. Hatta her ikisinin de izleyebileceğini düşündü. Ralph Lois'e sıkıca sarılırken Clotho ve Lachesis, Jimmy Vandermeer'in eğildiler. Yüzleri, sevgi ve sevecenlikle aydınlandı; Ralph'e, adının Gece Devriyesi olduğunu sandığı, bir Rembrandt tablosunda gördüğü yüzleri anımsattılar. Haleleri, Jimmy'nin göğsünün üstünde karışmış ve üst üste geçmişti. Birdenbire yataktaki adamın gözleri açıldı. Bir an küçük kel doktorların içinden tavana baktı, yüzündeki şaşkın ve bulanık bakış kapıya doğru kaydı ve gülümsedi.

"Hey! Bakın kim gelmiş!" diye hayretle bağırdı Jimmy Vandermeer. Sesi paslı ve boğuktu ama Ralph, onun farklı Güney Boston aksanını duyabiliyordu. Faye ayağa zıpladı. Satranç kitabı kucağından yere düştü. Jimmy'nin üzerine eğilip, elinden tuttu ama Jimmy, bunun üzerinde durmadı ve odanın diğer ucundaki Ralph ve Lois'e bakmaya devam etti. "Ralph Roberts! Ve Paul Chasse'in güzel karısı! Söyle,

Ralphie, 'Amazing Grace' şarkısını dinlemek için o çadıra girmeye çalıştığımız günü hatırlıyor musun?"

[*"Hatırlıyorum, Jimmy."*]

Jimmy, gülümsüyormuş gibiydi ve sonra gözleri yeniden kapandı. Lachesis, ellerini ölen adamın yanaklarına koydu ve müşterisini tıraş etmeye hazırlanan bir berber gibi, başını biraz yatırdı. Aynı anda, Clotho biraz daha eğildi ve makasını açtı. Makasın keskin ucunu Jimmy Vandermeer'in siyah balon ipine gelecek şekilde kaydırdı. Clotho, makası kapatırken, Lachesis, öne doğru eğilip Jimmy'yi alnından öptü.

[*Huzur içinde yat, dost.*]

Küçük bir *klik* sesi duyuldu. Balon ipinin makasın üzerinde kalan parçası tavana doğru uçup gözden kayboldu. Jimmy Vandermeer'in içinde yattığı ölüm torbası bir an için bembeyaz parladı ve sonra, o akşam üstü Rosalie'nin ölüm torbası gibi ortadan kayboldu. Jimmy, yeniden gözlerini açtı ve Faye'e baktı. Ralph Jimmy'nin gülümsemeye başladığını düşündü ama sonra bakışları sabitleşip uzaklaştı. Ağzının kenarlarında oluşmaya başlayan gamzeler yumuşadı.

"Jimmy?" Faye, Jimmy Vandermeer'in omzunu sarstı. Bunu yapmak için elini Lachesis'in yan tarafının içinden geçirmişti. "İyi misin, Jimmy? ... Oh lanet olsun!"

Faye ayağa kalkıp, koşarcasına odadan çıktı.

Clotho: [*Ne yapıyorsak, sevgi ve saygıyla yaptığımızı görüp anladınız mı? Bizlerin aslında ölümcül hastaların son doktorları olduğumuzu? Sizlerle olan ilişkilerimizde bunu anlamanız çok önemli, Ralph ve Lois.*]

[*"Evet."*]

[*"Evet."*]

Ralph'in, onların söylediği hiçbir şeyi onaylamaya niyeti yoktu; ama son cümlesinde "ölümcül hastaların son doktorları" deyişi, içindeki öfkeyi usulca alıp götürdü. Söylediklerinin doğru olduğunu hissediyordu. Jimmy Vandermeer'i, onun için acıdan başka bir şey kalmayan bir dünyadan kurtarmışlardı. Evet, yedi ay kadar önce 317 no'lu odada Ralph'in yanında durup aynı şeyi Carolyn'a da yapmışlardı şüphesiz. Evet, işlerini sevgi ve saygıyla yapıyorlardı – bu konudaki şüphesi, Lachesis, Jimmy Vandermeer'i, alnından öptüğünde bütünüyle ortadan kalkmıştı. Ama sevgi ve saygı, onlara, kendisini – ve Lois'i de elbette – cehennemin dibine kadar götürüp sonra da ellerinin altından kaçmış doğa ötesi bir varlığın peşinden koşturma

hakkını veriyor muydu? İkisi de artık genç olmayan iki sıradan insanın böyle bir yaratıkla baş edebileceğini hayal bile etme hakkını veriyor muydu?

Lachesis: [*Buradan gidelim. Birazdan insanlarla dolacak içerisi. Konuşmamız gerek.*]

["*Seçeneğimiz var mı?*"]

Yanıtları

[*Evet, elbette.*] [*Her zaman bir seçenek vardır!*]

hemen geldi. Ses tonları hafif şaşkınlık ifade ediyordu.

Clotho ve Lachesis, kapıya doğru yürüdüler; Ralph ve Lois, geçmeleri için hızla geri çekildiler. Ama, küçük kel doktorların haleleri bir an için üzerlerinden geçti ve Ralph bunların tadını ve dokusunu hemen çıkardı: tatlı elma tadında, dokuları ise kuru, ince ağaç kabuğu biçimindeydi.

Birbirleriyle ciddi ve saygılı bir şekilde konuşarak yanyana çıkarlarken, Faye, yanında bir iki hemşire ile geri geldi. Yeni gelenler, önce Lachesis ve Clotho'nun içinden, sonra Ralph ve Lois'in içinden hiç yavaşlamadan ya da tuhaf bir şey sezmeden geçtiler.

Dışarıdaki salonda hayat her zamanki gibi sessiz biçimde sürüp gidiyordu. Ziller çalmıyordu, hiçbir ışık yanıp sönmüyordu, hiçbir görevli, önlerinde yaralı sedyesini iterek koridorda koşturmuyordu. Kimse hoparlörden "Dikkat!" diye seslenmiyordu. Ölüm, çok tanıdık bir ziyaretçiydi burada. Ayrıca, Jimmy Vandermeer'in, Derry Hastanesi'nin üçüncü katından çıkıp gitmekten memnun olduğunu tahmin etti – bunu hiçbir kargaşa yaratmadan ya da zorluk çıkarmadan yapmıştı ve hiç kimseye sürücü belgesini ya da Mavi Haç Tıbbi Hizmetler kartını göstermek zorunda kalmamıştı. Beklenen şeylere özgü sade bir soylulukla ölüp gitmişti. Anlık kısa bir bilinci, etrafında olup bitenleri kısa bir an biraz daha iyi kavraması izledi ve sonra son nefes. Tüm endişelerimi ve üzüntülerimi al götür, karatavuk, hoşçakal.

4

Bob Polhurst'ün odasının dışındaki koridorda, kel doktorlara katıldılar. Açık kapıdan, yaşlı öğretmenin yatağının etrafında işlemeye devam eden ölüm saatini görebiliyorlardı.

Lois: ["*Yatağa en yakın kişi Bill McGovern, bizim arkadaşımız.*

Onun durumunda kötü giden bir şeyler var. Korkunç bir şey. İstediğiniz şeyi yaparsak...?"]

Ama Lachesis ve Clotho, başlarını birlikte sallıyordu.

Clotho: [*Hiçbir şey değiştirilemez.*]

Evet, diye içinde geçirdi Ralph. *Dorrance biliyordu: Olan oldu, geriye dönüş yok artık.*

["*Bu ne zaman olacak?*"]

Clotho: [*Arkadaşınız, diğerine ait, üçüncüye. Ralph'in önceden Atropos olarak adlandırdığına ait. Ama Atropos, bir insanın ölüm saatini ancak bizim bildiğimiz kadar bilebilir. Sıradakinin kim olduğunu bile söyleyemez. Atropos, insanları rastgele seçen bir görevlidir.*]

Bu cümle, Ralph'in tüylerini ürpertti.

Lachesis: [*Ancak, burada konuşamayız. Gelin.*]

Lachesis, Clotho'nun bir elinden tuttu ve sonra boştaki elini Ralph'e uzattı. Aynı anda, Clotho, Lois'e doğru yaklaştı. Lois çekindi ve Ralph'e baktı.

Ralph, sert bir şekilde Lachesis'e baktı.

["*Onu incitmesen iyi edersin.*"]

[*İkiniz de incinmeyeceksiniz, Ralph. Elimden tut.*]

Ben, cennette bir yabancıyım, diye içinden geçirdi Ralph. Sonra içini çekti, Lois'i, başını sallayarak onayladı ve sonra Lachesis'in uzattığı elini kavradı. Çok değerli eski bir arkadaşla umulmadık bir şekilde karşılaşıldığındaki kadar derin ve hoş bir tanıma şoku yeniden Ralph'in üzerinden geçti. Elmalar ve ağaç kabuğu: çocukken aralarında dolaştığı orkidelerin anısı. Kendi halesinin renginin değiştiğinin ve en azından bir süre, Clotho ve Lachesis'in halelerinin rengi olan altınsı bir yeşil rengi aldığının, gerçekte görmeden, bir şekilde farkındaydı.

Lois, Clotho'nun elini tuttu, dişlerinin arasından kesik ve kısa bir nefes verdi ve sonra çekinerek gülümsedi.

Clotho: [*Çemberi tamamlayın, Ralph ve Lois. Korkmayın. Her şey yolunda.*]

Eminim öyledir, diye düşündü, ama Lois, elini tutmak için uzandığında, parmaklarından yakaladı. Elma tadı ve kuru ağaç kabuğunun dokusuna, koyu renk, bilinmeyen bir baharat tadı eklendi. Ralph, baharatı kokladı ve Lois'e gülümsedi. Lois de gülümsemeyle karşılık verdi – bu gülümsemesinde çekince yoktu – ve Ralph, kafasının karışır gibi olduğunu hissetti. Nasıl korkabiliriz ki? Sundukları şey böylesine güzelken nasıl çekinebiliriz ki?

Hoşuma gidiyor, Ralph ama yine de çekiniyorum, diye uyardı Lois. [*"Ralph? Ralph?"*]

Lois, tedirgin ve başı dönüyormuş gibi göründü. Ralph, Lois'in omzunun hemen yanından alçalan 315 no'lu odanın kapısının pervazını ancak görebildi... ama aşağı doğru giden kapı değildi; Lois ve kendisi yukarı doğru gidiyorlardı. *Hepsi* birden, elleri hâlâ birbirlerine kenetlenmiş bir şekilde, yukarı doğru çıkıyordu.

Bıçak gibi keskin bir gölge, görüş alanını kestiği sırada Ralph, bunu yeni anlamıştı. Muhtemelen hastanenin fıskıye sisteminin bir parçası olan dar boruları şöyle bir görmüştü. Daha sonraysa, uzun, karolu koridoru görmüştü. Birden, dördüncü kat koridorlarının birinde bir periskop gibi yüzeye çıkan başına doğru, bir tekerlekli sedyenin geldiğini fark etti.

Lois'in çığlık attığını duydu ve elini daha sıkı kavradığını hissetti. Ralph, içgüdüsel olarak gözlerini kapattı ve yaklaşan tekerlekli sedyenin, kafatasını dümdüz etmesini bekledi.

Clotho: [*Sakin ol! Lütfen sakin ol! Bu şeylerin, şimdi olduğunuzdan farklı bir gerçeklik düzeyinde var olduklarını unutmayın!*]

Ralph, gözlerini açtı. Tekerlekli sedye geçmişti ama sesini hâlâ duyabiliyordu. Ses, şimdi arkasında kalmıştı. Tekerlekli sedye, McGovern'ın arkadaşı gibi, içinden geçmişti. Dördü, pediatri bölümü olması gereken koridorun içine doğru yavaş yavaş yükseliyorlardı – duvarlarda masal yaratıklarının resimleri vardı. Çocuk oyun alanının camları Alaaddin ve Küçük Denizkızı karakterleri yapıştırmaları ile süslenmiştir. Bir doktor ve bir hemşire, bir konuyu tartışarak, onlara doğru ağır ağır yaklaşıyordu.

"...ek testler hangi ilacın kullanılacağını gösteriyor ama keşke bundan en azından yüzde doksan emin olsaydık..."

Doktor, Ralph'in içinden geçti ve doktor geçerken, Ralph, onun, dört yıl ara verdikten sonra yeniden gizli gizli sigara içmeye başladığını ve bu konuda kendisini çok suçlu hissettiğini anladı. Sonra gözden kayboldular. Ralph, tam zamanında aşağı bakıp ayaklarının karolu zeminden çıktığını gördü. Lois'e dönüp hafifçe gülümsedi.

[*"Kesinlikle asansörden daha iyi, değil mi?"*]

Lois başıyla onayladı. Hâlâ Ralph'in elini sımsıkı tutuyordu.

Beşinci katı geçip, bir doktorun dinlenme odasının bulunduğu altıncı katta yüzeye çıktılar (büyük bir dinlenme odasında iki doktor, biri televizyonda bir dizi izliyordu, diğeriyse İsveç tarzı modern kanepede horluyordu) ve sonra çatıya vardılar.

Açık, mehtapsız, muhteşem bir geceydi. Gökyüzündeki yıldızlar puslu ışıklar içinde parlıyordu. Rüzgâr sert esiyordu. Ralph, Bayan Perrine'in, pastırma yazının bittiğini söylediğini hatırladı. Onun söylediklerine dikkat etmesi gerekirdi. Ralph, rüzgârı duyuyordu ama... isterse hissedebileceğini düşünmesine rağmen... hissedemiyordu. Bu, yalnızca gerektiği şekilde dikkatini toplama meselesiydi...

Bunu düşündüğü anda, vücudunda, geçici önemsiz bir değişiklik hissetti, ışıkların sönüp tekrar yanması gibi bir şey. Birden saçları alnından geriye doğru uçuşmaya başladı, pantolonunun paçaları rüzgârda dalgalanıyordu. Üşüdü. Bayan Perrine'in sırtı havanın değişeceği konusunda haklıydı. Ralph'in içinde yeniden ışıklar sönüp yandı ve rüzgârın itmesi kayboldu. Ralph, yukarı, Lachesis'e doğru baktı.

[*"Şimdi elini bırakabilir miyim?"*]

Lachesis evet anlamında başını salladı ve elini gevşetti. Clotho da, Lois'in elini bıraktı. Ralph, batıya doğru kasabaya baktı ve havaalanının pist ışıklarının yanıp söndüğünü gördü. Işıkların ötesinde, Barrens'ın uzak köşesindeki yeni toplu konut inşaatlarından biri olan Cape Green'e ait olduğu anlaşılan turuncu sokak ışıkları gözüküyordu. Harris Bulvarı, havaalanının doğusundaki ışık demetinin bulunduğu bir yerlerdeydi.

[*"Harika, değil mi, Ralph?"*]

Ralph, başını salladı ve orada durmuş, şehrin karanlıkta böyle uzandığını görmenin, uykusuzluk hastalığı başladığından beri başına gelen her şeye değdiğini düşündü. Her şeye değerdi... Ama çok güvendiği bir duygu değildi bu.

[*Pekâlâ, açıklayın. Siz kimsiniz, o kim ve ne yapmamızı istiyorsunuz?"*]

İki kel doktor çatının üstünde, hızla dönen iki vantilatörün arasında duruyorlardı. Vantilatörlerden havaya kahverengimsi mor renkte sıcak hava çıkıyordu. Gergin bir şekilde birbirlerine baktılar ve Lachesis, Clotho'ya belirli belirsiz bir şekilde başını salladı. Clotho ileri doğru bir adım attı, Ralph'e ve Lois'e baktı, söyleyeceklerini tartar gibiydi.

[*Çok güzel. Öncelikle, olup biten şeyler, her ne kadar beklenmedik ve tedirgin edici olsalar da, doğa dışı sayılmazlar. Meslektaşım ve ben, yapmak üzere yaratıldığımız şeyi yapıyoruz, Atropos, yapmak üzere yaratıldığı şeyi yapıyor; ve siz, Ölümlü dostlarım, yapmak üzere yaratıldığınız şeyi yapacaksınız.*]

Ralph, onu parlak ve acı bir gülümsemeyle onayladı.

[*"Sanırım, seçme özgürlüğü de bu arada kim vurduya gitti."*]

Lachesis: [*Öyle düşünmemelisin! Sizin seçim özgürlüğü dediğiniz şey, büyük varlık tekerleği anlamına gelen, ve bizim* ka *dediğimiz şeyin bir parçası*]

Lois: [*"Sanki koyu renk bir camdan bakar gibiyiz... demek istediğiniz şey bu mu?"*]

Clotho, genç bir gülümsemeyle: [*İncil'den galiba. Bunu açıklamanın güzel yolu.*]

Ralph: [*"Ayrıca sizin gibiler için son derece uygun ama şimdilik bunu bir kenara bırakalım. Bizlerin İncil'den olmayan bir deyişi vardır beyler; ama oldukça iyi bir deyiştir yine de: Altın semerde taksan eşek eşektir. Umarım bunu unutmazsınız."*]

Ancak Ralph, bunu istemenin biraz fazla olacağını düşündü.

5

Clotho o sırada konuşmaya başladı ve uzunca bir süre konuştu. Ralph'in, ne kadar süredir konuştuğu konusunda hiçbir fikri yoktu, çünkü zaman, bu seviyede farklıydı – biraz yoğunlaştırılmış gibiydi. Bazen Clotho'nun söylediklerinde hiçbir kelime yoktu; kelimelerin yerini imgeler alıyordu. Ralph, bunun telepati olduğunu biliyordu, bu nedenle çok heyecan vericiydi ama tüm bunlar nefes alıp vermek kadar doğal bir şekilde gerçekleşiyordu.

Bazen kelimler de imgeler de yok oluyordu, iletişim

[- - - - - - - - -]

saşırtıcı aralarla kesiliyordu. Ama o zaman bile Ralph, Clotho'nun ne demek istediğini çoğunlukla anlayabiliyordu ve Lois'in, bu duraksamalardaki gizli anlamı kendisinden daha iyi anladığını düşünüyordu.

[*Öncelikle, bizim, sizin ve*

[- - - - - - -]

[*yaşamlarının üst üste geldiği varlık alanında yalnızca dört değişmezin olduğunu bilin. Bu dört değişmez, Yaşam, Ölüm, Amaç ve Rasgeleliktir. Bütün bu kelimelerin sizin için bir anlamı var ama şimdi Yaşam ve Ölümü biraz farklı bir şekilde kavramaya başladınız, değil mi?*]

Ralph ve Lois, çekinerek başlarını salladılar.

[Lachesis ve ben Ölüm görevlileriyiz. Bu, bizleri, çoğu Ölümlünün gözünde korkunç figürler haline getiriyor; işlevimizi kabul ediyormuş gibi görünenler bile genellikle bizden korkuyor. Bazen resimlerde, korkunç iskeletler olarak ya da yüzü görünmeyen kukuletalı figürler olarak gösteriliyoruz.]

Clotho, minik ellerini beyaz giysili omzuna koydu ve korkudan titriyormuş gibi yaptı. Yaptığı taklit, Ralph'i gülümsetecek kadar başarılıydı.

[Ama bizler yalnızca Ölüm görevlileri değiliz, Ralph ve Lois, bizler ayrıca Amaç görevlileriyiz. Şimdi yanlış anlaşılmamam için dikkatle dinlemelisiniz. Olup biten her şeyin bir amacı olduğunu düşünenler var, kimileri de her şeyin şans eseri ya da tesadüf olduğunu düşünürler. Gerçek şu ki, yaşam hem rasgeledir hem de bir amacı vardır, eşit ölçülerde olmasalar da. Yaşam tıpkı . . .]

Clotho burada dünyanın şeklini göstermeye çalışan bir çocuk gibi kollarıyla bir çember oluşturdu ve Ralph bu çemberin içinde parlak ve göz alıcı bir imge gördü: binlerce (belki de milyonlarca) oyun kartından, kupa, maça, sinek ve karolardan oluşan bir gökkuşağı. Ayrıca bu devâsâ destede bir sürü joker gördü; iskambil takımı oluşturacak kadar çok değildi; ama bir destede normalde bulunan iki ya da üçten çok daha fazlaydı. Her biri sırıtıyordu ve her biri, kenarından yarımay şeklinde ısırılmış eski bir Panama şapka takıyordu.

Her birinin elinde paslı bir neşter vardı.

Ralph, Clotho'ya büyüyen gözlerle baktı. Clotho başını salladı.

[Evet, tam olarak ne gördüğünü bilmiyorum ama sana anlatmaya çalıştığım şeyi gördüğünü biliyorum. Lois? Sen ne dersin?]

İskambil oynamayı seven Lois hafifçe başını salladı.

["Atropos, destedeki joker . . . demek istediğiniz bu."]

[O, Rasgele oluşun görevlisidir. Biz, Lachesis ve ben, diğer güce hizmet ederiz, tek tek yaşamlardaki ve yaşamın büyük ırmağındaki çoğu olayları açıklayan güce. Binanın sizin bulunduğunuz seviyesinde, Ralph ve Lois, her yaratık, Ölümlü bir yaratıktır ve önceden belirlenmiş bir yaşam süresi vardır. Ancak bu, bir çocuğun, anasının karnından, boynunda İPİN KESİLECEĞİ SÜRE : 84 YIL, 11 AY, 9 GÜN, 6 SAAT, 4 DAKİKA, 21 SANİYE yazan bir işaretle çıktığı anlamına gelmiyor. Böyle bir düşünce saçma olur. Ama, zaman geçitleri genellikle ayarlanmıştır ve her ikinizin de gördüğü gibi, Ölümlülerin halelerinin işlevlerinden biri, saat olarak görev yapmasıdır.]

Lois, kımıldandı ve Ralph, ona bakmak için dönerken şaşırtıcı

bir şey gördü: başlarının üzerindeki gökyüzü giderek soluklaşıyordu. Sabahın beşi olduğunu tahmin etti. Hastaneye, salı akşamı saat dokuzda varmışlardı ve şimdi birden, 6 Ekim, Çarşamba oluvermişti. Ralph, zamanın uçup gittiğini hissetmişti ama bu saçmaydı.

Lois: [*"Sizin göreviniz, bizim doğal ölüm dediğimiz şey, değil mi?"*]

Lois'in halesi karışık, yarım imgelerle titreşti. Oksijen çadırında yatan (Ralph, bunun, merhum Bay Chasse olduğundan emindi) bir adam. Clotho, balon ipini kesmeden hemen önce, Ralph'e ve Lois'e bakmak için gözlerini açan Jimmy Vandermeer. Ve çoğu yerel hastanelerden ve bakımevlerinden haftalık olarak toplanan ve posta pulundan büyük olmayan fotoğraflarla dolu, *Derry News* gazetesi ölüm ilanları.

Clotho ve Lachesis, başlarını salladılar.

Lachesis: [*Doğal ölüm diye bir şey yok aslında. Bizim işimiz* amaca dayalı *ölüm. Biz, yaşlı ve hasta olanları alırız, ama diğerlerini de alırız. Daha dün, örneğin, yirmi sekiz yaşında bir genç adamı aldık. Bir marangoz. İki Ölümlü haftası önce, yapı iskelesinden aşağı düştü ve kafatasını çatlattı. Bu iki hafta boyunca halesi*...]

Ralph, asansördeki bebeği çevreleyen hale gibi, yıldırım çarpmış gibi olan halenin bölük pörçük bir resmini gördü.

Clotho: [*Sonunda değişiklik oldu – halenin değişmesi. Değişeceğini biliyorduk ama ne zaman değişeceğini bilmiyorduk. Değiştiğinde, ona gidip, onu gönderdik.*]

[*"Onu nereye gönderdiniz?"*]

Titiz bir konu olan yaşam sonrası konusunu neredeyse kazara ortaya atarak soruyu soran Lois'di. Ralph, neredeyse onlar konuşurken bazen ortaya çıkan şu tuhaf boşluklardan birinin gelmesini umarak, aklının emniyet kemerini kavradı; ama üst üste çakışarak gelen yanıtları çok açıktı.

Clotho: [*Her yere.*]

Lachesis: [*Buradan farklı dünyalara.*]

Ralph, rahatlamayla hayal kırıklığı karışımı bir şey hissetti.

[*"Çok şiirsel geliyor, ama bunun anlamı – yanılıyorsam düzeltin – ölümden sonraki yaşam bizler için olduğu kadar sizler için de bir gizem."*]

Lachesis, biraz katı görünerek: [*Başka sefere bu gibi şeyleri tartışmak için vaktimiz olabilir ama şimdi yok – şüphesiz, dikkatinizi çektiği gibi, zaman, binanın bu katında daha hızlı geçer.*]

Ralph etrafına bakındı ve günün hemen hemen ışıdığını gördü.

[*"Özür dilerim."*]

Clotho, gülümseyerek: [*Önemli değil – sorularınızdan hoşlanıyor ve yaşam dolu buluyoruz. Yaşamın sürekliliği içinde merak her yerde mevcuttur ama hiçbir yerde burada olduğu kadar bol değildir. Ama sizin yaşam sonrası dediğiniz şeyin, dört değişme içinde yeri yoktur – bizi şimdi ilgilendiren – Yaşam ve Ölüm, Rasgelelik ve Amaç.*

[*Amaca hizmet eden hemen hemen her ölümün yaklaşması çok aşina olduğumuz bir yol izler. Amaca dayalı olarak öleceklerin haleleri, sona erdirme zamanı yaklaştıkça grileşir. Bu gri renk siyaha doğru koyulaşır. Ve bizler, hale*

[- - - - - - -,

[*ve dün gece gördüğünüz gibi geliriz. Biz, acı çekenlerin acısını dindirir, korku içinde olanlara sükûnet, huzur bulamayanlara huzur getiririz. Amaca dayalı ölümlerin çoğu beklenir, hatta hoş karşılanır ama hepsi değil. Bazen, sağlıklarının doruğunda olan erkekleri, kadınları ve çocukları almamız istenir... Çünkü haleleri birden değişmiş ve ölüm zamanları gelmiştir.*]

Ralph, geçen gün öğleden sonra, Red Apple'da hoplayıp zıplayan, kolsuz ceket giymiş genç adamı anımsadı. Sağlık ve hayat timsaliydi... yani, etrafını saran hayali bir yağ tabakası dışında.

Ralph, belki bu adamdan bahsetmek için (ya da onun kaderini sormak için) ağzını açtı, sonra vazgeçti. Güneş şimdi tam tepedeydi, ve birden tuhaf bir şey kesinleşti kafasının içinde: bu Lois ve kendisinin, Moruklar'ın gizli şehrinde ateşli bir tartışmanın konusu olduklarıydı.

Onları gören oldu mu?... Hayır?... Birlikte tüydüler mi dersiniz?... Anlaşıp kaçtılar belki de?... Yoo, onların yaşında böyle bir şey olmaz, ama geceyi birlikte geçirmiş olabilir... Ralphie'nin eski silah deposunda mermi kalıp kalmadığını bilmem ama, Lois, öteden beri bana hep çekici gelmiştir... Evet, nasıl da havalı yürüyüşü var, değil mi?

Ralph, Derry Orman Evleri'nin birinin arkasında yayları gıcırdayarak aşağı yukarı sallanan külüstür arabasının imgesini gördü ve gülümsedi. Elinde değildi. Bir süre sonra, düşüncelerini halesiyle etrafa yaydığını hissederek irkildi ve kafasından bu imgeyi uzaklaştırdı. Yine de Lois, ona doğru muzip bir şekilde bakmıyor muydu?

Ralph, dikkatini aceleyle Clotho'ya çevirdi.

[*Atropos Rasgelelik adına hizmet eder. Ölümlülerin "saçma", "ge-*

reksiz" ve "trajik" olarak adlandırdığı ölümlerin hepsi olmasa da çoğu onun işidir. Bir düzine kadın ve erkek yaşlılar evindeki bir yangında öldüğü zaman, Atropos'un oraya hatıra eşya almak ve ipleri kesmek üzere uğramış olması büyük olasılıktır. Bir bebek, doğru dürüst bir neden olmaksızın beşiğinde öldüğünde, nedeni, Atropos ve paslı neşteridir. Arabanın sürücüsü, saatine bakmak için yanlış bir anı seçtiği için yoldaki bir köpeğe – evet bir köpek bile olsa Ölümlü dünyada yaşayan bütün varlıkların kaderi Rasgelelikle ya da Amaçla belirlenir – çarptığında . . .]

Lois: ["*Rosalie'nin başına gelen bu muydu?*"]

Clotho: [*Rosalie'nin başına gelenlerin nedeni Atropos'du. Ralph'in arkadaşı Joe Wyzer'ın konuyla alakası ise, bizim "birinin olayı yerine getirmesi" dediğimiz şeydir.*]

Lachesis: [*Ve ayrıca arkadaşınızın, merhum Bay McGovern'ın başına gelenlerin nedeni de Atropos.*]

Lois, Ralph gibi kederli görünüyordu ama şaşırmadı. Öğleyi geçiyordu, Bill'i en son gördüklerinden bu yana belki on sekiz Ölümlü saati geçmişti ve Ralph, daha önceki gece bile onun vaktinin son derece azaldığını biliyordu. Elini dikkatsizce onun halesinin içine koyan Lois, bunu muhtemelen daha iyi biliyordu.

Ralph: ["*Ne zaman oldu? Biz onu gördükten ne kadar sonra?*"]

Lachesis: [*Çok sonra değil. Hastaneden çıkarken. Başınız sağ olsun, size böyle üzücü bir haberi vermek istemezdim. Ölümlülerle çok nadiren konuşuyoruz, bu yüzden nasıl konuşulacağını unutuyoruz. Sizleri incitmek istemedim, Ralph ve Lois.*]

Lois, ona önemi olmadığını, onu çok iyi anladığını söyledi ama yanaklarından yaşlar süzülüyordu ve Ralph, bu yaşların kendi gözlerinden de süzüldüğünü hissetti. Bill'in ölmüş olabileceği düşüncesi – pis önlüklü o küçük bok kafa onu almıştı – kavranması güç bir şeydi. McGovern'ın, o alaycı kaşını bir daha hiç kaldıramayacağına inanabilir miydi? Yaşlılığın ne kadar berbat bir şey olduğuna dair bir daha asla sızlanıp durmayacağına? Bu mümkün değildi. Ralph, birden Clotho'ya döndü.

["*Bize göster.*"]

Clotho, şaşkın, neredeyse titreyerek:

[*Sss . . .sanmıyorum . . .*]

Ralph: [*Biz ölümlü saf insanlar için görmek inanmaktır. Siz bunu hiç duymadınız mı?*]

Lois beklenmedik bir şekilde sesini yükseltti.

[*"Evet... bize göster. Ama yalnızca görüp kabul edebileceğimiz kadarını. Bizleri şimdi olduğumuzdan daha kötü hissettirmemeye çalışın."*]

Clotho ve Lachesis birbirlerine baktılar, sonra, o dar omuzlarıyla aslında hiç hareket ettirmeden omuz silker gibi göründüler. Lachesis, sağ elinin ilk iki parmağını yukarı doğru kaldırdı ve tavuş kuşunun kuyruğuna benzer mavi-yeşil bir ışık yelpazesi yarattı. Ralph, bunun içinde Yoğun Bakım Ünitesinin küçük, ürkütücü derecede mükemmel bir kopyasını gördü. Bu görüntünün içinde, bir sedyeyi iten bir hemşire gelip geçti. Görüş alanından çıkmadan önce, hemşire kıvrılır gibi oldu.

Lois, her şeye rağmen memnundu: [*"Sanki insanın çocukluğunda, bir sabun köpüğünün içini seyretmesi gibi!"*] diyordu.

Şimdi, McGovern ve Mor Haleli Adam Bob Polhurst'ün odasından dışarı çıktılar. McGovern, üzerinde Derry Lisesi yazılı eski bir kazak giymişti ve arkadaşı montunun fermuarını çekiyordu; Polhurst'ün ölüm saatini başka bir geceye bırakmışlardı. McGovern, Mor Haleli Adam'ın hemen arkasından, ağır ağır yürüyordu. Ralph, alt kattaki komşusunun (hem de arkadaşıydı) pek iyi görünmediğini görebiliyordu.

Ralph, Lois'in elinin, kolunun üst tarafına kaydığını ve daha sıkı sarıldığını hissetti. Ralph, ellerini onunkilerin üstüne koydu.

Asansöre giderken, McGovern durdu, bir eliyle tutunarak duvara yaslandı ve başını eğdi. Maraton koşan bir atletin bitkin görünüşü vardı yüzünde. Mor Haleli Adam, bir süre yürümeye devam etti. Ralph, adamın ağzının kıpırdadığını görebiliyordu ve içinden, *Havaya konuştuğunun farkında değil – en azından şimdilik* diye geçirdi.

Ralph, birden daha fazlasını görmek istemedi.

Mavi-yeşil arkın içinde, McGovern, bir elini göğsüne koydu. Diğer eli, boğazına doğru gitti ve sanki bademciklerini kontrol eder gibi ovalamaya başladı. Ralph, kesin bir şey söyleyemezdi ama alt kat komşusunun gözlerinde ürkmüş bir ifade vardı. Mahalle köpeği konusunda bir ölümlünün işine burnunu soktuğunu fark ettiğinde, Doktor 3'ün yüzündeki nefret ifadesini anımsadı. Ne söylemişti?

[*Canına okuyacağım, Ölümlü. Senin canına okuyacağım. Arkadaşlarının da canına okuyacağım. Beni anladın mı?*]

McGovern'ın yavaşça yere yığılışını izlerken, Ralph'in aklına korkunç bir düşünce geldi.

Lois: [*"Kapatın şunu, lütfen kapatın şunu!"*]

Lois, yüzünü Ralph'in omzuna bastırdı. Clotho ve Lachesis, rahatsız bir şekilde birbirlerine baktılar ve Ralph, onlara ilişkin, her şeyi bilen ve her şeye gücü yeten birileri olarak kafasında çizdiği imajı yeniden gözden geçirmeye çoktan başladığını fark etti. Doğaüstü yaratıklar olabilirlerdi ama geleceği okuyan büyücüler değillerdi. Geleceği tahmin etmekte de o kadar iyi olmadıklarını düşünmeye başladı; gerçekten etkili kristal küreleri olan heriflerin repertuvarında daha fazla şey olurdu.

Onlar da yollarını tıpkı bizim gibi buluyorlar, diye içinden geçirdi Ralph; ve Clotho ile Lachesis'e karşı çekimser bir sempati hissetti.

Lachesis'in önünde yüzen mavi-yeşil ışık ve onun içindeki resimler birden gözden kayboldu.

Clotho, savunmaya geçer gibi: [*Bunu görmeyi kendinizin istediğinizi lütfen unutmayın Ralph ve Lois. Bunu isteyerek göstermedik size.*]

Ralph bunu güçlükle duydu. Kafasındaki korkunç düşünce hâlâ genişliyordu, tıpkı görmek istemediğiniz ancak başınızı çeviremediğiniz bir fotoğraf gibi belirginleşiyordu. Bill'in şapkasını düşünüyordu... Rosalie'nin solmuş fularını... ve Lois'in kayıp küpelerini.

[*Arkadaşlarının canına okuyacağım, Ölümlü – beni anladın mı? Umarım anlarsın.*]

Ralph, önce Clotho'ya sonra Lachesis'e baktı. Onlara önceden duyduğu sempatinin yerini kızgınlık aldı. Lachesis, kazayla ölüm gibi bir şey olmadığını söylemişti ve McGovern'ın ölümü de dahildi buna. McGovern'ı, basit bir nedenle Atropos'un aldığından hiç şüphesi yoktu Ralph'in: Ralph'i incitmek, işine burnunu soktuğu için cezalandırmak istemişti... Dorrance 'Bu, uzun süreli bir iş' demişti.

Yaşlı Dor, bunu yapmamasını öğütlemişti – şüphesiz iyi bir politika ama Ralph'in hiç seçeneği yoktu gerçekten... çünkü bu iki kel bacaksız onunla uğraşmıştı. Kelimenin tam anlamıyla, McGovern'ın ölme sebebi onlardı.

Clotho ve Lachesis, Ralph'in kızgınlığını görüp geriye doğru bir adım attılar (ayaklarını gerçekte hiç de hareket ettiriyor gibi görünmemelerine rağmen). Yüzleri her zamankinden daha huzursuzdu.

[*"Siz ikiniz, Bill McGovern'ın ölüm nedenisiniz. İşin aslı bu, değil mi?"*]

Clotho: [*Lütfen... açıklamayı bitirmemize izin verirseniz...*]

Lois, kaygılı ve ürkmüş bir şekilde Ralph'e bakıyordu.

[*"Ralph? Ne oldu? Niye kızgınsın?"*]

["*Anlamadın mı? Onların bu küçük tertibi, Bill McGovern'ın ölûmüne yol açtı. Biz buradayız, çünkü Atropos bu adamların hoşlanmadığı bir şey yaptı ya da yapmaya hazırlanıyor...*"]

[*Hemen sonuca varıyorsun, Ralph...*]

["*...ama çok temel bir sorun var: onu gördüğümüzü biliyor! Atropos, onu gördüğümüzü BİLİYOR!*"]

Lois'in gözleri korkuyla ve onun bu son söylediklerini gerçekten anladığını gösteren bir ifadeyle faltaşı gibi açmıştı.

18. Bölüm

1

Küçük, beyaz bir el, Ralph'in omzuna dokundu ve duman gibi oraya yayıldı.

[*Lütfen... açıklamamıza izin verirsen...*]

Ralph, istediğinin tam olarak farkına bile varmadan, vücudunda o değişikliğin – o sönüp yanmanın – gerçekleşmesini hissetti. Soğuk bir bıçak gibi karanlığın içinden gelen rüzgârı yeniden hissetti ve soğuktan ürperdi. Clotho'nun eliyle dokunması, derisinin hemen altındaki hayali bir titreşimden öte bir şey değildi şimdi. Üçünü de görebiliyordu, ama şimdi süt rengindeydiler ve belli belirsizlerdi. Şimdi hayalettiler.

Aşağı adım attım. Başladığımız yere geri dönecek kadar büyük bir adım değil ama en azından onların benimle fiziksel temasta bulunamayacakları bir seviyeye. Halem, balon ipim... evet eminim bunlara erişebilirler ama Ölümlü dünyada gerçek hayatımı yaşayan fiziksel parçama erişemezler, değil mi? Hiç yolu yok, dostum.

Lois'in sesi, yavaş yavaş kaybolan bir yankının uzaklığıyla: [*"Ralph! Kendine ne yapıyorsun?"*]

Ralph, Clotho ve Lachesis'in hayaletsi görüntülerine baktı. Şimdi yalnızca huzursuz ve suçlu değil aynı zamanda da ürkmüş görünüyorlardı. Yüzlerini görebilmek zordu; ancak korkuları kesinlikle gözden kaçacak gibi değildi.

Clotho, sesi uzaktan ancak duyulur duyulmaz bir şekilde: [*Geri dön, Ralph! Lütfen geri dön!*]

"Dönersem, bizimle oyun oynamayı bırakıp doğru dürüst konuşacak mısınız?"

Lachesis, yavaş yavaş gözden kaybolarak: [*Evet! Evet!*]

Ralph, o içten gelen sönüp yanmayı bir kez daha gerçekleştirdi. Üçü, yeniden göründü. Aynı zamanda, dünyanın boşlukları bir kez daha renklerle doldu ve zaman önceki hızlı akışına devam etti – batan ayın, gökyüzünün uzak köşesinden aşağı doğru, parlayan cıva to-

pağı gibi kayıp gittiğini gördü. Lois, kollarını Ralph'in boynuna doladı, Ralph, Lois'in, kendisini kucakladığını mı yoksa boğazlamaya mı çalıştığını bir an için anlayamadı.

["*Şükürler olsun Tanrım! Bir an beni terk edeceksin sandım!*"]

Ralph, Lois'i öptü ve Ralph, hoş bir duygu seline kapıldı: taze bal tadı, taranmış yünümsü bir yapı ve elma kokusu. Aklından bir düşünce geçti

(buralarda sevişmek nasıl olurdu?)

Hemen bu düşünceyi aklından kovdu. Düşünürken aklının başında olması ve sonraki birkaç

(dakikada ya da saatte ya da günde)

dikkatle konuşması gerekiyordu ve bu gibi şeyleri düşünmek, bunu çok daha güçleştiriyordu. Küçük kel doktorlara döndü ve onları uzun uzun süzdü.

["*Umarım bizimle oynamayı bırakırsınız. Eğer niyetiniz bu değilse, bu at yarışını hemen iptal edip, evlerimize dönsek iyi olur.*"]

Clotho ve Lachesis, bu kez birbirlerine bakmak zahmetine girmediler: ikisi de istekle başlarını salladılar. Lachesis, savunmadaki birinin ses tonuyla konuştu. "Bu heriflerle uğraşmak, Atropos'la uğraşmaktan çok daha rahat," diye düşündü Ralph ama sorgulanmaya Atropos gibi kadar alışkın değiller.

[*Size söylediğimiz her şey doğru, Ralph ve Lois. Atropos'un, durumu istediğimizden daha iyi kavradığı olasılığını atlamış olabiliriz ama*. . .]

Ralph: ["*Ya bu saçmalıkları daha fazla dinlemek istemezsek? Ya çekip gidersek?*"]

İkisi de yanıt vermedi ama Ralph, gözlerinde ürkütücü bir şey gördüğünü düşündü: Lois'in küpelerini Atropos'un aldığını biliyorlardı ve Ralph'in bunu bildiğini biliyorlardı. Bunu bilmeyen tek kişinin Lois olmasını diledi.

Lois, Ralph'in kolunu çekiştiriyordu.

["*Yapma Ralph, lütfen yapma. Onları sonuna kadar dinlemeliyiz.*"]

Ralph geri döndü ve devam etmeleri için eliyle işaret etti.

Lachesis: [*Normal şartlar altında, Atropos'un işine karışmayız, o da bizimkine karışmaz. İstesek bile onun işine karışamayız: Rasgelelik ve Amaç, satranç tahtasındaki siyah ve beyaz kareler gibidir, birbirlerinin farklarıyla tanımlanırlar. Ama Atropos, olayların işleyişine*

karışmak istiyor – karışmak, kelimenin tam anlamıyla, onun yaratılış amacıdır – ve çok nadiren, bunu yapma fırsatını buluyor. Onun müdahalesine karşı çok ender olarak –]

Clotho: [*İşin aslına bakarsanız, durum göründüğünden daha kötü, Ralph ve Lois; şimdiye kadar asla onu kontrol etme ya da engelleme girişiminde bulunulmadı.*]

Lachesis: [... *ve yalnızca müdahale etmeye niyet ettiği, birçok ciddi konunun dengede durduğu, hassas bir durumsa, çaba harcanır. Bu durum hassas bir durum. Atropos, koparmaması gereken bir yaşam ipini kopardı. Buysa, tüm seviyelerde ciddi sorunlara yol açacak, bunu söylemeye bile gerek yok. Durum düzeltilmezse, Rasgelelik ve Amaç arasında ciddi bir dengesizliğe neden olacak. Olanlarla uğraşamayız; durum bizim yeteneklerimizin çok ötesine geçti. Bırakın bir şey yapmayı artık doğru dürüst görmeyi bile başaramıyoruz. Ancak bu durumda bizim göremeyişimizin bir önemi yok çünkü, sonunda, yalnızca Ölümlüler, Atropos'un yapmak istediğine karşı çıkabilir. İkinizin burada oluş nedeni bu.*]

Ralph: ["*Atropos'un, doğal olarak ölecek birinin ... Amaç dahilinde ölecek birinin ipini kestiğini mi söylüyorsunuz?*"]

Clotho: [*Tam olarak sayılmaz. Bazı hayatların – çok azının – açık bir amacı yoktur. Atropos bu yaşamlara dokunduğunda, sorun çıkması her zaman muhtemeldir. Böyle amaçsız yaşamlar tıpkı...*]

Clotho, ellerini açtı ve ellerinin arasında bir imge – yine oyun kartları – belirdi. Yedi kart, birbiri ardına, görünmeyen bir tarafında hızla ters çevrildi; bir as; bir ikili; bir joker; bir üçlü; bir yedili; bir kız. Görünmez elin çevirdiği son kart boştu.

Clotho: [*Bu imge yardımcı oluyor mu?*]

Ralph, kaşını kaldırdı. Yardımcı olup olmadığını bilmiyordu. Oralarda bir yerlerde, ne normal bir oyun kartı ne de destedeki bir jokere benzeyen biri vardı. Bütünüyle boş, her iki tarafın da kullanabileceği bir kart. Atropos, bu her kimse onun metafizik hava hortumunu kesmişti ve şimdi birisi – ya da bir şey – oyunu durdurmuştu.

Lois: ["*Bahsettiğiniz kişi, Ed, değil mi?*"]

Ralph, geriye dönüp, Lois'e doğru sert bir şekilde baktı ama Lois, Lachesis'e bakıyordu.

["*Boş kart, Ed Deepneau.*"]

Lachesis başını sallıyordu.

["*Bunu nereden bildin, Lois?*"]

["*Başka kim olabilirdi ki?*"]

Lois, Ralph'e, tam olarak gülümsüyor sayılmazdı ama Ralph, gülümsediği hissini edindi. Ralph, Clotho ve Lachesis'e döndü.

[*"Pekâlâ, sonunda bir yere varıyoruz. Bu işteki kırmızı düğmeye kim bastı? Siz olduğunuzu sanmıyorum – Bana öyle geliyor ki, siz ikiniz bu işte, görevlendirilmiş yardımcılardan öte bir şey değilsiniz."*]

Başbaşa verip bir süre mırıldandılar ama Ralph, altınsı yeşil renk halelerin üst üste geldiği yerde bir yamaya benzeyen soluk sarı bir renk gördü ve haklı olduğunu anladı. İkisi, sonunda yüzlerini Ralph ve Lois'e çevirdiler.

Lachesis: [*Evet, durum esas olarak böyle. Olayları belli bir perspektife koyma yeteneğin var, Ralph. Bin yıldır böyle bir konuşma yapmamıştık...*]

Clotho: [*Belki de hiç.*]

Ralph: [*"Tek yapmanız gereken, doğruyu söylemek, çocuklar."*]

Lachesis, bir çocuk gibi sızlanarak: [*Ama* doğruyu *söylüyorduk!*]

Ralph: ["Bütün *gerçeği."*]

Lachesis: [*Pekâlâ; bütün gerçeği. Evet, Atropos'un kestiği, Ed'in ipi. Bunu gördüğümüz için bilmiyoruz – söylediğim gibi, doğru dürüst görebilme yeteneğimizi kaybettik – ama, tek mantıklı sonuç bu olduğu için bunun doğru olduğunu söyleyebiliriz. Deepneau, amaçsız biri, ne Rasgeleliğe ne de Amaca dahil olmadığını biliyoruz ve onun ipi, tüm bu gürültü patırtıya neden olduğu için, sanırım bir tür ana-ip. Yaşam ipi koparıldıktan sonra böyle uzun süre yaşayabilmesi, onun önemini ve gücünü gösteriyor. Atropos, bu ipi kestiğinde, korkunç bir olaylar zincirini başlattı.*]

Lois, ürperdi ve Ralph'e bir adım yaklaştı.

Lachesis: [*Bize, görevlendirilmiş yardımcılar dedin. Ne kadar haklı olduğunu bir bilseydin. Bu davada bizler yalnızca kuryeyiz. Bizim görevimiz, olup bitenden sizleri haberdar etmek ve sizden bekleneni söylemek. Bu görevimiz neredeyse bitmiş durumda. Kırmızı düğmeye kimin bastığına gelince, bu soruyu yanıtlayamayız çünkü gerçekten bilmiyoruz.*]

[*"Sana inanmıyorum."*]

Ama, Ralph kendi sesindeki ikna edicilikten yoksunluğu duydu.

Clotho: [*Aptal olma – elbette inanıyorsun! Büyük bir otomobil fabrikasının müdürlerinin, işçilerinden birini yönetim kurulu odasına çağırıp ona şirketin tüm politikasını açıklamasını bekler miydin? Ya da bir fabrikayı kapatırken neden diğerini açık tuttuklarını ayrıntısıyla açıklamasını bekler misin?*]

Lachesis: [*Bizler otomobil montaj hattında çalışan işçilerden çok daha yüksek bir mevkideyiz ama yine de siz ölümlülerin dediği gibi "hizmetliyiz," Ralph – ne eksik ne fazla.*]

Clotho: [*Şu konuda içiniz rahat olsun: Ben, Lachesis ve Atropos'un bulunduğu Uzun Yaşayanlar'ın ve Ölümlülerin bulunduğu seviyelerin ötesinde başka seviyeler var. Bu seviyelerde bizim Ölümsüz diyebileceğimiz yaratıklar yaşar. Ölümlüler ve Uzun Yaşayanlar, birbiriyle örtüşen aynı varlık alanında yaşarlar. Aynı binanın Rasgelelik ve Amaç tarafından hükmedilen bitişik seviyelerinde yani. Bunların üstündeki bizim de ulaşamadığımız seviyelerde ise diğer varlıklar yaşar. Bunlardan bazıları gerçekten harikadır; diğerleri, bırakın sizin anlama kapasitenizi, bizim anlama kapasitemizin bile çok ötesinde korkunçtur. Bu varlıklar, Yüksek Amaç ve Yüksek Rasgelelik olarak adlandırılabilir... ya da belki de, belli bir seviyeden sonra Rasgelelik yoktur; böyle olduğunu sanıyoruz ama bunu tam olarak bilmemizin bir yolu yok. Tek bildiğimiz bu yüksek seviyelerin birinde bulunan bir şeyin Ed'e yakın bir ilgi duyduğu ve yine aynı seviyelerden başka bir şeyin ona karşı bir hamle yaptığı. Karşı hamle sizlersiniz, Ralph ve Lois.*]

Lois, Ralph'in güçlükle fark edebildiği ümitsiz bir ifadeyle baktı. Bir şeyin onları satranç taşları gibi oynattığı – başka koşullar altında Ralph'i küplere bindirecek bir düşünce – şimdilik yanından geçip gitti. Ralph, Ed'in aradığı akşamı hatırlıyordu: *Derin sulara sürükleniyorsun ve dip akıntısının etrafında hayal bile edemeyeceğin şeyler yüzüyor*, demişti.

Başka bir deyişle, varlıklar.

Clotho'nun anlama kapasitesinin ötesinde korkunç olan varlıklar. Yani işi ölümle uğraşmak olan Clotho'nun bile anlayamayacağı.

Henüz onların dikkatini çekmedin, demişti Ed o gece, *ama benim peşimden gelmeye devam edersen, dikkatlerini çekeceksin. Ve bunu istemezsin. İnan bana istemezsin.*

Lois: [*"Her şeyden önce, bizi bu seviyeye nasıl çıkardınız? Uykusuzluktu, değil mi?"*]

Lachesis, temkinli olarak: [*Esas olarak, evet. Ölümlülerin halelerinde belli bazı küçük değişiklikler yapabiliyoruz. Bu ayarlamalar, düşlerinizi, görme biçiminizi ve uyanıkken dünyayı algılama biçiminizi değiştiren oldukça özel bir uykusuzluk biçimine yol açtı. Ölümlülerin halelerini ayarlamak hassas ve ürkütücü bir iştir. Delirme tehlikesi her zaman mevcuttur.*]

Clotho: [*Bazen kendinizi deliriyormuş gibi hissetmiş olabilirsiniz*

ama ikiniz de deliliğin yanına bile yaklaşmadınız. Sandığınızdan çok daha dayanıklısınız, ikiniz de.]

Bu lanet olasılar gerçekten bize çok büyük bir iyilik yaptıklarını sanıyorlar, diye içinden geçirdi Ralph ve sonra kızgınlığını yine frenledi. Daha sonra belki bunun icabına bakabilirdi. Öyle olmasını diledi. Şimdilik, yalnızca Lois'in ellerine hafifçe pışpışladı ve sonra yeniden Clotho ve Lachesis'e döndü.

[*"Geçen yaz, Ed, karısını dövdükten sonra bana, Kızıl Kral dediği bir varlıktan bahsetti. Bu, sizlere bir şey ifade ediyor mu?"*]

Clotho ve Lachesis temkinli bir şekilde birbirlerine baktılar, Ralph başta kendisini yanlış anladıkları izlenimine kapıldı.

Clotho: [*Ralph, Ed'in, hayal ürünü bir safhada yaşadığını, deli olduğunu unutmamalısın . . .*]

[*Evet, bunu biliyorum."*]

[*. . .ama 'Kızıl Kral'ın şu ya da bu biçimde var olduğuna ve Atropos onun yaşam-bağını kestiğinde, Ed Deepneau'nun, doğrudan doğruya bu varlığın etkisi altına girdiğine inanıyoruz.*]

Küçük kel doktorlar, yine birbirlerine baktılar ve bu kez, Ralph, ikisinin yüzündeki ortak ifadenin ne olduğunu anladı: bu korkuydu.

2

Yeni bir gün doğmuştu – Perşembe – ve şimdi öğleye yaklaşıyordu. Ralph, bundan emin değildi ama aşağıda, Ölümlü Seviyesinde zamanın geçiş hızının arttığını düşünüyordu; bu konuşmayı hemen sonuçlandırmazlarsa, kaybettikleri tek şey arkadaşlarından biri, Bill McGovern, olmayacaktı.

Clotho: [*Atropos, kendisinin harekete geçirdiği şeyi değiştirmek için Yüksek Amacın birini göndereceğini biliyordu ve şimdi kim olduğunu da biliyor. Ama Atropos tarafından başka yönlere çekilmeye izin vermemelisiniz; onun, bu satranç tablasında bir piyondan başka bir şey olmadığını unutmamalısınız. Gerçekte sizin karşınızda olan, Atropos değil.*]

Clotho durdu ve şüpheyle meslektaşına baktı. Lachesis, devam etmesi için başını salladı ve bunu kendine yeterince güvenerek yaptı; ama yine de Ralph, yüreğine ağırlık çöktüğünü hissetti. İki kel dok-

torun niyetlerinin iyi olduğundan emindi ama yine de şüpheli davranıyorlardı.

Clotho: [*Atropos'a doğrudan yaklaşmamalısınız. Bu çok önemli. Kendisininkinden çok daha büyük ve habis güçlerce çevrelenmiş durumda, bilinçli ve sizi durdurmak için her şeyi göze alacak güçler. Ama, Atropos'dan uzak durmayı başarırsanız, gerçekleşmek üzere olan... aslına bakılacak olursa çoktan başlayan, korkunç şeyi engellemeyi başarabileceğinizi düşünüyoruz.*]

Ralph, bu iki beceriksizin istediği şey her neyse, kendisinin ve Lois'in bunu yapacağı varsayımından pek hoşlanmamıştı ama bunu söylemenin pek zamanı değil gibiydi.

Lois: [*"Ne olmak üzere? Bizden istediğiniz şey ne? Ed'i bulup, kötü bir şey yapmaması için onu ikna etmemizi mi bekliyorsunuz?"*]

Clotho ve Lachesis, ikisi de aynı şekilde şaşkın bir korkuyla Lois'e baktılar.

[*Siz bizi dinlemiyor musunuz* –]

[– *bunu aklınızdan bile geçirmemelisiniz* –]

İkisi de durdu ve Clotho, devam etmesi için Lachesis'e işaret etti.

[*Lois, Şimdiye kadar ne dediğimizi anlamadıysan, şimdi söyleyeceklerimizi dinle: Ed Deepneau'dan uzak durun! Tıpkı Atropos gibi, bu sıradışı bir durum onu da büyük güçlerle donattı. Onun yanına yaklaşmak bile, onun Kızıl Kral olduğunu sandığı varlığın size ulaşması rizikosuna girmek demek... üstelik Ed artık Derry'de değil.*]

Lachesis, Perşembe akşamı alacakaranlığında yanmaya başlayan ışıklara göz attı ve sonra Ralph ve Lois'e baktı.

[*Gitti*

[- - - - - - - - - - - - - - - - - - - -.]

Kelime yoktu ama Ralph, kısmen koku (benzin, yağ, egzos, deniz tuzu), kısmen duyum ve ses (bir şeye çarpan rüzgâr – belki bir bayrak) ve kısmen görüntü (çelik raylar üzerine açılan kocaman bir kapısı olan paslı büyük bir bina) olan net bir duyumsal izlenim edindi.

[*"O, sahilde, değil mi? Ya da oraya gidiyor."*]

Clotho ve Lachesis başlarını salladılar ve yüzleri, Derry'ye seksen mil uzaklıkta olan sahilin, Ed Deepneau için çok uygun bir yer olduğunu söyler gibiydi.

Lois, yine Ralph'in kolunu çekiştirdi ve Ralph ona baktı.

[*"Binayı gördün mü, Ralph?"*]

Ralph evet anlamında başını salladı.

Lois: [*"Hawking Laboratuvarları değil ama oraya yakın. Hatta bildiğim bir yer olabilir..."*]

Lachesis, konuyu değiştirmek ister gibi hızla konuşarak: [*Nerede olduğu ve ne yapmayı planladığının bir önemi yok. Göreviniz başka bir yerde, daha güvenli sularda; ama yine de, bu görevi başarabilmek için bütün Ölümlü güçlerinizi kullanmanız gerekebilir ve bunda yine de büyük tehlike olabilir.*]

Lois, sinirli bir şekilde Ralph'e baktı.

[*"Kimseyi inciteyeceğimizi söyle onlara, Ralph – elimizden gelirse, onlara yardım etmeyi kabul edebiliriz; ama ne olursa olsun, kimseyi incitemeyiz."*]

Bununla birlikte, Ralph, onlara böyle bir şey söylemedi. Elmas küpelerin, Atropos'un kulaklarında nasıl parladığını – kendisiyle birlikte Lois'in de – nasıl tuzağa düştüğünü düşünüyordu. Evet, küpeleri geri almak için Atropos'un canını yakmayı göze alabilirdi. Bu, işten bile değildi. Ama ne kadar ileri gidebilirdi? Küpeleri geri almak için öldürür müydü?

Ralph bu konuyla uğraşmak istemeyerek – hatta en azından şimdilik, Lois'e bile bakmak istemeyerek – Clotho ve Lachesis'e döndü. Konuşmak için ağzını açtı ama araya Lois girdi.

[*"Daha ileri gitmeden bilmek istediğim bir şey daha var."*]

Yanıt veren Clotho'ydu, biraz eğlenmiş gibi görünerek – aslında, dikkatten kaçmayacak bir şekilde McGovern'a benzeyerek. Ralph bundan pek hoşlanmadı.

[*"Nedir o, Lois?"*]

[*"Ralph de tehlikede mi? Atropos, daha sonra geri almamız gereken bir şeyini aldı mı Ralph'in? Bill'in şapkası gibi bir şey?"*]

Lachesis ve Clotho, çabuk ve anlaşılır bir şekilde birbirlerine baktılar. Ralph, Lois'in buna dikkat ettiğini sanmıyordu ama kendisi dikkat etmişti. *Konuya çok yaklaşıyor,* diyordu bu bakış. Sonra bu bakış kayboldu. Dikkatlerini yeniden Lois'de yoğunlaştırdıklarında, yüzleri yeniden yumuşamıştı.

Lachesis: [*Hayır. Atropos, Ralph'den hiçbir şey almadı, şu ana kadar, bunu yapmasının ona hiçbir faydası olmazdı.*]

Ralph: [*"'Şu ana kadar' demekle ne kastediyorsunuz?"*]

Clotho: [*Hayatının büyük bir bölümünü Amaç'ın bir parçası olarak harcadın, Ralph; ama bu durum değişti.*]

Lois: [*"Ne zaman değişti? Haleleri görmeye başladığımızda oldu, değil mi?"*]

Birbirlerine baktılar. Sonra Lois'e, sonra – kızgın bir şekilde – Ralph'e. Hiçbir şey söylemediler. Ralph'in aklına ilginç bir fikir geldi: kiraz ağacı mitindeki çocuk George Washington gibi, Clotho ve Lachesis, yalan söyleyemiyorlardı... ve bu gibi durumlarda yalan söyleyemediklerine pişmandılar. Tek seçenekleri, kullanmakta oldukları seçenekti: ağızlarını sımsıkı kapalı tutup, konuşmanın yönünün daha güvenli konulara kaymasını umuyorlardı. Lois'in, küpelerinin nerede olduğunu anlamasına tehlikeli bir şekilde yaklaşmasına rağmen... Lois'in bunu önceden bilmediğini kabul ederek... Ralph, konunun başka yöne çevrilmesini istemediğine karar verdi. Bir seyyar satıcının sözü geldi aklına: *Buyrun, beyler... parayı veren düdüğü* çalar.

[*"Yoo hayır, Lois – değişiklik, haleleri görmeye başladığımda olmadı. Sanırım birçok insanın, Uzun Yaşayanlar'ın haleler dünyasını arada bir gördüğünü ve onlara kötü bir şey olmadığını sanıyorum. Amaç içindeki güvenli yerimden, bu iki adamla konuşmaya başlayıncaya kadar dışarı atıldığımı sanmıyorum. Siz ne dersiniz, küçük adamlar? Arkanızda bir iz bırakmak için elinizden geleni yaptınız. İşin boyutu böyle değil mi?"*]

Bakışları yere çevrildi, sonra yavaş yavaş, çekinerek Ralph'e baktılar. Yanıtlayan, Lachesis'ti.

[*Evet, Ralph. Sizin* ka*'nızı değiştireceğini bilmemize rağmen sizi kendimize çektik. Çok talihsiz bir durum ama durum bunu gerektiriyordu.*]

Lois şimdi kendi hakkında soru soracak, diye içinden geçirdi Ralph. *Şimdi sorması lazım.*

Ama sormadı. Her zamanki, *Bizim Lois* bakışlarının tam aksine, anlaşılmaz bir ifadeyle küçük kel doktorlara baktı. Ralph, ne kadarını bildiğini ya da tahmin ettiğini merak etti, elinde en küçük bir ipucu olmamasına hayret etti... ve sonra bu düşünceler, yeni bir kızgınlık dalgasına kapılıp gitti.

[*"Sizler... ah, sizler..."*]

Sonunu getirebilecekken, getirmedi, Lois yanında olmasaydı: *Bizim uykumuza müdahale etmekten öteye gittiniz, değil mi? Lois'i bilmem ama benim Amaç'ta küçük, güzel bir mevkim vardı... bu da, bütün yaşamınız boyunca tarafını tuttuğunuz kurallara istisna olarak beni bilerek seçtiğiniz anlamına geliyor. Bir bakıma, bulmamız istenen şu adam gibi boş bir kart oldum,* diyecekti.

Lois: [*"Güçlerimizi kullanmaktan bahsettiniz.* Ne *gücü?"*]

Lachesis, Lois'e döndü, konunun değişmesinden hoşnut olduğu açıkça belliydi. Avuçlarını birbirine bastırdı ve Doğu'ya özgü bir hareketle açtı. Ellerinin arasında ortaya çıkan şey hareketli iki imgeydi: Ralph'in, karate hareketi yapar gibi elini havaya kaldırdığında soğuk mavi ateş çıkaran eli ve Lois'in, nükleer boğaz pastili gibi görünen parlak ışıktan gri mavi mermileri çıkaran başparmağı.

Ralph: [*"Evet, pekâlâ, bir şeye sahibiz ama buna fazla güvenilmez. Tıpkı..."*]

Dikkatini yoğunlaştırdı ve kendi imgesini yarattı: bir radyonun arkasını açıp iki tane kalem pili çıkaran eller. Clotho ve Lachesis, ne olduğunu anlamayarak, kaşlarını çattılar.

Lois: [*"Bunu her zaman yapamadığımızı söylemeye çalışıyor, ve yapabildiğimizde, uzun sürmüyor. Pilimiz bitiyor, görüyorsunuz."*]

Ne olduğunu anladıklarında yüzlerindeki şüpheci tavrın yerini gülümseme aldı.

Ralph: [*"Bunda komik olan ne?"*]

Clotho: [*Hiçbir şey... belki de her şey. Sen ve Lois'in, bizlere ne kadar tuhaf geldiğiniz konusunda en ufak bir fikriniz bile yok – bir an inanılmaz şekilde zeki ve sezgili oluyorsunuz, sonra birden çok saflaşıyorsunuz. Sizin kullandığınız deyimle, pillerinizin asla bitmemesi lazım çünkü ikiniz dipsiz bir güç kuyusunun yanındasınız. İkiniz de bu kuyunun suyundan önceden içtiğiniz için, bunu kesinlikle bildiğinizi düşünmüştük.*]

Ralph: [*"Siz neden bahsediyorsunuz, Tanrı aşkına?"*]

Lachesis, Doğulu havasıyla açtığı elini yeniden kaldırdı. Ralph, bu kez, gri halesinin içinde dimdik yürüyen Bayan Perrine'i gördü. Halesinden dışarı, kirpi oku gibi gri bir şeyin çıktığını gördü.

Bu imgenin yerini, dumanlı kahverengi bir haleyle çevrelenmiş sıska bir kadın imgesi aldı. Bir arabanın penceresinden dışarı bakıyordu. Bir ses – Lois'inki – konuştu: *Ooh, Mina, ne kadar şirin bir ev değil mi?* Kısa bir süre sonra, yumuşak, içten gelen bir ıslık sesi göründü ve kadının halesinden oluşan dar bir ışın, boynunun arkasından dışarı çıktı.

Bunu üçüncü bir imge izledi, kısa ama güçlü bir imgeydi: Ralph, danışma kulübesi camının alt tarafındaki boşluktan uzanıp turuncu haleli kadının bileğinden tutuyordu... kadının sol kolunu çevreleyen hale turuncu değildi artık. Rengi birden, Ralph'in şimdi Ralph Roberts Mavisi olarak tanımlayabileceği, solgun turkuvaz rengine dönüştü.

İmge yavaş yavaş gözden kayboldu. Lachesis ve Clotho, Ralph ve Lois'e baktı; Ralph ve Lois de onlara şaşkın bir şekilde baktı.

Lois: [*"Oh, hayır! Bunu yapamayız! Bu tıpkı..."*]

İmge: Çizgili mahkûm elbiseleri ve küçük siyah maskeleriyle bir banka kasasından dışarı, ellerinde her iki tarafında da $ simgesi yazılı, tıka basa dolu çantalar taşıyarak parmaklarının uçlarında çıkan iki adam.

Ralph: [*"Hayır, daha da kötü. Tıpkı..."*]

İmge: Bodrum katı penceresinden dışarı bir yarasa uçuyor, ay ışığının gümüşsü rengiyle havada iki daire çiziyor ve sonra Drakula'ya dönüşüyor, pelerini ve modası geçmiş bir smokiniyle. Uyuyan bir kadına yaklaşıyor – genç ve bâkire bir kadına değil, ince iç çamaşırları içinde yaşlı Bayan Perrine'e – halesini emmek için eğiliyor.

Ralph, Clotho ve Lachesis'e geri baktığında, ikisi de başlarını hiddetle sallıyorlardı.

Lachesis: [*Hayır! Hayır, hayır, hayır! Daha fazla yanılıyor olamazdınız! Neden Ölümlü olduğunuzu, yaşam sürecinizin yüzyıllarla değil de on yıllarla belirlendiğini hiç merak etmediniz mi? Yaşamlarınız kısa, çünkü büyük bir güçle yanıyorsunuz! Ölümlü arkadaşlarınızdan enerji aldığınızda, bu tıpkı...*]

İmge: Sahilde, omzunda kıvrım kıvrım saç lüleleri olan küçük bir kız, dalgaların vurduğu sahile koşuyor. Bir elinde kırmızı plastik bir kova taşıyor. Diz çöküp, Atlantik Okyanusu'ndan kovaya su dolduruyor.

Clotho: [*O çocuk gibisiniz, Ralph ve Lois – Ölümlü arkadaşlarınız ise deniz gibi. Şimdi anlıyor musunuz?*]

Ralph: [*"İnsanda bu haleden meydana gelen enerjiden bu kadar çok mu var gerçekten?"*]

Lachesis: [*Hâlâ anlamıyorsunuz. İşte bu kadar çok var...*]

Lois araya girdi. Lois'in sesi titriyordu, Ralph, bunun korkudan mı yoksa heyecandan mı kaynaklandığını anlayamadı.

[*"Hepimizde çok var, Ralph. Dünya üzerindeki her insanda bu kadar çok var!"*]

Ralph, hafifçe ıslık çaldı ve Lachesis ile Clotho'ya baktı. Başlarını onaylar şekilde sallıyorlardı.

[*"Bu enerjiyi yakınımızda kim varsa ondan toplayabileceğimizi mi söylüyorsunuz? Bunu aldığımız insanlara bir şey olmayacağını?"*]

Clotho: [*Evet. Ancak bir çocuğun kovayla Atlantik Okayanusu'nu boşaltmaya çalışması kadar incitebilirsiniz onları.*]

Ralph, bunun gerçekten öyle olmasını umdu; çünkü kendisinin ve Lois'in bilinç dışı olarak çılgınlar gibi enerji ödünç aldıklarını düşünüyordu – aldığı tüm iltifatlar için düşünebildiği tek açıklama buydu. Ona harika göründüğünü söyleyen insanlar. Uykusuzluğunu atlattığını, öyle olması gerektiğini; çünkü dinlenmiş ve sağlıklı göründüğünü, daha genç göründüğünü söyleyen insanlar.

Lanet, diye içinden geçirdi, *gerçekten daha gencim.*

Ay yine kaybolmuştu ve Ralph büyük bir şaşkınlıkla, Cuma sabahı olduğunu fark etti. Tartışmanın ana konusuna dönmenin vakti gelmiş de geçiyordu bile.

[*"Sadede gelelim, beyler. Ne diye bu kadar lafı uzattınız? Bizim durdurmamız istenen şey ne?"*]

Ve o sırada, ikisi bu soruları yanıtlamadan önce, sorgulanması ya da göz ardı edilmesi çok güç olan bir öngörü geldi aklına.

[*"Susan Day, değil mi? Susan Day'i öldürmek istiyor. Bir suikast planlıyor."*]

Clotho: [*Evet, ama...*]

Lachesis: [*...ama önemli olan bu değil...*]

Ralph: [*"Haydi, beyler – kartlarımızı açık oynamanın zamanı gelmedi mi daha?"*]

Lachesis: [*Evet, Ralph. Bunun zamanı geldi.*]

El ele tutuşarak, bir çember halinde hastanenin bütün katlarını aşıp çatıdan çıktıklarından beri aralarında çok az temas olmuştu ya da hemen hemen hiç olmamıştı da denilebilir; ama şimdi Lachesis, Ralph'in omzuna tüy kadar hafif bir dokunuşla elini koydu ve Clotho, geçkin yaştaki bir beyefendinin bir hanımefendiyi dansa kaldırmasına benzer kibar bir tarzda Lois'in elinden tuttu.

Elma kokusu, bal tadı, yünsü doku... ama bu kez Ralph'in birbiriyle iç içe geçmiş bu karışık duygu yüklenmesi, Lachesis onu sola çevirip, düz hastane çatısının kenarına doğru birlikte yürüdükleri sırada hissettiği derin rahatsızlığı engelleyemedi.

Daha büyük ve daha önemli çoğu şehir gibi, Derry de, buraya ilk yerleşenlerin coğrafi olarak bulabilecekleri en uygunsuz yere kurulmuşa benziyordu. Şehir merkezi, vadinin sarp yamaçları üzerinde bulunuyordu: Kenduskeag Nehri, bu vadinin tabanında, Barrens'ın büyük su yosunlarının arasından ağır ağır akıyordu. Hastanenin üstündeki manzaraya hâkim mevkiden Derry, kalbi yeşil bir hançerle parçalanmış bir şehir gibi görünüyordu... ama karanlıkta, bu hançer siyahtı.

Vadinin bir tarafında, Old Cape yer alıyordu. Savaş sonrasında,

mantar gibi türeyen evlerin yapıldığı ve süslü püslü yeni alışveriş merkezinin bulunduğu yer. Diğer tarafında, "şehir merkezi" dendiğinde kastedilen yer bulunuyordu. Derry'nin şehir merkezi, Yukarı Mahalle Bayırı denilen tepenin etrafında yer alıyordu ve Witcham Caddesi, batı yakasını oluşturan bir yığın sokağa bölünüp (Harris Bulvarı da bunlardan biriydi) bir ağ gibi yayılmadan önce dikleşip bu tepeye doğrudan giden yoldu. Ana Cadde, yokuşun yarısında Witcham Caddesi'nden ayrılır ve vadinin daha sığ tarafı boyunca güneybatıya doğru uzanır. Şehrin bu tarafı Ana Cadde Tepesi ve Bassey Parkı olarak bilinirdi. Ve Ana Cadde'nin en üst noktasına yakın yerde...

Lois neredeyse inleyerek: [*"Aman Tanrım, bu da nesi?"*]

Ralph, onu yatıştıracak bir şey söylemeye çalıştı ama sadece cılız bir kurbağa sesine benzer bir ses çıkarabildi. Ana Cadde Tepesi'nin üst tarafına yakın bir yerde, sabahın ilk ışıkları arttıkça gözden kaybolmaya başlayan yıldızları bütünüyle silen, şemsiye gibi devasa, siyah bir karaltı havada asılı duruyordu. Ralph, bunun yalnızca duman olduğunu, o taraftaki depolardan yükseldiğini... belki Neibolt Caddesi'nin sonundaki terk edilmiş demiryolu deposunda... yangın çıkmış olabileceğini söylemeye çalıştı önce. Ama, depolar daha güneyde kalıyordu, eski demiryolu deposu ise batıdaydı ve eğer bu uğursuz görünüşlü dev mantar gibi görünen karaltı gerçekten duman olsaydı, şiddetli rüzgâr, bunu gökyüzüne doğru sürüklerdi. Böyle bir şey olmuyordu. gökyüzündeki sessiz karaltı dağılıp gitmek yerine sanki oraya asılmıştı ve karanlıktan daha karaydı.

Ve bunu kimse görmüyor, diye içinden geçirdi Ralph. *Benden... Lois'den... ve küçük kel doktorlardan başka hiç kimse. Şu lanet olası küçük kel doktorlar.*

Bu devasa ölüm torbasının içindeki şeklin ne olduğunu anlamak için, bunu yapmasına hiç gerek yokken, gözlerini kıstı; hayatının büyük bir bölümünü Derry'de geçirmişti ve sokaklarda (arabasının direksiyonu başında olmamak kaydıyla) gözleri kapalı dolaşabilirdi. Bununla bereber, güneşin şimdi ufukta parlamaya başlamasının ardından, ölüm torbasının içindeki binayı ancak seçebildi. Camdan ve tuğladan yapılmış olan bu eğik bina cephesinin üstünde bulunan düz, yuvarlak çatıdan, neresi olduğu belli oluyordu. Tasarımını ünlü mimar (bir zamanlar Derry'nin sakinlerinden olan) Benjamin Hanscom'ın yaptığı, 1950'li yılların mimarisini yansıtan bu bina, 1985'teki büyük sel baskınındandan sonra yeniden restore edilen Derry Halk Merkezi'ydi.

Clotho, Ralph'e döndü.

[*Görüyorsun, Ralph, haklıydın – Susan Day'e bir suikast planlıyor... ama yalnızca Susan Day'e değil.*]

Duraksadı, Lois'e baktı, sonra ciddi yüzünü Ralph'e çevirdi.

[*İkinizin de doğru bir şekilde ölüm torbası olarak adlandırdığınız o bulut, bir bakıma, Atropos'un, Ed'in yapmasını istediği şeyi çoktan yapmış olduğu anlamına geliyor. Bu akşam orada iki binden fazla insan olacak ve Ed Deepneau hepsini öldürmeye niyetli. Eğer olayların akışı değiştirilmezse, hepsini öldürecek.*]

Lachesis, meslektaşına katılmak için bir adım ileri attı.

[*Siz, Ralph ve Lois, bunun olmasını sadece siz ikiniz engelleyebilirsiniz.*]

3

Ralph, kafasının içinde, Rite Aid Eczanesi ile Gün Ortasında Mola restoranının arasındaki boş dükkân vitrinine yapıştırılmış olan Susan Day'in posterini hatırladı. Vitrin penceresindeki tozların üzerine yazılan kelimeleri anımsadı: BU KANCIĞI ÖLDÜRÜN. Derry'de böyle bir şey gerçekten olabilirdi, sorun buydu. Derry başka yerlere benzemiyordu. Şehrin atmosferi, sekiz yıl önceki büyük sel baskınından bu yana oldukça düzelmiş gibi geliyordu Ralph'e; ama yine de Derry başka yerlere benzemiyordu. Zorlu bir şeyler vardı Derry'de ve kasaba sakinlerinin gerginleştikleri zaman, fazlasıyla çirkin şeyler yapabildikleri bilinen bir gerçekti.

Ralph, eliyle dudaklarını kuruladı ve elinin ağzında bıraktığı ipeksi hisle bir an şaşırdı. Varoluş biçiminin oldukça değiştiği, ona farklı yollardan sürekli olarak hissettiriliyordu.

Lois, ürkmüş bir şekilde: [*"Bunu nasıl yapmamızı bekliyorsunuz? Atropos'a ya da Ed'e yaklaşmadan, bunun olmasını nasıl engelleyebiliriz ki?"*]

Ralph, Lois'in yüzünü şimdi daha net bir şekilde görebildiğini fark etti: Gün, çizgi filmlerdeki gibi hızla aydınlanıyordu.

[*"Bomba ihbarı yapacağız, Lois. Bunun işe yaraması lazım."*]

Clotho buna ümitsizlikle baktı; Lachesis, ağaran gökyüzüne bakmadan önce, elinin tersiyle alnına vurdu. Ralph'e baktığında, küçük yüzde, dikkatle gizlenmiş bir panik ifadesi vardı.

[*Bu işe* yaramaz, *Ralph. Şimdi beni dikkatle dinleyin, ikiniz de: Bundan sonraki yaklaşık on dört saat içinde ne yaparsanız yapın ama aklınızdan çıkarmamanız gereken çok önemli bir şey var, o da, Atropos, Ed'i keşfedip de yaşam ipini kestiğinde devreye girmiş olan, Atropos'un serbest bıraktığı güçleri küçümsememelisiniz.*]

Ralph: [*Neden bomba ihbarı işe yaramayacakmış?*]

Lachesis, kızgın ve ürkmüş görünerek: [*Habire sizin sorularınızı cevaplamaya devam edemeyiz, Ralph – bu noktadan sonra çok dikkatli hareket etmelisiniz. Bu seviyede, zamanın ne kadar hızlı geçtiğini biliyorsunuz; eğer burada biraz daha kalırsak, bu akşam Halk Merkezi'nde olacakları durdurma şansınız kalmayacak. Lois ve sen aşağı inmelisiniz. Hemen!*]

Clotho bir eliyle meslektaşına işaret etti ve sonra Ralph ile Lois'e döndü.

[*Biraz düşünerek bunu kendi başınıza da cevaplayabileceğinizden emin olmama rağmen, bu son soruyu da yanıtlayacağım. Susan Day'in bu akşamki konuşmasıyla ilgili olarak yirmi üç bomba ihbarı yapıldı bile. Polisin elinde, bombayı koklayarak bulan köpekler var, son kırk sekiz saat içinde oraya gelen tüm paketleri lazer-ışınlarıyla kontrol ediyorlar ve her yerin altını üstüne getiriyorlar. Bomba ihbarlarını zaten bekliyorlardı ve ihbarları ciddiye alıyorlar; ama polisin bu konudaki kanaati aslında, bomba ihbarlarının, Susan Day'in konuşmasını iptal ettirmek için kürtaj karşıtları tarafından yapıldığı.*]

Lois, durgun bir şekilde: ["*Aman Tanrım – kurt diye bağıran yalancı çoban gibi.*"]

Clotho: [*Doğru, Lois.*]

Ralph: ["*Bir bomba yerleştirdi değil mi?*"]

Parıldayan güneş ışınları etraflarını çevreleyen vantilatörlerin gölgesini uzatarak hastanenin çatısının üzerine düşürdü. Clotho ve Lachesis önce bu gölgelere sonra güneşin ufukta yükseldiği doğuya doğru, aynı umutsuz ifadeyle baktılar.

Lachesis: [*Bilmiyoruz ve önemi yok. Konuşmanın yapılmasını engellemeniz gerek ve bunu yapmanın bir tek yolu var: Susan Day'in yapacağı konuşmayı organize eden kadını, bu konuşmanın iptal edilmesi için ikna etmelisiniz. Anlıyor musunuz? Bu akşam Halk Merkezi'ndeki o konuşma yapılmamalı! Ed'i durduramazsınız ve Atropos'a yaklaşmayı da sakın denemeyin, geriye kalan tek seçenek Susan Day'i durdurmak.*]

Ralph: ["*Ama...*"]

Ralph'in ağzını kapatan ne günün iyice aydınlanması ne de kü-

çük kel doktorların yüzlerindeki giderek artan endişe dolu ifadeydi. Lois'in bir eliyle Ralph'in yanağına dokunup bir yandan da başını hafifçe ama kararlı bir şekilde sallamasıydı.

[*"Bu kadarı yeter. Aşağı inmeliyiz, Ralph. Hemen şimdi."*]

Sorular, Ralph'in kafasında zonkluyordu ama Lois, vakit kalmadığını söylediyse, gerçekten vakit kalmamış demekti. Güneşe baktı ve ufukta iyice belirdiğini görüp evet anlamında başını salladı. Kolunu Lois'in beline doladı.

Clotho: [*Bizi hayal kırıklığına uğratmayın, Ralph ve Lois.*]

Ralph: [*"Bizi gayrete getirmeyi bırakın şimdi. Bu futbol maçı değil."*]

Ralph onların yanıt vermesini beklemeden gözlerini kapatıp, bütün dikkatini Ölümlü dünyasına geri dönmeye yoğunlaştırdı.

19. Bölüm

1

Yine o *sönüp yanma* hissi oldu ve soğuk sabah rüzgârının yüzüne vurduğunu hissetti. Ralph, gözlerini açtı ve yanındaki kadına baktı. Bir an için, Lois'in halesinin, bir hanımefendinin balo elbisesinin şeffaf eteği gibi arkasında buruşup gittiğini görebildi ve sonra karşısındaki yine aynı Lois oldu, geçen haftakinden yirmi yaş daha genç... ayrıca sonbahar giysisi hasta ziyaretine uygun, hastane çatısına son derece aykırı görünüyordu.

Ralph, Lois titremeye başladığından ona daha sıkı sarıldı. Lachesis ve Clotho'dan iz yoktu.

Ama hemen yanımızda duruyor olabilirlerdi, diye içinden geçirdi. *Aslına bakılacak olursa, belki yanımızdadırlar.*

Sonra birden yaşlı seyyar satıcının sözü geldi aklına, parayı veren düdüğü çalar, buyurun beyler, pamuk eller cebe. Ama daha çok düdüğü çalmak yerine, kendiniz düdük oluyorsunuz. Nasıl? Aptal gibi, elbette. İyi de şimdi nereden çıkmıştı bu duygu?

Çünkü bilmediğin bir sürü şey var daha, dedi Carolyn kafasının içinden. *Bir sürü ilginç şeyle oyalıyorlarlar ve yanıtlamak istemedikleri sorular sormamanız için vakit iyice daralana kadar asıl konudan uzakta tuttular... ve böyle bir şeyin rastlantı eseri olacağını sanmıyorum, sen ne dersin?*

Hayır. O da pek sanmıyordu.

Görünmez eller tarafından, içinde kendisini neyin beklediğini bilmediği, karanlık bir tünele itilme duygusu şimdi daha güçlüydü. Kullanılmış olma duygusu. Kendisini küçülmüş... hassas... bıkkın hissetti.

"Dö-dön-döndük galiba," dedi Lois, birbirine vuran dişleri arasından. "Saat kaç, dersin?"

Sabahın altısı gibiydi, ama Ralph, saatine baktığında, durduğunu görünce şaşırmadı. En son ne zaman kurduğunu hatırlayamıyordu. Muhtemelen, salı sabahı herhalde.

Ralph, güney batıya, Lois'in baktığı yere doğru baktı ve bir park yerinin ortasındaki bir ada gibi yükselen Derry Halk Merkezi'ni gördü. Eğimli cephesinin pencerelerinden yansıyan sabahın ilk parlak ışıklarıyla, çizgi film Jetgiller'de George Jetgil'in çalıştığı uzay çağı binasına benziyordu. Kısa bir süre önce etrafını saran devasa ölüm torbasından şimdi eser yoktu.

Oh, hayır orada. Kendini kandırma dostum. Onu şimdi göremiyor olabilirsin ama ölüm torbası orada, tamam mı.

"Daha erken," dedi Ralph, rüzgâr esip, saçlarını – şimdi beyazlarla hemen hemen aynı sayıda olan kadar siyah tellerle – alnından geriye doğru savurduğu sırada, Lois'i daha sıkı kucakladı. "Ama, hızla geç olacak, sanırım."

Lois, Ralph'in demek istediğini anlayıp başını salladı. "L-Lachesis ve C-Clotho nere...?"

"Rüzgârın kıçımızı dondurmadığı bir seviyeye indiler, sanırım. Haydi. Bir kapı bulup bu lanet çatıdan inelim."

Ama, Lois, olduğu yerde bir süre daha kaldı, titreyerek şehre baktı. "Peki, ya o ne yapmıştır dersin? diye sordu kısık bir sesle. "Eğer oraya bombayı hâlâ yerleştirmediyse, ne yapmış olabilir?"

"Belki bombayı çoktan *yerleştirdi* ama eğitimli köpekler henüz bulamadılar. Ya da köpeklerin eğitimini görmediği türden bir şey. Kirişlere yerleştirilmiş bir çay kutusu, diyelim – Ed'in banyo küvetinde çabucak hazırlayabileceği küçük, iğrenç bir şey. Geçimini kimyagerlik yaparak kazanıyor, eninde sonunda... en azından bütün gün ortalıkta aylak aylak dolaşan bir deli haline gelip işini bıraktığı zamana kadar öyleydi. Onları çıra gibi yakmayı planlıyor olabilir."

"Aman Tanrın, Ralph!" Lois elini göğsüne koyup Ralph'e faltaşı gibi açılmış kederli gözlerle baktı.

"Haydi, Lois. Bu lanet çatıdan inelim."

Lois, bu kez itiraz etmedi. Ralph, Lois'i hastanenin içine açılan çatı kapısına doğru götürdü... kilit olmaması umuduyla.

"İki bin kişi," diye neredeyse sızlandı Lois, kapıya ulaştıklarında. Elinin altındaki kapı kolunun döndüğünü görünce Ralph'in içi rahatlamıştı; ama kapıyı açmadan önce, Lois, buz gibi elleriyle onun bileğini kavradı. Gergin yüzü bir an umutla aydınlandı. "Belki de şu küçük adamlar yalan söylüyorlardır, Ralph – belki kendileri ötekine diş biliyor, anlamamızın mümkün olamayacağı bir şeyden dolayı; Ralph; ya yalan söylüyorlarsa."

"Yalan *söyleyebileceklerini* sanmıyorum," dedi Ralph yavaşça.

"İşin kötüsü de bu, Lois – yalan *söyleyebileceklerini* sanmıyorum. İşte bak karşımızda duruyor." İkisinin de o sırada göremediği ancak orada olduğunu bildikleri o kirli torbayı, Halk Merkezi'ni işaret etti. Lois, onun işaret ettiği yere dönüp bakmadı bile. Üşümüş elini Ralph'in-kilerin üstüne koydu, çatı kapısını açtı ve merdivenlerden aşağı inmeye başladı.

2

Ralph, merdivenlerin aşağısındaki kapıyı açtı, altıncı kat koridoruna göz attı ve boş olduğunu görünce, Lois'i merdiven boşluğundan içeri aldı. Asansörlere doğru ilerlediler, derken, yanındaki duvarda kırmızı parlak harflerle DOKTOR DİNLENME ODASI yazan açık bir kapının önünde birlikte durdular. Oda, Clotho ve Lachesis'le birlikte çatıya çıkarlarken gördükleri, içinde İsveç tarzı modern bir kanepenin ve su kaynatmak için ısıtıcının olduğu odaydı. Odanın içinde kimse yoktu, ama duvara monte edilmiş olan televizyon yine de açıktı ve artık yüzüne aşina oldukları Lisette Benson, sabah haberlerini okuyordu. Ralph, Lois'in oturma odasında, Lois ve Bill'le oturup, peynirli makarna yerken Lisette Benson'ın, Kadın Sığınma Evi'ndeki oyuncak bebek atma olayını anlatmasını dinledikleri günü anımsadı. Daha bir ay bile olmamıştı. Ralph, birdenbire, Bill'in Lisette Benson'ı bir daha asla izleyemeyeceğini ya da ön kapıyı kilitlemeyi asla unutamayacağını anımsadı ve kasım rüzgârı kadar şiddetli bir duygu hissetti içinde, birini yitirme duygusu. Buna inanamıyordu, en azından şimdilik. Bill nasıl olur da böyle aniden, böylesine alelade bir şekilde ölüp gidebilirdi? *Bundan nefret ederdi,* diye içinden geçirdi, *ve yalnızca, bir hastane koridorunda kalp krizinden ölmenin ne kadar tatsız bir şey olduğunu düşündüğü için değil. Böyle bir şeyi kötü bir oyunculuk olarak da görürdü herhalde.*

Ama, bunun nasıl gerçekleştiğini görmüştü ve Lois de, bunun Bill'in içini kemirdiğini hissetmişti. Bu, Ralph'e, Halk Merkezi'ni çevreleyen ölüm torbasını ve konuşmayı iptal ettiremezlerse neler olacağını düşündürdü. Ralph, asansöre doğru yürümeye başladı, ama Lois onu geri çekti. Büyülenmiş gibi televizyona bakıyordu.

"...bu akşamki feminist kürtaj hakları savunucusu Susan Day'in konuşması geride kaldığında derin bir nefes alacaklar," diyordu Li-

sette Benson, "ama derin nefes alacak olan *yalnızca* polisler değil. Kürtaj taraftarları ve karşıtlarının da, bir çatışmanın eşiğinde olmanın getirdiği gerginliği hissetmeye başladıkları çok açık. Muhabir John Kirkland, bu sabah Derry Halk Merkezi'nde ve anlatacakları var. Seni dinliyoruz John."

Kirkland'in yanında duran, soluk yüzlü asık suratlı adam, Dan Dalton'du. Ralph, geri planda, altı-yedi tane polis otosu ve yanlarında NBC logosu olan iki haber aracını görebiliyordu. Resmi giysili bir polis, yanında – biri Alman çoban köpeği, bir tazı olan – tasmalı iki köpekle çimenlikte dolaşıyordu.

"Çok doğru, Lisette, Halk Merkezi'nde ruh hali, gerginlik ve sessiz kararlılık olarak adlandırılabilir. Yanımda Dan Dalton var, Bayan Day'in konuşmasına şiddetle karşı çıkan, Yaşam Hakkı Dostları örgütünün başkanı. Bay Dalton, bu değerlendirmeye katılıyor musunuz?"

"Buradaki ortamın gerginliği ve aynı zamanda kararlılığı içermesine ilişkin değerlendirmeniz mi?" diye sordu Dalton. Dalton'un gülümsemesinde, sinirli ve bu soruya cevap vermeye bile tenezzül etmeyen bir tavır varmış gibi geldi Ralph'e. "Evet, sanırım bu şekilde de ifade edilebilir. Bu ülkenin hüküm giymemiş en büyük suçlularından biri olan Susan Day'in, burada Derry'de, her gün, doğmamış, çaresiz on-on beş çocuğun katledilmesi gibi önemli bir konuda ortalığı karıştırma çabalarının başarıya ulaşmasından *kaygılıyız.*"

"Ama Bay Dalton..."

"Ve" – Dalton, Kirkland'in sözünü kesti – "bizlerin bizi izleyen bu ulusa, olup bitenleri izlemekle yetinen iyi niyetli Naziler gibi olmadığımızı, adeta bir din gibi gösterilen politik doğrular düsturuyla yüreklerine dehşet salınarak güdülen insanlar olmadığımızı göstermeye *kararlıyız.*"

"Bay Dalton..."

"Ayrıca, inançlarımız için direnen bir topluluk olduğumuzu göstermeye ve ulu Tanrı'nın bizlere bahşettiği kutsal sorumluluğu yerine getirmeye de kararlıyız..."

"Bay Dalton, Yaşam Hakkı Dostları, burada herhangi bir şekilde şiddete başvuracak mı?"

Bu soru onu bir süre sessiz bıraktı ve yüzündeki yapmacık neşenin geçici olarak inmesine neden oldu. Bu ifadenin kaybolmasıyla, bu yüzde Ralph, umutsuz bir şey gördü: tehditkâr görünüşünün altında, Dalton'un korkudan ödü patlıyordu.

"Şiddet mi?" dedi sonunda. Kelimeyi, yanlış telaffuz ettiği takdirde sanki bu kelime onun ağzını kesecekmiş gibi büyük bir dikkatle söyledi. "Tanrı aşkına, hayır. Yaşam Hakkı Dostları, iki yanlışın bir doğru edeceği düşüncesini reddediyor. Büyük bir gösteri yapmaya niyetliyiz – bize, Augusta'dan, Portland'tan, Portsmouth'tan ve hatta Boston'dan bile katılmak için gelenler var – ama şiddete başvurulmayacak."

"Ya Ed Deepneau? Ondan söz edebilir misiniz?"

Dalton, neredeyse dilini yutmuş gibi görünüyordu. "Bay Deepneau'nun, Yaşam Hakkı Dostları ile bir bağlantısı yok artık," dedi.

Ralph, Dalton'un ses tonunda hem öfke hem de korku hissetti. "Ayrıca, ne Frank Felton, ne Sandra McKay ne de Charles Pickering artık bizimle değil, eğer onları da soruyorsanız."

Kirkland'ın kameraya bakışı kısa ancak etkiliydi. Bu bakış, onun Dan Dalton'u kaçığın teki olarak gördüğünü söylüyordu.

"Ed Deepneau'nun ve diğerlerinin – ne yazık ki onların kim olduklarını bilmiyorum – kendi kürtaj aleyhtarı gruplarını mı kurduğunu söylüyorsunuz? Bir tür fraksiyon mu?"

"Bizler kürtaj aleyhtarı değiliz, bizler *yaşam hakkı taraftarıyız!*" diye bağırdı Dalton. "Arada büyük bir fark var ama siz bu ayrıntıyı sürekli göz ardı ediyorsunuz!"

"Öyleyse, Ed Deepneau'nun nerelerde olduğunu ya da ne planladığını bilmiyorsunuz?"

"Nerede olduğunu bilmiyorum, nerede olduğu *umrumda da* değil ve *ne yaptığı da* umrumda değil."

Ama yine de korkuyorsun diye içinden geçirdi Ralph. *Senin gibi kendini üstün gören aptal bir ukala korkuyorsa, benim ödümün patlaması gerekiyor sanırım.*

Dalton uzaklaştı. Henüz soracak sorularının bitmediği açıkça görülen Kirkland, mikrofonun kablosunu uzatarak, Dalton'un peşinden gitti.

"Ama, Ed Deepneau'nun Yaşam Hakkı Dostları üyesiyken, geçen ayki kan rengi boyaya batırılmış oyuncak bebeklerin atıldığı gösteri de dahil birçok şiddet kökenli gösteri düzenlediği doğru değil mi, Bay Dalton?"

"Hepiniz aynısınız, değil mi?" diye sordu Dan Dalton. "Senin için dua edeceğim, dostum," diyerek azametle uzaklaştı.

Kirkland, bir süre gülümseyerek ardından baktı ve sonra kameraya döndü. "Bay Dalton'un karşısında bulunan ve Kadın Sığınma Evi

için bu konuşmayı organize etme görevini üstlenmiş olan Gretchen Tillbury'ye ulaşmaya çalıştık; ama yorumda bulunmak için yanımızda değil. Bayan Tillbury'nin, Kadın Sığınma Evi tarafından kurulup işletilen bir diğer kadın sığınağı olan High Ridge'de olduğunu duyduk. O ve yardımcıları, bu akşam Halk Merkezi'nde şiddetten uzak güvenli bir toplantı olmasını sağlayacağını umut ettikleri planlar üzerinde son rötuşları yapıyorlar muhtemelen."

Ralph, Lois'e baktı ve şöyle dedi, "Pekâlâ – şimdi en azından nereye gideceğimizi biliyoruz."

Televizyondaki görüntü, stüdyodaki Lisette Benson'a döndü. "John, Halk Merkezi'nde şiddete yönelik herhangi bir belirti var mı?"

Görüntü, polis otolarının yanındaki yerini almış olan Kirkland'e çevrildi. Kravatının önünde, üzerinde yazılar olan küçük, beyaz, dikdörtgen bir kart tutuyordu. "Özel güvenlik elemanları, sabahın ilk saatlerinde, Halk Merkezi'nin ön bahçesine dağılmış bu kartlardan yüzlercesini buldu. Koruma görevlilerinden biri, bunların atıldığı aracı gördüğünü iddia ediyor. Koruma görevlisi arabanın altmışlı yılların sonlarına ait, kahverengi ya da siyah bir Cadillac olduğunu söylüyor. Plaka numarasını alamadığını ama arka tamponunda KÜRTAJ, BİR TERCİH DEĞİL CİNAYETTİR yazan bir çıkartma olduğunu söylüyor."

Görüntü, yeniden Lisette Benson'ın çok ilgilenmiş göründüğü stüdyoya geri döndü. "Şu kartlarda ne yazıyor, John?"

Yeniden Kirkland'e döndü görüntü.

"Sanırım buna bir tür bilmece denebilir." Aşağıya, elindeki karta doğru baktı. "'İçinde yalnızca iki mermi olan bir tabancanız ve içinde Hitler, Stalin ve bir kürtaj taraftarı olan bir odada olsaydınız, ne yapardınız?'" Kirkland kameraya bakıp şöyle dedi, "Yanıtı, kartın diğer yüzünde yazılı, Lisette: 'Kürtaj taraftarına iki kez ateş ederdim.'

"Ben, John Kirkland, Derry Halk Merkezi'nden canlı yayınımızı izlediniz."

3

"Açlıktan ölüyorum," dedi Lois. Ralph, Oldsmobile'ini, katlı otoparktan aşağı doğru dikkatle sürüyordu. Eğer Ralph çıkış işaretlerini

gözden kaçırmazsa birazdan buradan kurtulacaklardı. "Eğer bunun bir abartı olduğunu sanıyorsan, emin ol ki fazla abartmıyorum."

"Ben de," dedi Ralph. "Ve Salı gününden beri yemek yemediğimizi düşününce, bunun abartı olduğunu da sanmıyorum. High Ridge'de oturup güzel bir kahvaltı yaparız."

"Zamanımız var mı?"

"Zaman yaratacağız. Karnım zil çalıyor."

"Sanırım haklısın, benim de açlığa dayanacak halim kalmadı. Şey..."

"Sus bir saniye, Lois."

Oldsmobile'i durdurdu, vitesini park konumuna getirdi ve dinledi. Ön kaputun altından, hiç hoşlanmadığı bir ses geliyordu. Beton duvarların olduğu bu gibi yerler, seslerin yankılanmasına neden oluyordu elbette ama yine de...

"Ralph?" diye sordu Lois, sinirli bir şekilde. "Sakın arabaya bir şey olduğunu söyleme. Sakın öyle bir şey söyleme, tamam mı?"

"Sanırım bir şey yok," dedi ve yeniden gün ışığına doğru yavaş yavaş ilerlemeye devam etti. "Carol öldüğünden beri bu külüstür yaşlı Nellie'den uzak kaldım biraz. Ne tür sesler çıkardığını unutmuşum. Bana bir şey soracaktın, değil mi?"

"Kadın sığınağının nerede olduğunu bilip bilmediğini. High Ridge'in."

Ralph başını salladı. "Tüm bildiğim, Newport kasabasının yakınlarında bir yerde olduğu. Bulunduğu yeri erkeklere söyleyeceklerini sanmıyorum. Ben de senin bir yerlerden High Ridge'in nerede olduğunu duymuş olacağını umut ediyordum."

Lois, hayır anlamında başını salladı. "Tanrı'ya şükürler olsun ki hiç öyle bir yere gitmek zorunda kalmadım. Onu telefonla aramak zorunda kalacağız. Tillbury'yi. Helen'le birlikte sana geldikleri gün onunla tanışmıştın, bu yüzden onunla konuşabilirsin. Seni dinleyecektir."

Lois, Ralph'in içini ısıtan bir ifadeyle baktı bir an – *Birazcık aklı olan birisi seni dinler, Ralph,* diyordu bu bakış – ama Ralph, başını salladı. "Bahse girerim, bugün yalnızca Halk Merkezi'nden ya da Susan Day'den gelen telefonlara çıkıyordur." Ralph, Lois'e döndü. "Biliyorsun, buraya gelmekle, o kadın gözüpeklik ediyor. Öyle ya da böyle keçi gibi inatçı biri."

"Muhtemelen ikisi de doğru. Gretchen Tillbury, telefonlara çıkmıyorsa, ona nasıl ulaşacağız?"

"Şey, nasıl olduğunu söyleyeceğim. Faye Chapin'in, bizlerin gerçek yaşamı olarak adlandırdığı zamanlarda bir pazarlamacıydım ve gerekirse hâlâ yaratıcı olabileceğime bahse girerim." Danışma kulübesindeki turuncu haleleri olan kadını düşündü ve sırıttı. "Ayrıca, ikna edici."

"Ralph?" Lois'in sesi kısıktı.

"Ne var, Lois?"

"Gerçek yaşam buymuş gibi geliyor bana."

Ralph, Lois'in elini hafifçe okşadı. "Ne demek istediğini biliyorum."

4

Hastanenin park ücretlerinin alındığı veznenin içinden tanıdık, sıska bir surat çıktı: aşina bir sırıtış – en azından ağzında altı yedi dişi eksik bir sırıtış – belirdi adamın yüzünde.

"Heeeey, Ralph, sen misin? Sen değilsen kör olayım! Harika! Harika!"

"Trigger?" diye sordu Ralph yavaşça. "Trigger Vachon?"

"Başka kim olabilir!" Trigger, Lois'e daha iyi bakabilmek için, gözünün önüne gelen düz kahverengi saçlarını geriye attı. "Bu güzeller güzeli de kim böyle? Bir yerlerden tanıyorum, tanımıyorsam canım çıksın!"

"Lois Chasse," dedi Ralph, park biletini güneşlikten alarak. "Kocasını tanıyor olabilirsin, Paul..."

"Tanıdığımı biliyordum! diye bağırdı Trigger. "Bin dokuz yüz yetmiş-yetmiş bir yıllarında haftasonu savaşçılarıydık biz! Kaç defa Nan'ın Yeri'ni kapatmıştık birlikte! Benim biracı dostum! Paul nasıl bugünlerde, bayan?"

"Bay Chasse iki yıl önce öldü," dedi Lois.

"Oh, lanet olsun! Bunu duyduğuma üzüldüm. Çok iyi bir adamdı, Paul Chasse. Çok iyi bir adamdı. Onu herkes severdi." Trigger, Lois, kocasının o sabah öldüğünü söylemiş gibi üzülmüştü.

"Teşekkürler, Bay Vachon." Lois saatine göz attı ve sonra Ralph'e baktı. Sanki konuşmaya son noktayı koymak ister gibi midesi guruldamıştı.

Ralph, arabanın açık penceresinden park biletini uzattı ve Trigger bileti alırken, Ralph, biletin üzerindeki mühürün, kendisinin ve Lo-

is'in salı akşamından beri orada olduklarını gösterdiğini fark etti. Neredeyse altmış saat.

"Kuru temizleme işine ne oldu, Trig?" diye sordu giderayak.

"Ahhh, beni o işten sepetlediler," dedi Trigger. "Sana söylemedim mi? Neredeyse herkesi işten attılar. Önceleri moralim bozuktu ama geçen nisan buraya kapağı attım ve... eeey! Çok daha güzel bir iş bu. İşlerin az olduğu zamanlar seyretmek için bir televizyonum var. Burda trafik lambası yeşile döner dönmez arkamda kornaya basan kimse de yok, ayrıca benim üstüme yürümeye kalkan kimse yok. Herkes niye oradan oraya koşturmak için bu kadar acele eder ki sanki bilemem. Ayrıca, bak ne diycem Ralph: o lanet minibüs kışın, büyücünün koynundan bile daha soğuktu. Pardon, bayan."

Lois, yanıt vermedi. Ellerini büyük bir dikkatle inceliyormuş gibi göründü. Bu arada Ralph, Trigger'ın, park biletini, üzerindeki damganın tarih ve saatine bakmadan, buruşturup çöp sepetine attığını görerek derin bir nefes aldı. Yazar kasasının üzerindeki düğmelerin birine bastı ve kulübenin yan tarafındaki ücreti gösteren ekranda 0.00 $ yazısı belirdi. Trigger onlardan park ücretini almamıştı.

"Heey, Trig, çok iyisin," dedi Ralph.

"Eyyy, lafını etmeye bile değmez," dedi Trigger ve göğsünü kabarta kabarta başka bir düğmeye bastı. Bu düğme, kulübenin önündeki bariyeri kaldırdı. Seni gördüğüme sevindim. Şu havaalanının oradaki olayı hatırlıyor musun? Hay Allah! Cehennem gibi sıcaktı! O iki herif nerdeyse birbirlerine giriyordu hani? Sonra acayip bir yağmur yağmıştı. Biraz da şimşek çakmıştı. Sen yürüyordun ve seni arabayla eve bırakmıştım. O zamandan beri bir ya da iki defa gördüm seni." Ralph'e yakından baktı. "Seni o zaman gördüğümden acayip daha iyi görünüyorsun, Ralphie. Hey, elli beşinden bir yaş daha fazla göstermiyorsun. Harika!"

Ralph'in yanında, Lois'in midesi yeniden guruldadı, bu kez daha yüksek sesle. Ama Lois ellerini incelemeye devam etti.

"Ama, elli beşten biraz daha yaşlı hissediyorum kendimi," dedi Ralph. "Dinle, Trig, seni gördüğüme sevindim ama biz şimdi..."

"Lanet olsun," dedi Trigger ve gözleri uzaklara daldı. "Sana söyleyemek istediğim bir şey vardı, Ralph. Sanırım sonunda hatırladım. O gün hakkındaydı. Hay Allah, ne aptal bir kafam var!"

Ralph, sabırsızlık ve merak içinde rahatsız bir şekilde biraz daha bekledi. "Bunun için üzülme, Trig. Çok zaman oldu."

"Neydi yahu, neydi...?" diye sordu kendi kendine. Yanıtı, sanki

küçük kulübesinin tavanında yazılıymış gibi kafasını kaldırıp tavana baktı.

"Ralph, gitmeliyiz," dedi Lois. Üstelik geciktiğimiz şey yalnızca kahvaltı değil."

"Evet. Haklısın." Oldsmobile'ini yeniden yavaş yavaş sürmeye başladı. "Aklına gelirse, beni telefonla ara, Trig. Numaramı rehberde bulabilirsin. Seni gördüğüme sevindim."

Trigger Vachon bunu hiç önemsemedi; aslında Ralph'in farkında bile değildi artık. "*Gördüğümüz* bir şey hakkında mıydı?" diye mırıldanıyordu tavana bakarak. "Yoksa *yaptığımız* bir şey hakkında mıydı? Hay Allah!"

Ralph, sola dönüp, son kez el sallayarak, Oldsmobile'i hastane yolundan, Kadın Sığınma Evi'nin bulunduğu alçak, tuğladan binaya doğru sürerken, Trigger, hâlâ tavana doğru bakıyor ve ensesini kaşıyordu.

5

Şimdi güneş iyice yükselmişti, Kadın Sığınma Evi'nin önünde yalnızca bir güvenlik görevlisi vardı ve herhangi bir gösteri filan yapıldığı da yoktu. Evin önünde hiçbir göstericiye rastlamamış olması, Ralph'e gençken izlediği vahşi ormanlarda geçen kahramanlık öykülerini anımsattı, özellikle de yerlilerin çaldığı davullar sustuğunda, kahramanın – Jon Hall ya da Frank Buck – eşyalarını taşıyan yanındaki hamala dönüp ortalığın fazla sessiz olduğunu ve bundan hoşlanmadığını, söylediği sahneleri. Güvenlik görevlisi, koltuğunun altındaki dosyayı alıp, Ralph'in Oldsmobile'ine doğru gözlerini kısarak baktı ve elindeki kağıda bir şey karaladı – Ralph adamın plaka numarasını aldığını düşündü. Sonra, yapraklarla kaplı bahçe yolundan sallanarak onlara doğru geldi.

Ralph, sabahın bu saatinde, binanın karşısındaki on dakika park edilebilen bir yeri seçmişti. Arabasını park etti, aşağı indi ve kibar bir beyefendi gibi, Lois'in kapısını açmak için arabanın diğer tarafına dolaştı.

"Bunu nasıl halletmek istersin?" diye sordu Lois, Ralph, elinden tutup dışarı çıkmasına yardımcı olurken.

"Biraz nazik olmamız gerekecek ama vakit kaybetmeyelim. Tamam mı?"

"Tamam." Karşıya geçerlerken, Lois, sinirli bir şekilde mantosunun ön tarafını hafifçe düzeltti ve sonra güvenlik görevlisine çok güçlü bir şekilde gülümsedi. "Günaydın, memur bey."

"Günaydın." Saatine baktı. "Şu anda burada danışma memuru ve temizlikçi kadından başka kimse olduğunu sanmıyorum."

"Zaten görmek istediğimiz kişi de danışma memurunun ta kendisi," dedi Lois, neşeyle. Lois'in söyledikleri Ralph'i şaşırtmıştı. "Barbie Richards'a, halası Simone'ın iletmek istediği bir mesaj var. Çok önemli. Yalnızca Lois Chasse olduğumu söyleyin."

Güvenlik görevlisi, bunu yeniden düşündü ve başını sallayarak kapıyı gösterdi. "Buna gerek yok. Dosdoğru gidin, bayan."

Lois her zamankinden daha neşeli bir şekilde gülümseyerek şöyle dedi, "İçerde çok kalmayacağız, değil mi, Norton?"

"Hayır, hayatım," diye onayladı Ralph. Güvenlik görevlisini geride bırakıp binaya yaklaştıkları sırada, Ralph, Lois'e doğru eğilip şöyle mırıldandı: "Norton mu? Allah iyiliğini versin, Lois. *Norton ha?*"

"Aklıma gelen ilk isim buydu Ralph," diye yanıtladı. "Sanırım, *Honeymooners* dizisi geldi aklıma – Ralph ve Norton, hatırlıyor musun?"

"Evet," dedi Ralph. "'Günlerden bir gün, Alice... öyle bir vuracağım ki aya uçacaksın!'"

Üç kapıdan ikisi kilitliydi ama en soldaki açıktı ve içeri girdiler. Ralph, Lois'in eline sımsıkı sarıldı ve Lois'in de aynı şekilde karşılık verdiğini hissetti. Dikkati bir noktada toplanmıştı. Sanki bütün dünyanın gözü, ikisinin üzerindeymiş gibi geldi. Her ikisinin de üzerinde.

Danışmanın bulunduğu yer son derece sadeydi. Duvarlardaki posterler, seyahat acentalarının pul masrafı karşılığında gönderdikleri türdendi. Tek istisna, danışma memurunun masasının sağındaki posterdi: Üzerinde hamile giysileri olan genç bir kadının büyük boy, siyah beyaz bir fotoğrafı. Kadın, bir elinde martini şişesiyle, bir bar sandalyesinde oturuyordu. HAMİLEYKEN, İÇTİĞİNİZDE ASLA YALNIZ DEĞİLSİNİZDİR, yazılıydı fotoğrafın altında. Bu hoş ve dikkate değmez iş alanının arkasındaki bir odada ya da odalarda isteyenlere kürtaj yapıldığını gösteren en ufak bir iz bile yoktu.

Ne görmeyi umuyordun ki? Reklam mı? Capri Adalarını ve İtalyan Alplerini gösteren posterlerin arasında, kürtajla alınmış cenin posterlerini mi? Mantıklı ol, Ralph, diye içinden geçirdi.

Sol taraflarında, kırk-elli yaşlarında, irikıyım bir kadın, cam sehpanın üstünü temizliyordu; hemen yanında, içinde çeşitli temizlik

malzemeleri bulunan tekerlekli küçük bir araba vardı. Kadın, tam kalbinin ve akciğerlerinin bulunduğu yerin üzerinde uçuşan sinek bulutunu andıran, sağlıksız görünüşlü siyah noktalardan oluşmuş koyu mavi bir hale içindeydi ve yeni gelenlere hiç gizleme gereği duymadığı bir şüpheyle bakıyordu.

Biraz ileride, temizlikçi kadın gibi şüpheyle olmasa da, onları dikkatle izleyen başka bir kadın vardı. Ralph, oyuncak bebek atma olayının olduğu gün televizyondaki haberlerden tanıyordu onu. Simone Castonguay'in kuzeni, Barbara Richards. Siyah saçlı, yaklaşık kırk beşinde biriydi ve sabahın bu saatinde bile muhteşem görünüyordu. Bakışlarını mükemmel bir şekilde tamamlayan gri renk, metal bir masada oturuyordu ve orman yeşili bir halenin içinde temizlikçi kadından çok daha sağlıklı görünüyordu. Masasının bir köşesinde sonbahar çiçekleriyle dolu kesme camdan bir vazo vardı.

Lois'i çıkaramadığı anlamına gelen, gergin bir ifadeyle onlara gülümsedi ve sonra parmağıyla duvardaki saati işaret etti. "Saat sekizde açılıyor," dedi, "ve bugün size yardımcı olabileceğimizi hiç sanmıyorum. Doktorların hiçbiri yok – yani, Dr. Hamilton hasta kabul ediyor ama ona ulaşıp ulaşamayacağımı bile bilmiyorum. Bugün çok yoğunuz, bizim için büyük bir gün."

"Biliyorum," dedi Lois ve Ralph'in elini bırakmadan önce bir kez daha sıktı. Ralph, Lois'in sesini çok zayıf bir şekilde kafasının içinde duydu – milletlerarası bir telefon konuşması gibi zayıftı ama yine de duyulabiliyordu:

[*"Olduğun yerde kal, Ralph. Onun bir..."*]

Lois, bilinciyle, Ralph'in kafasının içinde duyduğu sesten daha zayıf bir görüntü gönderdi; ama bu görüntü Ralph onu görür görmez kayboldu. Bu tür iletişim, üst seviyelerde çok daha kolaydı, ama zaten gördüğü kadarı da Ralph'e yetmişti. Barbara Richards'ın onlara saati işaret ettiği eli masanın üzerindeydi; ama Lois'in Ralph'e gönderdiği görüntüdeki diğer eli masanın altına yerleştirilmiş küçük beyaz bir düğmenin hemen yanı başında duruyordu. Lois'le Ralph'in tuhaf bir davranışta bulunması halinde, düğmeye basacaktı, önce dışarıdaki koruma görevlisini sonra da Derry'deki özel koruma görevlilerinin çoğunu başına toplayacaktı.

Asıl gözünü üstünden ayırmadığı kişi de benim, çünkü ben bir erkeğim, diye içinden geçirdi Ralph.

Lois, danışma masasına doğru yaklaşırken, Ralph, kendisini huzursuz eden bir düşünceye kapıldı: Derry'deki mevcut atmosfere gö-

re, bu tür – bilinçsizce ama son derece gerçek – bir cinsiyet ayrımının bu hoş, siyah saçlı kadının incinmesine... hatta onun ölümüne neden olabileceğini düşündü. Leydecker'in, Ed'in aklını kaçırmış yardımcılarından birinin bir kadın olduğunu söylediğini anımsadı. *Solgun yüzlü, bir sürü sivilcesi olan ve gözlerini sahanda yumurta gibi gösteren, bardak camı gibi bir gözlüğü olan biri* olduğunu söylemişti. Adı, Sandra bilmemneydi. Ve eğer, bu Sandra da, şimdi Lois'in yaptığı gibi, önce el çantasını açıp sonra da yavaş yavaş Bayan Richards'ın masasına yaklaşsaydı, orman yeşili halesi olan kadın gizli alarm düğmesine basar mıydı?

"Büyük bir ihtimalle beni hatırlamıyorsundur, Barbara." diyordu Lois, "çünkü kolejde sen Sparkmeyer'le flört ettiğin zamandan beri seninle hiç görüşmedik..."

"Aman Tanrım! Lennie Sparkmeyer, yıllardır aklıma bile gelmemişti," dedi Barbara Richards ve gergin bir kahkaha attı. "Ama Seni hatırlıyorum. Lois Delancey. Simone halanın poker arkadaşıydın. Hâlâ oynuyor musunuz?"

"Lois Chasse, Delancey değil, evet hâlâ oynuyoruz." Lois, Barbara'nın kendisini hatırlamasına sevinmiş görünüyordu ve Ralph, Lois'in orada bulunuş nedenlerini unutmadığını umuyordu; ama kaygılanmasına gerek yoktu. "Neyse, Simone, Gretchen Tillbury'ye bir mesaj gönderdi," Çantasından küçük bir kâğıt parçası çıkardı. "Acaba bunu ona verebilir misin?"

"Bugün Gretchen'le telefonda bile konuşmayı başarabileceğimden şüpheliyim," dedi Richards. "Hepimiz gibi o da meşgul. Hatta daha meşgul.

"Eminim öyledir," diyerek şaşırtıcı şekilde inandırıcı bir kahkaha attı. "Sanırım bu konuda acele etmeye gerek yok. Gretchen'in kuzeni, New Hampshire Üniversitesi'nden bir burs kazandı. Oysa insanlar, kötü bir haber verecek olsalar diğerlerine ulaşmak için ne kadar çok acele ederler, hiç dikkat etmedin mi? Tuhaf, değil mi?"

"Sanırım öyle," dedi Richards, katlanmış kâğıt parçasına uzanırken. "Neyse, bunu Gretchen'e vermekten büyük bir mutluluk duyacağım."

Tam o sırada Lois, onun bileğini tuttu ve kadının kolundan, omzuna ve ensesine doğru parlak gri bir ışık – öylesine parlaktı ki, Ralph, kör olmamak için gözlerini kısmak zorunda kaldı – yayıldı. Işık kısa bir hale biçiminde Richards'ın başına dolandı, sonra gözden kayboldu.

Hayır, gözden kaybolmadı, diye içinden geçirdi. *Gözden kaybolmadı, onun vücuduna geçti.*

"Neydi o?" diye sordu temizlikçi kadın şüpheyle. "Neydi o patlama sesi?"

"Bir egzoz patlaması" dedi Ralph. "Hepsi bu."

"Hah," dedi. "Şu lanet erkekler de her şeyi bildiklerini sanırlar. Sen de duydun mu, Barbie?"

"Evet," dedi Richards. Barbara Richards'ın hali Ralph'e son derece normal göründü. Ralph temizlikçi kadının, şu an Barbara'nın gözlerinin içindeki gri dumanı göremediğini biliyordu. Barbara temizlikçi kadına "Sanırım haklı ama dışarda Peter'a bir bakar mısın? Çok dikkatli olmalıyız."

"Hay hay," dedi temizlikçi kadın. Elindeki temizlik maddesi kutusunu yere bıraktı, kapıya doğru ilerledi ve (Ralph'e son kez, *Yaşlısın ama bahse girerim, hâlâ oralarda bir yerde bir penisin vardır)* dercesine bir ifadeyle bakarak dışarı çıktı.

Temizlikçi kadın gider gitmez, Lois, masaya eğildi. "Barbara, arkadaşımın ve benim, Gretchen'le hemen görüşmemiz gerekiyor," dedi. "Yüz yüze."

"Gretchen burada değil. High Ridge'de."

"Oraya nasıl gidileceğini tarif eder misin?"

Barbara'nın bakışları Ralph'e doğru kaydı. Ralph, onun gri gözlerini son derece huzursuz edici buldu. Ona bakmak her nasılsa canlanmış bir klasik heykele bakmak gibiydi. Koyu yeşil halesi da büyük ölçüde solgunlaşmıştı.

Hayır, diye içinden geçirdi Ralph. *Geçici olarak Lois'in grisiyle kaplandı hepsi bu.*

Lois, hızla etrafına bakında, Barbara Richards'ın Ralph'e bakışını fark etti ve sonra yeniden Barbara'ya döndü. "Evet, o bir erkek ama bu sefer bir mesele yok. Söz veriyorum. İkimizin de Gretchen'i ya da High Ridge'deki herhangi bir kadını incitmek gibi bir niyeti yok ama onunla hemen konuşmak zorundayız, *lütfen bize High Ridge'in nerede olduğunu tarif et.*" Yeniden Richards'ın eline dokundu ve Richards'ın kolunda biraz daha gri parıltı meydana geldi.

"Onu incitme," dedi Ralph.

"İncitmeyeceğim ama bize orayı tarif edecek." Richards'a doğru biraz daha sokuldu. "High Ridge nerede? Haydi, Barbara."

"Derry'den 33 no'lu yola çıkın," dedi. "Eski Newport yoluna. On

mil kadar gittikten sonra, solunuzda büyük, kırmızı bir çiftlik göreceksiniz. Arkasında iki baraka var. Oradan sonra sola dönün..."

Temizlikçi kadın yeniden geri gelmişti. "Peter bir şey duymamış..." Birden durdu, muhtemelen Lois'in, arkadaşının masasına eğilmiş halde konuşuyor olmasından hoşlanmamıştı.

"Barbara? İyi misin..."

"Şşt, rahatsız etme," dedi Ralph kısık, dostça bir ifadeyle. "Konuşuyorlar." Temizlikçi kadının kolunu, dirseğinin hemen üstünden tuttu ve bunu yaparken, kısa ancak güçlü bir enerji hissetti. Bir an, dünyadaki tüm renkler daha parlak bir hale geldi. Temizlikçi kadının adı, Rachel Anderson'dı. Bir zamanlar, sekiz yıl önce ortadan kaybolduğu güne kadar kendisini çok kötü döven bir adamla evliydi. Şimdiyse, bir köpeği ve Kadın Sığınma Evi'nde arkadaşları vardı ve bunlar ona yetiyordu.

"Oh, elbette," dedi Rachel Anderson, düşte gibi, düşünceli bir ses tonuyla. "Konuşuyorlar ve Peter, dışarıda her şeyin yolunda olduğunu söylüyor, sesimi çıkarmasam iyi olur sanırım."

"Evet, iyi olur," dedi Ralph, hâlâ kolundan tutarak.

Lois, Ralph'in duruma hâkim olup olmadığını anlamak için şöyle bir baktı ve sonra Barbara'ya geri döndü. "İki barakası olan kırmızı çiftlikten sonra sola döneceğiz. Tamam, bunu anladım. Sonra?"

"Tozlu bir yola çıkacaksınız. Yola devam edin, uzun bir yokuşa geleceksiniz – yaklaşık bir buçuk millik bir yokuş – ve sonra beyaz bir çiftlik evine varıyor. Orası High Ridge. Çok güzel bir manzarası olan bir yer..."

"Bahse girerim öyledir," dedi Lois. "Barbara, seni yeniden gördüğüme çok sevindim. Şimdi, arkadaşım ve ben..."

"Ben de seni gördüğüme sevindim, Lois," dedi Richards, donuk ilgisiz bir ses tonuyla.

"Şimdi, ben ve arkadaşım gidiyoruz. Her şey yolunda."

"Güzel."

"Burada olanların hiçbirini hatırlamana gerek yok," dedi Lois.

"Elbette yok."

Lois tam gidiyordu ki, geri dönüp çantasından çıkardığı küçük kâğıt parçasını aldı. Kâğıt, Lois'in, kadının bileğini kavradığı sırada masanın üstüne düşmüştü.

"Neden işine dönmüyorsun, Rachel?" diye sordu Ralph, temizlikçi kadına. Kadının kolunu, bir daha gerekecek olursa yakalamaya hazır bir şekilde, dikkatle bıraktı.

"Evet, işime dönsem iyi olur," dedi, çok daha dostça görünerek. "High Ridge'e gidip oradakilere yardım edebilmek için öğleye kadar buradaki işimi bitirmem gerek."

Rachel Anderson, temizlik malzemelerinin bulunduğu arabanın yanına dönerken, Lois de Ralph'in yanına gelmişti. Lois'in, şaşkın ve biraz ürkmüş bir hali vardı. "Bu yaptığımız onlara zarar vermeyecek, değil mi, Ralph?"

"Evet, eminim vermeyecek. Sen iyi misin? Bayılmayacaksın değil mi?"

"İyiyim. Tarifi hatırlayabiliyor musun?

"Elbette – Bir zamanlar Barret Elma Bahçeleri denilen yerden bahsediyor. Carolyn'la ben elma toplamak ve seksenli yılların başına kadar orada satılan elma şarabından almak için her sonbahar giderdik oraya. Sanırım, High Ridge diye tarif ettiği yer orası."

"Anılarına dalmayı bırak şimdi, Ralph – gerçekten açlıktan *ölüyorum.*"

"Pekâlâ. Bu arada, o not da neydi öyle? New Hampshire Üniversitesi'nden burs kazanan kuzen hakkındaki not?"

Lois, hafifçe gülümseyip, kâğıdı Ralph'e uzattı. Kâğıt, Lois'in eylül ayında trafikten aldığı ceza makbuzuydu.

6

"Mesajınızı bırakabildiniz mi?" diye sordu güvenlik memuru, Lois ile Ralph binadan dışarı çıkıp bahçedeki patika yolda yürümeye başladıklarında.

"Evet, teşekkürler," dedi Lois, yeniden o çok güçlü gülümsemesiyle ve yürümeye devam etti, bir yandan da Ralph'in elini sımsıkı tutuyordu. Ralp onun neler hissetiğini biliyordu; içerideki iki kadını tembihlemelerinin ne kadar işe yarayacağından Ralph de emin değildi.

"Güzel," dedi koruma görevlisi, bahçe yolunun sonuna kadar onlara eşlik ederek. "Çok uzun bir gün olacak. Bittiğinde çok sevineceğim. Bugün burada, öğleden itibaren kadar kaç tane koruma görevlisi olacak biliyor musunuz? Bir düzine. Ve sadece Kadın Sığınma Evi'nde görev alacak olanlar. Derry polisine ek olarak, Halk merkezinde kırkın üzerinde koruma görevlisi olacak."

Ve bunların hiçbir faydası olmayacak, diye içinden geçirdi Ralph.

"Ve bütün bunlar neden biliyor musun? Alımlı bir sarışın rahat rahat konuşma yapabilsin diye." Koruma görevlisi, kendisini cinsiyet ayrımcılığı yapmakla suçlamasını bekler gibi Lois'e doğru baktı ama Lois yalnızca bir kez daha güldü.

"Umarım sizin için her şey yolunda gider, memur bey," dedi Ralph ve Lois'le sokağın karşısında duran Oldsmobile'e doğru yürüdü. Ralph arabayı çalıştırdı ve Kadın Sığınma Evi'nin önündeki yolda manevra yaparak arabayı park ettiği yönden tam tersine dorğu döndürdüğünde, ya Barbara Richards'ın ya Rachel Anderson'ın ya da ikisinin birden faltaşı gibi açılmış gözlerle koruma görevlisine arabayı işaret ederek dışarı fırlamalarını bekliyordu. Sonunda, eski Oldsmobile'i doğru yönde sürmeye başladı ve derin bir nefes aldı. Lois, Ralph'e baktı ve sempatiyle başını salladı.

"Pazarlamacılık işini iyi bildiğimi sanıyordum," dedi Ralph, "ama, insanın böyle ağzından girip burnundan çıkan birini *hiç* görmemiştim."

Lois, alçak gönüllülükle gülümsedi ve ellerini kucağında birleştirdi.

Trigger, küçük kulübesinden fırlayıp, onlara durmalarını işaret ederek el salladığı sırada, tam da hastanenin park yerinin önünden geçiyorlardı. Ralph'in aklına gelen ilk düşünce, buradan o kadar kolayca kaçamayacaklarıydı – elinde dosya olan güvenlik görevlisinin kafasına takılan bir şey olmuş ve Trigger'a, onları durdurması için telefon etmiş ya da onu telsizle aramış olmalıydı. Sonra, Trigger'ın nefes nefese keyifli göründüğünü ve sağ elinde bir şey tuttuğunu fark etti. Trigger'in elindeki eski püskü siyah bir cüzdandı. Sağ kolunu her sallayışında, cüzdan dişsiz bir ağız gibi açılıp kapanıyordu.

"Kaygılanma," dedi Ralph, arabayı yavaşlatırken. "Ne istediğini bilmiyorum ama sorun çıkmayacağından eminim. En azından şimdilik."

"*Ne* istediği umrumda bile değil. Tek istediğim buradan bir an önce gidip, bir şeyler yemek. Gelip, balık tutarken çektirdiği fotoğrafları göstermeye başlarsa, gaz pedalına kendim basacağım, Ralph."

"Tamam," dedi Ralph, Trigger'ın kendilerine göstereceği şeyin balık tutarken çektirdiği fotoğraflardan daha önemli bir şey olduğunu çok iyi bilerek. Ralph'in kafasında her şey hâlâ net değildi; ama emin olduğu bir şey vardı, o da hiçbir şeyin şans eseri olmadığıydı. Hiçbir şey şans eseri olmuyordu. Her şeyi yönlendiren Amaç'tı. Arabayı, Trigger'ın yanında yavaşlatarak durdurdu ve yan tarafındaki pence-

reyi açan düğmeye bastı. Pencere, kulak tırmalayıcı bir vınlamayla aşağı indi.

"Heey, Ralph!" diye bağırdı Trigger. "Seni kaçırdım sandım!"

"Ne var, Trig? Acelemiz var..."

"Evet, evet, ama çok sürmez. İşte burada cüzdanımda, Ralph. Dostum, bütün kâğıtlarımı burada saklarım ve hiçbirini kaybetmem.

Eski cüzdanını açtı ve içinden bir iki fatura, plastik kaplı katlanır fotoğraf albümü (ki Ralph, bu albümdeki fotoğraflardan birinde, Trigger'ın elinde kocaman bir levrek tuttuğuna bahse girebilirdi) ve çoğu, zamanla buruşmuş ve kenarları yıpranmış olan en az kırk kartvizit çıkardı. Trigger, bunları, para sayan bankacı süratiyle karıştırmaya başladı.

"Ben böyle şeyleri asla atmam," dedi Trigger. "Not almak için çok elverişli, hatta not defterinden bile daha iyi hem de bedava. Şimdi bir saniye... bir saniye, of, seni lanet şey, neredesin?"

Lois, sabırsız ve kaygılı bir ifadeyle bakarak eliyle yolu işaret etti. Ralph, bu bakışı ve el hareketini görmezden geldi... Göğsünde tuhaf bir kıpırtı hissetti. Kafasının içinde bir görüntü canlandı, kendisinin, on beş ay önceki yaz fırtınasında – sıcak bir günün ardından gelen o sağanak yağmurun yüzünden Trigger'ın minibüsünün ön camında meydana gelen buharın üzerine işaret parmağıyla uzanıp bir şey yazdığını gördü.

"Ralph, Ed Deepneau'nun o gün taktığı eşarbı hatırlıyor musun? Üzerinde birtakım kırmızı desenler olan beyaz eşarbı?"

"Evet, hatırlıyorum," dedi Ralph. Ed, *Kancık,* demişti o gün irikıyım adama, *Ananı öyle bir bellerim ki, gözleri yuvalarından fırlar!* Ve evet, eşarbı anımsadı – elbette. Ama kırmızı işaretler, yalnızca işaret ya da leke ya da anlamsız şekiller değildi; bir şeyin simgesiydi. Midesine kramp girmiş gibi bir duyguya kapıldı, ve bu duygu, Ralph'e, Trigger'in, eski kartvizitleri karıştırmayı bırakacağını söylüyordu. Trigger'in onu niçin durdurduğunu biliyordu. Bunu biliyordu.

"Savaşa katıldın mı, Ralph?" diye sordu Trigger. "Büyük savaşa? İkincisine ha?"

"Bir bakıma, evet katıldım," dedi Ralph. "Ama genelde Teksas'ta savaştım demek daha doğru olur. '45'li yılların başında, deniz aşırı ülkelere gittim ama hep geri mevzilerdeydim."

Trigger başını salladı. "Yani gittiğin denizaşırı ülkeler de Avrupa'daydı demektir bu," dedi. "Çünkü Pasifik'te geri mevzi *yoktu,* savaşın sonuna kadar da hiç olmadı."

"İngiltere," dedi Ralph. "Sonra Almanya."

Trigger anlamıştım, dercesine başını sallıyordu. "Pasifikte bulunsaydın, o eşarbın üzerindeki şeyin Çince olmadığını anlardın."

"Japoncaydı değil mi? Öyle değil miydi, Trig?"

Trigger başını salladı. Bir elinde, diğerlerinin arasından çıkarılmış bir kartvizit vardı. Kartın boş olan tarafında, Ed'in eşarbındakine benzer bir çift simgenin olduğunu gördü, kendisinin, ön cama çizdiğinin aynısını.

"Neden söz ediyorsunuz?" diye sordu Lois, şimdi sabırsız değil düpedüz ürkmüş görünüyordu.

"Anlamalıydım." Ralph, kendini kısık ürkmüş bir sesle konuşurken duydu. "Anlamalıydım."

"Neyi anlamalıydın?" Lois, Ralph'in omzunu tuttu ve sarstı. "Neyi anlamalıydın?

Ralph, cevap vermedi. Sanki bir düş görüyormuşcasına, kendinden geçmiş bir halde, karta doğru uzandı. Trigger Vachon artık gülümsemiyordu ve siyah gözlerini ciddiyetle Ralph'in yüzüne dikmişti. "Ön camdan silinip gitmeden bunu bir yere not etmiştim," dedi Trigger, "çünkü bu işaretleri daha önce gördüğümden emindim ve o akşam eve gittiğimde, nerede olduğunu biliyordum. Büyük kardeşim, Marcel, savaşın son yıllarında Pasifik'teydi. Geri getirdiği şeylerden biri de üzerinde bu iki işaretin olduğu bir eşarptı. Emin olmak için ona sordum ve bir kartın üzerine aynı işaretleri çizmesini istedim. Trigger, Ralph'in parmakları arasında duran kartı eliyle işaret etti. "Seni yeniden gördüğümde söyleyecektim ama bugüne kadar aklımdan çıkmış. Sonunda hatırladığıma sevindim; ama şimdi senin yüzündeki ifadeyi görünce, keşke unutup hiç söylemeseydim diyorum."

"Hayır, söylediğin iyi oldu."

Lois, kartı Ralph'in elinden aldı. "Bu ne? Ne anlama geliyor?"

"Sonra anlatırım," diyerek Ralph, vitese uzandı. Sanki kalbi durmuş, adeta taş kesilmişti. Lois, kartın ön yüzünü Ralph'e doğru tutarak, arkasındaki iki işarete bakıyordu. Kartın Ralph'e dönük olan ön yüzüne ise R.H. FOSTER, KURU TEMİZLEME yazısının hemen altında Trigger'in ağabeyi, büyük harflerle bir kelime yazmıştı:

KAMİKAZE.

III. Kısım
Kızıl Kral

Biz yaşlıların her birinin elinde kapalı bir ustura var.

Robert Lowell
"Mavide Yürümek"

20. Bölüm

1

Oldsmobile, hastane yolundan yavaşça uzaklaşana dek, aralarında yalnızca kısa bir konuşma geçti.

"Ralph?"

Ralph, bir an Lois'e bakıp, sonra hemen bakışlarını yola çevirdi. Ön kaputtaki çatırtı sesi yola çıktıklarında yeniden başlamıştı, ama Lois, bununla ilgili bir şey söylememişti. Ralph, şimdi söyleyeceği şeyin bununla ilgili olmamasını diledi.

"Sanırım nerede olduğunu biliyorum. Ed'i kastediyorum. Çatıdayken bile, bizim görmemizi sağladıkları şehir manzarası içinde o harap binayı tanıdığımdan emindim."

"Hangi bina? Nerede?"

"Bir uçak garajı. Nasıl diyorlar? Hangar."

"Oh, aman Tanrım," dedi Ralph. "Liman Yolu'ndaki, Coastal Havacılık mı?"

Lois başını salladı. "Özel seferler, deniz uçağıyla geziler ve işte bu tür seferleri var. Bir Cumartesi günü arabayla dolaşmaya çıktığımızda, Bay Chasse içeri girip, orada çalışan bir adama, bizi adaların üstünde dolaştırmak için kaç para isteyeceğini sormuştu. Kırk dolar istemişti adam ve bu rakam bizim bir gezi için göze alamayacağımız kadar yüksek bir ücretti. Eğer yaz mevsimi olsaydı eminim adam bu ücretten bir kuruş aşağı inmezdi ama ölü sezondu ve Bay Chasse pazarlık edip yirmi dolara kadar indirdi. Hâlâ bir saat bile sürmeyen bir gezi için bu paranın çok fazla olduğunu düşünürüm, ama o geziyi yapmış olmaktan da memnunum. Ürperticiydi ama güzeldi."

"Haleler gibi," dedi Ralph.

"Evet, tıpkı..." Lois'in sesi titredi. Ralph ona baktı ve dolgun yanaklarından süzülen yaşları gördü. "...tıpkı haleler gibi."

"Ağlama, Lois."

Lois, çantasında bir kâğıt mendil buldu ve gözlerini kuruladı. "Elimde değil. Karttaki Japonca kelime, kamikaze anlamına geliyor,

değil mi, Ralph? Kutsal Rüzgâr." Dudakları titreyerek duraksadı. "Yani intihar pilotu."

Ralph, evet anlamında başını salladı. Direksiyonu sımsıkı kavramıştı. "Evet," dedi. "O anlama geliyor. İntihar pilotu."

2

Şehirde Newport Bulvarı olarak da bilinen 33 no'lu yol, Harris Bulvarı'ndan dört blok ötedeydi; ama Ralph'in, uzun süre kaybolduktan sonra ortaya çıkmaya hiç niyeti yoktu. Nedeniyse, zorlayıcı olduğu kadar basitti de: kendisi ve Lois, pazartesi günü olduklarından on beş-yirmi yaş daha genç görünüyor olmalıydılar, bu halde, eski dostlarının hiçbirine görünmek istemiyorlardı.

Bu eski arkadaşlarından herhangi biri onları kayıp olarak polise bildirmiş miydi? Ralph bunun mümkün olduğunu biliyordu; ama o ana kadar dikkat çekmeden en azından kendi çevresinde gözden kaçmış olmayı umuyordu; Faye ve piknik alanına takılan diğerleri, bir değil iki Moruğun birden ölüp gitmiş olması yüzünden tir tir titriyorlardır ve Ralph Roberts'ın nereye kaybolduğunu merak etmeye harcayacak vakitleri yoktur.

Bill ve Jimmy'nin şimdiye kadar cenaze törenleri yapılmış ve defnedilmişlerdir bile, diye içinden geçirdi.

"Kahvaltı için vaktimiz varsa Ralph, elinden geldiğince çabuk bir yer bul. Öyle açım ki, çiğ et bile yerim!"

Şimdi, hastanenin hemen hemen bir mil batısındaydılar – bu mesafe Ralph'e göre tanıdıklardan kimseye yakalanmayacak kadar uzakta olmaları anlamına geliyordu – ve Ralph, ilerde, Derry Restoranı'nı gördü. Sinyal verip park yerine döndüğünde, Carol hastalandığından beri buraya gelmediğini fark etti... en azından bir yıl olmuştu, belki de daha fazla.

"İşte geldik," dedi Lois'e. "Yiyebildiğimiz kadar çok yiyeceğiz. Bugün yemek için başka şansımız olmayabilir."

Lois, okul çocuğu gibi sırıttı. "En büyük yeteneklerimden birinin üstüne parmak bastın Ralph." Lois, koltukta hafifçe kıvrandı. "Ayrıca, tuvalete gitmem gerekiyor."

Ralph, başını salladı. Salı gününden beri yemek yememişlerdi ve hiç tuvalete gitmemişlerdi.

"Haydi," dedi Ralph, kontağı kapatıp ön kaputtan gelen çatırtı seslerini susturdu. "Önce tuvalet, sonra yemek."

Restoranın kapısına doğru ilerlerken, Lois, Ralph'e (Ralph'in fazlasıyla sıradan bulduğu bir ses tonuyla), ne Mina'nın ne de Simone'un en azından şimdilik kendisini kayıp ilan etmediğini sandığını söyledi. Ralph, nedenini sormak için döndüğünde, Lois'in kulaklarına kadar kızardığını görünce şaşırdı ve bu hoşuna gitti.

"İkisi de yıllardan beri sende gözüm olduğunu biliyordu."

"Dalga mı geçiyorsun?

"Tabii ki hayır," dedi, biraz sakinleşmiş görünerek. "Carolyn da biliyordu. Başka kadın olsa bunu kafaya takardı ama o bunun ne kadar zararsız bir duygu olduğunu anlıyordu. Benim de ne kadar zararsız olduğumu. Çok değerli bir insandı, Ralph."

"Evet. Öyleydi."

"Neyse, Mina ve Simone muhtemelen bizim... bilirsin işte."

"Yani bir kaçamak yaptığımızı mı sanıyorlardır?"

Lois gülümsedi. "Onun gibi bir şey."

"Benimle bir kaçamak yapmak *ister misin,* Lois?"

Lois, parmaklarının ucunda yükselerek hafifçe Ralph'in kulak memesini ısırdı. "Hele bu işten sağ salim bir kurtulalım, sen iste yeter."

Ralph, ona kapıyı açmadan önce, Lois'i ağzının kenarından öptü. "Bu konuda bana güvenebilirsiniz, bayan."

Tuvalete gittiler ve döndüklerinde Lois, hem düşünceli hem de biraz sarsılmış görünüyordu. "Bu yüzün bana ait olduğuna inanamıyorum," dedi kısık bir sesle. "Aynanın karşısında dakikalarca kendime baktım, hâlâ inanamıyorum. Gözlerimin kenarlarındaki kuş ayağı gibi kırışıklıkların hepsi kaybolmuş ve Ralph... *saçlarım...*" İspanyolları andıran parıltı ve merak dolu simsiyah gözleriyle Ralph'e baktı. "Ve sen! Tanrım en son kırk yaşındayken bu kadar iyi görünüyordun."

"Evet ama sen beni asıl otuzumdayken görmeliydin. Bir hayvan gibiydim."

Lois, kıkır kıkır güldü. "Haydi aptal, oturup biraz kalori alalım."

3

"Lois?"

Lois, tuzluk ve biberliklerin arasına konmuş olan menülerden birini alıp arkasından baktı.

"Tuvaletteyken, haleleri geri çağırmaya çalıştım. Bu kez başaramadım."

"Neden onları geri çağırmak istedin, Ralph?"

Ralph, küçük tuvaletteki lavaboda ellerini yıkayıp tuhaf bir şekilde genç olan yüzüne su damlacıkları sıçramış halde aynada bakarken, üstüne çullanan paranoya duygusundan bahsetmek istemeyerek, omuz silkti. Bir an orada yalnız olmayabileceği düşüncesi gelmişti aklına. Daha kötüsü, hemen yandaki kadınlar tuvaletindeki Lois de yalnız olmayabilirdi. Atropos, görünmeden, kulaklarında elmas küpler parlayarak... elinde neşterle... arkasından ona yaklaşıyor olabilirdi...

Derken, Lois'in küpeleri ya da McGovern'ın Panama şapkası yerine, fırınla solaryum salonu arasındaki boş alanda Atropos'u ip atlarken gördüğü sırada onun elinde tuttuğu ip geldi aklına,

(*üç-altı-dokuz hapı yuttu domuz*)

bir zamanlar, oynarken apartmanın ikinci katından düşüp, boynu kırılarak ölen, küçük kıza ait olan ipti bu (*ne kadar korkunç bir olaydı, küçük kızın önünde uzun bir yaşam vardı, eğer bir Tanrı varsa, böyle şeylerin olmasına niye izin veriyordu,* işte tuvalette aklına gelenler bunlardı).

Kes şunu demişti kendi kendine. Atropos'un, Lois'in balon ipini kestiğine dair dehşet dolu bir düşünce olmadan da durumlarının yeterince kötü olduğunu düşünmüştü ama yararı olmadı... çünkü Atropos'un gerçekten, orada, restoranda olabileceğini ve Atropos'un, onlara ne isterse yapabileceğini biliyordu. İstediği her şeyi yapabilirdi.

Lois, masanın öteki ucundan uzandı ve Ralph'in elini tuttu. "Kaygılanma. Renkler geri gelecek. Her zaman geri gelirler."

"Sanırım." Kendi menüsünü aldı ve açıp kahvaltılıklara bir göz attı. İlk izlenimi, hepsinden istediğiydi.

"Ed'in delirmeye başladığının ilk belirtilerine tanık olduğunda, Derry Havaalanı'ndan çıkıyordu," dedi Lois. "Şimdi nedenini biliyoruz. Uçuş dersleri alıyordu, değil mi?"

"Elbette. Trig, o gün beni eve bırakırken, oradaki servis kapısını kullanabilmek için bir geçiş kartı gerektiğinden bahsetmişti. Ed'in geçiş kartı olup olmadığını sormuştu bana ve ben de bilmediğimi söylemiştim. Şimdi biliyorum, bütün Havacılık Kursu öğrencilerine veriyor olmalılar."

"Helen'in, onun bu hobisinden haberi var mıdır dersin?" diye sordu Lois. "Muhtemelen bilmiyordu, değil mi?"

"Bilmediğinden eminim. Kamyonetli adamla karşılaştıktan hemen sonra havaalanındaki uçuş derslerini bırakıp Coastal Havacılığa gittiğine bahse girerim. O küçük olaydan sonra, zaman zaman kontrolünü kaybettiğini anlamış, sırrı ortaya çıkmasın diye uçuş derslerini daha uzakta bir yerde sürdürmesinin iyi olacağını düşünmüş olabilir."

"Ya da Ed'i buna Atropos ikna etmiştir," dedi Lois, durgun bir şekilde. "Atropos ya da daha yukarılardan birisi."

Ralph, bu fikri önemsemedi ama yine de doğru gibi görünüyordu. *Varlıklar* diye düşündü ve ardından ürperdi ya da *Kızıl Kral.*

"Onu bir kukla gibi oynatıyorlar, değil mi?" diye sordu Lois.

"Atropos'u mu kastediyorsun?"

"Hayır, Atropos küçük sevimsiz bir alçak ama yine de Clotho ve Lachesis'den pek farklı olmadığını düşünüyorum, hepsi nesneler ve varlıklar dünyasının o büyük düzeni içinde, en alt seviyedeki işleri yapanların bir adım yukarısında."

"Hademeler gibi mesela."

"Evet, belki," diye onayladı Lois. "Hademeler ve ayak işlerine bakanlar. Ed'le uğraşan muhtemelen Atropos ve bir tatlısına bahse girerim ki, işini seviyor ama emirlerin yukarılardan geldiğine *evim* üstüne bahse girerim. Sana da öyle gelmiyor mu?"

"Evet. Onun, bütün bunlar başlamadan önce ya da Atropos onun balon ipini kesmeden önce, ne kadar kaçık biri olduğunu asla öğrenemeyeceğiz muhtemelen; ama şu anda en çok merak ettiğim şey, son derece dünyevi bir meseleye ait. Ed'in Charlie Pickering'in kefaletini ve şu lanet uçuş derslerinin parasını nereden bulduğunu bilmeyi öyle çok isterdim ki."

Lois daha yanıt veremeden, bir garson kız yaklaştı, önlüğünün cebinde kalemini ve sipariş fişini arayarak. "Ne alırdınız?"

"Peynirli ve mantarlı bir omlet istiyorum," dedi Ralph.

"A-ha." Çikletini ağzının bir kenarından diğer tarafına aldı. "İki yumurtalı mı, üç yumurtalı mı, tatlım?"

"Dört, sakıncası yoksa."

Kaşlarını hafifçe kaldırarak, sipariş fişine not etti. "Benim için hiçbir sakıncası yok, sizin için bir sakıncası yoksa. Başka bir şey ister misiniz?"

"Evet, lütfen. Bir bardak portakal suyu, bir porsiyon sucuk, bir porsiyon sosis, bir porsiyon patates. Patates *iki* tane olursa iyi olur." Düşünerek duraksadı ve sırıttı. "Oh, çöreğiniz de var mı?"

"Yalnızca bir peynirli bir de meyveli çörek var." Garson kız Ralph'e doğru baktı. "Biraz açsın galiba, tatlım?"

"Kendimi bir haftadır hiçbir şey yememiş gibi hissediyorum," dedi Ralph. "Peynirli çörek alayım. Ve yanında kahve. Koyu bir kahve. Hepsini yazdınız mı?"

"Oh, yazdım tatlım. Çıkarken nasıl görüneceğinizi görmek isterdim." Lois'e baktı. "Siz ne alırsınız, bayan?"

Lois tatlı bir şekilde gülümsedi. "Aynısından *tatlım.*"

4

Ralph, garson kızın ardından duvardaki saate baktı. Yalnızca yediyi on geçiyordu ve bu iyiydi. Barrett Fundalığı'na yarım saatten daha kısa bir süre içinde varırlardı. Zihinlerindeki bütün gücü Gretchen Tillbury'ye doğru yöneltmiş olarak, Susan Day'in konuşmasını sabah saat 9.00 gibi erken bir saatte iptal ettirebilmeleri mümkündü. Ancak bunu düşünmek onu rahatlatamadı; tam tersine, içini kemiren bir kaygı hissetti. Sırtınızın parmaklarınızın erişemediği bir yerinin kaşınması gibi bir şeydi bu.

"Pekâlâ," dedi Ralph. "Toparlayacak olursak. Ed'in kürtaj meselesine uzun süreden beri kafasını taktığını ve yıllardır kürtaj aleyhtarı olduğunu kabul edebiliriz. Derken uykusuz kalmaya başlıyor... sesler duymaya başlıyor..."

"...küçük kel adamlar görüyor..."

"Onlardan sadece birini," diye onayladı Ralph. "Atropos, Ed'in akıl hocası oluyor ve onun beynini Kızıl Kral, Centurionlar ve diğer şeylerle dolduruyor. Ed, bana Kral Herodes'den bahsederken..."

"...Susan Day'i *kastediyordu,*" diye onu lafını tamamladı Lois. "Atropos, şey yapıyor... bir deyim var, nasıldı... hah, onu dolduruyor. Onu güdümlü bir silah haline getiriyor. Ed, o eşarbı nereden buldu dersin?"

"Atropos'dan" dedi Ralph. "Bahse girerim Atropos'ta o türden bir sürü şey vardır."

"Bu akşam kullanacağı uçakta ne vardır dersin?" Lois'in sesi titriyordu. "Patlayıcılar ya da zehirli gaz mı?"

"Eğer gerçekten herkesi öldürmeyi planlıyorsa, patlayıcı olması daha büyük bir olasılık; gaz olursa, güçlü bir rüzgâr işini zorlaştırabi-

lir." Ralph, elindeki su bardağından bir yudum aldı ve elinin titrediğini fark etti. "Diğer taraftan, laboratuvarında ne gibi marifetler hazırladığını bilmiyoruz, değil mi?"

"Hayır," dedi Lois kısık bir sesle.

Ralph, su bardağını masaya bıraktı. "Ne kullanacağı beni fazla ilgilendirmiyor."

"Seni ilgilendiren ne peki?"

Garson kız, taze kahveyle geri geldi. Kahvenin kokusu bile Ralph'in beyninin içinde neon bir lamba yakmaya yetmiş gibiydi. Garson kız gider gitmez, Ralph ve Lois kahvelerini alıp içmeye başladılar. Kahve, koyu ve Ralph'in dudaklarını yakacak kadar sıcaktı, ama nefisti. Kahve fincanını tabağına bıraktığında, yarısı bitmişti bile ve sanki yanan bir közü yutmuş gibi, midesinin orta yerinde bir sıcaklık peydahlanmıştı. Lois, yukarıda tuttuğu fincanın üzerinden Ralph'e kasvetli bir ifadeyle bakıyordu.

"Beni ilgilendiren şey," dedi Ralph, "bizim durumumuz. Atropos'un, Ed'i güdümlü bir silaha çevirdiğini söyledin. Bu doğru; İkinci Dünya Savaşı'nda Kamikaze pilotları da tam öyleydi işte. Hitler'in V-2'leri vardı; Hirohitho'nun, Kutsal Rüzgârı. Rahatsız edici olan şey, Clotho ve Lachesis'in, aynı şeyi bize yapmış olmaları. Bir sürü özel güçle yüklendik ve Oldsmobile'imle son hızla High Ridge'e gidip Susan Day'i durdurmaya programlandık. Bunun nedenini bilmek istiyorum."

"Ama biliyoruz ya," diye karşı çıktı Lois. "Eğer müdahale etmezsek, Ed Deepneau, bu akşam o kadının konuşması sırasında bir intihar saldırısında bulunacak ve beraberinde de iki bin kişiyi götürecek."

"Evet," dedi Ralph, "ve onu durdurmak için elimizden geleni yapacağız, Lois, merak etme." Kahvesini bitirip fincanı masaya bıraktı. Şimdi midesi iyice kazınmaya başlamıştı. "Bir kenara çekilip, Ed'in o insanları öldürmesini izleyemem. Clotho ve Lachesis'le yaptığınız kontratın alt satırlarındaki maddeleri okumak için hiç şansımız yok ve bu beni korkutuyor." Bir an duraksadı. "Ayrıca kızdırıyor da."

"Neden bahsediyorsun?"

"Aptal yerine konmaktan. Susan Day'in konuşmasını neden iptal ettirmeye çalıştığımızı biliyoruz; bir manyağın binlerce masum insanı öldürmesi olasılığını düşününce deliye dönüyoruz, buna katlanamayacağımız için durdurmaya çalışıyoruz. *Ama bunu neden bizden istediklerini bilmiyoruz.* Bu işin beni korkutan tarafı da bu."

"İki bin insanın hayatını kurtarma şansımız var," dedi Lois. "Bunun bizim için yeterli bir neden olduğunu ancak onlar için bunun yeterli olmadığını mı söylemeye çalışıyorsun?"

"Söylemeye çalıştığım tam da bu. Rakamların bu yaratıkları ilgilendirdiğini pek sanmıyorum; bizi yalnızca onar onar, biner biner değil, milyonar milyonar temizliyorlar. Yaptıkları işin gereği olarak Rasgelelik ve Amaç'ın bizleri ezip geçtiğini görmeye alışkınlar."

"Cocoanut Korusu'ndaki yangın gibi felaketler," dedi Lois. "Ya da burada, Derry'deki sekiz yıl önceki sel baskını."

"Evet, ama bunun gibi şeyler, her yıl dünyada olan bitenlerle karşılaştırıldığında çok önemsiz kalıyor. Derry'de '85'te meydana gelen sel baskınında iki yüz yirmi ya da o civarda insan ölmüştü; ama geçen bahar, Pakistan'daki sel baskınında üç bin beş yüz kişi öldü. Ya Rusya'daki nükleer santral kazasına ne dersin? Bir yerde okumuştum, yetmiş binin üzerinde insan ölmüş. Bu bir sürü Panama şapkası, atlama ipi ve... gözlük demek, Lois." Az kalsın *küpe* lafını ağzından kaçıracaktı.

"Bu kadarı yeter," dedi ve omuz silkti Lois.

"Bunu düşünmekten en az senin kadar ben de rahatsız oluyorum," dedi Ralph, "ama bunu düşünmek *zorundayız*, keşke şu iki herif, yalnızca konuşmayı iptal ettirmemiz konusunda kaygılanıyor olsalardı. Ne demek istediğimi anlıyor musun? Anlaman gerek. Büyük trajediler her zaman Rasgeleliğin bir parçası olmuştur; peki bu sefer neden bu kadar farklı?"

"Bilmiyorum," dedi Lois, "ama bizi kendi saflarına çekmeleri onlar için yeterliydi bence ve bu konuda açıklayıcı olabilecek bir cevap bu, benim kafamda her şeyi netleştirebilecek bir şey."

Ralph, başını salladı. Kafeinin başını döndürdüğünü, ellerinin titrediğini hissedebiliyordu. "Eminim öyleydi. Şimdi hastanenin çatısında onları düşün. Sen hiç hayatında bu kadar uzun konuşup da aslında hiçbir şey anlatmayan birilerini görmüş müydün?"

"Ne demek istediğini anlamadım," dedi Lois ama yüzünden başka şey okunuyordu: ne demek istediğini anlamak istemediği.

"Demek istediğim şey; temel bir önermeye geri dönülerek açıklanabilir: *yalan söyleyemiyor olabilirler*. Diyelim ki söyleyemiyorlar. Yalan söyleyemediğin ve açığa vurmak istemediğin birtakım bilgiler varsa elinde, ne yapardın?"

"Bin dereden su getirirdim," dedi Lois.

"Doğru. Yaptıkları da bu değil mi?"

"Şey," dedi Lois, "sanırım öyleydi, tamam ama onları senin yönlendirdiğini düşünüyorum. Aslında onlara sorduğun bütün sorulardan çok etkilendim. Çatıda bulunduğumuz sürenin çoğunu, tüm bunların gerçek olduğuna kendimi inandırmaya çalışmakla geçirdim sanırım."

"Elbette, habire sorular sorup duruyordum, bir sürü soru, ama..." Kafasının içini kemiren şeyi nasıl ifade edeceğinden emin olamayarak, durdu. Bu hem çok basit hem de çok karmaşık görünen bir şeydi. Lois'in belleğine erişebilirse, ona çok net bir imge gösterebileceğini bilerek, haleler dünyasına yükselmek için kendini zorladı. Hiçbir şey olmadı ve yumruğunu öfkeyle masaya vurdu.

"Olup bitenlere ben de senin kadar şaşırmıştım," dedi sonunda. "Benim şaşkınlığım soruya dönüşmüştü, bunun nedeni – benim kuşağımdan olan erkekler – ooh, vay canına deyip hayretlere düşmenin kötü bir şey olduğu öğretilerek yetiştirilirlerdi. Böyle şeyler kadınlara yakışır."

"Seni gidi cinsiyetçi," dedi Lois. Bunu söylerken gülümsedi ama bu Ralph'in karşılık veremeyeceği bir gülümsemeydi. Barbie Richards'ı anımsıyordu. Ralph, ona doğru bir adım daha atsaydı, mutlaka masasının altındaki alarm düğmesine basardı ama Lois'in yaklaşmasına izin vermişti çünkü aralarında kuzeninin arkadaşı olmasının ötesinde kadın olmalarıyla ilgili bir bağ, belki de bir tür adı konmamış dayanışma vardı.

"Evet," dedi sakin bir şekilde, "Cinsiyetçiyim. Eski kafalıyım ve bu başımı bazen derde sokuyor."

"Ralph, özür dilerim, öyle demek istemezdim..."

"Ne demek istediğini anlıyorum, önemi yok. Sana anlatmaya çalıştığım şey şu ki, ben de en az senin kadar şaşkın... afallamış bir durumdaydım. Bu yüzden sorular sordum, ne var bunda? Sanki iyi sorular mıydı? *İşe yarayan* sorular mıydı?"

"Sanırın hayır."

"Şey, başlangıçta fena gitmiyordu belki. Hatırladığım kadarıyla, çatıya çıktığımızda sorduğum ilk şey, kim oldukları ve ne istedikleriydi. Bu soruları bir sürü felsefi söylemle savuşturdular ama onları oldukça terlettim yine de. Sonra, Rasgelelik ve Amaç hakkındaki her şeyi öğrendik – büyüleyiciydi – ama High Ridge'e gidip Gretchen Tillbury'nin Susan Day'in yapacağı konuşmayı iptal etmesini sağlamamıza yarayacak bir bilgi değildi. Simon'un yeğenine gitmek yerine, yol tarifini onlardan alsaydık en azından zamandan kazanırdık."

Lois şaşırmış göründü. "Bu doğru."

"Evet, tüm o vakti konuşarak geçirip durduk, bu arada zaman gerçek yaşamın bir iki seviye yukarısında buraya oranla hızla akıp geçiyordu. Zamanın uçup gitmesine izin verdiler, buna inanabilirsin. Bilmemiz gerektiği kadarını bize söylerlerken, bütün her şeyin zamanını ayarlıyorlardı ve böylece yanıtlamamayı tercih ettikleri sorulara zaman kalmayacaktı. Sanırım, bütün bunların, bir kamu hizmeti olduğu ve sorumluluğumuzun o insanların hayatını kurtarmakla biteceği düşüncesiyle baş başa bırakmak istediler bizi ama ortaya çıkıp da bize bunu açıkça söylemediler; çünkü..."

"Çünkü bu bir yalan olurdu ve yalan söyleyemedikleri için."

"Doğru. Yalan söyleyemedikleri için."

"Öyleyse *ne istiyorlar,* Ralph?"

Ralph bilmiyorum dercesine başını salladı. "Elimde hiç ipucu yok, Lois. Tek bir ipucu bile yok."

Lois, kahvesini bitirip fincanı dikkatle tabağına bıraktı, bir süre ellerini inceledi ve sonra yeniden Ralph'e baktı. Ralph, Lois'in güzelliğinden büyülendi yeniden.

"Onlar kötü niyetli değildi," dedi Lois. "Onlar kötü niyetli değildi. Bunu çok güçlü bir şekilde hissettim. Sen de hissetmedin mi?"

"Evet," dedi neredeyse çekinerek. Elbette hissetmişti. Onlar, Atropos'un sahip olduğu bütün olumsuz niteliklerin tam tersini, iyi olan her şeyi temsil ediyorlardı.

"Ve ne olursa olsun, Ed'i durdurmaya çalışacaksın – bir kenara çekilip, Ed'in o masum insanları öldürmesini izleyemeyeceğini söyledin. Öyle miydi?"

"Evet," dedi, Ralph çekingen bir sesle.

"Öyleyse, geri kalanını kafandan atmalısın," dedi Lois sakin bir şekilde, simsiyah gözlerini Ralph'in gözünün içine dikerek. "Kafanı meşgul ediyor bunlar, Ralph. Kafanın içinde bir kargaşa yaratıyor."

Ralph, Lois'in söylediklerindeki gerçek payını görebiliyordu, ama ellerini çaresizlikle iki yana açıp kafasındakileri görmezlikten gelip gelemeyeceğinden emin değildi. İnsanın yetiştiriliş tarzını aşmasının ne kadar zor olduğunu tam olarak anlayabilmek için belki yetmiş yaşına kadar yaşaması gerekiyordu. Nasıl adam *olunacağına* ilişkin aldığı eğitim, Adolf Hitler iktidara gelmeden önce başlamıştı ve eski radyo programlarındaki demirbaş sunucuları dinleyen bir kuşağın – ay ışığında masum kokteyl partilerine ve bir paket sigara için kilometrelerce yürünebileceğine inanan bir kuşağın – esiriydi hâlâ. Böyle

bir yetiştiriliş tarzı, kimin iyilerin safında, kiminse kötülerin safında olduğuna dair ahlaki sorunları tartışmayı reddederdi; önemli olan şey, kabadayılık taslayanların, insanın yüzüne kum atmasına izin vermemekti. Birileri tarafından sağa sola itilmemekti.

Öyle mi? diye sordu Carolyn, kendinden emin bir neşeyle. *Ne kadar heyecan verici! Sana bir sır vereyim Ralph; O söylediklerin, bir şaçmalık. Glenn Miller, ufukta kaybolmadan önce de bir saçmalıktı, şimdi de bir saçmalık. Bir erkeğin yapması gereken şeyi yapması gerektiği düşüncesi... bu çağda ve bu yaşta bile bunda birazcık doğruluk payı olabilir. Ne olursa olsun, cennete giden yol uzundur, değil mi, tatlım?*

Evet. Cennete giden yol çok uzundu.

"Ne diye gülümsüyorsun, Ralph?"

Garson kızın, elinde büyük bir tepsiyle gelmesi, Ralph'i yanıt vermekten kurtarmıştı. Garson kızın önlüğünde, YAŞAM BİR TERCİH DEĞİLDİR yazan bir rozet olduğu ilk kez dikkatini çekti.

"Bu akşam Halk Merkezi'ndeki toplantıya gidiyor musunuz?" diye sordu garsona.

"Orada olacağım," dedi kız. Tepsidekileri masaya rahatça yerleştirebilmek için, elindeki tepsiyi hemen yanlarındaki boş masaya bıraktı. "Dışarıda. Bir pankart taşıyacağım. Ve o pankartla orada tur atanlar arasında olacağım."

"Yaşam Hakkı Dostları'nın safında mısın?" diye sordu Lois, garson kız omletleri ve diğer tabakları koymaya başladığı sırada.

"Yaşam hakkım oldu değil mi?" diye sordu garson kız.

"Evet, elbette, öyle görünüyor," dedi Lois, nazikçe.

"Şey, sanırım bu, beni Yaşam Hakkı Dostları'nın yandaşı yapmaya yetiyor, değil mi? Bir gün, çok güzel bir şiir yazabilecek ya da AIDS aşısını ya da kansere çare bulabilecek bir şeyi öldürmek, benim kitabımda yanlıştır. Norma Kamali feministlerinin ve Volvo liberallerinin, pankartta yazılı kelimenin CİNAYET olduğunu gördüklerinden emin olmak için pankartımı etrafta sallayacağım. O kelimeden nefret ediyorlar. Bu kelimeyi, kokteyl partilerinde ve yardım toplama toplantılarında ağızlarına almazlar. Ketçap ister misiniz?"

"Hayır," dedi Ralph. Gözlerini ondan ayıramıyordu. Garson kızın etrafını soluk yeşil bir parıltı sarmaya başlamıştı – neredeyse burun ve kulak deliklerinden buram buram yükseliyordu. Haleler geri geliyordu, pırıl pırıl dönerek parlıyorlardı.

"Arkamda ben farkına varmadan bir kafa daha mı gelişti yoksa?"

diye sordu garson kadın. Çikletini şişirip patlattı ve ağzının diğer tarafına aldı.

"Dik dik bakıyordum, değil mi?" diye sordu Ralph. Yüzünün kızardığını hissetti. "Üzgünüm."

Garson kız, adaleli omuzlarını silkti, halesinin üst kısmını büyüleyici bir şekilde hareket ettirerek. "Kendimi bu meseleye fazla kaptırmamaya gayret edeceğim. Çoğu zaman işimi yaparım ve çenemi tutmasını bilirim. Ama ben iki yüzlü de değilim. Ne zamandan beri kıçımı donduracak kadar soğuk gecelerde ve boğucu sıcakların olduğu günlerde bile o Sığınma Evi'nin önünde dolaşıp durduğumu biliyor musunuz?"

Ralph ve Lois hayır dercesine başlarını salladılar.

"1984'ten beri. Dokuz uzun sene. Kürtaj taraflarının en çok canımı sıkan tarafları ne biliyor musunuz?"

"Ne?" diye sordu Lois, sakince.

"İnsanlar birbirlerini vurmasınlar diye silahların yaşa dışı ilan edilmesini ve elektrikli sandalyenin ve gaz odasının anayasaya aykırı olduğunu, çünkü bunun zalimce ve işlevi olmayan bir cezalandırma yöntemi olduğunu söyleyenler de onlar. Bunları söylüyorlar, sonra ortaya çıkıp, doktorların – *evet doktorların!* – kadınların rahmine vakum tüplerini sokup doğmamış çocuklarını parçalara ayırmasını sağlayan kanunları destekliyorlar. Canımı en çok sıkan da *bu.*"

Garson kız tüm bunları – sanki daha önce defalarca yaptığı bir konuşmayı tekrarlar gibi bir hali vardı – sesini yükseltmeden ve en ufak bir kızgınlık belirtisi göstermeden söylemişti. Ralph, bir yandan bunları dinlerken; bir yandan da, onun etrafını saran soluk yeşil halesine dikkat ediyordu. Ama *bütünüyle* soluk bir yeşil değildi halesi. Yeşilimsi siyah bir leke, pis bir araba tekerleği gibi gövdesinin sağ alt tarafından yavaşça yükseliyordu.

Karaciğeri, diye içinden geçirdi Ralph. *Karaciğeri pek iyi durumda değil.*

"Yine de Susan Day'in başına kötü bir şey gelmesini *gerçekten* istemezdiniz, değil mi?" diye sordu Lois, sıkıntılı gözlerle garsona bakarak. "Çok iyi bir insana benziyorsunuz ve eminim bunu istemezdiniz."

Garson kız burnundan nefes verdi, iki ince yeşil duman izi bırakarak. "Göründüğüm kadar iyi değilimdir, tatlım. Eğer *Tanrı*'nın izniyle ona bir şey olursa, ellerini havaya kaldırıp 'İşin bitti,' diyecek ilk kişi ben olurdum, inanın bana. Ama eğer kaçığın birinin ona bir

şey yapmasından söz ediyorsak, bu tamamen farklı bir şey. Öyle şeyler hepimizi alçaltır, bizi durdurmaya çalıştığımız insanlarla aynı seviyeye getirir. Ama kaçıklar aynı şekilde bakmıyorlar olaya. Onlar sadece destedeki jokerler."

"Evet," dedi Ralph. "Tam da öyleler, sadece destedeki jokerler."

"Sanırım o kadının başına kötü bir şey gelmesini gerçekten istemiyorum," dedi garson kız, "ama kötü bir şey olabilir. Gerçekten olabilir. Ve benim olaya bakış biçimim şöyle, ona bir şey *olursa* bu yüzden kendinden başka kimseyi suçlayamaz. Kurtlarla dans ediyor... ve kurtlarla dans ederseniz sizi ısırmalarına fazla şaşırmamanız gerekir."

5

Ralph, bu konuşmadan sonra ne kadar yiyebileceğinden emin değildi; ama garsonun, kürtaj ve Susan Day hakkındaki görüşlerine rağmen iştahının kaçmadığını gördü. Haleler yardım etmişti; şimdiye kadar yediği hiçbir yemekten bu kadar zevk almamıştı, günde beş-altı öğün yemek yediği küçük bir çocukken bile.

Lois, Ralph'e her lokmasında eşlik etti, en azından bir süre. Sonunda patateslerinden arta kalanları ve son iki dilim sucuğu kenara itti. Ralph, kızarmış ekmeğinin son lokmasını, kalan son salam parçasına sardı, ağzına attı, çiğneyip yuttu ve sandalyesinde geriye yaslanıp derin bir oh çekti.

"Etrafındaki hale iki kademe koyulaştı, Ralph. Bunun, yeterince yemek yediğin anlamına mı yoksa hazımsızlıktan öleceğin anlamına mı geldiğini bilmiyorum."

"İkisi de olabilir," dedi Ralph. "Sen de yeniden haleleri görmeye başladın, ha?"

Lois, başını salladı.

"Biliyor musun?" diye sordu Ralph. "Dünyada en çok istediğim şey, hemen şimdi bir yere uzanıp biraz kestirmek." Gerçekten de öyleydi. Şimdi ısınmış ve karnı doymuş olmasının yanında, çoğunlukla uykusuz geçen son dört ayın yorgunluğu, taş dolu torba gibi üstüne çöküvermişti. Göz kapakları taş gibi ağırlaşmıştı.

"Uyumak şu anda pek iyi bir fikir değil sanırım," dedi Lois, telaşa kapılmış bir şekilde. "*Hatta* kötü bir fikir."

"Sanırım öyle," diye onayladı Ralph.

Lois, hesabı istemek için garson kıza eliyle işaret etti. "Polis arkadaşını aramaya ne dersin? Leydecker, adı buydu değil mi? Bize yardımcı olabilir mi? Yardım eder mi?"

Ralph, bunu mahmurlukla sersemlemiş olan kafasını toparlamaya çalışarak düşündü ve sonra çekimser bir şekilde başını salladı. "Bunu denemeye cesaret edemem. Bizi zor durumda bırakmayacak ne söyleyebiliriz ki ona? Bu sorunun yalnızca bir bölümü. Bu işin içindeyse... yani kötülerin safında demek istiyorum... bu işleri düzeltmek yerine daha da kötüleştirebilir."

"Pekâlâ." Lois, garson kadına el salladı. "Oraya giderken yolda arabanın bütün camları açık olacak ve ekonomik boy kocaman bir kahve için Dunkin' Donuts'ta duracağız. Ben ısmarlıyorum."

Ralph, gülümsedi. Gülümsemesi, uyuşuk, ilgisiz ve durgundu, neredeyse bir sarhoşun gülümsemesi gibiydi. "Peki, bayan."

Garson kız yanlarına gelip hesap fişini yazılı kısmı masaya gelecek şekilde Ralph'in önüne bıraktığında, Ralph, YAŞAM BİR TERCİH DEĞİLDİR yazılı rozetin artık onun önlüğünün yakasında olmadığını fark etti.

"Dinle," dedi garson kız, Ralph'e çok dokunaklı gelen bir samimiyetle, "Sizlerin canınızı sıktığım içim üzgünüm. Kahvaltı için geldiniz buraya, nutuk dinlemek için değil."

"Canımızı sıkmadın," dedi Ralph. Masanın karşısında başını sallayarak onaylayan Lois'e baktı.

Garson kız hafifçe gülümsedi. "Öyle söylediğiniz için teşekkürler ama yine de biraz fazla üstünüze geldim. Başka bir gün olsaydı, bunu yapmazdım ama saat dörtte kendi aramızda bir toplantı yapacağız, Bay Dalton'dan önce kısa bir konuşma yapacağım. Bana konuşma süremin üç dakika olduğunu söylediler ve sanırım ben de size üç dakika nutuk attım."

"Önemi yok," dedi Lois ve hafifçe onun eline dokundu. "Gerçekten."

Garson kızın gülümsemesi bu kez daha sıcak ve gerçekti; ama kız masadan uzaklaşırken, Ralph, onun arkasından bakan Lois'in memnun görünüşünün değiştiğini gördü. Garsonun sağ kalçasının hemen üstünde yüzen yeşilimsi siyah lekeye bakıyordu.

Ralph, göğüs cebindeki kalemi çıkardı ve peçetesini ters çevirip arkasına çabucak bir şeyler karaladı. Yazmayı bitirdiğinde, peçeteyi beş dolarlık hesap fişinin altına bıraktı. Garson kız hesabı almak için uzandığında, mesajı görmemesine olanak yoktu.

Bu arada cüzdanını çıkarmıştı, hesap fişini eline aldı ve Lois'e doğru salladı. "Bu bizim seninle ilk gerçek randevumuz ve sanırım bu saklanmalı," dedi. "Ona beşlik verirsem bende geriye üç dolar kalacak. Lütfen meteliksiz olduğunu söyleme."

"Meteliksiz mi, benim gibi, Ludlow Grange'ın poker kraliçesi mi meteliksiz olacak? Aptal olma, hayatım." Lois çantasından çıkardığı bir avuç dolusu parayı Ralph'e uzattı. Ralph, aralarından gerektiği kadarını seçmeye çalışırken, Lois, Ralph'in peçeteye yazdığı şeyi okudu:

Bayan;
Karaciğeriniz zayıflamış ve hemen doktora görünmelisiniz. Ve bu akşam Halk Merkezi'nden uzak durmanızı şiddetle tavsiye ederim.

"Çok aptalca, biliyorum," dedi Ralph.

Lois, Ralph'in burnunun ucunu öptü. "Diğer insanlara yardım etmek asla aptalca değildir."

"Teşekkürler. Gerçi o buna inanmayacak ama. Onun rozetinden ve önemli olmadığını söylediğimiz halde, attığı o nutuk yüzünden rahatsız olduğumuzu düşünecek. Yazdığım şeyin, ona kızgınlığımızı göstermenin bize özgü tuhaf yolu olduğunu sanacak."

"Onu ikna etmenin başka bir yolu vardır belki."

Lois, dikkatini – mutfak geçişinde arkası onlara dönük bir şekilde duran ve kahve içerek verilen siparişleri hazırlayan ahçıyla konuşan – garson kızın üzerinde yoğunlaştırdı. Bunu yaparken, Ralph, Lois'in normal mavi gri halesinin koyulaştığını ve vücudu sarmalayan bir tür kapsül gibi içeri doğru çekildiğini gördü.

Ralph neler olup bittiğinden tam olarak emin değildi... ama hissedebiliyordu. Tüyleri diken diken olmuştu. *Güç topluyor*, diye içinden geçirdi, ***bütün dikkatini onun üstünde topluyor, hayatında hiç görmediği ve bir daha hiç görmeyeceği bir kadın için yapıyor bunu.***

Bir süre sonra, garson kız da bunu hissetti. Sanki arkasından seslenmişler gibi onlara bakmak için döndü. Lois, öylesine gülümsedi ve ona eliyle hafif bir selam verir gibi bir işaret yaptı; ama Ralph'le konuşurken sesi, harcadığı çaba yüzünden titriyordu. "Neredeyse... neredeyse başarıyordum."

"Neredeyse neyi başarıyordun?"

"Bilmiyorum. İhtiyacım olan şeyi. Bir-iki saniye içinde tekrar ge-

lecek. Adı, Zoë. Gidip hesabı öde. Onun dikkatini dağıt. Bana bakmasını engelle. Bu işimi zorlaştırıyor."

Lois bunu söyler söylemez, Ralph onun isteğini yerine getirdi. Zoë, Ralph'in omzunun üstünden Lois'e bakmayı sürdürmesine rağmen Ralph onun dikkatini dağıtmakta oldukça başarılıydı. Hesabı yazar kasaya işlemeyi ilk deneyişinde, Zoë, 234.20 dolar toplamla karşılaştı. Rakamları sabırsız parmak darbeleriyle sildi ve başını kaldırıp Ralph'e baktığında, yüzü solgundu ve gözlerinde sıkkın bir ifade vardı.

"Eşinizin neyi var?" diye sordu Ralph'e. "Özür diledim ya? Daha ne diye öyle dik dik bakıp duruyor?"

Ralph, Zoë'nin, Lois'i göremediğini biliyordu; çünkü vücudunu Lois ile garson arasında tutabilmak için neredeyse dans eder gibi kıpır kıpır bir halde yerinde duramıyordu; ama her ne kadar göremiyorsa da garsonun haklı olduğunu da biliyordu – Lois gerçekten dik dik *bakıyordu.*

Ralph, gülümsemeye çalıştı. "Neden bahsediyorsunuz anla..."

Garson kız yerinde zıpladı ve siparişleri pişiren ahçıya bir an, şaşkın ve rahatsız olmuş bir ifadeyle baktı. Ralph mutfaktan gelen hafif radyo sesinden başka bir şey duymamasına rağmen Zoë, içeridekine "*Kes şu tencereye vurmayı!*" diye bağırdı. Tekrar geri dönüp Ralph'e baktı. "Tanrım, içerisi Vietnam'a döndü. Eşinize söyleyebilir misiniz, hiç de nazikçe..."

"Dik dik bakmak mı? Bakmıyor. Gerçekten bakmıyor." Ralph kenara çekildi. Lois kapıya doğru gitmiş, sırtı onlara dönük halde sokağa bakıyordu. "Görüyor musun?"

Zoë, bir süre yanıt vermedi ama Lois'e bakmayı sürdürdü. Sonunda Ralph'e döndü. "Elbette. Görüyorum. Şimdi sen ve o neden hemen ortadan kaybol muyorsunuz!"

"Pekâlâ... hâlâ dost muyuz?"

"Nasıl isterseniz," dedi Zoë, ama Ralph'in suratına bakmadı.

Ralph, Lois'in yanına geldiğinde, halesinin eski silik haline döndüğünü gördü, ama yine de öncekinden çok daha parlaktı.

"Hâlâ yorgun musun, Lois?" diye sordu Lois'e usulca.

"Hayır. Aslına bakacak olursan, kendimi iyi hissediyorum. Gidelim."

Ralph, açmak için kapıya yöneldi ama birden durdu. "Kalemimi aldım mı ben?"

"Aaa, hayır... sanırım hâlâ masanın üstünde duruyor."

Ralph, kalemi almak için masaya döndü. Lois, eğik el yazısıyla bir dipnot eklemişti kendi notunun altına:

> 1989 yılında bir bebeğin oldu ve onu evlatlık olarak verdin. Providence, R.I.'deki Saint Anne yurduna. Çok geç olmadan gidip doktoruna görün, Zoë. Bu bir şaka değil. Bir numara da değil. Neden bahsettiğimizi biliyoruz.

"Oh, Lois," dedi Ralph, yeniden Lois'in yanına geldiğinde. "O not, onun ödünü koparacak."

"Karaciğerinin işi bitmeden doktoruna gitsin, yeter."

Ralph, onaylayarak başını salladı ve dışarı çıktılar.

6

"Çocuğu hakkındaki bilgileri, onun halesine daldığında mı öğrendin?" diye soru Ralph, yapraklarla dolu park yerini geçerlerken.

Lois başıyla onayladı. Park yerinin ötesinde, Derry'nin doğu tarafının bütünü, parlak, habire değişen bir ışıkla parlıyordu. Haleler, şimdi büyük bir güçle geliyor, gittikçe yukarı doğru yöneliyordu. Ralph, uzanıp, elini arabanın yan tarafına koydu. Arabaya dokunmak, parlak, likör tadı olan bir öksürük pastilini tatmak gibiydi.

"Ondan çok fazla şey aldığımı sanmıyorum... şeyinden," dedi Lois, "ama onu *bütünüyle* yutmuşum gibiydi."

Ralph, bir süre önce bir bilim dergisinde okuduğu bir şeyi hatırladı. "Vücudumuzdaki her hücre nasıl bizim tam bir kopyamızı içeriyorsa," dedi Ralph "bir insanın halesinin her bir parçacığı, ne olduğumuzun tam bir kopyasını neden içermesin?"

"Bu pek bilimsel görünmüyor, Ralph."

"Sanırım öyle."

Lois, Ralph'in kolunu tuttu ve ona gülümsedi. "Ama doğru gibi yine de."

Ralph, Lois'e gülümsedi.

"Senin de biraz daha enerji alman gerek," dedi Lois. "Bana hâlâ yanlış geliyor – çalmak gibi bir şey – ama alamazsan, ayaklarımın dibine yığılıp kalacaksın."

"Mümkün olduğunda hemen alacağım. Şimdi tek istediğim bir an

önce High Ridge'e ulaşmak." Ama, direksiyonun başına geçtiğinde, elini kontak anahtarına atar atmaz geri çekti.

"Ralph? Ne oluyor?"

"Hiçbir şey... her şey. Bu halde araba süremem. Bir telefon direğine çarpabilirim ya da son hızla birinin oturma odasına girebilirim."

Ralph, gökyüzüne doğru baktı ve şu kocaman kuşlardan birini gördü, bu kuş şeffaftı ve yolun karşısındaki bir apartmanın çatısındaki çanak anteninin üstünde ötüyordu. Kanatlarından, ince, limon sarısı bir duman çıkıyordu.

Onu görüyor musun? diye sordu aklının bir bölümü şüpheyle. *Bundan emin misin, Ralph? Gerçekten, gerçekten onu gördüğünden emin misin?*

Onu görüyorum, pekâlâ. Bu iyi mi kötü mü bilmem ama, onu görüyorum... ama böyle şeyleri görmenin doğru bir zamanı varsa, şimdi böyle bir zaman değil.

Dikkatini topladı ve kafasının derinliklerinde bir sönüp yanma olduğunu hissetti. Kuş, televizyon ekranındaki hayali bir görüntü gibi yavaş yavaş soldu. Sabahın içine yayılan ve sıcak bir şekilde parlayan o renk paleti, coşkulu parıltısını kaybetti. Dünyanın öteki yüzünü, renklerin birbirlerine girerek, Joe Wyzer'la birlikte kahve içmek için gittiği o restoranda olduğu gibi, parlak gri-mavi arası bir duman çıkarmasını seyretti ve sonra bu da ortadan kayboldu. Ralph, kıvrılıp, kolunu yastık yaparak uyumak için neredeyse dayanılmaz bir ihtiyaç hissetti. Aldığı her nefesi daha derine çekerek, ağır ağır nefes almaya başladı, sonra kontak anahtarını çalıştırdı. Motor, çatırtı sesiyle birlikte çalıştı. Çatırtı sesi şimdi çok daha fazlaydı.

"Ne oluyor, Ralph?" diye sordu Lois.

"Bilmiyorum," dedi Ralph ama bildiğini sanıyordu – piston kolu ya da pistondu. Her iki durumda da, bunlardan biri bozulursa sorun yaratacaktı. Ses, yavaş yavaş azalmaya başladı ve Ralph birinci vitese taktı. "Başımın öne düştüğünü görürsen beni dürt, Lois."

"Tamam bunu yapacağıma güvenebilirsin," dedi. "Şimdi gidelim."

21. Bölüm

1

Newport Bulvarı'ndaki Dunkin' Donuts dükkânı geniş bir alana yayılmış evlerin oluşturduğu sevimsiz bir bölgede sıkışıp kalmıştı. Bu evlerin çoğu, 1946'da bir yıl içinde yapılmıştı, şimdi dökülüyorlardı. Burası Derry'nin Old Cape bölgesiydi. Egzoz susturucuları tellerle tutturulmuş, çatlak ön camlarında PERROT'A OY VERDİM DİYE BENİ SUÇLAMAYIN ve ÇOK YAŞA N.R.A.! çıkartmaları olan eski arabaların, yorgun çimenliklerinde mutlaka ve mutlaka Fischer marka büyük boy bir üç tekerlekli bisikletin bulunduğu evlerin, on altı yaşındayken afet gibi olup da yirmi dört yaşına gelince gözlerinin feri sönüp, koca popolu üç çocuk annesi oluveren kadınların yeri.

Parlak renkli, kocaman gidonlu bisikletlerine binmiş iki çocuk, video oyunlarındaki deneyimlerini gösteren bir el hüneriyle izledikleri yolda birbirinin peşinde zikzaklar çizerek park arasında ilerliyorlardı. Eğer kokainle ve kazalarla başları derde girmezse, hava trafiği kontrolörü bile olabilirlerdi. İkisi de şapkalarını başlarına ters geçirmişti. Ralph, Cuma sabahı çocukların neden okulda ya da okul yolunda olmadıklarını düşündü ve bunu pek de umursamadığını anladı. Büyük olasılıkla, çocuklar da umursamıyordu.

Birdenbire, o ana kadar birbirinin arasından ustalıkla kıvrılarak yol alan iki bisiklet çarpıştı. Çocuklar kaldırıma düştüler ve sonra da hemen kalkıverdiler. Ralph, onlara bir şey olmadığını görünce rahatladı, haleleri bir an olsun zedelenmemişti bile.

"Allahın belası!" diye kızgınlıkla bağırdı Nirvana tişörtlü çocuk ötekine. On bir yaşında olabilirdi. "Neyin var senin be! Morukların düzüşmesi gibi bisiklet sürüyorsun!"

"Bir şey duydum," dedi öteki, koyu sarı saçlarının üzerine şapkasını dikkate yerleştirerek. "Büyük bir patlama sesi. Sen bir şey duymadın mı yani? Yuh sana!"

"Ben bir bok duymadım," dedi Nirvana tişörtlü çocuk. Avuçlarına baktı, toz toprak içinde kalmışlardı (ya da eski hallerinden daha

kirliydiler), bir iki küçük sıyrıktan kan sızıyordu. "Şu allahın cezası yaralara bak!"

"Korkma ölmezsin," dedi arkadaşı.

"Evet, ama..." dedi Nirvana tişörtlü çocuk, Oldsmobile'inin paslı kaportasına yaslanan Ralph'in elleri ceplerinde onları izlediğini fark etti. "Ne bakıyosun be?!"

"Sana ve arkadaşına bakıyorum," dedi Ralph. "Hepsi bu."

"Hepsi bu, ha?"

"Evet... hepsi bu."

Nirvanalı çocuk önce arkadaşına, sonra da Ralph'e baktı. Gözlerinde, Ralph'in deneyimlerine göre, sadece Old Cape'de rastlanabilecek şüphe dolu, öfkeli bir ifade belirdi. "Derdin ne senin?"

"Bir derdim yok," dedi Ralph. Nirvana tişörtlü çocuğun enerjisinin büyük bir kısmını içine çekmişti ve şimdi kendisini hızlı uçuşa geçmiş Süpermen gibi ama aynı zamanda da küçük çocuklara sulanan bir sapık gibi hissediyordu. "Düşünüyorum da, biz sizin yaşınızdayken sen ve arkadaşının konuştuğu gibi konuşmazdık."

Nirvanalı çocuk şımarıkça cevap verdi. "Eee, nasıl konuşurdunuz?"

"Tam hatırlayamıyorum ama, sizin gibi aptalca laflar ettiğimizi sanmıyorum," dedi Ralph. Sineklik kapı çarpınca geriye doğru döndü; Lois, elinde iki koca fincan kahve ile Dunkin' Donuts'tan dışarı çıkıyordu. Bu arada çocuklar bisikletlerine atlayıp hızla uzaklaşırlarken, Nirvanalı çocuk başını çevirerek omzunun üstünden Ralph'e son bir şüpheli bakış fırlattı.

Lois, kahveyi uzatarak "Aynı anda hem bunu içip hem de arabayı sürebilir misin?" dedi.

"Yapabilirim, sanıyorum," dedi Ralph. "Ama kahveye ihtiyacım yok artık. Ben iyiyim, Lois."

Lois, iki çocuğun arkasından şöyle bir baktı ve başını salladı. "Gidelim."

2

33 no'lu yoldan ayrılıp, bir zamanlar Barret Fundalığı olan açıklığa yöneldiklerinde, onları çevreleyen dünya ışıldamaya başlamıştı, bunu fark etmek için ayrı bir algı düzeyine geçmelerine gerek yoktu. Arkalarındaki şehir küçülmeye başladı ve sonbahar renkleriyle yap-

rakları kızaran ağaçların arasından geçtiler. Gökyüzü, yolun üzerinde mavi bir patika gibi kıpırdanarak onlarla adeta yarışıyor gibiydi.

"Tanrım, ne kadar güzel, değil mi Ralph?" dedi Lois.

"Evet. Güzel."

"Ne isterdim, biliyor musun?"

Ralph bilmiyorum dercesine başını salladı.

"Arabayı yolun kenarına çekip durdursak ve arabadan inip ormanın içlerine doğru biraz yürüsek. Açıklık bir yer bulsak, güneşin altında oturup bulutları seyretsek. Sen, 'Şuna bak Lois, tıpkı bir ata benziyor,' desen. Ben de, 'Esas şuraya bak Ralph, elinde süpürge olan bir adam', desem. Ne güzel olurdu, değil mi?"

"Evet." dedi Ralph. Koruluk, sol taraflarında dar bir geçide açılıyordu; elektrik direkleri, sarp yamaç boyunca sert adımlarla yürüyen askerlere benziyordu. Yüksek gerilim kabloları sabah güneşinin altında gümüş pırıltılar saçıyordu; örümcek ağı gibiydiler. Direkler parlak kırmızı sumak yığınlarına gömülmüşlerdi ve Ralph ağaçların arasından yukarıya bakınca, bir atmacanın tıpkı haleler dünyasında olduğu gibi görülemeyen bir hava akımı içinden uçtuğunu gördü.

"Evet," dedi Ralph yine. "Hoş olurdu. Belki bir gün bunu gerçekleştirme fırsatımız olur, ama..."

"Aması ne?"

"Başka şeyler de yapabilmek için yaptığım her işi çabuk yaparım," dedi Ralph.

Lois, birazcık şaşkın bir şekilde dönüp ona baktı. "Na kadar kötü bir düşünce."

"Evet. Bence en doğru düşünceler kötü görünen düşüncelerdir; *Mezarlık Geceleri* adlı şiir kitabından alıntı. Dorrance Marstellar bu kitabı bana, evime girdiği ve 'Koruyucu' marka göz yaşartıcı spreyi ceketimin cebine yerleştirdiği gün vermişti."

Dikiz aynasına bir göz attı ve 33 no'lu yolun iki milini, kıpkırmızı koruluğa doğru uzanan siyah bir çizgiyi, geride bıraktıklarını gördü. Güneş ışığı bir arabanın üzerinde parıldadı. Bir araba, belki iki ya da üç. Görünüşe bakılırsa, süratliydiler de.

"Yaşlı Dor," dedi Lois, gözleri dalarak.

"Evet, biliyor musun, Lois, bence o da bu işin içinde."

"Belki öyle," dedi Lois. "Ve Ed bir istisnaysa, Dorrance da öyledir."

"Evet, benim de aklına gelmişti bu. Onunla ilgili – Yaşlı Dor'dan söz ediyorum, Ed'den değil – en ilginç olan da şu: Ben Clotho ve

Lachesis'in ondan haberdar olduğunu sanmıyorum. Sanki bütünüyle farklı bir çevreden gelme birisi."

"Ne demek istiyorsun yani?"

"Emin değilim ama Bay Clotho ve Bay Lachesis ondan hiç söz etmedi ve... bu da biraz..."

Ralph, tekrar dikiz aynasına baktı. Şimdi diğerlerinin arkasında bir dördüncü araba belirmişti ama daha hızlı bir arabaydı. Birbirine yakın üç arabanın mavi tepe lambalarını seçebiliyordu. Polis arabaları. Newport'a mı gidiyorlar? Hayır, büyük bir olasılıkla daha yakın bir yere.

Belki de bizim peşimizdeler, diye düşündü Ralph. *Belki Lois'in, Bayan Richards'ın bizim orada olduğumuzu unutacağı varsayımı tutmadı.*

Ama polis, külüstür bir Oldsmobile'in içindeki iki moruğun peşine dört araba takar mıydı? Sanmıyordu. Ansızın Helen'in yüzü gözlerinin önüne geldi. Midesinde bir kramp hissetti, arabayı yolun kenarına doğru çekti.

"Ralph? Ne..." Sirenlerin yükselen sesini duydu, gözleri büyüdü. İlk üç polis arabası Ralph'in arabasına taşları fırlatıp, dökülmüş kuru yaprakları dans eden dervişler gibi arkalarında döndüre döndüre, büyük bir gürültüyle, saatte en az seksen mil hızla yanlarından geçip gitti.

"Ralph!" diye çığlık attı Lois, "Ya High Ridge'e gidiyorlarsa? Helen orada! *Helen ile bebeği!*"

"Biliyorum," dedi Ralph ve dördüncü polis arabası da Oldsmobile'in amortisörlerini sarsacak kadar yakından geçerken, o içsel kırpılmayı yeniden hissetti. Eli vites koluna uzandı ama havada asılı kaldı. Gözleri ufuk çizgisine sabit bir şekilde takıldı. Havada gördüğü leke, Halk Merkezi'nin üstünde asılı duran karaltıdan daha belirsizdi; ama Ralph bunun da aynı şey olduğunu biliyordu: bir ölüm torbası.

3

"Daha hızlı!" diye bağırdı Lois, "Daha hızlı sür Ralph!"

"Yapamıyorum," dedi Ralph. Dişleri birbirine kenetlenmişti, kelimeler ezilerek çıkıyordu ağzından.Söyleyemediği şeyse şuydu: *Otuz beş yıldır bu kadar hızlı araba kullanmamıştım, ödüm patlıyor.*

Hız göstergesinin ibresi, 80'i kıl inceliğinde geçerek titredi. Koruluk, kırmızı sarı ve mor bir bulanıklık içinde hızla yitip gitti, ön kaputun altından tıkırtılar yerine adeta bir nalbant ordusunun çekiç sesleri gibi yükselmeye başladı. Buna rağmen, Ralph'in aynadan gördüğü yeni bir polis arabası üçlüsü hiç de zorlanmadan arayı kapatıyordu.

Yolda sağa kıvrılan keskin viraj belirdi. Ralph, tüm korkularını göz ardı ederek ayağını fren pedalına götürmedi. Viraja girdiklerinde ayağını gazdan çekti ve o anda arabanın arka kısmının kopup gideceğini sandı. Direksiyona abandı, üst dişleriyle alt dudağını ısırdı, gözleri faltaşı gibi açılmış ve kırlaşmış kaşlarının altından dışarı uğramıştı. Arabanın arka tekerlekleri savrulmanın şiddetinden acı acı öttü, Lois ise tutunacak bir yer bulamadan oturduğu yerden Ralph'in kucağına düştü. Ralph, terli parmaklarıyla direksiyona sımsıkı yapıştı ve arabanın ters dönmesini bekledi. Oldsmobile, Detroit yol canavarlarının sonuncusuydu, ancak geniş, hımbıl ve alçaktı. Araba sonunda virajı almayı başardı. Ralph'in gözüne, ileride solda, kırmızı bir çiftlik evi iliști. Evin arkasında iki ambar vardı.

"Ralph, işte dönemeç!"

"Gördüm."

Yeni polis konvoyu onlara yetişmişti ve arabalar onları geçmeye başladı. Ralph, mümkün olduğu kadar sağa kaçtı, bir yandan da ona bu hızla çarpmamaları için dua ediyordu. Çarpmadılar da. Neredeyse tamponları değecek kadar birbirlerine yaklaşıp, vınlayarak geçtiler, sola döndüler ve High Ridge'e giden uzun yokuşa yöneldiler.

"Sıkı tutun Lois!"

"Tutunuyorum, tutunuyorum,"

Ralph, sola saparak, bir zamanlar Carolyn'la Fundalık Yolu dedikleri yola yöneldiğinde, Oldsmobile her iki yana doğru kaydı. Dar patika asfaltlanmış olsaydı, koca araba büyük bir olasılıkla devrilirdi. Ancak yol çakıllıydı ve Oldsmobile, tepetaklak olmak yerine sadece tozu dumana katarak savruldu. Lois, tiz bir çığlık attı ve Ralph hızla dönüp ona baktı.

"Devam et!" dedi Lois heyecanla yolu işaret ederek. Bunu yaparken Carolyn'a öylesine benzedi ki, Ralph bir an bir hayalet gördüğünü sandı. Hayatının neredeyse son beş yılını ona daha hızlı sürmesini söylemekle geçirmiş olan Carol'ın, bu masum, küçük kır gezisine ne diyeceğini düşündü. "Beni boş ver, yola bak sen!"

Fundalık Yoluna yönelen polis arabaları artmıştı. Kaç taneydiler? Ralph bilemiyordu, sanki sayma yeteneğini yitirmişti. Belki de bir

düzine. Oldsmobile'in direksiyonunu öyle bir kırdı ki, sağ tekerler, neredeyse pis bir çukura giriverecekti. Takviye kuvvetler – her iki yanında sarı harflerle Derry Polisi yazan üç arabayla iki Eyalet Polisi arabası – tozu dumana katarak yanlarından hızla geçti. Ralph, bir an Derry polis arabalarının birinden sarkarak kendisine el sallayan üniformalı bir polis gördü, sonra da Oldsmobile sarı bir toz bulutuna gömülüverdi. Ralph, Helen'i ve Nat'ı düşünerek frene basma isteğini zor da olsa engelledi. Bir süre sonra toz duman yatıştı. Yeni polis konvoyu, tepeye doğru uzanan yolun yarısını kat etmişti bile.

"O polis sana el salladı, değil mi?" dedi Lois.

"Elbette."

"Oraya yaklaşmamıza bile izin vermeyecekler." Tepenin üzerindeki karaltıya umutsuz gözlerle baktı.

"Biz de gerektiği kadar yaklaşırız," dedi Ralph, arkadan gelen başka polis devriyesi olup olmadığını anlamak için dikiz aynasına baktı ama ardında toz bulutundan başka bir şey göremedi.

"Ralph?"

"Ne?"

"Kendine geldin mi? Renkleri görebiliyor musun?"

Ralph, hızla dönüp Lois'e baktı. Gözüne hâlâ genç ve güzel görünüyordu ama etrafını çevreleyen haleden bir iz bile yoktu. "Hayır," dedi, "Ya sen?"

"Bilmiyorum ama şunu çok iyi görebiliyorum." Tepenin üzerindeki siyah lekeyi işaret etti. "Bu da nesi? Bir ölüm torbası değilse, nedir bu?"

Ralph, gördüğünün duman olduğunu ve orada, yukarıda yanması olası yalnızca bir şey olduğunu söylemek üzere dudaklarını aralamıştı, ama daha tek bir kelime söyleyemeden arabanın motor bölümünden korkunç bir patlama sesi yükseldi. Ön kaput sarsıldı ve sanki kızgın bir yumruk motor bölümünün içini dağıtıyormuşçasına kaput birkaç yerinden içeri göçtü. Araba hıçkırık tutmuş gibi sarsılarak öne doğru kaydı, şarj lambası yandı ve motor sustu.

Ralph, Oldsmobile'i yolun asfaltlanmamış kenarına doğru sürdü ve sağ tekerlekler düşük banketi de aşınca, araba hendeğe oturuverdi. Ralph motorlu taşıt sürücüsü olarak son görev turunu tamamladığını hissetti. Bunun için hiç de üzülmüyordu.

"Ne oldu? diye sordu Lois, neredeyse bağırarak.

"Sanırım motoru yaktık," dedi Ralph. "Yolun geri kalanını yürümek zorundayız gibi görünüyor, Lois. Bu taraftan çık, çamura batma."

4

Batıdan sert bir rüzgâr esiyordu. Arabadan indiklerinde tepenin üzerinden yayılan dumanın kokusu ağırlaşmıştı. Bundan hiç söz etmeden yolun geri kalan kısmını el ele, hızla yürümeye koyuldular. Eyalet Polisi arabasının yolun ağzında gördüklerinde, iri duman bulutları ağaçların üzerinden yükseliyordu. Lois nefes almakta zorlanıyordu.

"Lois iyi misin?" diye sordu Ralph.

"İyiyim," dedi Lois. "Ben sadece biraz..."

Trak-trak-trak: Yolu tıkayan arabanın arkasından gelen silah seslerini duydular. Bunları, Ralph'in televizyonda izlediği haberlerden aşina olduğu, üçüncü dünya ülkelerindeki iç savaşları ve yine üçüncü dünya ülkelerindeki Amerikan tarzı şehirlerdeki çete savaşları sırasında sıkça duyulan boğuk ama hızlı öksürük sesi gibi bir silah sesi takip etti. Bu makineli tüfeğin yaylım ateşinin sesiydi. Birkaç el silah sesi daha duyuldu, ardından da daha yüksek bir sesle av tüfeğinin ateş alması. Bunu, Ralph'in kulaklarını tıkayıp oradan kaçmayı istemesine neden olacak kadar acı dolu bir çığlık takip etti. Ralph bunun bir kadın çığlığı olduğunu düşündü ve birdenbire o ana kadar pek üstünde durmadığı bir şeyi hatırladı: Leydecker Ed'le birlikte Yaşam Hakkı Dostları'ndan ayrılanlardan söz ettiği sırada adı geçen kadını... Adı McKay'di, evet Sandra McKay.

Bunu hatırlamak içini anlamsız bir korkuyla doldurdu. Kendini çığlık atan kişinin herhangi biri olduğuna inandırmaya çalıştı – canları yandığında erkekler de bir kadın gibi ses çıkarabilirlerdi – ama biliyordu bunlar Ed'in tayfasıydı. Ve hepsi, High Ridge'in üzerine kâbus gibi çökmüşlerdi.

Arkalarından başka siren sesleri duyuldu. Dumanın kokusu şimdi daha yoğundu, Lois hâlâ nefes almakta güçlük çekiyordu, bakışlarında korku ve ümitsizlik vardı. Ralph, tepeye doğru baktığında yolun kenarında parlayan bir posta kutusu gördü. Üzerinde tabii ki isim yazmıyordu, High Ridge'i yöneten kadınlar az tanınmışlıklarını ve gizliliklerini koruyup devam ettirmek için ellerinden geleni yapmışlardı ve ne yazık ki bu yöntem bugün de görüldüğü gibi işe yaramamıştı. Posta kutusunun bayrağı havadaydı, postacının birisine mektup getirdiği anlamına geliyordu. Bu, Ralph'e Helen'in High Ridge'den gönderdiği mektubu hatırlattı; ürkek ama yine de umut dolu bir mektup.

Ardından başka silah sesleri geldi. Seken bir kurşunun ve kırılan camların sesini, öfkeyle ya da acıyla atılan bir çığlığı duydu. Bütün bunlara kuru odunları yalayıp yutan sıcak alevlerin çatırtısı ve sirenlerin sesleri karışmıştı. Ralph, bir erkeğin bu gibi durumlarda ne yapması gerektiğini bildiğine inanan bir anlayışla yetiştirilmiş Lois'in İspanyolları andıran simsiyah gözlerini üzerinde hissediyordu.

Bir şeyler yap o zaman! diye kızdı kendi kendine. *Tanrı aşkına, bir şeyler yap!*

Ama ne? *Ne?*

"*PICKERING!*" bu ses yılbaşı ağacı büyüklüğünde ladin ağaçlarının yetiştiği koruluğa kıvrılan yolun ötesindeki bir megafondan geliyordu. Ralph, şimdi köknarların üstünde yükselen duman bulutunun yanı sıra kırmızı ışıltılarla karışan turuncuya çalan alevlerini görebiliyordu. "PICKERING, ORADA KADINLAR VAR! BIRAK KADINLARI KURTARALIM!"

"Pickering orada kadınlar olduğunu zaten biliyor," diye mırıldandı Lois. "Bunu bildiğinin farkında değiller mi? Aptal mı bunlar Ralph?"

Megafondaki sese garip, titrek bir çığlık karşılık verdi ve bunun bir tür kahkaha olduğunu fark etmek Ralph'in sadece bir iki saniyesini aldı. Pickering'in bulunduğu taraftan bir yaylım ateşi daha açıldı. Buna tabancayla ve av tüfeğiyle birkaç el silah sesi karşılık verdi.

Lois, buz gibi parmaklarıyla Ralph'in elini sıktı. "Ne yapacağız, Ralph? Ne yapacağız şimdi biz?"

Ralph ağaçlardan yükselen gri-siyah duman bulutuna, sonra tepeye doğru hızla yaklaşan polis arabalarına – bu sefer yarım düzineden fazlaydılar – en son da Lois'in soluk, gergin yüzüne baktı. Artık kafası çok fazla olmasa da bu soruya verilebilecek bir tek cevap olduğunu anlamasına yetecek kadar iyi çalışıyordu.

"Oraya yukarıya gidiyoruz," dedi.

5

Yine o *yanıp sönme* oldu. Ve koruluğun ladin ağaçlarını yalayan alevler birden kırmızıdan yeşile döndü. Doymak bilmeyen bir hayvanı andıran çatırtı sesleri, kapalı bir kutuda patlayan çatapatların sesi gibi boğulup gitti. Ralph, Lois'in elini bırakmadan, yolu tıkamak için bırakılan Eyalet Polis arabasının ön tamponuna doğru yürüdü.

Yeni gelen polis arabaları barikatın arkasında yan yana ilerliyorlardı. İçlerindeki mavi üniformalı adamlar, neredeyse arabaları daha durmadan dışarı fırladılar. Çoğunun elinde tüfek vardı ve siyah kabarık çelik yelekler giymişlerdi. İçlerinden biri, Ralph yana çekilmeye fırsat bulamadan onun içinden geçiverdi. Bu, bir emlak pazarlama şirketinde sekreter olarak çalışan karısının, patronuyla ilişkisi olduğunu düşünen genç David Wilbert'di. Adamın çişi gelmişti. Dayanılmaz işeme isteği, (geçici de olsa) karısıyla igili sorunun önüne geçmişti; ancak yine de o ürkek terane, kafasının içinde yılan gibi kıvrılarak beynini kemiriyordu.

[*"Kendini rezil etmeyeceksin, kendini rezil etmeyeceksin, rezil etmeyeceksin, hayır, hayır."*]

"PICKERING!" Megafondaki ses kükredi ve Ralph duyduğu sözcükleri tıpkı gümüş saçma taneleri gibi ağzının içinde hissetti. *"ARKADAŞLARIN ÖLDÜ, PICKERING! SİLAHINI AT VE DIŞARI ÇIK! BIRAK DA KADINLARI KURTARALIM!"*

Ralph ve Lois, etraflarında koşuşturup duran adamların gözüne görünmeden köşeyi döndüler ve araba yolunun bir patikaya dönüştüğü yere karmakarışık park etmiş polis arabalarına rastladılar. Bahçe yolunun her iki yanında sıralanmış, içleri parlak renkli çiçeklerle dolu konserve kutusundan saksılar duruyordu.

Bir kadının elinin değdiği her yer cennete dönüşüyor, diye düşündü Ralph.

Patika, en az yetmiş yıllık biçimsiz bir çiftlik evinin avlusuna uzanıyordu. Ev, iki kanadı olan üç katlı bir yapıydı. Cephesi boyunca uzanan sundurması batıdaki donuk mavi dağların sabahın geç saatlerindeki harika manzarasına bakıyordu. Bu huzur veren manzaralı ev, bir zamanlar Barrett ailesini ve elma işlerini, yakın zamanda da dayaktan kaçan ürkek kadınları barındırmıştı. Ancak Ralph, bu evin artık bundan sonra kimseyi barındırabileceğini sanmıyordu. Evin güney kanadı alevler içindeydi, sundurmanın o tarafı da tutuşmaya başlamıştı. Sanki ateşten bir dil pencereleri dürtüklüyor, süzülerek havaya yükselen deri döküntüsüne benzer küller eşliğinde saçakları şehvetle yalıyordu. Sundurmanın ucunda sazdan bir koltuğun yandığını gördü. Örgüsü yanın kalmış bir şal beyaz parıltılar saçarak koltuktan sarkıyordu. Rüzgâr, sanki delicesine yinelenen türküsünü mırıldanıyordu.

Yeşil asker giysileri ve çelik yelek giymiş bir kadının ölüsü, başı sundurma basamaklarından sarkmış bir halde yerde yatıyor, kan bu-

laşmış gözlük camlarının ardından gözlerinde donup kalmış bir öfkeyle gökyüzüne bakıyordu. Saçına pislik bulaşmıştı, elinde bir tabanca tutuyordu, karnında ise giysilerini parçalayıp geçen koca bir delik açılmıştı. Sundurmanın kuzey ucundaki parmaklı çitin üzerinden bir adam hareketsiz sarkıyordu. Onun üzerinde de yeşil asker giysileri ve çelik yelek vardı. Elinden fırlamış bir makineli tüfek aşağıdaki çiçek tarhının üzerinde duruyordu. Adamın parmaklarından süzen kan yere damlıyordu. Damlalar Ralph'in gözüne siyah ve cansız göründüler.

Bu Felton olmalı, diye düşündü. *Eğer polisler hâlâ Charlie Pickering'e sesleniyorlarsa – ve tabii eğer Pickering içerdeyse – bu Frank Felton olmalı. Peki ya Susan Day? Ed, güneyde sahilde bir yerlerde – Lois bundan çok emin görünüyor, sanırım haklı da – ama ya Susan Day de içerdeyse? Tanrım, bu mümkün olabilir mi?*

Bunun mümkün olabileceğini düşündü ama olasılıklar şimdi önemli değildi. Helen ve Natalie kesinlikle içerdeydiler ve yanlarında kim bilir kaç tane savunmasız, korkmuş kadın vardı, işte asıl önemli olan buydu.

Evin içinden kırılan bir cam sesi duyuldu, bunu tıslamaya benzer bir patlama takip etti. Ralph, ön kapının camını delip geçen alevler gördü.

Molotof kokteyli, diye düşündü, *Charlie Pickering sonunda birkaç tane fırlatabilme fırsatına kavuştu. Bravo doğrusu.*

Ralph, yolun ağzına park etmiş arabaların arkasında kaç polisin durduğunu kestiremiyordu – en az otuz kişiymiş gibi görünüyordu – ama Ed Deepneau'yu tutuklayanları bir bakışta seçebildi. Chris Nell, eve en yakın olan arabanın ön lastiklerinin arkasına gizlenmişti, John Leydecker de onların yanına dizlerinin üzerine çökmüştü. Megafonla konuşan Nell'di ve Ralph ile Lois polis barikatına doğru ilerlerken Nell, Leydecker ile gözgöze geldi. Leydecker onu başıyla onayladı, eliyle evi işaret etti ve sonra da Nell'e doğru iki elini açarak bir şey anlatmaya çalıştı. Ralph onun ne demek istediğini anlamakta güçlük çekmedi. Dikkatli ol Nell, demek istiyordu Leydecker. Ralph, Chris Nell'in halesine bakınca genç adamın dikkatli olamayacak kadar heyacanlı olduğunu anladı. Çok fazla enerji yüklüydü. Ve tam o anda Nell'in halesi renk değiştirmeye başladı, sanki buna Ralph'in düşündükleri neden olmuştu. Önce soluk mavi haline gelen hale, birden insanı dehşete düşürecek bir hızla koyu griye, sonra da ölüm siyahına dönüştü.

"VAZGEÇ, PICKERING!" Nell, artık yaşayan bir ölü olduğunu bilmeden megafondan bağırdı.

Evin kuzey kanadının alt katındaki pencereden ateş eden Pickering'in makineli tüfeğinin namlusu birden kayboldu. Aynı anda ön kapının yelpaze şeklindeki camı, sundurmayı cam kırıkları içinde bırakarak sanki patlarcasına kırıldı. Holde alevler kükrüyordu. Bir saniye sonra kapı görünmez bir el tarafından iteklenmişçesine kendiliğinden titreyerek açıldı. Nell, tetikçinin sonunda aklının başına geldiğini ve teslim olduğunu düşünerek öne doğru ilerledi.

Ralph, çığlık attı: [*"Geri çek onu, Johnny! GERİ ÇEK!"*]

Tüfek, namlusu önde, yeniden göründü.

Leydecker Nell'i geriye çekmek için onun yakasına uzandı ama geç kalmıştı. Makineli tüfek hızlı, kuru öksürükler gibi, mermileri art arda kustu ve Ralph mermilerin, metalik seslerle polis arabasının ince çeliğinde delikler açtığını gördü. Chris Nell'in halesi şimdi tamamıyla siyahlaşmış bir ölüm torbasına dönüşmüştü. Mermi ensesine isabet ettiği anda bilinçsizce yana doğru savruldu, yakasından tutmaya çalışan Leydecker'in elinden kurtularak yere düştü, bacağı kasılarak küçük tekmelerle çırpındı. Elindeki megafon kısa bir tangırtı sesi çıkararak elinden fırladı. Öteki arabaların arkasındaki bir polis, şaşkınlık ve korku dolu bir çığlık attı. Lois'in çığlığı daha kuvvetliydi.

Nell'in vücuduna mermiler yağmaya devam ediyordu ve mavi üniforması kurşunlarla delik deşik olmuştu. Ralph, ölüm torbasının boğmaya çalıştığı zavallı adamı zar zor görebiliyordu; Nell kurtulup ayağa kalkmak için boşuna uğraşıyordu. Çabalayışında acınacak bir şey vardı – Ralph için bu, tıpkı sığ, pis sulara gerilmiş bir ağa takılan zavallı bir hayvanı izlemek gibiydi.

Leydecker polis arabasının arkasından çıkarak ileri doğru atıldı ve parmakları Chris Nell'i çevreleyen zarın içinde yitmeye başladığı an, Ralph yaşlı Dor'un sözlerini duyar gibi oldu. *Senin yerinde olsaydım ona elimi bile sürmezdim, Ralph – ellerini göremiyorum.*

Lois: [*"Bırak, bırak, o öldü, öldü artık!"*]

Pencereden ateş eden silah, sağa-sola doğru hareket etmeye başlamıştı. Şimdi yavaş yavaş Leydecker'e doğru nişan alıyordu, namluyu tutan ellerin sahibi inatçıydı – diğer polislerin kurşun yağmuru sırasında yara almış gibi bir hali yoktu. Ralph, sağ elini kaldırıp bir karate hareketiyle havayı dikine ikiye böldü; ama bu sefer parmaklarının ucundan bir ışık huzmesi yerine iri, mavi bir gözyaşı damlasına benzer bir şey çıktı. Penceredeki Pickering tekrar ateş etmeye başla-

dığı anda bu mavi damla Leydecker'in limon sarısı halesini kapladı. Ralph, ilk iki merminin Lecdecker'in sağındaki ağacın kabuğundan küçük parçalar koparttığını ve köknarın sarımsı beyaz alt yüzeyinde siyah delikler açıldığını gördü. Üçüncüsü, Leydecker'in halesini sarmalayan mavi kılıfa çarptı – Ralph, dedektifin sol şakağında bir an küçük bir kırmızı lekenin belirip kaybolduğunu gördü, sonra mermi, tıpkı yassı bir taşın su yüzeyinde sekmesi gibi alçak bir sesle vınlayarak sekti.

Leydecker, kendini attığı yerden, uzanıp Nell'i arabanın arkasına doğru çekti, ona baktı, sonra da polis arabasının kapısını hızla açarak kendini ön koltuğa attı. Ralph, artık onu göremiyordu; ama telsizde konuştuğu kişiye bağırarak ilk yardım araçlarının ne cehennemde kaldığını sorduğunu duydu.

Başka cam şangırtıları duyuldu ve Lois deli gibi Ralph'in koluna yapıştı, verandaya yuvarlanan tuğlayı gösterdi. Evin kuzey kanadının alçak, dar bodrum pencerelerinin birinden fırlatılmıştı. Giriş katının etrafını çevreleyen çiçek tarhları bu pencereleri iyice gizliyordu.

Pickering elindeki makineli tüfekle adeta bir refleks ile tuğlaya ateş edip onu sivri uçlu üç parçaya böldüğü anda, kırılan camdan gelen bir çığlık sesi duyuldu: *"Bize yardım edin!"* O güne kadar ne Ralph, ne de Lois aşina oldukları bu sesin bir çığlık atacak kadar yükseldiğini duymamışlardı; ama her ikisi de sesin sahibini hemen tanıyıverdiler; bu Helen Deepnau'nun sesiydi. *"Lütfen bize yardım edin! Mahzendeyiz! Yanımızda çocuklar var! N'olur bizi yakmalarına izin vermeyin, YANIMIZDA ÇOCUKLAR VAR!"*

Ralph ve Lois irileşen gözleriyle birbirlerine baktılar, sonra da eve doğru atıldılar.

6

Üstlerindeki şişkin kurşun geçirmez yeleklerle polisten çok futbol oyuncularına benzeyen iki üniformalı adam, arabalardan birinin arkasından silahlarıyla fırlayıp sundurmaya doğru yöneldiler. Verandayı çaprazlamasına şekilde geçerlerken, Charlie Pickering her zamankinden daha komik görünen o acayip saçlarıyla kafasını sallayarak pencereden dışarı eğilmiş, kahkahalarla gülmeye devam ediyordu. Onu hedef alan kurşun yağmuru korkunçtu, pencerenin her iki ya-

nından üzerine yağan mermiler kafasının hemen üzerindeki paslı su oluğunu delik deşik ederek yere devirdi – su oluğu sundurmanın üzerine düşerken boğuk bir ses çıkardı – ama tek bir kurşun bile ona isabet etmedi.

Ralph, Lois ile birlikte sundurmanın açık ön kapısından dışarı vuran soluk renkli alevlere doğru güçlükle ilerlerken, *nasıl olur da onu vuramazlar?* diye düşündü *O kadar yakında ve o kadar açık bir hedef halinde ki, Tanrım, nasıl olur da tek bir kurşun bile ona ulaşamazdı?*

Ama bunun nedenini ve nasıl olduğunu gayet iyi biliyordu. Clotho onlara Atropos ve Ed Deepneau'nun etrafında kötü niyetli, ama aynı zamanda koruyucu güçler olduğunu söylemişti. Aynı güçler, tıpkı ölmek üzere olan arkadaşını kurşun yağmurundan kurtarmak isteyen Leydecker'in siper aldığı polis arabasının ardından çıktığı sırada Ralph'in ona yardım etmesine benzer bir şekilde, Charlie Pickering'i kolluyor olabilir miydi?

Pickering, saldırıya geçen iki adama ateş açtı, silahı otomatik ateşlemeye ayarlıydı. Polislerin üstünde kurşun geçirmez yelek olduğu için namlusunu aşağılara doğrulttu ve onların bacaklarına nişan aldı. Biri, sessizce bacaklarının üstüne yığıldı; öteki ise "Allah kahretsin, kötü vuruldum!" diye feryat ederek geriye doğru süründü.

"*Kızartın!*" Pickering çığlık çığlığa kahkahalar atarak pencereden dışarı bağırdı. "*Kızartın! Kızartın! Kutsal ateş! Yakın kaltakları! Tanrı'nın ateşi! Tanrı'nın kutsal ateşi!*"

Ralph'in bastığı yerin altından başka çığlıklar yükseldi ve Ralph, aşağı baktığında korkunç bir şey gördü: Kızıl alevlerin sarmaladığı bir haleler karışımı, sundurmanın tahtalarının arasından süzülerek yükseliyordu. Bu kıpkırmızı şey, süpermarketin önünde Yeşilli Çocuk ile Turunculu Çocuğun kavga ederken tepelerinde oluşan buluta pek benzemiyordu; ama Ralph bu ikisinin birbiriyle ilişkili olduğunu düşündü. Aralarındaki tek fark, bu bulutun, kavga eden o iki çocuğun tersine, kızgınlık ve saldırganlıktan değil, korkudan kaynaklanmasıydı.

"*Kızartın!*" Charlie Pickering çığlıklar atarak "orospu iblisleri öldürün" gibi şeyler söylemeye devam etti. Ralph, bir an ondan, hayatında hiç kimseden etmediği kadar çok nefret etti.

["*Haydi, Lois – şu hıyarı haklayalım.*"]

Onu elinden tutarak yanan eve doğru sürükledi.

22. Bölüm

1

Sundurmanın kapısı evin bir ucundan bir ucuna kadar uzanan ve şu anda boylu boyunca alevler içinde kalmış bir salon girişine açılıyordu. Alevler Ralph'in gözüne parlak yeşil göründüler ve Lois ile birlikte içlerinden geçerken, adeta mentole batırılmış şeffaf bir zarı delip geçmenin serinliğini duydular. Yanan evin çatırtıları azaldı, silah sesleri ise suyun altında yüzen birinin kulağına ulaşan gökgürültüsü kadar hafifledi ve önemsizleşti... Ve işte o an hissettikleri de tıpkı böyle bir şeydi, suyun altında olmak gibi bir şey. Ralph ve Lois, bir ateş ırmağında yüzen, görünmez varlıktılar.

Ralph, sağdaki antreyi işaret etti ve soru soran gözlerle Lois'e baktı. Lois, başıyla onayladı. Ralph, kapının tokmağına uzandı ve eli tokmağın içinden geçtiğinde yüzünü buruşturdu. Tabii o Allahın belası şeyi tutabilseydi, elindeki etler kopup kömürleşerek pirinç tokmaktan sallanacaktı.

[*"İçinden geçmek zorundayız, Ralph!"*]

Lois'e onun neler hissetiğini anlamaya çalışan gözlerle baktı. Bakışlarında büyük bir korku ve endişe gördü, ama panik yoktu, Ralph başıyla onu onayladı. Birlikte kapının içinden geçtikleri anda, koridordaki avize, camların ve demir zincirlerin şangırtıları arasında yere düştü.

Öteki tarafta bir oturma odası vardı. Orada gördüklerinin dehşetiyle Ralph'in midesinde berbat bir burkulma oldu. Blucinli ve Western tişörtlü Susan Day'in, üzerinde "BİR ERKEĞİN SENİ BİR BEBEK YERİNE KOYMASINI İSTEMİYORSAN, SANA BEBEK DENMESİNE İZİN VERME!" sloganı yazılı posterinin altında, duvara dayanmış iki kadın cesedi vardı. İkisi de çok yakın mesafeden, başlarından vurulmuştu. Dağılmış beyinleri, kafa derileri ve kemik parçaları çiçekli duvar kâğıdına ve Susan Day'in fantezi kovboy çizmelerine yapışmıştı. Öldürülen kadınlardan biri hamileydi. Diğeri ise Gretchen Tillbury'ydi.

Ralph, onun kendisini Ed'e karşı uyarmak için Helen ile birlikte evine gelip bayıltıcı spreyi verdiği günü hatırladı; o gün onu çok güzel bulmuştu... ama tabii ki o gün Gretchen'in kafatası hâlâ tek parçaydı ve o güzelim sarı saçları yakından ateş eden tüfeğin ısısıyla kavrulup yanmamıştı. Kocasının kendisini öldürmeye kalkışmasından kıl payı kurtulduktan tam on beş yıl sonra bir başka adam gelip Gretchen Tillbury'nin kafasına bir kurşun sıkarak onu öteki dünyaya postalamıştı. Artık sol kalçasındaki yara izinin hikâyesini hiçbir kadına anlatamayacaktı.

Ralph, bir an bayılacağını sandı ama Lois'i düşünerek kendini toparladı. Gretchen'in halesi koyu kırmızıydı, sivri siyah çizgiler bu haleyi paramparça etmişti. Tıpkı ölümcül bir kalp krizi geçiren birinin elektrosunu andırıyorlardı.

[*"Aman Tanrım! Oh Ralph, oh Ralph!"*]

Tam bu sırada evin güney ucunda, biraz önce içinden geçtikleri kapıyı havaya uçuracak güçte bir patlama oldu. Ralph patlamanın doğalgaz hattından geldiğini düşündü... gerçi bu durumda bunun hiç önemi yoktu. Yanan duvar kâğıtlarının parçaları holden içeri uçuştu ve alevler iyice harlanabilmek için odanın havasını emdikleri anda Ralph, odanın perdeleriyle birlikte Gretchen Tillbury'nin saç kalıntılarının da antreye doğru dalgalandığını gördü. Alevlerin mahzendeki kadınlarla çocukları kavurarak kömüre çevirmesi ne kadar sürerdi? Ralph bunu bilmiyordu ve bunun hiç de önemi yoktu. Aşağıda kapalı kalan insanlar zaten yanmadan çok önce boğularak ya da dumanın zehirini soluyarak öleceklerdi.

Lois dehşet içinde yerde yatan kadınların cesetlerine bakıyordu. Gözyaşları yanaklarından aşağıya süzüldü. Arkalarında bıraktıkları yoldan, tıpkı buzdan yükselen buğuya benzeyen gri bir ışık yayıldı. Ralph, Lois'i oturma odasından geçirerek ilerdeki kapalı kapılara doğru götürdü. Derin bir nefes alacak kadar durdu ve Lois'i belinden tutarak tahta kapıların içine doğru yürüdü.

Kısa bir karanlığın içinden geçerken sadece genzine değil, tüm vücuduna tatlı bir talaş kokusunu yayıldığını hissetti, sonra da bir sonraki odaya; evin en kuzeyindeki odaya giriverdiler. Burası belki de bir zamanlar bir çalışma odasıydı, ama son zamanlarda grup terapi odası olarak kullanılıyor olmalıydı. Ortada, daire şeklinde sıralanmış bir düzine kadar portatif sandalye duruyordu. Duvarlarda, üzerinde "KENDİME SAYGI DUYMADIKÇA KİMSEDEN SAYGI BEKLEYEMEM" gibi şeyler yazan afişler asılıydı. Odanın diğer bir

ucundaki tahtanın üzerine birisi büyük harflerle BİZ KADINLAR BİR AİLEYİZ, TÜM KIZ KARDEŞLERİM YANIMDA diye yazmıştı. Sundurmanın üzerindeki doğuya bakan pencerelerin hemen yanıbaşında, tahtanın berisinde yere çömelmiş, Snoopy'li tişört giymiş adamı Ralph nerede görse tanırdı, bu Charlie Pickering'di.

"*Bütün kâfir kanları kızartın!*" diye bağırdı Pickering. Bir kurşun omzunun üzerinden vınlayarak geçti, bir diğeri sağ tarafındaki camın çerçevesine saplanarak gözlüğünün camına ağaç parçacıkları sıçrattı. Ralph onun birtakım güçlerce korunuyor olması olasılığını hatırladı, bu kez bu olasılık doğrulanmıştı işte "*Lezbiyen kavurma! Kendi ilaçlarını bir tatsınlar bakalım! Nasıl bir şey olduğunu görsünler!*"

["*Hiç kımıldama Lois – dur orada.*"]

["*Ne yapacaksın ki?*"]

["*Şunun icabına bakacağım.*"]

["*Öldürme onu Ralph! Ne olur onu öldürme*"]

Neden öldürmeyecek mişim? diye acımasızca sordu Ralph. *İnsanlara iyilik yapmış olurum.* Bu su götürmez bir gerçekti; ama bunu düşünmenin zamanı değildi.

["*Tamam, onu öldürmeyeceğim! Şimdi olduğun yerde kal Lois – etrafımızda hedef olmayı göze alamayacağımız kadar çok kurşun vızıldıyor.*"]

Lois cevap veremeden Ralph konsantre oldu, yanıp sönmeyi bekledi ve kendini tekrar, Ölümlülerin seviyesine dönmeye zorladı. Bu iş bu defa nefesini kesecek kadar çabuk ve zor oldu, sanki ikinci katın penceresinden atlayıp beton zemine çakılmıştı. Etrafındaki bazı renkler silikleşerek yitip gitti, yerlerini silah seslerinin gürültüsü doldurdu; açılan ateşin artık boğuk olmayan, kesin ve yakından gelen tıkırtısı, makineli tüfeğin patlaması, sık aralıklarla tekrarlanan tabanca sesleri... Havada barut kokusu vardı ve oda sıcaktan dayanılmaz hale gelmişti. Böceğe benzer bir şey Ralph'in kulağının yanından vınlayarak geçti. Bu, 0.45 kalibrelik bir mermi olmalıydı.

Acele etsen iyi olur tatlım, diye öğütlüyordu Carolyn. *Ölümlüyken isabet eden kurşunlar öldürür seni, unuttun mu?*

Unutmamıştı.

Arkasını dönmüş olan Pickering'e doğru eğilerek koştu. Cam sırçalarıyla metal parçacıkları ayaklarının altında ezilerek çıtırdadı ama Pickering dönüp bakmadı bile. Elindeki makineli tüfek dışında kucağında bir tabanca, sol ayağının dibinde de küçük, yeşil bir mühimmat çantası vardı. Çantanın fermuarı açıktı ve Ralph çantanın içinde

gazla dolu birkaç şarap şişesi gördü. Ağızlarına ıslak paçavralar sıkıştırılmıştı.

Pickering, *"Öldürün orospuları!"* diye haykırarak bahçeye bir başka alev yağmuru daha saçtı. Ceketinin düğmesini açıp, tişörtünü sıyırınca, aynı şişelerden üç dört tanesinin daha kemerine bağlı olduğu göründü. Ralph ağzı açık duran Pickering'in mühimmat çantasına uzandı, gaz doldurulmuş şarap şişelerinden birini kavradı ve Pickering'in başının olduğu yöne doğru savurdu. Bunu yaparken, Pickering'in onu duyamamasının nedenini anlamıştı: adam avcıların taktığı ses geçirmeyen kulaklıktan takıyordu. Ralph böylesine bir intihar misyonunu gerçekleştiren bir adamın kulaklarını korumak için gösterdiği çabanın komikliğini düşünmeye fırsat bulamadan şişe Pickering'in şakağının yanında, üzerine amber renkli sıvıyla yeşil cam kırıklarını sıçratarak parçalandı. Pickering bir eliyle iki yerinden yaralanan kafasını tutarak, geriye doğru sendeledi. Daha çok bir piyaniste ya da ressama ait olması gereken uzun parmaklarından ve ensesinden kan süzülüyordu. Döndü, gözleri, yapış yapış olmuş gözlük camlarının altında şaşkınlıkla irileşti, saçları çizgi filmlerindeki elektrik çarpmış adamlarınkine benzer bir şekilde diken diken olmuştu.

"Sen!" diye bağırdı. *"Şeytanın uşağı pis Centurion! Allahsız bebek katili!"*

Ralph diğer odadaki ölmüş iki kadını düşündü ve bir kez daha büyük bir öfkeye kapıldı... Öfke kelimesi hissettiklerinin yanında çok hafif kalıyordu, çok hafif. Vücudundaki tüm sinirleri ayağa kalkmış gibiydi. Bir soru beyninde sürekli yankılanıyordu: ***kadınlardan biri hamileydi, acaba bebek katili hangimiz; kadınlardan biri hamileydi, acaba bebek katili hangimiz; kadınlardan biri hamileydi, acaba bebek katili hangimiz...***

Bir başka büyük kalibreli kurşun vınlayarak yüzünü sıyırdı. Ralph bunu fark etmedi bile. Pickering, hiç şüphe yok Gretchen Tillbury ile hamile kadını da bu tüfekle öldürmüştü, nişan almaya çalışıyordu. Ralph, hızla tüfeği onun elinden kapıp bu kez ona doğrulttu. Pickering korkuyla çığlık attı. Çığlığın sesi Ralph'i iyice deli etti ve Lois'e verdiği sözü unuttu. Tüfeğin içindeki tüm mermileri duvarın yanında acınacak bir halde büzülmüş halde titreyen adamın üzerine boşaltmayı isteyerek doğrulttu (o gergin anda ikisi de silahta şarjör olmadığının farkında değildiler) ama Ralph daha tetiğe basmadan hemen yanıbaşında beliren parıltılı bir ışık yığını dikkatini dağıttı.

Bu parıltılı ışık kümesi önce şekilsizdi. Sonra tepesinden şeffaf, gri kurdele şeklinde bir şey yükselen bir kadına dönüştü.

[*"Öldürme onu.*]

Ralph, lütfen öldürme onu!"

Ralph, bir süre Lois'in hayalet gibi görüntüsünün içinden arkasındaki tahtayı ve üzerine tebeşirle yazılmış yazıyı görebildi, sonra renkler yavaş yavaş elbiselere, saça ve deriye dönüşerek birbirlerini tamamladılar. Pickering korkudan şaşılaşmış gözlerle ona baktı. Tekrar çığlık attı ve asker pantolonunun bacak arasında koyu bir leke belirdi. Çıkardığı sesi bastırmak için parmaklarını ağzına götürdü. Parmaklarının arasından "*Hayalet!*" diye haykırdı "*Bu Centurion ve bir hayalet!*"

Lois ona aldırmayarak Ralph'in elindeki tüfeğin namlusunu kavradı. "Öldürme onu Ralph. Öldürme!"

Ralph bir an ona da kızdı. "Anlamıyor musun Lois? Anlamıyor musun? Ne yaptığının farkında o. O ne yaptığını biliyor – *Allah'ın belası halesini okudum!*"

"Fark etmez," dedi yere doğru çevrilmiş tüfeğin namlusunu bırakmadan. "Bilip bilmediği önemli değil. Biz onların yaptığını yapmamalıyız, onlar gibi olmamalıyız."

"Ama..."

"Ralph, artık şu tüfeği bırakmak istiyorum, çok sıcak parmaklarımı yakıyor."

"Tamam," dedi ve o da tüfeği Lois'in bıraktığı anda bıraktı. Tüfek yere tam ikisinin arasına düştü ve parlayan gözlerini Lois'in üzerinden ayırmadan, elleri ağzında, duvara yaslanıp kayarak ilerleyen Pickering, bir yılan çevikliğiyle tüfeğin üzerine atıldı.

Ralph o andan itibaren yaptıklarını önceden düşünmeden ve tamamiyle öfkeden arınmış olarak yaptı – içgüdüsel bir şekilde ellerini Pickering'e uzatıp onun suratının iki yanını kavradı. Bunu yaparken beyninin içinde ışığımsı bir şey parıldadı, bu tıpkı güçlü bir büyüteç camına benziyordu. Ralph birden bulunduğu Ölümlü seviyesinden yükselmeye başladı. Bir anda daha önce ikisinin de ulaşamadığı yükseklikteki bir seviyeye erişti. Yükselişinin doruk noktasında kafasında birden müthiş bir gücün oluştuğunu ve kollarının zonkladığını hissetti. Sonra, tekrar eski haline dönerken bir patlama sesi duydu, bu güçlü patlama, dışarda ateş etmeye devam eden silahlardan tamamiyle farklı bir gürültü koparmıştı.

Pickering'in vücudu elektrik çarpmışcasına sarsıldı ve bacakları

ayakkabılarının tekini ayağından fırlatacak kadar kadar büyük bir güçle savruldu. Kıçı yerden kesildi, sonra pof diye aşağı indi. Dişleri alt dudağının üzerine kenetlendi ve ağzından kan fışkırmaya başladı. Ralph bir an onun komik saçlarının ucunda çatırdayarak parlayan sonra kaybolan mavi kıvılcımları gördü ve Pickering duvarın önüne küt diye yığılıverdi. Ralph ve Lois'e tüm merak ve kuşkularından arınmış gözlerle bakakaldı.

Lois çığlığı bastı. Ralph önce onun Pickering'e yaptığı şey yüzünden çığlık attığını sandı, sonra da onun elleriyle kafasını tuttuğunu gördü. Kafasına yanan bir duvar kâğıdı parçası düşmüştü ve saçları yanıyordu.

Kolunu Lois'e doladı, elleriyle onun saçındaki alevleri söndürmeye çalıştı, sonra da kendi vücuduyla onunkine siper oldu, tam bu sırada dışarıdaki tüfek ve çiftelerden gelen yeni bir yaylım ateş evin kuzey kanadını vurdu. Ralph'in boşta kalan eli aniden savrularak duvara yapıştı ve Ralph tıpkı bir sihirbaz gibi, orta parmağıyla, yüzük parmağı arasında bir kurşun deliğinin açıldığını gördü.

"Yüksel Lois! Yüksel!

[Hemen şimdi!"]

Birlikte yükselmeye başladılar. Charlie Pickering'in boş boş bakan gözlerinin önünde renkli bir duman haline gelip ortadan kayboldular.

2

["Ne yaptın ona Ralph? Bir saniyeliğine kayboldun – yani bir üst seviyeye çıktın – sonra... sonra da o... ne yaptın, söyle?!"]

Lois, Charlie Pickering'e şaşkınlıkla karışık bir korkuyla bakıyordu. Pickering, yan odadaki iki ölü kadınla neredeyse aynı pozisyonda, duvarın önünde çökmüş kalmıştı. Ralph onu seyrederken Pickering'in aralanmış dudaklarının arasında büyük, pembemsi bir tükürük balonu belirdi, şişti ve patladı.

Ralph, Lois'e döndü, onun kollarını dirseklerinin üzerinden tuttu ve aklında bir görüntü oluşturdu: Harris Bulvarı'ndaki evinin bodrumunda bir elektrik sigortası kutusunu. Aklındaki görüntüde kutunun kapağı açılıyor ve tüm düğmeler aniden AÇIK'tan KAPALI'ya çevriliyordu. Bunun doğru olup olmadığından tam olarak emin değildi –

tüm bunlar hiçbir şeyden emin olamayacağı kadar kısa bir süre içinde olmuştu – ancak aşağı yukarı böyle bir şey olmuştu.

Lois gözlerini iri iri açtı, sonra da başını salladı. Önce Pickering'e, sonra da Ralph'e baktı.

[*"Bütün bunlar onun kendi marifeti, değil mi? Sen özellikle bir şey yapmadın."*]

Ralph evet anlamında başını salladı, sonra da ayaklarının altından kulaklarıyla değil ama belleğiyle duyduğu çığlıklar yükseldi.

[*"Lois?"*]

[*"Evet Ralph – hemen şimdi."*]

Ralph, tıpkı doktorlarla birlikte dördünün hastanede el ele tutuştukları gibi, ellerini Lois'in kollarından aşağı doğru kaydırarak onun ellerini kavradı, ama bu sefer yukarı çıkmak yerine sanki bir havuza dalarmışçasına tahta zeminin içinden kayarak aşağı indiler. Ralph, zeminin o bıçak sırtı inceliğindeki karaltısının gözlerinin önünden geçtiğinin farkına vardı. Şu anda mahzendeydiler. Yavaşça süzülerek kirli beton zemine doğru iniyorlardı. Ralph, karanlıkta tozlu kalorifer boruları, üzeri şeffaf muşamba ile örtülmüş bir kar temizleme makinesi, zorlukla seçilen ve büyük bir olasılıkla binanın su ısıtıcısı olan silindirik nesnenin bir yanına sıralanmış bahçe malzemeleri ve tuğla duvarın önüne – içinde çorba, fasulye, spagetti sosu, kahve, çöp torbaları, tuvalet kâğıtları olan – istiflenmiş karton kutular gördü. Tüm bunlar bir hayal gibi göründü gözüne, sanki gördükleri tam orada değilmiş gibiydiler ve bir an Ralph bunun bir üst seviyeye geçmenin bir yan etkisi olduğunu düşündü. Sonra da bunun dumandan olduğunu anladı – mahzene hızla duman doluyordu.

Uzun, karanlık odanın bir ucunda kümelenmiş on sekiz ya da yirmi kişi vardı, çoğu kadındı. Ralph, annesinin dizlerine sıkı sıkı yapışmış dört yaşlarında bir erkek çocuğu (annesinin yüzünde, kaza eseri gibi görünen, ancak büyük bir olasılıkla dayak izlerine benzeyen ve yavaş yavaş geçmeye başlamış olan çürükler vardı) ondan biriki yaş daha büyük, yüzü annesinin kucağına yaslanmış bir kız çocuğu... ve Helen'i gördü. Kollarında Natalie'yi tutuyor, sanki onun üzerine gelen dumanı üflüyordu. Nat öksürüyor, boğmacalı gibi ümitsiz, kesik kesik hıçkırıklar içinde çığlıklar atıyordu. Ralph, kadınlar ve çocukların arasında, yukarıya, karanlığa uzanan basamakları seçebildi.

[*"Ralph? Tekrar eski halimize dönüşmeliyiz değil mi?"*]

Onaylayarak başını salladı, dönüşürken kafasının içinde meyda-

na gelen o yanıp sönmeyi hissetti ve aniden ciğerlerini yakan duman yüzünden öksürmeye başladı. İkisi merdivenlerin ucundaki grubun önünde göze görünür hale geldiler ama sadece kolları annesinin dizlerine sımsıkı sarılmış çocuk fark etti. O anda Ralph bu çocuğu daha önce de bir yerde gördüğünü hatırladı ama nerede gördüğünü tam olarak çıkaramadı – o çocuğu yaz sonuna doğru bir gün Strawford Parkı'nda annesiyle beyzbol topunu yuvarlayarak oynarken gördüğü ana dair anılar şu anda aklına gelecek en son şeydi.

"Bak anne!" dedi öksürüklere boğulan çocuk ve onları işaret etti. "Melekler!"

Ralph, kafasının içinde Clotho'nun "Biz melek değiliz, Ralph," dediğini duydu ve Lois'in elini bırakmadan gitgide kalınlaşan dumanın içinde Helen'e doğru yöneldi. Gözleri şimdiden dumandan yanmaya ve yaşarmaya başlamıştı. Lois'in de öksürdüğünü duyabiliyordu. Helen tıpkı Ed'in onu ağustosta feci şekilde dövmesinden sonra süpermarketin önünde karşılaştıklarında olduğu gibi Ralph'e afallamış bir biçimde, onu tanıyamayan gözlerle bakakaldı.

"Helen!"

"*Ralph?*"

"Şu basamaklar, Helen, nereye çıkıyor?"

"Ralph, senin burada ne işin var? Buraya nasıl gel..." Bir anda bir öksürük krizine kapılarak iki büklüm oldu. Natalie kollarından düşmek üzereydi, Lois çığlıklar atan çocuğu Helen onu düşürmeden tutuverdi.

Ralph, Helen'in solundaki kadına baktı ve onun da pek kendinde olmadığını, hatta Helen'den daha beter bir halde olduğunu gördü, sonra tekrar Helen'i tutup sarstı. "Bu basamaklar nereye çıkıyor?"

Helen onlara dönüp bir baktı. "Dışarı açılan çıkış kapağı," dedi. "Ama bunun bir faydası yok..." kuru kuru öksürerek öne doğru eğildi. Çıkardığı ses garip bir biçimde Charlie Pickering'in otomatik tüfeğiyle ateş ederken çıkardığı takırtı sese benziyordu. "Kilitli," diyerek sözünü tamamladı. "O şişman kadın kilitledi. Kilit cebindeydi. Onu taktığını gördüm. Bunu neden yaptı, Ralph? Buraya ineceğimizi nereden biliyordu?"

"Başka nereye gidecektiniz ki," diye düşündü Ralph sonra da Lois'e döndü "Bak bakalım, yapabileceğimiz bir şey var mı?"

"Tamam." Bir yandan öksüren bir yandan avazı çıktığı kadar bağıra bağıra ağlayan bebeği Ralph'e uzatıp, kadınları yararak onların arasında ilerlemeye koyuldu. Ralph'in görebildiği kadarıyla aralarin-

da Susan Day yoktu. Bu sırada mahzenin uzak bir köşesinde, tavanın bir bölgesi etrafa kıvılcımlar saçıp korkunç bir ısı yayarak çöktü. Yüzü annesinin karnına dayalı olan kız çocuğu çığlıklar atmaya başladı.

Lois basamakların dördünü tırmandı, sonra da takdis eden bir papaz gibi avuçlarını açarak yukarıya ulaştı. Havada uçuşan kıvılcımların oluşturduğu ışıkta Ralph mahzen çıkış kapağının bulanık, eğimli gölgesini gördü. Lois ellerini bölmeye dayadı. Bir an için hiçbir şey olmadı, sonra da gökkuşağı renklerinden oluşan bir duman bulutu içinde bir anda gözden kayboluverdi. Ralph, aeresol kutusunun ateşe atıldığında çıkardığı sese benzeyen keskin bir patlama sesi duydu, sonra da Lois tekrar göründü.

Lois ile Ralph'e melekler diyen küçük çocuk "Bu ses de neydi anne?" diye sordu. "Bu ses neydi?" Annesi daha cevap veremeden, altı metre kadar ilerde duran masanın üzerine istif edilmiş perdeler alev alarak kapana kısılmış bu kadınların suratlarını siyah ve turuncu renklere buladı.

"Ralph?" diye bağırdı Lois. "Yardım et bana!"

Ralph, şaşkınlıktan sersemlemiş kadınları yararak basamakları tırmandı "Ne var?" Gırtlağı, sanki gazla gargara yapılmış gibiydi. "Kilidi açamadın mı?"

"Kilidin açıldığını hissettim – bunu kafamın içinde hissettim – ama bu eşek ölüsü gibi kapak benim için çok ağır! İşin bu kısmı sana düşüyor. Sen bebeği bana ver."

Ralph Nat'ı ona geri verdi, sonra da uzanıp kapağı yokladı. Kapak ağırdı bu belli oluyordu, ama Ralph o anda büyük bir güç veren saf adrenalin salgılamaktaydı. Omzuyla kapağa abandığında kapak ardına kadar açıldı. Dar merdiven boşluğu bir temiz hava ve parlak ışık seline boğuldu. Ralph'in çok sevdiği filmlerin birinde, bu gibi anlar zafer ve mutluluk çığlıklarıyla karşılanırdı; ama buradaki kapana kısılmış kadınların hiçbiri ses bile çıkaramadılar. Sadece sessiz durup, bir zamanlar mezarları olarak kabul ettikleri bir odanın tavanına, Ralph'in adeta sihirbazlık hüneriyle açtığı dikdörtgenden görülen mavi gökyüzüne yüzlerindeki şaşkın ifadeyle baktılar.

Acaba sonradan bunu nasıl anlatacaklar? diye düşündü. *Eğer bu belayı atlatırlarsa, sonradan bunun hakkında ne anlatacaklar – Çalı gibi kaşları olan bir adamla, şişko (ama İspanyollar gibi güzel siyah gözleri olan) bir kadının birden mahzende belirerek mahzen bölmesinin kapısını kırıp, kendilerini kurtardıklarını mı?*

Bulunduğu yerden aşağı baktı ve yüzü garip bir biçimde aşina gelen küçük çocuğun faltaşı gibi açılmış gözlerle kendisine dikkatle baktığını gördü. Çocuğun burun kemerinin üzerinde kanca şeklinde bir yara izi vardı. Ralph, yeniden Ölümlüler seviyesine geçtikten sonra bile kendilerini *gerçekten* gören tek kişinin bu çocuk olduğunu düşündü. Onun başkalarına, bu olayı nasıl anlatacağını ise çok iyi biliyordu. "Melekler geldiler; bir erkek bir de kadın melek. Bizi kurtardılar." *Bu gece televizyonda iyi bir yan haber olur,* diye düşündü Ralph. Evet, kesinlikle öyle. Lisette Benson ve John Kirkland buna bayılırlardı.

Lois elleriyle kolonların birine vurdu. "Hadi bakalım, millet! Yangın kalorifer kazanının yakıt depolarına ulaşmadan çabuk çıkın buradan!"

İlk önce küçük kız çocuğunun annesi olan kadın kıpırdadı yerinden. Ağlayan kızını kucağına aldı ve merdivenlere doğru sendeleyerek yürüdü. Yürürken öksürüyor ve bir yandan da ağlıyordu. Diğerleri ise onu takip etmeye başladılar. Küçük erkek çocuk, annesi onu yürütürken dönüp Ralph'e hayranlıkla baktı. "Müthişsin, adamım," dedi.

Ralph, çocuğa gülümsedi – kendini tutamamıştı – sonra Lois'e döndü ve basamakları gösterdi. "Eğer tersim dönmediyse, burası evin arkasına çıkıyor, sakın evin ön tarafına çıkmalarına izin verme. Yoksa polisler onların kurtarmaya geldikleri kadınlar olduklarını anlayana kadar çoğunu haklayıverirler."

"Tamam," dedi Lois. Ne bir soru sordu, ne de tek bir kelime etti; Ralph bu yüzden ona bayılıyordu. Yalnızca Nat'ı doğru dürüst tutmak ve tökezleyen bir kadını dirseğinden yakalamak üzere bir an için duraksadıktan sonra hemen basamakları tırmandı.

Şimdi içerde sadece Ralph ile Helen kalmıştı. "O Lois miydi?" diye sordu Helen.

"Evet."

"Natalie'yi de aldı mı?"

"Evet." Mahzenin tavanının büyük bir bölümü daha çöktü, kıvılcımlar tıslayarak uçuştular, alevler kazana doğru hızla ilerlemeye başlamıştı.

"Emin misin?" Ralph'in gömleğine yapışarak yuvalarından dışarı uğramış, deli gibi bakan gözleriyle sordu. "Nat'ı da aldığına emin misin?"

"Eminim. Hadi artık, gidelim şimdi."

Helen etrafına bakındı; evdekilerin hepsinin çıkıp çıkmadığını anlamak istercesine tek tek bütün kadınları kafasından sayıyor olmalıydı. Endişeli bir hali vardı "Gretchen!" diye bağırdı. "Ve Merrilee! Merrilee'yi bulmamız gerek. Yedi aylık hamile o, Ralph!"

Ralph, "O yukarda kaldı," diyerek; merdivenleri çıkmaktan vazgeçmiş ve yanan mahzene geri dönecekmiş gibi görünen Helen'i kolundan yakaladı. "Gretchen ve o yukardalar. Başka eksik yok, değil mi?"

"Hayır, sanıyorum yok."

"İyi. Haydi çıkalım buradan."

3

Ralph ile Helen, tıpkı dünyaca ünlü bir sihirbazın en iyi numarasının finalini canlandırıyorlarmış gibi koyu gri bir duman bulutu içinde mahzen bölmesinden dışarı çıktılar. Evin arkasında, çamaşır iplerinin olduğu yerdeydiler; elbiseler, pantolonlar, iç çamaşırları, insanı ferahlatan bir rüzgârda dalgalanan yatak örtüleri. Ralph, bunları seyrederken bir kor parçası havada uçuşarak gelip çarşaflardan birini tutuşturdu. Mutfak pencerelerinden alevler fışkırıyordu, sıcaklık korkunç bir hal almıştı.

Helen, bilincini değil ama gücünü yitirdiği için Ralph'in kollarında gevşeyiverdi. Ralph, yere düşmemesi için onun belinden kavramak zorunda kaldı. Helen güçlükle Ralph'in ensesine doğru uzanarak Natalie ile ilgili bir şeyler söylemeye çalıştı. Sonra da onu Lois'in kollarında gördü ve biraz rahatladı. Ralph Helen'i daha sıkı kavradı ve taşımakla sürüklemek arası bir gayretle onu mahzen kapağından uzaklaştırdı. Bunu yaparken yerde, açık kapağın yanında yepyeni bir asma kilide benzeyen bir şeyin kalıntılarını gördü. Sanki inanılmayacak kadar güçlü eller tarafından parçalanmışçasına iki parçaya ayrılmış ve garip bir biçimde bükülmüştü.

Kadınlar, on metre kadar uzakta evin köşesinde toplanmışlardı. Lois onlara bakıyor, onlarla konuşuyor, ilerlemelerini engelliyordu. Ralph, kısa bir toparlanmanın ve biraz da şansın yardımıyla ilerlemelerinin sorun olmayacağını düşündü; polis barikatından açılan ateş henüz durmamıştı, ancak oldukça azalmıştı.

"PICKERING!" bu Leydecker'in sesine benziyordu ama megafo-

nun amfilikatörü bundan emin olmayı imkânsızlaştırıyordu. *"NİYE HAYATINDA BİR KEZ OLSUN AKILLICA DAVRANIP HÂLÂ ŞANSIN VARKEN DIŞARI ÇIKMIYORSUN?"*

Aralarında bir ambulansın da bulunduğu dalga dalga siren sesleri onlara yaklaşıyordu. Ralph, Helen'i diğerlerinin yanına götürdü. Lois, Natalie'yi Helen'in kucağına verdi, sonra da megafondan çıkan sesin yükseldiği yere döndü ve ellerini ağzının etrafında tutarak *"Hey!"* diye bağırdı. *"Hey, oradakiler, beni ..."* Kusacak gibi şiddetle öksürerek sustu, elleri dizlerinin üzerinde öne doğru eğildi ve dumanın kavurduğu gözlerinden yaşlar gelmeye başladı.

"Lois, iyi misin?" diye sordu Ralph. Gözünün ucuyla baktığında Helen'in bebeğini öpücüklere boğduğunu gördü.

"İyiyim," dedi Lois yanaklarındaki yaşları elleriyle silerken. "Lanet olası duman, hepsi o kadar." Ellerini biraz önce yaptığı gibi tekrar ağzının kenarına götürdü. *"Beni duyabiliyor musunuz?"*

Polis barikatından açılan ateşten geriye sadece birkaç silah sesi kalmıştı. Yine de, diye düşündü Ralph, "bu mermilerin sadece birinin yanlış hedefi bulması masum bir kadını öldürmeye yeter de artar bile."

Ellerini ağzının etrafında tutarak *"Leydecker!"* diye bağırdı *"John Leydecker!"*

Bir sessizlik oldu, sonra da megafonda yükselen sesten Ralph'in içini rahatlatan bir emir geldi. *"ATEŞ ETMEYİN!"*

Bir patlama sesi daha, arkasından yanan evden gelen çatırtılar hariç sessizlik.

"BENİMLE KİM KONUŞUYOR? KENDİNİZİ TANITIN!"

Ralph, kendisini tanıtma sorunu ile uğraşamayacak kadar fazla sorunu olduğunu düşündü.

"Kadınlar burada, arkada!" diye seslendi. Öksürmemek için kendisini zor tutuyordu. *"Onları ön tarafa yolluyorum!"*

"HAYIR YAPMA!" diye cevap verdi Leydecker. *"GİRİŞ KATTAKİ EN SON ODADA SİLAHLI BİR ADAM VAR! DAHA ŞİMDİDEN BİR SÜRÜ KİŞİYİ VURDU!"*

Kadınlardan biri bu yanıt karşısında inledi ve ellerini yüzüne kapattı.

Ralph, yanan gırtlağını elinden geldiği kadar iyi temizledi – o anda tüm emeklilik ikramiyesini buz gibi bir şişe kolaya değişebileceğini düşündü – ve cevap verdi *"Pickering'i düşünmeyin! Pickering ..."*

Peki ama Pickering'e ne olmuştu? İşte bu iyi soruydu, değil mi?

"Pickering şu anda baygın! Bu yüzden ateş etmeyi bıraktı!" Arkasından Lois haykırdı. Ralph, baygın sözcüğünün işe yarayacağını sanmıyordu; ama işe yarayacaktı galiba. *"Kadınlar elleri yukarda evin köşesini dönecekler! Ateş etmeyin! Ateş etmeyeceğinizi söyleyin!"*

Bir an bir sessizlik oldu. Sonra *"ATEŞ ETMEYECEĞİZ, AMA UMARIM NE DEDİĞİNİN FARKINDASINDIR, BAYAN!"* dedi Leydecker.

Ralph küçük erkek çocuğun annesine başını salladı. "Siz gidin, haydi, siz önden gidin."

"Bize zarar vermeyeceklerinden emin misin?" Kadının yüzündeki (Ralph'in hayal meyal hatırladığı bir yüzdü bu) iyileşmeye yüz tutmuş çürükler, kendisine ve oğluna kimin zarar verip, kimin vermeyeceği sorusunun hayatında ne kadar önemli bir yer tuttuğunun bir göstergesiydi. *"Emin misiniz?"*

Lois, gözlerinden süzülen yaşlarla öksürerek "Evet," dedi. "Sen sadece ellerini kaldır." Sonra küçük çocuğa dönerek "Bunu yapabilirsin, değil mi koca adam?" diye sordu.

Çocuk, hırsız-polis oyunlarından gelen bir alışkanlığın hevesiyle ellerini hemen havaya kaldırdı; ama parlayan gözlerini Ralph'in yüzünden bir an bile ayırmadı.

Gülpembesi, diye düşündü Ralph. *Eğer halesini görebiliyor olsaydım, rengi kesinlikle bu olurdu.* Bu bir önsezi miydi, yoksa hatırladığı bir şey miydi, bundan emin değildi ama halesinin renginin gülpembesi olduğunu biliyordu.

"Ya içerdeki diğerleri?" diye sordu bir kadın. "Ya onlar ateş ederlerse? Silahları vardı – ya ateş ederlerse?"

"Artık onların hiçbiri size ateş edemez," dedi Ralph. "Haydi yürüyün."

Küçük erkek çocuğun annesi Ralph'e şüpheyle son bir kez baktı, sonra oğluna döndü. "Hazır mısın Pat?"

"Evet," dedi Pat ve gülümsedi.

Anne de başıyla onayladı, bir elini kaldırdı, öteki kolunu da Ralph'e çok dokunaklı gelen bir biçimde oğlunu acizce korurcasına onun omuzuna doladı. Evin arkasından, köşeden bu şekilde çıktılar. *"Bize zarar vermeyin!"* diye bağırdı. *"Ellerimiz havada, oğlum da yanımda, bize zarar vermeyin!"*

Diğerleri bir süre beklediler, sonra da ellerini yüzüne kapatan kadın ilerledi. Küçük kızı olan kadın onu izledi (çocuk şimdi kollarındaydı ama o da aynı itaatkâr tavırla bir elini havada tutuyordu). Öte-

kiler de, çoğu öksürerek ve boş ellerini havada tutarak sırayı izlediler. Helen'in de sıraya katılacağı sırada Ralph onun omzuna dokundu. Helen başını kaldırıp ona baktı, kızarmış gözleri sakin ve merak doluydu.

"Bu, Nat'ın ve benim sana ihtiyacımız olduğunda ikinci kez yardımımıza koşuşun," dedi. "Sen bizim koruyucu meleğimiz misin, Ralph?"

"Belki," dedi. "Belki de öyleyimdir. Dinle Helen, fazla vaktimiz kalmadı. Gretchen öldü."

Helen başını iki yana sallayarak ağlamaya başladı. "Biliyordum. Bilmek istemiyordum; ama eninde sonunda bunun olduğunu bilmem gerekirdi."

"Çok üzgünüm."

"Onlar geldiğinde çok eğleniyorduk – yani heyecanlı ve endişeliydik, ama yine de güle oynaya sohbet ediyorduk. Sabahı, bu geceki konuşmaya hazırlanarak geçiriyorduk. Yürüyüşe ve Susan Day'in konuşmasına hazırlanarak."

"Sana bu gece hakkında bir şey sormam gerekiyor," dedi Ralph elinden geldiği kadar kibarca konuşarak. "Sence onlar hâlâ..."

"Onlar geldiğinde kahvaltı ediyorduk." Helen sanki onu duymamış gibi konuşmaya devam etti; Ralph öyle olduğunu varsaydı. Nat, Helen'in omzunun üstünden bakıyordu, öksürmesinin devam etmesine rağmen ağlaması kesilmişti. Annesinin güvenli kollarının arasından merakla önce Ralph'e, sonra Lois'e, sonra tekrar Ralph'e baktı.

"Helen..." diye başladı Lois.

"Bak! Gördün mü?" Helen, Ralph'e Carolyn ile sık sık oraya geldikleri günlerde elma şarabı imalathanesi olarak kullanılan köhne barakanın yanına park edilmiş kahverengi eski Cadillacı gösterdi; bu baraka High Ridge'de garaj olarak kullanılıyordu. Cadillac oldukça kötü durumdaydı – ön camı çatlamış, panelleri göçmüş ve farlarından biri yalıtkan seloteyple çaprazlamasına tutturulmuştu. Tamponu; kürtaj aleyhtarı sloganlar yazılı çıkartmalarla doluydu.

"İşte bu arabayla geldiler. Arabayı sanki garaja park edeceklermiş gibi evin arkasına doğru sürdüler. Bizi yanıltan da buydu, arabayı buraya aitmişçesine doğruca arkaya sürdüler." Arabaya bakan bir an dalıp gitti sonra da dumandan kıpkırmızı olmuş, mutsuz gözlerini Ralph ve Lois'e çevirdi. "Bu lanet şeyin üzerindeki çıkartmalara dikkat etmeliydik."

Ralph, bir an Kadın Sığınma Evi'ndeki Barbara Richards'ı düşün-

dü – Lois yaklaşınca rahatlayan Barbie Richards'ı. Lois'in cüzdanına uzanarak bir şeyler almaya çalışmasına pek tepki göstermemişti; çünkü önemli olan tek şey Lois'in kadın olmasıydı. Anladığı kadarıyla arabayı kullanan Sandra McKay'di. Ralph'in bunu anlamak için Helen'e sormasına gerek yoktu. Direksiyonda bir kadın görmüş ve böylece çıkartmalarına dikkat etmemişlerdi, Ralph duvarda gördüğü yazıyı hatırladı: *Biz bir aileyiz, tüm kız kardeşlerim yanımda.*

"Deanie arabadan inenlerin asker elbiseleri içinde silahlı olduğunu söylediğinde, bunun bir şaka olduğunu sanmıştık. Gretchen dışında hepimiz böyle düşünmüştük. Gretchen bize olabildiğince çabuk bir şekilde aşağı inmemizi söyledi, arkasından oturma odasına gitti. Polis çağırmak içindi galiba. Onun yanında kalmalıydım."

Lois "Yapamazdın," dedi ve parmaklarını Natalie'nin kumral, kıvrım kıvrım buklelerinden birine dolayıp saçını okşadı. "Çünkü bu şirin şeyle ilgilenmen gerekiyordu ve hâlâ da gerekiyor."

"Öyle," dedi monoton bir sesle. "Öyle galiba. Ama o benim arkadaşımdı Lois, *arkadaşımdı.*"

"Biliyorum canım."

Helen yüzünü buruşturdu ve ağlamaya başladı. Natalie annesine komik bir şaşkınlıkla baktı, sonra o da ağlamaya başladı.

"Helen," dedi Ralph. "Helen, dinle beni. Sana bir şey soracağım. Çok önemli bir şey, beni dinliyor musun?"

Helen başını salladı ama ağlamaya devam etti. Ralph'in onun kendisini gerçekten dinleyip dinlemediği hakkında en ufak bir fikri bile yoktu. Polislerin binanın etrafını sarmasının ne kadar süreceğini düşünerek evin köşesine baktı, sonra da derin bir nefes aldı. "Sence hâlâ bu geceki konuşmanın yapılması mümkün mü? Mümkün mü? Sen Gretchen'e hiç kimsenin olmadığı kadar yakındın. Söyle bana, ne düşünüyorsun?"

Helen ağlamayı kesti ve kulaklarına inanamayan birinin ifadesiyle donuk, irileşmiş gözlerle Ralph'e baktı.

"Bunu nasıl sorabilirsin? Nasıl *sorabilirsin?*"

"Şey... çünkü..." Durdu, devam edemedi. Beklediği en son tepki düşmanca bir ifadeydi.

"Eğer şimdi bizi durdururlarsa, onlar kazanırlar," dedi Helen. "Anlamıyor musun? Gretchen öldü, Merilee öldü, High Ridge, içinde bu kadınların sahip olduğu her şeyle birlikte yanıp kül oldu ve eğer bizi durdururlarsa onlar kazanırlar."

Ralph'in benliğinin bir yanı korkunç bir benzerlik gördü. Helen'i

seven diğer yanı ise bu benzerliği göz ardı etmeye çalıştı ama çok geç kalmıştı. Helen'in gözleri, o an kütüphanede yanında çöküveren Charlie Pickering'in gözlerine benziyordu ve insanın gözlerinin böyle görünmesinin hiçbir mantıklı açıklaması olamazdı.

"Eğer bizi durdururlarsa, onlar kazanırlar!" diye çığlık attı Helen. Kollarındaki Natalie daha güçlü ağlamaya başladı. *"Anlamıyor musun? Anlamıyor musun ha? Bunun olmasına azla izin vermeyeceğiz. Asla! Asla! Asla!"*

Ardından bir eliyle bebeğini tutarken diğerini havaya kaldırdı ve binanın köşesini dönerek yürüdü. Ralph ona uzandı ve bluzunun arkasına parmak uçlarıyla dokundu. Yaptığı sadece buydu.

"Bana ateş etmeyin!" Helen evin öteki köşesinden polislere doğru haykırıyordu. *"Beni vurmayın, ben buradaki kadınlardan biriyim! Buradaki kadınlardan biriyim! Ben kadınlardan biriyim!"*

Ralph, Helen'in arkasından ona tekrar uzanmaya çalıştı – düşünmeden, sadece içgüdüsel – ve Lois onun kemerinin arkasına yapıştı. "Onun ardından gitmesen iyi olur, Ralph. Sen bir erkeksin ve onlar da seni..."

"Merhaba Ralph, merhaba Lois!"

İkisi de bu yeni sese doğru döndüler. Ralph, bu sesin sahibini hemen tanıdı. Hem şaşırdı, hem de şaşırmadı denilebilirdi. Bu, yanan çarşaflar ve elbiselerin asılı olduğu çamaşır iplerinin arkasında duran solmuş kumaş pantolonu ve elektrikçilerin yalıtkan seloteybiyle onarılmış Convers ayakkabılarıyla Dorrance Marstellar'dı. Natalie'ninkiler kadar güzel (ama kumral yerine beyaz) olan saçları, tepesini yalayan ekim rüzgârıyla dağıldı. Elinde her zamanki gibi bir kitap vardı.

Elini sallayıp gülümseyerek "Siz ikiniz, haydi gelin," dedi. "Acele edin. Fazla vaktimiz yok."

4

Dorrance onları evden batıya doğru kıvrılan ve pek kullanılmayan, çalılık bir yola götürdü. Yol, önce bal kabakları ve su kabakları dışında her şeyin yetiştirildiği orta büyüklükte bir bahçeye, sonra elmalarının iyice olgunlaştığı bir meyve bahçesine, sonra da dikenlerin sanki elbiselerine takılmak için her yere uzandığı yoğun böğürtlen çalılıklarına doğru kıvrılıyordu. Böğürtlen çalılıklarını geçerek ladin-

lerin ve çamların karanlık, kasvetli koruluğuna geldiklerinde Ralph tepenin Newport'a bakan tarafına geçtiklerini anladı.

Dorrance yaşına göre oldukça çevik bir şekilde yürüyor, huzur verici gülümsemesi yüzünden asla eksik olmuyordu. Elindeki, Robert Creely tarafından yazılmış olan *Aşk İçin Şiirler 1950-1960* adlı bir kitaptı. Ralph, bu şairin adını hiç duymamıştı ama Bay Creely'in de Elmore Leonard, Ernest Haycox veya Louis L'Amour'un adlarını duymuş olduğunu sanmıyordu. Yaşlı Dor'la, sadece bir kere çam yapraklarının kayganlaştırdığı ve yürüdükleri zemini tehlikeli hale getirdiği yamacın ucuna vardıklarında konuşmaya çalıştı. Hemen ilerilerinde serin köpüklü bir dere akıyordu.

"Dorrance, burada ne işin var?" Buraya nasıl *geldin*? Biz hangi lanet olası yere gidiyoruz?"

"Ben soruları çok ender cevaplarım," dedi Yaşlı Dor gülümseyerek. Dereyi dikkatle inceledi, sonra bir parmağını kaldırıp suya işaret etti. Küçük, kahverengi bir alabalık havaya fırladı, kuyruğundan parlak damlalar sıçrattı ve tekrar suya daldı. Ralph ve Lois birbirlerine "*Demin gördüğüm şeyi, sen de gördün mü?*" ifadesiyle bakakaldılar.

"Hayır, hayır," diye devam etti Dor, dere kıyısını aşıp, ıslak bir kayanın üzerine basarak. "Çok ender. Çok zor. Çok fazla olasılık var. Çok fazla seviye var... ha, Ralph? Dünya seviyelerle dolu, değil mi? Sen nasılsın, Lois?"

Dorrance'ın uygun biçimde yerleştirilmiş taşlara basıp dereyi geçmesini izleyen Lois, kayıtsızca "İyiyim," dedi.

Dorrance kolları iki yana açık bir şekilde kendisini dünyanın en eski akrobatı gibi gösteren bir duruşla dereyi geçti. Tam karşı kıyıya ulaştığında, arkalarındaki tepeden bir patlama olduğu kuşku götürmeyen korkunç bir gürültü yükseldi.

Yakıt tankları patladı, diye düşündü Ralph.

Dor, derenin öbür kıyısından onlara yüzünü dönüp huzurlu bir Buda gibi gülümsedi. Ralph, bu sefer bilinçli bir amaç ya da kafasının içinde bir yanıp bir sönme hissi olmaksızın bir üst seviyeye çıkıverdi. Gün renklere boğuldu ama o bunu pek fark edemedi; tüm dikkatini Dorrance'a yoğunlaştırmıştı ve on saniye kadar nefes almayı bile unuttu.

Ralph, son bir ay içinde farklı renklerden birçok hale görmüştü ama bunların hiçbiri Don Veazie'nin bir keresinde "çok iyi biri ama aslında tam bir salak," diye tanımladığı yaşlı adamı sarmalayan bu müthiş renk örtüsünün uzağından bile geçemezdi. Sanki Dorran-

ce'ın halesi bir prizmadan... ya da gökkuşağından süzülüyordu; ışığı göz kamaştırıcı kavislerle etrafa yayılıyordu: maviden sonra eflatun, eflatundan sonra kırmızı, kırmızıdan sonra pembe, pembeden sonra da olgun bir muzun kremsi sarı-beyazı.

Ralph, Lois'in elinin kendininkini aradığını hissetti ve onu tuttu.

[*"Aman Tanrım, Ralph görüyor musun? Ne kadar güzel olduğunu görüyor musun?"*]

[*"Görmez olur muyum"*]

[*"Ne o? İnsan bile değil, belki de!"*]

[*"Bilmi..."*]

[*"Hey ikiniz, kesin şunu. Çabuk inin bakayım."*]

Dorrance gülümsemeye devam ediyordu; ama kafalarında duydukları ses oldukça buyurgan ve kendinden emindi. Ralph, bilinçli olarak geri inmeyi daha isteyemeden içinde bir itiş gücü hissetti. Renklerin ve seslerin yükselen niteliği aniden kayboldu.

"Şimdi buna harcayacak zamanımız yok," dedi Dor. "Öğle oldu bile."

"Öğle mi?" diye sordu Lois. *"Olamaz.* Buraya geldiğimizde sabahın dokuzu bile değildi, olsa olsa yarım saat geçmiştir."

"Yükseldiğinizde zaman hızlı akar," dedi yaşlı Dor. Büyük bir ciddiyetle konuşuyordu, ama gözleri ışıl ışıldı. "Cumartesi geceleri bira içip Country müzik dinleyenlere bir sorun isterseniz. Haydi! Acele edin! Zaman ilerliyor! Çabuk dereyi geçin!"

İlk önce Lois, kollarını Dorrance'ın yaptığı gibi iki yana açıp bir taştan diğerine dikkatlice atlayarak karşıya yürüdü. Arkasından Ralph, Lois'in düşecek gibi olması halinde onu yakalayabilmek için ellerini Lois'in kalçalarının etrafında tutarak devam etti. Ama bu yürüyüşü en zor bitiren de o oldu. Bacağını dizine kadar ıslatma pahasına olsa da tökezleyerek kurtulmayı başardı. Kafasında, erişilmesi zor bir yerlerde Carolyn'ın mutlu bir ifadeyle gülümsediğini hissedebiliyordu.

Karşı kıyıya vardığında "Bize hiçbir şey anlatamaz mısın, Dor?", diye sordu. "Burada, neredeyse kendimizi yitirmiş gibiyiz." *Sadece zihinsel ya da ruhsal açıdan değil,* diye düşündü bir yandan da. Bu ormana daha önce hiç gelmemişti, keklik ya da geyik avlamak için bile. Ya yolu kaybederlerse, yahut da yaşlı Dor yolu şaşırırsa, ne yapacaklardı?

"Evet," diye hemen cevap verdi Dor. "Size bir tek şey söyleyebilirim. Bunun kesinlikle doğru olduğuna inanmalısınız."

"Ne?"

"Bunlar Robert Creely'nin yazdığı en güzel şiirler." dedi Yaşlı Dor, elinde tuttuğu *Aşk İçin* kitabını göstererek ve ikisinin de bir şey söylemesine fırsat vermeden arkasını döndü, ormanın batısına doğru uzanan belirsiz patikada yürümeye devam etti.

Ralph, Lois'e baktı. Lois de benzer bir şaşkınlıkla ona baktı. Sonra omuzlarını silkti. 'Haydi yaşlı dostum," dedi. "Onu kaybetmesek iyi olur. Ekmek kırıntılarını yanıma almamışım."

5

Başka bir yamacı daha tırmandılar. Ralph, tepeden baktığında takip ettikleri yolun, ortasında çimenden bir hat olan eski bir orman patikasına çıktığını gördü. Bu patika elli metre boyunca uzanan bir çakıllıkta son buluyordu. Çakıllığın hemen yanıbaşında Ralph'e hiç de yabancı gelmeyen, hemen hemen herkeste olan cinsten son model bir Ford onları beklemekteydi. Arabanın kapısı açılıp da sürücüsü aşağı indiğinde bu arabayı nereden hatırladığı ortaya çıktı. Bu arabayı tabii ki biliyordu, onu en son Salı gecesi Lois'in oturma odasının penceresinden görmüştü. Araba, o gece Harris Bulvarı'nın orta yerinde savrularak biçimsizce durmuş, sürücüsü farların ışığının altında; çarptığı ölmek üzere olan köpeğin başucunda diz çökmüştü. Bu Joe Wyzer'dı; o da geldiklerini fark etmişti, dönüp onlara el salladı.

23. Bölüm

1

Wyzer arabasını dikkatlice aksi istikamete doğru çevirerek "Arabayı benim sürmemi istediğini söyledi," dedi.

Lois "Nereye gidiyoruz?" diye sordu. Dorrance ile birlikte arkada oturuyordu. Ralph, nerede olduğunu, dahası kim olduğunu bile bilmiyormuş gibi görünen Joe Wyzer ile ön koltuktaydı. Ralph, eczacı Wyzer'la el sıkışırken onun halesini görmek isteyerek biraz seviye değiştirmişti; azıcık. Wyzer'ın halesi de, balonunun ipi de yerli yerindeydi. İkisi de çok sağlıklı görünüyorlardı... ancak o parlak, sarımsı kavuniçi renkleri görmeyi umduğundan daha silikti. Bunun Yaşlı Dor'un etkisi olabileceğini düşündü.

"İyi bir soru," dedi Wyzer. Şaşkınlık belirten küçük bir kahkaha attı. "Nereye gittiğimiz hakkında en ufak bir fikrim bile yok. Bu, bütün yaşamımın en garip günü, bundan hiç şüphem yok."

Orman yolu, çift yönlü asfalt yola çıkıyordu. Wyzer durdu, arabaların geçip geçmediğine baktı, sonra da sola döndü. Hemen arkasından TO I-95 yazan levhayı geçtiler. Bunun üzerine Ralph, paralı yola geldiklerinde Wyzer'ın kuzeye doğru yöneleceğini tahmin etti. Şimdi nerede olduklarını biliyordu – 33. Anayol'un iki mil güneyinde. Derry buradan yarım saat uzaklıktaydı ve Ralph gittikleri yerin Derry olduğundan en ufak bir kuşku bile duymuyordu.

Birdenbire gülmeye başladı. "Şu işe bakın," dedi. "Öğle gezisine çıkmış üç mutlu arkadaş. Şuna dört diyelim, daha iyi. Gerçekötesinin harika dünyasına hoş geldin, Joe."

Joe, önce sert bir ifadeyle baktı, sonra gülümseyerek yumuşadı. "Bütün bunların adı bu mu?" dedi. Sonra, Ralph ile Lois cevap bile vermeden "Evet, sanırım bu," dedi.

"O şiiri okumuş muydun?" diye sordu Dorrance Ralph'in arkasından. "Hani şu 'Hızlı yaparım her işi, başka bir şey de yapabilmek için' diye başlayan şiiri."

Ralph arkasına döndü ve Dorrance'ın hâlâ huzur veren bir şekilde gülümsediğini gördü. "Evet, okudum Dor..."

"Ne kadar güzel değil mi? Stephen Dobyns bana Hart Crane'in alçakgönüllü bir versiyonunu çağrıştırıyor. Belki de asıl kastettiğim *Stephen Crane,* ama sanmıyorum. Şiirlerinde Dylan Thomas'daki kulağa o hoş gelen ahenk yok; ama bu çok kötü bir şey mi? Bence çok da kötü bir şey değil. Modern şiir kulağa hoş gelen ahenkle ilgili değildir. *Cesaretle* ilgilidir – kimin cesur, kimin korkak olduğuyla ilgili."

"Eyvah, yine başladı," dedi Lois.

"Eğer birkaç seviye daha yükselebilseydik, bize bilmemiz gereken her şeyi anlatabilirdi," dedi Ralph. "Ama bunu istemiyorsun, değil mi Dor? Çünkü üst seviyelerde zaman çok hızlı akıyor."

"Çok doğru," diye cevap verdi Dorrance. Tepelerinde paralı yolun kuzey ve güney girişlerini gösteren mavi işaretler parıldıyordu. "Sen ve Lois, ikiniz, daha sonra yükselmek zorunda kalacaksınız, şu anda zamandan mümkün olduğu kadar tasarruf edebilmeniz çok önemli. Zamandan... tasarruf edin." Boğumlu ellerinin baş parmağıyla işaret parmağını havada yavaş yavaş birbirine yaklaştırarak, ne demek istediğini açıklamak istercesine, daralan bir geçidi gösterir gibi garip bir işaret yaptı.

Joe Wyzer dönüş için sinyal verip, direksiyonu sola kırdı ve Derry'ye giden kuzey sınır rampasına yöneldi.

"Sen bu işe nasıl karıştın Joe?" diye sordu Ralph. "Dorrance, batı yakasında yaşayan bunca insan arasında şoförlük etmen için neden seni seçti?"

Wyzer bilmiyorum der gibi başını salladı. Araba, paralı yola geldiğinde aniden geçiş şeridine kaydı. Ralph, Joe'nun da son zamanlarda pek fazla uyuyamadığını düşünerek hızla direksiyona uzanıp arabanın yönünü düzeltti. Otoyolun sanki terk edilmiş denecek kadar bomboş olması onu sevindirmişti. Birilerine çarpma gibi bir dertleri olmazdı en azından. Zaten başlarında yeteri kadar dert vardı.

"Hepimiz birbirimize Amaç ile bağlıyız," dedi Dorrance aniden. "Bu, *ka-tet* demek, yani aynı anda bir çok şeyden oluşan tek bir varlık. Tıpkı birçok kafiyenin bir tek şiiri oluşturması gibi. Anladın mı?"

Ralph, Lois ve Joe, aynı anda adeta bir koro mükemmelliğinde "Hayır," dediler, sonra da sinirli bir şekilde güldüler. *Mahşerin Üç Uykusuzu,* diye düşündü Ralph. *İsa bizi korusun.*

"Peki, öyleyse," diyerek gülümsedi yaşlı Dor. "Sözlerimi dikkatle dinleyin sen ve Lois... Helen ve küçük kızı... Bill... Faye Chapin... Trigger Vachon... ben! Hepimiz Amaç'ın parçalarıyız."

"İyi, güzel de Dor," dedi Lois, "Acaba Amaç bizi nereye götürüyor? Ve biz gittiğimiz o yere ulaşınca ne yapacağız?"

Dorrance öne doğru uzandı ve yaşlıların ellerinde görülen çiller ve benek benek lekelerle kaplı olan tombul ellerini Joe Wyzer'ın kulağına yaklaştırarak eğilip ona bir şey fısıldadı. Sonra, yaptığı şeyden memnunluk duyan bir ifadeyle arkasına yaslandı.

"Halk Merkezi binasına gideceğimizi söylüyor," dedi Joe.

"*Halk Merkezine mi!*" diye bir çığlık attı Lois, sesi telaşlıydı. "Hayır, bu doğru olamaz. O iki küçük adam demişti ki..."

"Boşver onları şimdi," dedi Dorrance. "Sadece meselenin cesaretle ilgili olduğunu hatırla ve kimin cesur, kimin korkak olduğuyla..."

2

Joe Wyzer'ın Ford'unda bir millik bir mesafe kadar süren sessizlik boyunca Dorrance, *Robert Creely'in Şiirleri* kitabını açtı ve yaşlı parmağının sararmış tırnağıyla mısraları takip ederek şiirlerden birini okumaya başladı. Ralph, çocukken zaman zaman oynadığı bir oyunu hatırladı. Aslında pek de hoş bir oyun değildi bu. Adı Çulluk Avı'ydı. Kendinden biraz daha küçük ve saf çocukları alır, sözümona efsanevi bataklık çulluğu hakkında uyduruk bir hikâye anlatır sonra da onlara avcı çantası verir, yorucu bir öğleden sonrayı bataklık ve sulu otlaklar civarında dolanıp, aslında var olmayan kuşları arayarak geçirsinler diye yollardınız onları. Bu oyuna Vahşi Kaz Avı da denirdi ve Ralph aniden elinde olmayarak, Clotho ve Lachesis'in hastane çatısında kendisi ve Lois'le bu oyunu oynadıklarını hissetti.

Koltuğunda geri döndü ve yaşlı Dor'a baktı. Dorrance okuduğu sayfanın üst köşesini katladı, kitabı kapattı ve kibar bir merakla Ralph'e baktı.

"Ed Deepneau'nun da, Üçüncü Doktorun da yanına yaklaşmamamız gerektiğini söylediler bize," dedi Ralph. Tane tane, son derece anlaşılır bir ifadeyle konuşuyordu. "Bunu *aklımızdan bile geçirmememiz* gerektiğini açıkça anlattılar, çünkü söz konusu durum her ikisini de büyük bir güç ile donatmıştı ve her an bu gücün altında sinekler gibi ezilebilirdik. Bence Lachesis, Ed ya da Atropos'un yanına yaklaşmaya çalışırsak Ed'in Kızıl Kral dediği üst seviyelerden birisiy-

le, yüz yüze geleceğimizi ima etmek istedi. Duyduğuma göre, bu pek de hoş biri değilmiş."

Lois, kısık bir sesle "Evet," dedi. "Hastanenin çatısında bize anlattıkları bunlardı. Görevli kadınları, Susan Day'in konuşmasını iptal etmeye ikna etmemiz gerektiğini söylediler. High Ridge'e bu yüzden gitmiştik."

"Peki onları ikna etmeyi başardınız mı?" diye sordu Wyzer.

"Hayır. Ed'in kaçık arkadaşları bizden önce oraya varmışlardı, evi ateşe vermişler ve kadınlardan ikisini öldürmüşlerdi. Silahla vurmuşlardı onları. Vurulanlardan biri, bu konuyu konuşacağımız bir kadındı."

Ralph "Gretchen Tilbury," dedi.

Lois "Evet," diyerek ona katıldı. "Ama artık onu herhangi bir şeye ikna etmemiz mümkün değil. Bugün yapacakları yürüyüşten vazgeçmemiş olmalarına inanamıyorum. Yani bunu nasıl yaparlar? Tanrım, ikisi Ed'in arkadaşlarından, ikisi kadınlardan dört kişi öldü! Belki de daha fazlası. Bu konuşmayı iptal etmek, ya da en azından ertelemek zorundalar. Öyle değil mi?"

Ne Dorrance, ne de Joe cevap verebildi. Ralph de cevap veremedi – Helen'in kızgın, etrafı kızarmış gözlerini düşünüyordu. *"Bunu nasıl sorabilirsin,"* demişti. *"Eğer bizi şimdi durdururlarsa onlar kazanırlar."*

Eğer bizi şimdi durdururlarsa, onlar kazanırlar.

Polisin onları durdurmasının yasal bir yolu olabilir miydi? Büyük bir olasılıkla bu mümkün değildi. Ya Belediye Meclisi? Belki onlar bir şeyler yapabilirdi. Belki aralarında olağanüstü bir toplantı yaparak Kadın Sığınma Evi'nin gösteri yapma iznini feshedebilirlerdi. Ama bunu *yaparlar mıydı?* Eğer kızgın, her biri büyük belalar atlatmış iki bin kadın Belediye binasının etrafında asker adımlarıyla yürüyüp, hep bir ağızdan *"Eğer bizi şimdi durdururlarsa onlar kazanırlar,"* diye bağırırsa, acaba Meclis izni feshedebilir miydi?

Ralph, sanki midesine kramplar giriyormuş gibi olduğunu hissetmeye başladı.

Helen, bu geceki yürüyüşü ve konuşmayı açıkçası her şeyden daha önemli görüyordu ve böyle hisseden tek kişi de o değildi. Bu, artık kişisel bir seçim, ya da bir kadının kendi bedeniyle ilgili karar verme hakkının kime ait olduğu sorunu değildi. Bu, artık uğrunda ölünecek kadar önemli sebeplerle ve bu uğurda ölen arkadaşlarının anısını onurlandırmayla ilgili bir konuydu. Şu anda sadece politik bir eylemden değil, ölenler için bir tür ayinden söz ediyorlardı.

Lois Ralph'in omzunu yakalamış ve onu sert bir şekilde sarsıyordu. Ralph, ağır ağır, güzel bir rüyanın ortasında sarsılarak uyandırılan birisi gibi şimdiki zamana ve mekâna geri döndü.

"İptal *edecekler,* değil mi? Eğer etmezlerse, bir aptallık edip de iptal etmezlerse, insanların çoğu bu akşamki gösteriye zaten gelmeyecek. High Ridge'de olanlardan sonra gelmeye korkacaklar."

Ralph, bunu düşündü ve hayır anlamında başını salladı. "Birçok kişi tehlikenin geçtiğini sanacak. Haberlerde High Ridge'e saldıran iki radikalin öldüğü, üçüncüsünün de akıl hastası olduğu ve artık tamamen kendini kaybettiği söylenecek."

"Ama ya Ed? Ed'e ne oldu peki?" diye bağırdı Lois. "Allah aşkına onları oraya saldırtan oydu! *Onları oraya gönderen oydu!*"

"Bu doğru olabilir, büyük bir olasılıkla doğru da; ama bunu nasıl ispatlarız? Bence polisler Charlie Pickering'in odasında ne bulacaklar, biliyor musun? Her şeyi kendisinin planladığını anlatan bir not. Ed'in kendisine en ihtiyaç duydukları anda onları nasıl yalnız bıraktığını anlatan bir not... Ve eğer Charlie'nin kiralık odasında böyle bir not bulmazlarsa, Frank Felton'un, ya da Sandra McKay'inkinde bulacaklar."

"Ama bu... bu..." Lois alt dudağını ısararak durdu. Sonra Wyzer'a umut dolu gözlerle baktı. "Susan Day'e ne oldu? Nerede *o*? Kimse biliyor mu? Ya sen biliyor musun? Ralph ve ben ona telefon ederiz ve..."

"O zaten Derry'de," dedi Wyzer. "Yalnız polisin bile onun nerede olduğunu bildiğinden kuşkuluyum. Ama yaşlı dostumla birlikte buraya gelirken radyodan duyduğuma göre gösteri bu gece yapılacak... ve bu doğrudan kadının kendisinden alınmış bir bilgi olmalı."

Elbette, diye düşündü Ralph. *Elbette ki öyle. Her şey devam ediyor, devam etmeli de ve Susan Day de bunu biliyor. Tüm bu yıllar boyunca kadın hareketlerinin başını çeken birisi – '68'deki Chicago toplantısından bu yana – böyle bir anın önemini hemen anlar. Riskleri gözden geçirip değerlendirdi ve onları göze almayı uygun buldu. Ya bu, ya da durumu değerlendirdi ve vazgeçip gitmenin yaratacağı prestij kaybının göze alınamayacağına karar verdi. Belki de her iki olasılık da aynı anda geçerli. Ne olursa olsun, bütün bu olacaklara* – ka-tet'e – *o da bizler kadar mahkûm.*

Derry'nin dış mahallelerine gelmişlerdi. Ralph, ufukta şehir merkezini görebiliyordu.

Şimdi Lois'in yöneldiği yaşlı Dor'du. "Nerede o? Biliyor musun?

Etrafında kaç tane güvenlik görevlisi olursa olsun Ralph ve ben istediğimiz zaman görünmez hale gelerek ona yaklaşmayı başarabiliriz... ve bu durumdayken karşımızdaki kişinin düşüncelerini değiştirme konusunda çok başarılıyız."

"Oh, Susan Day'in bu konudaki düşüncelerini değiştirmek hiçbir işe yaramaz," dedi Dor. Yüzünde hâlâ insanı deli eden o yayvan gülümseme vardı. "Her ne olursa olsun, kadınlar bu gece şehir merkezine gelecekler. Eğer gelip de kapıları kilitli bulurlarsa, kilitleri kırarak içeri girerler ve gene de gösteriyi yaparlar. Korkmadıklarını göstermek için."

"Olan oldu, geriye dönüş yok artık," dedi Ralph keyifsizce.

Dor neşeli bir şekilde "Haklısın, Ralph," dedi ve hafifçe Ralph'in koluna vurdu.

3

Beş dakika sonra Joe, Ford'uyla Paul Bunyan'ın Halk Merkezi önündeki iğrenç plastik heykelinin önünden geçerek HALK MERKEZİMİZDE HER ZAMAN BEDAVA PARK YERİ VARDIR! yazılı levhanın olduğu yöne doğru döndü.

Park yeri, Halk Merkezi binasıyla Bassey Parkı'ndaki yarış pistinin arasındaydı. O akşamki olay bir rock konseri, bir tekne şovu ya da bir kâğıt oyunları turnuvası olsaydı, günün bu vaktinde park yeri alanında sadece onların arabası olurdu; ama o akşamki olay, önemi itibariyle herhangi bir basketbol maçından ya da dev kamyon gösterisinden fersah fersah ötedeydi. Park yerinde daha şimdiden altmış ya da yetmiş araba birikmişti. Etrafta dikilen bir grup da binaya bakıyordu. Çoğu kadındı. Bazılarının piknik sepetleri yanlarındaydı, birkaçı ağlıyordu ve hemen hepsi siyah kol bantları takmışlardı. Ralph, gür, gri saçlı, bitkin ama zeki bir yüz ifadesine sahip olan orta yaşlı bir kadın gördü. Üzerinde Susan Day'in resmi ve BİZ GALİP GELECEĞİZ yazısı olan bir tişört vardı.

Halk Merkezi'nin giriş kapısının önündeki alan, park yerinden çok daha kalabalıktı. En az altı tane televizyon naklen yayın arabası park edilmişti ve birçok teknik eleman üçgen şeklindeki beton gölgeliğin altında küçük gruplar halinde durarak bu geceki olayı nasıl ele alacaklarını tartışıyorlardı. Gölgeliğin üstünden sarkarak rüzgârda yavaşça dalgalanan yatak çarşafı büyüklüğündeki ilana bakılırsa bu

olay gerçekleşecekti. Sprey boyayla yazıldığı için pek seçilmeyen bir şekilde iri harflerle AKŞAM SAAT 8'DE GÖSTERİ YAPILIYOR. GELİN BİRLİĞİNİZİ KANITLAYIN. SİZE YAPILAN ZORBALIĞI İFADE EDİN, KIZ KARDEŞLERİNİZİ TESELLİ EDİN yazılıydı.

Joe, Ford'u Bassey Parkı'na park etti, sonra yaşlı Dor'a dönüp kaşlarını kaldırdı. Dor başını salladı ve Joe bu sefer Ralph'e döndü. "Galiba sen ve Lois burada iniyorsunuz Ralph, iyi şanslar. Elimde olsaydı ben de sizinle gelirdim – hatta ona sordum da – ama o benim bu işi beceremeyeceğimi söylüyor."

"Önemi yok," dedi Ralph. "Yaptığın her şeye teşekkür ediyoruz, değil mi Lois."

"Tabii ki," dedi Lois.

Ralph, kapının koluna uzandı, sonra vazgeçti. Dorrance'a bakmak için döndü. "Neler dönüyor? Yani bu işin aslı ne? Asıl mesele Clotho ile Lachesis'in bu gece burada olacağını söylediği iki bin kadar insanın hayatını kurtarmak değil, bundan eminim. İki bin insanın hayatı, onların sözünü ettiği ölümsüz güçlerin hiç de umurunda değil. Öyleyse neler oluyor, Alfie? Neden buradayız biz?"

Dorrance'ın yüzündeki gülümseme en sonunda yok oldu. Yok olmasıyla birlikte Dor daha genç ve garip bir biçimde daha korkunç göründü. "Hz. Eyüp de Tanrı'ya aynı soruyu sormuştu ve cevap alamamıştı. Sen de cevap alamayacaksın; ama sana şu kadarını söyleyeyim: Sizler çok önemli olayların ve engin güçlerin merkez noktası haline geldiniz. Rasgelelik ve Amaç sizin başarınıza bağlı bir hale geldiği için üst evrenin işleyişi neredeyse tamamiyle durdu."

Kızgınca değil, ama pes etmiş bir şekilde Ralph "Aman ne güzel, ama ben bundan hiçbir şey anlamadım," dedi.

"Ben de anlamadım ama şu iki bin kişinin hayatının tehlikede olduğunu bilmek benim için yeterli," dedi Lois yavaşça. "Eğer bu gece olacakları durdurmayı başaramazsam, kendimi asla affetmem. Hayatımın sonuna kadar bu binanın etrafındaki ölüm torbasının kâbusunu görürüm. Gecede sadece bir saat bile uyusam, eminim ki bu şey düşüme girer."

Ralph, Lois'in söylediklerini şöyle bir tarttı, sonra da başını salladı. Kapıyı açtı, bir bacağını dışarı attı. "Bu iyi bir fikir. Helen de orada olacak. Yanında Nat'ı bile getirebilir. Bizim gibi Ölümlü piçkuruları için bu yeterli."

Ve belki, diye düşündü, *Üçüncü Doktoru yeniden görebilirim.*

Oh, Ralph, dedi üzüntüyle Carolyn. *Yine mi Clint Eastwood edaları?*

Hayır, Clint Eastwood değil. Sylvester Stallone, ya da Arnold Schwarzenegger de değil. Hatta John Wayne bile değil. O büyük bir film yıldızı veya macera filmlerinin kahramanı değildi, o sadece Harris Bulvarı'nda oturan sade vatandaş Ralph Roberts'dı. Ama yine de bu, neşteri paslı doktora duyduğu kini azaltmıyordu. Şimdi duyduğu kin, on senedir alt katta yaşayan emekli tarih öğretmenine, ya da bir çoban köpeğine olanlar için duyduğu kinden daha fazlaydı. Ralph, durmadan High Ridge'deki oturma odasını ve Susan Day'in posterinin altındaki ölü kadınları düşünüyordu. Kafasındaki bu düşüncede gözünün önünden gitmeyen Merillee'nin hamile karnı değil, Gretchen Tillbury'nin saçları, yakından ateş ederek ölümüne yol açan tüfeğin ısısıyla kavrulan güzelim sarı saçlarıydı. Tetiği Charlie Pickering çekmişti ve silahı onun eline veren de Ed Deepneau'ydu ama Ralph'in sorumlu tuttuğu kişi Atropos'du, çocukların ipini çalan Atropos, şapka hırsızı Atropos, Wyzer'ın tarağını çalan Atropos.

Lois'in küpesini çalan Atropos.

"Haydi Lois," dedi "Gide..."

Lois eliyle onun kolunu tuttu ve hayır dercesine başını salladı. "Henüz değil... İçeri gel ve kapıyı kapat."

Dönüp Lois'e dikkatle baktı, sonra da onun dediğini yaptı. Lois bir an düşünerek durdu, sonra da konuşurken dosdoğru yaşlı Dor'a baktı.

"Ben hâlâ neden High Ridge'e gönderildiğimizi anlamıyorum," dedi. "Hiçbir zaman gelip ne yapmamız gerektiğini söylemediler, ama biz, bizden istedikleri şeyin ortaya gitmemiz olduğunu biliyorduk, değil mi Ralph? *Ve ben bir şeyi bilmek istiyorum.* Madem bizim *burada* olmamız gerekiyordu, öyleyse neden *oraya* gitmemiz gerekti? Yani, birkaç kişinin canını kurtardık, bundan dolayı memnunum da, ama bence Ralph haklı – sadece birkaç kişinin hayatı bunları düzenleyenler için pek de bir şey ifade etmez."

Bir süre sessizlikten sonra Dorrance "Clotho ile Lachesis size her şeyi bilen, her şeyi gören varlıklar gibi mi geldiler Lois?" diye sordu.

"Şey... çok akıllıydılar ama gerçek dehalara benzemiyorlardı," dedi Lois bir süre düşündükten sonra. "Bir ara kendilerini, karar verme yetkisine sahip bir nevi yönetim kurulu üyelerinden oldukça aşağıda olan alt seviyede çalışanlar olarak tanımlamışlardı."

Yaşlı Dor başını sallayıp gülümsedi. "Varlıkların büyük, düzenli

sınıflandırılması açısından ele alınacak olursa, bu düzen içinde Clotho da Lachesis de ölümlü sayılırlar. Onların da korkuları ve zihinlerinin kör noktaları var. Onlar da yanlış kararlar verebilirler... ama sonuçta, bu pek de önemli değil; çünkü onlar da Amaç'a hizmet ediyorlar. Yani, *ka-tet'e.*"

"Atropos'la karşılaşırsak başaramayacağımızı düşünüyorlardı, değil mi?" diye sordu Ralph. "Bu yüzden istedikleri sonuca High Ridge'e gitmemizle ulaşacaklarına inandırdılar kendilerini."

"Evet," dedi Dor. "Doğru."

"Harika," dedi Ralph, "Olumlu yanıtlarını çok severim. Özellikle de..."

"Hayır," dedi Dor. "Doğru değil."

Ralph ile Lois birbirlerine şaşkınlıkla baktılar.

"Sen neden bahsediyorsun?"

"Ben, aslında iç içe geçmiş iki şeyden söz ediyorum. Amaç içinde çoğu şeyler böyledir işte. Anlıyorsunuz değil mi?... Yani..." İçini çekti. "Bütün bu sorulardan *nefret ediyorum.* Ben sorulara çok *ender* cevap veririm, size bunu söylemiş miydim?"

"Evet," dedi Lois. "Söylemiştin."

"Evet. Çok doğru! Tüm bu sorular. Berbat! Ve işe yaramaz."

Ralph Lois'e baktı, Lois de ona. Arabadan inmek için en ufak bir girişimde bile bulunmadılar.

Dor içini çekti. "Tamam... yalnız, bu size söyleyeceğim son şey olacak, o yüzden iyi dinleyin beni. Clotho ile Lachesis sizi yanlış bir gerekçeyle High Ridge'e göndermiş olabilirler, ancak Amaç sizi oraya haklı gerekçelerle gönderdi. Oradaki görevinizi yerine getirdiniz."

"Yani kadınları kurtardık," dedi Lois.

Ama Dorrance hayır anlamında başını sallıyordu.

"Öyleyse ne *yaptık?*" diye sordu Lois neredeyse bağırarak. "*Ne?* Hangi Allah'ın cezası Amaç'ı gerçekleştirdiğimizi bilmeye hakkımız yok mu?"

"Hayır," dedi Dorrance. "En azından henüz yok. Çünkü bunu tekrar yapmak zorundasınız."

"Bu çılgınlık," dedi Ralph.

"Pek de öyle değil," diye cevap verdi Dorrance. Elindeki *Aşk İçin* kitabını göğsüne yaslamıştı, onu sıkı sıkı tutuyor, eliyle onu öne arkaya doğru kıvırıp bükerek ciddi bir ifadeyle Ralph'e bakıyordu. "Rasgelelik çılgındır. Amaç ise aklı başında."

Anlaşıldı, diye düşündü Ralph. *Biz High Ridge'de, mahzendeki*

insanların hayatlarını kurtarmaktan başka ne yaptık? John Leydecker'inkini de kurtardık tabii – eğer müdahale etmeseydim, Pickering tıpkı Chris Nell'e yaptığı gibi onu da öldürebilirdi. Leydecker'in bütün bunlarla bir ilgisi olabilir mi?"

Bunun doğru olabileceğini düşündü, ama bu da pek akla yatkın gibi gelmiyordu.

"Dorrance," dedi "bize biraz daha fazla bilgi veremez misin? Yani demek istiyorum ki..."

Dor, kibar bir şekilde "Hayır," dedi. "Başka soru yok, zamanımız da yok. Bütün bunlar sona erdiğinde hep beraber bir yemek yeriz... yani eğer hayatta kalmayı başarırsak."

"İnsanı nasıl neşelendireceğini iyi biliyorsun, Dor." Ralph kapıyı açtı. Lois de aynısını yaptı ve ikisi de park sahasına indiler. Ralph eğilip Joe Wyzer'a baktı. "Başka bir şey var mı? Aklına gelen herhangi bir şey?"

"Hayır, sanmıyo..."

Dor eğilip kulağına bir şeyler fısıldadı. Joe kaşlarını çatarak dinledi.

Dorrance tekrar arkasına yaslandığında Ralph sordu. "Eee? Ne dedi sana?"

"Tarağımı unutmamı söyledi," dedi Joe. "Neden söz ettiği hakkında en ufak bir fikrim bile yok ama ne hakkında var ki zaten?"

"Boşver," dedi Ralph ve hafifçe gülümsedi. "Bu, ne anlama geldiğini bildiğim çok az sayıdaki şeylerden biri. Haydi Lois, şu kalabalığa bir bakalım. Aralarına karışalım biraz."

4

Park sahasının ortalarına geldiklerinde, Lois ona öyle bir dirsek attı ki, Ralph neredeyse yere düşüyordu. "Bak!" diye fısıldadı. "İşte orda! Bu ünlü muhabir Connie Chung değil mi?"

Ralph dönüp baktı. Evet, ceketlerinin üzerinde CBS logosu olan iki teknik elemanın ortasında duran bej mantolu kadın kesinlikle televizyon spikeri ve muhabir Connie Chung'dı. Akşam yemeği yerken izlediği televizyon haberlerinde sıkça gördüğü onun o güzel, zeki yüzünü ve tatlı gülümsemesini hemen tanımıştı.

"Ya o ya da onun ikiz kardeşi," dedi.

Lois, Yaşlı Dor, High Ridge ve kel doktorla ilgili her şeyi unutmuş gibi görünüyordu. O anda Bill McGovern'ın "Bizim Lois," dediği kadın oluvermişti yine. "Merakımdan çatlarım şimdi. *Onun* burada ne işi var?"

"Şey," diye söze başladı Ralph ve eliyle ağzını kapatarak esnediğini gizlemeye çalıştı. "Şu anda Derry'de olup bitenlerin ülke çapında önemli bir haber olduğunu sanıyorum. Buraya, bu gece belediye binasının önünden canlı yayın yapmaya gelmiş olmalı. Her durumda..."

Aniden hiç uyarı olmadan, haleler geri döndüler. Ralph'in şaşkınlıktan nefesi kesilmişti.

"*Aman Tanrım!* Lois, şunu görüyor musun?"

Ama gördüğünü sanmıyordu. Eğer görüyor olsaydı, Connie Chung, Lois'in 'kafasını meşgul edecek şeyler,' arasında son sırayı bile alamazdı. Bu hayal edilemeyecek kadar korkunç bir şeydi ve Ralph hayatında ilk defa parlak haleler dünyasının bile sıradan bir insanı dizlerinin üzerinde çöktürüp Tanrı'ya sınırlı algılarından ötürü teşekkür ettirecek kadar berbat bir karanlık yönü olduğunu iyice anladı.

Ve bu bir üst seviyeye adım atmak değil, diye düşündü. *En azından ben öyle olduğunu sanmıyorum. Ben sadece daha geniş bir dünyaya bakıyorum, tıpkı pencereden dışarıyı seyreden bir adam gibi. Ben gerçekten bunun içinde değilim.*

Bunun içinde olmayı da *isteyemezdi* zaten. Böyle bir şeye sadece bakmak bile insanın kör olmayı tercih etmesine yeterdi.

Lois kaşlarını çatmış ona bakıyordu. "Neyi, renkleri mi? Hayır. Görmeye çalışmalı mıyım ki? Renklere bir şey mi oldu?"

Cevap vermeye çalıştı ama yapamadı. Hemen ardından Lois'in elinin kerpeten gibi dirseğini sıktığını hissetti ve herhangi bir açıklama yapmasına gerek kalmadığını anladı. Şu anda bu cehennemi Lois de kendi gözleriyle görmekteydi.

"*Aman Tanrım,*" diye fısıldadı Lois, sanki ağlayacakmış gibi sesi titriyordu. "Aman Tanrım! Aman Tanrım! Aman Tanrım!"

Halk Merkezi binası üzerinde duran hale, Derry Hastanesi'nin çatısından dün gece baktıklarında büyük, geniş bir şemsiye gibi görünmüştü. Şu anda ise, park sahasının içinden bakıldığında, tıpkı eskilikten ve bakımsızlıktan şeffaf çeperleri siyahımsı yeşil küf bağlamış kocaman ve tanımlanamayacak kadar iğrenç bir cibinliğin içinde olmak gibiydi. Parlak ekim güneşi donuklaşmış gümüş bir daireye dönüşmüş, kırmızılığı solmuştu. Hava, Ralph'e on dokuzuncu yüzyıl sonu-

nun Londra resimlerini hatırlatan karanlık, kasvetli ve puslu bir sis bir haline gelmişti. Şu anda sadece şehir merkezini çevreleyen ölüm torbasına bakmıyorlardı, onun içine canlı canlı gömülmüşlerdi. Ralph ölüm torbasının büyük bir açlıkla üzerine gelip, umutsuzluk ve korku hisleriyle onları kavrayıp alt etmeye çalıştığını hissedebiliyordu.

Joe Wyzer'ın hâlâ arka koltuğunda yaşlı Dor'un oturduğu Ford'unu Main Caddesi'ne doğru sürüşünü kayıtsızca izleyerek *Ne işe yarayacak*? diye sordu kendi kendine. *Yani gerçekten böyle bir durumda yapacağımız şey ne işe yarar ki? Hiçbir şeyi değiştiremeyiz, imkânı yok. High Ridge'de bir şeyler becerdik belki, ama orada olanlarla şimdi burada olanlar arasındaki fark, küçük bir leke ile uzaydaki kara delikler arasındaki fark kadar büyük. Eğer bu işe burnumuzu sokarsak yamyassı oluruz.*

Yanında bir inilti duydu ve Lois'in ağlamaya başladığını fark etti. Tükenmekte olan enerjisini toplayarak kolunu Lois'in omzuna doladı. "Dur bakalım, Lois," dedi "buna karşı koyabiliriz." Ama bundan pek emin değildi.

"*Bu şeyin içinde nefes alıyoruz!*" diye ağlıyordu Lois. "Sanki ölüm soluyoruz. Oh, Ralph, uzaklaşalım buradan! Lütfen, uzaklaşalım buradan!"

Bu fikir Ralph'in kulağına, çölde susuzluktan ölen birisine su ne kadar iyi gelirse o kadar iyi geldi; ama hayır anlamında kafasını salladı. "Eğer bir şeyler yapmazsak, bu gece burada tam iki bin kişi ölecek. Bu işi nasıl becerebileceğimizi bilmiyorum, ama bir şeyler yapmamız gerektiği kesin."

"Tamam," diye fısıldadı Lois. "Kolunla beni tut ki, bayılırsam düşüp de bir tarafımı kırmayayım."

Ne kadar ironik, diye düşündü Ralph. Yüzleri ve vücutları enerji dolu orta yaş döneminin başındaki insanlarınkiler gibiydi; ama kasları ipliğe, kemikleriyse cama dönüşmüş pinponlar gibi yavaş yavaş, minik adımlarla park yerine geçtiler. Lois'in, tıpkı ciddi bir yara almış bir kadın gibi hızlı hızlı nefes aldığını duyuyordu.

"İstersen seni geri götüreyim," dedi Ralph, bunu gerçekten isteyerek söylüyordu. Lois'i park yerinden otobüs durağına götürebilirdi. Ve otobüs gelince atlayıp Harris Bulvarı'na gitmek ne kadar iyi olurdu.

Ralph, üzerlerine baskı yapıp, onları sanki plastik kuru temizleme torbası içine sokup boğmaya çalışır gibi bu yeri saran öldürücü haleyi hissedebiliyordu ve McGovern'ın, May Locher'in ciğerlerindeki amfizemi hakkında söylediği bir şeyi hatırladı – bu hastalığın insa-

nı günden güne daha halsiz bırakan bir hastalık olduğunu. Ve şimdi, May Locher'in hastalığının son birkaç yılında neler hissettiğine dair iyi bir fikir edindiğini düşündü. İnsan, bu siyah havayı ne kadar içine çekerse çeksin yararı yoktu; yeterli gelmiyordu. Kalbi ve beyni sanki hayatında başına gelen en kötü baş ağrısını çekiyormuş gibi zonklamaya devam etti.

Lois, boğuk bir sesle nefes nefese konuşurken, Ralph onu geri götürebileceğini tekrarlamak için ağzını açmak üzereydi. "Sanırım bunu başarabilirim... ama umarım... uzun sürmez. Ralph, renkleri bile görmeden nasıl oluyor da bir şeyin bu kadar kötü olduğunu hissedebiliyoruz? Niye *onlar* hissedemiyor?" Halk Merkezi'nin etrafında dolaşan basın mensuplarını parmağıyla işaret etti. "Biz Ölümlüler bu kadar duyarsız mıyız? Bunu düşünmekten bile nefret ediyorum."

Ralph, bilmiyorum dercesine başını salladı; ama Halk Merkezi girişinde toplanmış olan basın mensuplarının, kameramanların ve güvenlik görevlilerinin belki de bir şeyler hissetmiş olabileceğini düşündü. Ellerinde kâğıttan kahve bardakları tutan bir sürü insan gördü, ama kimsenin kahvesinden bir yudum bile içtiğini görmedi. Bir steyşın vagonun tavanında bir kutu kurabiye vardı; ama içinden sadece bir tanesi alınmış, o da bir parçası koparılmış şekilde bir masa örtüsünün üzerinde duruyordu. Ralph, insanların yüzlerine dikkat etti, ama hiçbirinin yüzünde en ufak bir gülümseme belirtisi yoktu. Basın mensupları her zamanki hazırlıklarını yapıyordu – kameralarının açısını ayarlıyor, konuşanların başlarını görebilecekleri noktaları işaretliyor, kameralarla canlı yayın minibüsü arasındaki kablolarını kaymaması için betonun üstüne seloteyple yapıştırarak döşüyorlardı – ama Ralph'in tanık olacağını sandığı facianın ne kadar vahim olduğunun farkına varamadan, hareketlerinde hiçbir telaş olmadan yapıyorlardı işlerini.

Connie Chung, kubbenin altından – CBS ceketindeki rozette MICHAEL ROSENBERG yazan – sakallı, yakışıklı bir kameramanla dışarı doğru yürüdü ve sonra havada çerçeve çizer gibi ellerini havaya kaldırdı ve ona girişteki beton gölgelikten aşağı sarkan kocaman pankartın nasıl çekileceğini gösterdi. Rosenberg başını salladı. Chung'ın yüzü solgun ve ciddiydi ve sakallı kameramanla konuştuğu sırada, Ralph, Chung'ın durup, birden sanki düşünme yetisini kaybetmiş ya da bayılacakmış gibi elini şakağına götürdüğünü gördü.

Gördüğü tüm ifadelerde bir benzerlik var gibiydi – ortak bir bağ – ve bunun ne olduğunu bildiğini düşündü: hepsi birden, çocukken

melankoli diye adlandırdıkları duygunun içindeydiler ve melankoli, hüzün yerine kullanılan süslü bir kelimeydi.

Ralph, insanın denizde yüzerken soğuk bir yere rastladığında ya da uçaktayken bir hava boşluğuna geldiğinde kapıldığı bu duyguya eşdeğer olabilecek zamanları hatırlamaya başladı. Bazı günler kendinizi çok iyi hissederken birdenbire açık seçik hiçbir nedeni olmaksızın, kendinizi son derece berbat hissetmeye başlarsınız. Üstünüze tam anlamıyla *hiçbir şeyin faydası yok* duygusu çullanıverir – hayatınızdaki gerçek anlamda hiçbir olayla bağlantısı olmayan ama yine de inanılmaz derecede güçlü bir duygudur bu – ve yatağınıza girip yorganı başınıza çekmek istersiniz.

Belki bu gibi düşüncelere yol açan şey bu, diye düşündü. *Belki rastladığımız böyle bir şey – olmayı bekleyen bir ölüm ya da üzüntü, bez ve ip yerine örümcek ağlarından yapılmış bir çadır gibi orada kurulmuş bekliyor. Bizler bunu görmüyoruz, Ölümlü seviyemizde görmüyoruz ama hissediyoruz. Oh, evet, hissediyoruz. Ve şimdi...*

Şimdi onları emer gibi içine çekerek kurutmaya çalışıyordu. Belki, her ikisinin de korktuğu gibi kendileri vampir değildi, asıl vampir olan *bu şeydi.* Ölüm torbası, ağır ve yarı canlıydı ve mümkün olsaydı, hepsini içine çekip kurutacaktı. Buna izin verirlerse.

Lois, Ralph'e doğru tökezledi ve birlikte kaldırıma yuvarlanmamak için elinden geleni yaptı. Sonra, Lois (sanki saçı çimentoya batırılmış gibi yavaş yavaş) başını kaldırdı, elini ağzına götürdü ve derin bir nefes aldı. Aynı anda görüntüsü biraz titredi. Ralph, başka şartlar altında bu titremeyi kendi gözlerindeki geçici bir kamaşma olarak önemsemeyebilirdi ama o sırada bu söz konusu değildi. Lois, üst seviyeye yükselmişti. Yalnızca birazcık, beslenecek kadar.

Lois'in, garson kadının halesine girişini görmemişti ama bu kez her şey gözlerinin önünde olmuştu. Basın mensuplarının haleleri, büyük ve karanlık bir mağarada parlayan, küçük ama parlak renkli Japon fenerleri gibiydi. O sırada, içlerinden birinden mor bir ışın çıktı – Michael Rosenberg'den, Connie Chung'ın sakallı kameramanından. Işın, Lois'in yüzünün ön tarafında bir iki santim kırılarak ikiye bölündü. Üst tarafı yeniden ikiye bölündü ve Lois'in burun deliklerinden içeri girerek gözden kayboldu; alt tarafı, aralanmış dudaklarından ağzına girdi. Ralph, Lois'in yanaklarında bunların parladığını görebiliyordu, tıpkı fenerin içindeki bir mumun etrafı aydınlatması gibi içerden aydınlatıyordu.

Lois'in Ralph'i kavrayan elleri gevşedi ve birden ağırlığının yarat-

tığı yaslanma baskısı kayboluverdi. Bir süre sonra, mor ışın gözden kayboldu. Lois, Ralph'e doğru dönüp baktı. Kireç rengini almış yanaklarına, biraz olsun renk gelmişti.

"Daha iyiyim — *çok* daha iyi. Şimdi sıra sende, Ralph!"

Ralph, çekiniyordu – hâlâ çalmak gibi geliyordu – ama oracığa yığılıp kalmak istemiyorsa bunu yapmak zorundaydı; Nirvanalı çocuktan ödünç aldığı enerjinin son damlalarının vücudunun gözeneklerinden çıkıp gittiğini neredeyse hissedebiliyordu. O sabah Dunkin' Donuts'ın park yerinde yaptığı gibi elini ağzına götürüp parmaklarını tüp şeklinde kıvırdı ve bir hedef arayarak hafifçe sola döndü. Connie Chung, onlara doğru birkaç adım daha yaklaşmıştı; hâlâ aşağı sarkan kocaman bez pankarta bakıyor ve (Lois'in ödünç aldığı şeyden sonra pek de fena gözükmeyen) Rosenberg'le bu pankart hakkında konuşuyordu. Ralph, daha fazla düşünmeden, parmaklarının oluşturduğu tüpten keskin bir nefes aldı.

Chung'ın halesi, Gretchen Tillbury ile birlikte evine geldikleri gün Helen'i ve Nat'ı çevreleyen hale gibi fildişi rengindeydi. Bir ışın yerine, Chung'ın halesinden uzun, düz bir kurdela gibi bir şey çıktı. Ralph, eklemlerinde ve kaslarındaki artık ağrı vermeye başlayan bitkinliği bastıran bir gücün içine doğru dolduğunu hissetti. Yeniden net olarak düşünebiliyordu, sanki kafasının içinden büyük bir sis bulutu kalkmış gibiydi.

Connie Chung, birdenbire durdu ve bir süre gökyüzüne doğru baktı, sonra yeniden kameramanla konuşmaya devam etti. Ralph, etrafa bakındı ve Lois'in merakla ona baktığını gördü. "Daha iyisin ya? diye fısıldadı Lois.

"Kesinlikle daha iyiyim," dedi Ralph "ama kendimi hâlâ ağzı fermuarla kapatılmış bir torbaya tıkılmış gibi hissediyorum."

"Sanırım..." diye başladı Lois ama sonra gözleri Halk Merkezi'nin solundaki kapıların yanındaki bir şeye takıldı. Çığlık attı ve gözleri yuvalarından fırlayacakmış gibi büyüyerek, geri geri gitti ve Ralph'e yaslandı. Ralph, Lois'in bakışlarını izledi ve nefesinin kesildiğini hissetti. Mimarlar, binanın tuğladan yapılmış yan duvarlarının düz görüntüsünü, fundalık dikerek yumuşatmaya çalışmışlardı. Bu fundalıkların ya zamanında budanması ihmal edilmişti ya bulundukları dar çimen alanı bütünüyle gizleyecek şekilde büyümeye bırakılmışlardı.

Fakat şimdi tarih öncesi böcekleri andıran dev böcekler bölükler halinde çalılıklar içine girip çıkıyor, birbirlerinin üstüne basıyor, baş-

ları çarpışıyor ve bazen de çiftleşme mevsiminde boynuzlarını birbirlerine kenetleyen geyikler gibi ön ayaklarıyla birbirlerinin üstüne basıyorlardı. Çanak antende gördüğü kuş gibi şeffaf değildiler; ama yine de bunlarda hayaletsi, gerçek olmayan bir şey vardı. Haleleri, tam bir renk tayfı oluşturarak canlı bir şekilde (ve beyinsizce, diye düşündü Ralph) titreşiyordu; renkler öylesine parlak ve aynı zamanda öyle kısa ömürlüydü ki onları ateş böceği olarak düşünmek bile mümkündü.

Ama değildiler. Ne oldukları belliydi.

"Hey!" Chung'ın kameramanı Rosenberg'di onlara seslenen ama zaten binanın önündeki insanların çoğu bakıyordu. Lois'i kastederek "Bayan iyi mi, dostum?" diye sordu.

"Evet," diye seslendi. Ralph'in eli hâlâ ağzının kenarındaydı ve kendisini aptal gibi hissederek hemen aşağı indirdi. "O yalnızca..."

"Bir fare gördüm de!" diye seslendi Lois, tuhaf, şaşkın bir gülümsemeyle... Şu "Bizim Lois" gülümsemesiyle. Ralph, onunla gurur duyuyordu. Lois, hiç tereddüt etmeden, kapının solundaki fundalıklara doğru işaret etti. "Tam oraya girdi, iri bir fareydi! Onu gördün mü, Norton?"

"Hayır, Alice."

"Buradan bir yere kıpırdamayın bayan," diye seslendi Michael Rosenberg. "Bu akşam her türlü vahşi hayvanı görebilirsiniz bu civarda." Arkadan Rosenberg'in esprisine öylesine ve neredeyse zorla atılan kahkaha sesleri duyuldu ve sonra işlerine döndüler.

"Tanrım, Ralph!" diye fısıldadı Lois. "Şu... şu *şeyler*..."

Ralph, Lois'in elini tuttu ve sıktı. "Sakin ol, Lois."

"Biliyorlar, değil mi? Bu yüzden buradalar. Akbaba gibiler."

Ralph başını salladı. Ralph, bakarken fundaların üst tarafından bir sürü böcek çıktı ve duvara doğru rasgele tırmanmaya başladılar. İnsanı şaşkına çeviren bir yavaşlıkta hareket ediyorlardı – kasım ayında pencere kenarında kanatlarını vızıldatan sinekler gibi – ve ardlarında renkli, ince izler bırakıyorlardı. Renkler hemen soluklaşıyor ve yavaş yavaş yok oluyordu. Diğer böcekler de çalıların altından küçük çimenli yola doğru yavaş yavaş ilerlemeye başladı.

Yerel haber yorumcularından biri, böceklerle dolu alana doğru yürümeye başladı ve başını çevirdiğinde Ralph, bunun John Kirkland olduğunu gördü. Kirkland, şu "güçlü iş kadını" görünüşü veren tayyörlerden birini giymiş olan oldukça seksi bir kadınla konuşuyordu. Kadının, Kirkland'in program yapımcısı olduğunu tahmin etti ve Li-

sette Benson'ın halesinin, bu kadın etraftayken kıskançlıktan yeşile dönüp dönmediğini merak etti.

"*Böceklere doğru gidiyorlar!*" diye dehşetle fısıldadı Lois. "Onları durdurmalıyız, Ralph – *onları durdurmak zorundayız!*"

"Lanet olsun hiçbir şey yapamayız."

"Ama..."

"Lois, deliler gibi, bizden başka kimsenin görmediği böcekler olduğunu haykıramayız. Bunu yaparsak, sonunda soluğu tımarhanede alırız. Üstelik, böceklerin burada olmasının nedeni onlar değil." Duraksadı ve ekledi: "Umarım öyledir."

Kirkland ve güzel meslektaşı çimenliğe doğru... kıpır kıpır yürüyen yapışkan yumağın olduğu yere doğru yürürlerken onları izlediler. Bir tanesi, Kirkland'in derisi ayna gibi parlayan ayakkabısının üzerine yavaş yavaş çıktı ve Kirkland hareketsiz kalıncaya kadar biriki saniye duraksadı ve sonra pantolonun paçasına tırmandı.

"Susan Day hiç de umrumda değil, şöyle ya da böyle," diyordu Kirkland. "Buradaki hikâye Kadın Sığınma Evi, o değil – siyah matem bantı takmış ağlayan kadınlar."

"Dikkat et, John," dedi kadın ciddi bir şekilde. "Duygularını belli etmemelisin."

"Sahi mi? Lanet olsun." Pantolonun bacağındaki böcek Kirkland'in kasıklarına doğru gidiyor gibiydi. Kirkland, az sonra hayalarının üzerinde gezinmeye başlayacak olan yaratığı görebilseydi, muhtemelen aklını kaçırırdı diye düşündü Ralph.

"Pekâlâ ama konuşacaksan yerel güç ağını harekete geçiren kadınlarla konuş," diyordu yapımcı. "Şimdi Tillbury ölmüş olduğu için, bizi ilgilendirenler, Maggie Petrowsky, Barbara Richards ve Dr. Roberta Harper. Bu akşam Büyük İlahe'yi sahneye davet edecek olan Harper..." Kadın, kaldırımdan bir adım indi ve yüksek topuklu ayakkabılarından biri oralarda dolaşan renkli böceklerden birini ezdi. Böceğin içinden rengârenk bağırsak ve patates püresine benzeyen reçinemsi beyaz bir madde çıktı. Ralph, beyaz şeylerin, böceğin yumurtası olduğunu düşündü.

Lois yüzünü Ralph'in koluna yasladı.

"Helen Deepneau adında bir kadın gelecek, gözlerini dört aç," dedi yapımcı, binaya bir adım daha yaklaşarak. Böcek, ayakkabısının topuğuna yapıştı ve yürürken sağa sola çarptı.

"Deepneau," dedi Kirkland. Parmak boğumlarıyla kaşlarına hafifçe vurdu. "Bu adı bir yerlerden hatırlıyorum, hiç yabancı gelmiyor."

"Senin beynin durdu galiba," dedi yapımcı. "Ed Deepneau'nun karısı. Ayrıldılar. Dramatik bir hikâye istiyorsan, ondan daha iyisini bulamazsın. O ve Tillbury iyi arkadaştılar. Belki *de aralarında özel bir şeyler de vardır, anlarsın ya...*"

Kirkland kadına yan gözle baktı – o an onun yüzünde kamera karşısındaki kimliğine öyle yabancı bir ifade vardı ki, Ralph kafasının biraz karıştığını hissetti. Bu arada, renkli böceklerden biri, kadının ayakkabısında ilerledi ve bacağına doğru tırmanmaya başladı. Böcek, kadının eteğinin ucundan kaybolurken, Ralph, çaresizlik içinde heyecanla izledi. Hareketli tümseğin kadının kasıklarına doğru tırmanmasını izlemek, bornozun altındaki bir kedi yavrusunu izlemek gibiydi. Derken, Kirkland'in meslektaşı *bir şey* hissetmiş gibi durdu; Day'in konuşması sırasında yapacağı röportajlar hakkında Kirkland'le konuşurken, aşağı eğilip, şimdi neredeyse sağ kalçasına kadar çıkmış olan küçük şişkinliğin olduğu yeri dalgın bir şekilde kaşıdı. Ralph, kırılgan ve yumuşak şeyin patladığında çıkardığı kalın patlama sesini duymadı, ama bunu tahmin edebiliyordu. Tahmin etmemenin imkânı yok gibiydi. Ve böceğin içinden çıkan şeylerin, kadının naylon çoraplı bacağından cerahat gibi aktığını hayal edebiliyordu. Akşam duş alıncaya kadar görülmeden, hissedilmeden, varlığından şüphe edilmeden orada kalacaktı.

Şimdi, bu öğleden sonrası için yapılması planlanan kürtaj aleyhtarı gösterinin... gerçekten yapılacağını varsayarak konuyu nasıl ele alacaklarını tartışmaya başlamışlardı. Kadın, Yaşam Hakkı Dostları'nın bile, High Ridge'de olanlardan sonra Halk Merkezi'nde gösteri yapacak kadar ahmak olmadıkları düşüncesindeydi. Kirkland, fanatiklerin ahmaklığını küçümsemenin imkânsız olduğunu söyledi; bu insanların dikkate alınması gereken bir güç olduğunu söyledi. Konuştukları süre içinde, çoğu şişirilmiş, fikir ve dedikodu alışverişi yaparlarken, renkli böcekler ağır ağır bacaklarına ve gövdelerine tırmanıyordu. Önde giden bir tanesi, Kirkland'in kırmızı kravatına doğru çıktı, yüzüne doğru gittiği açıktı. Ralph'in gözüne, sağ tarafında bir hareketlenme çarptı. Tam zamanında dönüp, teknisyenlerden birinin bir diğerini dirseğiyle dürtüp, parmağıyla kendisini ve Lois'i işaret ettiğini gördü. Ralph birdenbire onların gözünde nasıl göründüklerini fark etti: orada bulunmak için hiçbir makul nedeni olmayan yaşlı bir çift (ikisi de siyah matem bantı takmıyordu ve medya temsilcisi olmadıkları da son derece açıktı) park yerinin kenarında dikiliyordu. Demin bir çığlık atan kadın, yüzünü yanındaki adamın koluna göm-

müştü... ve adam da, bir aptal gibi boşlukta bir şeye ağzı bir karış açık bakıyordu.

Ralph, kimseye çaktırmadan, eski bir Warner Bross hapisten kaçış filminde kaçış planlarını tartışan bir mahkûm gibi Lois'e usulca "Başını kaldır. Çok fazla dikkat çekiyoruz," dedi.

Bir an için, Lois'in bunu yapabileceğine gerçekten inanmadı... fakat Lois bunu başardı ve başını kaldırdı. Duvar boyunca uzanan fundalıklara son bir kez kısaca baktı – isteksiz, ürkmüş kaçamak bir bakış – ve sonra kararlı bir şekilde dönüp Ralph'e, yalnızca Ralph'e baktı. "Atropos'un izini görebiliyor musun, Ralph? Burada oluş nedenimiz bu, değil mi... onun izini bulmak?"

"Belki. Doğruyu söylemek gerekirse, bakmadık bile... aynı anda çok fazla şey olup bitiyor. Binaya biraz daha yaklaşmalıyız sanırım." Bunu yapmak istemiyordu ama *bu* son derece önemli gibiydi. Etraflarındaki ölüm torbasını hissedebiliyordu, onun kasvetli, boğucu varlığı ileri doğru hareket etmeyi engelliyordu. Savaşmak zorunda oldukları şey de *buydu*.

"Pekâlâ," dedi Lois. "Connie Chung'dan imza isteyeceğim ve bunu yaparken şımarık ve aptal biri gibi olacağım. Buna dayanabilecek misin?"

"Evet."

"Güzel. İlle de dikkat çekeceksek benim onunla konuşmamla ilgili olacak."

"İyi fikir gibi görünüyor."

Ralph, John Kirkland'e ve yapımcıya son bir kez baktı. Şimdi, yüzlerinde ileri geri gezinen böceklerden bütünüyle habersiz, akşam hangi olayların haber akışı içinde canlı yayına girebileceğini tartışıyorlardı. Böceklerden biri, John Kirkland'in ağzından içeri yavaş yavaş giriyordu.

Ralph, aceleyle başını çevirdi ve Lois onu, Bayan Chung'ın, sakallı kameraman Rosenberg'le birlikte durduğu yere doğru çekiştirdi. İkisinin önce Lois'e sonra birbirlerine baktığını gördü. Yüzlerindeki ifade, biraz küçümseme biraz da hoşgörüydü – işte *onlardan* biri buraya doğru geliyor – ve sonra Lois, Ralph'in elini *Beni boşver, Ralph, sen kendi işine bak ben de kendi işime bakayım,* der gibi sıktı.

"Affedersiniz ama siz Connie Chung değil misiniz?" diye sordu Lois, taşkın yapmacık ses tonuyla. "Demin sizi gördüm ve önce Norton'a dönüp dedim ki, 'O, Dan Rather ile birlikte televizyonda gördüğüm bayan mı yoksa rüya mı görüyorum?' Ve sonra..."

"Ben Connie Chung'ım ve sizi tanıdığıma çok sevindim ama bu akşamki haber programı için hazırlanıyorum, kusura bakmazsanız..."

"Oh, elbette, sizi rahatsız etmeyi düşünemem bile ama yalnızca bir imza istiyorum – küçücük bir karalama yeter – çünkü sizin bir numaralı hayranınızım, en azından Maine'de."

Bayan Chung, Rosenberg'e baktı. Rosenberg, elindeki kalemi ameliyat hemşiresinin doktor bir sonraki aleti daha istemeden, elinde hazır bekletmesi gibi bir tavırla tutuyordu. Ralph, dikkatini Halk Merkezi'nin önündeki alana çevirdi ve algısını biraz daha üst bir seviyeye çıkardı.

Kapıların önünde yerde gördüğü şey, yarı şeffaf, siyahımsı bir maddeydi. Beş santimetre kadar derinliğindeydi ve neredeyse bir tür jeolojik oluşum gibi görünüyordu. Ama öyle olamazdı... olabilir miydi? Bakmakta olduğu şey gerçek olsaydı (Ölümlü dünyasındaki nesnelerin gerçek olduğu gibi, en azından), kapıların açılmasını engellerdi ve böyle bir şey yapmıyordu. Ralph bunu izlerken, iki televizyon teknisyeni sanki katı bir şey değilmiş de yere zemine çökmüş bir dumanmış gibi ayak bileği hizasındaki maddenin içinden yürüyüp geçtiler.

Ralph, haleler gibi ayak izlerini hatırladı – dans diyagramlarına benzeyen ayak izlerini – ve birdenbire anladığını düşündü. İzler, yavaş yavaş kaybolurken sigara dumanı gibi bir şey bırakıyorlardı... ama sigara dumanı gibi şey aslında *kaybolmuyordu;* duvarlarda, pencerelerde ve akciğerlerde bir iz bırakıyordu. İnsan halelerinde de kendi izlerini bıraktığı açıktı. Yalnızca bir kişinin ayak izleri söz konusu olduğunda renkler yok olduktan sonra dumanın bıraktığı izleri görmek mümkün değildi belki, ama burası, Maine'in dördüncü büyük şehrindeki en büyük toplanma yeriydi. Ralph, bu kapılardan girip çıkan bütün insanları düşündü – bütün ziyafetleri, toplantıları, şovları, konserleri, basketbol turnuvalarını – ve bu yarı şeffaf cürufun ne olduğunu anladı. Bu, aşınmış merdivenlerde oluşan hafif çukurluk gibi bir şeydi; buraya gelip giden bütün insanlardan kalan bir iz.

Boşver şimdi bunları tatlım – kendi işine bak.

Hemen yanında, Connie Chung, Lois'in Eylül ayında aldığı trafik ceza makbuzunun arkasını imzalıyordu. Ralph, kapıların önündeki beton alan üzerindeki cüruf gibi kalıntılara baktı, Atropos'un izini ararken, kokunun görüntüden daha tesirli olacağını düşünerek küçük bir çocukken Bay Huston'ın kasap dükkânının arkasına koşarak kaçtığı ara sokak gibi nahoş, etsi bir koku aradı.

"Teşekkürler!" diye kıkırdıyordu Lois. "Norton'a dedim ki 'Televizyonda göründüğü gibi, tıpkı küçük bir taşbebek gibi görünüyor.' Tam olarak böyle demiştim."

"Seviliyor olmak çok güzel kuşkusuz," dedi Chung, "ama işime geri dönmek zorundayım."

"Elbette seviliyorsun. Dan Rather'a benden selam söyler misin? Ona 'Cesaret!' dediğimi söyle."

"Mutlaka söyleyeceğim." Chung gülümsedi ve kalemi Rosenberg'e geri uzatırken başını salladı. "Şimdi kusura bakmazsanız..."

Eğer buradaysa, benden daha yüksekte bir yerde, diye içinden geçirdi Ralph. *Biraz daha yükselmem gerekecek.*

Evet, ama dikkatli olmak zorundaydı, yalnızca zaman çok değerli bir şey haline geldiği için değil. Basit gerçek şuydu, çok fazla yükselirse, Ölümlü dünyasından kaybolacaktı ve bu, medya mensuplarının dikkatini az sonra gerçekleşecek kürtaj taraftarı toplantısından başka yöne çevirebilecek bir durum olabilirdi... en azından kısa bir süre için.

Ralph, dikkatini yoğunlaştırdı ama kafasının içinde acısız bir spazm gerçekleştiğinde, bu kez sönüp yanma gibi değil, göz kapağının yavaşça kapanması gibi bir şey oldu. Dünya sessizce renklerle doldu; her şeyi müthiş bir parlaklık sardı. Ama bu renklerin en güçlüsü, ölüm torbasının siyah rengiydi ve diğerlerini geride bırakıyordu. Kasvet ve güçsüz kılan zayıflık duygusu, kalbine hançer gibi saplanarak yine üstüne çullandı. Yukarıda yapacak işi varsa, hemen yapıp yaşam gücü bütünüyle bitmeden yeniden Ölümlü seviyesine dönmesi gerektiğinin farkına vardı.

Yeniden kapılara baktı. Bir süre kendisi gibi Ölümlülerin halelerinden başka bir şey göremedi... ve sonra bakmakta olduğu şey birdenbire netleşti. Limon suyuyla yazılmış bir mesajın mum ateşine yakın tutulduğunda yazının belirginleşmeye başlaması gibi aradığı şey görünmeye başladı.

Bulacağı izin bay Huston'ın dükkânının arkasında bulunan fıçılardaki hayvanların kokuşmuş iç organları gibi görünmesini, onlar gibi kokmasını umuyordu; ama gördüğü, muhtemelen beklemediği bir şey olduğu için çok daha kötüydü. Kapıların üzerinde, kanlı, sümük gibi maddeler vardı – belki Atropos'un durmak bilmeyen parmaklarının bıraktığı izlerdi – ve aynı maddeden tiksindirici bir şekilde geniş parça, kapıların önündeki dumanın içine doğru batıyordu. Bu maddenin, renkli böceklerle karşılaştırıldığında neredeyse onları

normal gibi gösteren çok korkunç – çok aykırı – bir yönü vardı. Tehlikeli bir kuduz geçiren bir köpeğin yeni bıraktığı kusmuk birikintisi gibiydi. Bu maddelerden oluşan bir iz, önce kurumaya başlamış pıhtı ve lekeler, sonra dökülmüş yağlıboya gibi küçük damlalar halinde birikintiden ileriye doğru devam ediyordu.

Elbette, diye içinden geçirdi Ralph. *Buraya gelmek zorunda oluş nedenimiz bu. Küçük piçkurusu buradan uzak duramaz. Uyuşturucu bağımlısı için kokain neyse bu da onun için aynı şey.*

Ralph, o anda kendisinin bulunduğu yerde Atropos'un durup bakmasını... sırıtmasını... sonra ileri doğru adım atarak ellerini kapıya atmasını hayal edebiliyordu. Kapıları kucaklıyor, şu pis izleri bırakıyordu. Atropos'un, Ralph'in enerjisini bitiren siyahlıktan güç ve enerji topladığını hayal etmek zor değildi

Elbette gidecek başka yerleri ve yapacak başka işleri var – onun gibi doğaüstü bir psikopat olduğunuzda her gününüz şüphesiz çok yoğun geçer – ama bu yerden uzun süre uzak kalması oldukça zor, ne kadar meşgul olursa olsun. Onda nasıl bir duygu uyandırıyor? Sıcak bir öğleden sonra sıkı bir seks gibi, öyle olmalı.

Lois, arkasından kolunu çekiştirdi ve Ralph ona doğru döndü. Lois hâlâ gülümsüyordu. Ama gözlerindeki ateşsi yoğunluk, dudaklarındaki ifadeyi çığlık gibi gösteriyordu. Lois'in arkasında, Connie Chung ve Rosenberg, binaya doğru ilerliyorlardı.

"Beni buradan çıkarmalısın," diye fısıldadı Lois. "Buna dayanamıyorum artık. Aklımı kaçırmak üzereyim."

[*"Tamam mesele yok."*]

"Seni duyamıyorum, Ralph... ve sanırım güneşin senin içinden parladığını görebiliyorum. Tanrım, görebildiğime eminim!"

[*"Oh bekle..."*]

Ralph, dikkatini yoğunlaştırdı ve etrafındaki dünyanın hafifçe kaydığını hissetti. Renkler yavaş yavaş yok oldu; Lois'in halesi derisinin içinde gözden kaybolmuş gibi görünüyordu.

"Şimdi nasıl?"

"En azından saydamlığı azaldı."

Ralph hafifçe gülümsedi. "Güzel, haydi."

Ralph, Lois'i dirseğinden tuttu ve Joe Wyzer'ın onları bıraktığı yere doğru götürmeye başladı. Burası, kan damlalarının gittiği yönle aynıydı.

"Aradığın şeyi buldun mu?"

"Evet."

Lois'in yüzü aydınlandı. "Bu harika! Senin yükseldiğini gördüm, biliyor musun, çok tuhaf, sanki senin mürekkep balığı mavisi rengindeki bir fotoğrafa dönüşmeni izlemek gibiydi. Ve sonra... senin içinden güneşin parlayışını görebildiğimi düşünerek... *çok* acayipti." Lois ciddi bir ifadeyle Ralph'e baktı.

"Kötü, ha?"

"Hayır... tam olarak kötü sayılmaz. Yalnızca acayip... Böcekler kötüydü. Öff!"

"Ne demek istediğini anlıyorum. Ama hepsi hâlâ orada."

"Belki ama biz hâlâ düzlüğe çıkamadık, değil mi?"

"Evet, 'Cennete giden yol uzundur' derdi Carol."

"Ralph Roberts, bana yapış ve bir yere kaybolma."

"Ralph Roberts mı? Öyle birini hiç tanımıyorum. Adım Norton."

Ve Ralph, bunun Lois'i güldürdüğünü görünce sevindi.

24. Bölüm

1

Park yerinin zemininde her bir araba için ayrılan bölümleri belirleyen sarı çizgilerin üzerinden geçerek yavaş yavaş yürüdüler. Ralph, bu park yerlerinin çoğunun bu akşam dolacağını biliyordu. Gel, bak, dinle ve senin orada olduğunu görsünler... en önemlisi, bu şehirdekilere ve bu ülkedekilere dünyadaki tüm Charlie Pickering'lerin seni yıldıramayacağını göster. Korkudan geri duran küçük bir azınlığın da korkusunun yerini hastalık derecesinde merak alacaktı.

Yarış pistine yaklaştıklarında, ölüm torbasının kenarına da yaklaşmış oldular. Ölüm torbası burada daha kalındı ve Ralph, ölüm torbasının, kömürleşmiş madde parçacıklarından oluşmuş gibi, yavaş ve girdapsı hareketini görebiliyordu. Açık bir çöp fırınının üzerindeki sıcaklığın ve yanmış kâğıt parçalarının titreştiği hava gibiydi bu.

İki ses duyabiliyordu, biri diğerini bastırıyordu. Üstteki ses, berrak bir iç çekmeydi. Rüzgârın böyle bir ses çıkardığını düşündü Ralph, tabii rüzgâr ağlamayı öğrendiyse. Bu ürpertici bir sesti, ama alttan gelen diğer ses, berbat bir sesti – şapır şupur bir çiğneme sesi, sanki dişsiz devasa bir ağız, yakınlarda bir yerde, büyük miktarda yumuşak bir lokmayı çiğniyor gibiydi.

Lois, ölüm torbasının siyah parçacıklardan oluşan kabuğuna yaklaştıklarında durdu ve ürkmüş, bağışlanmayı dileyen gözlerle Ralph'e döndü ve küçük bir kızın sesiyle: "Bunun içinden geçebileceğimi sanmıyorum," dedi. Bir duraklamadan sonra büyük bir çabayla söylemek istediği şeyi söyledi. "Bu her neyse canlı bir şey, ve onları görüyor," dedi Lois. Park yerindeki insanları ve binaya yakın duran medya mensuplarını göstermek için omzunun üzerinden baş parmağıyla işaret etti. "Bu kötü ama bizi de görüyor, ve bu en kötüsü... çünkü onu gördüğümüzü biliyor. Birilerinin kendisini görmesinden hoşlanmıyor. Birilerinin onu hissetmesinden o kadar rahatsız olmuyor ama birilerinin onu görmesinden hoşlanmıyor."

Şimdi, kalın ses – şapır şupur yeme sesi – sanki kelimelermiş gibi duyulmaya başlamıştı neredeyse ve Ralph bu sesi dinledikçe, durumun aslında böyle olduğundan daha emin olmaya başladı.

[*Defolun. Kaybolun.*]

"Ralph," diye fısıldadı Lois. "Duyuyor musun?"

[*Sizden nefret ediyorum. Sizi geberteceğim. Yiyeceğim.*]

Ralph evet dercesine başını salladı ve yine kolundan tuttu. "Haydi, Lois."

"*Nereye...?*"

"Aşağı."

Bir süre, anlamadan, yalnızca Ralph'in yüzüne baktı Lois; sonra anladı ve başını salladı. Ralph, içinde sönüp yanmanın olduğunu hissetti – bir süre önceki göz kapağının kırpılmasından biraz daha güçlüydü – ve birdenbire etrafındaki bütün görüntüler temizlendi. Önlerinde girdap gibi dönen dumansı engel eriyip gitti. Ancak, ölüm torbasının kenarı olduğunu bildikleri yere yaklaştıklarında gözlerini kapayıp nefeslerini tuttular. Ralph, görünmez engelin içinden aceleyle geçerken Lois'in elinin kendi elini sıktığını hissetti ve kendisi geçerken, karanlık bir anılar yumağı – karısının yavaş yavaş ölümü, çocukken kaybettiği köpeği, Bill McGovern'ın bir eli göğsünde duvara yaslanması – önce hafifçe gözünün önüne gelmiş sonra da zalim bir el gibi beynini kavramıştı. Kulakları, çok net duyulan iç çekme sesleriyle doldu ve son derece sabit ve ürpertici bir şekilde boğuk, doğuştan aptal birinin ağlama sesini duydu.

Sonra torbanın kenarını aşıp diğer tarafa geçtiler.

2

Park yerinin uzak köşesindeki ahşap kemerin altından geçer geçmez (eğimli yüzeyi boyunca BASSEY PARKI'NDAKİ YARIŞLARA GİDİYORUZ! yazılıydı), Ralph, Lois'i bir bankın üzerine çekti ve iyi olduğu konusunda şiddetle ısrar etmesine rağmen Lois'i oturttu.

"Tamam, sen iyisin ama benim kendimi toplamam için bir iki saniyeye ihtiyacım var."

Lois, Ralph'in şakağından bir tutam saçı eliyle kaldırdı ve altındaki boşluğa bir öpücük kondurdu. "İstediğin kadar dinlen, tatlım."

Beş dakika sürdü. Dizleri bükülmeden kalkabileceğine yeterince

güvendiği zaman, Ralph, Lois'in elinden tuttu ve birlikte ayağa kalktılar.

"Buldun mu, Ralph? Onun izini buldun mu?"

Hayır anlamında başını salladı. "Bunu anlamak için, iki seviye yükselmemiz gerekiyor. Önce yalnızca haleleri görmeye yetecek kadar yükseldim; çünkü bu zamanın akışını hızlandırmıyordu, ama bu yöntem işe yaramadı. Demek ki biraz daha yukarı çıkmak gerekiyor."

"Pekâlâ."

"Ama dikkatli olmalıyız. Çünkü biz onu görebildiğimiz zaman..."

"O da bizi görebilir. Evet. Zamanı da iyi kullanmalıyız."

"Elbette iyi kullanmalıyız. Hazır mısın?"

"Hemen hemen. Ama bir öpücüğe daha ihtiyacım var sanırım. Küçük bir öpücük yeter."

Ralph gülümseyerek, Lois'i öptü.

"*Şimdi* hazırım."

"Pekâlâ yükseliyoruz."

3

Kırmızımsı damla izleri, onları önce Panayır haftası süresince standların kurulduğu alana doğru, sonra da, spor yapanların mayıstan eylüle kadar koşu alanı olarak kullandığı yarış pistine doğru yöneltti. Lois, bir süre göğüs yüksekliğindeki çitlerde durdu, pistin tribünlerinin boş olduğundan emin olmak için etrafı kolaçan etti ve gücünü topladı. Başta bir genç kızın tatlı hafifliğiyle hareket ediyordu ama bir ayağını çitin üstüne atar atmaz durdu. Yüzünde şaşkınlık ve üzüntü karışımı bir ifade vardı.

[*"Lois? İyi misin?"*]

[*"Evet, iyiyim. Lanet olası iç çamaşırlarım! Sanırım kilo kaybettim, çünkü çamaşırım olması gerektiği yerde durmuyor! Hay Allah!"*]

Ralph, yalnızca Lois'in fırfırlı külodunun kenarını değil ayrıca beş-altı santim uzunluğunda pembe naylonu da görebildiğini fark etti. Lois, çitin geniş tahtadan yapılmış üst bölümünde ata biner gibi bacakları ayrık oturmuş kumaşı çekiştirirken, Ralph sırıttı. Yavru kedilerden daha şirin göründüğünü söylemeyi düşündü ama bunun pek de iyi bir fikir olmadığına karar verdi.

["Şu lanet külodumu toplarken arkanı dön, Ralph. Ve arkan dönükken yüzündeki o tuhaf ifadeyi de sil."]

Ralph, arkasını döndü ve Halk Merkezi'ne baktı. Yüzünde tuhaf bir ifade varsa bile (Lois'in bunu halesinde görmüş olmasının daha bir olası olduğu düşündü), karanlık, yavaş yavaş dönen ölüm torbasının görüntüsünün neden olduğu bir yüz ifadesi olmalıydı bu.

["Lois, çıkarırsan belki daha rahat edersin."]

["Ralph Roberts, affedersin ama iç çamaşırlarımı çıkarıp koşu pistinde bırakacak şekilde yetiştirilmedim ve bunu yapan bir kız tanıdıysan bile, bu umarım Carolyn'la tanışmadan önce olmuştur. Keşke bir tane..."]

Ralph'in kafasının içinde bir çengelli iğnenin belirsiz imgesi parladı.

["Sende öyle bir şey yoktur herhalde, Ralph?"]

Ralph hayır dercesine başını salladı ve kendi kafasının içindeki imgeyi gönderdi: kum saatinin içinde akan kum.

["Pekâlâ, pekâlâ, mesajı aldım. Sanırım bir süre idare edecek kadar topladım. Şimdi dönebilirsin."]

Ralph döndü. Lois kendişini, geniş tahta çitin diğer tarafına bırakıyordu ve bunu yavaş yavaş yapıyordu; ama halesi oldukça solgunlaşmıştı ve Ralph, Lois'in gözlerinin altındaki mor halkaları yine görebiliyordu. Bununla birlikte, İç Çamaşırlarının İsyanı bastırılmıştı, en azından şimdilik.

Ralph, gücünü topladı, bir ayağını çite attı ve diğer tarafa atladı. Bunu yapmak çok hoşuna gitti – kemiklerindeki çevik olduğu günlere ait eski anıları uyandırmış gibiydi.

["Çok geçmeden yeniden güç depolamalıyız, Lois."]

Lois, bitkin bir şekilde başını sallayarak: *["Biliyorum. Haydi, gidelim."]*

4

Koşu pistinden geçen izleri takip ettiler, diğer taraftaki başka bir geniş çite tırmanıp Neibolt Caddesi'ne giden çalılık bir yokuştan indiler. Ralph, tepeden aşağı inerlerken Lois'in, elbisesinin üstünden habire külodunu çekiştirdiğini gördü ve yine o lanet şeyden kurtulursa daha rahat edip etmeyeceğini sormayı düşündü ama onun işine

karışmamaya karar verdi. İlle de başına dert olursa, bu konuda onun tavsiyesine gerek kalmadan bunu kendisi yapardı.

Ralph'in en büyük kaygısının – Atropos'un izlerini kaybedeceği kaygısının – yersiz olduğu ortaya çıktı. Soluk pembe lekeler doğruca, Neibolt Caddesi'nin yer yer ufalanmış, yamalı yüzeyine doğru gidiyordu. Caddenin iki yanında yıllar önce yıkılıp gitmiş olması gereken eski evler yer alıyordu. Çamaşır iplerinde asılı yıpranmış giysiler hışırdıyordu; burunları sümüklü, üstü başı kirli çocuklar, evlerin önündeki bahçede durup geçerlerken onları izledi. Yaklaşık üç yaşlarındaki küçük, güzel bir çocuk, ön basamakların bulunduğu yerden şüpheli bir ifadeyle baktı, sonra bir eliyle kasıklarını tuttu ve diğer eliyle onlara kötü bir işaret yaptı.

Neibolt Caddesi, eski tren mezarlığında çıkmaz sokak haline geliyordu ve Ralph'le Lois, burada geçici olarak izi kaybettiler. Eski bir yolcu istasyonundan geriye kalan bir bodrum katının girişini kapayan tahta iskelenin yanında durdular ve çevrelerindeki harap alana bakındılar. Pas kırmızısı izler, ayçiçeği ve dikenli çalıların derinliklerinden parıldadı; kırılmış yüzlerce şişe kalıntısı öğle güneşinde yanıp sönüyordu. Eski bir sundurmanın pütürlü tarafında spreyle boyanmış koyu pembe harflerle SUZY BENİMKİNİ YALADI yazıyordu. Bu şahsi beyanat, gamalı haçlardan oluşan bir çerçeve içine alınmıştı.

Ralph: [*"Hangi cehenneme gitti?"*]

[*"Aşağıda, Ralph... görüyor musun?"*]

Lois, 1963 yılına kadar ana hat, 1983 yılına kadar da tek hat olarak kullanılan ve şimdi hiçbir işe yaramayan eski demiryolu hattını işaret ediyordu. Traverslerin çoğu ortadan kaybolmuştu, ya oradaki ayyaşların ya da gidip gelen serserilerin ısınmak için yaktıkları ateşlerde kullanılmıştı. Ralph geriye kalan traverslerden birinin üstünde, pembe damla izleri gördü. Neibolt Caddesi'nden beri takip ettikleri izlerden daha tazeydi.

Anımsamaya çalışarak, yarı kaybolmuş raylar boyunca yürümeye başladı. Hafızası kendisini yanıltmıyorsa, bu hat batı yakasına, Belediye Golf Parkuruna kadar gidiyordu. Ralph, bunun havaalanının kenarı boyunca uzanan ve şimdi belki de Faye Chapin'in yaklaşan 3 Numaralı Pist Turnuvası için kuluçkaya yatmaya başladığı piknik alanının yanından geçen rayların devamı olması gerektiğini düşündü.

Neredeyse üç günümüzü aldı ama sanırım yine başladığımız yere geri dönüyoruz... Cennete değil, Harris Bulvarı'na, diye içinden geçirdi.

"Hey, arkadaşlar! N'abersiniz?"

Bu, Ralph'e aşina gelen bir sesti ve sesin geldiği yere ilk baktığında bu duygu güçlendi. Arkalarında duruyordu, Neibolt Caddesi'nin bittiği kaldırımın olduğu noktada. Elli yaşlarında görünüyordu ama Ralph onun aslında beş on yaş daha genç olduğunu tahmin etti. Uzun kollu bir tişört ve eski bir kot pantolon giyiyordu. Onu çevreleyen hale yeşildi. Ralph onun kim olduğunu anladı. Bill'in, Strawford Park'ında oturmuş eski dostu... ve sonunda da ondan daha uzun yaşayan Bob Polhurst için sızlandığı gün yanlarına gelen ayyaştı. Yaşam bazen çok tuhaftı.

Ralph'in üzerine tuhaf bir kadercilik duygusu çullanıyor ve bununla beraber, şimdi etraflarını saran güçleri içsel olarak hissediyordu. Bu güçlerin iyi ya da kötü, Rasgelelik ya da Amaç olmasının pek bir önemi yoktu; devasa güçlerdi, önemli olan da buydu ve bu güçler, Clotho ve Lachesis'in 'seçim ve özgür irade' dedikleri şeyleri sanki gülünç bir şey haline getiriyordu. Kendisini ve Lois'i devasa bir tekerleğe bağlamışlar gibi geliyordu – giderek bu korkunç tünelin derinliklerine doğru ilerlerken bile, onları başladıkları yere geri döndüren bir tekerlek.

"Bozukluğunuz var mı, bayım?"

Ralph, konuşurken ayyaşın duyabilmesi için biraz aşağı seviyeye indi.

"Bahse girerim Dexter'daki amcanız çağırmıştır," dedi Ralph. "Sana fabrikadaki eski işinin başına dönebileceğini söylemiş olmalı... ama oraya bugün gidersen. Doğru mu?"

Ayyaş, temkinli bir şaşkınlıkla Ralph'e göz kırptı. "Şey... evet. Onun gibi bir şey." Kendisi, bugünlerde bu hikâyeye bunu anlattığı insanlardan daha fazla inanıyordu. Karmaşık düşüncelerini topladı. "İyi bir işim var, biliyor musun? Ve geri dönebilirim. Saat ikide Bangor - Aroostook otobüsü var ama yol parası beş elli tutuyor ve bende yalnızca bir çeyrek var..."

"Yetmiş altı sentin var," dedi Lois. "İki çeyrek, iki on sent, bir tane beş sent ve de bir sentin var. Ama bu kadar çok içki içtiğin göz önüne alınırsa, halen oldukça sağlıklı sayılır, sana söyleyeceklerim bu kadar. At gibi sağlam bir bünyen olmalı."

Ayyaş, Lois'e şaşkın bir ifadeyle baktı, sonra geriye doğru bir adım attı ve avucunun içiyle burnunu sildi.

"Kaygılanmayın," diye güvence verdi Ralph "karım, her yerde haleler görüyor. Onun çok ruhani bir yanı vardır."

"Şimdi de öyle mi?"

"Evet. Ayrıca eli çok açıktır ve sanırım sana birkaç kuruş para vermekten daha iyi bir şey yapacak. Değil mi, Alice?"

"Hepsini içkiye yatıracak," dedi Lois. "Dexter'de iş filan yok."

"Hayır, muhtemelen yok," dedi Ralph, gözlerini Lois'e dikerek, "ama halesi oldukça sağlıklı görünüyor. *Oldukça sağlıklı.*"

"Galiba senin de ruhani bir tarafın var," dedi ayyaş. Gözleri hâlâ Ralph ile Lois arasında ihtiyatla gidip geliyordu ama bakışlarında temkinli bir umut kırıntısı vardı.

"Biliyor musun, bu doğru," dedi Ralph. "Ve geçenlerde bayağı işe yaradı." Aklına ilginç bir fikir gelmiş gibi dudaklarını buruşturdu ve derin bir nefes aldı. Parlak yeşil bir ışık, serserinin halesinden çıkıp, onu Ralph ve Lois'den ayıran on beş metre boyunca ilerledi ve Ralph'in ağzından içeri girdi. Tadı çok belirgindi ve hemen tanımlanabilirdi: Boone Çiftliği Elma Şarabı. Bu, sert bir şaraptı ama hoştu da. Tadı almasıyla, yine o geri gelen güç hissi ve keskin bir düşünce netliği geri geldi.

Bu arada, Lois, adama yirmi dolarlık bir banknot uzatıyordu. Ayyaş bunu hemen fark edemedi, kaşlarını çatmış gökyüzüne bakıyordu. Tam o sırada, başka bir parlak yeşil ışık halesinden çıktı ve Lois'in ağzına, burnuna ulaştı. Lois'in elindeki banknot kısa bir süre sarsıldı.

[*"Oh, Tanrım, Çok güzel!"*]

"Charleston Hava Kuvvetleri'nin lanet olası jet pilotları!" diye bağırdı hoşnutsuz bir şekilde. "Okyanus üzerinde uçmaya başlayana kadar ses sınırını aşmamaları gerekiyordu! Neredeyse altıma kaç..." Gözleri, Lois'in parmakları arasındaki banknota takıldı ve çatık kaşlarındaki ifade derinleşti. "Heey, bu ne biçim bir şaka böyle? Ben geri zekâlı değilim. Belki arada sırada bir iki tek atıyorum ama bu geri zekâlı olduğum anlamına gelmez."

Zamanla o da olacak, diye içinden geçirdi Ralph.

"Hiç kimse sizin geri zekâlı olduğunuzu düşünmüyor," dedi Lois "ve bu bir şaka değil. Parayı alın, bayım."

Ayyaş, öfkeyle bakmayı sürdürdü, ama Lois'e yakından baktığında (ve Ralph'e gözünün ucuyla kaçamak bir ifadeyle bakarak), öfkenin yerini kocaman bir gülümseme aldı. Nasıl olup da hak ettiğini anlamadığı parayı almak için elini uzatarak Lois'e doğru yaklaştı.

Lois, ayyaş adam tam parayı kapacakken elini biraz yukarı doğru kaldırdı. "Mutlaka yiyecek ve içecek bir şeyler alacaksın. Ve belki bu

arada kendine bu yaşama biçiminden hoşnut olup olmadığını sorarsın."

"Çok haklısınız!" diye bağırdı ayyaş, heyecanla. Gözlerini, Lois'in parmakları arasındaki banknottan bir an bile ayırmadan. "Mutlaka, bayan! Nehrin öteki yakasındaki merkezde bir programları var, alkolden arındırma ve rehabilitasyon için. Bunu düşünüyorum. Gerçekten düşünüyorum. Allahın cezası her gün bunu düşünüyorum." Ama gözlerini yirmiliğin üstüne dikmişti ve neredeyse ağzının suyu akıyordu. Lois, Ralph'e bir an şüphe dolu bir ifadeyle baktı ve sonra omuz silkip elindeki banknotu ayyaşın avucuna bıraktı. "Teşekkürler! Teşekkürler, bayan!" Gözleri Ralph'e doğru kaydı. "Bu bayan gerçek bir prenses! İnşallah bunun farkındasınızdır!"

Ralph, övünen bir bakışla Lois'i süzdü. "Aslına bakılacak olursa, bunu ben de biliyorum," dedi.

5

Yarım saat kadar sonra, ikisi, Belediye Golf Parkurunun yanından kıvrılan paslı çelik rayların üzerinde yürüyorlardı... ama ayyaşla karşılaşmalarından sonra Ölümlü dünyasının biraz daha üstüne çıkmışlardı (belki de ayyaşın kendisi de biraz uçtuğu için) ve yürüyüşleri normal bir yürüyüşten farklıydı. Ayakları hareket ediyor gibiydi ama, hemen hemen hiç çaba harcamaları gerekmiyordu. Bu, Ralph'e yürümek gibi değil de daha çok kaymak gibi geldi. Ölümlü dünyasından birileri tarafından görülüp görülmediklerinden de emin değildi; ayaklarının etrafında sincaplar zıplıyor ve yaklaşan kış için yiyecek topluyorlardı ve Ralph, bir çalıkuşu neredeyse Lois'in saçlarına değerek geçerken, Lois'in, başını eğip hızla kaldırdığını gördü. Kuş, sanki uçuş rotasında bir insan olduğunu son anda fark etmiş gibi, sola ve yukarı doğru yön değiştirdi. Golf oynayanlar da onlara hiç dikkat etmediler. Ralph, golf oynayanların dikkatlerini oyuna verdiklerini düşündü; ama öyle bile olsa hiç ilgilerini çekmemesi fazlasıyla garipti. Günün ortasında, kullanılmayan bir demiryolunda yürüyen temiz giyimli iki yetişkini gören kendisi olsaydı, onların ne yaptıklarını ve nereye gittiklerini tahmin etmek için oyuna kısa bir ara verebileceğini düşündü. *Özellikle de kadının ne diye "Olduğun yerde kal, seni lanet şey," diye söylenip durduğunu ve ne diye eteğini çekiştirdiğini me-*

rak ederdim, diye düşündü ve sırıttı. Ama golf oyuncuları, yani dokuzuncu deliğe doğru yürüyen dörtlü grup, Ralph'in, onların konuşmalarından tahvil piyasasındaki dalgalanmayla ilgili kaygılarını duyabilecek kadar yakın bir mesafeden geçmelerine rağmen dönüp bakmadılar bile. Kendisi ve Lois'in yeniden görünmez — ya da en azından belirsiz – oldukları düşüncesi Ralph'e daha makul göründü. Makul... ve biraz da kaygı verici. *Yukarılardayken zaman daha çabuk geçiyor,* demişti Yaşlı Dor.

Batıya doğru gittikçe izler daha taze bir hale geliyordu ve Ralph, izi oluşturan damlaların giderek azalmasına sevindi. Yapışkan madde, çelik raylara düştüğü yerde, aşındırıcı bir asit gibi pası kaldırmıştı. Üzerine damladığı sazlar siyah ve kuruydu – en serti bile kuruyup kalmıştı. Ralph ve Lois, Derry Belediyesi'nin golf parkurunu geçip kuru ağaçların ve çalılıkların arasına girerlerken, Lois, Ralph'in koluna hafifçe vurdu. Parmağıyla ileriyi işaret etti. Atropos'un bu sefer oldukça büyük olan izleri, ağaçların gövdesindeki pis bir boya gibi parladı, Ralph'in, eski rayların arasındaki muhtemelen bir zamanlar traverslerin bulunduğu yer olması gerektiğini düşündüğü, bazı çukurların içinde lekelerden arta kalan birikintiler vardı.

[*"Yaşadığı yere yaklaşıyoruz, Ralph."*]

[*"Evet."*]

[*"Geri döner de bizi burada bulursa ne yapacağız?"*]

Ralph omuz silkti. Bilmiyordu ve bunu önemsediğini de sanmıyordu. Bunu, onları satranç tahtasındaki piyonlar gibi oraya buraya koşturan güçler – Clotho ve Lachesis'in Yüksek Amaç diye adlandırdıkları güçlerin – düşünmesi gerekirdi. Atropos ortaya çıkarsa, Ralph aşağılık küçük kel herifin dilini koparıp, onunla o cüceyi boğmaya çalışacaktı – bu eğer birilerinin tekerine çomak soksa bile. Büyük planların ve Uzun Yaşayanların dertlerinin sorumluluğunu tek başına üstlenemezdi; yapacağı bütün iş, tehlikede olan Lois'e göz kulak olmak ve bir-iki saat içinde, yakınlarda bir yerde gerçekleşmek üzere olan katliamı durdurmaya çalışmaktan ibaretti. Ve kim bilir? Belki yeniden gençleşmiş derisini korumaya çalışmak için kullanabileceği fazladan bir zaman bulabilirdi. Yapması gereken tek şey buydu ve fesat küçük piçkurusu Ralph'in yoluna çıkarsa, ikisinden biri ölecekti. Tepedekilerin planlarına uysun ya da uymasın, umurunda değildi.

Lois, bunların çoğunu Ralph'in halesinden okuyordu – Ralph bunu, Lois koluna dokunduğunda, ona bakmak için döndüğünde Lois'in halesinden anlayabiliyordu.

[*"Bu ne anlama geliyor, Ralph? Yoluna çıkarsa onu öldürmeye çalışacağın anlamına mı geliyor?"*]

Ralph bunu düşündü ve sonra başını salladı.

[*"Evet – tam olarak bu anlama geliyor."*]

Lois bunu düşündü ve başını onu onaylayarak salladı.

[*"Ralph?"*]

Ralph, kaşları kalkmış bir şekilde ona baktı.

[*"Yapılması gereken buysa, bunu yapmana yardım edeceğim."*]

Ralph, tuhaf bir şekilde bundan duygulanmıştı... ve düşüncelerinin geri kalanını ondan saklamakta güçlük çekiyordu: Özellikle de Lois'i hâlâ yanında götürmesinin tek nedeninin, ona göz kulak olabileceğine inanması olduğu düşüncesi. Bu düşünce, Ralph'e Lois'in küpelerini çağrıştırdı, ama Lois'in bunu, halesinde görmesini hatta bundan şüphelenmesini bile istemeyerek, bu imgeyi kafasından uzaklaştırdı.

Bu arada, Lois'in düşünceleri, farklı ve oldukça ciddi bir yöne doğru kaymıştı.

[*"Ona rastlamadan içeri girip çıksak bile, birisinin oraya geldiğini anlayacak, değil mi? Kim olduğunu da bilecek muhtemelen."*]

Ralph bunu yadsıyamadı ama çok da üzerinde durmadı; seçenekleri yoktu, en azından şimdilik. Adımlarını dikkatle atacak ve ertesi sabah güneşin doğuşunu görebileceklerini umut etmeye devam edeceklerdi. *Seçme şansım olsaydı öğleye kadar uyumaktan başka bir şey istemezdim,* diye içinden geçirdi Ralph ve dudaklarının kenarında küçük, dalgın bir gülümseme belirdi. *Tanrım yıllardır uyumamış gibiyim.* Ralph'in aklına Carolyn'ın çok sevdiği o söz geldi, Cennete giden yolun uzun olduğuna ilişkin sözü. Cennettekiler öğleye kadar uyuyorlarmış gibi geldi Ralph'e... hatta belki öğleden sonraya kadar.

Lois'in elinden tuttu ve yeniden Atropos'un izi boyunca yürümeye başladılar.

6

Havaalanı sınırını belirleyen çitlerin elli metre kadar doğusunda, paslı raylar bitti. Bununla birlikte, Atropos'un izi çok uzağa gitmese de, devam ediyordu; Ralph, izlerin bittiği yeri görebildiğinden çok emindi ve ikisinin büyük bir çarka bağlı olduğuna dair imge yeniden

aklına geldi. Yanılmıyorsa, Atropos'un ini, Ed'in, kamyonetinin arkasında gübre fıçıları olan şişman adamla karşılaştığı yerden bir taş atımı uzaklıktaydı.

Rüzgâr esti ve yakınlardan bir yerden kötü, pis, ekşimsi bir koku getirdi. Biraz öteden, Faye Chapin'in, çok sevdiği konuda hararetle tartışmasının sesi geliyordu: "...hep söylediğim gibi! *Çin dominosu,* tıpkı satranç gibidir, satranç da hayat gibidir, bu yüzden her iki oyunu da oynayabilirsin..." Rüzgâr kesildi. Ralph, kulak kesilirse, hâlâ Faye'in sesini duyabiliyordu ama kelimeleri çıkaramıyordu. Ama önemi yoktu: bu nutuğun nasıl devam ettiğini çok iyi bilecek kadar çok sık dinlemişti.

[*"Ralph, şu koku berbat! Bu, o, değil mi?"*]

Ralph başını salladı ama Lois'in onu gördüğünü sanmıyordu. Lois, ileriye doğru faltaşı gibi açılmış gözlerle bakarak, Ralph'in eline sımsıkı sarıldı. Halk Merkezi'nin önünde başlayan leke izi, iki yüz metre ötedeki sarhoşmuşçasına eğilen kuru meşe ağacının dibinde bitiyordu. Ağacın kurumasının ve bu eğik duruşunun nedeni açıktı: enkazın bir tarafı, bir yıldırım çarpmasıyla muz kabuğu gibi soyulmuştu. Gri kabuğundaki çatlaklar ve kabarmalar, yarı gömülmüş, sessizce çığlık atan şekiller oluşturmuş gibiydi ve ağaç, tatsız ideogramlar gibi çıplak dallarını gökyüzüne doğru yaymıştı... bu dallar – en azından Ralph'in imgeleminde – kamikaze anlamına gelen Japonca ideogramlarla ürpertici bir benzerlik taşıyordu. Ağacın kurumasına yol açan yıldırım, onu devirememişti ama elinden geleni yapmıştı. Havaalanına bakan yayvan köklerin bir bölümü yerden fırlamıştı. Bu kökler, tel örgülü çitlerin altına kadar uzamıştı ve çitin bir bölümünü, Ralph'e, yıllardır ilk kez, Charles Engstorm adında bir çocukluk arkadaşını anımsatan bir şekilde yukarı ve dışa doğru itmişti.

"Onunla oynama," derdi Ralph'in annesi. "O pis bir çocuk." Ralph, Chuckie'nin pis bir çocuk olup olmadığını bilmiyordu; ama çatlağın tekiydi, buna hiç şüphe yoktu. Charles Engstorm, elinde Dikiz Değneğim dediği, uzun bir ağaç dalıyla ön bahçelerindeki ağacın arkasına saklanmayı severdi. Uzun etekli bir kadın geçtiğinde, ardından parmak uçlarına basarak gider, Dikiz Değneğini eteğin kenarına takıp kaldırırdı. Genellikle, kadın ne olduğunu anlayıp da şiddetle çığlık atıp, onu evine kadar kovalayarak, annesine söylemekle tehdit etmeden önce, kadının külodunun rengini görme fırsatını elde ederdi (kadınların külodunun rengi Chuckie'nin çok ilgisini çekiyordu).

Kuru meşe ağacının yanındaki dışarı ve yukarı kalkınış havaalanı çitleri, Chuckie'nin kurbanlarının Dikiz Değneğiyle kaldırıldığında, eteklerinin aldığı şekli anımsattı Ralph'e.

[*"Ralph?"*]

Ralph ona baktı.

[*"İkiz Derneği de ne demek? Ve şimdi ne diye onu düşünüyorsun?"*]

Ralph bir kahkaha attı.

[*"Bunu benim halemde mi gördün?"*]

[*"Öyle galiba, gerçi artık hiçbir şeyden emin olamıyorum. O ne?"*]

[*"Başka bir zaman anlatırım. Haydi."*]

Ralph, Lois'in elinden tuttu ve yavaş yavaş Atropos'un izlerinin sona erdiği meşe ağacına doğru ilerlediler; Atropos'a ait olan, yoğunlaşan çürüme kokusunun içine doğru.

25. Bölüm

1

Meşe ağacının dibinde, yere bakarak durdular. Lois, sıkıntılı bir şekilde alt dudağını kemiriyordu.

[*"Oraya inmek zorunda mıyız Ralph? Gerçekten inecek miyiz?"*]

[*"Evet."*]

[*"Ama ne diye? Orada ne yapacağız? Çaldığı bir şeyi mi geri alacağız? Öldürecek miyiz? Ne?"*]

Joe'nun tarağını ve Lois'in küpelerini almaktan başka bir şey düşünmüyordu... ama kesinlikle başka şeyleri de düşüneceğini hissetti, zamanı geldiğinde her ikisinin de düşüneceğini.

[*"Şimdi harekete geçsek iyi olur sanırım, Lois."*]

Yıldırım, güçlü bir el gibi, ağacı doğuya doğru acımasızca iterek batı tarafındaki dip kısmında geniş bir delik açmıştı. Bir ölümlünün görme yeteneği açısından, bu delik şüphesiz karanlık gölgelerin içinde yılan gibi kıvrılan kökleriyle biraz ürpertici gelirdi ama bunun dışında pek de olağandışı bir şey yoktu.

Hayal gücü geniş bir çocuk daha fazlasını görebilirdi, diye içinden geçirdi Ralph. *Ağacın dibindeki o karanlık yer, bir korsan hazinesini... yasa dışı gizlenecek yerleri... ya da masallarda geçen, o yeraltındaki mağaralarda yaşayan cücelerin inlerini anımsatabilirdi ona.*

Yine de Ralph, hayal gücü geniş bir Ölümlü çocuğun bile, ağacın altından süzülerek çıkan soluk kırmızı parıltıyı görebileceğini ya da bu kıvrılan köklerin, aslında (şüphesiz hiç de hoş olmayan bir şeye) bir bilinmeyene doğru giden kaba bir merdiven olduğunu fark edebileceğini sanmıyordu.

Hayır – hayal gücü geniş bir çocuk bile bunları göremezdi... ama belki hissedebilirdi.

Doğru. Bunu hisseden ve birazcık aklı olan birisi, cehennemin bütün cinleri peşindeymiş gibi, arkasına bile bakmadan kaçardı. Birazcık akılları olsaydı, kendisi ve Lois'in de yapacağı şey aynen buy-

du... Lois'in küpeleri olmasaydı. Joe Wyzer'ın tarağı olmasaydı. Ralph Amaç'taki yerini kaybetmiş olmasaydı. Ve elbette bu akşam Halk Merkezi'nde aralarında Helen'in (ve muhtemelen Nat'ın da) bulunduğu iki bin insan olmasaydı... Lois haklıydı. Yapmaları gereken *bir şey* vardı ve şimdi sırtlarını dönüp giderlerse *olan oldu geriye dönüş yok artık* sözü sonsuza dek geçerli olacaktı.

Şu sözümona güçler bütün bunları bir ip gibi kullanıyorlar, diye düşündü Ralph. *Biz zavallı, Ölümlü yaratıkları bağlamak için.*

Clotho ve Lachesis'i gözünün önüne getirdi. İkisi şimdi burada olsalardı, yine huzursuz bir şekilde birbirlerine bakıp geriye doğru bir iki adım atarlardı diye düşündü.

Ve bunu yapmakta da haklı olurlardı, diye içinden geçirdi. *Çok haklı.*

[*"Ralph? Neyin var? Neye kızdın böyle?"*]

Ralph, Lois'in elini dudaklarına götürdü ve öptü.

[*"Bir şey yok. Hadi gel. İyice cesaretimizi kaybetmeden inelim."*]

Lois, Ralph'e biraz daha baktı ve sonra peki dercesine başını salladı. Ve Ralph, oturup, ağacın dibindeki boşluğun ağzından içeri adım atarken, Lois hemen yanındaydı.

2

Ralph, boştaki elini gözüne toz kaçmasın diye yüzüne kapayarak sırtüstü ağacın altına kaydı. Kök uzantıları boynuna dolanıp sırtını dürterken ürkmemeye çabaladı. Ağacın altındaki koku, insanın midesini bulandıran sanki bir maymunun ininin kokusuydu. Meşe ağacının altındaki delikten iyice içeri doğru girince kokuya alışacağı konusunda kendini kandırmaya devam ediyordu ve sonra bu kendini kandırması sona erdi. Bir dirseği üzerinde doğruldu, ve sonra kafa derisine batan küçük köklerini ve yanaklarını çizen ağaç kabuğu parçacıklarını hissederek midesinde sindirilmeden kalan kahvaltısının çoğunu çıkardı. Lois'in de aynı şeyi yaptığını duyabiliyordu.

Müthiş, baş döndürücü bir baygınlık hissi oluştu kafasının içinde. Pis koku öğlesine yoğundu ki ona neredeyse kokuyu yutuyormuş gibi geliyordu ve ağacın altındaki bu kâbus yerine kadar izledikleri kırmızı lekenin ellerine ve kollarına bulaştığını görebiliyordu. Bu le-

keye yalnızca bakmak bile kötüydü; şimdiyse kendisini bu pis lekenin içinde yüzerken bulmuştu.

Ralph'in eline bir şey uzandı. Bunun Lois'in eli olduğunu anlamadan önce neredeyse paniğe kapılacaktı. Parmaklarını Lois'inkilerle birleştirdi.

[*"Ralph, biraz yukarı yüksel! Daha iyi! Nefes alabiliyorsun!"*]

Ralph, Lois'in ne demek istediğini anladı ama tam yükselirken ve kendisini kasıp biraz aşağı çekmesi gerekti. Bunu yapmasaydı, maksimum itme konumundaki bir roket gibi fırlayacaktı.

Dünya titreşti ve birdenbire bu pis kokulu delikte biraz daha ışık... biraz daha yer açılmış gibi oldu. Koku kaybolmamıştı ama en azından dayanılır hale gelmişti. Şimdi, içinde bulunduğu durum pis ayakları ve terli koltuk altları kokan insanlarla dolu kapalı bir çadırın içinde olmak gibiydi – hoş bir şey değildi ama tahammül edilebilecek bir şeydi, en azından bir süre için.

Birdenbire Ralph'in gözünün önüne bir cep saati geldi, görüntü hızla hareket eden bir akrep ve yelkovanla tamamlanıyordu. Genzine dolup midesini bulandıran pis koku olmadan çok daha iyiydi, ama bu seviye yine de tehlikeliydi – buradan çıktıklarında bir sonraki gün doğmuş ve Halk Merkezi'nden geriye yalnızca ana caddede duman tüten bir delikten başka bir şey kalmamış olabilirdi. Bu gerçekten olabilirdi. Burada zamanın nasıl geçtiğini – ne Ölümlü Saati, ne Uzun Yaşayanların saati ne de Ölümsüz'lerin saati açısından – izlemek olanaksızdı. Kol saatine baktı ama bu son derece anlamsızdı. Daha önce aklına gelmeliydi, saatini takmayı unutmuştu.

Boşver Ralph – bu konuda bir şey yapamazsın, boşver gitsin.

Ralph boşvermeye çalıştı ve bunu yaparken, Yaşlı Dor – Ed'in, şişman kamyonetli adamla karşılaştığı gün – söylediklerinde yüzde yüz haklıymış gibi geldi; başkasının işine burnunu sokmamak daha iyiydi. Ve yine de buradaydılar işte, dünyanın en yaşlı Peter Pan'ı ve Wendy'si, büyülü bir ağacın altından, ikisinin de görmek istemediği bir yeraltı dünyasının içine doğru kayıyorlardı.

Lois, korku dolu gözleriyle Ralph'e bakıyordu; yüzü solmuştu. Ralph, Lois'in çenesinde lekeler, koyu renk çizgiler gördü ve bunların kan olduğunu anladı. Lois, alt dudağını ısırıp kanatmıştı.

[*"Ralph, iyi misin?"*]

[*"Güzel bir kızla meşe ağacının altında kıvrılmışım, sen de soruyorsun? İyiyim, Lois. Ama acele etsek iyi olur."*]

[*"Tamam."*]

Altındaki yeri yokladı ve ayağını kıvrılmış bir kökün üzerine yerleştirdi. Kök, Ralph'in ağırlığını kaldırdı ve Ralph Lois'i de belinden tutarak taşlı eğim boyunca yavaşça aşağıya kaydı. Lois'in eteği kasıklarına kadar sıyrıldı ve Ralph yine bir an için Chuckie Engstrom'u ve Dikiz Değneğini düşündü. Hem eğlenmişti hem de Lois'in eteğini aşağı indirmeye çalıştığını görünce canı sıkılmıştı.

[*"Biliyorum bir hanımefendi, mümkün olan her fırsatta eteğini aşağıda tutmaya gayret eder, ama kuru bir meşe ağacının altındaki yeraltı cüceleri merdiveninden aşağı doğru kayarken bu kuralın geçerli olmadığını düşünüyorum. Tamam mı?"*]

Lois, Ralph'e sıkkın ve ürkek bir şekilde hafifçe gülümsedi.

[*"Yapmakta olduğumuz şeyi yapacağımızı bilseydim, pantolon giyerdim. Yalnızca hastaneye gideceğimizi düşünmüştüm."*]

Başımıza gelecekleri bilseydim, diye içinde geçirdi Ralph, *hisse senetlerimi nakite çevirirdim, piyasa durgun ya da değil fark etmez, ve doğruca Rio'ya uçardık, tatlım.*

Diğer ayağıyla aşağıyı yokladı, düşerse, Derry kurtarma ekibinin ulaşamayacağı kadar derine yuvarlanacağının farkındaydı. Gözlerinin hemen üst tarafında, kırmızımsı bir ağaç kurdu topraktan çıktı ve Ralph'in alnına toprak kırıntı düşürdü.

Sonsuzluk gibi gelen uzun bir süre ayağına bir şey gelmedi ve sonra ayağını basacak yumuşak bir ağaç buldu – bu sefer bir ağaç kökü değil, gerçek bir basamak gibiydi. Hâlâ Lois'i belinden tutarak aşağı indi ve basmakta olduğu yerin, ikisinin birden ağırlığını çekip çekmeyeceğini anlamak için bir süre bekledi.

Bastığı yer ağırlıklarını çekti, burası ikisi için yeterince genişti. Ralph, aşağı doğru baktı ve bastıklarının, kırmızı renkli karanlığın içine doğru kıvrılan dar bir merdivenin en üst basamağı olduğunu gördü. Kendilerinden çok daha kısa boylu bir yaratığa uygun şekilde (belki de o yaratık tarafından) inşa edilmişti ve başlarını eğmek zorunda kalıyorlardı ama bir iki dakika önceki kâbustan çok daha iyiydi yine de.

Ralph, toza ve tere bulanmış yüzünde boş bir merak ifadesiyle, üzerlerindeki çatallaşan gün ışığına baktı. Gün ışığı hiç bu kadar uzak ve güzel gelmemişti ona daha önce. Lois'e döndü ve 'hazır mısın' dercesine baktı. Lois, Ralph'in eline sarıldı ve onaylarcasına başını sallayarak karşılık verdi. Boyunlarına ve sırtlarına batan köklerin her değişinde eğilerek ve sinerek merdivenden aşağı inmeye başadılar.

3

İniş sonsuz gibiydi. Kırmızı ışık daha da parlaklaştı, Atropos'un pis kokusu daha yoğunlaştı ve Ralph ikisinin de, fiziksel anlamda aşağı inerlerken aslında bir yandan da daha üst bir seviyeye doğru "yukarı çıktıklarının" farkındaydı; yoksa kokuya dayanamazlardı. Kendi kendine, yapmaları gereken şeyi yaptıklarını ve böylesi büyük bir operasyonda mutlaka saat tutan birinin – zaman daraldığında bunu söylemek için onları dürtecek birinin – olması gerektiğini tekrarladı; ama yine de kaygılanmaya devam etti. Çünkü, zaman tutan birileri varsa bile bunlar bir hakem ya da bir takım kaptanı kadar masum birileri *olmayabilirdi. Bütün bahisler kapandı,* demişti Clotho.

Ralph, tam da merdivenlerin cehennemin dibine kadar gidip gitmediğini merak etmeye başladığı sırada, merdivenler sona erdi. Vardıkları yer yüksekliği bir metreden, uzunluğu da altı metreden çok olmayan taştan yapılmış kısa bir koridordu ve kemer şeklinde yapılmış bir girişe uzanıyordu. Ötesindeki kırmızı parıltı, açık bir fırının ağzından dışarı taşan alevlerin yansıması gibi titreşiyordu.

[*"Haydi, Lois, ama her şeye hazırlıklı ol. Onunla karşılaşmaya hazır ol."*]

Lois, peki dercesine başını salladı, aşağı sarkan külodunu yine çekiştirdi ve sonra Ralph'in yanında dar girişe doğru yürüdü. Ralph, ayağının bir şeye takıldığını fark etti ve pek taşa benzemez bu şeyi almak için eğildi. Bir ucu diğerinden daha geniş olan kırmızı plastik bir silindirdi. Bir süre sonra ne olduğunun farkına vardı: küçük kızın atlama ipinin tutamağıydı. *Üç-altı-dokuz, hapı yuttu domuz.*

Seni ilgilendirmeyen şeylere burnunu sokma Ölümlü, demişti Atropos, ama burnunu sokmuştu, bu yalnızca küçük kel doktorların *ka* dedikleri şey yüzünden değildi. Bu işin içindeydi, çünkü Atropos'un yapmak üzere olduğu şeyler, o küçük ucube ne kadar tersini iddia ederse etsin, onu ilgilendiriyordu. Derry kendi şehriydi, Lois arkadaşıydı ve Ralph, Doktor 3'ü Lois'in elmas küpelerini aldığına pişman etmeye hazırdı

Atlama ipinin tutamağını bir kenara bırakıp yeniden yürümeye başladı. Bir süre sonra, o ve Lois, bir kemerin altından geçtiler ve Atropos'un yeraltı ininin içine bakakalarak durdular. Faltaşı gibi açılmış gözleri ve kenetlenmiş elleriyle, peri masalındaki çocuklar gibi

görünüyorlardı – Peter Pan ile Wendy gibi değil – ormanda günlerce dolaştıktan sonra büyücünün şekerden yapılmış evine rastlayan Hansel ve Gretel gibiydiler.

4

[*"Aa, Ralph. Tanrım, Ralph... görüyor musun?"*]

[*"Şşşşt, Lois, Şşşşt."*]

Tam karşılarında, mutfakla yatak odası arası gibi görünen küçük bir oda vardı. Oda, pis ve dağınıktı. Ortasında, Ralph'in, bir fıçının kesilmiş üst yarısı olduğunu sandığı alçak, küçük bir masa üzerinde, yemek artıkları – çorba kâsesinde, sulandırılmış beyin ezmesi gibi görünen iğrenç bir yemek artığı vardı. Masanın bir tarafında pis bir katlanabilir sandalye, öteki tarafındaysa, üzerinde bir tuvalet oturağı bulunan paslı çelik fıçıdan ibaret ilkel bir konsol vardı. Bundan yükselen koku inanılmaz şekilde berbattı. Odadaki tek süs eşyası, duvardaki pirinç çerçeveli aynaydı, yüzeyi zamanla öylesine kararmıştı ki Ralph ve Lois, aynadaki görüntülerinde yirmi metre derinlikteki bir suda yüzüyorlarmış gibiydiler.

Aynanın solunda, kirli bir şilte ve içine saman ya da tüy tıkıştırılmış çuval bezinden bir yastıktan oluşan sade bir yatak vardı. Yastık ve şilte, bunları kullanan yaratığın çuval bezine geçmiş teriyle parlıyordu. *Bu çuval bezi yastıkta göreceğim düşler beni deliye çevirirdi,* diye içinden geçirdi Ralph.

Yerin altında kimbilir ne kadar derinlerden bir yerden, yankı yaparak damlayan bir suyun sesi geliyordu.

Odanın uzak köşesinde, daha yüksek başka bir kemer vardı. İçinden darmadağınık, gerçeküstü bir depo görünüyordu. Ralph, karşısındaki şeyi gerçekten gördüğünden emin olmak için birkaç defa gözlerini kırpıştırdı.

Tamam, işte burası, diye içinden geçirdi. *Bulmak istediğimiz şey her neyse, o burada.*

Lois, sanki hipnotize olmuş gibi, bu ikinci kemere doğru onun ardından ilerlemeye başladı. Korkudan dudakları titriyordu ama gözleri çaresiz bir merakla doluydu – Ralph, onun yüzündeki bu ifadenin, Mavisakal'ın karısının, kocasının yasakladığı odanın kapısını açtığı sıradaki yüzünün aldığı ifadenin aynısı olduğundan emindi.

Ralph, birdenbire, Atropos'un, o kemerin ardında, elindeki paslı neşteri havada onları beklediğini düşündü. Telaşla içeri adım atmadan Lois'i durdurdu. Kolundan tuttu ve bir parmağını dudaklarına götürüp, daha bir şey sormadan, onun konuşmasını ya da bir adım daha atmasını engellemek amacıyla başıyla işaret etti.

Ralph, çıkış sesini bekleyen yüz metre koşucusu gibi, bir elinin parmaklarını kirli zemine koyarak çömeldi. Sonra, kendini ileri doğru fırlattı, kemerin içinden uçarak geçti (bedeninin böyle bir anda bile hiç zorlanmadan uyum sağlamasından hoşnut kalarak) ve omuzları üstünde yere düşerek yuvarlandı. Ayakları bir kutuya değdi, kutunun devrilmesiyle etrafa bir yığın şey saçıldı: eşi olmayan eldivenler ve çoraplar, birkaç tane kitap, bir bermuda şort, çelikten, ucunda kırmızı bir şeyin lekeleri – belki kan, belki boya – olan bir tornavida.

Ralph, geriye dönüp kapıda elleri ağzında kenetlenmiş bir şekilde duran Lois'e bakarak dizleri üzerinde doğruldu. Kemerin her iki tarafında da kimse yoktu. Üstelik bu odanın içinde adım atacak yer de yoktu. Her tarafta bir yığın kutu vardı. Ralph, merakla bunların üzerindeki yazıyı okudu: Jack Daniel's, Gilbey's, Smirnoff, J&B. Atropos, hiçbir şeyini atmaya kıyamayarak içki kutularını saklamayı seven biri olmalıydı.

[*"Ralph? Her şey yolunda mı? Gelebilir miyim?"*]

Lois, şaka ediyor olmalıydı ama Ralph evet anlamında başını salladı ve elini uzattı. Lois, bir yandan külotunu hızla yukarı çekiştirerek bir yandan artan bir hayretle kendisine bakarak, telaşla Ralph'e doğru yaklaştı.

Kemerin diğer tarafında Atropos'un korkunç, küçük ininde dururken, bu depo Ralph'e oldukça büyük görünmüştü. Şimdi gerçekten içindeydiler ve Ralph deponun düşündüğünden de büyük olduğunu gördü; bu büyüklükteki bir odaya ambar demek daha doğru olurdu. Büyük, üst üste yığılmış çerçöp yığınından oluşmuş koridorlar uzanıyordu. Yalnızca kapının yanındaki şeyler kutulardaydı; geri kalanı rasgele yığılmıştı, biraz labirente biraz da bubi tuzağına benzeyen bir görüntü yaratarak. Ralph, ambar tanımının bile yeterli olmayacağına karar verdi – burası bir yeraltı köyüydü ve Atropos, bu köyün içinde buralarda bir yerde geziniyor olabilirdi... ve gerçekten buralardaysa, muhtemelen onları izliyordu.

Lois, ne aradıklarını sormadı; Ralph, bunu bildiğini yüzünden anladı. Lois konuştuğunda sesi Ralph'in tüylerini diken diken eden bir şekilde sanki düşteymiş gibi bir tondaydı.

[*"Çok yaşlı olmalı Ralph."*]

Evet. Çok yaşlıydı.

Merdivende olduğu gibi, kaynağı belli olmayan aynı kırmızı parıltıyla aydınlanan odanın yirmi otuz metre içerisinde, eski bir elbise ütüsünün üzerinde duran, bambu arkalıklı bir sandalyenin üzerinde büyük bir tekerlek gördü. Bu tekerleğe bakmak içinde derin bir ürpertiye neden oldu; bir döngüyü andıran *ka* kavramını anlamasını kolaylaştıran çağrışım gerçekleşmiş gibiydi. Sonra, tekerleğin etrafını saran paslı demirden yapılmış şerit dikkatini çekti ve bunun, 1800 sonlarından kalma eski tip bisikletlerden birine ait olabileceğini düşündü.

Bu bir bisiklet tekerleği ve yüz yaşında, diye aklından geçirdi. Bu düşünce onun, Atropos'un bu tekerleği buraya getirdiğinden beri Derry civarında kaç kişinin – kaç bin kişinin – öldüğünü merak etmesine neden oldu. Ve bu binlerce ölümden kaçı Rasgele ölümlerdi? *Ve ne kadar zamandır oluyordu? Kaç yüzyıldır?*

Bunu bilmenin imkânı yoktu elbette; belki en başından beri, bu, ne zaman ya da nasıl olduysa. Ve bu süre boyunca canına okuduğu herkesten küçük bir şey almıştı... hepsi buradaydı.

Hepsi buradaydı.

[*"Ralph!"*]

Etrafına bakındı ve Lois'in elinde bir şey tutarak ona doğru uzattığını gördü. Bir elinde kenarından yarımay biçiminde ısırılmış bir Panama şapka vardı. Diğer elinde ise, siyah plastikten yapılmış bir cep tarağı tutuyordu, herhangi bir mağazadan bir dolara alabileceğiniz türden. Üzerinde, portakal sarısı hayali bir parıltı vardı hâlâ ve bu Ralph'i fazla şaşırtmadı. Sahibi, tarağını her kullanışında tarak, bu parıltıyı hem balon ipinden hem de halesinden azar azar almıştı, tıpkı saçındaki kepeği alır gibi. Ayrıca, tarağın, McGovern'ın şapkasının yanında olması da şaşırtmadı onu; bu iki şeyi son gördüğünde, birlikteydiler. Atropos'un tarağı, Panama şapkayı başından çıkarıp, kel kafasında kullanıyormuş gibi yaparken alaylı sırıtışını anımsadı.

Ve sonra havaya sıçrayıp topuklarını tokuşturmuştu.

Lois, kolu kırık olan eski bir sallanan koltuğu işaret ediyordu.

[*"Şapka tam oradaydı, koltuğun üstünde. Tarak, şapkanın altındaydı. Bay Wyzer'ın, değil mi?"*]

[*"Evet."*]

Lois, elindeki tarağı hemen Ralph'e uzattı.

[*"Sen al. Bill'in sandığı gibi eşyalarını kaybeden biri değilim ama bazen kayberim. Ve bunu kaybedersem, kendimi asla affetmem."*]

Ralph, tarağı aldı, arka cebine koyacaktı ki, sonra Atropos'un bunu aynı yerden ne kadar kolay aşırdığını düşündü, tereyağından kıl çeker gibi. Sonra tarağı, pantolonun ön cebine koydu ve McGovern'ın ısırılmış şapkasına Hamlet'in, eski dostu Yorick'in kafatasına baktığı gibi bakan Lois'i süzdü.

[*"Bu şapkayı çok severdi. Bu şapkayı kafasına geçirdiğinde çok çekici ve hoş göründüğünü düşünürdü. Öyle görünmezdi – kendisi gibi görünürdü – ama kendisine yakıştığını düşünürdü ve önemli olan da buydu. Sence de öyle değil miydin, Ralph?"*]

[*"Evet."*]

Lois, şapkayı sallanan koltuğa attı ve defolu elbiselerle doluymuş gibi görünen bir kutuyu karıştırmak için döndü. Sırtını döner dönmez, Ralph, yere çömelip, karanlıkta bir çift parıltı görmeyi umut ederek koltuğun altına göz attı. Bill'in şapkası ve Joe'nun tarağı buradaysa, Lois'in küpeleri de belki...

Koltuğun altında tozdan ve pembe bir el örgüsü patikten başka bir şey yoktu.

Bunun çok kolay olmacağını düşünmeliydim, diye içinden geçirdi Ralph, ayağa kalkarken. Birdenbire kendisini bitkin hissetti. Joe'nun tarağını hiç zorluk çekmeden bulmuşlardı ve şüphesiz bu çok iyi bir şeydi, ama Ralph, bunun acemi şansı olmasından korkuyordu. Lois'in küpeleri için kaygılanıyordu oysa... ve buraya ne yapmak için gönderilmişlerse onun peşine düşmeleri gerekiyordu. Ne yapmaları isteniyordu? Bilmiyordu ve eğer yukarılardan bir yerlerden birisi talimatlar gönderiyorsa bile bunları alamıyordu.

[*"Lois, fikrin var mı..."*]

[*"Şşşşş!"*]

[*"O ne? Lois, o mu yoksa?"*]

[*"Hayır! Sessiz ol, Ralph! Sessiz ol ve dinle!"*]

Ralph dinledi. Önce hiçbir şey duymadı ve kafasının içinde yine o sönüp yanma hissi oldu. Bu kez çok yavaştı. Ralph, sıcak havada yükselen bir tüy kadar hafif bir şekilde biraz daha yukarı çıktı. Sürekli olarak gıcırdayan bir kapının sesi gibi uzun ve ince bir sesin farkına vardı. Bu seste tanıdık bir şeyler vardı – sesin kendisinde değil, çağrıştırdığı şeylerde. Tıpkı...

bir hırsız alarmı ya da belki duman dedektörü gibi bir şey. Bu ses bize nereden geldiğini belli etmeye çalışıyor. Bizi çağırıyor.

Lois, buz gibi parmaklarıyla Ralph'in eline sarıldı.

[*"İşte bu, Ralph – aradığımız şey bu. Duyuyor musun?"*]

Evet, elbette duyuyordu. Ama o ses her neyse, Lois'in küpeleriyle bir ilgisi yoktu... ve Lois'in küpelerini almadan bu yeri terk etmeyecekti.

[*"Haydi, Ralph! Haydi! Bulmalıyız!"*]

Ralph, Lois'in, kendisini odanın derinliklerine doğru sürüklemesine karşı çıkmadı. Çoğu yerde, Atropos'un anı olarak aldığı şeyler tepelerinden en az bir iki metre daha yukarı kadar yığılmıştı. Onun gibi bir bücürün bu işi nasıl becerdiğini bilmiyordu – ayakları yerden kesilip yükselerek yapıyor olmalıydı – Ralph dönüp dolaşırken ve bazen de geriye giderlerken bütün yön duygusunu kaybetti. Emin olduğu tek bir şey vardı o da, uğultunun sürekli olarak yükseldiğiydi; sesin kaynağına yaklaştıkça, Ralph'e son derece kötü gelen bir sinek vızıltısı halini almıştı. Ralph, köşeyi döndükten sonra, greyfurt kadar büyük, soluk kahverengi gözleriyle ona bakan dev bir çekirge bulacağını sanıyordu.

Depo alanını dolduran nesnelerin haleleri, kitap sayfalarının arasına konan bir çiçek yaprağı gibi solmuş olsalar da Atropos'un pis kokusunun ardında varlıkları hâlâ hissedilebiliyordu. Özellikle Ralph ve Lois'in algı seviyesinde, bütün duyuları son derece uyanık ve ahenkli olduğundan bu haleleri duyumsamamalarına, bunlardan etkilenmemelerine olanak yoktu. Rasgele ölümlerin bu dilsiz kalıntıları hem korkunç hem de dokunaklıydı. Ralph, burasının, bir müzeden ya da bir tarla faresinin ini olmaktan öte bir şey olduğunu fark etti; burası, Atropos'un kendi ayinlerini yaptığı bir tür kiliseydi – ekmek yerine keder, şarap yerine gözyaşı kullanılan bir ayin.

Dar zikzak koridorlardan geçerken hissettikleri, neredeyse ruhsal dengelerini kaybettirecek kadar ürkütücüydü. Her döndükleri köşenin ardından Ralph hiç görmek istemediği hatta hatırlamak bile istemediği yüzlerce nesne daha görüyordu; her bir nesne, kendine özgü bir acı ve öfke çığlığı atıyordu. Lois'in de aynı duyguları paylaşıp paylaşmadığını merak etmesine gerek yoktu – hemen yanı başında sessizce hıçkırarak ağlıyordu.

İşte, 1953 yılının soğuk bir ocak günü çok yüksek ateşten ölen bir çocuğun kızağı.

İşte, sapı mor beyaz krepon kâğıdıyla spiral şeklinde sarılmış, bandocu bir kızın âsâsı. 1967 sonbaharında tecavüz edilmiş ve sonra başı taşla ezilerek öldürülmüş, asla yakalanamayan katili, kızın hâlâ

yeri bilinmeyen cesedini zavallı diğer iki kurbanın cesedi ile birlikte bir mağaraya gömmüş.

İşte, Vogue dergisinin yeni sayısını almak için ana caddeden aşağı doğru yürürken başına düşen bir tuğla yüzünden ölmüş bir kadının akik broşu; evinden otuz saniye erken ya da geç çıksaydı şimdi hayatta olacaktı.

İşte, 1937'deki av kazasında ölen bir adamın bıçağı.

İşte, Katahdin Dağı'nda tırmanırken düşüp boynunu kıran izcinin pusulası.

İşte, Ludlow'daki 15 no'lu yolda sürat yapan bir tankerin ezdiği, Gage Creed adındaki küçük bir çocuğun spor ayakkabıları.

Yüzükler, dergiler, anahtarlıklar, şemsiyeler, şapkalar, gözlükler; çıngıraklar ve radyolar. Hepsi farklı şeyler gibi görünüyorlardı; ama Ralph, bunların hepsinin aynı şey olduğunu düşündü: üçüncü perdenin satırlarını ezberlerken, ikinci perdenin ortasında kendilerini senaryodan çıkarılmış halde bulan insanların, işlerini bitirmeden ya da yükümlülüklerini yerine getirmeden laubali bir şekilde atılan insanların, tek suçları Rasgele doğmuş... ve paslı neşteri olan bir delinin gözüne ilişmiş olmak olan insanların, kendinden geçmiş ve üzüntü dolu sesleri.

Lois, hıçkıra kıçkıra ağlayarak: [*"Ondan nefret ediyorum! Ondan nefret ediyorum!"*]

Ralph, onun ne demek istediğini biliyordu. Clotho ve Lachesis'in, Atropos'un da büyük resmin bir parçası olduğunu, hatta Yüksek Amaç'a bile hizmet ediyor olabileceğini söylemesini dinlemek başka, büyük bir çukura düşüp, karanlıkta can çekişerek ve annesine altı saat boyunca seslenip yardım isteyip sonra sessizce ölüp giden küçük çocuğun solmuş şapkasını görmek başka bir şeydi.

Ralph uzanıp kısa bir süre şapkaya dokundu. Sahibinin adı, Bill Weatherbee'ydi. Aklından geçen son düşünce, bir dondurmaydı.

Ralph'in eli Lois'in eline kenetlendi.

[*"Ralph, aklından ne geçiyor? Düşündüğünü duyabiliyorum – duyabildiğime eminim – ama birinin nefes verirken fısıldaması gibi geliyor."*]

[*"O küçük piçkurusunun çenesini dağıtmak istediğimi düşünüyordum, Lois. Belki o zaman gece insanın saatlerce yatakta sırtüstü yatıp da gözüne uyku girmemesinin nasıl bir şey olduğunu öğretiriz ona. Sen ne dersin?"*]

Lois'in eli, Ralph'in elini biraz daha sıktı ve başını salladı.

5

İzledikleri dar koridorun iki kola ayrıldığı bir yere ulaştılar. Tiz ve sabit vızıltı sol taraflarından geliyordu, bulundukları yere uzak da sayılmazdı. Şimdi yan yana yürümeleri olanaksız hale gelmişti, geçit giderek daralıyordu; öyle ki Ralph, sonunda yan yan gitmek zorunda kalmıştı.

Atropos'un ardında bıraktığı kırmızımsı iz, burada çok kalındı, anı olarak aldığı eşya yığınından damlıyor ve tozlu zeminde küçük göletler oluşturuyordu. Lois, Ralph'in elini acıtacak kadar sıkı tutuyordu ama Ralph bundan şikâyetçi değildi.

[*"Burası Halk Merkezi gibi sanki, Ralph – bütün zamanını burada harcıyor olmalı."*]

Ralph, başıyla onayladı. Sorun şuydu; Atropos bu koridora kiminle sohbet etmek için geliyordu? Koridorun sonuna doğru geliyorlardı ve yol çerçöpten bir duvarla bitiyordu; vızıltı sesini neyin çıkardığını hâlâ görememişlerdi. Ses, Ralph'i çılgına çevirmeye başlamıştı; kafasının ortasındaki saçlara takılıp kalmış bir at sineğinin sesi gibiydi. Geçidin sonuna yaklaştıklarında, aradıkları şeyin, geçişi engelleyen çöp duvarının arkasında olduğundan giderek daha emin olmaya başlamıştı – ya geriye dönüp aynı yolu izleyerek duvarın etrafından dolaşan bir yol bulacaklardı ya da duvarı yıkıp geçeceklerdi. Her iki seçenek de düşündüklerinden çok daha fazla zaman alabilirdi. Ralph, umutsuzluktan aklının karıncalandığını hissetti.

Ama koridor orada bitmiyordu; sol tarafta, üstünde tabak ve deste deste yeşil kâğıtların yığıldığı yemek masasının altından eğilerek geçilebilecek bir yer vardı...

Yeşil kâğıt mı? Hayır, bunlar kâğıt değildi. Destelerce banknot. Onluklar, yirmilikler ve ellilikler, tabakların içine rasgele yığılmıştı. Çatlak bir kayık tabağın içinde bir yığın yüzlük vardı ve yuvarlanmış bir beş yüz dolarlık banknot, tozlu bir şarap şişesinden dışarı doğru sarkıyordu.

[*"Ralph! Tanrım, bu bir servet!"*]

Lois, masaya değil, geçit yolun diğer tarafındaki duvarına bakıyordu. On metreden biraz fazla gibi gözüken bu duvar, bantlanmış yeşil banknot tuğlalarıyla örülmüştü. Gerçek anlamda paradan yapılmış bir geçitteydiler ve Ralph, canını sıkan soruların birini yanıtlaya-

bileceğini fark etti: Ed'in, parayı nereden bulduğu sorusunu. Atropos para içinde yüzüyordu.

Ralph, masanın altından geçebilecekleri yere yakından bakmak için biraz eğildi. Diğer tarafta başka bir oda daha var gibi görünüyordu, ama bu oda çok küçüktü. İçindeki kırmızı parıltı bir kalbin atması gibi azalıp çoğalıyor, ayakkabılarına, nahoş bir şekilde ışık vuruyordu.

Ralph, eliyle işaret etti ve Lois'e baktı. Lois peki anlamında başıyla onayladı. Ralph, dizleri üzerine çöktü. Para yığılı masanın altından, bücür Atropos'un, zeminin ortasında duran bir şeyin etrafına inşa ettiği bu küçük odaya doğru emeklemeye başladı. Bu, bulmaları için gönderildikleri şeydi. Çocukların misket diye adlandırdıkları bir tür mermer bilyeden daha büyük olmayan yuvarlak bir nesne, bir kara deliğin merkezi kadar erişilmez bir ölüm torbasının içinde duruyordu.

Bu harika işte. Şimdi ne yapacağız?

[*"Ralph! Şarkıyı duyuyor musun? Çok derinden geliyor."*]

Ralph, şüpheyle ona baktı, sonra etrafa göz attı. Bu basık ve dar yerden nefret etmeye başlamıştı ve kapalı yerde kalına korkusu olmamasına rağmen, şimdi panik halinde oradan kaçıp uzaklaşma isteği duydu. Çok farklı bir ses kafasının içinden şöyle seslendi. *Benim de istediğim bu Ralph, bunu yapmamak için kendimi zor tutuyorum. Seninle birlikte olmak için elimden geleni yapacağım ama burada her ne yapman gerekiyorsa hemen yapmazsan, hiçbirimizin ne istediğinin bir önemi kalmayacak – sonunda dayanamayıp hızla kaçacağım.*

Bu sesteki kontrollü korku Ralph'i şaşırtmadı; çünkü burası gerçekten dehşet verici bir yerdi, burası bir oda değil – tost makineleri, ayakkabılıklar, saatli radyolar, fotoğraf makineleri, kitaplar, ayakkabılar gibi – çalınmış eşyalardan yapılmış derin bir çukurun dibiydi. Neredeyse tam gözlerinin önünde, üzerinde toz tutmuş sahte elmaslarla JAKE yazılı bir saksofon yıpranmış askısından asılmış sallanıyordu. Ralph, lanet şeyi gözünün önünden uzaklaştırmak için uzandı. Sonra, bu nesnenin çıkartılmasıyla başlayan bir heyelanın, bütün duvarları üstlerine yıkarak onları canlı canlı gömebileceğini düşündü. Elini geri çekti, aynı anda aklını ve bütün duyularını mümkün olduğunca açık tutmaya çalıştı. Bir an için bir şey duyduğunu sandı – zayıf bir iç çekme, tıpkı bir deniz kabuğunun içinde denizin fısıltısını duyar gibi oldu – ama sonra bu ses kayboldu.

[*"Burada sesler varsa bile, bunları duyamıyorum, Lois – şu lanet şey hepsini bastırıyor."*]

Ralph, dairenin ortasındaki nesneyi işaret etti – bilinen bütün siyah tanımlarının ötesinde bir siyah, bütün ölüm torbalarının ilahı olan bir ölüm torbası. Ama Lois, başını olumsuz bir şekilde sallıyordu.

[*"Hayır, onları bastırmıyor, içine çekiyor."*]

Lois, vızırtılı sesin geldiği siyah nesneye dehşet ve nefretle baktı.

[*"O şey, bütün bu yığılmış nesnelerin hayatlarını içine çekiyor... ve bizim hayatımızı da içine çekmek istiyor."*]

Evet, elbette öyleydi. Şimdi Lois'in bunu yüksek sesle söylemesiyle, Ralph, ölüm torbasının – ya da içindeki nesnenin – kendi kafası içindeki bir şeyleri çekiştirdiğini, büktüğünü, tıpkı pembe damak yuvasından bir diş gibi çekip çıkarmaya çalıştığını hissedebiliyordu.

Onların içindeki hayatı mı içine çekmeye çalışıyordu? Sigara içerken dumanı içine çekmek gibi ama tam olarak da öyle değildi. Ralph, ölüm torbasının içindeki nesnenin istediği şeyin onların hayatları ya da ruhları olduğunu düşünmüyordu. İstediği şey, onların yaşam güçleriydi. Onların *ka*'larıydı.

Bu düşünceyi kavrayınca, Lois'in gözleri faltaşı gibi açıldı... ve sonra Ralph'in sağ omzunun hemen üzerindeki bir yere geçtiler. Lois, dizlerinin üzerinde eğilip elini uzattı.

[*"Lois, yerinde olsam bunu yapmazdım... etrafımızdaki her şeyi devirebilirsin..."*]

Çok geç kalmıştı. Lois, bir şeyi o yığının içinden çekip çıkardı, ürkmüş gözlerle elindeki nesneye baktı ve sonra Ralph'e uzattı.

[*"Hâlâ canlı – buradaki her şey hâlâ canlı. Bunun nasıl olabileceğini bilmiyorum ama... bir şekilde öyleler. Ama zayıflar. Neden bu kadar zayıflar?"*]

Lois'in Ralph'e uzattığı şey, bir kadına ya da bir çocuğa ait olan küçük beyaz bir spor ayakkabıydı. Ralph, ayakkabıyı eline aldığında, ayakkabının derinden gelen bir sesle şarkı söylediğini duydu. Ses, çok bulutlu bir öğleden sonra esen kasım rüzgârı kadar yalnızdı, ama inanılmaz bir şekilde güzeldi – yerdeki siyah şeyin kulak tırmalayan sonsuz sesine panzehir gibi geliyordu.

Tanıdığı bir sesti. Öyle olduğundan emindi.

Spor ayakkabının parmak kısmında kestane rengi bir leke vardı. Ralph, önce bunun bir çikolata lekesi olduğunu düşündü, sonra ne olduğunu fark etti: bu kurumuş kandı. Ralph, o sırada Red Apple'ın dışındaydı, Helen, elinden düşürmeden önce Nat'ı almıştı. Helen'in ayaklarının nasıl birbirine dolaştığını anımsadı; geriye doğru nasıl tö-

kezleyişini, bir sarhoşun, sokak lambasının direğine yaslanması gibi, Red Apple'ın kapısına yaslanmasını, ellerini ona doğru uzatmasını. *Ve-rin... Be-bee-ği ve-rin... Be-bee-ği... Baa-na Nata-lie'yi... ve-rin.*

Bu sesi tanıyordu, çünkü bu Helen'in sesiydi. Bu spor ayakkabı o gün onun ayağındaydı, parmak ucundaki kan damlaları ya kanayan burnundan ya da derisi sıyrılmış yanağından damlamıştı.

Ayakkabı söyledi, söyledi... Sesi, ölüm torbasının içindeki şeyin vızıltısı tarafından tam olarak bastırılamıyordu. Ralph'in kulakları – ya da haleler dünyasında kulak yerine geçen şey her neyse – iyice dikilmişti – açılmıştı, diğer nesnelerin çıkardığı seslerin hepsini duyabiliyordu. Kilise korosu gibi bir ağızdan şarkı söylüyorlardı.

Bu nesneler canlıydılar. Şarkı söylüyorlardı.

Şarkı söyleyebiliyorlardı, bu duvarları çevreleyen tüm nesneler şarkı söyleyebiliyordu, çünkü sahipleri hâlâ şarkı söyleyebiliyorlardı.

Sahipleri hâlâ hayattaydılar.

Ralph, yeniden yukarı doğru baktı, bu kez gördüğü nesnelerin büyük bir çoğunluğu yıpranmış alto saksofon gibi eski değildi, çoğu yeniydi; bu küçük boşlukta yüzyıllık bisiklet tekerlekleri yoktu; üç tane saatli radyo gördü, hepsi dijital. Hemen hemen hiç kullanılmamış gibi görünen bir tıraş takımı. Üzerinde hâlâ Rite Aid eczanesinin fiyat etiketi olan bir ruj.

[*"Lois, Atropos bu şeyleri bu akşam Halk Merkezi'nde olacak insanlardan almış. Öyle değil mi?"*]

[*"Evet. Öyle olduğuna eminim."*]

Ralph, korkunç bir sesle etrafındaki tüm şarkıların sesini boğan ve onlardan beslenen yerdeki siyah kozayı işaret etti.

[*"O ölüm torbasının içindeki şey her neyse, Clotho ve Lachesis'in ana-ip dedikleri şeyle ilgili olması lazım. Tüm bu farklı nesneleri – tüm bu farklı hayatları – bir araya bağlayan şey bu."*]

[*"Onları* ka-tet *yapıyor. Evet."*]

Ralph, spor ayakkabıyı Lois'e geri uzattı.

[*"Bunu giderken götürüyoruz. Bu Helen'in."*]

[*"Biliyorum."*]

Lois, bir süre ayakkabıya baktı, sonra Ralph'in son derece zekice bulduğu bir şey yaptı: ayakkabıyı bağcıklarından sol bileğine bağladı.

Ralph, dizlerinin üzerinde ölüm torbasına yaklaştı ve üzerine eğildi. Yaklaşmak oldukça zordu; yakınında kalmak daha da zordu – kulaklarınızı asfaltı delen makineye yaklaştırmak ya da gözlerinizi

kırpmadan parlak bir ışığa bakmak gibiydi. Bu vızıltının içinde, Halk Merkezi'nin etrafındaki ölüm torbasının kenarına yaklaştıklarında duydukları ile aynı kelimeler, orada gömülüydü: *Defolun. Kaybolun.*

Ralph, bir süre elleriyle kulaklarını kapadı ama elbette hiçbir faydası olmadı. Sesler, dışarıdan gelmiyordu aslında beyninin içindeydi. Ellerini aşağı indirdi ve Lois'e baktı.

[*"Sen ne düşünüyorsun? Şimdi ne yapacağımız konusunda bir fikrin var mı?"*]

Lois'den beklediğin şeyin ne olduğunu tam olarak bilmiyordu, ama aldığı hazır cevap tepkiyi beklemiyordu.

[*"Kesip ağzını aç ve içindeki şeyi al – bunu hemen yap. Bu tehlikeli. Ayrıca ses ya da içindekiler Atropos'u çağırıyor olabilir, bunu düşündün mü?"*]

Ralph, bu olasılığı gerçekten düşünmüştü, bu kadar canlı bir tanımla olmasa da. *Pekâlâ,* diye içinden geçirdi. *Torbayı kesip içindeki ödülü al. Ama bunu nasıl yapacağız?*

Ralph, Atropos'un Rosalie'yi sokağın karşısına sürüklemeye çalıştığı sırada, küçük kel yaratığa gönderdiği yıldırım darbesini anımsadı. İyi numaraydı, ama böyle bir şey bu torbayı açmaya çalışırken yarardan çok zarar getirebilirdi; ya almak istedikleri şeyi yok ederse ne olacaktı?

Hayır, yok edeceğini sanmıyorum.

Pekâlâ, bu mantıklıydı, aslına bakılacak olursa, o da bunu yapabileceğini sanmıyordu... ama etraf yarın güneş doğduğunda hepsi çoktan ölmüş olacak insanların eşyalarıyla çevrelenmişse, şansını denemek çok kötü bir fikir gibi görünüyordu. Çok akılsızca bir fikir.

İhtiyacım olan şey yıldırım darbesi değil, Clotho ve Lachesis'in kullandığı gibi keskin bir makas.

Ralph, imgenin berraklığına şaşırmış olarak Lois'e baktı.

[*"Aklından neler geçirdiğini bilmiyorum ama acele et, düşündüğün her neyse, hemen yap."*]

6

Ralph, sağ eline baktı – kırışıklıkların, mafsal iltihabının kaybolduğu eline – içinde parlak mavi bir hale olan eline. Kendisini biraz aptal gibi hissederek, ilk iki parmağını makas ucu gibi açtı.

Makas ol, diye içinden geçirdi. *Bir makasa ihtiyacım var. Bana yardım et.*

Hiçbir şey olmadı. Lois'e şöyle bir baktı ve Lois'in de ona doğru sükûnetle baktığını gördü. *Oh, Lois, bir bilseydin,* diye içinden geçirdi ve sonra bunu kafasından uzaklaştırdı. Çünkü bir şey hissetmişti. Evet. *Bir şey.*

Bu kez aklında kelimeler değil bir imge yarattı; Clotho'nun Jimmy Vandermeer'i uğurlamak için kullandığı makası değil, annesinin dikiş sepetindeki paslanmaz çelik bir makası – uzun, ince, keskin ve ucu neredeyse bir bıçak kadar sivri olan bir makas. Dikkatini yoğunlaştırdıkça, makasın kenarındaki küçük kabartma yazıyı bile seçebiliyordu: SHEFFIELD STEEL. Ve kafasının içinde yine o şeyi hissedebiliyordu, bu sefer hissettiği bir yanıp sönme değil, yavaşça esneyen bir kasılmaydı – ve son derece güçlü. Gözlerini parmaklarına dikti ve makası aklının içinde açıp kapadı. Makas açılıp kapanırken, genişleyip daralan bir V işareti yaratarak, parmaklarını yavaşça açıp kapadı.

Şimdi, Nirvana tişörtlü çocuktan ve ayyaş adamdan aldığı enerjinin, önce başında toplanıp sonra da sağ kolundan parmaklarına doğru bir kramp gibi indiğini hissedebiliyordu.

Uzattığı sağ elinin parmaklarını saran hale kalınlaşmaya... ve genişlemeye başladı, hale makasın ince şeklini alıyordu. Ralph, tırnaklarından on on beş santimetre kadar uzayıncaya kadar bekledi ve parmaklarını yine açıp kapadı. Makas tekrar açıldı ve kapandı.

[*"Haydi, Ralph! Bitir şu işi!"*]

Evet – kenarda durup daha fazla deneme yapacak vakti yoktu. Fazlasıyla büyük bir motoru çalıştırması istenen bir otomobil aküsü gibi hissetti kendisini. Bütün enerjisinin sağ kolundan makasa doğru indiğini hissedebiliyordu ama bu çok sürmeyecekti.

Parmakları bir yeri işaret eden bir hareketle birleşmiş bir durumda ileri doğru eğildi ve makasın ucunu ölüm torbasına batırdı. Makası yaratmak ve varlığını sürdürmek için öylesine yoğun bir şekilde konsantre olmuştu ki, o sürekli vızıltı sesini duymamaya başlamıştı – en azından aklında bilincin ağır bastığı taraf bunu duymayabiliyordu – ama makasın ucu ölüm torbasının siyah derisine saplandığında, ölüm torbası, acı ve telaşla karışık bir çığlık attı. Ralph, torbadan dışarı, yere fışkıran yoğun ve siyah yapışkan maddeyi görebiliyordu. Yapışkan madde, hastalıklı bir sümük gibi görünüyordu. Aynı zamanda Ralph torbanın içindeki güç çekirdeğinin gücünün iki katına çıktığını hissetti. Bunu görebildiğini fark etti: kendi halesi halkalar halinde sağ ko-

lundan aşağı, bileğine doğru iniyordu. Ve halesinin, vücudunun geri kalan kısmında solmaya başladığını hissedebiliyordu.

[*"Acele et, Ralph! Acele et!"*]

Büyük bir çaba harcayıp parmaklarını açtı. Parlayan mavi makas da simsiyah torbada küçük bir yarık oluşturarak açılmıştı. Siyah torba bir çığlık daha attı ve etrafında birbirinin içine geçmiş kırmızı ışık demetleri dolaştı. Ralph, parmaklarını birleştirdi ve parmaklarından uzayan makasın, kısmen kabuk kısmen etli tabaka olan siyah şeyi keserek açılıp kapandığını izledi ve birden bir çığlık attı. Hissettiği şey acı değil, müthiş bir yorgunluk duygusuydu. *Kan kaybından ölmek böyle bir şey olsa gerek,* diye içinden geçirdi.

Torbanın içinde bir şey altın gibi parıldadı.

Ralph bütün gücünü toplayıp başka bir kesme darbesi için parmaklarını açmaya çalıştı. Önce bunu yapabileceğini sanmıyordu – parmakları tutkalla yapıştırılmış gibiydi – yarığı genişletecek şekilde parmaklarını açtı. Şimdi, neredeyse içindeki nesneyi görebiliyordu; küçük, yuvarlak ve parlak bir şey. *Bu yalnızca bir şey olabilir,* diye içinden geçirdi, ve ardından kalp atışları birden bire hızlandı.

[*"Lois! Yardım et!"*]

Lois, Ralph'in bileğini tuttu. Ralph, gücün yeniden içine dolduğunu hissetti. Makas yeniden katılaşmaya başlarken memnun bir şekilde izledi. Şimdi, makasın keskin kenarlarından yalnızca biri mavi diğeri inci grisiydi.

Lois, Ralph'in kafasının içinde çığlık atarak: [*"Kes onu! Şimdi kes onu!"*]

Ralph, parmaklarını yeniden birleştirdi ve bu kez makas, ölüm torbasını boydan boya açarak kesti. Ölüm torbası son bir çığlık atarak tamamıyla kırmızıya dönüştü ve gözden kayboldu. Ralph'in parmaklarının ucundan çıkan makas da titreyerek yok olmuştu. Ralph, bir süre gözlerini kapadı, sonra birdenbire yanaklarından aşağı gözyaşı gibi süzülen büyük ter damlalarının farkına vardı. Göz kapaklarının arkasındaki karanlık alanda, dans eden bir makası andıran çılgınca hayali imgeler görüyordu.

[*"Lois? İyi misin?"*]

[*"Evet... ama bitkinim. Ağacın altındaki merdivenlere tırmanmak bir yana, oraya kadar nasıl yürüyebileceğim konusunda en ufak bir fikrim bile yok. Ayakta durabileceğimden bile emin değilim."*]

Ralph, gözlerini dört açtı, ellerini dizlerine dayadı ve yeniden ileri doğru eğildi. Ölüm torbasının bulunduğu yerdeki zeminde bir ni-

kah yüzüğü vardı. Yüzüğün iç tarafına yazılmış olan şeyi kolaylıkla okuyabiliyordu: HD-ED 5-8-87.

Helen Deepneau ve Edward Deepneau 5 Ağustos 1987'de evlenmişlerdi.

Buraya geliş nedenleri işte buydu. Bu, Ed'in yüzüğüydü. Şimdi geriye kalan tek şey, onu yerden alıp pantolonunun ön cebine atmak... Lois'in küpelerini bulmak... ve buradan cehennem olmaktı.

7

Yüzüğü almak için uzandığında, aklına bir şiir geldi – Stephen Dobyns değil, J.R.R. Tolkien'in dizeleriydi bunlar. Ralph, Tolkien'in, Frodo, Gandaff ve Karanlıkların efendisi Sauron'un öyküsünü okuyalı neredeyse otuz yıl olmuştu – öyküde tıpkı buradaki gibi bir yüzük vardı – bir iki dakika önce makasın netleşmesi gibi, satırlar bir an netleşti:

Bir Yüzük hepsini yönetmek için, bir Yüzük onları bulmak için,
Bir Yüzük hepsini getirmek karanlıkta birleştirmek için,
Gölgelerin yayıldığı Mordor Ülkesi'nde.

Yüzüğü yerden alamayacağım, diye içinden geçirdi Ralph. *Ben ve Lois'in olduğu kadar, o da* ka *tekerleğine sımsıkı bağlı olacak ve onu yerden alamayacağım. Ya alamayacağım, ya da buna kalkışmak yüksek gerilim kablosunu tutmak gibi bir şey olacak ve ne olduğunu bile anlamadan ölmüş olacağım.*

Ama bu iki şeyin de olacağına inanmıyordu aslında. Yüzüğü alması istenmiyorsa, Clotho ve Lachesis'in – ve Dorrance'ın, Dorrance'ı unutamazdı – ardındaki güçler ne diye onu ve Lois'i bu yolculuğa çıkarmışlardı?

Bir Yüzük hepsini yönetmek için, Bir Yüzük onları bulmak için, diye içinden geçirdi ve parmaklarıyla Ed'in evlilik yüzüğünü kavradı. Bir süre, elinde, bileğinde ve ön kolunda, derin, donuk bir acı hissetti; aynı anda, Atropos'un buraya doldurduğu nesnelerin yavaşça şarkı söyleyen sesleri, yüksek, toplu halde harmonik bir çığlık şeklinde yükseldi.

Ralph bir ses çıkardı – belki bir çığlık, belki de yalnızca bir inilti – ve sağ eliyle sımsıkı kavramış bir şekilde yüzüğü yukarı kaldırdı. Bir zafer duygusu, damarlarında bir şarap gibi dolaştı.

[*"Ralph."*]

Ralph, Lois'e baktı ama Lois, gözleri korku ve karmaşayla dolu bir şekilde, Ed'in yüzüğünü aldığı yere, aşağı doğru bakıyordu.

Ed'in yüzüğünü aldığı yere; Ed'in yüzüğü hâlâ duruyordu. Tıpkı daha önce durduğu gibi duruyordu, iç tarafına HD-ED 5-8-1987 yazılı, parlayan altın bir yüzük.

Ralph, kafasının karmakarışık olduğunu hissetti ve bunu güçlükle kontrol altına aldı. Dokunma duygusunun kendisini yanıltmadığını bilmesine rağmen yüzüğün elinden uçmuş, tekrar yerine dönmüş olduğunu sanarak elini açtı ama yüzük hâlâ avucunun ortasında duruyordu, tam da aşk çizgisiyle yaşam çizgisinin ayrıldığı çatalın ortasında, bu yerin uğursuz kırmızı ışığında parlayarak duruyordu.

Yerdeki ve avucunun içindeki iki yüzük birbirinin eşiydi.

8

Biri elinde; diğeri yerde iki yüzük; kesinlikle aralarında hiçbir fark yoktu. En azından Ralph'in görebileceği bir fark yoktu.

Lois, Ralph'in aldığı yüzüğün yerini alan yüzüğü almak için uzandı, bir an tereddüt etti, sonra yerden aldı. Bakarlarken, odanın zemininin hemen üstündeki hayali altın parladı, sonra üçüncü bir yüzük oluştu. Tıpkı diğer ikisi gibi iç tarafında HD-ED 5-8-1987 yazılıydı.

Ralph, kendisini yine başka bir öyküyü düşünür buldu – Tolkien'in yüzük öyküsünü değil, Ralph'in, Carolyn'ın kız kardeşinin çocuklarından birine ellili yılların sonlarında okuduğu, Dr. Seuss'un yazdığı bir öyküydü bu. Bu uzun yıllar önceydi, ama Dr. Seuss'un her zamanki fareler, yarasalar ve kediler hakkında yazdığı saçmalıklardan çok daha zengin ve gerilimli olan öyküyü asla tamamıyla unutmamıştı. *Bartholomew Cubbins'in Beş Yüz Şapkası*'ydı adı ve Ralph, öykünün şimdi aklına gelmesinin hiç de şaşılacak bir yanı olmadığını düşündü.

Yoksul Bartholomew, Kral'ın şehirde olduğu bir sırada orada bulunma şanssızlığına uğramış olan basit bir çiftçiydi. Muhterem bir şahsiyetin karşısında şapkanızı çıkarmanız beklenir ya, Bartholomew de hiç şüphesiz bunu denemişti ama hiç şansı yoktu; şapkasını her çıkarışında, çıkardığının aynısı bir şapka hemen altında beliriveriyordu.

[*"Ralph, neler oluyor? Bu ne anlama geliyor?"*]

Ralph, yanıtlamadan 'şimdi anladım' dercesine başını salladı, gözlerini elindeki yüzükten, Lois'in elindeki yüzüğe ve sonra yerdeki yüzüğe kaydırarak. Hepsi birbirinin aynısı, üç tane yüzük, tıpkı Bartholomew'ın sürekli olarak çıkarmaya çalıştığı şapkalar gibi. Ralph, zavallı Bartholomew'ın Kral'a saygısızlık suçundan idam sehpasına götürülürken bile, Kral'a saygısını göstermek için şapkasını çıkarmaya çabalayıp durduğunu hatırladı.

Ama başındaki şapkanın hep aynı olduğu doğru değildi; çünkü, bir süre sonra Bartholomew'ın başındaki şapkalar giderek değişmeye başlamıştı.

Yüzükler de birbirinin aynı mı, Ralph? Emin misin?

Hayır, yüzüklerin üçünün de birbirinin aynısı olmadığını tahmin ediyordu. İlk yüzüğü aldığında, derin, anlık bir acının romatizma sancısı gibi koluna yayıldığını hissetmişti, ama Lois, ikinciyi alırken hiçbir acı belirtisi göstermemişti.

Ve sesler, dedi kendi kendine - *Lois elindekini aldığı zaman hiçbirinin bağırdığını duymadım.*

Ralph, eğildi ve üçüncü yüzüğü yerden aldı. Hiçbir acı sarsıntısı yoktu, odanın duvarlarını oluşturan nesnelerden hiçbir çığlık sesi gelmedi – iniltili bir şekilde derinden gelen seslerle – şarkı söylemeyi sürdürüyorlardı. Bu arada, üçüncünün durduğu yerde, tıpkı zavallı Bartholomew Cubbins'in başında habire peydahlanan şapka gibi, dördüncü bir yüzük oluştu ama Ralph buna bakmadı bile. Sağ elinin avucunda, tam aşk çizgisiyle hayat çizgisi ortasındaki çatalda duran birinci yüzüğe baktı.

Bir Yüzük hepsini yönetmek için, diye içinden geçirdi. *Bir Yüzük hepsini birleştirmek için. Ve sanırım bu sensin. Sanırım diğerleri yalnızca çok iyi yapılmış taklitler.*

Ve belki bunu kontrol etmenin de bir yolu vardı. Ralph, iki yüzüğü de ayrı ayrı her iki kulağına doğru götürdü. Sol kulağındakinden ses gelmiyordu; sağ kulağındakinden ise – ölüm torbasını kestiğinde içinden çıkardığı ilk yüzük – ölüm torbasının son çığlığının zayıf, ürpertici bir yankısı yayıldı.

Sağ elindeki yüzük canlıydı.

[*"Ralph?"*]

Lois'in, Ralph'in omzundaki eli soğuk ve ısrarlıydı. Ralph, Lois'e baktı, sonra sol elindeki yüzüğü yere attı. Diğerini yukarı kaldırıp, Lois'in gergin ve tuhaf bir şekilde genç görünen yüzüne, teleskoptan bakar gibi baktı.

["*Aradığımız bu. Diğerleri yalnızca taklit, sanırım – tıpkı büyük karmaşık bir matematik problemindeki sıfırlar gibi.*"]

["*Diğerlerinin önemi yok mu diyorsun?*"]

Ralph, ne cevap vereceğini bilemeyerek duraksadı... çünkü elbette hepsinin önemi vardı, mesele de buydu. Bunu içsel olarak anlayışını kelimelerle nasıl ifade edeceğini bilmiyordu yalnızca. Sahte yüzükler bu tatsız odada ortaya çıkmaya devam ettikçe, Halk Merkezi'ni çevreleyen ölüm torbasının sunduğu gelecek tek gerçek olacaktı. Ancak sadece birinci yüzük, Atropos'un, Ed'in parmağından çaldığı (muhtemelen şimdi boş duran Cape Cod'daki küçük evde, Helen'in yanında uyurken taktığı) yüzük her şeyi değiştirebilecek olandı.

Diğer yüzükler, jant telinin tekerleğin şeklini belirlemesi gibi *ka*'yı belirleyen parçalardı. Oysa asıl olan...

Asıl olan tekerleğin jantıydı.

Bir yüzük, hepsini birleştirmek için.

Sert metal kenarlarını avucunun içinde ve parmaklarında hissederek altın yüzüğü sımsıkı tutup ön cebine koydu.

Bize ka hakkında söylemedikleri bir şey vardı, diye düşündü. *Ka'nın kaygan olduğu. Oltanın iğnesinden çıkmadan insanın elinde hoplayıp zıplamayı sürdüren bir balık kadar kaygan.*

Ve bu, bir kum tepesine tırmanmak gibiydi – attığın her adımda geriye kaymak, iki ileri bir geri yürümek gibiydi. High Ridge'e gidip başardıkları *bir şey* vardı – ne olduğunu Ralph bilmiyordu ama Dorrance bunun doğru olduğuna inandırmıştı onları; ona göre, oradaki görevlerini tamamlamışlardı. Şimdi buraya gelmiş ve Ed'in yüzüğünü almışlardı ama *bu da* yeterli değildi, bütün bunların nedeni neydi? Çünkü ka, balık gibiydi, çünkü ka, kum tepesi gibiydi, çünkü ka, durmak istemeyen, yoluna ne çıkarsa ezip geçerek, sürekli olarak yuvarlanmaya devam etmek isteyen bir tekerlek gibiydi.

Ama ka, daha çok, bir yüzük gibiydi belki.

Tıpkı bir nikâh yüzüğü gibi.

Birdenbire, tüm sorularına karşın, hastane çatısındaki Clotho ile Lachesis'in ve sorulara nadiren cevap verdiğini söyleyen Dorrance'ın kendilerine açıklamaktan kaçındıkları şeyin ne olduğunu anladı: Ed'in herhangi belirli amacı olmayan konumu Atropos'un onu keşfetmesiyle birleşince, Ed'e büyük bir güç aktarılmıştı. Bir kapı açılmıştı ve o kapının içinden Clotho'dan, Lachesis'den, Atropos'dan ve onların herhangi birinden daha güçlü biri, Kızıl Kral diye bir şeytan

geçmişti. Bu şeytani gücün Ralph Roberts gibi Derryli bir Moruk tarafından durdurulmaya hiç niyeti yoktu.

[*"Ralph?"*]

[*"Bir Yüzük onlara hükmetmek için, Lois – Bir Yüzük onları bulmak için."*]

[*"Sen neden bahsediyorsun? Ne demek istiyorsun?"*]

Ralph, saat cebine hafifçe vurdu, Ed'in yüzüğüne ait olan küçük ama önemli kabartıyı hissederek. Sonra, Ralph uzanıp Lois'in omuzlarını tuttu.

[*"Kopyalar – yani sahte yüzükler – sadece jant teli, ama bu yüzük jantın ta kendisi. Jantı alırsan tekerlek dönmez."*]

["Emin misin?"]

Pekâlâ emindi. Ama bunu nasıl yapacağını bilmiyordu.

[*"Evet. Haydi – elimizdeyken buradan çıkıp gidelim."*]

Ralph, Lois'e üstü dolu yemek masasının altından gitmesini söyledi ve sonra dizleri üzerine çöküp onu izledi. Ralph, masanın altındayken duraksadı ve dönüp, omzundan arkasına doğru baktı. Tuhaf ve korkunç bir şey gördü: vızıltı sesi tekrar başlamamıştı ama, ölüm torbası, sahte yüzüğün etrafında kendisini yeniden örüyordu. Altın yüzük artık belirli belirsiz bir şekilde görünmeye başlamıştı bile.

Ralph, bir süre şaşkın, neredeyse hipnotize olmuş bir şekilde yüzüğün olduğu yere baktı, sonra gözlerini güçlükle oradan ayırdı ve Lois'in peşinden yukarı doğru emeklemeye başladı.

9

Ralph, Atropos'un hatıra eşyalarını sakladığı depoda sağa sola dalan koridor labirentlerinde geri dönüş yolunu bulmaya çalışarak değerli vakitlerini kaybedeceklerinden korkuyordu, ama bunun hiç de sorun olmadığı ortaya çıktı. Yavaş yavaş yok olan ama hâlâ gözle görülebilen kendi ayak izleri, yolu gösteriyordu.

Ralph, korkunç, küçük odayı gerilerinde bıraktıkça biraz daha güçlendiğini hissetti; ama Lois, kelimenin tam anlamıyla sallanıyordu. Depoyla, Atropos'un pis ini arasındaki kemer geçite ulaştıklarında, Lois, Ralph'e yaslanıyordu. Ralph, Lois'e iyi olup olmadığını sordu. Lois, omuz silkip küçük, yorgun bir gülümsemeyle karşılık verdi.

[*"Benim için asıl sorun böyle bir yerde olmak. Ne kadar yukarılara*

çıkarsak çıkalım, hâlâ iğrenç ve bundan nefret ediyorum. Temiz havaya çıkar çıkmaz, sanırım kendimi daha iyi hissedeceğim. Cidden."]

Ralph, her şeyin bu kadar kolay bir şekilde yolune girmesini, onun sadece bu inden çıkmakla içinde bulunduğu beladan kurtulabilmesini diledi, keşke Lois haklı olsaydı. Atropos'un inine giden kemerin altından geçerken başını eğdiği sırada, Lois'i önden gönderebilmek için bir bahane düşünmeye çalışıyordu. Bu, Ralph'e hızla etrafa bir göz atma fırsatı verecekti. Küpeleri bulamaması halinde, Atropos'un, hâlâ o küpeleri taktığını kabul etmek zorunda kalacaktı.

Ralph, Lois'in külotunun, eteğinin kenarından sarktığını gördü, ona söylemek için ağzını açtı ve sol gözünün ucuyla bir kıpırdanma gördü. Dönüş yolculuklarında – biraz da bitkin olmaları yüzünden – yeterince temkinli olmadıklarını ve şimdi savunmalarını zayıflatmanın bedelini pahalıya ödeyebileceklerini fark etti.

[*"Lois, dikkat!"*]

Çok geç kalmıştı. Kirli önlüklü, köpek gibi hırlayan yaratık, Lois'i belinden yakalayıp geriye doğru çektiğinde, Ralph Lois'in kolundan çekilip alındığını hissetti. Atropos'un başı yalnızca Lois'in koltuğuna kadar geliyordu; ama bu paslı neşteri onun tepesinde tutmasına engel olmuyordu. Ralph, ona içgüdüsel bir hamle yaptığı zaman, Atropos, neşteri, Lois'in başının üst tarafından yükselen inci renginde balon ipine değecek kadar aşağı indirdi. Tarif edilemeyecek bir sırıtmayla dişlerini Ralph'e gösterdi.

[*Sakın bir adım daha atayım deme, Ölümlü... Sakın!*]

Lois'in kayıp küpeleri için endişlenmesine gerek kalmamıştı en azından. Küpeler, Atropos'un kulaklarında, bulanık, pembemsi kırmızı bir renkle parıldadı. Ralph'in olduğu yere çakılıp kalmasına neden olan şey, bağırma sesinden çok, küpelerin görünüşüydü.

Neşter biraz geri çekildi... ama yalnızca birazcık.

[*Şimdi, Ölümlü – bana ait bir şeyi aldın, değil mi? Sakın inkâr etme; biliyorum. Ve şimdi onu bana geri vereceksin.*]

Neşter, yeniden Lois'in balon ipine yöneldi; Atropos, neşterin keskin olmayan tarafıyla ipi adeta okşadı.

[*Hemen geri ver yoksa bu kancık gözlerinin önünde ölecek — orada dikilip onun tepesinde asılı duran torbanın tamamen siyaha dönüşmesini izleyebilirsin. Buna ne dersin, Pis Ölümlü? Aldığın şeyi bana geri ver.*]

26. Bölüm

1

Atropos'un gülümsemesi, iğrenç bir zafer ve yüzü ise...

Korku doluydu. Seni çok hazırlıksız yakaladı, neşteri Lois'in balon ipinde ve eli onun gırtlağında ama hâlâ ödü patlıyor. Neden?

[*Haydi! Zaman harcama, bok kafalı! Yüzüğü ver!*]

Ralph, Lois'i neden hemen öldürmediğini merak ederek yavaşça saat cebine uzandı ve yüzüğü eline aldı, Atropos'un, elbette ne Lois'i ne de kendisini bırakmaya niyeti vardı.

Ona şu telepatik karate darbelerinden birini daha indirebileceğimden korkuyor. Ve bu korkusunun nedenlerinden yalnızca biri. Sanırım köşeye sıkıştırılmaktan korkuyor. Onu bu işe süren varlıktan korkuyor. Kızıl Kral'dan korkuyor. Patronundan korkuyorsun, değil mi, benim küçük pis dostum?

Ralph, yüzüğü sağ elinin baş parmağı ile işaret parmağı arasında tuttu ve yine içinden baktı.

[*"Haydi, neden kendin gelip almıyorsun? Çekinme."*]

Atropos'un yüzü öfkeyle buruştu. Yüzündeki ifade tehditkâr, bu işten şeytanca bir zevk alan bir sırıtmaya dönüştü.

[*Onu öldüreceğim, Ölümlü, beni duymadın mı? Bunu mu istiyorsun?*]

Ralph, sol elini yavaşça, mahsus kaldırdı. Havada, testereyle kesecekmiş gibi bir hareket yaptı ve avuç içi bir an Atropos'a döndüğünde, onun geriye doğru çekildiğini görünce sevindi.

[*"Eğer bir daha o bıçakla ona dokunursan, sana öyle bir vururum ki, dişlerini yerden toplarsın. Bundan emin olabilirsin."*]

[*Yalnızca yüzüğü geri istiyorum, Ölümlü.*]

Yalan söyleyemiyorlar, diye düşündü Ralph birdenbire. *Bunu bana onlar mı söylemişti yoksa bunu ben kendi kendime mi keşfettim bilmiyorum ama bundan eminim – yalan söyleyemiyorlar. Ama ben yalan söyleyebilirim.*

[*Bak ne diyeceğim, Bay Atropos – bana değiş tokuş sözü verirsen yüzüğü veririm."*]

Atropos, Ralph'e şüphe ve kararsızlık arası bir ifadeyle baktı.

[*Değiş tokuş mu? Değiş tokuş derken neyi kastediyorsun?*]

[*"Ralph, hayır!"*]

Ralph, önce Lois'e sonra Atropos'a göz attı. Hareketinin küçük kel doktora nasıl görüneceği üzerinde durmadan, yanağını kaşımak için sol elini havaya kaldırdı. Atropos neşterini, Lois'in balon ipine yine dokundurdu; ama bu kez temas noktasında siyah bir leke yaratacak kadar sert bir şekilde bastırılmıştı. Kan sızıntısı gibi görünüyordu. Atropos'un, alnından su gibi ter akıyordu ve konuştuğunda, sesi panik içinde bir feryada dönüşmüştü.

[*Sakın bana o şimşek darbelerinden birini daha atma! Yaparsan kadın ölür!*]

Ralph, elini aşağı indirdi, sonra yaptığından pişman olmuş bir çocuk gibi ellerini arkasına kavuşturdu. Ed'in nikâh yüzüğü hâlâ elindeydi ve şimdi neredeyse bunu hiç düşünmeden, yüzüğü pantolonun arka cebine tıktı. Yüzüğü vermek istemediğinden tam olarak o zaman emin oldu. Lois'in hayatı pahasına – her ikisinin hayatı pahasına – yüzükten vazgeçmek istemiyordu.

Belki durum o noktaya kadar da gelmeyecekti.

[*"Değiş tokuş, her ikimizin de buradan sağ salim çıkabilmesi anlamına geliyor, Bay Atropos ben sana yüzüğü vereceğim, sen de bana bayan arkadaşımı vereceksin. Tek yapman gereken, onu incitmeyeceğine söz vermek. Ne dersin?"*]

[*"Hayır, Ralph, hayır!"*]

Atropos hiçbir şey söylemedi. Gözleri Ralph'e, korku ve nefret dolu acizlikle ışıldadı. Atropos'un uzun yaşamında hiç yalan söyleyememiş olsa bile, o anda söylemeyi çok isteyebileceğini düşündü Ralph. Tek söylemesi gereken şey *Tamam, anlaştık,* deyip topu Ralph'e atmaktı. Ama bunu söyleyemezdi, çünkü bunu yapamıyordu.

Köşeye sıkıştığının farkında, diye içinden geçirdi Ralph. *Lois'in ipini kessin ya da onu bıraksın hiç fark etmez – her iki durumda da onu kebaba çevireceğime inanıyor olmalı ve yanılmıyor.*

Ona ne kadar zarar verebilirsin ki, tatlım? diye sordu Carolyn, Ralph'in kafasının içinden. *Nikâh yüzüğünün etrafındaki ölüm torbasını kestikten sonra ne kadar enerjin kaldı ki?*

Yanıtı, ne yazık ki, gerçekten pek fazla enerjisinin kalmadığıydı. Belki onun kel kafasını birazcık yakmaya yetecek kadar ama kebap yapmaya yetecek kadar değil. Ve...

Derken, Ralph, hiç hoşuna gitmeyen bir şey gördü: Atropos'un sı-

rıtmasındaki panik gibi görünümün yerini temkinli bir güven alıyordu. Ve bu çılgın gözlerin, üstünde – yüzü, vücudu ama daha çok halesinde – dolaştığını fark etti. Tıpkı otomobilin motorunda ne kadar yağ kaldığını kontrol eden bir tamircinin yağ çubuğunu kullanması gibi. Atropos onun zor durumda olduğunu anlamıştı.

Bir şeyler yap, diye yalvardı Lois gözleriyle. *Lütfen, Ralph.*

Ama Ralph, ne yapacağını bilmiyordu. Beyni tamamıyla durmuştu.

Atropos'un yüzündeki gülümseme şeytani bir görünüm aldı.

[*Silahın boş, Ölümlü, değil mi? Hey, bu çok dokunaklı.*]

[*"Onu incitirsen, o zaman görürsün, seni bok torbası!"*]

Atropos'un yüzündeki gülümseme arttı.

[*Elinde kalan güçle ancak bir fareye sıcak bir yemek hazırlayabilirsin. Neden iyi bir çocuk olup yüzüğü vermi...*]

[*"Oh, seni gidi piçkurusu!"*]

Bu, Lois'di. Artık Ralph'e bakmıyordu; odanın karşısına, hiç şüphesiz Atropos'un, ele geçirdiği son aksesuvarlarını – diyelim ki Rosalie'nin fularını ya da Bill McGovern'ın Panama şapkasını – takıp, karşısına geçerek kendini seyrettiği aynaya bakıyordu. Gözleri faltaşı gibi açılmış ve nefret doluydu ve Ralph, onun gördüğü şeyin ne olduğunu çok iyi biliyordu.

[*"Onlar BENİM, seni adi, pislik hırsız!"*]

Lois kendisini şiddetle geri doğru çekti, Atropos'u kemerli duvara yapıştırmak için ağırlığını bütün gücüyle onun üzerine verdi. Atropos'tan şaşkın bir homurtu yükseldi. Neşteri tutan eli yukarı doğru savruldu; duvara çarpıp kuru toz katmanlarının dökülmesine neden oldu. Lois, yüzü kızgın bir hırıltıyla buruşmuş bir şekilde – her zamanki *Bizim Lois,* halinden son derece uzak bir ifadeyle – ona doğru döndü. Atropos'un yüzünü tırmaladı. Atropos, ayağı ezilen bir köpek gibi ciyakladı, sonra Lois'i yeniden belinden yakalayıp sırtından kendine doğru yasladı.

Neşterin keskin tarafını, kesmeye hazırlayarak onun balon ipine bastırdı. Ralph, sağ elinin işaret parmağını, azarlar gibi Atropos'a doğru salladı. Parmağının ucundan, neredeyse görünmeyecek kadar zayıf bir ışık demeti çıkıp neşterin ucuna çarptı ve neşteri Lois'in balon ipinden kısa bir süre uzaklaştırdı. Ama hepsi bu kadardı; Ralph, bütün cephanesinin şimdi tamamıyla tükendiğini hissetti. Lois, Atropos'un elinden kurtulmak için kollarını büküp dururken, Atropos, Lois'in omzunun üzerinden Ralph'e dişlerini gösterdi. Lois, kaçmaya çalışmıyordu; geri dönüp ona saldırmaya çalışıyordu. Atropos'u, he-

men arkalarındaki duvara yapıştırmak için bütün ağırlığını yeniden onun üzerine verirken Lois'in ayakları dolaştı ve tam o sırada Ralph ne yapacağı konusunda en ufak bir fikri bile olmadan, ileri doğru atılıp elleri uzanmış bir şekilde yere diz çöktü. Evlenme teklifi yapan bir âşık gibi gibi görünüyordu ve Lois'in çırpınan ayaklarından biri neredeyse onun gırtlağına bir tekme indirecekti. Ralph, Lois'in külodunun kenarından yakaladı ve külot, kayarak bacaklarından çıktı. Bu arada, Lois hâlâ bağırıyordu.

[*"Seni pis hırsız! Al bakalım! Beğendin mi?"*]

Atropos, acı içinde bağırdı ve Ralph yukarı doğru baktığında, Lois'in, onun sol kolunu ısırdığını gördü. Neşteri tutan sol eli, Lois'in balon ipine doğru savruldu ve kıl payı yanından geçti. Ralph, hâlâ ne yaptığı konusunda hiçbir fikri olmadan hemen ayağa kalktı ve Lois'in pembe külodunu Atropos'un neşteri tutan eline... ve kafasının üzerinden bir çuval gibi vücuduna geçirdi.

[*"Uzaklaş, Lois! Koş!"*]

Lois, küçük, beyaz elden kurtuldu ve odanın ortasındaki fıçıdan yapılmış masaya çarpıp tökezledi, ağzına bulaşan Atropos'un kanını tiksintiyle sildi... ama yüzündeki nefret ifadesi silinmemişti. Kafasındaki pembe külot yüzünden önünü göremeyen Atropos ağlayıp debelenerek elini Lois'in ardından uzattı. Ralph, onun eline vurdu ve onu geçidin yan tarafına doğru itti.

[*"Hayır dostum – kesinlikle hayır."*]

[*Bırak beni! Bırak beni piçkurusu! Bunu yapamazsın!*]

Ve işin ilginç yanı, Ralph, onun kendi söylediği şeye gerçekten inandığını düşündü. *Öyle uzun bir süredir bu işi kendisi yaptığı için, Ölümlülerin neler yapabileceğini tamamıyla unutmuş ama bunu ona öğretebilirim galiba.*

Ralph, köpek, Atropos'un elini yaladıktan sonra Atropos'un, onun balon ipini nasıl kestiğini hatırladı ve bu acımaz kel cüceye karşı olan nefreti birdenbire alevlendi. Lois'in külodunun bir tarafından tuttu ve Atropos'un bileğini öylesine şiddetli bir şekilde burkup kıvırdı ki Atropos'un çamaşırın içinde kalan hatları, pembe naylon içindeki bir ölüm maskesi gibi göründü. O anda, neşterin ucu kumaşı delmeye başladı. Ralph, taş atmak için sapan gerer gibi Atropos'un başındaki külodun lastiğini gerip bıraktı. Atropos bunun etkisiyle kemerin ötesine savruldu; yere düşseydi daha az hasar alırdı ama düşmedi; ayakları birbirine dolandı. Kemerin karşısındaki bir taşa çarptı, acı içinde bağırarak dizlerinin üstüne düştü. Lois'in külodunun

üzerinde çiçek yaprakları gibi kan lekeleri yayıldı. Neşter, kumaşta açtığı yarığın içinde kayboldu. Ralph, neşter yeniden görünüp de kumaş üzerindeki yarığı genişleterek yaratığın çılgına dönmüş yüzü ortaya çıkmadan, Atropos'un üstüne çullandı. Yaratığın burnu kanıyordu; alnından ve sağ şakağından da kan süzülüyordu. O daha ayağa kalkamadan, Ralph, yaratığın kaygan, pembe bir çıkıntı halindeki omuzlarını kavradı.

[*Kes şunu! Seni uyarıyorum, Ölümlü! Seni doğduğuna pişman edece*...]

Ralph, yaratığın boş tehditlerini dikkate almadı ve Atropos'u sert bir şekilde ileri doğru fırlattı. Elleri hâlâ külodun içinde bağlı olan bücür, yüzüstü yere düştü. Feryatları, şaşkınlık ve acı doluydu. Ralph, şaşkınlıkla zihninden, Lois'in, bu kadarının yeteceğini, onu incitmemesi gerektiğini söyleyen sesini duydu – Lois'in az önce kendisini öldürmeye çalışan bücürü incitmemesini istemesine şaşırmıştı. Atropos, yuvarlanıp kurtulmaya çalıştı. Ralph, onu yeniden diz çöktürdü, dümdüz yere yatırdı.

[*"Kıpırdama, dostum. Senin bu halde kalmanı tercih ediyorum."*]

Ralph, başını kaldırıp baktı ve Lois'in öfkesinin – anlık bir tatsızlık olup da sonradan her şey yoluna girmiş gibi – geçip gittiğini gördü. Açık havada birden gökyüzünde patlak verip, barakaların çatısını uçuran ve sonra yine aniden ortadan kaybolan bir kasırga gibi. Lois, parmağıyla Atropos'u işaret ediyordu.

[*"Ralph, küpelerim onda. O küçük pis hırsız küpelerimi almış. Onları takıyor!"*]

[*"Biliyorum Lois. Gördüm."*]

Atropos'un öfkeyle buruşturduğu suratının bir bölümü, dünyanın en çirkin bebeğinin doğum anında annesinin rahminden dışarı çıkan yüzü gibi, kumaşın yarığından dışarı uğradı. Ralph, dizleriyle bastırdığı yaratığın sırtındaki kasların titrediğini hissedebiliyordu ve bir yerde okuduğu bir atasözünü anımsadı: *Kaplanı kuyruğundan yakalayan birisi bırakmaya cesaret edemez.* Şimdi kendini, yeraltındaki bu akla hayale sığmayan inde, bir deli tarafından sahneye konmuş bir peri masalındaki bir karakter gibi hissederek, bu atasözünün son derece doğru olduğunu düşündü. Lois'in aniden öfkelenmesi ve şansı yardımıyla, bu küçük piçkurusunun üstüne çullanmış halde buluvermişti kendisini. Ama asıl sorun, şimdi ne yapacağıydı.

Neşteri tutan el havada savruldu ama bu zayıf darbe hedefine ulaşamayacak kadar körlemesineydi. Ralph bunu kolaylıkla savuşturdu.

Atropos ağlayıp sızlanarak, korkmadan ama canı yandığını açıkça belli ederek öfkesinden neredeyse bitmiş bir halde olmasına rağmen, kurtulmak için debelendi.

[*Bırak beni, seni fazla gelişmiş Ölümlü piçkurusu! Aptal beyaz saçlı! Çirkin buruşuk suratlı!*]

[*"Beni, son gördüğünden çok daha iyi görünüyorum dostum. Dikkat etmedin mi?"*]

[*Kahrolası! Kahrolası aptal Ölümlü! Seni pişman edeceğim! Seni çok pişman edeceğim!*]

En azından yalvarmıyor, diye içinden geçirdi Ralph. *Şimdiye kadar onun çoktan yalvarmaya başlamış olacağını umuyordum.*

Atropos, neşteri sallamaya devam etti. Ralph, birkaç darbeyi kolaylıkla savuşturdu, sonra bir elini, altında yatan yaratığın boğazına doğru kaydırdı.

[*"Ralph! Hayır! Yapma!"*]

Ralph, başını salladı, bu hareketinin ne anlama geldiğini kendisi de bilmiyordu, belki can sıkıntısını, belki de kendine olan güvenini dile getiriyordu. Atropos'un derisine dokundu ve onun titrediğini hissetti. Kel doktor, ani bir tepkiyle boğuk bir çığlık attı ve Ralph, onun neler hissettiğini çok iyi biliyordu. Bu her ikisi için de acı verici bir durum olmaya başlamıştı; ama Ralph, yine de elini onun gırtlağından çekmedi. Tam aksine, Atropos'un boğazını sıkmaya çalıştı ama bunu yapamadığını gördüğünde çok şaşırmadı. Oysa, Lachesis, yalnızca Ölümlülerin, Atropos'un isteklerine karşı çıkabileceğini söylememiş miydi? Öyle söylediğini sanıyordu. Sorun, bunu nasıl yapabileceğiydi?

Hemen altında debelenen, Atropos, hınzırca güldü.

[*"Lütfen, Ralph! Lütfen yalnızca küpelerimi al ve gidelim!"*]

Atropos, gözlerini, Lois'in olduğu yöne doğru çevirdi, sonra yeniden Ralph'e baktı.

[*Beni öldürebileceğini mi sandın, Ölümlü? Bir daha düşün.*]

Hayır, onu öldürebileceğini sanmamıştı, böyle bir şey yapmayı düşünmüyordu, sadece bundan emin olmak istemişti.

[*Hayat bir yalan, Ölümlü, değil mi? Niye şu yüzüğü vermiyorsun? Er ya da geç onu alacağım, bundan emin olabilirsin.*]

[*"Canına okuyacağım, seni küçük çakal."*]

Atropos'a sert bir şekilde çıkışmıştı ama lafla peynir gemisi yürümezdi. En önemli sorunun cevabını ise hâlâ bulamamıştı: Bu canavarı ne yapacaktı?

Her ne yapacaksan, Lois orada durmuş seni izlerken yapamaya-

caksın, dedi Carolyn her zaman o ona öğüt veren sesinden farklı soğuk bir sesle. *Kızgınken iyiydi ama şimdi öfkesi geçti. O, burada az sonra olacakları izleyemeyecek kadar yumuşak kalpli Ralph. Onu buradan çıkarmalısın.*

Ralph, Lois'e döndü. Lois'in gözleri yarı kapalıydı. Kemerin dibine kıvrılıp uyumaya hazır gibi görünüyordu.

[*"Lois, buradan çıkmanı istiyorum. Hemen şimdi. Merdivenleri çık ve beni ağacın altında bek...*"]

Neşter bir kez daha havada savruldu ve bu sefer az daha Ralph'in burnunun ucunu koparıyordu. Ralph, bir an irkildi ve dizi külodun naylon kumaşı üzerinden kaydı. Atropos, yukarı doğru hamle yaptı ve Ralph'in altından kurtulmaya çabaladı. Ralph, son anda küçük adamın başını elinin tersiyle bastırdı – kurallar buna izin veriyor gibi görünüyordu – ve dizini yeniden onun boynuna yerleştirdi.

[*Aaahhh! Aaahhh! Kes şunu! Canımı yakıyorsun!*]

Ralph onu dikkate almadı ve Lois'e baktı.

[*"Haydi, Lois! Hemen yukarı çık! Ben de ardından geliyorum!"*]

[*"Tek başıma yukarı tırmanabileceğimi sanmıyorum – çok yorgunum."*]

[*"Bunu, yapabilirsin. Yapmalısın ve yapabilirsin."*]

Atropos, yeniden sakinleşmişti – en azından sadece o an – Ralph'in dizinin altında küçük, tıksıran bir motor gibiydi. Ama bu hiç de yeterli değildi. Yukarıda zaman hızla geçiyordu ve şimdi asıl düşman zaman olmuştu, Ed Deepneau değil.

[*"Küpelerim..."*]

[*"Gelirken getireceğim Lois, söz veriyorum."*]

Lois büyük bir çaba harcayarak doğruldu ve sakin bir şekilde Ralph'e baktı.

[*"Onu incitmemelisin Ralph, çok gerekli olmadığı sürece onu incitmemelisin. Bu dinimize aykırı."*]

Evet, dine aykırı, diye onayladı, kafasının derinliklerinde zıplayan küçük bir yaratık. *Dine aykırı ama yine de... daha fazla bekleyemem.*

[*"Haydi Lois, git artık. Onu da bana bırak."*]

Lois, Ralph'e üzgün bir ifadeyle baktı.

[*"Onu incitmeyeceğine söz vermeni istememin bir faydası olmayacak, değil mi?"*]

Ralph, düşündü sonra hayır anlamında başını salladı.

[*"Hayır, ama sana şu kadarını söz verebilirim: ona, onun bize yapmaya kalkıştığından daha kötü bir şey yapmayacağım. Bu yeterli mi?"*]

Lois, dikkatle düşündü sonra başını salladı.

[*"Evet, sanırım yeterli. Ve belki yavaş hareket edersem yukarıya çıkmayı başarabilirim ... ama ya sen?"*]

[*"Beni merak etme sen. Beni ağacın altında bekle."*]

[*"Pekâlâ Ralph."*]

Ralph, Lois'in o pis inden bileğinde Helen'in spor ayakkabısı sallanarak çıkışını izledi. Lois, odayla merdiven arasındaki kemerin altından başını eğerek geçti ve yavaş yavaş yukarı doğru çıkmaya başladı. Ralph, Lois tamamen gözden yitene kadar bekledi ve sonra Atropos'a döndü.

[*"Eveet, dostum, şimdi biz bizeyiz – iki eski dost gibi. Ne yapalım şimdi? Oyun oynayalım mı? Oynamak istersin, değil mi?"*]

Atropos, aynı anda Ralph'i doğramaya çalışarak neşteri yukarı doğru savurdu. Bir yandan da kurtulmak için çırpınıyordu.

[*Kes şunu! Çek ellerini üzerimden, seni ihtiyar bok torbası!*]

Atropos öyle şiddetle debeleniyordu ki, şimdi onun üzerinde diz çökmek bir yılanın üzerinde diz çökmek gibiydi. Ralph, havada savrulup duran neşteri dikkate almadı. Atropos'un başı şimdi külodun dışına çıkıyordu ve bu Ralph'in işini kolaylaştırdı. Lois'in küplerini tutup çekiştirdi. Oldukları yerde kaldılar ama Atropos acı içinde bir çığlık attı. Ralph öne eğildi ve hafifçe gülümsedi.

[*"Parçalanmış kulaklar için değil bu küpeler, dostum, değil mi?"*]

[*Evet! Evet, lanet olası!*]

[*"Dediğin gibi; hayat bir yalandır, değil mi?"*]

Ralph, küpeleri yeniden tuttu ve çekip kopardı. Atropos'un kulak memelerindeki minik delikler kanlar içinde kaldı. Kel yaratık son derece keskin bir çığlık attı. Ralph, acımayla rahatlama arasında huzursuz edici bir duyguya kapıldı.

Bu küçük piçkurusu başkalarının canını yakmaya alışmış ama kendisinin canının yanmasına hiç de alışkın değil. Belki hiçbir zaman canı yanmadı. Hayatın diğer yüzüne merhaba de dostum.

[*Kes şunu! Kes şunu! Bunu bana yapamazsın!*]

[*"Sana kötü bir haberim var, dostum ... bal gibi de yaparım. Şimdi niye bağırmaya devam etmiyorsun?"*]

[*Bunu yapmakla eline ne geçeceğini sanıyorsun, Ölümlü? Ne yaparsan yap korktuğun şey gerçekleşecek, biliyorsun. Herkes, güle oynaya Halk Merkezi'ne gidecek, yüzüğü alman bunu engelleyemeyecek.*]

Evet engelleyemeyecek, biliyorum, diye içinden geçirdi Ralph.

Atropos hâlâ çırpınıyordu ama neşteri savurup durmayı bırakmıştı. Ralph, odayı kolaçan etmek için bunu fırsat bilip etrafa bakındı. Aradığı şeyin gerçekten ilham olduğunu düşünüyordu – küçücük bir ilham bile yeterli olacaktı.

[*"Sana bir öneride bulunayım mı Bay Atropos? Senin yeni dostun ve yeni oyun arkadaşın olarak? Biliyorum çok meşgulsün ama burası için bir şeyler yapmak için zaman ayırmalısın. Burasını güzellik salonuna çevir demiyorum, ama pes yani! Bu ne pislik!"*]

Atropos, temkinli ve somurtkan bir şekilde: [*Söylediklerini taktığımı mı sanıyorsun, Ölümlü?*]

Bu işi sona erdirmek için aklına gelen bir tek yol vardı. Hoşuna gitmiyordu ama bunu yine de yapacaktı. Bunu yapmak zorundaydı; kafasının içinde bundan emin olmasını sağlayan bir imge vardı: Ed Deepneau'nun, içinde tahrip gücü yüksek patlayıcı ya da bir fıçı sinir gazı dolu olan bir pırpır uçakla sahilden havalanıp Derry'ye doğru uçuşunu gösteren bir imge.

[*"Sana ne yapayım, Bay Atropos, bir önerin var mı?"*]

Yanıtı hemen ve net bir şekilde geldi.

[*Bırak beni, yanıt bu. Bu sorunun tek yanıtı bu. Sizi, ikinizi de rahat bırakacağım. Sizi Amaç'a bırakacağım. On yıl daha yaşayacaksınız. Lanet olsun, belki yirmi yıl daha, bu imkânsız değil. Senin ve küçük bayanın tek yapması gereken şey ortalıktan kaybolmanız. Evinize dönün ve büyük patlama gerçekleştiğinde, olanları televizyondaki haberlerden izleyin.*]

Ralph, bunu samimi olarak düşünüyormuş gibi görünmeye çalıştı.

[*"Ve sen de bizi rahat bırakacaksın öyle mi? Bizi rahat bırakacağına söz veriyor musun?"*]

[*Evet!*]

Atropos'un yüzü umutla doldu ve Ralph, küçük sürüngenin etrafında yayılan halenin izlerini görebiliyordu. Halenin rengi, inini aydınlatan tatsız, koyu kırmızı renkle aynıydı.

[*"Biliyor musun, Bay Atropos?*]

Atropos, daha da umutlu görünerek: [*Bilmiyorum; neyi?*]

Ralph bir elini ileri doğru uzattı, Atropos'un sol bileğini yakaladı ve sert bir şekilde büktü. Atropos, acı içinde çığlık attı. Neşterin sapını tutan parmakları gevşedi ve Ralph, bir yankesicinin cüzdanı aşırması kadar kolay bir şekilde neşteri kaptı.

[*"Sana inanıyorum."*]

2

[*Geri ver onu! Onu bana geri ver! Onu bana geri ver! Onu bana geri...*]

İsteri nöbetindeki Atropos saatlerce bu şekilde bağırabilirdi, bu yüzden Ralph, bildiği en iyi yolla buna bir son verdi. Öne doğru eğilip, elindeki neşterle Lois'in külodundaki delikten dışarı çıkan o büyük kel kafasının arkasına pek de derin sayılmayacak bir çentik attı. Hiçbir görünmeyen el onu durdurmaya çalışmadı ve eli hiç zorlanmadan hareket etti. Şaşırtıcı miktarda bir kan bu yaradan akmaya başladı. Atropos'un etrafını saran hale şimdi koyulaşmış ve cerahat toplamış yaranın kırmızı rengini almıştı. Atropos yeniden çığlık attı.

Ralph, öne doğru eğilerek samimi bir sesle kulağına fısıldadı.

[*"Belki seni öldüremiyorum ama canına okuyabilirim, değil mi? Bunu yapmak için başkalarından aldığım ruhani bir enerjiye de ihtiyacım yok. Şu küçük güzel şey, işimi pekâlâ görecek."*]

Neşteri, açtığı ilk yaraya çapraz gelecek şekilde Atropos'un kafasının arka tarafında küçük bir t harfi oluşturacak şekilde indirdi. Atropos çığlık atıp tepinmeye başladı. Ralph, kafasının içinde zıplayıp duran cinin bundan çok hoşlandığını fark edince kendinden iğrendi.

[*"Seni kesmeye devam etmemi istiyorsan, tepinmeye devam et. Durmamı istiyorsan, sen de dur."*]

Atropos hemen sakinleşti.

[*"Pekâlâ. Şimdi sana birkaç sorum var. Sanırım bunları cevaplaman son derece yararına olacak."*]

[*Ne istersen sor! Ne istersen! Yalnızca bir yerimi kesme artık!*]

[*"Çok güzel bir tavır dostum; ama her türlü gelişmeye açık bir durum, değil mi? Göreceğiz."*]

Ralph, bıçakla kesmeye devam etti. Bu kez Atropos'un kafatasının yan tarafında uzun ve derin bir kesik açtı. Bir parça deri, iyi yapışmamış duvar kâğıdı gibi soyuldu. Atropos feryat etti. Ralph, mide boşluğunda büyük bir kasılma hissetti fakat bu çok sürmedi... ama Atropos'la düşünce yoluyla yaptığı konuşmada bu duygusunu belli etmemek için büyük zorluk çekti.

[*"Pekâlâ umarım işin ciddiyetini anlamışsındır Doktor. Bunu tekrarlamak zorunda kalırsam, kafa derinin rüzgârda uçmasını engellemek için tutkal kullanmak zorunda kalacaksın. Beni anlıyor musun?"*]

[*Evet! Evet!*]

[*"Ve bana inanıyor musun?"*]

[*Evet! Seni kokuşmuş beyaz saçlı ihtiyar, EVET!*]

[*"Pekâlâ, bu güzel, işte sorum, Bay Atropos bir söz verirsen bunu tutmak zorunda mısın?"*]

Atropos cevaplarken ağırdan aldı, iyiye işaretti bu. Ralph, neşterin keskin olmayan tarafını, acele etmesi için yanağına bastırdı. Umduğu sonucu elde etti, Atropos önce bir çığlık atıp ardından pes etmişti.

[*Evet! Evet! Yalnızca beni bir daha kesme! Lütfen bir daha beni kesme!*]

Ralph, neşteri çekti. Neşterin dış hatları, çizgisiz yüzünde doğum lekesi gibi bir iz bıraktı.

[*"Pekâlâ, parlak çocuk iyi dinle. Beni ve Lois'i, Halk Merkezi'ndeki toplantı bitinceye kadar rahat bırakmaya söz vermeni istiyorum. Atrık kovalamaca yok, neşter savurma yok, yalan söyleme yok. Buna söz ver."*]

[*Kahrolası! O istediğin sözü al da kıçına sok!*]

Ralph, bunları duyunca sinirleri bozulmadı; gülümsemesi daha da arttı. Atropos, *söz vermeyeceğim* dememişti ve daha da önemlisi *söz veremem* dememişti. Yalnızca hayır demişti. Yalnızca küçük bir kaytarmaydı, ama hemen icabına bakacaktı.

Ralph kendini gererek, neşteri Atropos'un sırtından aşağı doğru kaydırdı. Külot, daha aşağıda sırtındaki kirli beyaz önlük ve onun altındaki deri ayrıldı. Oluk gibi kan akmaya başladı ve Atropos'un acı içindeki feryatları Ralph'in kulaklarını tırmalıyordu.

Ralph, yüzünü buruşturarak ve akan kanın üstüne bulaşmaması için sakınarak, yine küçük yaratığın kulağına doğru eğilip mırıldandı.

[*"Bunu yapmak artık hiç hoşuma gitmiyor, dostum – aslında, iki çentik daha atarsam herhalde kusarım – ama bunu yapabileceğimi ve bana söz verene kadar ya da benim seni boğmamı engelleyen o güç yeniden devreye girene kadar bunu yapmaya devam edeceğimi bilmeni isterim. Bunun olmasını beklemeye kalkarsan, canı yanan yine sen olacaksın. Buna ne diyorsun? – Söz verecek misin yoksa seni elma gibi soymamı mı istersin?"*]

Atropos, sızlanarak bir şeyler söylüyordu. Mide bulandırıcı, korkunç bir sesti bu.

[*Anlamıyorsun! Başlayan şeyi durdurmayı başarırsan – şansın az, ama imkânsız da değil – senin Kızıl Kral dediğin yaratık beni cezalandıracak!*]

Ralph, dişlerini sıkıp yine kafasının solundan, kulağının üst tara-

fından aşağı doğru kesmeye devam etti, dudaklarını öylesine sımsıkı bir şekilde kastı ki ağzı büyük bir yara gibi görünüyordu. Neşter kıkırdağın içinden geçerken zayıf bir kasılma oldu ve sonra Atropos'un sol kulağı yere düştü. Kel kafasının yanındaki boşluktan dışarı oluk gibi kan akıyordu ve çığlığı bu kez, Ralph'in kulaklarını sağır edecek kadar şiddetliydi.

Bunlar birer tanrı olmanın çok uzağındalar, değil mi? diye içinden geçirdi Ralph. Dehşet ve keder içinde kendini kötü hissetti. *Onlarla bizim aramızdaki tek gerçek fark, bizden daha uzun yaşamaları ve göze görünmelerinin biraz güç olması. Ve sanırım vahşet pek bana göre bir şey değil – kana bakarken bile bayılacak gibi oluyorum. Lanet olsun.*

[*Pekâlâ, söz veriyorum! Beni kesmeyi bırak! Yeter! Lütfen, artık yeter!*]

[*"Bu yalnızca bir başlangıç ama açıkça söz vermelisin. Halk Merkezi'ndeki toplantı bitene kadar benden, Lois'den ve Ed'den uzak duracağına söz verdiğini duymak istiyorum."*]

Ralph, biraz daha çırpınmasını bekliyordu ama Atropos onu şaşırttı.

[*Söz veriyorum! Senden ve senin yanında dolaşan o kancıktan uzak duracağıma...*]

[*"Onun adı Lois, kancık değil. Adını söyle, Lois."*]

[*Tamam tamam, ondan... Lois Chasse'den! Ondan ve Deepneau'dan uzak duracağıma söz veriyorum. Hepinizden, yeter ki artık beni kesme. İkna oldun mu? Bu yeterli mi, Allahın belası?*]

Ralph, ikna olduğuna karar verdi... başvurduğu yöntemlerden ve yaptıklarından son derece rahatsız olan herhangi birinin olacağı kadar ikna olmuştu. Atropos'un sözünde herhangi bir gizli tuzak olacağını sanmıyordu; küçük kel yaratığın şimdi boyun eğmesinin bedelini sonradan pahalı ödeyeceğini biliyordu ama bu, Ralph'in onda korku ve acıyı dengelemesine engel olmamıştı eninde sonunda.

[*"Evet, Bay Atropos, sanırım bu yeterli."*]

Ralph, midesi kasılarak ve içinde, boğazına bir yumru oturmuşçasına – bu pek hoş bir şey değildi – küçük kurbanını serbest bıraktı. Kana bulanmış neştere baktı ve sonra hızla fırlatıp attı. Neşter, kemerli açıklığın içinden geçip biraz ilerideki deponun içine doğru *gözden kayboldu.*

Nihayet kurtuldum, diye içinden geçirdi Ralph. *En azından fazla ileri gitmem gerekmedi. İşte bu kadar.* Artık kendini kusacakmış gibi hissetmiyordu, şimdi içinden ağlamak geliyordu.

Atropos, yavaşça ayakları üzerinde doğruldu, ölümcül bir kasırgadan sonra sağ kalmayı başarmış bir adam gibi etrafına bakındı. Kulağının yerde durduğunu gördü ve eğilip aldı. Küçük ellerinin içinde çevirip arka tarafından sarkan kıkırdak liflerine, sonra Ralph'e baktı. Gözleri acı gözyaşlarıyla ve küçümsemeyle doluydu ama başka bir şey daha vardı gözlerinde – bu öylesine derin ve ölümcül bir öfkeydi ki, Ralph geri çekildi. Aldığı tüm önlemler, o öfkenin yanında son derece cılız ve aptalca kalıyordu. Tökezleyerek geriye doğru bir adım attı ve eli titreyerek parmağını Atropos'a doğru uzattı.

[*"Verdiğin sözü unutma!"*]

Atropos dişlerini göstererek korkunç bir şekilde sırıttı. Yüzünün yan tarafından sarkan kafa derisi, gevşemiş bir yelken gibi ileri geri sallanıyor, yaradan sızan kan, ensesine doğru damlıyordu.

[*Elbette unutmam hem nasıl unutabilirim ki? Aslında, sana bir söz daha vermek istiyorum. İkincisi bedava.*]

Atropos, Ralph'in hastane çatısından bildiği bir hareket yaptı ve sağ elinin ilk iki parmağını V şeklinde açtı ve sonra yukarı doğru uzatarak havada kırmızı bir ışık demeti yarattı. Ralph, bunun içinde bir insan şekli gördü. Onun arkasında, kanlar içindeymiş gibi silik bir şekilde görülen yer Red Apple'dı. Harris Bulvarı'nda, ön planda duranın kim olduğunu seçmeye çalıştı... ve sonra birdenbire orada duranın kim olduğunu anladı. Faltaşı gibi açılmış gözlerle Atropos'a baktı.

[*"Tanrım, hayır! Hayır, bunu yapamazsın!"*]

Atropos'un yüzündeki sırıtma giderek artıyordu.

[*Biliyorsun, senin için düşündüğüm hep buydu, Ölümlü. Sadecc biraz yanıldım. Sen de öyle, şimdi bak, seyret.*]

Atropos, açılmış parmaklarını biraz daha genişletti. Ralph, Boston Red Sox beyzbol şapkası giyen birinin Red Apple'dan dışarı çıktığını gördü ve Ralph, bu seyrettiği kişinin kim olduğunu hemen anladı. Bu kişi, sokağın karşısındaki birine seslendi ve sonra korkunç bir şeyler olmaya başladı. Ralph, Atropos'un parmakları arasındaki geleceğin kanlı görüntüsüne dayanamayarak başını çevirdi.

Ama olanların sesini duymazdan gelmeyi başaramadı.

[*Sana gösterdiğim şey, Rasgeleliğe ait, Ölümlü – en azından benim için öyle. İşte sana verdiğim söz: yoluma çıkmaya devam edersen, şimdi gösterdiğim şey gerçekleşecek. Yapabileceğin hiçbir şey yok, bunun olmasını engelleyecek hiçbir uyarıda bulunamazsın. Ama şimdi çekip gidersen – sen ve kadın kenarda durup, olayları akışına bırakırsanız – bunun olmasını engellerim.*]

Atropos'un her zamanki konuşma tarzının büyük bir bölümünü oluşturan kaba saba sözler şimdi eski bir kostüm gibi bir kenara bırakılmıştı ve Ralph bu yaratığın son derece yaşlı ve hain bir zekâya sahip olduğunu ilk kez bu kadar net bir şekilde anlamıştı.

[*Esrarkeşlerin ne dediğini hatırla Ölümlü: ölmek kolaydır, yaşamak zor. Çok doğru bir söz. Bunu benden daha iyi bilen biri olamaz. Evet, ne diyeceksin bakalım? Aklına gelen yeni bir şey var mı?*]

Ralph, pislik içindeki odada, yumrukları sıkılmış ve başını öne eğmiş bir halde duruyordu. Lois'in küpeleri, sıkılı yumruğunun içinde sıcak bir kömür parçası gibi yanıyordu. Ed'in yüzüğü de aynı şekilde yanıyordu, yeryüzünde hiçbir şey o yüzüğü cebinden çıkarmasını ve neşterin ardından odanın öbür yanına atmasını sağlayamazdı. Neredeyse bin yıl öncesi gibi gelen lise yıllarında okuduğu bir öyküyü hatırladı. Öykünün adı "Kadın ya da Kaplan"dı ve böylesine korkunç bir gücün ve insana böylesine korkunç bir seçenek sunulmasının ne demek olduğunu anladı. Dışarıdan bakınca çok kolay görünüyordu; eninde sonunda, iki bin kişinin hayatına karşı bir hayat değil miydi?

Ama o bir hayat...!

Evet, gerçekten işin aslı dışarıdan göründüğü gibi değil, diye içinden geçirdi Ralph, soğuk bir şekilde. *Lois, benim verdiğim kararı desteklerdi... belki Lois'den başka hiç kimse desteklemese bile... Carolyn, desteklemeyebilirdi ama her ikisi de birbirinden çok farklı kadınlar.*

Evet, böyle bir karar vermeye hakkı var mıydı?

Atropos, bunu Ralph'in halesinden okudu – yaratığın bu kadar çok şeyi görmesi tekin değildi.

[*Elbette hakkın var Ralph – ölüm kalım meselelerinde önemli olan, bu kararı verme hakkının kime ait olduğu meselesidir. Bu sefer, bu kararı verme hakkı sana ait, sen ne dersin?*]

[*"Ne diyeceğimi bilemiyorum, ne düşüneceğimi bilemiyorum. Tek bildiğim şey, üçünüzün de BENİ RAHAT BIRAKMANIZI İSTEDİĞİM."*]

Ralph Roberts, başını, Atropos'un ininin köklerle örülü tavanına doğru kaldırdı ve öfkeyle bir çığlık attı.

27. Bölüm

1

Beş dakika kadar sonra Ralph kafasını yaşlı ve yana yatmış meşe ağacının altındaki gölgelerden dışarı çıkardı. Hemen Lois'i gördü. Lois, karşısında diz çökmüş, köklerin arasından merakla Ralph'in yukarı doğru kaldırdığı yüzüne bakıyordu. Ralph, kan içindeki elini yukarı uzattı ve Lois, Ralph'in elini sımsıkı tuttu ve kalan son bir iki basamağı tökezlemeden çıkmasını sağladı, ağacın kökleri gerçekten merdiven basamakları gibiydi.

Ralph, bir solucan gibi kıvrılarak ağacın altından dışarı çıktı, sırtını ağaca verip, oturdu ve temiz havayı derin derin ciğerlerine çekti. Temiz havaya çıkmanın hayatında kendisine hiç bu kadar iyi gelmediğini düşündü. Tüm olup bitenlere rağmen, dışarı çıktığına çok seviniyordu. Ve özgür olduğuna.

[*"Ralph? İyi misin?"*]

Ralph, Lois'in elini tutup onun avucundan öptü ve sonra dudaklarının dediği yere küpelerini bıraktı.

[*"Evet. İyiyim. Bunlar senin."*]

Lois, küpelere merakla baktı, sanki hayatında hiç küpe görmemiş biri gibi, sonra küpeleri elbisesinin cebine koydu.

[*"O küpeleri aynadan gördün, değil mi, Lois?"*]

[*"Evet, ve bu beni çok kızdırdı... ama gerçekten çok şaşırdığımı söyleyemem."*]

[*"Çünkü biliyordun değil mi."*]

[*"Evet. Sanırım biliyordum. Belki Atropos'un, Bill'in şapkasını giydiğini gördüğümüzden beri. Bunu aklımın bir köşesinde tuttum."*]
Lois, Ralph'e dikkatle ve inceleyen gözlerle bakıyordu.

[*"Şimdi benim küpelerimi boşver, asıl aşağıda neler oldu? Nasıl çıkabildin?"*]

Ralph, Lois'in, kendisine böyle dikkatle uzun bakması halinde, çok fazla şey görmesinden korkuyordu. Ayrıca hemen harekete geçmezse, bir daha yerinden kıpırdayamacakmış gibi geldi; yorgunluğu şimdi öylesine büyüktü ki kendisini denizin dibine batmış bir gemi

gibi hissediyordu. Ayağa kalktı. Şimdi ikisinin de bitkin olarak oraya yığılmasına izin veremezdi, şimdi olamazdı. Havanın hâlâ kararmamış olmasından anlaşıldığı kadarıyla vakit pek geç sayılmazdı ama çok da erken sayılmazdı – saat en azından altı olmuştu. Kürtaj meselesine hiç de önem vermeyen Derryli insanlar (başka bir deyişle büyük bir çoğunluk) akşam yemeği için masaya oturmak üzereydi. Halk Merkezi'ndeki kapılar birazdan açılacaktı; TV'nin kamera ışıkları üzerlerine düşecekti ve kameralar, Don Dalton ve pankart sallayan Yaşam Hakkı Dostları'nın yandaşlarını ve oraya erken gelen kürtaj taraftarlarının canlı görüntülerini iletiyor olacaktı. Buradan pek de uzakta olmayan kimi insanlar, Ed Deepneau'nun çok sevdiği, *Hey, hey, Susan Day, bugün kaç çocuk öldürdün?* diye başlayan sloganı hep bir ağızdan söylüyorlardı. O ve Lois her ne yapacaklarsa, önlerindeki bir-bir buçuk saat içinde yapmak zorundaydılar. Zaman hızla ilerliyordu.

[*"Haydi, Lois. Harekete geçmeliyiz."*]

[*Halk Merkezi'ne mi dönüyoruz?"*]

[*"Hayır, şimdi oraya gitmiyoruz. Sanırım ilk olarak gitmemiz gereken yer..."*]

Ralph söylemek zorunda olduğu şeyi anlatması için bekleyemeyeceğini keşfetti. İlk olarak nereden başlayacaklardı? Derry Hastanesi'ne mi gideceklerdi? Red Apple'a mı? Kendi evine mi? Başınız sıkışıp da, birilerine akıl danışmak istediğinizde ve bunu yapacak kişiler ya da bir iki yakın arkadaşınız sizden uzaklarda olduğunda nereye giderdiniz? Ya da *onların sizi* bulmasını bekleyebilir miydiniz?

Akıl danışmak istediklerin seni bulmak istemeyebilirler tatlım. Aslında senden saklanıyor olabilirler.

[*"Ralph, emin misin..."*]

Birden aklına Rosalie geldi.

[*"Parka, Lois. Strawford Parkı'na. Gitmemiz gereken yer orası. Ama yolda bir yere uğramamız gerekiyor."*]

Ralph, Lois'i çitlere doğru götürdü ve az sonra uzaktan gelen iç içe geçmiş sesleri duymaya başladılar. Ralph, pişirilen sosislerin kokusunu da alabiliyordu ve Atropos'un pis kokulu ininden dışarı çıktıktan sonra, gelen koku son derece güzeldi. Bir iki dakika sonra, o ve Lois, Üçüncü Pist'in yakınındaki küçük piknik alanının yanına geldiler.

Dorrance oradaydı, büyüleyici, çok renkli halesiyle durmuş, pistten kalkmakta olan bir pırpır uçağını izliyordu. Onun arkasında, Faye Chapin ve Don Veazie, ortalarında bir satranç tablası, yanıbaşla-

rında yarısı boşalmış bir şarap şişesiyle piknik masalarının birinde oturuyorlardı. Stan ve Georgina Eberly, piknik alanının mangal çukurundaki – Ralph'e açık pembe, mercan rengindeki kumları hatırlatan tuhaf bir parıltıyla – kıvılcımlar saçan ızgaranın başında şişe takılmış sosisleri çevirirken bira içiyorlardı.

Ralph, onların güzelliklerinden dili tutulmuş bir şekilde bir süre olduğu yerde kaldı, bunun, geçici ve güçlü bir güzellik olduğunu düşündü, zaten Ölümlü dünyası da böyleydi. En azından yirmi beş yıllık bir şarkının dizelerini hatırladı: *Biz yıldız tozuyuz, biz altınız.* Dorrance'ın halesi farklıydı – şaşırtıcı bir şekilde farklıydı – ama diğerlerinin de en solgun halesi bile nadide taşlar gibi parıldıyordu.

[*"Aa, Ralph, görüyor musun? Ne kadar güzel olduklarını görüyor musun?"*]

[*"Evet."*]

[*"Bunu bilmemeleri ne kadar yazık!"*]

Ama gerçekten öyle miydi? Tüm bu olup bitenlerin açısından bakılacak olursa, Ralph bundan artık o kadar emin değildi. Belli belirsiz – kesinlikle kelimelerle ifade edemeyeceği – bir şey geldi aklına; belki gerçek güzellik, insanın bilinciyle ulaşabileceği bir şey değildi, sürekli olarak ilerleyen, gelişen bir şey, görmekten çok var olmakla ilgili bir şey.

"Haydi, sersem, hamleni yap," dedi bir ses. Ralph irkildi. İlk önce bunun kendisine söylendiğini sanarak; ama konuşan, Don Veazie'ye çıkışan Faye'in sesiydi.

"Ne yapalım," dedi Don. "Düşünüyorum."

"Düşün bakalım, kurnaz, altı hamle sonra mat olacaksın."

Don, kâğıt bardağa biraz şarap doldurdu ve gözlerini devirerek "Vaaay" diye bağırdı. "Boris Sapssky'le satranç oynadığımı fark edemedim! Özür dilerim efendim!"

"Bu çok komik Don. Bu numarayı sağda solda yapsan çok para kazanabilirsin. Bunun için çok beklemek zorunda kalmayacaksın, şu andan itibaren altı hamle sayabilirsin."

"Hiç komik değilsin," dedi Don. "Ne zaman . . ."

"Şşşhh!" dedi Georgina Eberly sert bir ses tonuyla. "Neydi o? Bir şey patladı sanki!"

"O" Lois'di, Georgina'nın halesinden canlı bir yağmur ormanı yeşili ışık demetini emiyordu.

Ralph, sağ elini kaldırıp parmaklarını bir tüp oluşturacak şekilde dudaklarının etrafına getirdi ve benzer bir şekilde Stan Eberly'nin

halesinden parlak mavi ışığı çekmeye başladı. İçini hemen yeni enerjinin doldurduğunu hissetti; beyninin içine floresan ışığı giriyormuş gibiydi. Ama o büyük batık gemi, ne eksik ne de fazla dört aydır uykusuz gecelerin yarattığı o batık gemi hâlâ yerinde duruyordu.

Vereceği karar karşısında duruyordu – şu ya da bu biçimde henüz veremediği ancak yalnızca biraz geciktirdiği bir karar.

Stan de etrafına bakınıyordu. Ralph onun halesinden ne kadar çok enerji alırsa alsın bir önemi yoktu (oldukça çok miktarda enerji almış gibi geldi ona), kaynağı her zamanki kadar parlak duruyordu. Her bir insanın etrafını saran neredeyse sonsuz enerji depoları hakkında söylenenlerin çok doğru olduğu ortaya çıkmıştı.

"Şey," dedi Stan, "Ben de *bir şey* duydum..."

"Ben duymadım," dedi Faye.

"Duymadın çünkü, bir öküz kadar sağırsın," diye yanıtladı Stan. "Müdahale etmeyi kes, tamam mı? Bunun bir benzin deposu olmadığını söyleyebilirim, çünkü ateş ya da duman yok. Don da osurmuş olamaz, çünkü ağaçların tepesinden aşağı sincap ölüsü düşmedi. Sanırım Ulusal Havacılık Koruma kamyonlarından birinin egzozu patladı. Kaygılanma sevgilim, seni korurum."

"Bunu koru," dedi Georgina, el işareti yaparak. Aynı zamanda gülüyordu.

"Oh, dostum," dedi Faye. "Yaşlı Dor'a bir baksanıza."

Hepsi birden, Harris Bulvarı Saha'sına doğru gülümseyerek el sallayan Dorrance'a baktılar.

"Orada kimleri görüyorsun, yaşlı dostum?" diye sordu Don Veazie, gülümseyerek.

"Ralph ve Lois," dedi Dorrance, neşeyle gülümseyerek. "Ralph ve Lois'i görüyorum, yaşlı ağacın altından çıktılar!"

"Evet," dedi Stan. Elleriyle gözlerine gölge yaptı ve sonra onlara doğru işaret etti. Bu hareket, Ralph'in sinir sistemini alt üst etti ancak Stan'ın kendilerini görmeden yalnızca Dorrance'ın el salladığı yöne doğru işaret ettiğini anladığında bu duygu hafifledi.

"Bak! Glenn Miller da hemen yanlarında! Lanet olsun!" Georgina, Stan'a bir dirsek attı ve Stan, çevik bir hareketle sırıtarak kendini toparladı.

[*"Selam, Ralph! Selam Lois!"*]

[*"Dorrance! Strawford Parkı'na gidiyoruz! Bu doğru bir istikamet mi?"*]

Dorrance, mutlu bir şekilde gülümeyerek: [*"Bilmiyorum, bu şimdi*

Uzun Yaşayanların bilebileceği bir şey ve benden bu kadar. Eve gidip Walt Whitman okuyacağım. Rüzgârlı bir gece olacak ve Whitman, rüzgârlı havalarda iyi gidiyor."]

Lois, neredeyse kendini kaybetmiş bir haldeydi: ["*Dorrance, yardım et bize!*"]

Dor'un gülümsemesi kesildi ve Lois'e doğru ciddi bir ifadeyle baktı.

["*Edemem. Elimden gelen bir şey yok. Ne yapılacaksa, sizin tarafınızdan yapılacak şimdi."*]

"Uuh," dedi Georgina. "Öyle bakmasından nefret ediyorum. Gerçekten birini gördüğüne neredeyse inanabilirsiniz." Uzun kulplu ızgara şişini aldı ve sosisleri kızartmaya devam etti. "Bu arada, Ralph ile Lois'i gören oldu mu?"

"Hayır," dedi Don.

"Bir kasa bira ve bir şişe Johnson Bebek Yağı ile sahildeki motellerden birine kapanmışlardır," dedi Stan. "Şu büyük ekonomik boylardan. Sana bunu dün de söylemiştim."

"Seni pis herif," dedi Georgina, bu kez daha şiddetli ve düzgün bir el işareti yaparak.

Ralph: ["*Dorrance, bize hiç yardım edemez misin? En azından doğru iz üzerinde olup olmadığımızı söyleyemez misin?*"]

Ralph bir an Dor'un bir yanıt vereceğini düşündü. O sırada, ortaya başlarının üzerinde vızıldayan bir şey çıktı ve yaşlı adam yukarı baktı. Yüzündeki yumuşak, güzel gülümseme yeniden belirdi. "Bak!" diye seslendi "Eski bir Grumman pırpır uçak! Ne güzel!" Sırtını onlara dönerek, yeşil pırpır uçağı izlemek için çitlerin yanına doğru hızla uzaklaştı.

Ralph, Lois'in kolundan tuttu ve gülümsemeye çalıştı. Şimdi buradan bu şekilde ayrılmak zordu – hayatında hiç bu kadar ürkmüş ve kafası karışmış hissetmemişti kendisini – ama kendi başlarının çaresine bakmak zorundaydılar

["*Haydi, güzelim, gidelim.*"]

2

Ralph düşününce – sonunda onları havaalanına getiren terk edilmiş demiryolunda iz sürmeye çalışmalarını – hatırladı, yaptıkları şey tam olarak yürümek sayılmazdı, daha çok kaymak gibi bir şeydi.

Üçüncü Pist'in sonundaki piknik alanından Strawford Parkı'na da aynı şekilde gelmişlerdi, yalnız bu sefer daha güçlü bir şekilde kayıyorlardı ve bunun farkındaydılar. Görünmeyen bir nakliye kayışının üzerinde bir yere aktarılmak gibi bir şeydi.

Denemek için, Ralph yürümeyi bıraktı. Evler ve dükkânların vitrinleri yavaş yavaş akmaya devam etti. Emin olmak için ayaklarına doğru baktı. Evet, bütünüyle hareketsizlerdi. Hareket eden onlar değil de kaldırımdı sanki.

İşte takım elbisesiyle ve çerçevesiz gözlüğüyle Derry Bankası Kredi Bölümü Şefi Bay Dugan. Her zaman gibi etrafına küçümser bir tavırla bakarak geliyor. Bir keresinde Ralph'in taksitle kredi başvurusunu geri çevirmişti ve Ralph bunun, bu adama sinir olmasının nedeni olabileceğini düşündü. Dugan'ın halesinin solgun, hastane koridorlarının tek tip gri renginde olduğunu gördü ve buna fazla şaşırmadı. Pis kokulu bir su kanalının yanından geçen biri gibi eliyle burnunu kapadı ve bankacının yanından geçip gitti. Dugan onu fark etmedi bile.

Eğlenceli bir şeydi bu ama Ralph, Lois'e baktığında, yüzündeki tebessüm ifadesi hemen kayboldu. Lois'in yüzünde kaygı ve sorularla dolu bir ifade olduğunu gördü. Tatmin edici hiçbir yanıt almadığı sorular.

Strawford Parkı ilerideydi. Ralph bakarken, sokak lambaları birden yandı. O, McGovern ve Lois'in çocukların oyun oynamasını izledikleri küçük oyun alanında şimdi hemen hemen hiç kimse yoktu. İki genç, salıncaklarda yan yana oturmuş sigara içiyor ve konuşuyorlardı, ama gün boyunca buraya gelen yeni yeni yürümeye başlamış çocuklar ve annelerin hepsi gitmişti şimdi.

Ralph, McGovern'ı düşündü, aralıksız ve marazi bir şekilde sızlanmasını ve kendine acımasını. Onunla ilk karşılaştığınızda bunları görmek son derece zordu, onu iyice tanımaya başladığınızda da kaçırmak imkânsızdı. Ama bir de nükteleri ve aniden ortaya çıkan nazik davranışları vardı. Ralph içini derin bir hüznün kapladığını hissetti. Ölümlüler, yıldız tozu olabilirlerdi, altın da olabilirlerdi ama göçüp gittiklerinde, güneşli yaz günlerinde buraya çocuklarıyla kısa bir yürüyüşe gelen anneler gibi gidiyorlardı.

[*"Ralph, ne yapıyoruz burada? Ölüm torbası Halk Merkezi'nin üstünde, Strawford Parkı'nın üstünde değil."*]

Ralph, Lois'i, oğlu ve geliniyle kayıp küpeleri yüzünden girdiği sanki birkaç yüzyıl öncesinde kalan tartışma yüzünden ağlarken bul-

duğu banka doğru götürdü. Tepenin aşağısında iki portatif tuvalet, bastıran alaca karanlıkta parıldadı.

Ralph, gözlerini kapadı. *Delireceğim,* diye içinden geçirdi *ve ağırdan alıp, iyice düşünüp taşınmam gerekirken telaşa kapıldım. Hangisi olacak? Kadın mı... yoksa kaplan mı?*

[*"Ralph, bir şey yapmalıyız. O insanların hayatı o binlerce hayat..."*]

Kapalı göz kapaklarının ardındaki karanlıkta, Ralph, birisinin, Red Apple'dan dışarı çıktığını gördü. Koyu renk kadife pantolon ve Red Sox şapkalı bir insan silueti. Az sonra yine korkunç bir şeyler görmeye başlayacaktı ve Ralph, bunu görmek istemediği için, gözlerini açıp hemen yanındaki kadına baktı.

[*"Her hayat önemlidir, Lois, aynı fikirde değil misin? Her bir hayat."*]

Lois'in halesinden ne gördüğünü bilmiyordu ama gördüğü her neyse bu onu gerçekten ürkütmüştü.

[*"Ben çıktıktan sonra aşağıda neler oldu? Sana ne yaptı ya da söyledi? Söyle, Ralph! Söyle!"*]

Hangisi olacaktı? Bir kişinin hayatı mı, binlerce kişininki mi? Kadın mı yoksa kaplan mı? Hemen karar vermezse zaman geçecek bu şansa da sahip olamayacaktı. Peki ama hangisi? *Hangisi?*

"Hiçbiri... ya da ikisi de," dedi Ralph bağırarak, çok heyecanlı olduğundan, birden yüksek sesle kendi kendine konuştuğunun farkında olmayarak. "Ne kadını ne de kaplanı seçeceğim. Hiçbirini *seçmeyeceğim.* Beni duyuyor musun?"

Oturduğu banktan ayağa fırladı ve sinirli bir şekilde etrafa bakındı.

"Beni duyuyor musun? diye bağırdı. *"Bu seçeneği reddediyorum! Ya her İKİSİNİ DE seçerim ya da HİÇBİRİNİ."*

Güneylerinde kalan patikalardan birinde, çöp kutusunun içinde işe yarar bir şeyler – bulabileceği bir konserve kutusu ya da bir şişe – arayan bir ayyaş, Ralph'e şöyle bir baktı ve sonra hızla oradan uzaklaşmaya başladı. Gördüğü şey, alev alev yanıyormuş gibi görünen bir adamdı.

Lois, ayağa kalktı ve Ralph'in başını ellerinin arasına aldı.

[*"Ralph, o ne? Kim o? Gözünün önüne gelen o korkunç görüntüdeki kişi ben miyim? Sen misin? Çünkü o bensem, benim yüzümden dilini tutuyorsan, bunu..."*]

Ralph, derin bir nefes alıp sakinleşmeye çalıştı ve sonra gözlerinin içine bakarak alnını Lois'inkine yasladı.

["Sen değilsin, Lois, ben de değilim. İkimizden biri olsaydı, seçebilirdim. Ama değil ve bundan sonra bir daha bir piyon gibi kullanılırsam kahrolayım."]

Ralph, Lois'i hafifçe sarstı ve ondan bir adım uzaklaştı. Halesi öylesine parladı ki, Lois, ellerini gözüne siper etmek zorunda zorunda kaldı; sanki bir şekilde patlıyor gibiydi. Ve bağırmaya başladığında sesi, Lois'in kulaklarında yıldırım gibi patladı.

["CLOTHO! LACHESIS! GELİN, LANET OLSUN, HEMEN ŞİMDİ GELİN!"]

3

Ralph bir iki adım daha attı ve tepeden aşağı doğru bakmaya devam etti. Salıncaklarda oturan iki lise öğrencisi, benzer bir şaşkınlık ve korku ifadesiyle ona bakıyordu. Ralph'in gözleri onların üzerine dikildiği anda hemen salıncaktan kalkıp, sigaralarını kumda ayaklarıyla söndürüp, Witcham Sokağı'nın lambalarına doğru ardlarına bakmadan koşarak gittiler.

["CLOTHO! LACHESIS!"]

Ralph, elektrik çarpmış gibi yanıyordu. Lois'in bütün gücü sanki birdenbire ayaklarından akıp gitti. Geriye doğru bir adım geri attı ve parktaki banka çöktü. Başı dönüyordu, kalbi korkuyla çarpıyordu ve son derece bitkindi. Ralph, kendini batık bir gemi olarak hissediyordu, Lois ise, kendini giderek daralan bir huni şeklindeki kuyunun, sonunda içine düşeceği bir kuyunun etrafında dönmek zorundaymış gibi hissediyordu.

["CLOTHO! LACHESIS! BU SON ŞANSINIZ! DOĞRU SÖYLÜYORUM!"]

Bir süre hiçbir şey olmadı ve sonra tepenin aşağısındaki tuvaletin kapıları aynı anda açıldı. Üzerinde BAY yazılı olandan Clotho, üzerinde BAYAN yazılı olandan da Lachesis çıktı. Yeşilimsi altın rengi haleleri, günün son ışıklarında parıldadı. Haleleri üst üste gelene kadar yürüdüler, sonra beyaz giysili omuzları neredeyse birbirine değecek biçimde yavaşça tepeyi tırmanmaya başladılar. Ürkmüş iki çocuk gibi görünüyorlardı.

Ralph, Lois'e döndü. Haleleri hâlâ parlayarak yanıyordu.

["Burada kal."]

[*"Tamam, Ralph."*]

Lois, Ralph'in aşağı gitmesine izin verdi, sonra bütün gücünü toplayıp ardından bağırdı.

[*"Sen durdurmazsan, Ed'i ben durdurmaya çalışacağım. Doğru söylüyorum."*]

Elbette doğru söylüyordu ve Ralph onun cesaretine hayran kaldı... ama Lois, Ralph'in bildiği şeyi bilmiyordu. Ralph'in gördüğü şeyi görmemişti.

Ralph, bir an geri dönüp Lois'e baktı ve sonra ışıl ışıl parlayan, ürkmüş gözleriyle ona bakan iki küçük doktorun bulunduğu yere doğru yürümeye devam etti.

4

Lachesis, sinirli bir şekilde: [*Sana yalan söylemedik, söylemedik.*]

Clotho, (eğer böyle bir şey mümkün olsaydı) çok daha sinirli bir şekilde: [*Deepneau yola çıktı. Onu durdurmalısın Ralph – bunun için elinden geleni yapmalısın.*]

Gerçek şu ki hiçbir şey yapmak zorunda değilim ve bu yüzünüzden okunuyor, diye içinden geçirdi Ralph. Sonra Lachesis'e dönüp baktı ve Lachesis'in bakışlarını kaçırıp gözlerini yere diktiğini gördüğüne memnun oldu.

[*"Öyle mi? Hastane çatısındayken bize, Ed'den uzak durmamızı söylemiştiniz Bay Lachesis. Bu konuda oldukça ısrarlıydınız."*]

Lachesis rahatsız bir şekilde kımıldandı ve elleriyle oynadı.

[*Ben... yani biz... bizler yanılabiliriz. Bu sefer yanıldık.*]

Ama, yanılgı kelimesinin onları tanımlamakta yeterli olmadığını biliyordu Ralph; buna kendini kandırma demek daha iyi olurdu. Bu yüzden onları azarlamak istedi – doğruyu söylemek gerekirse, her şeyden önce kendisini böylesine boktan bir işe onları bulaştırdıkları için onları azarlamak istedi – ve bunu yapamadığını gördü. Çünkü, Yaşlı Dor'a göre, onların kendilerini kandırmaları bile Amaç'a hizmet etmek anlamına geliyordu; High Ridge'e boşu boşuna gitmeleri, başka nedenlerden dolayı hiç de boşuna bir gidiş olmamıştı. Bunun neden ve nasıl olduğunu anlamıyordu ama öğrenmeye niyetliydi, öğrenmek mümkün olsaydı.

[*"Şimdilik işin bu tarafını bir kenara bırakalım beyler, tüm bunların oluş nedeni hakkında konuşalım. Benden ve Lois'den yardım istiyorsanız, bütün bunların nedenini anlatsanız iyi ederseniz."*]

Clotho ve Lachesis, iri, ürkmüş gözlerle birbirlerine ve sonra Ralph'e baktılar.

Lachesis: [*Ralph, bütün bu insanların öleceğinden gerçekten şüphe mi ediyorsun? Çünkü eğer şüphe ediyorsan . . .*]

[*"Hayır ama sürekli olarak eğer müdahale etmezsem bu insanların öleceğinin yüzüme vurulmasından bıktım artık. Amaca hizmet eden bir deprem planlanmış olsaydı ve bunun faturası iki bin yerine on bin olarak gelseydi, şaşırmazdınız bile, değil mi? Bu sefer durumun farklılığı nedir peki? Söyleyin!"*]

Clotho: [*Ralph, siz kuralları ne kadar belirleyebiliyorsanız bizler de o kadarını yapabiliyoruz. Bunu anladığını sanıyorduk.*]

Ralph derin bir nefes aldı.

[*"Yani işin kurnazlığına kaçıyorsunuz ve kendi zamanınızı değil ama başkasının zamanını boşa harcıyorsunuz."*]

Clotho, huzursuz bir şekilde: [*Pekâlâ, belki size anlattığımız şeyler yeterince açık değildi ama zaman yoktu ve ürkmüştük. Ve anlamalısınız ki, Ed'i durdurmazsanız, o insanların hepsi olmasa bile, büyük bir çoğunluğu ölecek!*]

[*Şimdilik hepsini boş ver; yalnızca onlardan birini tanımak istiyorum – Amaç'a ait olanı ve kafasında bir sürü tahtası eksik amaçsız bir pisliğin uçak dolusu patlayıcıyla ortaya çıkması yüzünden gözden çıkarılamayacak olan kişiyi tanımak istiyorum. Rasgeleliğe bırakmak istemediğin bu kişi kim? Kim? Day, değil mi? Susan Day."*]

Lachesis: [*Hayır. Susan Day, Rasgeleliğin bir parçası. Bizi ilgilendiren de kaygılandıran da o değil.*]

[*"Kim, öyleyse?"*]

Clotho ve Lachesis yine birbirlerine baktılar. Clotho hafifçe başını salladı ve sonra ikisi birden sırtlarını Ralph'e döndüler. Lachesis bir kez daha ilk iki parmağını havaya kaldırıp V şeklinde açtı ve tavus kuşu yelpazesine benzer bir ışık demeti yarattı. Bu kez oluşturulan görüntüdeki kişi, hastane çatısındayken olduğu gibi McGovern değil, saçları perçemli kesilmiş, burun kemerinde kanca biçiminde bir yarası olan küçük bir çocuktu. Ralph, bu çocuğu hemen tanıdı – High Ridge'in bodrum katındaki ufaklıktı; annesi çürükler içinde olan. Ona ve Lois'e melek diyen ufaklık.

Ve küçük bir çocuk onları yöneltecek, diye içinden geçirdi, düpe-

düz şaşırmış bir şekilde. *Aman Tanrım.* İnanmayan gözlerle Clotho ve Lachesis'e baktı.

[*"Yani şimdi tüm bunlar o küçük çocuk yüzünden mi?"*]

Yine anlamsız konuşmalar bekliyordu ama Clotho'dan gelen yanıt kesin ve açıktı. [*Evet, Ralph.*]

Lachesis: [*Şimdi o Halk Merkezi'nde. Bu sabah hayatını kurtardığınız annesi, bir saat kadar önce bakıcısından, elini kestiğini ve bu yüzden bu akşam çocuğa bakamayacağını bildiren bir telefon aldı. O sırada başka bir bakıcı bulmak için çok geçti, elbette, bu kadın haftalardır Susan Day'i görmek, onunla el sıkışmak, hatta mümkün olursa onu kucaklamak için bekliyor, şu Day karısını ilahlaştırıyor.*]

Onun yüzündeki yavaş yavaş iyileşmeye yüz tutan çürükleri anımsayan Ralph, bunun şuursuz bir sevgi olduğunu anlayabildiğini düşündü. Hatta başka bir şeyi de çok daha iyi anladı: bebek bakıcısının elinin kesilmesi de kaza değildi. Bir şey, sarı perçemli saçları ve dumandan kızarmış gözleri olan küçük çocuğun bu akşam Halk Merkezi'nde olmasına karar vermişti ve bunu yapmak için elinden geleni ardına koymamaya niyetliydi. Annesi, kötü bir ebeveyn olduğu için değil, her anne gibi oğlunu bir başına bırakmak istemediği için yanına almıştı. Susan Day'i görmek için eline gelen tek şansını yitirmek istememişti, hepsi buydu.

Hayır, hepsi bu değil, diye içinden geçirdi Ralph. *Onu yanına aldı çünkü Pickering ve yanındaki çılgınların hepsinin ölmesiyle, güvencede olacağını düşündü. Bu akşam oğlunu korumak zorunda kalacağı en kötü şeyin, pankart taşıyan bir iki kürtaj taraftarı olacağını, bir günde iki kez ona ve oğluna yıldırım çarpmayacağını düşünmüş olsa gerek.*

Ralph, Witcham Caddesi'ne doğru bakıyordu. Sonra yeniden Clotho ve Lachesis'e döndü.

[*"Orada olduğundan emin misiniz? Doğru mu?"*]

Clotho: [*Evet. Annesinin yanında, üst güney balkonunda elinde boyama ve öykü kitaplarıyla oturuyor. Bu öykülerden birinin adının* Bartholomew Cubbins'in Beş Yüz Şapkası *olduğunu öğrenmek seni şaşırtır mıydı?*]

Ralph, hayır anlamında başını salladı. Artık onu hiçbir şey şaşırtamazdı.

Lachesis: [*Ed Deepneau'nun uçağının çarpacağı yer, Halk Merkezi'nin güney tarafı. Bunu önlemek için bir şeyler yapılmazsa, küçük çocuk hemen ölecek... bunun olmasına izin verilmemeli. Bu çocuk, belirlenmiş olan tarihten önce ölmemeli.*]

5

Lachesis, ciddi bir ifadeyde Ralph'e bakıyordu. Parmaklarının arasındaki mavi yeşil ışık yelpazesi gözden kaybolmuştu.

[*Böyle konuşmaya devam edemeyiz, Ralph – Ed, çoktan yola çıktı, buradan yüz milden daha az bir uzaklıkta. Birazdan onu durdurmak için çok geç olacak.*]

Bu Ralph'i çileden çıkardı ama yine de yerinden kımıldamadı. Eninde sonunda, onlar da Ralph'in çileden çıkmasını istiyorlardı. Her ikisinin de, Lois'in de kendisinin de çileden çıkmasını.

[*"Ortalıkta neler döndüğünü anlayana kadar bunların hiçbirinin umurumda olmadığını söylüyorum. Umurumda olmasına da izin vermeyeceğim."*]

Clotho: [*Dinle öyleyse. Zaman zaman, yalnızca etrafında ya da Ölümlü dünyasında yaşayanları değil, Ölümlü dünyasının altında ve üstündeki tüm seviyeleri etkileyecek birisi çıkagelir. Bu insanlar büyük insanlardır ve hayatları daima Amaç'a hizmet eder. Çok erken ölürlerse, her şey alt üst olur. Terazinin dengesi bozulur. Örneğin, Hitler çocukken banyo küvetinde boğularak ölseydi dünya bugün ne kadar farklı olurdu düşünebiliyor musun? Bu olsaydı her şey daha iyi olurdu diye düşünebilirsin ama aslında bu olsaydı, dünyanın sonu olurdu diyebilirim. Diyelim ki, Winston Churchill, başbakan olmadan önce gıda zehirlenmesinden öldü? Diyelim ki Augustus Caesar, doğarken kendi göbek bağının boynuna dolanmasıyla boğularak öldü? Üstelik şimdi hayatını kurtarmanızı istediğimiz kişi onlardan çok daha büyük bir öneme sahip.*]

[*"Lanet olsun, Lois ve ben bu çocuğun hayatını bir kez kurtardık zaten! Bu, bütün defterleri kapatıp, onu Amaç'a geri vermiyor mu?"*]

Lachesis, sabırla: [*Evet, ama hâlâ Ed Deepneau tehlikesiyle karşı karşıya çünkü Deepneau'nun ne Rasgelelik'te ne de Amaç'ta bir yeri yok. Vakti gelmeden önce ona zarar verecek tek kişi Deepneau. Deepneau, başaramazsa, çocuk yine güvencede olacak – vakti gelene kadar ve kısa ama son derece önemli rolünü oynamak için sahneye adım atacağı ana kadar zamanını sakin bir şekilde geçirecek.*]

[*"Bir tek hayatın çok önemi var öyleyse?"*]

Lachesis: [*Evet. Çocuk ölürse, tüm Varoluş Kulesi yıkılacak ve böyle bir yıkılışın sonuçları, sizin anlama kapasitenizin ötesinde. Hatta bizim anlama kapasitemizin bile ötesinde.*]

Ralph, bir süre ayakkabılarına doğru baktı. Başı fazlasıyla ağırlaşmıştı. Burada ironik bir şey vardı, bitkin olmasına rağmen kolaylıkla kavrayabildiği bir ironi. Atropos, Ed'in içinde önceden var olan... belki de onun amaçsız var oluşunun bir yan ürünü olan... bir tür Mesih kompleksini ateşleyerek Ed'i harekete geçirmişti. Ed'in göremediği şey – ve söylenmesi halinde bile asla inanmayacağı şey – Atropos'un ve onun üst seviyelerdeki patronunun, onu, Mesihi kurtarmak için değil öldürmek için kullanmak istemesiydi.

Ralph, başını kaldırıp, iki küçük kel doktorun kaygılı yüzlerine baktı.

[*"Pekâlâ, Ed'i nasıl durduracağımı bilmiyorum ama bir deneyeceğim."*]

Clotho ve Lachesis, içleri rahat bir şekilde birbirlerine benzer (ve çok insanca) bir şekilde gülümsediler. Ama Ralph onları uyarır gibi bir parmağını kaldırdı.

[*"Durun. Hepsi bitmedi."*]

İki doktorun da yüzlerindeki gülümseme yok oldu.

[*"Sizden bir şeyi geri istiyorum. Birinin hayatını. Dört yaşındaki çocuğunuzun hayatı için onun hayatının pazarlığını yapacağım..."*]

6

Lois, Ralph'in son söylediklerini duymadı; Ralph'in sesi bir an için duyulamayacak kadar alçalmıştı, ama önce Clotho ve sonra Lachesis'in olumsuz bir ifadeyle başlarını salladıklarını gördüğü anda onun da yüreğine bir ağırlık çöktü.

Lachesis: [*Sıkıntınızı anlıyorum, evet, Atropos'unki boş bir tehdit değil, yerine getirir. Ancak şunu anlamalısınız ki bu hayat diğeri kadar önemli değil...*]

Ralph: [*"Ama ben öyle düşünmüyorum, anlamıyor musunuz? Öyle olduğunu düşünmüyorum. İkinizin kafasına sokması gereken şey şu; benim için her iki hayat da eşit derecede önemli..."*]

Lois, onun söylediklerinin devamını yine duyamadı ama Clotho'yu duymakta hiç zorluk çekmemişti; sıkıntılarının derinliğinde neredeyse feryat ediyordu.

[*Ama bu farklı! Bu çocuğun hayatı farklı!*]

Lois, şimdi Ralph'in, ona babasını anımsatan korkusuz, vurdum-

duymaz bir mantıkla konuştuğunu (buna konuşma denirse) net bir şekilde duyabiliyordu.

[*"Bütün hayatlar farklıdır. Ya hepsi önemlidir ya da hiçbirinin bir önemi yoktur. Bu elbette benim uzağı göremeyen, Ölümlü düşüncelerim, ama beyler kozlar benim elimde olduğu için sizler bana takıldınız. Son sözüm şu: Sizinle pazarlık yapacağım, eşit koşullarda. Sizin çocuğun hayatına karşılık birinin hayatı. Tek yapmanız gereken söz vermek, bahisler açık."*]

Lachesis: [*Ralph, lütfen! Bu sözü vermemeliyiz, anla lütfen!*]

Uzun bir sessizlik oldu. Ralph konuştuğunda, sesi kısık ama duyulabilir bir tondaydı. Ama Lois'in, onların konuşmalarında duyabildiği son şey bir soruydu.

[*"Söz vermemek zorunda olmanız ile söz verememeniz arasında dünyalar kadar fark var, ne dersiniz?"*]

Clotho bir şey söyledi ama Lois, yalnızca bölük pörçük duyabildi:

[*pazarlık söz konusu olabilirdi*]

Lachesis, hayır dercesine ısrarla başını salladı. Ralph ona karşılık verdi ve Lachesis, cevap olarak parmaklarını makas gibi açıp kapadı.

Ralph, şaşırtıcı bir şekilde buna gülerek başını salladı.

Clotho, meslektaşının omzuna elini atıp, Ralph'e dönmeden önce, ciddi bir ifadeyle bir şeyler söyledi.

Lois, hiçbir şey duyamadığı bu konuşmada bir anlaşmaya varmalarını dileyerek ellerini kucağında kenetledi. Ed Deepneau'nun bu insanları öldürmesini engelleyecek *herhangi* bir anlaşmaya.

Birdenbire tepenin yan tarafı parlak beyaz bir ışıkla aydınlandı. Lois, önce bunun gökyüzünden geldiğini düşündü; ama bunun nedeni dini ve efsanevi inançların ona, böyle doğaüstü ışımaların kaynağının gökyüzü olduğunu düşündürmesiydi. Gerçekte, ışık her yerden geliyormuş gibiydi – ağaçlardan, gökyüzünden, yerden, hatta kendisinden, sanki sisten yapılmış kurdeleler gibi halesinden yükseliyordu.

Sonra bir ses duyuldu... Sesten de daha görkemli bir şeydi. Yalnızca dört hece söyledi, ama Lois'in kafasının içinde demir çan gibi yankılandı.

[*OLABİLİR*]

Lois, Clotho'nun yüzünde korkuyla saygı arası bir ifade belirdiğini ve onun arka cebine uzanıp makasını çıkardığını gördü. Ama Clotho o haldeyken makası elinde tutmayı beceremedi ve neredeyse

düşürüyordu, Lois'in içinde Clotho'ya karşı gerçek bir samimiyet duymasına yol açan panik halinde bir falsoydu bu. Sonra Clotho makası düzgün bir şekilde tutabildi ve keskin ağzını açtı.

O dört hece yeniden duyuldu:

[*OLABİLİR*]

Bu kez, bu sözlerin ardından öylesine şiddetli bir parıltı geldi ki Lois kör olduğunu sandı. Elleriyle yüzünü kapadı ama – parıltıdan gözleri kamaşmadan önce – ışığın, Clotho'nun iki sivri kaynak elektrodu gibi havada tuttuğu makasta odaklandığını gördü.

Bu ışıktan sakınmanın imkânı yoktu; göz kapakları ve siper olarak yukarı kaldırdığı elleri cama dönüştü. Parıltı, parmaklarının dış hatlarını sardı. Çok uzaklardan bir yerden, avazı çıktığı kadar bağıran kendi sesini duydu.

[*"Kapat şunu! Tanrım, beni öldürmeden önce lütfen kapat şunu!"*]

Ve sonunda, daha fazla dayanamayacağını düşünmeye başladığı sırada, ışık yavaş yavaş yok olmaya başladı. Işık kaybolduğunda – beliren karanlıkta yüzen parlak mavi bir görüntü kalmıştı sadece, hayali bir makasın görüntüsü – yavaş yavaş gözlerini açtı. Bir süre makasın mavi çapraz işaretinden başka bir şey göremedi. Sonra, fotoğraf banyo edilirken yavaş yavaş ortaya çıkan bir görüntü gibi, etrafını yeniden seçebilmeye başladı. Ralph'in, Clotho'nun ve Lachesis'in ellerini aşağı indirip, yuvası yıkılıp da dışarı çıkmaya zorlanmış köstebekler gibi etraflarına bakındıklarını gördü.

Lachesis, meslektaşının elindeki makasa sanki hayatında hiç makas görmemiş gibi bakıyordu ve Lois de, böyle bir makası daha önce hiç görmediğine bahse girebilirdi. Makasın keskin uçları hâlâ parlıyor ve dumanlı damlalar halinde, korku uyandıran hayali kıvılcımlar saçıyordu.

Lachesis: [*Ralph! Bu* . . .]

Lois, geri kalan sözleri duyamadı ama sesinin tonu, kapısı çalınan sıradan bir köylünün, kapıyı açtığında, karşısında duranın dua etmek için uğrayan Papa olduğunu gördüğünde alacağı bir tondaydı.

Clotho, hâlâ makasın keskin kenarlarına bakıyordu. Ralph da bakıyordu ama sonunda bakışlarını kel doktorlara çevirdi.

Ralph: [*" . . .ağrı mı?"*]

Lachesis, derin bir düşten uyanan bir adam gibi konuşarak: [*Evet . . . çok sürmeyecek ama . . . ıstırabın yoğun olacak . . . fikrini değiştirdin mi, Ralph?*]

Lois birdenbire parıldayan bu makastan korktu. Ralph'e seslen-

mek istedi, ona, hayatını kurtarmak istediği *kişiyi* boşvermesini, onlara o *küçük çocuğun* hayatını kurtaracağına söz vermesini söylemek istedi. Makası ortadan kaldırmalarını sağlayacak şey neyse onu yapmasını söylemek istedi. Ama tek bir kelime bile edemedi.

Ralph: [*"...en azından... beni neyin beklediğini bilmek isterdim."*]

Clotho: [*...hazır mısın?...hazır olmalısın...*]

Onlara hayır de, Ralph! diye düşündü Lois içinden. *Onlara HAYIR de!*

Ralph: [*"...hazırım."*]

Lachesis: [*Anlıyorsun değil mi... onun sana sunduğu koşullarını... ve bedelini?*]

Ralph, şimdi sabırsız bir şekilde: [*"Evet, evet. Lütfen..."*]

Clotho, yoğun bir dinginlikle: [*Çok güzel, Ralph. Olabilir.*]

Lachesis, elini Ralph'in omuzlarına koydu; ikisi birden Ralph'i tepenin biraz daha aşağısına küçük çocukların kışın kızaklarıyla kaydıkları yere götürdüler. Orada küçük bir düz alan vardı, daire şeklindeydi ve bir gece kulübü sahnesi büyüklüğündeydi. Oraya vardıklarında, Lachesis, Ralph'i durdurdu, sonra, Clotho ile yüz yüze gelecek şekilde Ralph'i döndürdü.

Lois birdenbire gözlerini kapatmak istedi ama bunu yapamadığını gördü. Yalnızca izleyip Ralph'in ne yaptığının farkında olduğunu ummaya devam etti.

Clotho, Ralph'e bir şeyler mırıldandı. Ralph, başıyla onayladı ve sırtındaki McGovern'ın kazağını sıyırdı. Kazağı katladı ve eğilip düzgünce yapraklarla kaplı çimenlerin üzerine serdi. Yeniden doğrulduğunda, Clotho, onun sol kolunu tuttu. Sonra, Ralph, kol düğmesini açıp hızla gömlek kolunu yukarı doğru katlayan Lachesis'e başını salladı. Bu iş bittiğinde, Clotho, Ralph'in kolunu, bileği yukarı gelecek şekilde döndürdü. Derisinin hemen altındaki ince mavi damar izleri son derece netti ve hoş parıltı titreşimleriyle aydınlanmıştı. Tüm bunlar Lois'e korkunç bir şekilde tanıdık geldi: televizyondaki dizilerde ameliyata hazırlanan bir hastayı izlemek gibiydi.

Ama, bu bir televizyon dizisi değildi.

Lachesis, öne doğru eğilip yeniden konuştu. Lois, hâlâ ne konuştuklarını duyamadığı halde, Lachesis'in, Ralph'e bunun son şansı olduğunu söylediğinden emindi.

Ralph başıyla Lachesis'in söylediklerini onayladı ve halesinden anlaşıldığı kadarıyla az sonra olacaklardan korktuğu belli olmasına

rağmen, hafifçe gülümseyecek gücü buldu kendinde. Ralph, Clotho'ya dönüp konuştuğu zaman, teselli arıyormuş gibi değil, kendisi onları teselli ediyormuş gibi görünüyordu. Clotho Ralph'in gülümsemesine karşılık vermeye çalıştı ama başaramadı.

Lachesis, bir eliyle Ralph'in bileğini sıktı, kolunu hareketsiz bırakmaktan çok sanki sabit tutmak için bunu yapıyormuş gibiydi ya da Lois'e öyle geldi. Clotho, acı veren bir iğne yapan hemşireyi anımsatıyordu Lois'e. Sonra, Lachesis arkadaşına ürkmüş gözlerle baktı ve başını salladı. Clotho da ona aynı şekilde karşılık verdi ve derin bir nefes alıp, Ralph'in kolunu yukarı büktü. Bir süre duraksadı, sonra, kendisi ve eski meslektaşının uğruna hayatlarını ortaya koydukları makası yavaşça açtı.

7

Lois, sersemleyip yere düşecek gibi oldu ve kütük gibi hissettiği bacaklarını ileri geri salladı. Kendisini böyle zalim bir sessizliğin içine gömen inmeyi yok edip, Ralph'e durmasını ve Clotho ve Lachesis'in ona ne yapmak istediklerini bilmediğini söylemek istedi.

Ama ona ne yapmak istediklerini Ralph biliyordu. Bu, yüzündeki solgunluktan, yarı kapalı gözlerinden, acı içinde ısırdığı dudaklarından belli oluyordu. Ama daha çok, halesinde meteorlar gibi parıldayan kırmızı siyah lekelerden ve sert, mavi bir kabuk biçiminde büzüşmüş olan halesinden belli oluyordu.

Ralph, makası, dirseğinin hemen altındaki kolunun ön tarafına değecek kadar aşağı indiren Clotho'ya başını salladı. Bir süre derisi çukurlaştı ve sonra çukurun olduğu yerde küçük koyu renk bir kan pıhtısı oluştu. Clotho, jilet kadar keskin makası kapatan parmaklarını sıktığı zaman, her iki tarafındaki uzunlamasına deri, pencere gölgeliğinin açılıp kapanması gibi hızla kesilip geri açıldı. Derisinin altındaki yağ tabakası, Ralph'in halesinin yoğun mavi parıltısı içinde eriyen bir buz gibi ışıldadı. Lachesis, Ralph'in kolunu daha sıkı tuttu ama Lois'in anladığı kadarıyla, Ralph içgüdüsel geri çekilme çabası bile göstermedi, yalnızca başını eğdi ve sol yumruğunu sıktı. Lois, onun boynundaki liflerin yay gibi gerildiğini görebiliyordu. Ama Ralph'in gıkı bile çıkmadı.

Şimdi bu korkunç işin başlamasıyla, Clotho, hem sert hem de

şefkat dolu bir süratle işine devam etti. Üstüne bir sürü koli bantı yapıştırılmış bir koliyi açan adam gibi, makası parmağıyla yönlendirirken baş parmağıyla aşağı bastırarak, Ralph'in kolunu bileğine kadar hızla kesti. Ralph'in kolunun içinde, tendonlar parladı. Oluk gibi kan aktı ve bir atar ya da toplar damar kesilmiş gibi ince kızıl damlacıklar sıçradı. Az sonra, iki küçük adamın beyaz önlükleri sıçrayan kan damlaları içinde kaldı ve ikisi de her zamankinden daha fazla doktora benzediler.

Sonunda Clotho, Ralph'in bileğindeki Kader Bileziği'ni kestiği sırada ("operasyon" birkaç saniye sürmüştü ama Lois için bu saniyeler bitmek bilmedi), kan damlayan makası çekti ve Lachesis'e uzattı. Ralph'in yukarıya dönük kolu, dirseğinden bileğine kadar kesilmişti. Clotho, kesiğin başladığı yerin üzerine ellerini koydu ve Lois: *Şimdi Lachesis Ralph'in kazağını alıp tampon olarak kullanacak* diye düşündü. Ama Lachesis böyle bir şey yapmadı; yalnızca makası tutup izledi.

Bir süre Clotho'nun parmaklarının arasından kan akmaya devam etti, sonra kanama durdu. Yavaşça ellerini Ralph'in kesik kolu boyunca indirdi. Elinin geçtiği yerlerdeki deri yeniden birleşmiş ve sağlamlaşmıştı ama kalın, beyaz bir yara izi vardı.

[*Lois... Loissss...*]

Ses, Lois'in kafasının içinden ya da tepenin aşağısından gelmiyordu; ses arkasından bir yerden gelmişti. Yumuşak, neredeyse aldatıcı bir ses. Atropos? Hayır, kesinlikle değildi. Lois aşağı baktı ve her tarafında biraz aşağıya doğru yayılmış yeşil bir ışık gördü – kolları ve bedeni arasındaki boşluktan, bacaklarının arasından, hatta parmaklarının arasından bu ışık yayılıyordu. Işık biraz önünde zayıf ve boynu hafifçe bükülmüş, asılmış bir kadın gibi görünen gölgesini dalgalandırdı. İspanyol yosunu gibi yumuşak parmaklarıyla Lois'i okşadı.

[*Öteki tarafa dön Loisss...*]

O sırada Lois'in dünyada yapmak isteyeceği son şey öteki tarafa dönüp yeşil ışığın kaynağına bakmaktı.

[*Öteki tarafa dön Lo-is... bana bak, Loo-is... ışığa gel, Loo-is... ışığa gel... bana bak, ışığa gel...*]

İtaat edilemeyecek bir ses değildi. Lois, çarkları paslanmış oyuncak balerin kız kadar yavaş bir şekilde öteki tarafa döndü ve gözleri Aziz Elmo'nun denizcilere yol gösteren alev rengi parıltılı ışığını andıran bir ışıkla dolmuş gibi göründü.

Lois bu ışığın içine girdi.

28. Bölüm

1

Clotho: [*Şimdi gözle görülür bir işaretin var Ralph – tatmin oldun mu?*]

Ralph koluna baktı. Biraz önce ıstırap içinde olması şimdi ona bir düş, ya da bir serap gibi geliyordu. Bunun, kadınların doğum yaparken çektikleri sancıları unutup; ardından yine çocuk doğurmalarına olanak sağlayan bir tür uzaklaşma duygusu olduğunu düşündü. Yara, güçsüz adalelerinin üzerinde ilerleyen beyaz bir iplik gibi görünüyordu.

[*"Evet. Çok cesur ve eli çabuktunuz. İkinize de teşekkür ederim."*]

Clotho gülümsedi ama bir şey söylemedi.

Lachesis: [*Ralph, artık hazır mısın? Zaman çok azaldı.*]

[*"Evet... hazırım."*]

[*"Ralph! Ralph!"*]

Bu, Lois'di, tepenin üstünde durmuş ona el sallıyordu. Bir an Lois'in halesinin her zamanki güvercin grisinden daha farklı koyu bir renge dönüştüğünü sandı ve sonra bu düşüncenin şüphesiz geçirdiği şoktan ve yorgunluktan kaynaklandığına karar verdi. Lois'in bulunduğu tepeye doğru ağır ağır yürüdü.

Lois'in gözleri, sanki az önce hayatını değiştirebilecek tuhaf bir kelime duymuş gibi şaşkın ve donuktu.

[*"Lois, neyin var? İyi misin? Kolum yüzünden mi? Bu yüzdense, üzülme. Bak! Eskisi kadar iyi!"*]

Ralph, Lois'in de görmesi için kolunu uzattı ama Lois oralı bile olmadı. Bunun yerine aynı ifadeyle Ralph'e bakmaya devam etti ve Ralph onun ne kadar büyük bir şok geçirdiğini fark etti.

[*"Ralph, yeşil bir adam geldi."*]

Yeşil bir adam mı? Ralph uzanıp Lois'in elini tuttu.

[*"Yeşil mi? Emin misin? Atropos ya da..."*]

Başladığı lafı bitirmedi. Bitirmesi de gerekmiyordu.

Lois, hayır dercesine başını yavaşça salladı.

["Yeşil bir adamdı. Bu işin içinde bir taraf varsa, bu kişinin... hangi tarafta olduğunu bilmiyorum. İyi birine benziyordu ama kötü de olabilirdi. Onu göremedim. Halesi çok parlaktı. Bunları sana geri vermemi söyledi."]

Lois, elini uzatıp Ralph'in avucuna küçük, parlayan iki nesne bıraktı: bunlar elmas küpeleriydi. Ralph, birine bulaşmış kahverengi bir lekeyi görebiliyordu ve bunun Atropos'un kanı olduğunu düşündü. İçindeki küpelerle birlikte avucunu kapadı sonra küpelerin avucuna batmasıyla irkildi.

["Küpelerin iğnesini açık unutmuşsun Lois."]

Lois, düşteymişcesine umursamaz bir ses tonuyla usulca konuştu.

["Hayır, unutmadım iğnenin ucundaki tokaları attım, Yeşil Adam öyle söyledi, Dikkatli ol. Ralph o içten birine benziyordu... ama yine de bundan gerçekten emin olamıyorum? Bay Chasse, benim, herkesin iyi olduğuna inanan, yeryüzündeki en saf insan olduğumu söylerdi."]

Lois, yavaşça uzandı ve Ralph'in bileklerini yakaladı, bu süre içinde yüzüne ciddi bir şekilde bakarak.

"O adamın gerçekten iyi biri olup olmadığını bilemiyorum."

Düşünce aracılığıyla konuşmanın sesli hale dönüşmesi Lois'i bir uykudan uyandırmış gibiydi ve gözlerini kırpıştırarak Ralph'e baktı. Ralph, Lois'in gerçekten uyuklamış olabileceğinin, bu sözümona Yeşil Adamı da düşünde görmüş olmasının mümkün olduğunu düşündü. Ama belki de küpeleri almak akıllıcaydı. Hiçbir önemi olmayabilirdi, Lois'in küpelerinin cebinde olması onu rahatsız etmezdi tabii eninde sonunda iğnelerini bir yerine batırmadığı sürece.

Lachesis: *[Ralph, ne oldu? Bir terslik mi var?]*

Clotho ve Lachesis geride kalmışlardı ve bu yüzden Ralph'in Lois'le konuşmasını duyamamışlardı. Ralph, başını salladı ve küpeleri onlardan saklamak için elini arkasına sakladı. Clotho, McGovern'ın kazağını alıp üzerine yapışmış olan parlak yaprakları temizlemişti. Şimdi kazağı, Lois'in iğneleri kapatılmış küpelerini bir yerine batırmadan ceplerinden birine fark ettirmeden sokuveren Ralph'e uzattı.

Artık harekete geçme zamanı gelmişti ve sağ kolunun bileğindeki (yara boyunca zonklayan) sıcaklık, işe nasıl başlayacağını hatırlattı.

["Lois?"]

["Evet, tatlım?"]

["Halenden enerji almam gerekiyor, çok almam gerekiyor. Anlıyor musun?"]

["Evet."]

[*"Tamam mı?"*]

[*"Evet, elbette."*]

[*"Cesur ol – uzun sürmeyecek."*]

Ralph, kollarını Lois'in omzuna doladı ve ellerini boynunda birleştirdi. Lois bu hareketin aynısını yaptı ve alınları birbirine değene, dudakları bir iki santim mesafede yaklaşana kadar yavaşça birbirlerine eğildiler. Ralph, Lois'in üstüne sinmiş parfümün kokusunu alabiliyordu – koku kulaklarının arkasındaki çukurlardan geliyor olmalıydı.

[*"Hazır mısın, tatlım?"*]

Lois'in ona verdiği yanıtın tuhaf ve rahatlatıcı bir şey olduğunu gördü.

[*"Evet, Ralph, bana bak, ışığın içine gel, ışığın içine gel ve ışığı al."*]

Ralph, dudaklarını büzdü ve nefes almaya başladı. Dumansı parlak bir şerit Lois'in ağzından ve burnundan Ralph'e doğru akmaya başladı. Ralph'in halesi hemen parlaklaşmaya başladı ve etrafında göz kamaştırıcı bulutsu bir hale oluşana kadar parlamaya devam etti. Ve hâlâ ışığı solumaya devam ediyordu, nefes almanın ötesinde bir şeydi bu ve kolundaki yaranın, giderek derisinin içinde yanan bir elektrik ampulünün teli gibi olana kadar ısındığını hissetti. Durmak istemesine rağmen duramıyordu... ve durmadı.

Lois bir kez sendeledi. Ralph, Lois'in gözlerinin kendisine doğru odaklanmış halini yitirdiğini ve ellerinin, ensesinde bir an gevşediğini hissetti. Sonra, Lois'in iri, parlak ve güven dolu gözleri Ralph'in gözlerine çevrildi ve yeniden boynunu güçlü bir şekilde kavradı. Sonunda, bu devasa nefes alma işlemi doruk noktasına erişti ve Ralph, Lois'in halesinin görülemeyecek kadar solgunlaştığını fark etti. Lois'in yanakları süt beyazı rengindeydi ve saçlarına bir grilik gelmişti, bu öylesine çoktu ki saçlarındaki siyahlar neredeyse bütünüyle kaybolmuştu. Bunu durdurmalıydı, durdurmalıydı, yoksa onu öldürecekti.

Ralph, onun ensesinde kenetlenen sol elini sağ elinden ayırmayı başardı, bu sanki bir devrenin kesilmesi gibiydi; bir adım geri çekildi. Lois, ayakları üzerinde güçlükle duruyordu ve düşecekti ama Gulliver'in Seyahatleri'ndeki Liliputlar'a çok benzeyen Clotho ve Lachesis, Lois'i kollarından tutup dikkatle yeniden bankın üstüne oturttular.

Ralph, Lois'in önünde diz çöktü. Korku ve suçluluk duygusuyla

kendini kaybetmişti ve o sırada içi öylesine güçlü bir duyguyla doldu ki, sert küçük bir darbeyle patlayacak, nitrogliserin dolu bir şişe gibi hissetti kendisini. Şimdi, daha önce yaptığı karate hareketiyle bir binayı – belki bir sürü binayı – yerle bir edebilirdi.

Ama, Lois'e zarar vermişti. Hem de fena bir şekilde.

[*"Lois! Lois, beni duyabiliyor musun? Üzgünüm!"*]

Lois, gözleri kamaşarak Ralphe baktı, birkaç saniye içinde birdenbire kırk yaşından altmış yaşına... ve sonra yetmiş yaşına geçmiş bir kadındı, tıpkı amaçlanan hedefinden sapan bir roket gibi. Lois, gülümsemeye çalıştı ama gülümsemeyi beceremedi.

[*"Lois, üzgünüm. Bilmiyordum, farkına vardığımda ise, durduramadım."*]

Lachesis: [*Şansını kullanmak istiyorsan, hemen gitmelisin Ralph. Neredeyse buraya varacak.*]

Lois, onaylayarak başını sallıyordu.

[*"Git, Ralph – yalnızca biraz zayıf düştüm hepsi bu. Birazdan düzelirim. Gücüm yerine gelene kadar burada oturacağım."*]

Lois'in gözleri sola doğru kaydı ve Ralph onun bakışlarını izledi ve daha önce korkutarak kaçırdıkları ayyaşı gördü. Adam içinde yiyecek ya da içecek bir şeyler bulabileceği teneke konserve kutularını ve boş şişeleri karıştırmak için geri dönmüştü. Ayyaşın halesi, eskisi kadar parlak görünmemesine rağmen, Ralph, yine de işe yarayabileceğini düşündü; şimdi kesinlikle Lois'in enerjiye ihtiyacı vardı.

Clotho: [*Onun buraya gelmesini sağlayacağız Ralph – Ölümlü dünyasını fiziksel olarak fazla yönlendirme gücümüz yok ama sanırım bunu başarabiliriz.*]

[*"Emin misin?"*]

[*Evet.*]

[*"Pekâlâ. Güzel."*]

Ralph, iki küçük adama şöyle bir baktı. Kaygılı, ürkmüş gözleri dikkatini çekti ve başını salladı. Sonra, eğilip Lois'in soğuk ve kırışık boynundan öptü. Lois yorgun yaşlı bir büyükanne gibi Ralph'e gülümsedi.

Bunu ona ben yaptım, diye içinden geçirdi. *Ben.*

Öyleyse bunu boşuna yapmadığından emin ol, diye yanıtladı Carolyn'nın sesi, nahoş bir şekilde.

Ralph üçüne son bir kez şöyle bir baktı – Clotho ve Lachesis şimdi korur gibi Lois'in her iki yanında yer almışlardı – ve sonra tepeden aşağı yürümeye başladı.

Umumi tuvalete ulaştığında, kabinlerin arasında bir süre durdu ve sonra kafasını, üzerinde BAYAN yazılı olanına doğru uzattı. Hiçbir ses gelmedi. Ama, başını BAY yazılı olanın mavi plastik duvarına yasladığında, şarkı söyleyen zayıf monoton bir ses duydu:

"Kim inanır, en vahşi düşlerimin
Tüm çılgın planlarımın gerçekleşeceğine?
Sen, bebek, hiç kimse ama sen."

Tanrım, bu adam çıldırmış olmalı.

Ama bu yeni bir şey değil, öyle değil mi, tatlım? diyen Carolyn'ın sesini duydu yine.

Evet, bu yeni bir şey değildi. Tuvalet kabininin ön tarafına dolaştı ve kapıyı açtı. Şimdi, bir uçak moturunun yaban arısı vızıltısına benzer sesini uzaklardan duyabiliyordu; ama karşısında daha önce defalarca gördüğü, kırık bir tuvalet oturağından, tuhaf ve uğursuz şekilde kabarmış görünen bir rulo tuvalet kâğıdından ve solda, plastik bir gözyaşı gibi görünen pisuardan başka bir şey yoktu. Duvarlar tuvalet yazılarıyla kaplıydı. En büyüğü – ve en etkileyicisi – bir karış büyüklüğünde harflerle pisuarın üstüne yazılmıştı: DERRY'DEKİ EN SIKI GÖĞÜSLER TONY BOYNTON'DA! Usandırıcı çam kokulu, koku giderici tabletler, ölünün yüzüne yapılan makyaj gibi, bok, çiş ve ayyaşların osuruk kokularını bastırıyordu. Duymakta olduğu ses, tuvalet oturağının ortasındaki delikten geliyor gibiydi ya da ince duvarların dışından sızıyordu:

"Gece uyuyakaldığım zamandan
Sabaha kadar
Hep seni düşledim, bebek, başka kimseyi değil."

O nerede? diye merak etti Ralph. *Ve ona nasıl ulaşacağım?*

Ralph, kasıklarında ani bir ısınma hissetti; sanki birisi cebine sıcak bir kömür parçası atmış gibiydi. Kaşlarını çatmaya başladı ve sonra orada ne olduğunu hatırladı. Bir parmağıyla cebine uzandı, oraya koyduğu yüzüğe dokundu ve dışarı çıkardı. Avucunun içinde aşk ve hayat çizgilerinin ayrıldığı yere koyup, ihtiyatla yüzüğe dokundu. Soğumuştu. Ralph, çok şaşırmadığını gördü.

HD-ED 5-8-87.

"Bir Yüzük, onları yönetmek için, Bir Yüzük onları birleştirmek

için," diye mırıldandı Ralph, ve Ed'in yüzüğünü sol elinin orta parmağına taktı. Zorlanmadan parmağına oturmuştu. Yüzüğü, Carolyn'ın yaklaşık kırk yıl önce parmağına taktığı nikah yüzüğüne değene kadar yavaşça itti. Sonra başını kaldırıp baktığında tuvalet kabininin arka duvarının gözden kaybolduğunu gördü.

2

Geri kalan duvarların çerçevelediği görüntü, Maine eyaletinin mavimsi gri alaca karanlıkta yavaş yavaş kaybolan çayırları ve ufukta güneşin battığı gökyüzüydü. Yaklaşık on bin feet yükseklikte olduğunu tahmin etti. Parıldayan göllerin ve su birikintilerinin, koyu yeşil korulukların tuvalet kabinine doğru kaydığını ve kaybolduğunu görebiliyordu. Aşağıda, epey ileride, Ralph parlayan ışık kümelerini görebiliyordu. Orası büyük bir olasılıkla Derry'ydi ve on dakikalık mesafedeydi. Görüş alanının sol alt bölümünde Ralph, bir kontrol panelini görebiliyordu. Yüksekliği gösteren ibrenin olduğu yerde takılı duran ve Ralph'in nefesini kesen küçük, renkli bir fotoğraf vardı. Fotoğraf, Helen'e aitti. Son derece mutlu ve güzel görünüyordu. Kollarında, uykuya dalmış o sırada dört aylık kadar olan bir bebek, Natalie vardı.

Dünyada göreceği son şeyin onlar olmasını istiyor, diye içinden geçirdi Ralph. *Bir canavara dönüştü ama sanırım canavarlar bile sevgiyi unutmuyor.*

Kontrol panelinin üstündeki bir şey bip bip diye ötmeye başladı. Görüntüye bir el geldi ve bir düğmeyi çevirdi. Gözden kaybolmadan önce, Ralph, en az altı yıldır bu elin üçüncü parmağında duran nikâh yüzüğünün bıraktığı, soluk ama yine de belli olan, beyaz izi görebiliyordu. Başka bir şey daha gördü – elin etrafını çevreleyen hale, hastane asansöründe karşılaştıkları, yıldırım çarpmış gibi olan bebeğinkiyle aynıydı, atmosferi gazlardan oluşan bir gezegen kadar yabancı görünen karmaşık, hızla hareket eden bir zar gibi.

Ralph geriye doğru bakıp elini kaldırdı. Clotho ve Lachesis de ellerini kaldırdılar. Lois, Ralph'e bir öpücük gönderdi. Ralph, bu öpücüğü yakalarmış gibi yaptı ve sonra dönüp tuvalet kabininin içine girdi.

3

Bir süre tuvalet oturağı konusunda ne yapacağını merak ederek çekindi, sonra başlarını dümdüz etmesi gereken ama etmeyen tekerlekli hastane sedyesini anımsadı ve yürüyüp kabinin arkasına doğru ilerledi. Dizini vurmaya kendini hazırlayarak dişlerini birbirine kenetledi – yetmişinden sonra bir şeye çarpmanın ne demek olduğunu bilmek başka şeydi – sonra oturak sanki dumandan yapılmışçasına... ya da Ralph kendisi duman haline gelmişçesine tuvalet oturağının içinden geçti.

Ürpertici bir hafiflik ve yükseklik korkusu duydu, bir an kusacağını sandı. Bu duyguyu içinden bir şeylerin akıp gitmesi duygusu izledi, sanki Lois'den aldığı enerjinin çoğu şimdi bir sifon çekip de gitmiş gibiydi. Öyle olduğunu düşündü. Bu bir tür ışınlanma şekliydi – muhteşem bir bilim kurgu gibi – ve herhalde çok enerji tüketen bir şeydi.

Yükseklik korkusu geçti ama bunun yerini çok daha kötü bir duygu aldı – boynundan ikiye ayrılmış gibi bir duygu. Şimdi, ayaklarının altında uzanan dünyayı tamamıyla açık bir şekilde görebildiğini fark etti.

Tanrım, ne oldu bana? Neyim var?

Sağduyusu tuhaf hiçbir şeyin olmadığını söyledi, tuhaf gibi görünen tek şey asla mümkün olamayacak bir konum almış olmasıydı yalnızca. Bir doksan boyundaydı; uçağın kokpitiyse yerden tavana kadar bir buçuk metreydi. Buysa, Clotho ve Lachesis'den daha uzun boylu birinin pilot koltuğuna oturabilmek için eğilmek zorunda kalması anlamına geliyordu. Bununla birlikte, Ralph, uçağa yalnızca havadayken değil ayrıca ayakta binmişti. Hâlâ ayakta, kokpitteki iki koltuğun biraz gerisinde ve tam ikisinin arasında duruyordu. Görüş alanında hiçbir engelin olmamasının nedeni çok basit ve aynı zamanda korkunçtu: başı uçağın üst tarafından dışarı çıkıyordu.

Ralph, hayalinde yolcu koltuğu camından dışarı başını çıkarıp püsküllü kulaklarının rüzgârda geriye doğru yatmasından çok hoşlanan eski köpeği Rex'in bulunduğu kâbusumsu bir imge gördü.

Ya düşersem? Lanet tavandan kafamı dışarı çıkarabiliyorsam, beni aşağı düşüp yere çakılmaktan alıkoyan şey ne? Ya da yerin dibine girmekten ve sonra dünyanın öbür tarafından çıkmaktan?

Ama öyle bir şey olmuyordu ve olacağa da benzemiyordu, bu seviyede – tek yapması gereken hastanenin katlarını hiç zahmet çekmeden çıktıklarını ve çatıda kolaylıkla durduklarını anımsamaktı. Bunları aklından çıkarmazsa, bir şey olmayacaktı. Ralph, bu düşünce üzerine yoğunlaşmaya çalıştı ve kendisini kontrol altına aldığından iyice emin olduğunda, yeniden gözlerini açtı.

Uçağın ön camı hemen karşısında uzanıyordu. Hemen ilerisinde ucunda cıva rengi pervaneyle uçağın burnu duruyordu. Aşağıda tuvalet kabininin arkasından gördüğü ışık kümeleri şimdi daha yakına gelmişti.

Ralph dizlerini bükerek ve başını eğerek usulca kokpite geçti. Birden genzinde ağır bir benzin kokusu hissetti; sonra pilot ve yardımcı pilot koltuklarının arasında diz çöktü.

Ed'i uzun bir aradan sonra böylesine tuhaf şartlar altında görünce ne hissedeceğini bilmiyordu ama içini yoğun bir pişmanlık – yalnızca acıma değil, pişmanlık – duygusunun kaplaması bir sürprizdi. Ed, '92'de şişman bahçıvanın kamyonetiyle karşılaştığında olduğu gibi eski bir tişört giymişti. Çok kilo kaybetmişti – Ralph, bunun yaklaşık yirmi kilo civarında olduğunu düşündü – ve bu, olağanüstü bir etki uyandırıyordu, ona yalnızca sıska değil aynı zamanda, romantik, gotik bir kahraman edası veriyordu; Ralph'in aklına, Carolyn'ın çok sevdiği bir şiir geldi, Alfred Noyes'ın Robin Hood için yazdığı "Yol Kesen Haydut" adlı şiiri. Ed'in yüzü kâğıt kadar beyazdı, yeşil gözleri, yuvarlak John Lennon gözlükleri arkasında hem koyu hem de açık renkti (ay ışığında parlayan zümrütler gibi), dudakları öylesine kırmızıydı ki sanki ruj sürülmüş gibiydi. Beyaz eşarbı, düğümlü ucu sırtından sarkacak şekilde, kırmızı Japonca simgeler alnına gelecek biçimde bağlamıştı. Halesinin yıldırım girdapları içinde, Ed'in zeki ve hareketli yüzü, korkunç bir pişmanlık ve vahşi bir kararlılıkla doluydu. Ed hoş görünüyordu – ve Ralph içinden onu daha önce de böyle gördüğü duygusuna kapıldı. Şimdi, Ed ile kamyonetli adamın arasına girdiği gün gördüğü şeyi anladı; yine aynı şeyi görüyordu. Hiçbir balon ipinin yükselmediği bir tayfunsu halenin içinde kaybolmuş olan Ed'e bakmak, duvara atılıp paramparça olmuş paha biçilmez bir vazoya bakmak gibiydi.

En azından beni göremiyor, bu seviyede göremiyor. En azından görebildiğini sanmıyorum.

Bu düşüncesine yanıt verirmiş gibi, Ed dönüp doğruca Ralph'in yüzüne baktı. Ed'in gözleri yerinden uğramış gibiydi ve delice bir ifa-

de vardı; ince biçimli dudaklarının kenarları titredi ve tükürük parçaları saçılarak parladı. Ralph bir an için onun kendisini gördüğünü sanarak geri çekildi ama Ed, Ralph'in ani geri çekilmesine tepki göstermedi. Bunun yerine arkasında duran dört kişilik yolcu koltuğuna şüpheli gözlerle baktı, sanki uçağa kaçak binmiş birinin gizlice hareket ettiğini hissetmiş gibi. Aynı zamanda Ralph'in yakınına uzanıp, bir elini, yardımcı pilot koltuğuna emniyet kemeriyle bağlanmış olan karton kutunun içine attı. Eliyle, kısa bir süre kutuyu okşadı, sonra alnına uzanıp, kafa bantı işlevi gören eşarbı düzeltti. Bu işin bitmesiyle, şarkı söylemeye devam etti... yalnız bu kez, farklı bir şarkıydı, Ralph'in tüylerini diken diken eden bir bir şarkı:

"Bir hap büyütür seni,
Bir hap küçültür seni,
Ve Annenin verdikleri,
Hiç dokunmaz sana ..."

Doğru, diye içinden geçirdi Ralph. *Git Alice'e sor, beş metre boyunda.*

Ralph'in kalbi yerinden fırlayacakmış gibi çarpıyordu – Ed'in birdenbire o şekilde arkasına dönmesi, kendisini on bin feet yükseklikte uçağın üstünde başı dışarı çıkmış bir şekilde bulmasından daha fazla korkuttu. Ed, onu görmemişti, Ralph bundan neredeyse emindi ama delilerin duyularının akıllıların duyularından daha hassas olduğunu kim söylemişse, çok iyi söylemiş olmalıydı, çünkü Ed'in, arkasında *bir şeyler* döndüğünü hissettiği kesindi.

Telsiz, her iki adamın da yüreğini hoplatarak bir sinyal sesi verdi. "South Haven üzerindeki Cherokee'ye sesleniyorum. Planlı uçuş programı gerektiren bir yükseklikteki Derry hava sahasına girmek üzeresiniz. Tekrar ediyorum, *şehir üzerindeki hava kontrol sahasına girmek üzeresiniz.* Hantal kıçınızı 16000 feet'e çıkarın Cherokee, ve 170'e gelin, bir-yedi-sıfır. Bunu yaparken lütfen kendinizi tanıtın ve..."

Ed, yumruğuyla telsize vurmaya başladı. Cam parçalandı ve bu sırada Ed'in elinden kan akmaya başladı. Kan, kontrol paneline, Helen ve Natalie'nin resmine ve Ed'in temiz, gri tişörtüne sıçradı. Telsizden gelen ses parazite dönüşüp sonra bütünüyle kesilene kadar yumruklamaya devam etti.

"Güzel," dedi, sık sık kendi kendine konuşan bir adamın kalın ve

iç çeken sesiyle. "Böylesi daha iyi. Bütün bu sorulardan nefret ediyorum. İnsanın yalnızca..."

Kanlı elinin görüntüsü gözüne ilişti ve çileden çıktı. Elini yukarı kaldırıp yakından baktı ve sonra yeniden yumruğunu sıktı.

Yumruğunun ortasındaki boğumda büyükçe bir cam parçası vardı. Ed, bunu dişleriyle aldı ve rasgele yere tükürdü, sonra Ralph'in içini ürperten bir şey yaptı: kanlı yumruğunu önce sol sonra sağ yanağına sürüp, iki kırmızı işaret bıraktı. Solundaki duvara takılmış olan plastik cebe uzandı, bir el aynası çıkardı ve yüzüne yaptığı savaş boyasını kontrol etmek için aynaya baktı. Gördüğü şey onu memnun etmiş olmalıydı çünkü aynayı yeniden cebe koyarken başını sallayıp gülümsüyordu.

"Fındık faresinin ne dediğini unutma," diye kendi kendine telkinde bulundu kalın bir sesle içini çekerek ve sonra dümene sarıldı. Cherokee'nin burnunu aşağıya doğru çevirdi ve yükseklik göstergesi hızla geriye saymaya başladı. Ralph, hemen ilerideki Derry'yi görebiliyordu. Şehir, koyu mavi renk bir kadifenin üzerine serpilmiş opal taşları gibi görünüyordu.

Yardımcı pilot koltuğundaki karton kutunun yan tarafında bir delik vardı. İçinden iki kablo çıkıyordu. Kablolar, Ed'in koltuğunun koluna seloteyplenmiş bir kapı zilinin arka tarafına gidiyordu. Ralph, Ed, Halk Merkezi görüş alanına girip, intihar dalışına başlar başlamaz, bir parmağını bu beyaz düğmeye yerleştireceğini düşündü. Ve uçak çakılmadan hemen önce düğmeye basacaktı. Ding dong, ben Avon.

Kes şu kabloları Ralph! Kes şunları!

Bu mükemmel bir fikirdi ama bir sorun vardı; Ralph bir üst seviyedeyken bir örümcek ağından başka hiçbir şeyi kesemezdi. Buysa, Ölümlü dünyasına geri dönmek demekti ve tam bunu yapmaya hazırlanırken sağ tarafında tanıdık bir sesin kendisine seslendiğini duydu.

[*Ralph.*]

Sağında mı? Bu imkânsızdı. Sağında, yardımcı pilot koltuğundan, uçağın yan yarafından ve New England'ın fersah fersah alacakaranlığından başka hiçbir şey yoktu.

Kolundaki yara, bir elektrikli ısıtıcıdaki rezistans teli gibi yanmaya başladı.

[*Ralph!*]

Bakma Ralph. Hiç dikkate alma. Boşver.

Ama yapamıyordu. Büyük bir ağırlık çökmüştü üstüne ve başı

dönmeye başlamıştı. Uçağın iniş açısının giderek daraldığının farkında olarak, bununla mücadele etti ama hiçbir faydası olmadı.

[*Ralph, bana bak – korkma.*]

Sesi duymazlıktan gelmek için son bir çaba harcadı ama faydası yoktu. Başı dönmeye devam etti ve Ralph birdenbire, kendini yirmi yıl önce kanserden ölmüş olan annesine bakarken buldu.

4

Bertha Roberts, Cherokee'nin kokpitinin yan duvarlarının olduğu yerden biraz ötede sallanan koltuğunda oturmuş örgü örüyor ve yerden bir mil yükseklikte bir ileri bir geri sallanıyordu. Ellinci yaş gününde verdiği gerçek mink derisiyle kaplı terlikler – her ne kadar saçma olsa da – ayaklarındaydı. Omuzlarında pembe bir şal vardı. Üstünde WILKIE'YLE KAZANIN! yazılı olan eski bir politik rozet şalın iki ucunu birleştiriyordu.

Doğru, diye içinden geçirdi Ralph. *Onları ziynet eşyası olarak takardı – bu onun tek süsüydü. Bunu unutmuşum.*

Aykırı görünen tek şey (annesinin ölmüş olması ve şu anda altı bin feette sallanmakta olmasının dışında), kucağında ördüğü parlak kırmızı atkıydı. Ralph, annesinin örgü ördüğünü hiç görmemişti, nasıl örgü örüldüğünü bildiğini bile sanmıyordu ama hızlı bir şekilde örüyordu yine de. Şişler, ilmeklere girip çıkarken parıldıyordu.

[*"Annem mi? Anne? Gerçekten sen misin?"*]

Kucağındaki örgüden başını kaldırıp baktığında şişler bir an için durdu. Evet, bu, annesiydi – Ralph'in on yaşlarında olduğu yıllardan hatırladığı haliyle. İnce uzun yüzü, kalın kaşları, kahverengi gözleri ve ensesinde sımsıkı toplanmış bir tutam kır saçıyla ve ta ki gülümseyene kadar sert ve ciddi bir ifadeye sahip olan o küçük ağzıyla, karşısındaki annesiydi.

[*Hey, Ralph Roberts! Bunu sormak zorunda kalmana şaşırdım!*]

Bu gerçek bir yanıt sayılmazdı, değil mi? diye düşündü. Bunu söylemek için ağzını açtı ama sonra – en azından şimdilik – sessiz kalmanın daha akıllıca olduğuna karar verdi. Karbeyazı bir şekil, havada, sağında yüzüyordu. Ralph buna baktığında şekil koyulaştı ve Derry Lisesi'nin ikinci sınıfındayken, ağaç işleri atölyesinde yaptığı vişne rengi cilalı gazetelik haline geldi. İçi, *Reader's Digest* ve *Life*

dergileriyle doluydu. Ve şimdi aşağılarda görünen yeryüzü, durgun suya atılan taşın oluşturduğu halkalar gibi yavaş yavaş kahverengi ve koyu kırmızı karelere dönüşmeye başladı. Ralph bu yeni görüntünün ne olduğunu hemen çıkardı – Mary Mead'de Richmond Sokağı'ndaki, büyüdüğü evde bulunan mutfağın yer döşemesiydi. Önce döşemenin içinden çiftlik arazilerinin geometrik şekillerini ve Derry'nin içinden akan Kenduskeag Nehri'ni görebiliyordu ama sonra görüntü katılaştı. Büyük bir sütlü kurabiye gibi hayali bir şekil, annesinin Ankara kedisi, Futzy oluverdi. Pencere kenarına kıvrılmış, Barrens'deki eski çöplüğün üstünde dönüp duran martılara bakıyordu. Futzy, Dean Martin ve Jerry Lewis'in birlikte film çevirmeyi bıraktıkları yıllarda ölmüştü.

[*O, yaşlı adam haklıydı, oğlum. Uzun Yaşayanların işine burnunu sokmamalıydın. Annene kulak ver ve seni ilgilendirmeyen işlerden uzak dur. Şimdi beni dinle.*]

Annene kulak ver... Şimdi beni dinle. Bu kelimler Bertha Roberts'ın çocuk yetiştirme tarzını çok güzel özetliyordu. İster yemek yedikten sonra yüzmeye gitmeden önce bir saat beklemesini tembihlerken, ister alışverişe gönderilirken yaşlı kazıkçı Butch Bowers'ın, pazar sepetinin dibine çürük patatesleri doldurmadığına dikkat etmesini tembihlerken olsun hep aynıydı. *Annene kulak ver... Şimdi beni dinle.* Ve eğer ona kulak vermez ve onu dinlemezsen, Anne'nin Gazabıyla karşılaşmak zorunda kalırdın ve sonrasında Tanrı yardımcın olsun.

Şişleri alıp yeniden örmeye devam etti, parmaklarını da hafifçe kırmızı gösteren kızıl ilmekleri atarak. Ralph, bunun yalnızca bir yanılsama olduğunu düşündü. Ya da boya tamamıyla çıkmaz bir boya değildi ve boyanın birazı bu adamın parmaklarının üstünde iz bırakıyordu.

Bu adamın parmaklarının mı? Bu ne kadar aptalca bir hataydı. Bunlar bir adamın değil annesinin parmaklarıydı.

Ama...

Dudaklarının köşesinde bıyık kılı kümeleri vardı. *Uzun* kıllar. Biraz da nahoş. Ve hiç bildik değil. Ralph, onun üst dudağında ince ayva tüyleri olduğunu anımsayabiliyordu ama ya *bıyık gibi kılları?* İmkânı yok. Bunlar yeni olmalıydı.

Yeni mi? Yeni mi? *Neler uyduruyorsun böyle? Annen John Kennedy'ye, Los Angeles'da düzenlenen suikastten iki gün sonra ölmüştü, Tanrı aşkına onda yeni olabilecek ne olabilir ki?*

Bertha Roberts'ın her iki yanında köşesi birleşen iki duvar belirdi ve onun vaktinin çoğunu geçirdiği mutfak köşesini oluşturdu. Duvarların birinde, Ralph'in çok iyi hatırladığı bir tablo vardı. Tablo akşam yemeği yiyen bir aileyi gösteriyordu – bir baba, bir anne ve iki çocuk. Birbirlerine patetes ve mısır uzatıyorlardı ve herbiri gününün nasıl geçtiğinden bahsediyor gibi görünüyordu. Hiçbiri odada beşinci bir kişi olduğunun farkında değildi – beyaz sakalı, uzun saçları olan beyaz elbiseli bir adam. Köşede durmuş onları izliyordu. Bu tablonun altındaki plakada şunlar yazılıydı. İSA, GÖRÜNMEYEN ZİYARETÇİ. Ama Ralph'in hatırladığı tablodaki İsa hem müşfik hem de bu ailenin konuşmalarına kulak kabarttığı için biraz mahçup görünüyordu. Ancak bu tablodaki, soğuk bir şekilde düşünceli... dudak büken... belki de yargılayan biri gibi görünüyordu. Ve yüzündeki ifade kızgındı, sanki onu çileden çıkaran bir şey duymuş gibiydi.

[*"Anne? Sen..."*]

Yine şişleri kırmızı atkının üstüne – o tuhaf bir şekilde parlak olan atkının üstüne – bıraktı ve onu susturmak için elini kaldırdı.

[*Anne demeyi kes, Ralph – beni iyi dinle. Bu işten uzak dur! Bu işe burnunu sokmak için artık çok geç. Yalnızca işleri biraz daha kötüleştirirsin o kadar.*]

Ses aynıydı, ama yüzünde bir acayiplik vardı ve giderek daha da acayipleşiyordu. Annesinin cildine benzemiyordu. Yumuşak ve kırışıksız cildi; Bertha Roberts'ın tek övünç duyduğu şey buydu. Sallanan koltuktaki yaratığın cildi pürüzlüydü... pürüzlüden de öteydi, aslında pul puldu. Boynunun iki tarafında iki tane marazi şey vardı (belki de yaraydılar). Bunları görünce Ralph'in belleğinin çok derinlerinden bir anı

(çek şunu üzerimden Johnny, oh lütfen ÇEK ŞUNU)

canlandı. Ve...

Halesi. Halesi neredeydi?

[*Halemi boşver şimdi ve etrafında dolaştığın o şişko orospuyu da boşver... bahse girerim Carolyn'ın kemikleri sızlayacak.*]

Sallanan koltuktaki kadının ağzı

(kadın değil bu şey, bir kadın değildi)

küçük de değildi. Üst dudağı iyice yayılmıştı ve aşağı yukarı sallanıyordu. Ağzıysa, küçümseyici bir dudak bükme şeklini almıştı. Çok tanıdık bir dudak bükmeydi bu.

(Beni ısırıyor, Johnny beni ISIRIYOR!)

Dudaklarının kenarındaki ince tüyler ona korkunç bir şekilde tanıdık geliyordu.

(Johnny lütfen; gözleri, siyah gözleri)

[Johnny sana yardım edemez evlat. Sana o zaman yardım etmedi ve şimdi de edemeyecek.]

Elbette yardım edemezdi. Ağabeyi Johnny altı yıl önce ölmüştü. Cenazesinde tabutunu taşımıştı. Johnny kalp krizinden ölmüştü, bu kriz büyük bir olasılıkla Bill McGovern'ı yere yıkan kriz kadar Rasgeleydi ve...

Ralph soluna baktı, ama kokpitin pilot tarafı, Ed Deepneau'yla birlikte gözden kaybolmuştu. Ralph, annesinin Richmond Sokağı'ndaki evde yemek pişirdiği (her zaman yakındığı bir işti bu ve hayatının sonuna kadar kötü yemek yapan biriydi) odun sobasını ve yemek odasına doğru giden kemeri gördü. Akağaçtan yapılmış yemek masalarını gördü. Vazo masanın ortasında duruyordu, kırmızı güllerle doluydu. Güllerin herbirinin bir yüzü varmış gibi görünüyordu... kan kırmızısı, kesik kesik nefes alan yüzler...

Ama bunda bir tuhaflık var, diye içinden geçirdi. *Hepsi acayip. Eve hiç gül sokmazdı – çiçeklere alerjisi vardı ve güller en fazla etkileyeniydi. Güllerin yanına yaklaştığı zaman durmaksızın hapşırırdı. Yemek masasına konduğunu gördüğü tek şey bir buketti ve bunlar sonbahar otlarından başka bir şey değildi. Gülleri görüyorum; çünkü...*

Ralph, sallanan koltuktaki yaratığa baktı, şimdi parmakları neredeyse yüzgece benzeyen uzantılar halinde dönüşmüştü. Yaratığın kucağında duran kızıl atkıya dikkatle baktı ve kolundaki yara yine sızlamaya başlamıştı.

Tanrı aşkına burada neler oluyor?

Ama neler olduğunu biliyordu, elbette; bundan emin olmak için, sallanan koltuktaki kızıl şeyden başını kaldırıp duvardaki resme, yemek yiyen aileyi izleyen resimdeki kırmızı suratlı, kötü niyetli İsa'ya bakması yetmişti. Mary Mead'deki eski evlerinde değildi ve Derry üzerindeki uçağın içinde de değildi.

Kızıl Kral'ın huzurundaydı.

29. Bölüm

1

Nedenini hiç düşünmeden, bir elini cebine attı ve Lois'in küpelerinden birini hafifçe kavradı. Elini, çok uzaklarda gibi hissetti, sanki başkasının eliymiş gibi. İlginç bir şeyin farkına varıyordu: şu ana kadar hayatında hiç ürkmemişti. Bir kere bile ürkmemişti. Ürktüğünü sanmıştı, elbette ama bu yalnızca bir yanılsamasıydı – Charlie Pickering Derry Halk Kütüphanesi'nde koltuğunun altına bıçak saplayıp, bağırsaklarını yere dökeceğini söylediğinde bile yalnızca dehşete biraz olsun yaklaşmıştı. Bu, şimdi hissettiklerinin yanında küçük bir tatsız anıdan başka bir şey değildi.

Yeşil bir adam geldi... İyi birine benziyordu ama yanılıyor olabilirim.

Lois'in yanılmamış olmasını umut etti; bunu çok içten bir şekilde umut ediyordu. Çünkü yeşil adam, şimdi yapacağı şeylerle ilgili önemli bir anlama sahipti.

Yeşil adam ve Lois'in küpeleri.

[*Ralph! Aklını başına topla! Annen konuşurken ona bak! Yetmiş yaşına gelmişsin ama on altısında gibi davranıyorsun!*]

Ralph, koltuğun içine gömülmüş olan kırmızı yüzgeçli yaratığa döndü. Şimdi ölmüş annesine çok az bir benzerliği kalmıştı.

[*"Sen benim annem değilsin ve ben hâlâ uçaktayım."*]

[*Değilsin, evlat. Uçakta olduğunu düşünme hatasını yapma.*]

[*"Sen de artık sesini kessen iyi edersin. Senin ne olduğunu görebiliyorum."*]

Yaratık, Ralph'in iliklerini donduran boğuk bir ses tonuyla konuştu.

[*Görmüyorsun. Gördüğünü sanabilirsin ama görmüyorsun. Ve görmek istemezsin. Maskemi çıkarınca beni görmeyi hiç istemezsin. İnan bana, Ralph, istemezsin.*]

Ralph, artan bir dehşet içinde annesine benzeyen yaratığın devasa bir yayın balığına dönüştüğünü fark etti, sarkık dudakları arasında

parlayan keskin dişleriyle ve hâlâ üzerindeki elbisenin yakalarına kadar uzanan bıyıklarıyla aç bir ağzı olan yayın balığı. Boynundaki solungaçlar jilet gibi açılıp kapanırken kırmızı et parçaları dışarı çıkıyordu. Gözleri yuvarlaklaşmış ve mora dönüşmüştü. Ralph izlerken, göz yuvaları birbirinden ayrılmaya başladı. Bu, gözleri, yaratığın pullu yüzünün ön tarafından yan tarafına doğru kayana kadar devam etti.

[*Sakın kılını bile kıpırdatma, Ralph. Hangi seviyede olursan ol, patlamada sen de öleceksin – şok dalgaları bir binada olduğu gibi buraya kadar ulaşır – ama bu ölüm, benim seni öldürmemden çok daha iyi bir şey olacak.*]

Yayın balığı ağzını açtı. Dişleri, tuhaf bağırsak ve tümörlerle dolu gibi görünen kan rengi bir halka şekline girdi. Ralph'e gülüyor gibi görünüyordu.

[*"Kimsin sen? Kızıl Kral* sen *misin?"*]

[*Bu bana Ed'in taktığı ad – kendi adımız olmalı, ne dersin? Bakalım. Benim annen olmamı istemiyorsan, bana neden Kral Balık demiyorsun? Radyodaki Kral Balığı hatırlıyorsun, değil mi?*]

Evet, elbette hatırlıyordu... ama *gerçek* Kral Balık, hiçbir zaman eskiden sık sık dinlediği o radyo programlarındaki değildi ve o aslında kral balığı da değildi. Gerçekte Kral Balık denilen şey, bir kraliçe balıktı ve o da Barrens'da yaşamıştı.

2

Ralph Roberts'ın yedi yaşında olduğu bir yaz günü, ağabeyi John ile Kenduskeag Nehri'nde balık avlarken büyük bir yayın balığı yakalamıştı – bu olay olduğunda, Barrens'da yakaladığınız şeylerin hâlâ yenilebilir olduğu zamanlardı. Ralph, abeyinden, bu durmaksızın çırpınan şeyi olta iğnesinden çıkarıp yanlarında duran su dolu kaba koymasını istemişti. Johnny bunu, Balıkçı Prensibi dediği bir şeyi söyleyerek mağrurca reddetmişti: bu prensibe göre gerçek balıkçılar kendi yem sineğini kendisi yakalar, kendi solucanlarını kendileri takar ve yakaladığı balığı oltadan kendisi çıkarır. Johnny'nin aslında, küçük kardeşinin, Kenduskeag Nehri'nin bulanık, sidik sıcaklığındaki suyundan çıkardığı devasa ve biraz da ürkütücü yaratıktan korktuğunu gizlemeye çalıştığını ancak daha sonra anlayabilmişti Ralph.

Ralph, sonunda kıpır kıpır oynayan yayın balığının, kaygan, pul-

lu ve iğneli gövdesini sudan kendisi çıkarmıştı. Bunu yaparken, Johnny, ona kısık ve korkunç bir ses tonuyla bıyıklarına dikkat etmesini söyleyerek korkusuna korku katmıştı. *Bıyıkları zehirlidir. Bobby Therriault, bunlardan birisi bir yerine batarsa, insanın felç olabileceğini söyledi bana. Hayatının geri kalanını tekerlekli sandalyede geçirirsin. Dikkatli ol, Ralphie.*

Ralph, ellerini bıyıklarına yaklaştırmadan, solungaçlarının, gözlerinin ve her nefes alışında biraz daha ciğerlerine dolan balıksı kokunun farkında olarak, olta iğnesini karanlık ve ıslak iç organlarından çıkarmaya çalışarak yaratığı sağa sola bükmüştü.

Sonunda, yayın balığının içinden çıtırtı sesi duymuş ve olta iğnesinin kayarak çıkmaya başladığını hissetmişti. Yayılan ölgün ağzından oluk gibi kan akmıştı. Ralph küçük bir rahatlamayla iç çekmişti. Yayın balığı, oltadan kurtulunca, müthiş bir şekilde kuyruğuyla havaya sıçramış ve yayın balığının kanlar içindeki ağzı, ilk iki parmağını kapmıştı. Ne kadar acı çekmişti? Çok mu? Az mı? Yoksa hiç mi? Ralph bunu hatırlayamadı. Ama gayet iyi hatırladığı şeyse, Johnny'nin yapmacık olmayan korku içinde feryatları ve yayın balığının, Ralph'in sağ elinin iki parmağını yiyerek hayatını almasının karşılığını ona ödeteceğinden emin olduğuydu.

Kendisinin çığlık attığını, çırpındığını ve Johnny'ye, ona yardım etmesi için yalvardığını ama Johhny'nin benzi soluk, dudakları birbirine yapışmış bir şekilde geri çekildiğini hatırladı. Ralph, elini büyük bir daire çizerek sallamıştı ama yayın balığı ölüm gibi üstüne çullanmıştı, bıyıkları Ralph'in bileğine çarpıp saplanarak.

(zehirli bıyıklar beni hayatımın sonuna kadar tekerlekli sandalyeye mahkûm edecek)

Sonunda, balığı yakındaki bir ağaca vurup, onun belini kırmıştı. Çimenlerin üstüne düşen balık, hâlâ zıplıyordu ve Ralph üstüne bir ayağıyla basmış, bir kez daha dehşet içinde kalmıştı. Balığın ağzından bağırsakları çıkmıştı ve Ralph'in topuğuyla ezerek açtığı yerden, yapışkansı, kanlı yumurtalar akmıştı. Tam o sırada yakaladığı balığın aslında Kraliçe Balık olduğunun ve bir iki gün içinde yumurtlayacağının farkına varmıştı.

Ralph, bu acayip karmaşanın ardından, kanlı pulların yapıştığı eline baktı ve sonra bir canavar gibi haykırdı. Johnny, onu sakinleştirmek için koluna dokunduğunda, Ralph yerinden fırlamıştı. Eve varana kadar koşmaya devam etmişti ve günün geri kalanında odasından dışarı çıkmayı reddetmişti. Bundan sonra bir balık yemesi için

bir yıl geçmesi gerekmişti ve bir daha yayın balığı yakalamaya asla kalkışmamıştı

Yani, şimdiye kadar.

3

[*Ralph!"*]

Bu, Lois'in sesiydi... ama uzaktaydı! Çok uzaklarda!

[*"Hemen bir şeyler yapmak zorundasın! Seni durdurmasına izin verme!"*]

Ralph, annesinin kucağında duran kırmızı bir örgü sandığı şeyin aslında Kızıl Kral'ın kucağındaki kanlı yumurtalar olduğunun farkına vardı. Yaratık, kalın dudakları endişeyle titreyerek, Ralph'in üstüne doğru eğiliyordu.

[*Neyin var Ralphie? Neren acıyor? Annene anlat.*]

[*"Sen benim annem değilsin."*]

[*Hayır – ben Kraliçe Balığım! Ne istersem o olabilirim ben. Bilmiyor olabilirsin ama şekil değiştirmek, Derry'de çok eski bir gelenektir.*]

[*"Lois'in gördüğü Yeşil Adamı tanıyor musun?"*]

[*Elbette! Bütün komşuları tanırım!*]

Ama Ralph, onun pullu yüzünde bir anlık bir şaşkınlık hissetti.

Ön kolundaki sıcaklık, başka bir dişliyi daha hareket ettirdi ve Ralph birdenbire bir şeyin farkına vardı: Lois, şimdi burada olsaydı, kendisini göremezdi. Kraliçe Balık, titreşen ve giderek parlaklaşan bir ışık yayıyordu ve yavaş yavaş Ralph'in etrafını sarıyordu. Parıltı, siyah değil kırmızıydı, ama yine de bir ölüm torbasıydı ve Ralph, kapana kısılı kalmanın, en marazi korkulardan ve en sarsıcı deneyimlerden örülmüş bir örümcek ağına takılmanın nasıl bir şey olduğunu artık biliyordu. Bundan kaçmanın imkânı yoktu; bundan, Ed'in nikah yüzüğünü çevreleyen ölüm torbasını kestiği gibi kesip dışarı çıkmasının yolu yoktu.

Kaçacaksam, diye içinden geçirdi, *bunu, diğer tarafa şiddetle ve hızla koşarak yapmak zorunda kalacağım.*

Küpe, hâlâ elindeydi. Küpenin arkasındaki sivri ucu, altmış üç yıl önce bir yayın balığının yutmaya çalıştığı iki parmağı arasına gelecek şekilde kaydırdı. Sonra kısa bir duayla yalvardı, Tanrı'ya değil, Lois'in Yeşil Adamına.

4

Yayın balığı biraz daha ileri eğildi, burunsuz yüzü, komik çizgi filmlerdeki gibi öfkeyle gerilerek. Bu sırıtmanın içindeki dişler şimdi daha uzun ve daha keskin görünüyordu. Bıyıklarının ucunda renksiz sıvı damlalarının toplandığını gördü ve *Zehir* diye düşündü. *İnsanın hayatının geri kalanını tekerlekli sandalyede geçireceği anlamına geliyor bu. Çok korkuyorum. Ölesiye korkuyorum.*

Lois, uzaklardan bağırdı: [*Acele et, Ralph!* ACELE *ETMELİSİN!"*]

Çok daha yakınlardan bir yerden küçük bir çocuk bağırıyordu; bağırıyor ve sağ elini sallıyordu, parmaklarını bırakmayan hamile canavarın solungaç boşluklarının içine gömülmüş, eline yapışan balığı sallıyordu.

Yayın balığı biraz daha eğildi. Sırtındaki elbise hışırdadı. Ralph, annesinin parfümü Saint Elena'nın kokusunun, balıksı, iğrenç ağız kokusuyla karıştığını fark edebiliyordu.

[*Ed Deepneau'nun yolculuğunun başarıyla sona ermesini istiyorum, Ralph; arkadaşlarının sana bahsettiği çocuğun, annesinin kollarında ölmesini ve bunun nasıl olduğunu izlemek istiyorum. Burada, Derry'de çok uğraştım ve karşılığında bunu istemem çok şey sayılmaz sanırım ama bu, hemen şimdi senin işini bitirmem gerektiği anlamına geliyor*...]

Ralph, yaratığın iğrenç kokusunun içine doğru bir adım attı. Ve şimdi, Kraliçe Balığın gerisinde Anne görüntüsünün de ardında bambaşka bir şey görmeye başladı. Parlak bir adamdı gördüğü, donuk gözleri ve acımasız bir ağzı olan *kırmızı* bir adam. Bu adam az önce gördüğü resimdeki İsa'ya benziyordu... ama annesinin mutfak duvarında bir zamanlar gerçekten asılı duran resimdeki İsa değildi bu.

Göz kapakları olmayan Kraliçe Balığın siyah gözlerine... ve onun gerisindeki kırmızı adamın donuk gözlerine bir şaşkınlık ifadesi geldi.

[*Ne yaptığını sanıyorsun sen? Uzaklaş benden! Hayatının geri kalanını tekerlekli sandalyede mi geçirmek istiyorsun?*]

[*"Daha kötüsünü düşünüyorum, dostum – ilk andaki şaşkınlığım artık tamamıyla sona erdi."*]

Ses yükseldi, annesinin kızdığı zamanlarki sesine benzeyerek.

[Bana kulak ver! Bana kulak ver ve iyi dinle!]

Annesinin sesine tuhaf bir şekilde benzeyen bu sesle verilen bu eski emirler bir an için Ralph'i çekincede bıraktı. Ama sonra üzerinde durmadı. Kraliçe Balık, kuyruğunu, eski elbisenin eteğinin kenarında bir aşağı bir yukarı sallayarak, sallanan koltukta ani bir şekilde geri çekildi.

[NE YAPTIĞINI SANIYORSUN SEN?]

["Bilmem; belki yalnızca bıyıklarını çekmek istiyorum. Gerçek olup olmadıklarını öğrenmek için."]

Ve, geri çekilip kaçmamak için tüm iradesini kullanarak sağ elini uzattı. Lois'in küpesi, yumruğunun içindeki küçük, sıcak bir çakıl taşı gibiydi. Lois'in kendisi sanki çok yakındaymış gibiydi ve Ralph, Lois'in halesinden oldukça fazla miktarda enerji aldığını düşünerek, bunun şaşırtıcı olmadığına karar verdi. Belki şimdi Lois artık onun bir parçasıydı. Onun varlığını hissetmek son derece rahatlatıcıydı.

[Hayır, sakın yapma! Felç olacaksın!]

["Yayın balığı zehirli değildir – sen bu masalla ancak on yaşındaki bir çocuğu korkutabilirsin."]

Ralph, küpenin metal iğnesini sakladığı eliyle bıyıklara doğru uzandı ve büyük, pullu kafa, Ralph'in tahmin ettiği gibi geri çekildi. Yaratık dalgalanmaya ve değişmeye ve ürkütücü kırmızı bir hale yaymaya başladı. *Hastalık ve acının bir rengi olsaydı, rengi böyle olurdu,* diye düşündü. Ve değişim tamamlanmadan önce, şimdi görebildiği o adam – uzun boylu ve sarı saçları, parlayan kırmızı gözleriyle soğuk bir şekilde yakışıklı olan o adam – yarattığı göz yanılgısının içinden çıkmadan, Ralph, küpenin sivri ucunu, dışarı doğru pörtlemiş olan siyah balık gözüne sapladı.

5

Yaratık, korkunç bir vızıltı sesiyle haykırdı – Ralph, onun dev bir ağustos böceği gibi olduğunu düşündü – ve geri çekilmeye çalıştı. Hızla çırpınan kuyruğu, havalandırma pervanesine takılmış bir kâğıt parçası gibi bir ses çıkarıyordu. Yaratık, şimdi donuk turuncu renkli taştan oyulmuş tahta dönüşmeye başlayan, sallanan koltukta aşağı doğru kaydı. Ve sonra, kuyruk kayboldu, Kraliçe Balık da kayboldu ve orada oturan Kızıl Kral'dı artık, yakışıklı yüzü acı ve şaşkınlık

içinde buruşmuştu. Gözlerinden biri, ateş gibi parlayan vaşak gözü kadar kızararak parladı; diğer gözü, paramparça elmasların vahşi parıltıları içindeydi.

Ralph, sol eliyle onun yumurtalarına doğru uzandı ve bulundukları yerden koparıp attı. Bu zorla yapılmış kürtajın yapıldığı yerde, geriye kalan bir siyahlıktan başka bir şey görmedi. Burası ölüm torbasının diğer tarafıydı. Çıkış yoluydu.

[*Seni uyarmıştım, seni Ölümlü orospu çocuğu! Bıyıklarımı çekebileceğini mi sanıyorsun? Göreceğiz bakalım!*]

Kızıl Kral, ağzı açık ve geri kalan gözü kırmızı ışıkla parlayarak, tahtında ileri doğru eğildi. Ralph, şimdi boş olan sağ elini geri çekme isteğini bastırdı. Ve çekmek yerine, yayın balığının yıllar önce Barrens'da yaptığı gibi, elini yutmak için ağzını açan Kızıl Kral'ın ağzının içinde, ileri doğru hızla daldırdı.

O ağzın içinde bir şeyler – ama bunlar et değildi – kıpırdadı ve eline geldi, sonra atsineği gibi ısırmaya başladılar. Aynı anda, Ralph – sivri hayvan dişlerinin değil – gerçek insan dişleri gibi dişlerin koluna battığını hissetti. Kızıl Kral bileğini ısırıp bir anda elinin tamamını yutacaktı.

Ralph, gözlerini kapadı ve hemen, seviyeler arasında gidip gelmesini sağlayan düşünce yoğunluğuna ulaştı – duyduğu acı ve korku buna engel değildi. Yalnızca, bu kez amacı *hareket etmek* değil, *tetiği çekmekti*. Clotho ve Lachesis, kolunun içine bir bubi tuzağı yerleştirmişlerdi ve şimdi bunu harekete geçirmenin zamanı gelmişti.

Ralph, kafasının içinde bir *sönüp yanma* hissetti. Kolundaki yara tehlikeli bir şekilde bir akkor halinde yanmaya başladı. Bu sıcaklık Ralph'i yakmıyor, aksine içinde genişleyen enerji dalgaları halinde yayılıyordu. Devasa yeşil parıltının farkındaydı ve parıltı bir an öylesine parlaklaştı ki, Oz büyücüsünün Zümrüt Ormanı gibi etrafına saçıldı. Bir şey ya da birisi çığlık atıyordu. Yüksek, kulak tırmalayıcı bu ses biraz daha sürseydi Ralph'i delirtecekti ama sürmedi. Bu sesin ardından, Ralph'e, küçükken çelik bir fıçının içine attığı torpili anımsatan, büyük bir patlama sesi geldi.

Ani bir güç dalgası, pervane rüzgârı gibi Ralph'in yanından geçti ve yeşil ışığı yavaş yavaş söndürdü. Artık yakışıklı ya da genç olmayan, tam aksine yaşlı ve kambur, insana benzer bir yanı olmayan ve Ölümlü dünyasında cirit atan en garip yaratık olan Kızıl Kral'ın tuhaf ve çarpık bakışını yakaladı. Sonra yukarılarında bir şey açıldı, içinden iç içe geçmiş girdaplar ve renkli ışıkların göründüğü bir ka-

ranlık ortaya çıktı. Rüzgâr, Kızıl Kral'ı yukarı doğru bir tüy gibi kaldırıyor gibiydi. Renkler parlaklaşmaya başladı ve Ralph, bir elini gözlerine siper etmek için kaldırarak, başını öbür tarafa çevirdi. Ralph, bulunduğu seviyeden, yukarıdaki hayal bile edilemeyen üst üste yığılmış seviyelere doğru bir kanalın açıldığını anlamıştı; ayrıca, bu parlaklığa, bu girdaplar oluşturan

(ölüm ışığına)

uzun süre bakarsa, ölümün, başına gelebilecek en kötü şey değil tam tersine en iyi şey olacağını da anlamıştı. Gözlerini kapalı tutamıyordu ama *aklını* kapalı tutmayı başardı.

Kısa bir süre sonra her şey kayboldu, kendisini Ed'e Kızıl Kral olarak tanıtan yaratık, Richmond Caddesi'ndeki eski evin mutfağı ve annesinin sallanan koltuğu hepsi. Ralph, Cherokee'nin burnunun üç metre sağına doğru havada diz çökmüş, ellerini – sık sık dayak yiyen bir çocuğun, yanına zalim anası ya da babası yaklaştığında ellerini kaldırdığı gibi – havaya kaldırmıştı ve dizlerinin arasından aşağı baktığında, Halk Merkezi'nin ve bitişiğindeki park yerinin hemen altında olduğunu gördü. Önce gözlerinin optik yanılsamayla aldandığını düşündü; çünkü park yerindeki lambalar yana doğru açılıyor ve park yeriyse... *genişliyor* gibi görünüyordu.

Genişlemiyor, yakınlaşıyor, diye aklından geçirdi soğuk bir şekilde. *İnişe geçiyor. Kamikaze dalışına başladı.*

6

Ralph, yalnızca ne durumda, hangi seviyede olduğunu bilmemenin getirdiği bir şaşkınlıkla, bir süre olduğu yerde kaldı. Ne insan ne de Tanrı olan (hiçbir Tanrı şu an kendisinin hissettiği kadar ürkmüş ve yorgun olamazdı), efsanevi bir yaratık olmuştu. Uçmak böyle bir şeydi; yeri yukarıdan seyretmek, etrafında hiçbir sınır olmaksızın. Bu...

[*"RALPH!"*]

Lois'in çığlığı, kulağının dibinde ateşlenmiş bir tabanca gibiydi. Ralph irkilip hopladı ve üstüne doğru gelen yerin onu kendinden geçiren hali görüş alanından çıktığı anda hareket edebildi. Ayağa kalktı ve uçağın içine doğru yürüdü. Bunu, evinin koridorunda yürüyen bir adam kadar kolayca ve normal bir şekilde yaptı. Ne yüzüne rüzgâr vur-

du ne de saçları geriye doğru havalandı ve sol omuzu, Cherokee'nin pervanesinin içinden geçtiği sırada, dönen pervane, ancak bir dumana verebileceği kadar zarar verdi Ralph'e.

Bir an Ed'in soluk, yakışıklı yüzünü gördü – Carolyn'ı her zaman ağlatan o şiirdeki eski han kapısına atıyla gelen yol kesen haydutun yüzü gibiydi – ve daha önceki acıma ve pişmanlık duygusunun yerini kızgınlık aldı. Ed'e gerçekten kızmak zordu – eninde sonunda satranç tahtasındaki bir piyondan başka bir şey değildi o – ama uçağının yöneldiği bina insanlarla doluydu. *Masum* insanlarla. Ralph, Ed'in yüzündeki uyuşturucu kullanan bir adam gibi gerçeklerden kopmuş ifadede çocukça ve hevesle dolu bir şey gördü ve kokpitin ince duvarının içinden geçerken, *Sanırım bir seviyede, şeytanın içeri girdiğini biliyorsun Ed. Onu yeniden dışarı atabileceğini biliyorum...* diye düşündü. *Clotho ve Lachesis her zaman bir seçenek olduğunu söylememiş miydi? Varsa, bunun bir parçasına sahip çıkmalısın, lanet olası.*

Ralph'in başı bir süre, daha önce olduğu gibi uçağın üstünden yukarı çıkmaya devam etti, sonra yine diz çöktü. Halk Merkezi şimdi ön camdaki görüntünün tamamını doldurmuştu ve Ed'in *bir şey* yapmasını engellemek için çok geç olduğunu anladı.

Ed, bombaya iliştirdiği kapı zilinin seloteypini çekip çıkarmıştı ve şimdi elinde tutuyordu.

Ralph, elini cebine attı ve orada kalan diğer küpeyi alıp, sivri ucu dışarı gelecek şekilde parmaklarının arasına yerleştirdi. Diğer elini kapı zili ve karton kutu arasında uzanan kabloların etrafındaki tüpe koydu. Sonra gözlerini kapatıp, dikkatini yoğunlaştırdı ve başının içinde bir gevşeme duygusu oldu. Birdenbire midesinde bir boşluk ve bulantı hissi oldu ve bir an için *Hey! Bu ekspres asansör!* diye düşündü.

Sonra, ne şeytanlarla tanrıların, ne de ellerinde büyülü makasları ve neşterleriyle kel doktorların ve halelerin olduğu Ölümlü seviyesine indi. Duvarlardan geçmenin ve uçak kazasından kaçınmanın imkânı olmadığı bir yerdeydi. İnsanların onu görebileceği Ölümlü seviyesindeydi... ve Ed'in kendisine baktığını fark etti.

"Ralph?" dedi Ed, hayatının en derin uykusundan uyanan bir adamın uyuşuk sesiyle "Ralph Roberts? Ne işin var burada?"

"Oh, geçiyordum, uğradım," dedi Ralph. "Bir biranı içmeye geldim." Bunun üzerine, Ralph, kıvrılmış elini yumruk haline getirdi ve kabloları bağlı olduğu kutudan çekip kopardı.

7

"Hayır!" diye çığlık attı Ed. *"Hayır yapma, her şeyi berbat edeceksin!"*

Evet, gerçekten, diye içinden geçirdi Ralph, sonra Cherokee'nin kontrol kolunu yakalamak için Ed'in kucağına doğru uzandı. Halk Merkezi şimdi bin iki yüz feet aşağılarındaydı, belki de daha az. Ralph, yardımcı pilot koltuğunda kutuda ne olduğundan hâlâ emin değildi, ama bunun muhtemelen, bir plastik patlayıcı olduğunu düşündü, başrollerini Chuck Norris ve Steven Seagal'ın oynadığı dövüş sanatları filmlerinde teröristlerin kullandığı türden bir bomba. Yerinden oynatılmaması gerekiyordu – nitro gliserin gibi bir şey değildi ama yaklaşık iki milden aşağı düştüğünde fünyeye bile gerek kalmadan patlayabilirdi.

Ralph, kontrol kolunu elinden geldiğince sola ve yukarı doğru çekti. Hemen altlarında, Halk Merkezi, baş döndürücü bir şekilde dönmeye başlamıştı, sanki büyük bir topacın üstüne konmuş gibi.

"Hayır, seni piçkurusu!" diye bağırdı Ed ve Ralph'in kafasına küçük bir çekiç gibi bir şeyle vurdu. Ralph'in nefes almasını neredeyse olanaksız hale getireren bir darbeydi bu; neredeyse felç oluyordu. Ed, bu kez Ralph'in koltuk altına vurmaya başladığında, kontrol kolu Ralph'in elinden kaydı. Ed, kontrol kolunu yakaladı ve kendisine doğru hızla çekti. Şimdi ön cama doğru yaklaşmaya başlayan Halk Merkezi, yeniden dönmeye başladı.

Ralph, kontrol koluna yapıştı. Ed, elinin tersini Ralph'in alnına koyup geriye doğru itti. "Niye bu işten uzak kalmadın?" diye homurdandı. "Burnunu sokmak zorunda mıydın?" Dudakları kıskanç bir homurdanmayla geri çekilince dişleri ortaya çıktı. Ralph'in kokpitte ortaya çıkmasının onu şaşkına çevirmesi gerekirdi; ama çevirmemişti.

Elbette çevirmez, o delinin biri, diye içinden geçirdi Ralph ve iç sesini paniksi bir çığlık halinde yükseltti:

[*"Clotho! Lachesis! Tanrı aşkına, yardım edin!"*]

Hiçbir ses duyulmadı. Sesi sanki hiçbir yere ulaşmamış gibiydi. Nasıl ulaşacaktı ki? Ölümlü seviyesindeydi ve bu, kendi başının çaresine bakmak zorunda olduğu anlamına geliyordu.

Halk Merkezi, şimdi yalnızca sekiz, dokuz yüz feet aşağılarındaydı. Ralph, her bir tuğlayı, her bir pencereyi, dışarıda duran herkesi görebiliyordu, hangilerinin pankart taşıdığını seçebiliyordu neredey-

se. Yukarı bakıyorlardı, bu çılgın uçağın ne yapmaya çalıştığını anlamaya çalışarak. Ralph, yüzlerindeki korkuyu en azından şimdilik göremiyordu; ama birkaç saniye içinde...

Ralph, sol tarafındaki zonklamayı dikkate almadan, küpenin iğnesini mümkün olduğunca parmaklarının arasından dışa gelecek şekilde çıkararak, yeniden Ed'in üstüne çullandı.

Küpe, Kızıl Kral'ın üstünde işe yaramıştı ama Ralph o zaman daha yüksek bir seviyedeydi ve şaşırtabilme şansını elinde bulunduruyordu. Bu kez de göze doğru hareketlendi ama Ed, başını son anda geri çekti ve küpe yanağına saplandı. Bu hamleyi bir sineği kovalar gibi savuşturdu, bu arada kontrol koluna sımsıkı sarıldı.

Ralph yeniden kontrol koluna doğru yöneldi. Ed, sert ve ani bir çıkış yaptı. Yumruğunu, Ralph'in sol gözünün üstüne indirdi ve onu geriye doğru savurdu. Ralph'in kulakları çok yüksek bir sesle çınladı. Sanki birisi, büyük bir diyapazona vurmuş gibiydi. Dünya, siyah beyaz gazetelerdeki fotoğraflar gibi grileşti ve kumlu bir görüntü haline geldi.

[*"RALPH! ACELE ET!"*]

Lois'in sesiydi bu ve dehşet içindeydi. Ralph, bunun nedenini biliyordu; zaman neredeyse tükenmek üzereydi. On saniyesi vardı, belki yirmi. Yeniden öne doğru bir hamle yaptı, bu kez Ed'e değil, yükseklik göstergesinin üstüne bantlanmış olan Helen ve Nat'ın fotoğrafına. Çekip aldı yukarı kaldırdı... ve sonra parmaklarının arasında buruşturdu. Nasıl bir tepki beklediğinden tam olarak emin değildi; ama umduğundan sert bir tepki aldı.

"GERİ VER ONLARI!" diye bağırdı Ed. Kontrol kolunu unutup resme doğru yönelmişti. Bunu yaparken, Ralph, Ed'de, Helen'i dövdüğü gün gördüğü adamı gördü yeniden – içinde serbest bırakılmış güçlerden korkan ve mutsuz bir adam. Yalnızca gözlerinde değil, yanaklarında da aşağı süzülen yaşlar vardı ve Ralph kafası karışmış bir şekilde: *Hep böyle ağlıyor mu?* diye düşündü.

"GERİ VER ONLARI!" diye yeniden bağırdı ama Ralph bu sözlerin öznesinin kendisi olduğundan artık emin değildi; eski komşusu Ed, hayatına girmiş olan varlığa hitap ediyor olabilirdi. Lois'in küpesi, Ed'in yanağında yerli süsleri gibi parladı. *"GERİ VER ONLARI, ONLAR BENİM!"*

Ralph, buruşturulmuş fotoğrafı Ed'in çırpınan ellerinin uzanamayacağı yüksekliğe kaldırdı. Ed, öne hamle yaptı, emniyet kemeri karnına battı ve Ralph, olabildiğince sert bir şekilde boğazına bir yumruk attı. Yumruğu, Ed'in Âdem elmasına indiğinde, içinde tatmin ve

pişmanlık karışımı tarif edilemeyecek bir duygu hissetti. Ed, kokpit duvarına doğru geriye savruldu. Elleri boğazında ve gözleri acıdan, kederden ve öfkeden yuvalarından fırlamış bir haldeydi. Ed'in içinden gıcırtı gibi kulakları tırmalayan bir ses geldi. Dişlileri kırılmakta olan büyük bir makineden gelen sesler gibiydi. Ralph, ileri doğru atıldı ve Halk Merkezi'nin üstlerine doğru geldiğini gördü. Kontrol kolunu yine olabildiğince sola doğru çevirdi ve Halk Merkezi, tam altında, dönmeye başladı... ama ıstırap verici bir yavaşlıkla hareket ediyordu.

Ralph, kokpitin içinde bir şeyin kokusunu alıyordu – tatlı ve aşina olduğu, zayıf bir koku. Bunun ne olacağını düşünmeye fırsat bulamadan, dikkatini bütünüyle dağıtan bir şey gördü. Harris Bulvarı'nda arada sırada zil çalarak dolaşan dondurma arabasıydı bu.

Aman Tanrım, diye içinden geçirdi, korkudan çok dehşet içinde. *Buzlu kremalar ve meyveli dondurmalarla birlikte derin dondurucunun dibini boylayacağım galiba.*

O tatlı koku şimdi daha güçlüydü ve birinin eli omzuna dokunduğunda, Ralph, bu kokunun Lois Chasse'in parfümü olduğunun farkına vardı.

"*Yukarı gel!*" diye bağırdı Lois. "*Ralph, seni aptal, kıçını kaldır...*"

Bunu hiç tereddütsüz hemen itaat ederek yaptı. Kafasının içinde bir sönüp yanma oldu ve Lois'in, konuşmadan çok düşünce biçimindeki tuhaf ve etkileyici bir şekilde söylemek zorunda kaldığı sözlerinin devamını duydu.

["... *yukarı gel! Ayaklarınla yeri it!*"]

Ralph, *Çok geç,* diye geçirdi içinden; ama Lois başka bir şey söylemesine gerek kalmadan, ayaklarını kontrol paneline yerleştirip, kendisini elinden geldiğince sert bir şekilde yukarı doğru itti. Ralph, Cherokee, yerle arasındaki son metreleri alırken, Lois'in kendisiyle birlikte varoluş seviyelerinden yukarı doğru yükseldiğini hissetti ve yukarı doğru çıkarlarken, Lois'in hale gücünün birdenbire etrafını sardığını ve esnek bir ip gibi kendisini geri çektiğini hissetti. Aynı anda iki yöne birden uçmanın mide bulandırıcı duygusu oluştu.

Kokpitin duvarına çarpmış olan Ed'in çok kısa bir görüntüsü Ralph'in gözüne ilişti, ama onu gerçek anlamda görmedi. Yeşil hale kayboldu. Ayrıca Ed de, cehennem kadar karanlık bir ölüm torbasının içine gömülerek gözden kayboldu.

O sırada Ralph ve Lois hem uçuyor hem de düşüyorlardı.

30. Bölüm

1

Patlama gerçekleşmeden hemen önce, Halk Merkezi'nin önündeki sıcak, beyaz spot ışıklarının önünde duran ve şimdi, dillere destan, kışkırtıcı yaşamının son birkaç saniyesini yaşayan Susan Day şöyle diyordu: "Buraya size deva sunmak ya da saldırıya kışkırtmak için değil, sizinle birlikte matem tutmak için geldim. Bu, bütün politik sınırları aşan bir durum haline geldi. Ne şiddete başvurmanın, ne de kendini üstün görme duygusuna sığınmanın bir anlamı var. Buraya, konumlarınızı ve söylemlerinizi bir kenara bırakıp birbirinize yardımcı olmanın bir yolunu bulmak için birbirinize yardımcı olmanızı istemeye geldim..."

Toplantı salonunun güney tarafında uzanan yüksek pencereler, birdenbire parlak beyaz bir parıltıyla aydınladı ve içeri doğru patladı.

2

Cherokee, dondurma arabasını ıskalamıştı ama bunun bir faydası olmamıştı. Uçak havada son kez yarım bir tur atıp, o gün erkenden, Lois'in üstünde külodunu çekiştirdiği çitlerden on, on beş metre uzaklıktaki park yerine çakıldı. Önce kanatları koptu sonra kokpit, yolcu bölümüne doğru ani ve şiddetli bir şekilde geri çöktü. Uçağın gövdesi, mikrodalga fırına konan bir şişe şampanya gibi şiddetle patladı. Etrafa camlar savruldu. Cherokee'nin kuyruk tarafı, ölmekte olan bir akrebin iğnesi gibi gövdesinin üstüne doğru büküldü ve üzerinde KADINLARIN TERCİH HAKKINI KORUYUN! yazılı olan Dodge minibüsün tavanına çarptı. Yere bir yığın demir parçası düşmüş gibi kulak tırmalayıcı sesler çıktı.

Otoparkın kenarına dikilmiş bir polis "Lanet ol..." diye ağzını açmıştı ki karton kutunun içindeki plastik patlayıcı, büyük bir bal-

gam parçası gibi serbest kalıp uçtu ve kontrol panelinin kalıntılarına çarptı. Bu arada enjektör iğneleri gibi duran açıkta kalmış bir iki kablo ucu patlayıcıya saplandı. *Plastik* patlayıcı kulakları sağır eden bir sesle patladı, Bassey Parkı'nı gündüz gibi aydınlatarak, otoparkta bir şarapnel ve parlak ışık tufanı kopardı. Halk Merkezi'nin girişindeki beton gölgeliğin önünde durmuş, bir eyalet polisiyle konuşan John Leydecker, açık kapıların birinden içeri doğru uçup, lobiye kadar sürüklendi. Uzak köşedeki duvara çarptı ve cam kırıklarının üstünde kendinden geçti. Ancak yanındaki adamdan daha şanslıydı; eyalet polisi, iki açık kapının arasındaki direğe çarpmış ve ikiye bölünmüştü.

Sıra sıra dizilmiş arabalar, Halk Merkezi'ni patlamanın asıl etkisinden korumuştu ama bu Tanrı lütfunun hesabı sonra alınacaktı. İçerdeki iki binin üzerindeki insan daha çok da gördükleri şey karşısında ne yapacaklarını bilemeden şaşkınlıktan donakalmıştı: Amerika'nın en ünlü feministinin başı, havada uçan bir kırık cam parçasıyla gövdesinden ayrılmış, üzerine sarı saçlar yapıştırılmış tuhaf, beyaz bir bovling topu gibi altıncı sıraya kadar uçmuştu.

İnsanlar, ışıklar sönene kadar paniğe kapılmadı.

3

Çıkışlara doğru koşan insanların yarattığı izdihamda yetmiş bir kişi öldü. Sonraki günkü *Derry News* gazetesi olayı manşetten kırk sekiz puntoyla verecek ve olayı korkunç bir trajedi olarak adlandıracaktı. Ralph, tüm olanlar göz önüne alındığında, onlara çok şanslı olduklarını söyleyebilirdi. Çok şanslıydılar, gerçekten.

4

Güney balkonunun ortalarında bir yerde, Sonia Danville adında – dayak yüzünden oluşmuş çürükleri yüzünden silinmeye başlamış – bir kadın, kolları oğlu Patrick'in omzuna dolanmış bir şekilde oturuyordu. Patrick'in kucağında bir boyama resmi vardı. Patrick bir süre resmi boyadıktan sonra resmin boş olan arka tarafını çevirdi.

Bu, resimden sıkıldığı anlamına gelmiyordu; yalnızca aklına kendisinin yapabileceği bir resim gelmişti. Gününün çoğunu, High Ridge'deki bodrum katında olanları düşünmekle geçirmişti – duman, sıcak, ürkmüş kadınlar ve onları kurtarmaya gelen iki melek – ama aklındaki muhteşem fikir tüm bu düşünceleri bastırdı ve sessiz bir şevkle çalışmaya koyuldu. Az sonra Patrick, boya kalemleriyle çizdiği bir dünyada yaşıyormuş gibiydi.

Daha dört yaşında bile olmadığı halde çoktan şaşırtıcı bir şekilde yetenekli bir sanatçı olmuştu (annesi Sonia bazen "benim küçük dâhim," derdi ona) ve yaptığı resim, yaprağın diğer tarafındaki boyama resminden çok daha iyiydi. Işıklar sönmeden önce ortaya çıkan resim, birinci sınıftaki yetenekli bir güzel sanatlar öğrencisinin gurur duyabileceği bir eserdi. Sayfanın ortasında, koyu kırmızı renkli taştan bir kule, büyük beyaz bulutlarla süslenmiş mavi gökyüzüne doğru yükseliyordu. Kulenin çevresini kaplayan kırmızı bir gül bahçesi vardı. Kulenin bir yanında soluk kot pantolonlu bir adam vardı. Belinde bir çift meşin silah kını vardı. Kulenin en tepesinde kırmızı elbiseli bir adam, aşağıdaki silahlı adama nefret ve korku dolu bir ifadeyle bakıyordu. Kule burcuna dayadığı elleri de kırmızıydı.

Annesi kürsünün arkasındaki Susan Day'in oradaki varlığından büyülenmişti ve onunla ilgili açılış konuşmasını dinliyordu ama konuşma bitmeden hemen önce, oğlunun resmine bakacağı tutmuştu. Annesi, Patrick'in, çocuk psikologların deha dedikleri türden bir çocuk olduğunu iki yıldır biliyordu ve bazen kendi kendine, onun incelikli çizimlerine alıştığını söylerdi. Belki belli bir yere kadar alışmıştı, ama bu resim onda, uzun ve stresle dolu gününün duygusal sonucu olarak bir kenara atamayacağı derinden bir ürpertiye neden olmuştu.

"O kim?" diye sordu annesi, karanlık kulenin tepesinden aşağı doğru kıskançlıkla bakan minik insan şekline parmağıyla hafifçe dokunarak.

"Onun adı Kırmızı Kral," dedi Patrick.

"Oh, Kırmızı Kral, anlıyorum. Silahlı adam kim peki?"

Patrick yanıtlamak için ağzını açtığı sırada, kürsüdeki Roberta Harper kolunu (kolunda siyah bir matem şeridi vardı) arkasında oturan kadına doğru kaldırdı. "*Dostlarım, Susan Day!*" diye bağırdı ve Patrick Danville'in annesinin ikinci sorusuna verdiği yanıt, salondan yükselen alkış sesleri arasında kayboldu:

Onun adı Roland, anne. Onu bazen rüyamda görüyorum. O da bir Kral.

5

Şimdi ikisi karanlıkta kulakları çınlayarak oturuyordu ve Sonia'nın aklından, bir kısırdöngüde birbirini kovalayan tilkiler gibi peşpeşe iki düşünce geçiyordu: *bu gün hiç bitmeyecek mi, biliyorum onu getirmemeliydim, bu gün hiç bitmeyecek mi, biliyorum onu getirmemeliydim, bu gün hiç bit*...

"Anne, *resmimin* üstüne basıyorsun!" dedi Patrick. Birazcık nefesi kesilmiş gibiydi ve Sonia değil resmin oğlunun üstüne de basıyor olabileceğinin farkına vardı. İçi bir an olsun rahatladı. On beş dolarlık "bağış"ta bulunacak kadar parası olan insanların katlanan koltuklarda oturduğu, aşağıdaki karanlık boşluktan bağrışmalar, anlaşılmayan sorular, çığlıklar geliyordu. Sonia'yı yerinden hoplatan, derin bir inleme sesi bu bağrışmaları ve anlaşılmaz soruları bıçak gibi keserek susturdu.

İlk patlamayı izleyen gümbürtü sesi, kulaklarına acı verici bir şekilde basınç yapmış ve binayı sarsmıştı. Hâlâ devam eden patlamalar – otoparktaki arabalar havai fişek gibi patlıyordu – ilk patlamayla karşılaştırıldığında küçük ve önemsiz gibiydi ama Sonia, Patrick'in, her patlamada kendisine sokulduğunu hissetti.

"Sakin ol, Pat," dedi annesi. "Kötü bir şey oldu ama her ne olduysa dışarıda olduğunu sanıyorum." Gözleri pencerelerdeki parıltıya kaydığı için, Sonia, kahramanının başının gövdesinden koptuğunu büyük bir şans eseri görmemişti ama yıldırımın aynı yere ikinci kez düştüğünü,

(onu getirmemeliydim, onu getirmemeliydim)

ve aşağılarındaki insanlardan en azından bir kısmının panik içinde olduğunu biliyordu. Paniğe kapılsaydı, kendisi ve Genç Rembrandt'ının başı ciddi bir şekilde derde girecekti.

Ama paniğe kapılmayacağım. Bu sabah o ölüm kutusunun içinden şimdi paniğe kapılmak için çıkmadım. Paniğe kapılırsam ne olayım.

Uzanıp Patrick'in elini tuttu – çocuk diğer elinde resmini tutuyordu. Eli çok soğuktu.

"Anne, melekler bizi kurtarmaya yine gelirler mi dersin?" diye sordu hafifçe titreyen bir sesle.

"Hayır," dedi Sonia. "Sanırım bu defa kendi başımızın çaresine bakacağız. Ama bunu başarabiliriz. Yani, şimdi iyisin, değil mi?"

"Evet," dedi Patrick ama annesinin üstüne yığılıverdi. Sonia onun bayıldığını ve onu Halk Merkezi'nden dışarı kollarında taşımak zorunda kalacağını düşünerek bir an dehşete kapıldı ama o sırada Pat yeniden doğruldu. "Kitaplarım yerdeydi," dedi. "Burayı onlar olmadan terk etmek istemezdim, özellikle şapkasını başından çıkaramayan çocuk hakkındaki kitap olmadan. Gidiyor muyuz, anne?"

"Evet. İnsanlar etrafta koşuşturmayı bırakır bırakmaz. Buradaki lambalar yanmıyorsa bile, koridorlarda ışık olacak, pille çalışanlardan. Sana ayağa kalkıp kapıdaki basamaklara yürü dediğim zaman yürü! Seni taşımayacağım, hemen arkandan ellerim omzunda yürüyeceğim. Anlıyor musun, Pat?"

"Evet, anne." Soru yok, sızlanma yok. Yalnızca kitaplarını annesinin eline verdi. Pat, resmi alıp göğsüne bastırdı. Annesi, onu aceleyle kucaklayıp yanağından öptü.

Annesi, üç yüze kadar yavaş yavaş saydı, beş dakika kadar koltuklarında beklediler. Koltuk komşularının çoğunun, o daha yüz elliye gelmeden kalkıp gittiklerini hissetti ama beklemek için kendini zorladı. Şimdi, dışarıda bir şeylerin alev alev yandığından emin olmasına yetecek kadarını görebiliyordu, ama binanın uzak bir köşesindeydi. Bu çok şanslı bir durumdu. Yaklaşan polis arabalarının, ambulansın ve itfaiye arabalarının sirenlerini duyabiliyordu.

Sonia ayağa kalktı. "Haydi. Önümden ayrılma."

Pat Danville, annesinin elleri sımsıkı omzuna bastırılmış bir şekilde koridora adım attı. Annesini, güney balkonu koridoruna çıktığını belirten soluk sarı ışıkların olduğu basamaklara doğru götürdü. Koşan bir adamın karanlık şeklinin onlara doğru geldiğini görünce durdu. Annesi onu kenara çekerken omuzlarındaki elleri sıkılaştı.

"Allahın belası kürtaj aleyhtarları!" diye bağırdı koşan adam. "Kendilerini üstün gören lanet olası *bok herifler!* Hepsini gebertmek isterdim!"

Sonra koşan adam gözden kayboldu ve Pat, yeniden basamaklara doğru yürümeye başladı. Sonia oğlunda şimdi bir rahatlama hissediyordu ve bu, yüreğini sevgiyle ve aynı zamanda tuhaf bir belirsizlikle doldurdu. Pat, çok farklıydı, oğluydu, çok özeldi... ama insanlar onun gibileri sevmiyorlardı. İnsanlar, onun gibileri, bahçedeki yabani otlar gibi kurutmaya çalışıyordu.

Sonunda koridora girdiler. Şok geçiren bir iki kişi aşağı yukarı dolaşıp duruyordu. Korku filmlerindeki zombiler gibi dudakları sar-

kık ve bakışları sersemlemiş bir şekildeydi. Sonia onlara bakmadı bile, Pat'i merdivenlere doğru yöneltti. Üç dakika sonra ateşin aydınlattığı gecenin içine kazasız belasız, yara almadan çıktılar ve evrenin tüm seviyelerinin üstünde, Rasgelelik ve Amaç, çizilen rotalarına devam etti. Bir an için yörüngelerinde sarsıntıya uğramış olan dünyalar şimdi durulmuştu ve bu dünyaların birinde, bütün çöllerin en kutsalı olan bir çölde, Roland adında bir adam, yatağında öbür tarafa dönüp yabancı yıldız takımlarının altında mışıl mışıl uyumaya devam etti.

6

Şehrin diğer tarafındaki Strawford Parkı'nda, tuvaletin BAY yazan kapısı hızla açıldı. Lois Chasse ve Ralph Roberts, birbirlerine kenetlenmiş bir halde, duman bulutunun içinden uçarak geri geldiler. Ardından, yere çakılan Cherokee'nin ve sonra *plastik* patlayıcının sesi geldi. Beyaz bir ışık parıltısı oldu ve tuvaletin mavi duvarları, sanki bir dev yumruklamış gibi dışa doğru çıkıntı yaptı. Bir saniye sonra ikinci patlamayı duydular; bu sefer açık havada sürüklenerek geliyordu. İkinci duydukları daha zayıf bir sesti ama daha gerçekti.

Lois'in ayakları karıncalandı ve kısmen rahatlama olan bir çığlıkla tepenin aşağısındaki çimenlerin üstüne düştü. Ralph de yanına yığıldı ve sonra oturur konuma gelecek şekilde kendisini toparladı. İnanmayan gözlerle, şimdi bir ateş yumağının asılı olduğu ufuktaki, Halk Merkezi'ne baktı. Ed'in vurduğu yer kapı tokmağı büyüklüğünde mor bir şişlik haline gelmişti. Sol tarafı hâlâ zonkluyordu ama oradaki kaburgaların kırılmadığını, yalnızca biraz sarsıldığını düşündü.

[*"Lois, iyi misin?"*]

Lois, bir süre anlamadan Ralph'e doğru baktı, sonra kendi yüzünü, boynunu ve omuzlarını yoklamaya başladı. Bu incelemede Ralph'e komik gelen çok güzel ve tatlı bir *Bizim Lois* ifadesi vardı. Kendisini gülmekten alamıyordu. Lois, sinirli bir şekilde ona baktı.

[*"Sanırım iyiyim. Aslında, iyi olduğumdan eminim."*]

[*"Orada ne işin vardı? Ölebilirdin!"*]

Biraz gençleşmiş gibi görünen Lois (Ralph, bunun o ayyaş adamla ilgisi olduğunu tahmin etti) Ralph'in gözlerinin içine baktı.

[*"Eski kafalı olabilirim, Ralph ama hayatımın bundan sonraki yirmi yılını esas erkeğin yanındaki boş kafalı bir kadın gibi bayılarak*

ve çırpınarak geçireceğimi düşünüyorsan, kendine takılacak başka bir kadın bulsan iyi edersin."]

Ralph kısa bir süre ağzı açık bir şekilde baktı sonra onu ayağa kaldırıp kucakladı. Lois de sarılarak karşılık verdi. Lois, inanılmaz bir şekilde sıcak, inanılmaz bir şekilde gerçekti. Ralph, bir süre yalnızlık ve uykusuzluk arasındaki benzerlikleri – her ikisinin de ne kadar hain, nasıl birikerek çoğalan ve nasıl sevgi düşmanları olarak insanın içini parçalayan bir şey olduklarını – düşündü ve sonra bu düşünceleri bir kenara bırakıp onu öptü.

Tepenin üstünde durmakta olan ve yılbaşı ikramiyelerini at yarışlarına yatıran işçiler gibi endişeli görünen Clotho ve Lachesis, Ralph ve Lois'in, alınlarını birbirine yaslamış şekilde genç âşıklar gibi birbirlerinin gözleri içine baktıkları yere doğru hızla indiler. Siren sesleri, tatsız düşlerde duyulan sesler gibi Barrens'ın uzak köşelerinden yükseliyordu. Ed Deepneau'nun saplantısının sonucu olan ateş yumağı şimdi çıplak gözle bakılamayacak kadar parlaktı. Ralph, peşpeşe havaya uçan arabaların zayıf sesini duyabiliyordu ve aklına kendi arabası geldi, orada yol kenarına bırakmıştı. Sonra bunun üzerinde durmamaya karar verdi. Araba sürmek için çok yaşlıydı.

7

Clotho: ["*İkiniz de iyi misiniz?*]

Ralph: ["*İyiyiz. Lois son anda beni geri döndürdü. Hayatımı kurtardı.*"]

Lachesis: [*Evet. Onun içeri girdiğini gördük. Çok cesurcaydı.*]

Ayrıca çok da şaşırtıcı, değil mi, Bay Lachesis? diye içinden geçirdi Ralph. *Bunu gördün ve hayran oldun ... ama onun kendisini niye böyle bir tehlikeye atmış olduğu konusunda en ufak bir fikrin olduğunu sanmıyorum. Öyle sanıyorum ki, sen ve arkadaşın için, birini kurtarma kavramı da sevgi kavramı kadar yabancı.*

Ralph ilk kez küçük kel doktorlar için içinde bir acıma duygusu hissetti ve hayatlarının ana çelişkisini anladı: Bedenlerini almak için gönderildikleri Ölümlülerin güçlü iç yaşantıları olduğunun farkındaydılar; ama bu yaşamların gerçekliğini, onları yönlendiren duyguları ya da sonucunda ortaya çıkan – bazen asilce bazen de aptalca olan – hareketleri anlamaktan kesinlikle uzaktılar. Bay Clotho ve

Bay Lachesis, Ölümlülerle ilgili görevlerini yerine getirirken, tıpkı Viktorya Çağı kâşiflerinin getirdikleri haritaları inceleyen kibar ve biraz da ürkek İngiliz zenginleri gibiydiler. Bakımlı tırnakları ve yumuşak parmaklarıyla, hiçbir zaman üzerinde yolculuk yapmadıkları kâğıttan nehirler ve hiçbir zaman içine girmedikleri kâğıttan ormanlarda gezinirlerdi. Korku dolu bir şaşkınlık içinde yaşamışlardı ve bu korkuyu bir hayal ürünü diye savuşturmaya çalışmışlardı.

Clotho ve Lachesis, onları sürüklemiş ve biraz zorla da olsa kullanmışlardı ama ne rizikonun eğlencesini ne de kaybetmenin üzüntüsünü anlayabiliyorlardı – duygu olarak dışa vurabildikleri tek şey, Ralph ve Lois'in, Kızıl Kral'ın kuklası olan kimyagere doğrudan yaklaşacak olurlarsa sinek gibi duvara yapışarak boylarının ölçüsünü alacaklarına dair duydukları endişeli azarlamalardan başka bir şey değildi. Küçük kel doktorların ömürleri uzundu ama parlak yusufçuk rengi haleleri olmasına rağmen, hayatları *gri* renkti. Ralph, Lois'in kollarının arasından, onların çizgisiz ve tuhafçasına çocuksu yüzlerine baktı ve onları ilk kez sabahın köründe May Locher'in evinden dışarı çıkarlarken gördüğünde ne kadar çok korktuğunu hatırladı. Bırakın iyice tanımayı, onları biraz tanıdıktan sonra bile onlardan korkmanın bir anlamı olmadığını daha o zaman keşfetmişti.

Clotho ve Lachesis, Ralph'in bakışlarına, Ralph'in hiç müdahale etmek istemediği huzursuz bir ifadeyle karşılık verdiler. Kendilerini istedikleri şekilde hissetmeye hakları var gibi geldi Ralph'e.

Ralph: [*"Evet, o çok cesurdur ve onu çok seviyorum ve birbirimizi mutlu edeceğimizi düşünüyorum ta ki..."*]

Ralph, birden durdu ve Lois, Ralph'in kollarında kımıldandı. Ralph, onun uyukladığını memnunluk ve bir rahatlama karışımı bir duyguyla fark etti.

[*"Ta ki, ne, Ralph?"*]

[*"Sen söyle. Bir Ölümlü olduğun sürece her zaman bir* ta ki *vardır ve belki de bunun bir önemi yok."*]

Lachesis: [*Şey, sanırım artık vedalaşma zamanı geldi.*]

Ralph, radyodaki bir programın her seferinde aynı sözlerle sona erdiğini hatırlayınca, kendi kendini gülümsedi. Lachesis'e doğru yaklaştı ve küçük adamın kendisinden uzaklaştığını görünce buruk bir şekilde komiğine gitti.

Ralph: [*"Dur bir dakika... bu kadar acele etmeyin, dostlar."*]

Clotho, korkudan rengi değişerek: [*Yolunda gitmeyen bir şey mi var?*]

[*"Pek sanmam, ama başımdan, kolumdan yaralandıktan ve ardından da diri diri yanmaktan kıl payı kurtulduktan sonra, her şeyin gerçekten bittiğinden emin olmaya hakkım var sanırım. Değil mi? Çocuğunuz güvencede mi?"*]

Clotho, gülümseyerek ve rahatladığı açıkça belli olarak: [*Evet. Hissedemiyor musun? Şu andan itibaren, on sekiz yıl daha yaşayacak ve bu on sekiz yılın sonunda ölmeden önce iki kişinin hayatını kurtaracak... ve bunlardan özellikle biri ölmemeli, tabii eğer Rasgelelik ve Amaç arasındaki denge korunacaksa.*]

Lois: [*"Bunların hiçbiri umrumda değil. Yeniden sıradan Ölümlüler olabilecek miyiz, bunu bilmek istiyorum yalnızca."*]

Lachesis: [*Yalnızca olabilmek değil Lois, olmalısınız. Sen ve Ralph bu seviyede biraz daha kalsaydınız, bir daha asla geri dönemezdiniz.*]

Ralph, Lois'in sımsıkı kendisine sarıldığını hissetti.

[*"Bunu istemezdim."*]

Clotho ve Lachesis, Ralph ve Lois'e dönmeden önce birbirlerine sakin ve şaşkın bir şekilde bakıştılar – *İnsan bu seviyede olmaktan nasıl hoşlanmaz ki?* diye sorar gibiydi gözleri.

Lachesis: [*Gerçekten artık gitmeliyiz. Üzgünüm, ama...*]

Ralph: [*Durun bakalım, dostlar – şimdilik hiçbir yere gitmiyorsunuz."*]

Ralph, yavaşça gömleğinin kolunu kıvırırken korku içinde Ralph'e baktılar – gömleğin kolu şimdi bir sıvıyla katılaşmıştı, belki yayın balığının salyasıyla ki bunu aklına getirmek istemedi – ve onlara kolundaki beyaz, dikişli yarayı gösterdi.

[*"Ürkek ürkek bakmayı bırakın, arkadaşlar. Yalnızca bana söz verdiğinizi hatırlatmak istedim."*]

Clotho, rahatladığı açıkça belli olarak: [*Buna güvenebilirsin, Ralph. Senin silahın olan şey şimdi bizim senedimiz. Verdiğimiz söz unutulmayacak.*]

Ralph, gerçekten her şeyin bittiğine inanmaya başlıyordu. Şimdi bir serap gibi gelen gerçek hayata dönüyorlardı – bu seviyenin aşağısında her zaman olduğu gibi seyreden hayata. Ve Lachesis'in, biraz daha bu seviyede kalmaları halinde bir daha asla olağan yaşantılarına dönemeyeceklerini söylediğinde ne demek istediğini şimdi daha iyi anlıyordu.

Lachesis: [*Gerçekten gitmeliyiz. Hoşçakalın Ralph ve Lois. Bize yaptığınız iyiliği hiç unutmayacağız.*]

Ralph: [*"Başka seçeneğimiz var mıydı? Var mıydı gerçekten?"*]

Lachesis, çok sakin bir sesle: [*Size öyle söyledik, değil mi? Ölümlüler için her zaman bir seçenek vardır. Biz bunu ürpertici buluyoruz... ama aynı zamanda güzel de buluyoruz.*]

Ralph: [*"Söyleyin bakalım – siz hiç el sıkışır mısınız?"*]

Clotho ve Lachesis birbirlerine şaşkın bir şekilde baktılar ve Ralph, aralarında bir tür telapatik konuşma geçtiğini hissetti. Dönüp Ralph'e baktıklarında, yüzlerinde birbirinin benzeri bir gülümseme vardı – eğlence parkındaki korku trenine bu yaz binmeye cesaret edemezlerse, asla bir erkek olamayacaklarına karar veren çocukların gülümsemeleri gibiydi.

Clotho: [*Geleneklerinizi çok kereler gözlemledik elbette ama hayır... biz hiç el sıkışmadık.*]

Ralph, Lois'e baktı ve onun da gülümsediğini gördü... ayrıca bir an onun gözlerinde yaşlar gördüğünü sandı.

Ralph elini önce Lachesis'e uzattı, çünkü Bay Lachesis meslektaşından daha az ürkek görünüyordu.

[*"Buraya koy elini, Bay Lachesis."*]

Lachesis, Ralph'e o kadar uzun bir süre baktı ki, Ralph bir an, bunu çok istemesine rağmen asla başaramayacağını düşünmeye başladı. Sonra ürkek bir şekilde küçük elini Ralph'in kocaman ellerinin kaplamasına izin verdi. Haleleri üst üste gelip birleştiği sırada Ralph'in içinde bir titreşim oldu... ve bu hale birleşmesi sırasında, gümüşümsü güzel şekiller gördü. Bunlar, Ralph'e, Ed'in eşarbındaki Japonca harfleri anımsattı.

Ralph, Lachesis'in elini iki kez salladı, yavaş ve resmi bir şekilde, sonra bıraktı. Lachesis'in yüzündeki korku ifadesinin yerini büyük bir gülümseme almıştı. Meslektaşına döndü.

[*Gücü, bu tören sırasında neredeyse tamamen bana açıldı! Bunu hissettim! Muhteşemdi!*]

Clotho, Ralph'in elini tutmak için kendi elini milim milim uzattı. Elleri dokunmadan hemen önce, Bay Clotho, iğne olmak üzere olan ve canının acımasından korkan bir adam gibi gözlerini kapattı. Bu arada, Lachesis, Lois'le el sıkışıyor ve randevu sözü alan bir Vodvil çapkını gibi sırıtıyordu.

Clotho cesaretini topluyor gibiydi, sonra Ralph'in elini tuttu ve sert bir şekilde bir kez salladı. Ralph güldü.

[*"Tamam, Bay Clotho."*]

Clotho elini geri çekti. Uygun bir yanıt arıyor gibi görünüyordu.

[*Teşekkürler Ralph.*]

Ralph gülümsedi. Şimdi Lois'le el sıkışmak için dönen Clotho, Ralph'e şaşkın bir ifadeyle baktı. Ralph onun sırtını sıvazladı.

[*"Cesaret, Bay Clotho."*]

Ralph, kolunu Lois'in omuzuna doladı ve küçük kel doktorlara son bir meraklı bakış fırlattı.

[*"Sizinle yine görüşeceğiz, değil mi?"*]

Clotho: [*Evet, Ralph.*]

Ralph: [*"İşte bu güzel. Şu andan itibaren yetmiş yıl sonra benim için uygun; neden bunu takviminize not etmiyorsunuz, arkadaşlar?"*]

Clotho ve Lachesis, buna Ralph'i hiç şaşırtmayan politikacı gülümsemeleriyle yanıt verdiler. Ralph onlara doğru hafifçe eğilerek selam verdi ve sonra kolunu Lois'in boynuna dolayıp, Clotho ve Lachesis'in tepeden aşağı doğru inişlerini izledi. Lachesis, biraz hasar görmüş tuvaletin üzerinde BAY yazılı kapısını açtı; Clotho, üzerinde BAYAN yazılı açık kapının eşiğinde durdu. Lachesis gülümseyip el salladı. Clotho ise, uzun ağızlı makası tuhaf bir selamlama biçiminde havaya kaldırdı.

Ralph ve Lois, el sallayarak onlara karşılık verdiler.

Kel doktorlar içeri girip kapıları kapadılar.

Lois, gözlerinden boşanan yaşları silip Ralph'e döndü.

[*"Hepsi bu mu? Bu kadar, değil mi?"*]

Ralph başını sallayarak onayladı.

[*"Şimdi ne yapacağız?"*]

Ralph, kibar bir şekilde kolunu uzattı.

[*"Sizi evinize götürebilir miyim, bayan?"*]

Lois, gülümseyerek Ralph'in koluna girdi.

[*"Teşekkür ederim, bayım. Götürebilirsiniz."*]

Strawford Parkı'nı bu şekilde terk ettiler, bu arada Harris Bulvarı'na çıktıkları sırada, varlıkların düzeni içindeki olağan yerlerini sessiz sedasız aldılar – aslında bu olup bitene kadar bunun farkına varamamışlardı bile.

8

Derry panik ve kargaşa içinde çalkalanıyordu. Sirenler çalıyor, insanlar ikinci kat pencerelerinden aşağıdaki kaldırımda duran dostlarına sesleniyordu ve vadinin diğer tarafındaki yangını izlemek için her sokağın köşesine insanlar yığılmıştı.

Ralph ve Lois, bu kargaşaya hiç dikkat etmediler. Attıkları her adımda yorgunluklarının biraz daha farkına vararak, yavaş yavaş Yukarı Mahalle Bayırı'na doğru yürüdüler; sanki üzerlerine kum torbaları yığılmış gibiydi. Red Apple otoparkının yerini belli eden beyaz ışık havuzunun sadece üç kısa blok ötede olduğunu bilmesine rağmen, orası Ralph'e ulaşılması imkânsız bir mesafeymiş gibi geldi.

İşleri daha da kötüleştirmek için hava sıcaklığı, sabahtan bu yana en az on beş derece düşmüştü ve rüzgâr sert bir şekilde esiyordu; ikisi de bu havaya göre giyinmemişti. Ralph bunun, sonbahar rüzgârlarının başlangıcı olduğunu ve pastırma yazının artık Derry'de sona erdiğini düşündü.

Faye Chapin, Don Veazie ve Stan Eberly tepeden aşağı aceleyle inerek onlara doğru geldiler. Strawford Parkı'na doğru gittikleri açıktı. Yaşlı Dor'un bazen uçakların iniş ve kalkışını seyretmek için kullandığı dürbün Faye'in boynunda sallanıyordu. Ortada bulunan, kelleşmeye başlamış ve irikıyım Don'la birlikte, kaçınılmaz bir şekilde ünlü bir üçlüyü çağrıştırıyorlardı. Ralph, *Üç Silahşörler,* diye içinden geçirdi ve gülümsedi.

"Ralph!" diye hayretle bağırdı Faye. Göğsü hızla inip kalkıyordu, neredeyse nefes nefeseydi. Rüzgâr, saçlarını gözünün önüne düşürmüştü ve saçlarını sabırsızca düzeltti. "Lanet olası Halk Merkezi havaya uçtu! Birisi uçaktan bombalamış! Bin kişinin öldüğünü duyduk!"

Ben de aynısını duydum," diye onayladı Ralph ciddi bir şekilde. "Aslında, Lois ve ben az önce parktaydık, şöyle bir bakıyorduk. Oradan vadiyi iyi bir şekilde görebilirsiniz, biliyor musun?"

"Tanrım, biliyorum tabii, bütün hayatım burada geçti benim. Bizim nereye gittiğimizi sanıyorsun? Hadi sen de bizimle gel!"

"Lois ve ben, bu olayı televizyondan izlemek için onun evine doğru gidiyorduk. Belki daha sonra size katılırım."

"Pekâlâ, biz... heeey, Ralph başına ne oldu?"

Ralph bir an tereddüt içinde içinde kaldı – başına ne olmuştu? Sonra kâbus gibi bir anı canlandı, Ed'in homurdanmasını, ağzını ve çılgın gözlerini gördü. *Oh, hayır, yapma,* diye bağırmıştı Ed. *Her şeyi berbat edeceksin.*

"Neler olup bittiğini daha iyi görebilmek için koşuyorduk ve Ralph bir ağaca çarptı," dedi Lois. "Şimdi hastanelik olmadığı için şanslı sayılır."

Don, buna güldü; ama kafasında daha önemli şeyler olan bir ada-

mın dikkati dağınık bir şekilde gülmesi gibiydi bu. Faye onlara hiç dikkat etmiyordu. Ancak Stan Eberly dikkatle süzüyordu ve hiç gülmüyordu. Onlara yakından ve şaşkın bir merakla bakıyordu.

"Lois," dedi.

"Ne var?"

"Bileğine spor bir ayakkabının bağlı olduğunu biliyor musun?"

Lois ayakkabıya baktı. Ralph de ayakkabıya baktı. Sonra Lois başını kaldırıp, göz alıcı bir şekilde gülümsedi. "Evet!" dedi. "İlginç görünüyor, değil mi? Bir çeşit... hayat boyu çekicilik bileziği!"

"Evet," dedi Stan. "Elbette." Ama artık spor ayakkabıya bakmıyordu; şimdi Lois'in yüzüne bakıyordu. Ralph, ertesi gün sokak lambaları arasında onları gizleyecek gölge olmadığı zaman, görünüşlerini nasıl açıklayacaklarını merak etmeye başladı.

"Haydi!" diye seslendi Faye, sabırsızca. "Gidiyoruz!"

Hızla uzaklaştılar (Stan, giderlerken, omzunun üstünden onlara son bir kez şüpheli bir ifadeyle baktı). Ralph artlarından kulak kabarttı, neredeyse Don Veazie'nin bir iki kez "çık çık" diye söylenmesini duymayı umarak.

"Söylediğim çok aptalcaydı," dedi Lois, "ama bir şey söylemek zorundaydım, değil mi?"

"Bence iyi yaptın."

"Şey, ne zaman ağzımı açsam, bir şeyler yumurtluyorum," dedi. "Benim en büyük yeteneklerimden biri bu, diğeriyse, iki saatlik bir filmde büyük boy bir paket patates cipsini yalayıp yutma yeteneğim." Lois, Helen'in spor ayakkabısını çözüp baktı. "O güvende, değil mi?"

"Evet," diye onayladı Ralph ve spor ayakkabıya uzandı. Bunu yaparken, sol elinde önceden bir şey olduğunun farkına vardı. Parmakları öylesine uzun bir süre kapalı kalmıştı ki açılmakta zorlanıyorlardı. Sonunda parmakları açıldığında, tırnaklarının avucunun içinde bıraktığı izleri gördü. İlk olarak farkına vardığı şey, kendi evlilik yüzüğü yerinde dururken, Ed'in yüzüğünün kaybolmuş olmasıydı. Halbuki parmağına tam oturmuştu ama yine de son yarım saat içinde bir ara parmağından çıkıp gittiği açıktı.

Belki de kaybolmadı, diye fısıldadı bir ses ve Ralph, bu sesin bu sefer Carolyn'a ait olmadığını anladığında sevindi. Bu kez kafasının içindeki ses Bill McGovern'a aitti. *Belki de uçup gitti. Bilirsin, puf.*

Ama Ralph uçup gittiğini düşünmüyordu. Ed'in yüzüğünün, mutlaka Ed'le birlikte ölmesi gerekmeyen güçlerle donatılmış olabileceğini düşünüyordu. Bilbo Baggins'in bulduktan sonra istemeyerek

kardeşi Frodo'ya verdiği yüzük, hareket edebiliyor hatta istediği yere gidebiliyordu. Belki Ed'in yüzüğü bu kadar da farklı değildi.

Bu düşünceyi enine boyuna tartmaya fırsat bulamadan, Lois, Ralph'in elindeki o şeyle spor ayakkabıyı değiştirdi: bu buruşturulmuş küçük bir kâğıt parçasıydı. Eliyle düzeltip baktı. Merakı yavaş yavaş ciddiyete dönüştü.

"Bu resmi hatırlıyorum," dedi. "Bunun daha büyük olanı, süslü altın bir çerçeve içinde, oturma odalarındaki şöminenin üstünde duruyordu."

Ralph başıyla onayladı. "Bu, cüzdanında taşıdığıydı herhalde. Uçağın kontrol paneline bantlanmıştı. Resmi almadan önce, Ed, bana vurup duruyordu ve bunu yaparken nefesi hızlanmıyordu bile. Resmini almak aklıma gelen tek şeydi o anda. Resmi aldığımda, bütün ilgisi, Halk Merkezi'nden onlara yöneldi. Ondan duyduğum son sözler şunlardı: 'Geri ver onları, onlar benim' oldu."

"Bunu söylerken seninle mi konuşuyordu?"

Ralph spor ayakkabıyı arka cebine tıkıştırdı ve hayır dercesine başını salladı. "Sanmıyorum."

"Helen bu akşam Halk Merkezi'ndeydi, değil mi?"

"Evet." Ralph, onun High Ridge'deyken nasıl göründüğünü hatırladı – onun solgun yüzünü, dumandan kızarmış, yaşlar akan gözlerini. *Bizi şimdi durdururlarsa, onlar kazanır,* demişti. *Bunu anlamıyor musunuz?*

Ve şimdi Ralph bunu çok iyi *anlıyordu.*

Resmi Lois'in elinden aldı ve yeniden buruşturup, Harris Bulvarı ve Kossuth Yolu köşesinde duran çöp kutusuna doğru yürüdü. "Yakında onların başka bir resmi elimizde olacak, kendi şöminemizin üstüne koyabileceğimiz bir resim. Ama daha samimi, içten bir şey olacak... bunu istemiyorum."

Küçük kâğıt topunu çöp sepetine attı, kolay bir atıştı, en çok bir buçuk metre uzaklıktaydı; ama rüzgâr tam da esecek zamanı buldu ve Ed'in uçağın yükseklik göstergesinin üstüne yapıştırdığı Helen ile Natalie'nin buruşturulmuş fotoğrafı, rüzgârın soğuk nefesiyle uçup gitti. İkisi fotoğrafın dönerek gökyüzüne doğru yükselişini neredeyse ipnotize olmuş bir şekilde izlediler. Tekrar başını gökyüzünden yere çevirip söze ilk başlayan Lois'di. Dudaklarını büken bir gülümsemeyle Ralph'e baktı.

"Senden üstü kapalı bir evlenme teklifi mi aldım, yoksa çok yorgun olduğum için yanlış mı anladım?" diye sordu Lois.

Ralph yanıtlamak için ağzını açtığında yeni bir rüzgâr dalgası geldi ve bu kez öylesine sert esti ki ikisi de gözlerini hızla kapatmak zorunda kaldı. Ralph gözlerini açtığında, Lois çoktan tepeye doğru yola koyulmuştu.

"Her şey mümkündür, Lois," dedi. "Bunu şimdi biliyorum."

9

Beş dakika sonra, Lois'in anahtarı ön kapının kilidinde tıkırdadı. Ralph'i içeriye aldı ve rüzgârlı geceyi dışarıda bırakarak, kapıyı arkalarından sımsıkı kapattı. Ralph, Lois'i oturma odasına kadar izledi ve orada duracaktı ama Lois hiç duraksamadı. Hâlâ elini tutarak, pek çekiştirir gibi olmasa da (ama Ralph geride kalırsa belki de çekiştirmek isteyerek), Ralph'i yatak odasına doğru götürdü.

Ralph, Lois'e baktı. Lois sakin bir bakışla ona karşılık verdi... ve birdenbire Ralph, içinde yine bir sönüp yanmanın olduğunu hissetti. Lois'in halesinin gri bir gül gibi açılmasını izledi. Hâlâ soluktu ama çoktan iyileşmeye başlamıştı, kendisini onarıyordu, iyileştiriyordu. [*"Lois, istediğinin bu olduğundan emin misin?"*]

[*"Elbette eminim! Yaşadığımız bunca şeyden sonra, sırtını sıvazlayıp seni göndereceğimi mi sandın?"*]

Lois, birdenbire hınzırca gülümsedi.

[*"Ayrıca, Ralph... bu gece gerçekten birlikte mum söndürmek istiyor musun? Bana doğruyu söyle. Beni şımartma."*]

Ralph bunu iyice düşündü ve sonra gülüp onu kollarına aldı. Lois'in ağzı, olgun şeftali gibi tatlı ve hafifçe nemliydi. Bu öpüşme, sanki bütün vücudunu titretmiş gibiydi; ama daha çok bir elektrik şokuna benzeyen bir duyum, daha çok ağzında yoğunlaşmıştı. Dudakları birbirinden ayrıldığında, Ralph, kendisini her zamankinden daha heyecanlı... ama aynı zamanda tuhaf bir şekilde bitkin hissetti.

[*"Ya istediğimi söylersem, Lois? Ya birlikte mum söndürmek istediğimi söylersem?"*]

Lois, geriye çekip Ralph'e eleştirel bir şekilde baktı, sanki söylediği şeyi gerçekten söylemek isteyip istemediğini ya da bunun sıradan bir erkek blöfü ve böbürlenmelerinden birisi olup olmadığını anlamaya çalışıyordu. Aynı zamanda, Lois'in elleri elbisesinin düğmelerine gitmişti. Elbiselerini çıkarmaya başladığı sırada, harika bir şey

Ralph'in dikkatini çekti: Lois daha genç görünüyordu. Ellisinden daha fazla göstermiyordu... ama *genç* bir ellilik. Öpüşme sayesinde olmuştu, elbette ve en eğlenceli şey, Lois'in ayyaş adamdan aldığı güce Ralph'den de şimdi aldığı gücü eklediğinin farkında bile olmamasıydı.

Lois, onu süzmeyi bırakıp öne doğru eğilerek Ralph'i yanağından öptü.

[*"Sanırım, birlikte mum söndürmek için bol bol vaktimiz olacak, Ralph – bu akşam iyi bir uyku çekmek gerekiyor."*]

Ralph, Lois'in haklı olduğunu düşündü. Beş dakika önce istekli olmaktan öteydi – fiziksel aşktan her zaman hoşlanmıştı ve bunu yapmayalı çok uzun bir zaman geçmişti. Bununla birlikte, şimdilik kıvılcım sönmüştü. Ralph bundan hiç üzüntü duymadı. Eninde sonunda, kıvılcımın *nereye* kaybolduğunu biliyordu.

[*"Pekâlâ, Lois. Bu akşam iyi bir uyku çekelim."*]

Lois, banyoya gitti ve duşa girdi. Birkaç dakika sonra, Ralph, onun dişlerini fırçaladığını duydu. Hâlâ dişleri olduğunu öğrenmek hoşuna gitti. Lois'in ortadan kaybolduğu on dakika içinde Ralph, zonklayan kaburgalarının işini zorlaştırmasına rağmen, üstündekileri biraz olsun çıkarmayı başarmıştı. McGovern'ın kazağını ve ayakkabılarını çıkardıktan sonra sıra gömleğine gelmişti ve Lois, saçları arkada bağlı, yüzü parlayarak içeri girdiğinde, kemerinin tokasıyla uğraşıyordu. Ralph, Lois'in güzelliğiyle donakalmıştı ve kendisini onun yanında çok büyük ve aptal gibi hissetti (yaşlı demeye gerek yoktu). Lois, uzun, gülpembesi ipek bir gecelik giyiyordu ve onun, ellerine sürdüğü losyonun kokusunu alabiliyordu. Güzel bir kokuydu.

"Bırak ben yapayım," dedi Lois ve Ralph'in bir şey söylemesine fırsat kalmadan kemeri açıldı. Bunda erotik bir şey yoktu; hayatının son birkaç yılında kocasının giyinip soyunmasına sık sık yardım etmiş bir kadının becerikliliğiyle hareket ediyordu.

"Yine aşağı seviyeye indik," dedi Ralph. "Bu kez bunun olduğunu hissetmedim bile."

"Ben hissettim, banyoda duş alırken. Gerçekten çok hoşuma gitti. Saçlarımı halenin içinden yıkamaya çalışmak çok rahatsız edici bir şeydi."

Rüzgâr dışarı sert bir şekilde esti; evi sarstı ve yağmur suyu borusunun ağzından ürpertici bir ses çıkardı. Pencereye doğru baktılar ve Ölümlü seviyesine inmesine rağmen, Ralph, Lois'in de aynı şeyleri hissettiğinden emindi: Atropos, şüphesiz yaralı ve kanlar içinde olmasına rağmen boyun eğmemiş olarak, yenilgiye uğramış ama bez-

ginliğe kapılmamış bir halde, dışarıda bir yerlerde dolaşıyordu. *Artık ona Tek Kulaklı İhtiyar diyebilirler,* diye içinden geçirdi Ralph ve ürperdi. Atropos'un şimdi, ürkmüş ve heyecan içindeki şehirde serseri bir mayın gibi sinirli bir şekilde bir aşağı bir yukarı dolaştığını, hayal meyal görünüp sonra saklandığını, hatıralık eşyalar çaldığını ve birilerinin balon iplerini kestiğini, düşündü Ralph... başka bir deyişle, teselliyi işinde arıyordu. Ralph, kendisinin kısa bir süre önce o yaratığın üstünde oturup onu kendi neşteriyle kestiğine inanmakta güçlük çekti. *O cesareti nereden buldum?* diye merak etti ama bunun cevabını bildiğini düşündü. Küçük yaratığın kulağına taktığı elmas küpeler sağlamıştı cesaretinin çoğunu. Atropos bu küpeleri almakla hayatının en büyük hatasını yaptığını biliyor muydu acaba? Muhtemelen bilmiyordu. Böylece, Doktor 3, Ölümlülerin içgüdülerini Clotho ve Lachesis'in yaptığından daha fazla hafife aldığını kanıtlamıştı.

Ralph, Lois'e döndü ve ellerini tuttu. "Küpelerini yine kaybettim. Bu kez sonsuza dek kayboldular sanırım. Üzgünüm."

"Özür dileme. Onlar zaten kayıptı, unuttun mu? Ve ayrıca artık Harold ve Jan için kaygılanmıyorum; çünkü insanlar bana kötü davrandığında ya da korktuğumda bana yardım edecek bir arkadaşım var artık. Değil mi?"

"Evet. Kesinlikle öyle."

Lois, kollarını Ralph'e doladı ve onu sımsıkı kucaklayıp öptü. Lois'in öpüşmek konusunda öğrendiği hiçbir şeyi unutmadığı apaçık ortadaydı ve üstelik bu işi çok iyi yapıyor gibi geldi Ralph'e. "Git ve duş al." Ralph başını sıcak suyun altına soktuğu anda uyuyabileceğini söylemeye başlamıştı; ama sonra Lois, Ralph'in bütün dikkatini hemen dağıtan bir şeyler ekledi: "Darılma ama üstünde garip bir koku var, özellikle ellerinde. Bütün gününü balık temizleyerek geçiren kardeşim Vic gibi kokuyorsun."

İki dakika sonra, Ralph duştaydı ve dirseklerine kadar köpüklere gömülmüştü.

10

Duştan çıktığında, Lois yorganın içine gömülmüştü. Yalnızca yüzü görünüyordu. Ralph, üstünde yalnızca iç çamaşırıyla, sızlayan, leylek gibi ince bacaklarıyla, odayı hızla geçti. Yorganı açıp, üşümüş

tenine temas eden soğuk yatak çarşaflarından nefesi kesilerek, çabucak içine girdi.

Lois hemen onun bulunduğu tarafa doğru kaydı ve kollarını Ralph'e doladı. Ralph, yüzünü Lois'in saçlarına yasladı ve kendisini ona bıraktı. Dışarda, bazen pancurları sarsacak kadar güçlü bir rüzgâr eserken, yorganın altında Lois'le birlikte olmak çok güzeldi. Aslında cennette gibiydi.

"Tanrı'ya şükürler olsun yatağımda bir erkek var," dedi Lois uykulu bir şekilde.

"Tanrı'ya şükürler olsun ki, o erkek benim," diye yanıtladı Ralph ve Lois güldü.

"Kaburgaların iyi mi? Bir aspirin getirmemi ister misin?"

"Yoo. Sabah yine ağrıyacaklarından eminim ama sıcak su şimdilik bütün kaslarımı gevşetmiş gibi." Sabah neler olabileceği ya da olmayabileceği sorusu belirdi kafasında – muhtemelen sürekli kafasının içinde zonklayıp duran bir soruydu. "Lois?"

"Hımın?"

Ralph, hayalinde dijital saatin üstündeki rakamlar 3:47'den 3:48'e yavaşça geçerken, karanlıkta, çok yorgun ama hiç uykusu olmadan (şüphesiz bu dünyanın en zalim paradokslarından biriydi) uyandığını görebiliyordu.

"Güzel bir uyku çeker miyiz dersin?" diye sordu Lois'e.

"Evet," dedi Lois hiç beklemeden. "Çok güzel bir uyku çekeceğimizi sanıyorum."

Kısa bir süre sonra, Lois, mışıl mışıl uyumaya başlamıştı bile.

11

Ralph belki beş dakika kadar daha uyanık kaldı, onu kollarının arasında tutarak, teninden gelen harika kokuları alarak, ellerinin altındaki ipeğin yumuşaklığını hissederek ve onu buraya getiren olaylara değil de bulunduğu yere hayret ederek. İçi, basit ve derin bir duyguyla doluydu, tanıdığı ancak, muhtemelen uzunca bir süredir hayatında olmadığı için hemen adlandıramadığı bir duyguyla.

Rüzgâr dışarıda uğuldayarak esiyordu, yine saçak suyu borularında o ürpertici sesi çıkararak ve sonbahar rüzgârı dışarısını kasıp ka-

vururken, kollarında uyuyan bir kadınla yumuşak bir yatakta uzanmaktan daha güzel bir şey olamaz gibi geldi Ralph'e.

Ama daha da güzel bir şey vardı – buysa, yeniden mışıl mışıl uykuya dalabilmekti, açık bir yaz gününde, iskeleden kayıp uzaklaşarak, geniş ve yavaş akan bir nehrin akıntısına doğru sürüklenen bir kanoyla, bilinmeyen akıntılara doğru sürüklenir gibiydi.

Ölümlü dünyamızı oluşturan şeylerin en başında kesinlikle uyku geliyor, diye içinden geçirdi Ralph.

Rüzgâr dışarıda yine uğuldadı (sesi bu kez uzaklardan geliyor gibiydi) ve o büyük nehrin kendisini çektiğini hissederken, Lois'in, kollarını boynuna dolayıp, kolaylıkla ve bir çocuk kadar masum uykuya dalmasından beri hissettiği duyguyu tanımlamayı sonunda başardı. Çok farklı adlar buldu – huzur, sūkûnet, görevini tamamlamış olma – ama şimdi, rüzgâr eserken ve Lois, uykunun huzuru içinde boğazından garip sesler çıkarırken, bu şey, bilinen ama adlandırılamayan nadide şeylerden biriymiş gibi geldi Ralph'e; bir dokunuş, bir hale, belki o varoluş evrenindeki bütün bir varlık seviyesi. Dinlenmenin rengi yumuşak koyu kırmızıydı, yorucu ama gerekli olan işin tamamlanmasını izleyen şey sessizlikti.

Rüzgâr, beraberinde uzaktan siren seslerini de getirerek yeniden estiğinde, Ralph bunu duymadı. Uykuya dalmıştı. Bir kez düşünde tuvalete gittiğini gördü ve bunun bir düş olmayabileceğini düşündü. Başka bir anda ise, Lois'le seviştiğini gördü düşünde ve bu da bir düş olmayabilirdi. Başka düşler ya da uyanmalar olduysa bile Ralph bunları hatırlamadı ve bu kez, sabahın üçünde ya da dördünde uykudan uyanmak yoktu.

Cumartesi akşamı saat yediyi geçene kadar uyudular – bazen ayrı ayrı ama daha çok birlikte; yaklaşık yirmi iki saat deliksiz bir uyku.

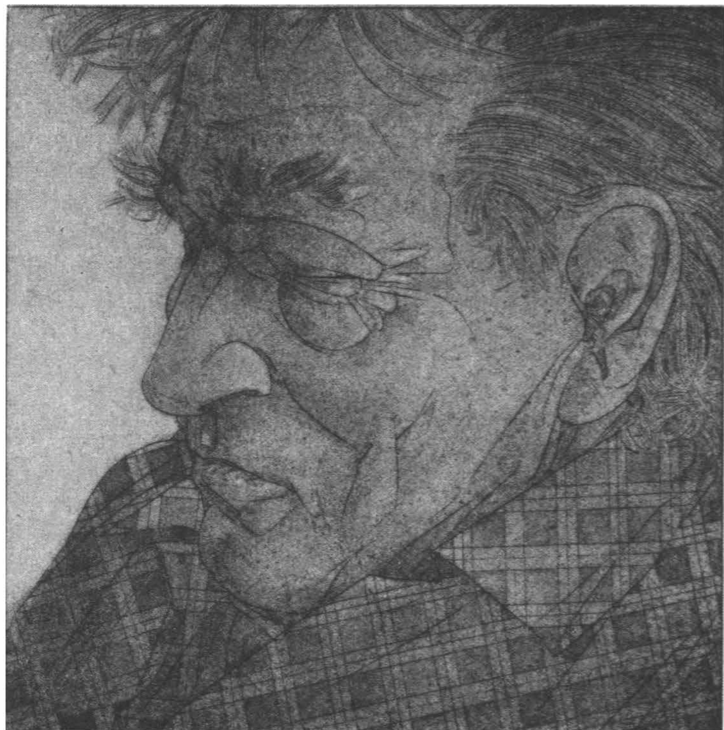
Lois, gün batımında kahvaltı hazırladı – bol miktarda çörek, sucuk ve tost. Lois kahvaltıyı hazırlarken, Ralph kafasının derinliklerinde gömülü duran o kası hareket ettirmeyi denedi – o sönüp yanma hissini yeniden yaratmayı. Ama bunu yapamadı. Lois denediğinde o da yapamadı; ama Ralph onun bir an için titreştiğine ve onun içinden sanki bir soba görebildiğine yemin edebilirdi.

"Olmasa da olur," dedi Lois, tabaklarını masaya getirirken.

"Herhalde," diye onayladı Ralph, ama hâlâ Atropos'tan aldığı yüzük yerine Carolyn'ın ona verdiği yüzüğü kaybetmiş olsaydı bunu başarabileceğini düşünüyordu – küçük ama gerekli bir nesne, bir göz kırpmasıyla ve parıltıyla yuvarlanarak hayatından çıkmıştı.

12

İki akşam daha deliksiz uyuduktan sonra, haleler de kaybolmaya başlamıştı. Sonraki haftaya kadar bütünüyle kayboldular ve Ralph, bütün bunların tuhaf bir düş olup olmadığını merak etmeye başlamıştı. Öyle olmadığını biliyordu; ama çok iyi bildiği şeye inanmak giderek daha da zorlaştı. Sağ kolunun dirseği ve bileği arasında yara duruyordu elbette; ama bu yaranın çok uzun bir süre önce, saçlarına ak düşmeden önceki yıllar sırasında meydana gelip gelmediğini merak etmeye başlamıştı ve yaşlılığın bir efsane ya da bir düş ya da kendisi kadar özel olmayan insanlara özgü bir şey olduğuna yürekten inanmıştı.

Sonsöz
Ölüm Saatinin Kurulması
(II)

Omzumdan bakarken onun şeklini görüyorum
ve ilerliyorum, sanki gece ormandaki birinin
yaklaşan ayak seslerini duyup
kulak kabartmak için durduktan sonra; sonra, sessizlik yerine
sessizce hareket eden bir yaratığın adımlarını duyması gibi.
Kaçmaktan başka ne yapabilir ki? Kör gibi
patikadan aşağı hızla koşuyor, tökezleyerek,
yüzünü ağaç dalları çiziyor;
karanlıktaki yaratıksa şimdi ona daha yakın ama acelesi yok
nefes nefese değil, avıyla alay ediyor.

Stephen Dobyns
"Takip"

Kanatlarım olsaydı, seni her yere uçururdum;
Param olsaydı, şu lanet şehri satın alırdım;
Cesaretim olsaydı, belki o zaman seni kurtarırdım;
Bir fenerim olsaydı, yolu aydınlatırdım senin için,
Bir fenerim olsaydı, yolu aydınlatırdım senin için,

Michael McDermott
"Fener"

1

2 Şubat 1994'te, Lois Chasse, Lois Roberts oldu. Törende oğlu Harold, gelini damada teslim etti. Harold'ın eşi törene katılmadı; Bangor'daydı ve Ralph onun bronşit olduğu bahanesine inanmadı. Ancak, Jan Chasse'in gelmemesinden hayal kırıklığına uğramadığı gibi, bu şüphesini kendisine sakladı. Damadın sağdıcı, sağ kolunda hâlâ duran alçı olmasa, onu neredeyse ölüme götüren olayın hiçbir izini taşımayacak olan John Leydecker'di. Dört gün komada kalmıştı, ama Leydecker, ne kadar şanslı olduğunu biliyordu; patlama sırasında yanında duran Eyalet polisinden başka altı polis daha ölmüştü ve bunlardan ikisi Leydecker'in kendi seçme adamlarıydı.

Gelinin nedimesi, arkadaşı Simone Castonguay'dı ve törende, şerefe kadeh kaldıran ilk kişi, Joe Wyzer'dı. Trigger Vachon da hemen ardından biraz buruk ama yürekten kadeh kaldırdı ve "Bu insanlar yüz elli yaşına kadar yaşayacak ve romatizmadan ya da peklikten şikâyet ettikleri tek bir gün bile olmayacak!" dileğiyle konuşmasını bitirdi.

Ralph ve Lois tören salonunu, saçlarında, çoğu Faye Chapin tarafından ve geri kalanları da Harris Bulvarı'nın diğer Moruklan tarafından atılan pirinç taneleriyle dolu bir şekilde terk ederlerken, elinde bir kitap ve başında uçuşan bir yığın beyaz saç olan yaşlı bir adam onlara doğru yaklaştı. Yüzünde kocaman bir gülümseme vardı.

"Tebrikler, Ralph," dedi. "Tebrikler, Lois."

"Teşekkürler, Dor," dedi Ralph.

"Seni merak ettik," dedi Lois. "Davetiyeni almadın mı? Faye verdiğini söylemişti."

"Aa, verdi. Evet, verdi ama kapalı yerde yapılan böyle törenlere pek gitmem. Çok kasvetli. Cenaze törenleri ise daha kötü. İşte, bu sizin için. Paketlemedim; çünkü parmaklarımdaki kireçlenme böyle şeyleri yapmamı engelliyor."

Ralph, Dor'un verdiği şeyi aldı. Stephen Dobyns'in *Anlaşan Hayvanlar* adında bir şiir kitabıydı. Şairin adı, Stephen Dobyns, Ralph'in içine tuhaf bir ürperti getirdi ama nedenini pek bilemiyordu.

"Teşekkürler," dedi Dorrance'a.

"Son yazdıkları kadar iyi değil ama yine de iyi, Dobyns çok iyi."

"Balayımızda birbirimize okuruz," dedi Lois.

"Şiir okumak için iyi bir zaman," dedi Dorrance. "Belki de en iyi zaman. Birlikte çok mutlu olacağınızdan eminim."

Uzaklaşmaya başladı, sonra geri dönüp baktı.

"Büyük bir iş başardınız. Uzun Yaşayanlar çok memnunlar."

Dorrance uzaklaştı.

Lois, Ralph'e baktı. "Neden bahsediyor? Biliyor musun?"

Ralph hayır dercesine başını salladı. Kesin olarak bilemiyordu ama sanki bir yerlerden hatırlıyor gibiydi. Kolundaki yara bazen olduğu gibi karıncalanmaya başlamıştı, çok derinden gelen bir kaşıntı duygusuydu.

"Uzun Yaşayanlar," diye kendi kendine mırıldandı. "Belki bizden söz etti, Ralph – eninde sonunda, taze piliçler sayılmayız artık, değil mi?"

"Demek istediği şey buydu muhtemelen," diye onayladı Ralph, ama fikrini değiştirdi... ve gözlerinden, Lois'in de fikrini değiştirdiği anlaşılıyordu.

2

Aynı gün, Ralph ve Lois törende birbirlerine "Evet, kabul ediyorum" dedikleri sırada, parlak yeşil haleli bir ayyaş – amcası beş yıldan daha fazla bir süredir bu bir baltaya sap olamamış yeğenini görmemiş olsa da, Dexter'da bir amcası olan ayyaş – Strawford Parkı'nda, gözlerini, karın üzerine vuran güneşin harika parıltısı üzerinde dolaştırarak, geziniyordu. İçinde bir şeyler bulabileceği konserve kutusu ve şişe arıyordu. Bir kadeh viski almaya yetecek kadar para bulsaydı harika olurdu ama bir şişe ucuz şarap olsa da olurdu.

Tuvalet kabinlerinden çok uzakta olmayan bir yerde, bir metal parıltısı gördü. Büyük bir ihtimalle yalnızca bir şişe kapağından yansıyan güneşti ama böyle bir şeyi kontrol etmesi gerekirdi. Metal bir para olabilirdi... ama ayyaşa bu bir tür altın parıltısı gibi geldi.

"Kutsal Yahuda!" diye bağırdı, karların üstünde şüpheli bir şekilde parlayan alyansı alarak. Büyükçe bir yüzüktü ve altın olduğu neredeyse kesindi. İçinde kazınmış yazıları okumak için yan çevirdi: HD-ED 5-8-87.

Bir kadeh mi? Hayır. Bu küçük bebek ona bir kadehten fazlasını garantiliyordu. Birçok kadeh. Belki bir hafta boyunca içki alabilecek kadar.

Ralph ve Lois'in bir zamanlar neredeyse yorgunluktan bayılacak gibi oldukları Witcham Caddesi ve Jackson Caddesi kavşağına koştururken, ayyaş adam, yaklaşan otobüsü göremedi. Sürücü onu görmüş ve frene basmıştı ama yol buzluydu.

Ayyaş adam kendisine neyin çarptığını hiç görmedi. Bir an yaşamla ölüm arasında gidip geldi ve sonra hepimizi bekleyen karanlığa doğru göçüp gitti. Elindeki yüzük, kanalizasyon kapağından içeri yuvarlandı ve orada çok ama çok uzun bir süre kaldı. Ama sonsuza kadar değil. Derry'de, kanalizasyonda kaybolan şeyler garip bir şekilde – çoğu zaman da hiç hoş olmayan bir şekilde – tekrar ortaya çıkardı.

3

Ralph ve Lois, sonsuza kadar mutlu yaşamadı.

Ölümlü dünyasında sürekli mutluluk yoktu, bu hiç şüphesiz Clotho ve Lachesis'in çok iyi bildikleri bir gerçekti. Ama yine de belli bir süre mutlu yaşadılar. İkisi de diğerine ortaya çıkıp da bunların yaşamlarının en mutlu yılları olduğunu söylemedi; çünkü ikisi de ilk evlendikleri kişilere sevgiyle bağlıydılar; ama kalplerinin derinliklerinde, ikisi de kendilerini çok mutlu olarak görüyorlardı. Ralph, insanın yaşamının sonbaharında yaşadığı aşkın en güçlü aşk olduğundan emin değildi ama en nazik ve en tamamlayıcı aşk olduğuna inanmaya başlamıştı.

Sık sık *Bizim Lois*, deyip gülüyordu. Lois, bundan rahatsız oluyormuş gibi yapıyordu ama hepsi yapmacıktı; Ralph'in bunu söylerken gözlerindeki muzip bakışı görebiliyordu.

Karı koca olarak girdikleri ilk yılbaşının sabahında (Lois'in derli toplu evine taşınmışlardı ve Ralph, kendi evini satılığa çıkarmıştı), Lois, Ralph'e küçük bir av köpeği hediye etti. "Onu sevdin mi?" diye sordu endişeli bir şekilde. "Onu neredeyse almayacaktım, Sevgili Abby, evcil hayvanları hediye olarak vermemek gerektiğini söylüyor; ama dükkanın vitrininde öyle şirin... öyle üzgün görünüyordu ki... ondan hoşlanmazsan ya da bütün kış küçük bir köpeğin peşinden koşturmak istemezsen, söyle yeter. Verecek birini buluruz..."

"Lois," dedi Ralph, kaşını McGovern'ın alaylı kaş kaldırmasına benzediğini umduğu bir şekilde kaldırarak. "Saçmalama."

"Saçmalıyor muyum?"

"Saçmalıyorsun. Sinirli olduğunda hep bunu yapıyorsun; ama şimdi sinirlerini yatıştırabilirsin. Bu bebekten çok hoşlandım." Bu bir abartı değildi; kahverengi siyah av köpeği yavrusuna ilk görüşte hayran olmuştu.

"Adını ne koyacaksın?" diye sordu Lois. "Bir fikrin var mı?"

"Elbette," dedi Ralph. "Rosalie."

4

Sonraki dört yıl, genel olarak Helen ve Nat Deepneau için de güzel yıllardı. Bir süre, Helen'in kütüphaneci maaşıyla geçinerek, şehrin doğu tarafında sade bir şekilde yaşadılar. Ralph'in oturduğu yerin yukarısındaki eski evleri satılmıştı ama parası, borç faturalarını ödemeye gitmişti. Derken, Haziran 1994'te, Helen'e, beklenmedik bir şekilde bir yerden sigorta parası geldi... parayı gönderen John Leydecker'di.

Great Eastern Sigorta Şirketi, Ed Deepneau'nun, hayatına kendisinin son verdiğini iddia ederek, hayat sigortası poliçesini ödemeyi reddetmişti. Büyük çabalardan, git gellerden sonra küçük bir miktar para vermeyi kabul etmişlerdi. John Leydecker'in poker oynadığı Howard Hayman adında bir arkadaşının çabalarıyla ikna olmuşlardı. Hayman, poker oynamadığı zamanlar, sigorta şirketlerinde yemek yemekten hoşlanan bir avukattı.

Leydecker, 1994'ün Şubat ayında Ralph'le Lois'in evinde Helen'le yeniden karşılaşmış, ona duyduğu hayranlıkla yelkenleri suya indirmiş ("Pek aşk sayılmaz bu," demişti daha sonra Ralph ve Lois'e) ve sigorta şirketinin Helen'i kazıklamaya çalıştığını düşündüğü için onu Hayman'la tanıştırmıştı. "Onun akli dengesi bozuktu, intihar sayılmaz," dedi Leydecker ve Helen ona şapkasını uzatıp kapıyı gösterdikten çok sonra uzun süre buna takılıp kaldı.

Howard Hayman'ın Great Eastern sigorta şirketini herkesin önünde rezil etmekle korkuttuktan hemen sonra, Helen, yetmiş bin dolarlık bir çek almıştı. 1994 sonbaharı sonunda, Helen, bu paranın çoğunu, Harris Bulvarı'nda eskiden oturduğu yerden üç kapı ilerde,

Harriet Bennigan'ın evinin tam karşısında, bir ev satın almak için kullanmıştı.

"Doğru yakasında asla mutlu olamadım," dedi Lois'e o yılın Kasım ayında. Parktan geri dönüyorlardı ve Natalie, bebek arabasında uykuya dalmıştı, Lois'in kendi ördüğü büyük kar şapkasının altından yalnızca burnu görünüyordu. "Harris Bulvarı'nı düşümde görürdüm, delice değil mi?"

"Düşlerin delice olduğunu sanmıyorum," diye yanıtladı Lois.

Helen ve John Leydecker o yazın çoğunu buluşarak geçirdiler, ama hem Ralph hem de Lois, bu flörtün İşçi Bayramından sonra aniden sona ermesine ya da Helen'in, resmi, yüksek yakalı kütüphaneci bluzunun üstüne pembe üçgen bir broş takmaya başlamasına hiç şaşırmadı. Belki, her şeyi görüp geçirecek kadar uzun yaşadıklarından, belki de derin bir seviyede, gizli anlamların, üstü kapalı içgüdülerin ve üstü kapalı önemli işlerin olduğu gizli bir şehre açılan parlak bir geçit yaratan haleleri hâlâ gördüklerinden, buna hiç şaşırmamışlardı.

5

Helen, Harris Bulvarı'na taşındıktan sonra, Ralph ve Lois sık sık Natalie'ye bakıcılık yaptılar ve bu işten çok hoşlandılar. Otuz yıl önce evlenmiş olsalardı kendilerinin de bir çocukları olabilirdi... Natalie'nin sırtındaki kalın pamukludan pembe kış tulumu ve memurların kollukları gibi ellerine büyük gelen eldivenleriyle minik bir yılbaşı maskotunu andırarak o paytak yürüyüşüyle "Meyaba Yalf, meyaba Yolis, sizi göymeye geldim" diyen o cıvıl cıvıl sesiyle kapıya dayandığında, en soğuk ve en kasvetli kış günlerini bile daha sıcak ve daha aydınlık bir hale getirirdi.

Haziran 1995'te Helen yepyeni Volvo marka bir araba satın aldı. Arka camına da "BİR BALIĞIN BİR BİSİKLETE NE KADAR İHTİYACI VARSA BİR KADININ DA BİR ERKEĞE ANCAK O KADAR İHTİYACI VARDIR" yazılı bir çıkartma yapıştırdı. Bu sözlerin içerdiği anlam Ralph'i şaşırtmadı fakat bu çıkartmayı her gördüğünde kendini kötü hissetti. Zaman zaman Ed'in dul karısına bıraktığı mirasın kırık bir kalp ve hiç de hoş olmayan duygularla dolu anılardan ibaret olduğunu düşünüyordu. Ne zaman o çıkartmayı görse He-

len'in dayak yediği o yaz günü Red Apple'dan çıkıp bunun hesabını sormak üzere evlerine gittiğinde Ed'in belden yukarısı çıplak bir halde fıskıyenin karşısında nasıl oturduğu gözünün önüne geliyordu. Ve gözünde camına kan damlaları sıçramış güneş gözlükleriyle oturuşunu, eğilip Ralph'e nasıl büyük bir ciddiyetle ve zeki gözlerle baktığını; 'insanın ahmaklığının belli bir noktaya nasıl vardıktan sonra buna katlanmanın ne kadar zor olduğunu' nasıl sakin bir şekilde anlattığını hatırlıyordu.

Ve bundan sonra her şey çığrından çıkmaya başladı, diye düşünüyordu Ralph bazen. Çığrından çıkan şeyin ne olduğunu artık tam olarak hatırlayamıyordu ama bir şeylerin normal seyrinden saptığı kesindi. Hafızasındaki bu kopukluk (eğer gerçekten böyle bir şey varsa tabii), Helen açısından karanlık bir dönem başladığına dair olan inancını değiştirmiyordu. Bu dönem, Helen bunu başta fark etmese de, köpeğin kuyruğuna bağlanmış teneke kutu gibi onun peşini bırakmayacaktı.

6

Helen'in Volvo marka arabasını satın almasından bir ay sonra Faye Chapin tam da, satranç turnuvasına katılacak olan oyuncuların listesini çıkarmaya çalıştığı sırada bir kalp krizi geçirdi. Kaldırıldığı Derry Hastanesi'nin bir odasında yedi saat sonra öldü. Ölmeden önce onu görmeye gelen Ralph, Faye'in yattığı – 315 no'lu – odanın numarasını görünce bunu bir yerlerden hatırladığı duygusuna kapıldı. Önce bunun Carolyn'ın da hastalığının son dönemlerini aynı katta geçirmesiyle ilgili olduğunu düşünmüş, fakat ardından Jimmy Vandermeer'in de Faye'in yattığı odanın hemen yanıbaşındakinde öldüğünü hatırlamıştı. Ralph tam olarak emin olamasa da Lois'le birlikte onu ölüm döşeğinde ziyaret ettiklerinde Jimmy'nin onları tanıdığını düşünmüştü. Artık geçmişe ait anılarına fazla güvenemiyordu, Lois'in de birçok şeyi birbirine karıştırdığı gibi Ralph'in hafızası da bu konularda oldukça bulanıktı. Bunun bir kısmının hayatının son yıllarında yaşadığı bu güz aşkından, bir kısmının da geçip giden yılların etkisinden kaynaklandığını düşünmüştü. Ancak bu hafıza bulanıklığının en önemli gerekçesi, Carolyn'ın ölümünü izleyen ayların en kötü safhasını oluşturan ve sonra da kendi kendine geçen uykusuz-

luk hastalığı olmalıydı. Her ne kadar geçmiş gibi görünse de tıpkı bu oda numarasını bir yerlerden hatırladığını düşünmesi gibi şeyler zaman zaman oluyordu. Hâlâ ona bu odada olağanüstü bir şeyler olmuş gibi geliyordu

([*Merhaba kadın, merhaba adam, biz de sizi bekliyorduk.*])

Faye'in kupkuru güçsüz elini tuttu ve onun ürkmüş, şaşkın gözlerinin içine bakarak gülümsedi ve kafasının içinde garip bir fikir oluştu: *Tam orada köşede duruyor ve bize bakıyorlar.*

Dönüp baktı. Köşede kimsecikler yoktu elbette; ama şimdilik yoktu... en azından şimdilik...

7

1993 ve 1998 yılları arasında Derry'de hayat, bu tip yerlerde hep olduğu gibiydi: Nisan'da tomurcuklar açtı; ekimde kuru yapraklar savruldu; aralığın ortasında insanlar evlerine Noel çamlarını taşımaya başladılar; ocağın ortalarında ise aynı çamlar ince dallarında hüzünlü bir ifadeyle hâlâ asılı duran parıltılı süslerle birlikte çöp arabalarının arkasına atıldılar; dünyaya gelen bebekler yaşamın kapısını araladılar ve silinip giden eski inançlar ve adetler oldu; bazen de tam yaşamlarının doruğundayken birdenbire tepetaklak olarak silinip giden insanlar oldu.

Derry'de beş yıl boyunca saçlar kesildi; fırtınalar ve öğrenci baloları birbirini kovaladı; dostlarla birlikte kahveler ve sigaralar içildi, Parker'ın Yeri'nde akşam yemekleri, Küçük İttifak adlı kafede sosisli sandviçler yendi. Genç kızlar ve delikanlılar birbirine âşık oldu; sarhoşlar arabalardan sarkıp naralar attı ve mini etek giyenler kınandı. İnsanlar evlerinin çatısını onarttı, bahçelerinde garaja giden araba yolunun taşlarını yeniden döşetti. İşe yaramaz yaşlı serseriler işyerlerinde çalışmaya karşı çıktılar ve genç serseriler ise işyerinde çalışma lehinde tavır aldılar. Hayat insanların şikâyetçi olduğu, son derece acımasız, genelde sıkıcı, bazen güzel, kırk yılda bir kısa süreli olsa da keyifli bir şeydi. Ancak kesin olan bir şey varsa o da zamanın akıp gittiğiydi.

1996 sonbaharında Ralph kendi kendine bağırsak kanseri olduğu teşhisini koydu. Büyük abdestinde gittikçe daha sık bir şekilde kan izlerine rastlıyordu ve gidip (Dr. Litchfield'in yerine gelen, suratı kı-

rışık içinde ama güleryüzlü bir adam olan) Dr. Pickard'da muayene olmaya karar verdi, böylece hastane odalarında hayaller içinde ve beyninde Kemoterapi IV'ün damlalarının soğuk bir şekilde dans ettiği günler geçirdi. Sorun kanser değil, Dr. Pickard'ın kayda değer tanımıyla "tepesi patlamış" bir hemoroiddi. Dr. Pickard, Ralph'e gidip yolun aşağısındaki Rite Aid Eczanesi'nden alacağı bir ilaç reçetesi yazdı. Eczacı Joe Wyzer reçeteyi görünce Ralph'e keyifle sırıttı ve "Kötü bir hemoroid ha" dedi "ama yine de bağırsak kanserinin papucu dama atılmışa benziyor, ne dersin?"

"Bağırsak kanseri olasılığı hiç aklıma bile gelmemişti," diye karşılık verdi Ralph inatçı bir ifadeyle.

1997 kışında bir gün Lois, Strawford Parkı'nda o çok sevdiği tepede Natalie'nin frizbisiyle oynarken başına frizbinin çarpmasıyla, sanki yağlı domuz yarışındaki bir domuz gibi hızla (bu Don Veazie'nin tanımıydı, olay anında o da tam oradaydı) tepeden, tuvaletlerin olduğu yerde üzerinde BAYANLAR İÇİN yazılı kapınının olduğu yere kadar yuvarlandı. Dizini burktu ve sırtını incitti ve Ralph bunu yapmaması gerektiğini bildiği halde – en azından, bu halde birine gülmek oldukça itici görünüyordu – hastaneye acil servise gidene kadar yolun büyük bir kısmında kahkahalarla güldü. İşin aslı Lois de çektiği acıya rağmen yüksek sesle bu kahkahalara katılıyor, böylece Ralph'in kendini tutması güçleşiyordu. Ralph gözlerinden yaşlar gelene kadar güldü ve sonunda susması için kendini çimdiklemesi gerektiğini düşünüp toparlandı. Şu her zamanki *Bizim Lois* haliyle tepeden aşağıya doğru dizleri bükülmüş bir şekilde tepetaklak yuvarlanışı, Esrarengiz Doğu'nun bağdaş kurmuş yoga yapan keşişlerini andırıyordu ve tam tuvaletlerin oraya geldiğinde sanki kapısını çalar gibi tuvaletin oraya çarpıp durmuştu. Bahar geldiğinde Lois tamamen iyileşmiş, sadece yağmurlu gecelerde dizinin sızlamasının ve Don Veazie'nin onu her gördüğünde başka tuvalet kapılarına çarpıp çarpmadığını sormasının dışında bir şikâyeti kalmamıştı.

8

Hayat her zaman olduğu gibi, yani belli sınırlar içinde ve ara sıra da bu sınırların dışına çıkarak, geçip gidiyordu. Bizler ağır, akıllı – ya da tam tersi – birtakım planlar yaparken; bu yıllar boyunca

hayatın Ralph Roberts için bu kadar iyi geçmesinin nedeni onun geleceğe yönelik hiçbir plan yapmamış olmasıydı. Joe Wyzer ve John Leydecker'le olan dostluğunu sürdürdü, fakat bu yıllar boyunca en yakın dostu karısıydı. Hemen her yere birlikte giderlerdi, eşine az rastlanır bir şekilde birbirlerinden hiçbir gizli saklıları ve birbirlerine söylemedikleri hiçbir şeyleri olmazdı. Bir de av köpeği Rosalie ve bir zamanlar Bay Chasse'in şimdi de Ralph'in olan sallanan koltuk vardı ve tabii ki her gün onları ziyarete gelen (her ikisi için de bu çok önemli olmamasına rağmen artık onlara Yalf ve Yolis değil Ralph ve Lois diyebilen) Natalie vardı. Her şeyden önemlisi Ralph'in sağlığı yerindeydi. Ölümlülerin dünyası bütün güzel yanlarına rağmen, dertlerle de dolu bir yaşamdı ve bir sabah uyandığında başucundaki dijital saatin 5:49'u gösterdiğini gördüğü 1998'in Martının ortalarına kadar Ralph büyük bir neşe ve sükûnetle yaşamayı sürdürdü.

Lois'in yanında uzanmış yatıyordu ve Ralph onun uykusunu bölmek istemeyerek kendisini uyandıran şeyin ne olduğunu anlamaya çalışıyordu.

Bunun ne olduğunu biliyorsun Ralph.

Hayır bilmiyorum

Biliyorsun. Bak dinle.

Ralph dinledi. Büyük bir dikkatle dinledi. Sonra duvarların içinden onu duymaya başladı; bu, alçak yavaş bir sesle ilerleyen, ölüm saatinin tiktaklarıydı.

9

Ralph bir sonraki gün saat 5:47'de bir sonrakinde de 5:44'te uyandı. Derry'de artık kış şiddetini azaltırken ve baharın yolunu açarken, onun da uykusu artık gittikçe dakika dakika azalıyordu. Mayıs ayı geldiğinde artık tiktakları her yerde duymaya başlamıştı; fakat belirli bir yerden geldiğini ve tıpkı bir vantroloğun kendi sesini duyması gibi bu sesin de kendi izini belli ettiğini anlamıştı. Bu sesi ilk duymaya başladığı sıralarda ses Carolyn'dan geliyordu. Şimdi ise ses Ralph'in kendisinden geliyordu.

Vücudunda bir kanser hücresinin geliştiğinden neredeyse emin olduğunda bile paniğe kapıldığına dair en ufak bir şey hissetmemişti

ama eski hastalığı olan uykusuzluğun neden olduğu umutsuzluğun her yerde izleri vardı. Daha çabuk yorulur ve dikkatini bir konuya daha zor yoğunlaştırır hale gelmiş, en basit bir şeyi bile daha zor hatırlar olmuştu; fakat bütün bu olup bitenleri büyük bir sükûnetle kabullendi.

"Uyku düzeninde bir sorun mu var Ralph?" diye sordu bir gün Lois. "Gözlerinin altında büyük koyu renk, halkalar var."

"Aldığım ilaçlardandır," diye cevap verdi Ralph.

"Demek öyle, seni gidi ihtiyar."

Ralph onu kollarının arasına aldı ve sıkıca kucakladı "Benim için endişelenme hayatım. İhtiyacım olan bütün uykuyu alıyorum."

Bir hafta sonra bir sabah 4:02'de kolundaki yara izi boyunca zonklayan derin ağrıyla uyandı – zonklama ölüm saatinin tiktaklarıyla uyumlu bir şekildeydi – bu tiktaklar eskiden şüphesiz kalbinin vuruşundan başka bir şey değildi. Fakat bu sefer farklı olan bu sesin kalbinden değil, en azından Ralph öyle düşünüyordu, merkezi koluna yerleştirilmiş olan bir elektrik akımından geliyor olmasıydı.

Bu yaranın yeri, diye düşündü, ardından *hayır yara değil verilen söz. Verilen sözün vadesi doldu.*

Hangi söz Ralph? Ne sözü?

İşte bunu bilemiyordu

10

Haziran başlarında Helen ve Nat aniden Ralph ve Lois'i görmeye gelip Helen'in yakın arkadaşı olan Melanie Teyze'yle birlikte Boston'a yaptıkları geziden bahsettiler. Helen ve Melanie Teyze bir tür feminist kongreye gitmişlerdi; Nat da o sırada bir kreşte kalmış ve bir sürü arkadaş edinmişti. Sonra Melanie Teyze'nin, feminist birtakım etkinlikler için New York ve Washington'a gitmesi gerekince, Helen de Nat'la birlikte biraz gezmek için birkaç gün daha Boston'da kalmaya karar vermişti.

"Bugün yeni bir çizgi film izledik," dedi Natalie. "Ormandaki hayvanlarla ilgiliydi. Filmde hayvanlar konuşuyordu!" Bu son sözcüğü adeta bir Shakespeare oyuncusu edasıyla söylemişti.

"Hayvanların konuştuğu filmler çok güzel oluyor değil mi?" diye sordu Lois.

"Evet! Ayrıca bu benim yeni elbisem!"

"Gerçekten çok cici bir elbise," dedi Lois.

Helen Ralph'e bakıyordu "İyi misin dostum? Solgun görünüyorsun ve geldiğimizde tek bir kelime bile etmedin."

"Her zamanki gibi," dedi Ralph "İkinizin de başındaki keplerle ne kadar hoş göründüğünü düşünüyordum. Bunları beyzbol maçı seyretmeye gittiğinde Fenway Park'tan mı aldın?"

Helen ve Nat, Boston Red Sox armalı kepler giymişlerdi. Kışın yumuşamaya başladığı zamanlarda herkesin başında bunlardan olurdu (bu öylesine yaygındı ki Lois'in deyimiyle adım başı bu keplerden giyen birine rastlamak mümkündü) fakat bu kepler Ralph'de çok eski, derin bir çağrışıma neden olmuştu... bu çok özel bir görüntüye aitti ne olduğunu Ralph de tam olarak hatırlayamıyordu, Red Apple'ın önünde duran ve başına bu keplerden birini geçirmiş olan birisine ait bir görüntüye.

Bu arada Helen başındaki kepi çıkarmış onu inceliyordu. "Evet" dedi "Ama sadece üç vuruş izleyecek kadar kaldık. İşin kısası toplara vuran ve sonra da onları yakalayan bir sürü adam. Bugünlerde erkekleri izleyecek kadar sabırlı değilim, sanırım. Ama bu şık keplerimizi sevdik, değil mi Natalie?"

"Evet," dedi Natalie hemen atılarak ve Ralph ertesi gün sabah 4:01'de uyandığında bileğindeki yara yerinin izi boyunca zonklaması ve ölüm saatinin tıkırtının da ötesinde bir sesle çınlamasıyla uyandı, bu sesin sürekli *Atropos... Atropos... Atropos* diye tekrarladığı kelimeyse, nereden hatırladığını bilemediği bir addı.

Bu adı bir yerden hatırlıyorum.

Emin misin Ralph?

Evet, paslı bir neşteri ve kötü bir görünüşü vardı, bana Ölümlü diye hitap ederdi ve bir şeyi almıştı...

Neyi Ralph? Neyi almıştı?

Bu sessiz iç konuşmalara alışmıştı, sanki kısa süre yayın yapan bir korsan radyonun frekansı gibi zihinsel bir dalgayı andırıyordu, yatakta uyuyan karısının yanında gözleri cin gibi açık sırtüstü uzanmış, uykusu kaçmış bir halde güneşin doğmasını beklerken, devreye giren bir radyo yayınıydı sanki.

Neyi almıştı? Hatırlıyor musun?

Hatırlayamıyordu, bu sesin kendisine sorduğu soruların hemen hemen tamamı yanıtsız kalıyordu fakat bu sefer umulmadık bir şekilde yanıt gelivermişti.

Bill McGovern'ın şapkasını elbette. Atropos Bill'in şapkasını almıştı üstelik onu bir keresinde rezil ettiğimde şapkanın kenarını hilal şeklinde ısırmıştı.

Kim bu? Atropos da kim?

İşte bunu o da bilmiyordu. Yalnızca Atropos'un yeni Red Sox kepiyle çok sevecen görünen Helen'le ilgili bir şeyler planlayan biri olduğunu ve onun elinde paslı bir neşterinin olduğunu hatırlayabiliyordu.

Karanlıkta yattığı yerden kendi kendine *daha sonra* dedi, ölüm saatinin tiktaklarını dinleyerek, *belki daha sonra bütün bunların ne anlama geldiğini de öğreneceğim.*

11

Bunaltıcı derece sıcak geçen haziran ayının üçüncü haftası Ralph yeniden haleleri görmeye başladı.

12

Haziran ayı geçip de temmuz geldiğinde, hiçbir makul nedeni olmaksızın sık sık aniden gelen ağlama nöbetlerine tutulmaya başladı. Garip bir durumdu, herhangi bir depresyon ya da yaşamında şikâyetçi olabileceği bir şey yoktu; fakat bazen bir şeye gözü takıldığında – örneğin gökyüzünde tek başına kanat çırpan bir kuşu gördüğünde – kalbi birilerini kaybetme duygusuyla acı içinde burkuluyordu.

Neredeyse bitti, diyordu içindeki ses. Bu ses artık ne Carolyn'dan ne Bill'den, ne de kendi gençliğinden geliyordu. Bir yabancının sesi gibiydi; belki de o kadar kötü olmayan bir yabancının. *İşte bu yüzden bu kadar kederlisin. Her şeyin böyle savrulup gitmeye başlamasının seni bu kadar çok üzmesi de son derece normal bir şey.*

Hiçbir şey bitmedi! diye bağırdı. *Neden olsun ki? Yaptırdığım son çekapta Dr. Pickard sapasağlam olduğumu söyledi! Ben iyiyim! Hiç olmadığım kadar iyiyim!*

İçindeki sesin geldiği yerden çıt çıkmadı. Ancak bir cevap gelmemesi adeta her şeyi bilen birinin suskunluğuydu.

13

"Peki öyleyse," dedi Ralph yüksek sesle temmuz sonlarının sıcak bir öğleden sonrasında. Bir fırtınada yıkıldığı 1985'e kadar Derry'nin şehir suyunun geldiği ana borunun olduğu yerin yakınında bir bankta oturuyordu. Tepenin yamacında, kuşbanyosu havuzunun hemen yanı başında genç bir adam (elinde tuttuğu dürbüne ve yerde habire bir şeyler karaladığı kâğıtlara bakılırsa iyi bir amatör kuş meraklısıydı) sık sık elindeki not defterine dürbünle gördüklerini not ediyordu. "Peki *neden* neredeyse bittiğini anlat bakalım. Bunu bana anlat."

Bir cevap gelmedi ama yine de bu da bir şeydi, Ralph beklemeye razıydı. Bütün gün dolaşıp durmuştu, hava çok sıcaktı ve yorgundu. Artık 3:30'da uyanmaya başlamıştı. Yeniden o uzun yorucu yürüyüşlerine başlamıştı fakat bunun uyumasına en ufak bir yararı olmuyordu; sanki bir Hac ziyareti yaparmışcasına Derry'nin her yerini son bir kez görmek için dolaşıp durduğunu düşünüyordu. Bu kentle vedalaşmak için.

Çünkü verilen sözün vadesi doldu, diye cevap verdi içindeki ses ve bileğindeki yaranın yeri yeniden zonklamaya ve ateş gibi yanmaya başladı. *Senin istediğin şeyin karşılığında sana verilen sözün vadesi doldu.*

"İyi de o söz neydi?" diye sordu endişeyle. "Lütfen anlat, eğer bir söz verdiysem *bunu neden hatırlayamıyorum?*"

Amatör kuş meraklısı bu soruyu duyarak döndü, tepenin yukarısına doğru başını kaldırıp baktı. Bir banka oturmuş kendi kendine konuşan bir adam gördü. Adam alayla bıyık altından güldü ve *Umarım çok fazla yaşlanmadan ölürüm,* diye düşündü. Yeniden kuşbanyosuna doğru dönüp notlar almaya devam etti.

Ralph'in kafasının derinliklerinde o çok güçlü duygu – o *sönüp yanma* duygusu – tekrar aniden geldi. Oturduğu banktan kıpırdamadığı halde kendini yukarıya doğru yükseliyormuş gibi hissetti... gittikçe daha hızlı bir şekilde ve daha önce hiç olmadığı kadar yükseliyordu.

Bu hiçbir şey değil, dedi içindeki ses. *Daha önce bundan daha da yukarı çıkmıştın, sadece sen değil Lois de. Ama geri döndün. Yakında zamanı geldiğinde buna hazır olacaksın.*

Kuş meraklısı içinde yaşadığı altından halenin varlığından haber-

siz bir şekilde, tepedeki bankta oturan yaşlı adamın sinsi sinsi kendisine doğru yaklaşıp yaklaşmadığını merak ederek etrafına bakındı. Gördüğü şey o dudaklarındaki kendinden emin, üstünlük taslayan gülümseme ifadesinin birdenbire büyük bir şaşkınlığa dönüşmesine neden oldu. Gözleri faltaşı gibi açılmıştı. Ralph onun halesinde çivit rengi birtakım titreşimlerin sanki konuşuyormuş gibi dalgalandığını ve adamın şoka uğramış gibi göründüğünü fark etti.

Ona ne oluyor? Gördüğü şey nedir?

Fakat bu yanlış bir soruydu. Sorun kuş meraklısının neyi gördüğü değil, neyi göremediğiydi. Adam artık *Ralph'i* göremiyordu; çünkü Ralph göze görünmez hale gelecek kadar bulunduğu seviyeden yükselmişti.

Eğer buradaysalar onları kolaylıkla görebilmem gerekirdi.

Kimleri Ralph? Eğer buradaysalar dediğin kimler?

Clotho, Lachesis ve Atropos.

Birdenbire göründüğü kadar zor olmayan bir yap-boz oyununun parçaları gibi kafasının içinde parçalar uçuşmaya ve yerine oturmaya başladı.

Ralph [*"Aman tanrım. Aman tanrım."*] diye mırıldanmaya başladı.

14

Bundan altı gün sonra Ralph sabaha karşı, saat üçü çeyrek geçe uyandı. Sözün yerine getirilme zamanının geldiğini biliyordu.

15

"Yolun yukarısına Red Apple'a doğru yürüyüp bir dondurma alacağım," dedi Ralph. Saat on sularıydı. Kalbi deli gibi çarpıyordu ve kafası korkunun bembeyaz sabit sesiyle dolu haldeydi, düşünceleriyse karmakarışıktı. Dondurma falan alacağı yoktu, hayatında dondurma yemek için hiç bu kadar isteksiz olmamıştı; ama Red Apple'ın oraya gitmek için iyi bir bahane bulması gerekiyordu. Ağustosun ilk haftasıydı ve gündüz havada nemin doksan dereceye kadar çıkacağı

ve akşamın ilk saatlerinde de bir fırtına beklendiğini hava durumunda dinlemişti.

Ralph artık hiçbir fırtına hakkında endişelenmesine gerek olmadığını düşündü.

Mutfak kapısının hemen yanında yere yayılmış gazetelerin üstünde kitaplık duruyordu. Lois yere çömelmiş onu canlı kırmızı bir renge boyuyordu. Ralph'in dışarı çıkacağını duyunca ellerini beline dayayarak doğruldu ve gerindi. "Ben de seninle geliyorum. Boyamaya biraz ara vermezsem bütün gece başım ağrıyacak. Bu kadar nemli bir havada ilk iş olarak bunu boyamaya neden kalkıştığımı bilemiyorum."

Ralph'in hayatta isteyebileceği son şey Red Apple'a giderken yanında Lois'i de götürmekti. "Bunu yapmamalısın hayatım. Gelirken sana bir tane o sevdiğin hindistan cevizli buzlu karameladan getiririm. Rosalie'yi bile almayı düşünmüyordum, hava çok nemli. Neden gidip arkada sundurmanın önünde oturmuyorsun?"

"Böyle bir havada getireceğin karamela sen dönene kadar yolda erir," dedi Lois. "Haydi gidelim, yolun gölgeli tarafından..."

Durakladı. Yüzündeki gülümseme ifadesi kaybolmuştu. Yerini korkuyla dolu bir hayret ifadesi almıştı ve halesinin kurşuni rengi (Ralph bu haleyi göremediği yıllar boyunca hafifçe koyulaşmıştı) kırmızıya çalan pembe kıvılcımlar saçarak parıldıyordu.

"Ralph sorun nedir? Gerçekten orada ne yapacaksın?"

"Hiçbir şey yok," dedi Ralph, fakat yara yeri bileğinin içinden parıldıyordu ve ölüm saatinin tiktakları her yerden duyuluyordu, alçak sesle ama her yerden geliyordu. Ona gecikmemesi gereken bir randevusu olduğunu söylüyordu. Tutması gereken bir *söz* olduğunu. "Evet var," dedi Lois "Ve bu her neyse son iki üç aydan beri, belki daha uzun zamandan beri var. Tanrım ne kadar ahmağım. Bir şeyler olduğunu seziyordum ama inanmak istemiyordum. Çünkü korkuyordum. Korkmakta da haklıydım değil mi? Haklıydım."

"Lois..."

Lois son hızla, hatta neredeyse *uçarcasına* odanın öbür ucundan yanına geldi, sırtının ağrısı onu biraz olsun yavaşlatamadı bile. Ralph onu durduramadan Lois Ralph'in sağ elini kavrayıp kaldırdı, sabit bir bakışla sağ kolunun bileğindeki yarayı süzdü.

Yaranın yeri kor gibi yanarak parıldıyordu.

Ralph bu parıltının sadece kendi gözüne görünen ve Lois'in göre-

meyeceği bir hale olduğunu umdu. Ardından Lois başını kaldırıp Ralph'e baktı, gözleri korkuyla faltaşı gibi açılmıştı. Gözlerinde korku dışında bir şey daha vardı. Ralph onun gözlerindeki ifadenin her şeyi anlamış olmasından kaynaklandığını anladı.

"Aman tanrım," diye fısıldadı Lois "Parktaki adamlar. O garip isimli adamlar. Clothes ve Lashes miydi neydi... ve içlerinden biri senin bileğini kesmişti. Oh Ralph, aman tanrım, *yapmanı istedikleri şey ne?"*

"Lois, bırak şimdi bunları..."

"Bırakmak mı ? Bırakayım ha? Sakın bir daha benden böyle bir şey isteme!" diye haykırdı Ralph'in yüzüne *"Sakın bir daha böyle bir şey yapmamı isteme! "*

Acele et, diye fısıldadı içindeki ses Ralph'e. *Burada durup tartışacak zamanın yok, bir yerlerde bir şeyler başlamak üzere ve duyduğun o ölüm saati sadece senin için tıkırdayıp duramaz.*

"Gitmem gerekiyor," diyerek döndü ve o dönüşle birlikte birden kapıya tosladı. Bu gergin sahnede Sherlock Holmes vakalarını andıran bir hava olduğunu fark etmedi. Havlaması gereken bir köpek eksikti, Rosalie ne zaman evde Lois ya da Ralph seslerini yükseltecek olsa hoşnutsuzluğunu göstermek için havlardı ama bu sefer havlamamıştı. Rosalie her zaman uzandığı kapının önündeki yerinde değildi, üstelik kapı da aralıktı.

Rosalie Ralph'in o an kafasını yoracağı en son şeydi. Ralph kendini dizlerine kadar bir bal kavanozuna gömülmüş gibi hissediyordu ve yapacağı en iyi şeyin bir an evvel kendini sundurmaya atıp Red Apple'a doğru tek başına yola koyulmak olduğunu düşünüyordu. Kalbi yerinden fırlayacakmış gibi çarpıyor, gözleri alev alev yanıyordu.

"Hayır," diye bağırdı Lois, *"Hayır Ralph lütfen gitme! Lütfen beni bırakıp gitme!"*

Ardından koşup kolundan yakaladı. Elinde hâlâ boya fırçasını tutuyordu, bluzuna sıçramış küçük kırmızı boya lekeleri kan gibi görünüyordu. Ağlamaya başlamıştı, onun ağladığını duymak, Ralph'in içini parçalayan içler acısı bir hüzün duygusu veriyordu. Onu bu şekilde bırakmak istemiyordu, onu bu halde bırakarak çıkıp gidebileceğinden emin değildi.

Döndü ve onu kollarının arasına aldı "Lois gitmem *gerekiyor."*

"Uyuyamıyordun," dedi Lois sayıklar gibi "Biliyordum, yolunda gitmeyen bir şeyler olduğunu biliyordum; fakat bütün bunlar önemli

değil uzaklara gideriz, hemen şimdi, şu dakikada buradan ayrılıp gideriz, Rosalie'yi ve sadece diş fırçalarımızı alıp çekip gideriz..."

Ralph ona daha sıkı sarıldı ve Lois ıslak gözlerle ona bakarak sustu. Dudakları titriyordu.

"Lois bak dinle. *Bunu yapmak zorundayım*"

"Paul'ü kaybettim, seni de kaybedemem!" diye feryat etmeye başladı Lois. *"Buna dayanamam! Oh Ralph buna dayanamam !"*

Dayanabilirsin, diye düşündü Ralph. *Ölümlüler göründüklerinden daha dayanıklıdır. Böyle olmak zorundalar.*

Ralph birkaç damla gözyaşının yanaklarından süzüldüğünü hissetti. Bu gözyaşlarının kederden değil de yorgunluktan kaynaklanıyor olabileceğinden kuşkulandı. Lois'in, bütün bu çabalarının hiçbir şeyi değiştiremeyeceğini anlamasını sağlayabilseydi, sadece yapması gereken güç işin ne olduğunu anlatmanın bir yolu olabilseydi...

Onu omuzlarından tutarak kolunun mesafesinde kendinden uzaklaştırdı. Bileğindeki yara yeri her zamankinden daha şiddetli bir şekilde zonkluyordu, zamanın amansızca akıp gittiği duygusu altında eziliyordu.

"Eğer istiyorsan en azından yolun bir bölümüne kadar bana eşlik et," dedi "Belki yapmam gereken şeye yardımın olur. Ben yeterince yaşadım ve olabileceğinin en iyisinden, harika bir *hayatım oldu.* Ama *onun* henüz böyle bir şansı olmadı ve eğer o orospu çocuğunun sırf benimle ödeşmek için *ona* bir şey yapmasına izin verirsem kendimi hiçbir zaman bağışlayamam."

"Hangi orospu çocuğu? Ralph, kime ne olacak?"

"Natalie Deepneau'dan söz ediyorum. Eğer hemen bir şeyler yapmazsam bu sabah o ölecek, işte yapacağım şey bunun olmasını engellemek."

"Nat mı? Ralph neden birisi ona zarar vermek istesin ki?

Sersemlemiş bir halde bakıyordu, şu *Bizim Lois* bakışıyla... ama bu saf görünüşün altında başka bir şeyler yok muydu? Ralph olduğunu düşünüyordu. Ralph, Lois'in, dışarıdan... göründüğü kadar sersemlemiş olmadığını düşünüyordu. Şu Bizim Lois bakışıyla yıllarca Bill McGovern'ı – hatta en azından bir yere kadar Ralph'i de – kandırmayı başarmıştı, bu seferki de aynı eski numaranın başka (hatta daha da başarılı) bir versiyonuydu.

Oysa Lois'in yapmaya çalıştığı tek şeyse gerçekten onu orada tutmaya çalışmaktı. Nat'ı çok seviyordu; fakat kocasıyla bir iki sokak ileride oturan küçük kız arasında bir tercih yapması gerekirse bu ter-

cih Ralph'in lehine olurdu. Bu tercihin yaşla ya da adalet kavramıyla bir alakası yoktu. Ralph onun sevdiği adamdı ve Lois için önemli olan da buydu.

"Bu hiçbir işe yaramayacak Lois," dedi Ralph hiç de kaba olmayan bir şekilde. Kollarını onun omuzundan çekti ve yeniden kapıya doğru yöneldi. "Bir söz verdim ve bu sözün vadesi doldu."

"Tutma o sözü," diye bağırdı Lois, sesindeki korkuyla öfke karışımı ifade Ralph'i şaşırtmıştı. "Ne zaman olduğunu hatırlamıyorum ama neredeyse hayatımıza mal olacak bir şeylere hem de hangi gerekçeye dayandığını bile anlamadığımız bir şeylere karıştığımızı hatırlayabiliyorum. Tutma o sözü Ralph! Verdiğin söz benim çekeceğim acıdan daha önemli olamaz!"

"Peki ya o küçük kız? Ya *Helen*'in bu yüzden çekeceği acı? Nat onu hayata bağlayan tek şey. Helen benim yerine getirmediğim bir sözden daha iyi bir şeylere layık değil mi?"

"Onun neye layık olduğu *umurumda değil!* Neye layık olursa olsun!" diyerek bağırdı sonra yüzü acıyla buruştu. "Peki tamam, diyelim ki Helen'e ne olduğu umurumda. Peki *biz* ne olacağız Ralph? Bizim ne olacağımızı hiç düşünmüyor musun?" Gözleri, onun İspanyolları andıran o siyah ve anlamlı gözleri, Ralph'e adeta yalvarıyordu. Eğer biraz daha böyle bakmaya devam ederse Ralph dayanamayıp verdiği sözden cayacaktı, bu yüzden Ralph bakışlarını Lois'den uzaklaştırdı.

"Düşünüyorum hayatım. Nat'ın da, senin ve benim gibi geceli gündüzlü bir yetmiş küsur yıl yaşamaya hakkı olduğunu da düşünüyorum."

Lois ona çaresizlikle baktı; fakat yeniden onu durduracak hiçbir şeye kalkışmadı. "Seni gidi koca ahmak!" diye mırıldandı "Ahmak inatçı ihtiyar!"

"Sanırım öyleyim," dedi Ralph onun çenesini tutup kaldırarak. "Fakat ben sözünün eri olan ahmak inatçı ihtiyarın biriyim. Benimle gel. Bundan memnun olurum."

"Peki Ralph," dedi Lois kendisinin bile duyamayacağı bir sesle. Teni buz gibiydi. Halesi tamamen kırmızıya dönüşmüştü. "Ne olacak? Ona ne olacak?"

"Yeşil Ford marka bir arabanın altında kalacak. Eğer onun yerini ben almazsam, araba onu Harris Caddesi'nin ortasına fırlatıp atacak... ve bütün bunlar Helen'in gözlerinin önünde olacak."

16

Red Apple'a doğru birlikte tepeyi tırmanırlarken (Lois önce ağırdan alarak geride kaldı, sonra Ralph'e yetişmek için koşturmak zorunda kaldı; ama böyle basit numaraların hiçbirinin onu yavaşlatamayacağını anlayınca vazgeçti), Ralph ona olabildiğince kısa bir şekilde olanları anlattı. Lois, havaalanının oradaki, bir yıldırımla ortadan ikiye ayrılmış ağacın altıyla ilgili bir şeyler hatırlıyordu – o sabaha dek kafasındaki bu anının gördüğü bir düşle ilgili olduğunu sanıyordu – fakat Ralph'le Atropos arasında en son geçenler sırasında yanlarında değildi. İşte şimdi Ralph ona bunları yani, eğer Ralph Atropos'un Şehir Merkezi'yle ilgili planlarını engellemeye kalkışmaktan vazgeçmezse onun Natalie için planladığı Rasgele ölümü anlatıyordu. Lois'e Clotho ile Lachesis'den Atropos'u devre dışı bırakmak ve Nat'ın yaşamını kurtarmak için nasıl olup da bir söz koparmayı başardığını anlatıyordu.

"Anladığım kadarıyla... karar... şu her zaman bahsettikleri garip binanın üst seviyelerine yakın bir yerlerde verildi... şu Kulenin üst seviyeleri. Belki de... *en üst* seviyelerde bir yerde." Kelimeler ağzından güçlükle çıkıyordu ve kalbi hiç olmadığı kadar hızlı bir şekilde çarpıyordu fakat bunun kızgın güneşin altında çok hızlı yürüyor olmasından kaynaklandığını düşündü, korkusu her nasılsa dinmişti. Lois'le konuşmak korkusunu daha da azaltmıştı.

Artık Red Apple'ı görebiliyordu. Bayan Perrine birliklerini teftiş eden bir general edasıyla yarım blok kadar ileride otobüs durağındaydı. Alışveriş çantası kolunda asılıydı. Durağın güneşi engelleyen senin gölgeli kısmı hemen yanıbaşındaydı ama Bayan Perrine büyük bir vurdumduymazlıkla bu gölgeliği görmezden geliyordu. Ralph onun halesinin göz kamaştıran güneşli bir günde de tıpkı 1993'ün Ekimi'nde olduğu gibi kurşuni gri olduğunu gördü. Helen'le Nat'dan ise eser yoktu.

17

"Tabii ki onun kim olduğunu biliyorum," diyecekti Esther Perrine daha sonra Derry News muhabirine. "Bunu bilemeyecek birine mi benziyorum genç adam? Ya da bir bunağa? Ralph Roberts'ı yirmi yıl-

dır tanırım. İyi adamdı. İlk karısıyla aynı kumaştan biçilmiş kadar harika biri değildi elbette, Carolyn gerçekten mükemmel biriydi; ama Ralph de iyi adamdı. Yeşil Ford'un sürücüsünü de hemen tanıdım. Pete Sullivan, altı yıl boyunca gazetelerimi o çocuk getirdi. Ve bu işi iyi yapar. Yeni gazeteci çocuk-Morrison gazeteleri habire çiçek tarhımın üzerine atıyor ya da girişteki sundurmanın çatısının üzerine. Pete'in yanında annesi vardı ve anladığım kadarıyla Pete acemilere verilen geçici ehliyetle araba kullanıyordu. Umarım olanlar yüzünden bu iyi çocuğun başı çok fazla derde girmez, kaza onun hatası değildi. Her şeyi gördüm ve bu konuda yeminli ifade verebilirim.

"Benim abuk subuk konuştuğumu düşünüyor olmalısın. Hiç inkâr etme bunu yüzünden okuyabiliyorum, tıpkı kendi gazetemi okur gibi. Önemli değil, söyleyeceklerimin çoğunu söyledim. Oradaki Ralph'ti fakat garip bir şey vardı, bunu yazacağın habere katman pek doğru olmaz... umarım bunu yapmazsın. Ralph küçük kızı kurtarmak için birdenbire sanki yoktan varoldu."

Esther Perrine heybetli bir bakışla genç muhabire gözlerini dikti. Bir kelebek meraklısı kelebeğe kloroform verdikten sonra onu iğnenin ucuna geçirdiği sırada o kelebeğe nasıl bakarsa Esther Perrine de muhabire aynen öyle bakıyordu.

"Onun yoktan varolduğunu söylemek istemedim; ama bahse girerim yazında bu tabiri kullanırsın."

Muhabire doğru eğildi gözlerini onun yüzünden ayırmadan ve aynı şeyi tekrarladı.

"Küçük kızı kurtarmak için kelimenin tam anlamıyla adeta yoktan varoldu. Beni anlıyor musun? Yoktan varoldu."

18

Kaza haberi ertesi günkü *Derry News* gazetesinin birinci sayfasında yer aldı. Esther Perrine gazetede manşetten verilen haberde, kazayla ilgili izlenimleriyle ve gazetenin foto muhabiri Tom Mattews tarafından çekilen fotoğraflarda, *Gazap Üzümleri*'ndeki Ma Joad gibi göründüğü pozuyla oldukça ilginçti. Haber OLAYIN GÖRGÜ TANIĞI KURBANIN KÜÇÜK KIZI KURTARMAK İÇİN YOKTAN VAROLDUĞUNU SÖYLÜYOR manşetiyle verilmişti.

Bayan Perrine gazeteyi okuduğunda bu başlığa hiç de şaşırmamıştı.

19

"Sonunda isteğimi elde etmiştim," dedi Ralph, "fakat bu, Clotho ve Lachesis'in ve görüştükleri her kimse onun Ed'i durdurmak konusunda çaresiz olmaları yüzündendi sadece"

"Üst seviyeler mi? Neyin üst seviyeleri? *Hangi bina?*"

"Önemli değil. Unutmuş olmalısın ama hatırlıyor olman da pek bir şeyi değiştirmezdi. Bütün mesele şuydu Lois: Ed'i durdurmak istemelerinin asıl nedeni eğer Halk Merkezi'nin tam üstünde o intihar saldırısını gerçekleştirirse ölecek olan binlerce insanın hayatını kurtarmak değildi. Onu durdurmak istiyorlardı; çünkü onların *derdi* orada bulunan birisinin hayatının... ne pahasına olursa olsun kurtarılmasıydı. Sonunda onların hayatını kurtarmaya çalıştığı küçük çocuk için endişelendikleri kadar bir diğer küçük çocuk için de benim aynı şekilde endişelenebileceğimi anladılar."

"Sonra da bileğini kestiler değil mi? Yani bu sözü verdiğin zaman. Şu sürekli uykunda sayıkladığın şey bu olmalı."

Ralph birden, şaşkınlıktan gözleri yerinden uğramış bir halde ve insanın içini burkan çocukça bir ifadeyle Lois'e baktı. Lois ise sadece ona dönüp şöyle bir baktı.

"Evet," dedi Ralph bileğini ovuştürarak. "Sanırım öyle." Nefes alırken hava ciğerlerine sanki bıçak gibi saplanıyordu. "Birinin hayatına karşılık diğeri, pazarlık böyleydi. Nat'ın hayatına karşılık benimki. Ve..."

[*Hey! Kaçmaya kalkma! Dur, yoksa kıçına tekmeyi yersin aptal köpek!*]

Ralph bu aşina olduğu tiz, kabadayılık taslayan, iğrenç sesi Harris Bulvarı'nda duyunca birden durdu – hiç de insana benzemeyen bir yaratığın sesiydi ama duyabiliyordu – ve boydan boya caddeye bakındı.

"Ralph? Ne..."

"Şişşt!"

Ralph, Lois'i Applebaum'ların evinin önündeki yazın sıcağında kurumuş, çit şeklindeki şimşirlere doğru itti. Bunu pek de kibar olmayan bir şekilde yapmıştı, bütün vücudunu yavaş yavaş, motor yağı gibi ağır kokan bir ter kaplıyordu ve vücudundaki bütün bezelerin kanına sanki ağır bir yükü pompaladığını hissedebiliyordu. İç çama-

şırı kalçasının kıvrımına doğru yapışmaya çalışıyor ve sanki kayboluyordu. Dilinde patlamış bir mermininki gibi barut tadı vardı.

Lois onun bakışlarını izleyerek gözlerini diktiği yere baktı. "Rosalie," diye bağırdı. "Rosalie, seni yaramaz köpek! *Sen* burada ne arıyorsun?"

Lois'in ilk Noel'lerinde Ralph'e armağan ettiği sarı siyah karışımı küçük av köpeği caddenin karşısında Helen'le Nat'ın yaşadıkları eski evlerinin önündeki kaldırımda duruyordu (Rosalie'nin haline bakılırsa buna durmak değil *yaltaklanmak* demek daha doğru olurdu). Onu aldıklarından beri ilk kez bu küçük av köpeği Lois'e eski Rosalie'yi hatırlattı. Yeni Rosalie orada tek başına duruyor gibiydi; ama bu birden dehşete kapılan Lois'in içindeki korkuyu azaltmadı.

Aman tanrım ben ne yaptım? diye düşündü. *Ben ne yaptım?*

"Rosalie!" diye bağırdı *"Rosalie çabuk uzaklaş oradan!"*

Köpek onu duydu, Lois onun kendisini duyduğunu görebiliyordu; ama yerinden bile kıpırdayamadı.

"Ralph? Orada neler oluyor?"

"Şişşt," diye işaret etti Ralph yeniden ve ardından Lois yolun biraz yukarısında nefesini kesen bir şey gördü. Son umudu Ralph'in gördüğü şeyin kafasında canlandırdığı eski bir anıdan kaynaklanan bir hayal olmasıydı; ancak bu umudu bir an sürdü; çünkü şu an köpeklerinin yanında ona eşlik eden bir şey vardı.

O sırada, sağ elinde atlama ipiyle yürüyüşten gelen altı yaşındaki Nat Deepneau durdu ve dönüp bir zamanlar orada oturduklarından habersiz bir şekilde, yolun aşağısındaki eve doğru baktı. Baktığı yer bir zamanlar babasının, Ed Deepneau adındaki kıymeti bilinmemiş yetenekli oyuncunun, John Lennon tarzı gözlüklerinin camına sıçramış olan kan damlalarıyla, belden yukarısı çıplak, gökkuşağı gibi renkler oluşturarak akan fıskıyelerin arasında Jefferson Airplane dinleyerek oturduğu çimenlikti. Natalie bakışlarını yolun biraz daha aşağısına doğru çevirince göğsü hızla inip kalkan, ona korku dolu gözlerle ve acınacak bir ifadeyle bakan Rosalie'yi gördü.

20

Atropos beni göremiyor, diye düşündü Ralph. *Bütün dikkatini Rosie üzerinde yoğunlaştırdığından olmalı... ve elbette Nat'ın üzerinde de... böylece beni göremiyor.*

Her şey bir tür iğrenç mükemmellikle birbirini tamamlar hale gelmişti. Ev aynı evdi, Rosalise yine oradaydı, kafasına yanlamasına geçirdiği birilerinin şapkasıyla, Ida Lupino'nun çektiği 50'lere ait bir filmdeki ukala gazete muhabiri gibi duran Atropos da oradaydı. Fakat bu sefer kafasındaki bir kenarı ısırılmış bir Panama şapkası değil, Boston Red Sox armalı bir kepti ve Atropos'un kafasına bile çok küçük geliyor olmalıydı; çünkü kepin arkasındaki ayarlama bandı, kafasının arkasını açıkta bırakacak şekilde tamamen açılmıştı. Kepin ona bile küçük gelmesi doğaldı, çünkü küçük bir kızın kepiydi.

Bu sahnenin tek eksiği gazete dağıtıcısı Pete Sullivan, o da gelirse oyun başlayabilir, diye düşündü Ralph. Uykusuzluğun *son perdesi* ya da Harris Bulvarı'nda Ölümlü Yaşamın son perdesi, Üç Perdelik Traji-Komik Bir Oyun. *Herkes boynuna ilmeği geçirip sahnedeki yerini alabilir.*

Köpek, tıpkı eski Rosalie gibi Atropos'un önünde korkuyla titriyordu. Küçük kel doktorun Ralph'i ve Lois'i göremiyor oluşunun asıl nedeni Rosalie'nin zamanı gelmeden önce kaçmasını engellemeye çalışıyor olmasıydı. Ve Natalie gelmişti, kaldırımın aşağısında en sevdiği köpek olan Rosalie'ye doğru yönelmişti. Atlama ipi,

(yedi-sekiz-dokuz hapı yuttu domuz)

kolunda sallanıyordu. Denizci tişörtü ve mavi şortuyla inanılmaz derecede güzel ve inanılmaz derecede narin görünüyordu. Saç örgüleri yürürken kafasının iki yanında sallanıp duruyordu.

Her şey büyük bir süratle gelişiyor diye düşündü Ralph. *Her şey çok büyük bir süratle olup bitiyor.*

[*Hiç de değil Ralph! Beş yıl önce her şeyi çok iyi idare etmiştin; şimdi de çok iyi idare edeceksin.*]

Bu Clotho'nun sesi gibi gelmişti Ralph'e, ama dönüp bakacak zamanı yoktu. Harris Bulvarı'nın aşağısında beliren, adeta güçlükle ilerlermiş gibi yavaş ve dikkatle kullanılmasından sürücüsünün ya çok yaşlı ya da çok genç olduğu anlaşılan, yeşil bir araba onlara doğru geliyordu. Dikkatli ya da dikkatsiz, nasıl kullanılıyor olursa olsun bu *o* arabaydı. Üstünden, kefen gibi, kirli bir zar sarkıyordu.

Hayat bir tekerlek gibi bir kısırdöngü, diye düşündü Ralph ve bu düşüncenin aklına ilk kez gelmediğini fark etti. *Er ya da geç geride bıraktığını sandığın her şey dönüp dolaşıp tekrar karşına çıkar. İyi ya da kötü, dönüp dolaşıp tekrar karşına çıkar.*

Rosie kurtulmak için umutsuz bir girişimde bulundu ve Atropos onu ensesinden yakalamak için atıldığı sırada başındaki kepi düşür-

dü. O sırada Nat köpeğin önünde diz çökmüş onu okşamaya başlamıştı.

"Yolunu mu kaybettin kızım? Evden dışarı tek başına mı çıktın? Tamam merak etme, ben seni eve götürürüm." Rosalie'ye sarıldı, minik elleri Atropos'unkilerin arasından geçti, onun küçük, güzel yüzüyle ötekinin sırıtan, çirkin suratı arasındaki mesafe sadece birkaç santimdi. Sonra doğruldu "Haydi Rosalie! Gel şekerim."

Rosalie kaldırımda Nat'ın ayaklarının dibinde yürümeye başladı, bir ara dönüp ardından sırıtan adama baktı ve güçlükle inledi. Harris Bulvarı'nın karşı kaldırımında Red Apple'dan çıkan Helen göründü, Atropos'un Ralph'in görmesini sağladığı sahnenin son aşaması da tamamlanmıştı. Helen'in bir elinde bir ekmek vardı. Red Sox armalı kepi başındaydı.

Ralph Lois'i kucakladı ve onu sert bir şekilde öptü "Seni bütün kalbimle seviyorum," dedi "Bunu sakın unutma Lois."

"Biliyorum," dedi Lois sakin bir şekilde "Ve ben de *seni* seviyorum. Bu yüzden bu işi yapmana engel olmuyorum."

Ralph'in boynuna sarıldı, kolları demirden kıskaçlar gibiydi ve Ralph onun sanki bütün havayı ciğerlerine doldurmuş gibi sert göğsünün bedenine yaslandığını hissetti.

Sonra Lois *"Defol git seni aşağılık piçkurusu!"* diye bağırdı. *"Seni göremiyorum ama orada olduğunu biliyorum! Defol git! Defol git ve bizi rahat bırak!"*

Natalie aniden durdu ve şaşkın gözlerle Lois'e baktı. Rosalie de kulaklarını dikerek onun yanıbaşında durdu.

"Sakın yola çıkma Nat! Sakın yola çıkma!" diye haykırdı Lois Nat'a.

Birden Ralph'in ensesinde birleşmiş elleri çözüldü, boşlukta kaldı; onun omuzlarına dayadığı kolları ise umutsuzlukla iki yanına düştü.

Ralph bir gölge gibi kollarının arasından akıp gitmişti.

21

Atropos çığlığın geldiği yöne doğru baktı, Harris Bulvarı'nın karşı tarafında duran Ralph ve Lois'i gördü. Daha da önemlisi Ralph'in *kendisini* görebildiğini de gördü. Gözleri irileşti, dudakları nefret do-

lu bir hırıltıyla aralandı. Beş yıl öncesine ait içgüdüsel bir hareketle bir elini kel kafasına götürdü, kafasının her tarafı Ralph'in onun kendi neşteriyle açtığı eski yara bere izleriyle doluydu.

[*Defolup gidin Ölümlüler! Bu küçük şırfıntı benim!*]

Ralph kararsızlıkla ve şaşkınlıkla Lois'e bakan Nat'ı gördü. Lois'in ona yola çıkmaması için bağırdığını duydu. Ardından hemen yanıbaşında Lachesis'in sesini duydu.

[*Yukarı gel Ralph! Hemen! Çabuk!*]

Kafasının içinde o sönüp yanma duygusunu, hemen ardından da midesinde şiddetli bir kramp hissetti ve birden yeryüzü aydınlandı ve renklerle doldu. Lois'i görür gibi oldu ve onun kendisine sarıldığını hayal meyal hissedebildi, ardından onun boynuna sarılmış elleri çözüldü ve Ralph artık ondan uzaklaştığını hissetti. Aslında ondan uzaklaşmıyor, sanki birileri kendisini ondan uzağa doğru taşıyordu. Büyük bir akıntının kendisini ittiğini hissetti. Rüyada gibi bir halde eğer Yüksek Amaç diye bir şey varsa artık kendisinin de buna dahil olduğunu ve sonunda ırmağın seline kapılıp gideceğini anlamıştı.

Natalie ve Rosalie şimdi Ralph'in bir zamanlar Bill McGovern'la paylaştığı ve daha sonra sattığı evin tam önündeydiler ve Lois'in evine doğru gidiyorlardı. Nat kuşku dolu bir ifadeyle Lois'e baktı sonra şansını denemek için ağzını açtı. "Rosalie şimdi iyi Lois, bak şimdi evine geldi," Rosalie'nin başını okşadı. "Ben ona gözkulak olurum, merak etme." Sonra sokağa annesinin olduğu yere doğru ona seslendi. "Beyzbol kepimi bulamıyorum anne! Sanırım birisi onu çaldı!"

Rosalie hâlâ kaldırımdaydı. Nat sabırsızca ona döndü "*Hadi* gel kızım!" Yeşil araba kızın olduğu yöne doğru çok yavaş bir şekilde ilerliyordu. İlk bakışta bir tehlike arz etmiyor gibi görünüyordu ama sürücüyü hemen tanıdı ve bir hayal görmediğinden emindi. O anda yaklaşan arabayı kullananın gazeteci çocuk Pete olduğu açıkça görülebiliyordu.

"*Natalie!*" diye Lois haykırdı. "*Natalie, hayır!*"

Atropos ileri doğru atıldı ve Rosalie'nin sağrısına hızla vurdu.

[*Defol ahmak! Defol git! Fikrimi değiştirmeden toz ol!*]

Atropos, Rosie'nin acıyla ciyaklayarak Ford'u kullanan on altı yaşındaki Pete Sullivan'ın önüne yola doğru atıldığı sırada son bir kez fesat bir ifadeyle Ralph'e yüzünü buruşturmayı ihmal etmedi.

Natalie arabayı görmedi, yüzü kıpkırmızı olmuş bir halde dehşet içindeki Lois'e bakıyordu. İşte o anda Nat, Lois'in Rosie değil başka bir şey için bağırdığını anladı.

Pete yola fırlayan köpeği fark etmişti ama küçük kızı görmemişti. Rosalie'yi ezmemek için direksiyonu kırdı, bu manevra arabanın doğrudan Natalie'nin üzerine gelmesine neden oldu. Ralph kontrolden çıkarak savrulan arabanın ön camının gerisinde korku içinde iki kişinin yüzlerini görebildi ve Bayan Sullivan'ın çığlık attığını düşündü.

Atropos keyifle havaya sıçrayıp ayaklarını çırpıyor, neşeli bir gemici dansı yapıyordu.

[*Hahha, Ölümlü! Ahmak beyaz saçlı! Sana onu zımbalayacağımı söylemiştim!*]

Helen ağırçekimle elindeki ekmeği fırlatarak çığlık attı. "*Natalie, DİKKAAAT EEET!*"

Ralph koştu. Yine sadece düşünceyle hareket etmenin verdiği o hafifleten duyguyu hissetti. Tam araba Nat'a çarpmak üzereyken, ellerini uzatıp ileri doğru pike yaparak atıldı. Ralph gözlerini yumarak son kez Ölümlü dünyasına dönmek için zihninde tekrar o sönüp yanma duygusunu hissetmeye kendini zorladı.

Birbirine karışmış çığlıkların beyninde zonkladığı bir sahneye düştü: Helen'in çığlığına karışan Lois'inki ve bir de onlara eklenen fren yapan Ford'un lastiklerinin sesi. Bu telaş ve paniğe oldukça aykırı, hırçın bir ses daha eklenmişti, geriden Atropos'un alaylı kahkası da duyuluyordu. Ralph bir an Nat'ın iri mavi gözlerini gördü, sonra onu başından ve karnından kavrayarak elinden geldiği kadar hızla itti, Nat elleri ve bacakları havada önünde durduğu evin kapısına doğru savruldu. Kaldırımdaki yağmur oluğunun üstüne poposunu çürütecek kadar hızla düştü ama bir yeri kırılmadı. Ralph çok yakınında Atropos'un inançsız bir hiddetle ciyakladığını duydu.

Sonra saatte otuz kilometre hızla gelen iki ton ağırlığındaki Ford, Ralph'e çarptı ve çarpma sesi öldürücü bir darbeyle onu savurdu. Havaya doğru alçak, yavaş bir kavis çizerek fırladı – bunu içinde çok yavaş bir şekilde hissetti – arabanın önündeki, bandoların trompetçisini andıran, çarptığında bir bacağı kırılıp, yanına, yere düşen oyma süslemeyle birlikte Ralph de devrildi. Düşerken bir an kaldırıma yansıyan kendi gölgesinin bir röntgen ışını gibi süzüldüğünü görebildi, vücudunda yaralandığı yerden çıkan kanın damlalar halinde etrafa saçıldığını da görebildi ve üzerindeki tişörtün, boya yaparken kırmızı damlalarla üstü batmış halde olan Lois'in tişörtünden daha beter bir hale geleceğini düşündü. Bir an Natalie'yi gördü yolun kenarında; ağlıyordu ama bir şeyi yoktu... kaldırımda Atropos'un Nat'ın yanı-

başında dikilip yumruklarını sıktığını ve öfkeyle topuklarını yere vurduğunu görür gibi oldu.

Benim gibi bir ihtiyar için oldukça iyi sayılabilecek bir iş yaptım, diye düşündü Ralph, *ama sanırım bunu düşümde yapsam daha iyi olurdu.*

Sonra ölümcül bir darbeyle bir anlık bu düşüncelerinden sıyrılıp yeniden kaza anına döndü ve yere yuvarlandı. Kafatasının kemiği zedelenmiş, göğüs kafesinde kırılan kemiklerin batmasıyla ciğerleri delinmiş, karaciğeri pelte gibi olmuş, bağırsakları birbirine geçmiş ve sonra da parçalanmıştı.

Ve bütün bunlara rağmen hiç acı duymamıştı.

Hiçbir acı duymamıştı.

22

Lois, Ralph'in bir üst seviyeden Harris Caddesi'ne dönüşünün çıkardığı o korkunç sesi de, otobüs durağının etrafına saçılan kanların bıraktığı izi de, bir daha asla unutmadı. Bağırmak istedi ama bunu yapamadı; çünkü çok derinden gelen inandırıcı bir ses ona eğer bağırırsa bu şokun, dehşetin ve kavurucu yaz sıcağının ortasında düşüp bayılacağını ve kendine geldiğinde Ralph'in artık ondan çok uzakta olacağını söylemişti.

Bağırmadı ama koştu, ayakkkabısının tekinin ayağından fırladığını fark etmeden deli gibi koştu, bu arada tam da Joe Wyzer'ın seneler önce diğer Rosalie'ye çarptıktan sonra fren yapıp durduğu yerde arabayı durdurmayı başaran Pete Sullivan'ın da arabadan fırladığını hayal meyal seçebildi. Ve Pete'in çığlığını da yine hayal meyal duyabildi.

Ralph'in düştüğü yere vardığında, yeşil Ford'un, Ralph'in Çin malı pantolonunun ve boya damlaları sıçramış tişörtünün altındaki bedenini ne hale getirdiğini görerek onun yanında diz çöktü, az önce kollarının arasındakinden çok farklı bir haldeydi. Ama gözleri açıktı, canlı ve karşısındakini tanıyarak bakıyordu.

"Ralph?"

"Evet Lois." Ralph'in sesi bir acı ya da sersemlik belirtisi göstermeyecek kadar net ve güçlüydü "Evet Lois, seni duyabiliyorum."

Bir yandan onu kollarının arasına almaya çalışıyor bir yandan ağır yaralı birinin çok fazla hareket ettirilmemesi gerektiğini, aksi takdirde bunun yaralının durumunun ağırlaşmasına ya da ölümüne neden olacağını düşünüyordu. Sonra yeniden ona baktı, dudaklarının kenarından sızan kanı ve vücudunun alt kısmının adeta kopmuş bir menteşe gibi üst kısmından ayrı durduğunu görünce onu hareket ettirmenin, ona az önceki darbeden daha fazla acı ya da zarar veremeyeceğini düşündü. Onu daha yakından sıkıca kucaklamak için eğildi; teninin ve nefesinden gelen adrenalinin ekşi, ağır kokusuna doğru eğildi.

"Sonunda istediğin oldu değil mi?" diye sordu Lois onu başından, kanla sırısıklam olmuş kaşlarından, kafatasının bir kabuk gibi soyulmuş derisinin üstünden öptü. Ağlamaya başladı. "Şu haline bak! Bluzun yırtılmış, pantolonun yırtılmış... sen bunları bedavaya mı aldığımızı sanıyorsun?"

"Ralph iyi mi?" diye sordu Helen, Lois'in hemen arkasında duruyordu. Lois arkasına dönmedi ama onların sokağa vuran gölgelerini görebiliyordu: Helen ağlayan kızını kucağına almış bir kolunu onun omuzuna dolamıştı, Rosalie de Helen'in sağında duruyordu. "Nat'ın hayatını kurtardı. Ralph'in birdenbire nereden çıktığını bile göremedim. Lütfen Lois, onun iyi olduğunu söyle, iyi değil mi ?"

Sonra Lois gölgelerin yerinin değiştiğini gördü, Helen Ralph'i daha iyi görebileceği bir yere geçmişti ve Nat'ın bir şey görmemesi için yüzünü göğsüne yaslamış ve yüksek sesle ağlamaya başlamıştı.

Lois Ralph'e biraz daha eğildi, avucunun içiyle Ralph'in kafasını okşadı, kendisinin de oraya onunla birlikte gelmek istediğini söylemek istiyordu, onun da birlikte geleceğini fakat son anda Ralph'in kendisinden çok daha hızlı olduğunu, yetişemediğini söylemek istiyordu. Son anda Lois'i geride bırakıp hızla ondan uzaklaşmıştı.

"Seni seviyorum tatlım," dedi Ralph. Sağ eliyle ona sarılan Lois'e dokunup tıpkı onun yaptığı gibi avucunun içiyle onu okşadı. Sol elini de yerinden kaldırmaya çalıştı ama elini kıpırdatamadı, eli kaldırımda durduğu yerde sadece biraz seğirir gibi oldu.

Lois onun elini tuttu ve öptü. "Ben de seni seviyorum Ralph. Çok seviyorum. Her zaman da seveceğim."

"Bunu yapmak zorundaydım. Anlıyorsun değil mi?"

"Evet." Bunu *anlayıp anlamadığını* bilmiyordu, *ileride de* anlayıp anlamayacağını bilmiyordu... fakat onun ölmek üzere olduğunu biliyordu. "Evet, anlıyorum," dedi.

Ralph derin bir nefes aldı, Lois onun nefesinde yine o ekşi kokunun burnuna geldiği hissetti ve gülümsedi.

"Bayan Chasse? Yani Bayan Roberts demek istedim." Nefes nefese güçlükle konuşmaya çalışan Pete'di. "Bay Roberts iyi mi? Lütfen onun iyi olduğunu söyleyin, umarım onun canını çok fazla yakınamışımdır."

"Sakin ol Pete, fazla yaklaşma," dedi Lois arkasına dönmeden "Ralph iyi, sadece tişörtü ve pantolonu biraz yırtıldı, başka bir şeyi yok... değil mi Ralph?"

"Evet," dedi Ralph. "Ucuz kurtuldun. Sadece iyi bir şaplak yemekle kurtulacaksın, bu yaptığın..."

Birden durdu ve soluna doğru dönüp baktı. Orada kimse yoktu ama Ralph yine de gülümsedi "Lachesis!" dedi.

Lois'in, Helen'in ve Pete Sullivan'ın şaşkın bakışları altında, titreyen, kanlar içindeki sağ elini uzattı, boşluğa doğru iki kez kaldırıp indirdi. Ralph bakışlarını bu sefer sağa çevirdi. Yavaş, çok yavaş bir şekilde elini bu yöne doğru salladı. Artık sesi çok zayıflamaya başlamıştı.

"Merhaba Clotho. Hatırla bakalım: bu... çok... acı vermeyecek... değil mi?"

Ralph'in birini dinler gibi bir hali vardı sonra gülümsedi.

"Evet," diye fısıldadı.

Elini kaldırdı, yeniden havada salladı, sonra başına doğru aşağıya indirdi. Gittikçe feri sönen mavi gözleriyle Lois'e baktı.

"Dinle Lois," dedi, konuşurken büyük bir çaba harcıyordu. Yine çakmak çakmak bakan gözlerini Lois'inkilerden ayırmadı. "Her gün senin yanında uyanmak yeniden genç bir delikanlı olmak gibiydi, her şeyi... yepyeni görmek gibiydi." Yeniden elini kaldırıp onun yanağına dokunmaya çalıştı ama yapamadı. "Her gün Lois."

"Benim için de öyleydi Ralph, her gün gencecik biri gibi olmak demekti."

"Lois?"

"Ne var?"

"Şu tıkırtı," dedi. Yutkundu ve kelimeleri güçlükle telaffuz ederek aynı şeyi bir daha söyledi. "Şu tıkırtı."

"Hangi tıkırtı?

"Önemli değil, sona erdi," dedi ve hoş bir ifadeyle gülümsedi. Ardından Ralph'in hayatı da sona erdi.

23

Clotho ve Lachesis Ralph'in yerde yatan ölüsünün başında ağlayan Lois'e bakarak durdular. Clotho bir elinde makası tutuyordu, diğer elini göz hizasına kaldırdı ve şaşkınlıkla baktı.

Eli Ralph'in mavi halesiyle parlıyordu.

Clotho: [*O burada... artık burada... ne kadar harika!*]

Lachesis de sağ elini kaldırdı. Clotho gibi o da elini normalde çevreleyen altın rengi bir halenin üzerine sanki mavi bir eldiven geçirmiş gibiydi.

Lachesis: [*Evet. Harika bir adamdı.*]

Clotho: [*Onu Lois'e verelim mi?*]

Lachesis: [*Bunu yapabilir miyiz?*]

Clotho: [*Bunu anlamanın bir tek yolu var.*]

İkisi de Lois'e yaklaştılar. Ralph'le el sıkışırken uzattıkları elleriyle Lois'in her iki yanağına da dokundular.

24

"Anne!" diye bağırdı Natalie. Bu tavrında bebekliğindeki halini andıran bir hava vardı. "Kim bu küçük adamlar? Neden Yolis'in yanaklarına dokunuyorlar?"

"Şişşt, tatlım," dedi Helen ve yeniden Nat'ın başını göğsüne yasladı. Lois Roberts'ın yanında küçük ya da büyük herhangi bir adam filan yoktu, Lois kızının hayatını kurtaran adamın ölüsünün yanında tek başına diz çökmüş oturuyordu.

25

Lois birden kafasını kaldırdı, gözleri faltaşı gibi açılmış şaşkınlıkla baktı. İçindeki keder birdenbire heybetli bir

(*mavi, açık mavi*)

sükûnet ve huzur duygusuna dönüştü. Bir an için Harris Bulvarı

silinip gitmişti. Harika kokan otlarla ve sığırlarla dolu karanlık bir yerdeydi, yüzlerce parlak ışık demetiyle yer yer yarılmış bir yerdeydi. O an içine dolan coşkulu neşeyi hiçbir zaman unutmadı. Bu, Ralph'in onun gözlerinin önüne sermek istediği evrenin bir görüntüsüydü. Karanlığın ardında insanın gözlerini kamaştıran bir ışığın olduğu bir evrenin görüntüsü... işte görmüyor muydu? Çatlakların arasından ışık sızıyordu.

"Beni bağışlayabilecek misiniz?" Bu hıçkırarak ağlayan Pete'ti. "Oh tanrım, beni bağışlayabilecek misiniz?"

"Evet, sanırım," dedi Lois sakin bir sesle.

Elini Ralph'in yüzüne doğru uzattı, gözlerini kapadı ve polisin olay yerine gelmesini beklerken onun başını bağrına yasladı. Ralph sanki uyuyormuş gibi geldi Lois'e. Ve birden onun sağ bileğindeki uzun, beyaz yaranın kaybolup gittiğini fark etti.

– 10 Eylül 1990 - 10 Kasım 1993